УЧИТЕЛЯТ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1938-1939)

Първо издание

София 1999

УЧИТЕЛЯТ

ПЕТЪР ДЪНОВ

ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

(1938-1939)

Първо издание

София 1999

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888–1972), Савка Керемидчиева (1901–1945), Елена Андреева (1899–1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото Слово:
Вергилий Кръстев.

Предпечатна подготовка: Недялка Йохнева,
Светлана Димитрова.

Петър Константинов Дънов

Любовта дава живот

Неделни беседи

(1938–1939)

ИК „ЖАНУА-98“
ISBN 954-9589-26-9

Що има вътре в човека

Ще се развеселя.
Отче наш.

Ще прочета втора глава от Евангелието на Йоана. Ще говоря върху темата, която Христос е изказал в 25 стих от същата глава: „*Понеже Той познаваше, що има вътре в човека*.“

„Що има вътре в човека.“ Този стих в прочетената глава е взет в друг смисъл, но аз ще го взема в положителен смисъл. Аз не искам да ви проповядвам, не искам нито да ви морализирам, не искам да ви говоря, че ще станете богати и красиви. Всички тия неща не зависят от човека. За да бъде красив, човек трябва да се е родил красив. За това даже и не говоря. Ако не се е родил красив, ако не се е родил добър, ако не се е родил учен, човек не може да бъде нито красив, нито учен, нито добър. Според мен всички хора се раждат с определени качества.

Сега аз ви държа една професорска лекция. Това е наука. Това е професорска лекция. В човека има нещо, което той не го съзнава. В човека има много възможности скрити, които той не ги съзнава. В човека има известни ламтежи, известни стремежи, но понякога той се намира в известни противоречия, вследствие на което изпада в положението на пеперуда. Има случаи, когато някоя пеперуда влезе в някоя къща и като не може да излезе оттам, отдето е влязла, тя отива към прозореца и започва да се блъска с крилата и с главата си в прозореца, да го счупи за да излезе навън. Тя не подозира даже, че главата ѝ не е толкова яка, да може да счупи прозореца. Главата ѝ не е толкова яка, прозорецът е по-як от главата и от крилцата. Вследствие на което тя пада на земята. И човек си задава въпроса, добър ли е, има ли някакви дарби или няма? Да се задават такива въпроси, това значи да се блъскате. Аз ви казвам: Вие имате дарби повече, отколкото трябва. Въпреки това всички хора страдат от сиромашия. Ако нямахте дарби, вие щяхте да бъдете по-щастливи. Но понеже имате дарби, те ви причиняват нещастия и страдания. Ако вие надувате един мехур, който, като гайдата няма отде да издиша, той ще се пръсне. Сега всичките ви страдания са резултата от това надуване. Сега вие разсъждавате и казвате: „Аз искам ли да ме надуват?“ Ти не искащ, но кой човек в света не

е надут? Всичко в света е надуто. Аз взимам думата „надут“ в частичен смисъл и другото значение на тази дума е дошло отпосле. Има нещо вложено в тази дума. Възможно е някога вложеното да не е толкова ценно, както капиталът е ценен. Някога капиталът може да е много ценен, но човек не знае как да използува този капитал. Например, някой човек може да е роден с отличен глас, с глас на гениален певец, но ходи с мотика и лопата да рови тук-там, да копае земята. И най-после той казва: „Дотегна ми вече да ровя, дотегна ми да копая.“ Друг някой ходи с игла да шие, но нищо не изкарва, а е надарен от природата без да знае това. С гласа си този човек щеше да принесе много по-голяма полза, отколкото с мотиката и с ралото си. И това, дето ходите с иглата си да шиете дрехи, няма да ви ползува толкова, колкото гласът ви щеше да ви ползува. Казвам на този, който копае и на този, който шие дрехи: Тези работи не са за вас. Не се занимавайте с тях. За онзи, който е роден да бъде добър шивач, нека се занимава с шивачество. Онзи, който е роден за земеделец, нека се занимава със земеделие. Кой за каквото е роден, с него да се занимава. Но никога не се занимавайте с работа, за която не сте родени. Защото, ако ние мислим отсега да станем такива, каквито не сме родени, това е трудна работа. Вярно е, че ние сме родени за нещо, но трябва да определим, за какво сме родени. Всеки човек е роден за нещо. Поетът трябва да определи, за какво е роден. Философът трябва да определи това, за което е роден. Добрият човек трябва да определи това, за което е роден. Ученият човек трябва да определи, това за което е роден. Силният човек трябва да определи това, за което е роден. Това са дарби. Всеки човек има хиляди възможности да се прояви. Казвам: От самия човек зависи най-първо да определи за какво е роден. Ако сам не можеш да се определиш, ти трябва да намериш някой, който да определи за какво си роден. Сега да ви дам едно малко изяснение. Понякога вие седите и виждате, че не живеете, както трябва. Вътрешно, по закона на интуицията, вие схващате, че във вашия живот има нещо дисхармонично, вследствие на което не живеете, както трябва. Вие отдавате тази дисхармония на нещо вън от вас. Вие мислите, че тя е някъде вън от вас. Не, тя е в самите вас. Има случаи, когато пътници в пустинята дигат толкова голям прах около себе си, че нищо не виждат. Около тях е голяма мъгла. Те мислят, че причината за тази мъгла се крие някъде извън тях. Не, те сами са дигнали този прах около себе си. Какво трябва да прави човек, като върви по този прашен път? Не е само физическият прах, който плаши хората. Има един умствен, един сърдечен и един волев прах - прах на ума,

на сърцето и на човешката воля. За да се махне този прах, човек трябва да има вода. През цялото време, като пътува, човекът трябва да полива пътя си с вода, за да не се дига прах. Природата е много умна, и затова като види, че във въздуха се е дигнал много прах, който става неприятен и вреден за разумните същества, които живеят на земята, тя изпраща водните капки на помощ. Всяка прашинка става като център на водните капки. Водните капки свалят всички прашинки на земята, като им казват: „Вашата работа не е тук, горе, във въздуха, но долу на земята, дето ще бъдете по-полезни.“ Като паднат на земята, прашинките се наслояват една върху друга и по този начин образуват почвата. Въздухът трябва да бъде чист за дишане. Следователно какво се изисква от нас, за да бъде животът ни нормален? Мислите ни трябва да бъдат чисти, да не съдържат този вътрешен прах, който ни причинява ред страдания. Например, ако сега сте в Германия или в Чехия, какво ще мислите? Ако сте в Германия, ще мислите, не може ли по някакъв начин да вземете Судетската област? Като чехи пък ще мислите, не може ли да задържите тази област за себе си? Сега вие не знаете, как ще се развият работите. Нито чехите, нито германците знаят това. Всеки вярва в нещо. Но може ли да постигне това, в което вярва? Всички онези работи, в които човек вярва и не влизат [в тях], обаче, Божията Любов, Божия Мъдрост и Божия Истина, са непостижими. Същия закон се отнася и за личния живот на човека, и за семейния му, и за живота на обществата, на народите, на цялото човечества. Всички онези работи, както и мислите, и чувствата, и постъпките ви, в които влизат и трите елемента, водят към известно постижение. Сега ето как седи въпросът. Ще изясня мисълта си с един анекдот за Александър Велики.

Когато Александър Велики превзел една страна, срещнал един добър старец, който му разправил една от своите опитности в живота си. Един ден този старец купил една нива от някого и започнал да я обработва. По едно време той се натъкнал на едно голямо съкровище, заровено в тази нива. Той веднага занесъл съкровището на човека, от когото купил нивата и му казал: „Намерих това съкровище на нивата, която купих от тебе, но ти го донасям, защото аз купих само нивата, но не и съкровището, което беше в нея.“ Човекът му отговорил: „Ти си купил нивата ми, а заедно с нея и съкровището.“ – „Не, аз не го искам.“ – „Аз пък не го приемам назад, то върви с нивата заедно.“ Единият го дава, другият не иска да го вземе. Единият не иска да го вземе, другият не го дава. Сега, както ви виждам, вие ще кажете: „Да бяха турили нас на това място.“ Съвременните хора на 20

век веднага биха разрешили този въпрос. До времето на Александър Велики този въпрос не е бил разрешен. Старецът запитал Александър Велики: „Ти какво казваш, какво трябва да се направи?“ Александър Велики отговорил: „И двете страни имат право.“ После Александър Велики запитал стареца: „Този, който ти продаде нивата има ли син?“ – „Има.“ – „Ти имаш ли дъщеря?“ – „Имам.“ – „Тогава оженете сина и дъщерята и дайте на тях гърнето със златото.“

Сега ще ви дам друго разрешение. Миналото и бъдещето се разрешават от настоящето. Сега ние спорим за настоящето гърне. Миналото отказва гърнето, казва: „То не е мое.“ И бъдещето отказва гърнето, че не е негово. Следователно гърнето е за хората на настоящето. Хората на настоящето, които сега се раждат, са хора на новите идеи. Ако хората, които сега се раждат, мислят, че могат да наредят работите си, според сегашните им разбирания, извън Божията Любов, Мъдрост и Истина, те са на крив път. В органическо отношение ние имаме много добри примери. Например, какво ще бъде положението на крака, ако мисли, че той може да уреди работите си извън своето тяло? Той трябва да уреди своите работи съобразно цялото. Той не може и не трябва да се отделя от цялото. Кракът не може да стане по-голям от тялото. Той ще има определена големина. Ако стане по-голям от тялото, положението съвсем ще се влоши. Кракът трябва да има онази определена големина, която му е дадена от природата. Същият закон се отнася и до ръцете, и до очите – до всички удове на човешкия организъм. Какво ще придобие човек, ако очите му станат много по-големи, отколкото са сега? Не е въпросът в големината на нещата. Мнозина искат да станат по-големи, отколкото са. Въпросът седи в онази красива, разумна организация, която е поставена в един уд. Човек трябва да си зададе въпрос: При какви условия са се образували всички удове на неговия организъм, при какви условия са се създали растенията, рибите, птиците, млекопитаещите, как са се образували техните люспи, пера и т.н. Вие виждате една риба и казвате: „Риба е това, нищо повече.“ Не, на рибата са написани всички условия, при които е създадена. Ако става въпрос рибата днес да се създава, като риба, нейната работа е свършена. Днес това е невъзможно. Рибите се създадоха при такива специфични условия, които им осигуряваха възможностите на тяхното съществуване. Птиците, млекопитаещите, растенията също се създадоха при специфични условия, които носеха възможности за тяхното развитие и съществуване. При условията, при които са били създадени

животните и растенията едни други си помагали. Тъй като днес сте родени, втори път ще бъдете родени при съвсем други условия. Нещастие ще бъде за човека да се роди два пъти такъв, какъвто е днес. Казано е в Писанието: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа, дух е." Но роденото от плътта е осъдено на смърт, а роденото от духа е предназначено за живот. Сега можете да ме запитате, защо, именно, плътта е осъдена на смърт? Защото в плътта не е вложена разумността. Защо умира човек? Човек умира по две причини: или защото няма достатъчно въздух и храна или защото няма прави разбирания за живота. Наистина, ако се свърши въздухът на човека, той веднага е осъден на смърт – няма условия да се прояви. Ако няма достатъчно храна, той пак няма условия за живот. Ако няма достатъчно мислова сила в себе си, той пак е осъден на смърт. Днес много хора страдат от неврастения. На какво се дължи неврастенията? На недоимък на нервна енергия в тях. Тази нервна енергия е потребна за съграждане на нервната система в човека. Някои пък се оплакват от болки в гърдите. Казват: „Те страдат от гръдобол, понеже не дишат дълбоко." – „Че откак съм се родил не съм престанал да дишам, все дишам." Да, но ти дишаш много плитко, не дишаш, както трябва. Така не се диша. Като дишаш, ти трябва да имаш съзнание, че дишаш, че приемаш едно Божествено благо – въздуха. Като дишаш, постоянно мисли за тази Божествена енергия, която е скрита във въздуха и че тя влиза в теб, за да подкрепи организма ти. Ти дишаш без да осъзнаваш, какво благо ти е дадено и приемаш в дробовете си. Ти дишаш и мислиш за съвсем други работи. Това не е дишане. Например, мнозина мислят, какво ще стане с тях, ако земята се сблъска с някоя комета или някоя планета. Те мислят за неща, които могат да се случат само при една възможност на два милиарда случаи. При два милиарда случаи има само една възможност да се сблъска земята. А знаете ли, колко милиарди и милиарди случаи могат да минат, докато земята може да се сблъска с някоя комета или планета. По-скоро земята ще остарее, баба ще стане, отколкото да дочака времето на някакво сблъскване. Според астрономите, някои звезди се явяват и изчезват. Има звезди от първа степен по своята светлина, но минава известно време и те изчезват. Щом изчезват, те стават тъмни тела и после умират. Като изгори, старото в нея изгаря и после отново се ражда. Същото става и с човека. Като умре и той изгаря, и после отново се ражда. Някои учени казват, че смърт не съществува за човешкото тяло. Те твърдят, че нищо в природата не се губи, нито се създава. Този закон се отнася, както за материята, така и

за енергията в природата. Тъй щото и енергията в човека нито се губи, нито се създава. И животът, който съществува, нито се губи, нито се създава. Само функцията на нещата се замества. Когато детето расте и остарява, умряло ли е? То се е изменило само, но не е умряло. Та казвам: Смъртта е едно неестествено изменение на човека. В смъртта човек чувства, че не е опитал нещата. Някой казва: „Тежко ми е, искам да умра!“ – Защо? – „Не съм се наживял, както трябва. Ето, всички мои другари се ожениха, деца имат и жена, а аз не съм се оженил, някои от другарите ми станаха министри, а аз не съм постигнал това положение.“ Следователно смъртта е едно неестествено положение за човека, понеже у него остават известни мисли, чувства и желания, които не са задоволени. Значи, човек умира като един чиновник, когото преждевременно уволняват, вследствие на което, той не може да приложи силите си за благото на човечеството. Защо умира човек? Човек умира, понеже Бог го уволнява като неспособен за изпълнение на своята длъжност. Някои умират и ги назначават на по-висока служба. Други умират и ги назначават на по-ниска служба.

Сега ще ви приведа един пример от гръцката история, която българите са взели и в своя живот. Аз не искам да представя, какви са свещениците. Това не е наука, но взимам примера в друг смисъл. Да критикувам и това не е наука. Този свещеник казал на жена си: „Жена, ти трябва да знаеш, че аз съм праведен човек.“ Един ден той казал на жена си: „Жена, аз зная, че ще умра по-рано от теб, но като праведен ще отида направо в рая, при свети Петър. Като дойдеш и ти в този свят, там ще ме търсиш, няма да се луташ много да ме намериш.“ Наистина, свещеникът заминал по-рано. След десет години заминала и жена му. Като се видела на онзи свят, първата ѝ работа била да намери мъжа си. Отишла в рая, търси го тук-там, никъде не го вижда. Отива при свети Петър и пита за мъжа си: „Къде е попът?“ – „Не го знам, виж къде е записано името му.“ – „Търсих го в рая, но не го намерих.“ – казала попадията. – „Тогава иди да видиш в списъка на онези, които са в ада, може да е там.“ Попадията започнала да чете списъка и намерила, че името на мъжа ѝ било между тези, които са в ада. Тя отишла в ада, намерила там мъжа си и започнала да плаче. „Попадиьо, недей плака, защото и от моето положение има по-лошо. Аз съм поне на раменете на владиката.“ Значи, свещеникът си мислел, че като отиде на онзи свят, ще го назначат на една висока служба – при свети Петър, а той бил назначен на една долна служба – при Юда Искариотски. С този пример искам да ви покажа заблуждението на човека. Всеки си мисли,

че като умре, ще отиде в рая. Едно е вярно само, че като умре, от тукашната си служба, човек отива на друга служба, но каква ще бъде тя – по-висока или по-долна зависи от неговия живот на земята.

Сега аз не искам да вярвате, но като отидете на онзи свят, ще го проверите, ще видите дали е така. Сега можете да се отнасяте критически, но ще го проверите един ден. Казвате днес, че това не може да бъде. Дали е така или не, като го проверите, ще видите. Като отидете на онзи свят ще проверите нещата, но сега си задръжте мнението за себе си. Сега аз се отнасям към личния живот на човека. Някога човек мисли, че може да постигне някои големи работи в света. Понякога човек си мисли, че ще стане поет, философ, министър, цар, какво ли не още, но като види, че това, което е мислил не става, той се намира в най-лошите условия на живота. Като види, че нищо не е постигнал, той започва да се утешава с този – с онзи. Той казва: „Ето, нашият Драган и той нищо не успя, и той е като мене. И той е закъсал.“ Не, не е хубаво да закъсва човек. Всяко закъсване показва, че този човек не е живял добре. Погрешката е в него. Всеки човек, който е дошъл на земята е способен за много добри и красиви работи.

Сега аз не взимам доброто в този смисъл, в какъвто днешните хора го разглеждат, защото в сегашния обществен строй личният морал седи по-високо от обществения. В лично отношение хората са много по-добри, отколкото в обществено. Лично хората постъпват много по-справедливо, отколкото народите един спрямо друг. Ако един по-малък народ не приеме условията на един по-голям, последният веднага му отваря война. За нищо и за никакво те избиват милиони хора. Какво придоби Европа от европейската война? Измряха шест милиона хора и то цвета на Европа. Аз не съм против това, което става в света. Аз зная, че всичко е за добро, но тук се дава жертва, която не е на място. Ако тия шест милиона хора бяха станали проповедници на правдата, на разумността, ако бяха станали учители на човечеството, ако бяха екипирани да работят за доброто на човечеството, цялата земя щеше да се превърне на рай. Обаче тия шест милиона хора измряха и работите на Европа не само,че не се подобриха, но се влошиха. Работите на народите се влошават, защото те нямат любов към Бога освен това те обичат да икономисват истината. Защото доброто за един народ трябва да бъде добро за всички народи. Разбирайте ме право. Всеки народ има право да диша свободно, да се храни свободно, да не умре от глад, да няма това задушаване и после да не се безпокои, какво ще стане с него утрешния ден. В този смисъл, казвам, че всички народи имат

еднакви права. Ако става въпрос за една война при сегашните условии, като започнат да падат онези хвърчила, онези бомби от по 250–500–750 килограма, че няма да остане жив човек на земята. Къде ще се криете тогава, какво ще правите, кажете ми? Как ще се разрешават въпросите при това положение? Днес мъжът и жената се карат, но като падне една бомба между тях, всичкото каране ще свърши. Някъде станала министерска криза, но като падне една бомба между министрите, нищо няма да остане нито от тях, нито от кризата. В европейската война, колкото и да се крили в Лондон, достатъчно било да дойдат няколко германски цепелини, за да внесат страх и ужас навсякъде.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да гледате на нещата светло. Пред мен стой едно велико, светло бъдеще, за което сега говоря не е Божествен порядък на нещата, но човешки. Това са човешки разбирания, разбирания на хора, които са внесли своите мисли, своите идеи и желания, с които искат да направят порядък на природата. Обаче, природата санкционира човешките правила, закони и порядки дотолкова, доколкото те са в съгласие с нейните закони и порядки. Обаче, щом види даден човек, или дом, или общество, или цялото човечество, които са се отклонили от нейните порядки, тя се противопоставя, понеже не позволява никакво отклонение. Казвате, че природата отстъпва. Да, и природата отстъпва, и Бог отстъпва, но до едно време. Като дойдат 50–60-те години на човека, като изгуби парите, на които е разчитал, като изгуби здравето на което е разчитал, че като не му остане нищо, тогава само ще разбере, как е живял и какво е придобил или изгубил. Какво ще правите при това положение? Там, дето нещата се губят, това е човешкият порядък. Там, дето нещата се печелят, това е Божественият порядък. Това, което губиш е човешко. Това, което печелиш, е Божествено. Ако грешиш, ти си в човешкия порядък. Ако живееш добре, ти си в Божествения порядък на нещата. Това са максими, които имат отношение към живота. Достойнството на човека седи в това, да бъдем честни към себе си. Всеки трябва да има сила в себе си, да си каже: Аз искам да изпълня волята Божия. Не е достатъчно човек само да си каже, но като си каже, той трябва да изпълни казаното. Човек трябва да си каже: Господ е имал такова голямо доверие в мен, че всичко ми е дал. Следователно, и аз не искам да Му изневерявам. Срамота е за мен, да изневерявам на Този, Който е имал такова доверие към мен, каквото никой друг. При всички тия слабости, които човек има, Бог не се е поколебал в него. Като види, че грешите, Той пита: защо правите така? – Ами еди-кой

си ми взе парите. – Лесна работа са парите. – Ама еди-кой си ми взе дрехите. – И за дрехите е лесна работа – пари, дрехи, колкото искате, само се примирете. – Ама хлябът ми отне. – Хляб, колкото искате. – Земята ми взе. – Със земя е пълно цялото пространство. Земя може да ви се даде, колкото искате. Ако германците искат земя, Господ може да им даде цялата месечина. – Но, кога? – Когато те сами си направят цепелини и се пренесат с тях. Идеята седи в това да се примирим. Човещина трябва да има между хората. Между всички народи и общества трябва да има човещина. Навсякъде трябва да владее пълна справедливост. Онова, което е добро за нас, трябва да бъде добро за всички. Така трябва да гледаме на нещата. Някой път ние гледаме пристрастно на всичко.

„Що има скрито в човека?“ Сега ние живеем, за да се разберем на кой порядък служим, на човешкия или на Божествения. Ако умираме, ще знаем, че служим на човешкия порядък. Ако умираме и оживяваме, ние служим на Божествения порядък. Защото и в Писанието е казано: трябва да минем от смърт в живот. Сега аз искам да ви покажа ценността на този живот, през който сега минавате. Някой път вие сте недоволни от земния си живот. По-добър, по-красив от сегашния ви живот няма. Казвам ви: Не бързайте да отидете на небето. Сега земята е небе за вас. И като умрете, пак ще останете на земята. Аз поне така виждам нещата. Едва погребете някого, а той ходи из София. Софиянците са тук. Аз не искам да вярвате в това, което аз виждам. Това не е религия. Това, което аз виждам, остава си за мен. Един ден, когато проверите тия неща, тогава ще видите, вярно ли е това, което ви говоря, или не е вярно. Докато не проверите тия неща, вие ще мислите, че са приказки от хиляда и една нощ. Сега аз не искам да вярвате, но не искам да ви кажа, че не виждам тия неща, защото така ще излезе, че не говоря истината. Аз виждам нещата, но не с тези обикновените очи. С обикновените очи аз виждам само тия неща, които са на физическия свят. В това отношение аз имам три чифта очи. И вие имате три чифта очи, само че вашите два чифта са залепени с восък. Сега на всички ви казвам: турете очите си близо до някоя нагорещена /соба/, за да се стопи восъка. Щом восъкът от очите ви се стопи, вие постепенно ще почнете да прогледждате. На научен език казано, човек не може да прогледа умствено, докато не мисли. Човек не може да прогледа духовно, докато не чувствува. Не е достатъчно само да чувствува човек, но той трябва да има такъв силен импулс в себе си, че като му дойде някакво благородно чувство в сърцето или някакво благородно желание, да се стреми да го

реализира, да преодолее всякакви препятствия, които срещне на пътя му. Само при това положение човек може да прогледа. Земята в това отношение е едно добро условие за развитие на човека.

Ако вие турите в действие всички възможности, които сега са ви дадени и ги разработите, вие ще влезете във втората фаза на живота. Втората фаза на живота седи в това, че вие ще влезете в духовния свят. Сега на земята всеки човек се намира в положението на дете, което е в утробата на майка си. Това дете още не диша, то е свързано чрез майка си с един малък канал, откъдето се храни, без още да диша. Това дете още не диша, понеже дихателната му система не е образувана. На деветия месец, когато дробовете му се сформируват, то излиза от утробата на майка си със своята първа мантия. Щом детето заплаче, това показва, че му е определено да живее. От този момент то започва да диша. Та казвам: Вие сега сте в утробата на майка си, не можете още да дишате. Остава още един месец, докато се родите. Вие сте вече в деветия месец. Като ви говоря така, вие мислите, че това се отнася за умиралка. Не, това е пробуждане. Съзнанието на човека трябва да се пробуди. Смъртта, от която се боите, не е нищо друго, освен минаване от смърт в живот. Този кръг, в който досега сте живели, се завършва, остава само още един месец. Този последен месец представлява разумният физически живот, който има да живеете на земята. Той може да продължи 10–20–30–40–50–100– до 120 години. Следователно, всеки човек, който е достигнал до положение да разбира живота в неговата пълнота, той има цели 12 месеца, които, умножени по 120 години, дават едно голямо число от години. Значи, всеки човек, който разбира живота си по този начин, той живее 1400 години на земята. И ако днес хората живеят малко на земята, това се дължи на факта, че те не разбират живота. А който го разбира, можете да си представите, какво високо развитие трябва да има. На физическия живот има условия, при които човек може да живее по-дълго време. Това се отнася до съзнателния живот. Когато човек дойде до тази епоха да живее 1400 години на земята, той ще бъде господар на своето положение, на своята съдба. И тогава няма да се вълнувате от сегашните събития. Не е ли добре сега човек да научи онези закони, според които да живее дълго време на земята? Казвате: какво ще правим толкова много години на земята? Тогава ще се разкрие пред вас голямо поле за умствена и духовна работа. Който е достигнал до тази епоха, той ще може свободно да пътува до месечината, до слънцето, до Венера. Ще си вземе един билет и сутринта ще тръгне за слънцето. За осем

минути ще стигне там. Вечерта ще се върне, но пълен с новини. Това е за поощрение на човека. Казвате, че това не може да стане сега. Сега не може да стане, понеже е кратък животът ти на земята. Ако само в един месец човек живее 120 години, а в останалите месеци не може да живее толкова много, той не е разбрал законите на живота. Според астрологията, всеки месец носи в себе си известни качества. Всички месеци заедно пък, съставлява едно цяло.

Тази материя може да ви се вижда отвлечена, но аз говоря за постиженията на един човек, а не на небето. Аз говоря за тия хора, които могат да живеят 1400 години. Човек има чрезмерни желания, които в един кратък живот не могат да се реализират. Представете си, че всеки се намира в положението на Иова, който имаше много имоти, стада, говеда, синове и дъщери – всичко в изобилие. И той трябваше да мине приз един голям изпит, да изгуби всичкото си имане, всички синове и дъщери. Той мина през една ужасна криза в живота си. Жена му казваше: Какво мислиш за правдата сега? Кажи нещо за твоя Господ. Кажи една дума да се освободиш. В това време Йов направи много погрешки, но по отношение на бога не сгреши. Той казваше: бог е бил към мене всякога много добър, нищо не мога да кажа против Него. Като мина през големите страдания, Йов казваше: господи, много пъти съм говорил, без да мисля, но сега, след като Те виждам, нищо не мога да кажа. Като мина през тези страдания, всичко му се върна: имоти, говеда, овце, и най-после синовете и дъщерите му се върнаха, и то по-красиви от първите.

Казвам ви: В сегашния живот още на всеки човек трябва да стане това, което стана на Йова. – Като умрем ли, тогава ли ще стане това? – Не, още този живот човек трябва да мине през смъртта и да оживее, за да не става нужда да отива в другия свят и после да се връща. Хората искат да се подмладяват. И аз желая да се подмладите. За да се подмладите, определете си всеки ден да мислите по десет минути, да не допуснете в ума си нито една отрицателна мисъл. Дръжте в ума си мисълта, че всичко в света е направено много хубаво, всичко в света е възвишено и красиво. После, определете си десет минути да не допуснете в сърцето си нито едно отрицателно чувство. След това още десет минути определете, да извършите една добра постъпка, без никакво колебание, дали е прави или не. Значи, определете по половин час на ден, по десет минути в мисълта си, в чувствата си и в постъпките си, да не допущате нищо отрицателно и колебливо. По този начин само ще се подмладите. – Ама не мога да

направя това. Щом не можете да го направите, вие сте осъдени да остареете. Не само сте осъдени да остареете, но и да умрете. Ако определите половин час, вие ще бъдете кандидати за един велик живот. Пред вас седи едно велико бъдеще. И тъй, десет минути ще определите в мисълта си за Бога, десет минути в чувствата си и десет минути в тялото си. Желая ви да направите това.

Благословен Господ Бог наш.
Тайната молитва.

Първа неделна беседа от Учителя, държана на 25 септември 1938 год. 10 ч. пр. обяд.
София – Изгрев.

Любовта дава живот

Отче Наш.
В началото бе Словото.

Ще прочета стиха: *„Любовта дава живот. Любовта нищо не взима.“*

Духът Божий.

Това, което ще ви говоря, е мъчно за разбиране, то не е млечна храна. То ще произведе много противоречия в умовете и в сърцата ви. Животът не седи само в хармоничните работи, в това, което ни е приятно. Като отивате на екскурзия всичко не е равно, някъде има слизане в долини, минаване реки без мостове, някъде пък ще срещнете водопади – много неприятности ще срещнете. Онзи, който иска да изучава планините, той трябва да мине през всякакви пътища. Обаче, в разбиранията си религиозните и светските хора представляват две крайности, две разбирания, два полюса. Светските хора представят религията на света, а религиозните – религията на духовния свят. И едните и другите са крайни, но има нещо повърхностно в техните разбирания. Като четете Евангелието, дохождате до стиха: „Духът е онова, което дава живот, а плътта нищо не ползува.“ Оттук ние дохождаме до двете понятия в науката: материя и енергия. Аз замествам думата „дух“ с „енергия“. Материята или плътта, това е отрицателната страна на живота, а духът или енергията – положителната. Значи, имаме два полюса: дух и материя, или енергия и материя или плът. Преди няколко време мислеха, че материята е нещо положително, а сега виждат, че тя е, не материята може да бъде проводник на енергията, но сама тя не е енергия. През материята минава топлинна, електрична и светлинна енергия. Сега учените поддържат, че това, което наричаме материя, което виждаме и което е положително е само форма на материята, т. е. форма на енергията. Следователно един човек на материята т.е., един материален човек, може да изчезне от материята и да остане само човек на енергията. Знаете ли, какъв човек щеше да бъде тогава? Дето мине, той всичко щеше да разруши. Наистина, отдето мине енергията, всичко разрушава. Следователно ако духът беше без плът, той всичко щеше да унищожи. Казвате: „Как може духът да причини толкова разрушения? Духът не е ли нещо разумно?“ Кои

неща са разумни? Кой човек е разумен? Разумен е онзи, който може да укроти неукротеното. Разумен човек е онзи, който може да укроти силното. Разумен е онзи, който може да укроти гневливия, алчния. Разумен е онзи, който може да превърне смъртта в живот. Неразбраният живот произвежда неразбрана смърт. Разбраният живот произвежда разбрана смърт. Разбраната смърт става майка на живота, а неразбраната смърт поглъща живота. Казвате: „Как да разбираме това нещо?“ То е научна работа.

Днес Господ идва в света чрез учените хора. Чрез своя Дух, Той заставя учените хора да работят и по този начин да учат хората. Преди години, като се занимаваха с елементите, учените познаваха само четири елемента: водата, въздуха, твърдата почва и светлината или огъня. В по-последни времена, обаче, учените окултисти знаеха много повече елементи, от които азота, кислорода, водорода, и въглерода считаха за основни елементи. Съвременните учени обаче, успяха да разложат атома на въглерода, на кислорода, на азота и на водорода и получиха от тях други елементи: протони, електрони, нютрони, позитрони. Електронът представя негативна частица с негативно електричество. Протонът е една малка частица в атома, с положително електричество. Нютронът е положителна частица на електрона, а позитронът е положителна частица на протона. Какво ще разберете от това? Колкото са го разбрали учените хора, толкова ще го разберете и вие. Когато отидете да се окъпете на банята, какво ще разберете? Вие няма да вземете занаята на баняджията, но радвайте се поне, че ще освободите тялото си от кирта. Освен физическа има и умствена кир. Тъй щото, ако науката може да ви освободи от умствената кир, радвайте се на това. Човечеството от миналите векове е минало през много понятия за доброто и злото. Това, което е за нас добро или зло, не е добро и зло за другите същества. От гледището на човешкото добро и зло, какво е положението на млекопитаещите? В една година измират не от собствена смърт, но от избиване от хората повече от 35 милиона животни. Най-малко животни се избиват в Индия. Тяхната религия поддържа, че животните, особено млекопитаещите не трябва да се убиват. Най-много говеда има в Индия. Там ги оставят да живеят до най-дълбоката им възраст и ги почитат като старци. Като умрат, те ги погребват. Докато са живи, те се ползуват само от млякото и от вълната им, но не и от месото им, защото не употребяват месо. В Европа употребяват много месо. Там има около триста милиона месоядци, а само около сто милиона вегетарианци. Ако питате, защо е така, то е все едно да питате, защо земята е твърда. Защо

хората са месоядни или вегетарианци, има ред причини за това. Месоядството и вегетарианството не разрешават обществените въпроси в света. Те са само подготвителни фази за много или малко добродетели. Тревопасните животни по характер са малко по-меки от месоядните. Ако един бик или някое друго тревопасно животно те хване, може да те ритне или да те убоде с рогата си, но никога няма да те разкъса. Обаче, хване ли те някое месоядно животно, може да те разкъса на парчета. Такъв е характерът им. Тревопасните животни са меки, а месоядните – свирепи. Тревопасните животни по характер са отрицателни, а месоядните – положителни. Значи в месоядните животни има повече кислород, повече протони. В тревопасните животни има повече магнетизъм, повече позитрони. Как ще разберете това нещо?

Сега аз не ви развивам някаква особена наука, това са хипотези на учените. Те спорят помежду си и математически доказват тия неща, правят ред наблюдения и после изчисляват. Като направят някаква погрешка, те моментално се коригират. В това отношение, аз харесвам учените хора. Те постоянно изправят погрешките си. Те всеки ден, всяка седмица изправят погрешките си. Като намерят една погрешка, веднага я изправят. Когато духовните, религиозните хора, като кажат нещо, остават на него во веки веков. Те не са скромни да изправят погрешките си. Като кажат, че вярват в Бога, те мислят, че са непогрешими. Че и в старо време хората са вярвали в Бога, но това още нищо не значи. Вярата е закон на умствения свят, а мислите са елементи на този закон. Като се спирам върху новата психология, аз деля мислите на положителни и на отрицателни. Също така деля и чувствата на положителни и отрицателни. Дойдем ли до постъпките и тях делим на положителни и на отрицателни. След това дохождам до друго деление: положителни добри постъпки и отрицателни добри постъпки. Положителни лоши постъпки и отрицателни лоши постъпки. Същото деление съществува и по отношение на мислите: има положителни добри мисли и отрицателни добри мисли; положителни лоши мисли и отрицателни лоши мисли. Отде произлиза злото в света? От неправилното съединяване на тия мисли и постъпки. Тъй както светът е построен, една отрицателна мисъл може да се съедини с една положителна лоша мисъл. Това е неизбежно. И една положителна добра мисъл може да се съедини с една отрицателна мисъл. Така се образува съединение, различно от първото. Понякога една положителна добра мисъл може да се съедини с една отрицателна добра мисъл. Следователно, за да живее добре, човек

трябва да разбира този закон на съединяване, понеже има две вариации. Ако не разбира този закон, без да иска, той може да направи едно престъпление. Ние виждаме кога стават тия престъпления. Когато се влюби в парите, човек става положителен. В парите има известна енергия, която привлича човешкия ум. В златото се съдържа известна енергия, която привлича енергията на мозъка и по този начин се образува известно съединение. Като обиква парите, човек обиква енергията, която се съдържа в тях. Тази енергия събужда в него особен род чувства и той става алчен. Има деца ненаситни, алчни, заради което и родителите трябва да ги и лекуват. За да ги излекуват от тази им слабост, трябва да съединят една положителна добра мисъл с една отрицателна добра мисъл. И тогава, наместо да желае златото, това дете ще започне да се увлича от знанието, което е създало златото. Който познава закона за съединяване на една положителна добра мисъл с една отрицателна добра мисъл, той ще може да превърне [желязото], или оловото, или среброто в злато. Тогава търговските работи ще стават много лесно на земята. Ще вземе едно кило [сребро] и ще го превърне в едно кило злато. При това, златото може да се размножава. Златото може да расте, както растат ябълките и крушите по дърветата. Научно вие не можете да си представите, как така златото може да се размножава и да расте. При растенето и узряването на един плод стават ред химически процеси. В това отношение плодът представя една лаборатория. Когато говорим за любовта, като плод на Духа, ние разбираме крайния предел, до който е стигнало развитието на този плод. Любовта е един трансформатор на Божествения свят. Зад любовта седи Духът. Той е една велика, мощна сила. Ако не е любовта, в света нищо не може да се развие. Следователно, любовта е плода на Духа. Всички форми, които съществуват в света, слънцето, земята, звездите, планетите, това са енергии,т.е. плод на енергии, които съществуват в природата. Материята или веществото пък представя онова, което дава възможност на тия форми да се образуват. За да се образува едно тяло, тази енергия трябва непременно да се намали. Температурата на тази енергия е много голяма. Според някои учени, тя е равна на числото 20 повдигнато в 62 степен. Колко и каква материя би могла да устои на такава температура? Нека математиците изчисляват на колко се равнява тази температура. Дето и да отидете в природата, такава температура не съществува. Според научните данни в природата съществува най-много два милиарда топлина. Такава топлина, каквато ни дава числото 20 подигнато в 62 степен не съществува.

Предполага се, че най-много може да се достигне до тази температура, но поне до сега такава не е известна.

Сега учените боравят с цветовете. Какво представят цветовете? Знаете ли, каква е топлината на червения цвят? Тя е около двеста милиона градуса. [Порток]аленият цвят има триста милиона градуса топлина. Зеленият цвят има 400 милиона градуса топлина, жълтият – 500 милиона градуса топлина. Колкото по-нагоре отивате, толкова повече топлината се увеличава. Най-после дохождате до такива цветове на топлината, на които не може да се устои. Дойдете ли до червения цвят, ще знаете, че той се образува при негативната топлина на двеста милиона градуса. Ако почнете да увеличавате неговата температура, този цвят наместо да остане, ще почне да излиза навън. Ако топлината на жълтия цвят, която е около 500 млн. градуса се увеличи, нервната система на човека няма да може да издържи. Право, не че нервната система няма да издържи, но частиците електрони, протони, нютрони не могат да издържат на тази топлина и предизвикват разлагане на мозъка. Това явление в човека го наричат „мръдване на дъската му“. При това положение човек започва да фантазира. Как може да се спаси човек при това положение? Мнозина искат да станат много учени хора. Опасна работа е да станеш много учен. Всички учени хора трябва да имат трансформатори на любовта. Няма ли трансформатор на любовта, нищо няма да остане от учения човек. Религиозният, богатият човек също трябва да имат трансформатори на любовта. Един турски хамалин си купил един лотариен билет, но случило се, че той спечелил един голям английски параход. Като го завели да види парахода, той полудял и почнал да играе в парахода. Много естествено. Този човек никога не е виждал такъв голям параход, при това да бъде негов.

Та казвам: Сега вие не можете да изучавате духовния свят, докато не изучите всеки един цвят отделно. Вие трябва да знаете какво носи всеки един цвят в себе си – червеният, зеленият, синият, тъмно синият, виолетовият. Освен седемте цветове има още много, който вие не познавате. Днес сте дошли само до седемте цвята. Тъй както сега се развива човешкият мозък, човек е дошъл до положение да възприема и повече цветове на светлината си, но той има само понятие от тия цветове. Тъй както е устроен човешкия мозък сега, цветовете не предизвикват никакви реакции още, вследствие на което не излизат навън. Обаче, у светиите, които са дошли до една висока степен на развитие, цветовете

реагират върху тях, предизвикват ред реакции в техния мозък и излизат навън във вид на светлини. Когато Христос беше на планината и се молеше, от главата Му почнаха да излизат светлини. Тогава се явиха при Него Мойсей и Илия, с които Той се разговаряше. Онези, които не разбират законите, чудят се, как може да стане това. Те не знаят, че Христос беше трансформатор на любовта. Та ако искате да бъдете религиозни и. духовни хора, вие трябва да бъдете трансформатори на любовта. Без да сте трансформатори, нищо не може да излезе от вас, нито от вашето учение.

[На] любовта е една необходимост за запазване същественото в живота. Сам по себе си животът не се губи. Обаче, ако нямате любов в себе си, животът не може да се излее в никаква форма. Всичко това ще се разстеле като вода, която няма да има потенциална сила в себе си да работи. Някои питат, защо трябва да обичаме? Ти трябва да обичаш, защото без обич няма растеж. Без обич не можеш да имаш никаква наука, нищо не можеш да имаш. За тебе нещата ще бъдат невъзможни. Без любов ти ще замязаш на някаква пеперуда или на някаква риба. И те живеят, но нямат любов. Мислите ли, че рибите, които се гълтат една друга, имат някаква любов помежду си? Не, те нямат никаква любов. Като разпорите корема на една голяма риба, намирате в нея друга. В по-малката намирате още по-малка, която тя е глътнала. В нея намирате още по-малка и т.н. Значи, една риба носи в корема си други четири–пет по-малки, които едни други са се нагълтали. Това, което човек може да глътне са неговите погрешки. Направи ли една погрешка, той я гълта. Всеки човек, който прикрива погрешките си, той ги гълта. Знаете ли, какво нещо е да глътне човек погрешката си? Това нищо не може да му допринесе. Всяка погрешка, която човек може да глътне, внася отрова в неговия организъм. Всяка погрешка или всяка положителна мисъл е един положителен живот, който носи в себе си разрушаване. Следователно, за да не се разрушиш, ти трябва да държиш тази погрешка вън от своя ум, от своето сърце и от своята воля. Ти трябва да пипаш своята погрешка с дилаф или с щипци, както учените правят при своите опити с вредни, опасни вещества. Например, някой намрази някого и целия ден си казва: „Не мога да го търпя, не искам да го видя, мразя го този човек.“ Ти не подозираш, че като мразиш някого, като не искаш да го видиш, като разрушаваш него, едновременно и себе си [рушиш]. Зад омразата се крият известни разрушителни сили. Тя е подобна на сражението. Един генерал издържал

едно голямо сражение, но после казал: „Ако имам още едно такова сражение, аз съм изгубен.“ Ако след едно голямо сражение изгубиш много войници, какво ще стане с тебе? Какво печели човек, който има 500 милиона лева, но измрат жена му, децата му, роднините и приятелите му? Казвам: Всички желания, които лроизвеждат в човека известно разрушаване, не са желателни. Сега аз искам научно да се установи, какви трябва да бъдат вашите желания. Всяко желание, което иде да повдигне дарбите, които са вложени в нас, е умно. Всички благородни желания, които се зараждат в нашето сърце по отношение на доброто, са добри и на място. Всички желания и мисли по отношение на доброто, са живи и разумни. Какво трябва да прави човек, когато мрази някого? И омразата е любов, но негативна. Човек трябва да знае, как да се справи с тази любов в себе си, да не го разруши.

Един американец, религиозен, но много беден човек често ходил в едно съживително религиозно общество да се моли. Той се молил на Бога да му даде парички, да подобри положението си. Той си казвал: „Хубаво е да служиш на Господа, но пари трябват.“ Една вечер, като се връщал у дома си, минал край дома на един банкер, голям богаташ и на прозореца му видял една торба, пълна със злато. Той взел торбата и си казал: „А, ето, за каквото се молих,това ми даде Господ.“ Тази торба била забравена от банкера. Бедният взел торбата и бил доволен, че сиромашията ще го напусне. На другия ден, като започнал да се моли на Господа, да прави утринната си молитва, изведнъж торбата застанала между него и Господа и той се принудил да спре молитвата си. На другия ден пак започнал да се моли, но се повторила същата история. Така продължавал цяла седмица, но не могъл да се моли – торбата винаги се изпречвала между него и Господа. Като видял, че молитвата му се прекъснала и с това изгубил спокойствието си, той взел торбата, занесъл я на банкера и му казал: „Вземи си торбата със златото. Тя ми попречи да се моля на Господа.“ По този начин, той разбрал, кое е същественото в живота. Той казал на банкера: „Мислех, че с парите ще оправя работите си, но съм се лъгал.“ Тогава банкерът му отговорил: „Виж, вземи тази торба с пари, аз ти я давам сега, но научи ме да се моля, аз не зная да се моля. После помоли се за мене.“ – „Не искам тия пари, те са дяволска работа.“ – „Вземи ги, моля ти се и помоли се заради мене.“ Бедният човек взел пак торбата, но като започнал да се моли, вижда, че торбата застанала от лявата му страна. Тогава той се уплашил, прекъснал молитвата си и бързо занесъл торбата на банкера. Тогава

банкерът казал: „Може да е малко това, което съм дал.“ Дава му още една торба злато. Бедният започнал да се моли, но веднага и двете торби излезли пред него – едната отляво, а другата отдясно. – „Опасна работа е тази, обсадиха ме съвсем.“ Тогава банкерът му дал още една торба. Започнал да се моли и каква била изненадата му, когато третата торба излязла зад него. Сега се видял обсаден от три страни. Като казал това на банкера, последният му дал още една торба. Като започнал да се моли, четвъртата торба се изправила пред него. Тъй щото, сега бил обсаден от четири страни с четирите торби. Само горната част била свободна. Той могъл да отправи погледа си само нагоре. Банкерът му казал: „Помоли се сега да видиш, какво трябва да правиш с тия торби.“ Ако вие бяхте на мястото на този беден човек, как бихте разрешили въпроса с тези торби? Представете си, че имате четири слуги: единият е от лявата ви страна, вторият – от дясната, третият – отпред, а четвъртият – отзад. Ако тия слуги са алчни, какво бихте правили с тях? Понякога невидимият свят ви заставя да мислите и затова ви създава такива положения. Не че невидимият свят не може да ви даде това, което искате – пари, както и други работи. Той може да ви даде много пари, защото вие можете да носите на гърба си по 20–30–40 килограма злато. Някои могат да носят и по 80 килограма злато на гърба си. Някои могат да носят и по хиляда килограма. Това е израз, с който искам да кажа, че има силни хора в света. Някои могат да носят и по десет тона злато. Ако отидете в Америка, ще срещнете много богати хора. Големи богатства злато има скрити в земята. Хиляди тонове злато е скрито под земята, но не се открива на хората. Ако ние съберем нашето знание като злато и го турим под земята, какво ще ни допринесе това знание? На физическия свят човек се нуждае от злато. Има право да се нуждае от злато. Всеки човек има право, колкото за късмет да има поне една златна монета в себе си. Това е необходимо за здраве. Когато двама млади – мома и момък се влюбят и се оженят, всеки от тях трябва да има поне по една златна монета и да си ги носят за здраве. Те постоянно трябва да си ги носят в джобовете. За да не заболява, човек всякога трябва да носи в джоба си по една златна монета. Човек трябва да има не само по една златна монета в джоба си, но той трябва да има в себе си всякога по една добра постъпка, или по едно благородно, възвишено чувство и по една светла мисъл, които да се равняват най-малко на една златна монета. Също така всеки човек трябва да има едно хубаво тяло. Значи, възлюбеният и възлюбената трябва да имат по три хубави неща в себе си, в своето тяло, като на плоча поставени: едно

хубаво чувство, една добра мисъл и една добра постъпка. Ще кажете, че това струва много. Ще си купите едно парче червен копринен плат, който ще носите в джоба си, той ще има отношение към вашите добри постъпки. За желанията си ще вземете един зелен плат, зелено парче, а за добрите си мисли ще вземете един копринен плат с жълт цвят, който има около 500 милиона трептения. Тази топлина действува между атомните пространства. Сега някои от вас, които мислят да се женят, нека направят този опит и след десет години да дойдат да ми кажат, вярно ли е това, което съм им казал или не е вярно. Теоретически лесно се говори, но трябва да се провери на опит. Аз за пръв път ви говоря това нещо. Аз още не съм направил подобен опит, предполагам да върви добре. Аз предполагам, че тази теория ще има добри резултати. Всички религиозни хора се страхуват да не станат мамонти. Какво означава думата „мамонт“? Тя подразбира ненаситните чувства на човека. Който има такива чувства, той е готов да пожертва всички хора, за да придобие богатството на света.

Сега като ви казвам, че трябва да носите злато за здраве, има опасност да пострадат лекарите. Тогава в България може да се създаде закон, никой да не носи злато в себе си. Добре е да носи човек злато в себе си, но трябва да знае, как да го употребява, как да го носи. От старо време още хората носят злато в себе си. Те са носели златни пръстени, гривни, обици и разни други украшения. Някои носят железни пръстени. Сега ние се отвличаме. Добре е да носи човек злато в себе си, но да не подхранва в ума си користолюбивата мисъл да живее, да продължи живота си, за да го използува за някакво лично благо. От какво зависи дължината на живота? Ако ти живееш един материалистически живот, ти не можеш да живееш повече от 30 години. Така е поне при сегашните условия. Много хора умират преждевременно. Защо? Понеже не са приели от баща си и от майка си онази енергия, която е необходима за по-дълъг живот. Бащата трябва да предаде на мозъка на своя син положителна енергия, а майката – отрицателна енергия. С други думи казано: бащата трябва да предаде сила на характера на сина си, а майката – мекота. Следователно мекотата носи влага в себе си. Силата пък носи сухота. Ако силата преобладава в човека, всичко в него ще изсъхне, не може да израсте. Много хора в света не могат да мислят. Като стане богат, човек престава да мисли. Наистина много богати хора престават да мислят. С богатствата си те се осигуряват и стават положителни. Богатият казва: „Аз искам да заповядвам.“ Щом в човека се роди желание да заповядва, той постепенно започва да изсъхва. Там е

погрешката им. За да заповядва, човек трябва да разбира законите, да знае цената на всичко. Човек трябва да разбира цената на човешката душа, цената на човешкия ум и на човешкото сърце, както и цената на човешката воля. Човек трябва да знае цената на всеки уд в своето тяло, колкото и да е малък. Обикновено хората постъпват съвсем грубо със себе си. Аз не казвам, че другите хора постъпват с нас грубо, но ние постъпваме със себе си грубо. Това не става от зла воля, но от неразбиране. И при това положение всеки се оплаква, недоволен е от положението си и казва, че Господ не го е надарил. Не, всяка душа е надарена толкова, колкото тя може да носи. Всеки от вас има най-малко един талант, а някои имат по два, по три и по пет таланта. Когато Христос казваше притчата за талантите, тогава хората имаха по пет таланта, а сега имат по повече. Този, който имаше един талант, отиде да го зарови в земята. И сега някои хора заравят талантите си в земята.

Та казвам: Възможността на сегашния живот седи в нас самите, но ние не вярваме в него. Ние сами не вярваме в това, което е вложено у нас. Ние казваме, че Духът работи, а мислим, че Духът иде отвън. Някой казва: „Духът ми пришепна нещо на ухото.“ Това, което ти е пришепнало, не е Духът, но е вятърът отвън. А вятърът не е авторитет. Някой път и водата може да ти пришепне нещо, но водата не е авторитет. Някои път и хлябът може да ти пришепне нещо, но и хлябът не е авторитет. Духът не може да пришепне на човека, ако той няма любов. Тогава казвам, че Духът никога не се приближава при хора, които нямат любов, защото ако се приближи при тях, ще ги унищожи. Следователно любовта, Духът иде само при тия хора, които имат любов, за да им даде подтик. Понякога, човек се чувства празен, без никаква мисъл в себе си. Защо? Защото няма любов. Щом няма любов и мъдростта не иде в човека. Щом няма мъдрост и истината не иде. Щом няма любов и знанието не иде, и животът не иде в своята пълнота. Сега това са само термини, но те са свързани помежду си. Ама да имаш вяра. Това е електрон. Да имаш знание. Това е протон. Да имаш любов. Как ще я кръстим? За любовта още няма име. Аз се радвам, че в нашия век, който разполага с най-богатия език около 700 хиляди думи, пак няма дума за понятието „любов“. Сега запомнете думите: електрони, протони, нютрони и позитрони и мислете върху тях, да видите какви идеи ще се родят в ума ви. Мислете, но не разправяйте на другите, да видим [на кого] какви идеи ще се родят в главата му. Електрон е това, което се размножава. Протон е това, което държи нещата със силата в себе си. Нютрон е това, което държи

връзка, мост между противоположните сили в света. Позитрон е това, което се занимава със сметките, с взимане, с даване. Ако нямаш позитрон, ти не можеш да мислиш правилно. Някой казва, че не може да мисли. Значи, позитрон няма в него. Как ще преведете тези думи в духовно отношение? Казвате, че имате едно добро чувство. Това добро чувство се обосновава от една добра мисъл, която може да е положителна и отрицателна. Едно добро чувство също може да бъде положително и отрицателно. Чувството може да бъде положително добро чувство и положително лошо чувство. И постъпката може да бъде положително добра и положително лоша. Тези термини вие можете да ги заместите с други. В това отношение целият свят пред нас е едно предметно учение, което трябва да се изучава. То е една лаборатория, в която трябва да работим. И ако дойде някой математик да изучава тия неща, той трябва да приложи своите формули и изчисления, за които му трябват месеци и години. Например, съвременните учени изчисляват, колко е стара вселената и започват първо от земята, после от слънцето, от всички останали планети, най-после дохождат до радиацията. Всички звезди имат своя радиация, имат свой спектър. По линиите на спектъра им познават, дали дадена звезда се приближава или отдалечава. Когато линиите се разширяват, това тяло се приближава. По линиите, дали се разширяват или стесняват, познават разстоянието на една звезда от земята. По този начин познават нейната орбита на движение. Има звезди, които правят едно обръщение в две милиона години. Нашето слънце прави едно обръщение в 20 милиона години. Според учените, когато една звезда се върти 400 милиона години, има възможност да се сблъска само един път. Една звезда трябва да се сблъска четири пъти, за да дойде умът в главата ѝ. Знаете ли, какво значи „да дойде умът в главата ѝ“? Да дойде умът в главата ѝ, това значи да се уравновеси, че да не харчи енергията си напразно, както е сегашното наше слънце, което се счита за разумно. Онези слънца, които дават повече светлина, са от по-леките. А тези, които дават по-малко светлина са от по-тежките. Всяко слънце, което се сблъсква четири пъти, става по-леко и поумнява То може да живее милиони, милиони години. Те имат дълъг живот.

Сега аз искам да ви наведа на положението да мислите. Казвате: „Какво ще стане с нас?“ След като умрете, ще ви пренесат в пространството. Ако след като умрете ви подложат на температура, равна на числото 20, повдигнато в 62 степен, вие ще се разложите на толкова малки частици, че ще заемете пространството на цялата слънчева система.

Вие ще бъдете толкова тънки, че няма да имате даже нито протони, нито йони в себе си. Вие ще имате само една енергия, ще се смесите с общата енергия, от която сте произлезли. Христос казва: „Излязох от Отца си и се връщам при Отца си.“ Казвате: „Аз ще се откажа от своята личност.“ Ще се откажеш на общо основание. Личността е нещо, което се свършва. Един ден, като станеш само енергия, ще се слееш с Бога, според думите на индусите. Душата ти няма да се изгуби, тя ще остане, но ти ще съзнаваш, че си едно с Бога. Ще вършиш Неговата воля и ще съжаляваш, че не си знаял това нещо по-рано. Сега като умират хората, още не ги поставят на тази висока температура, но ги заравят в земята, дето ги поставят най-много на 200–300 градуса да се стопят. Човек изведнъж не става светия да светне. Добре е да поставят човека на висока температура да свети и ще огрее целия свят. Да те поставят на такава висока температура, това е голямо благоволение. Тази топлина може да бъде 200, 300, 400, 500 и повече милиони градуси. Дойдете ли до още по-висока температура, там вече е непоносима. Казвам: Каква ще бъде вярата ни тогава? Духът е нещо мощно, силно грандиозно. Като дойдете до Духа, трябва да се отнасяте към Него с всичкото си благоговение, да не мислите, че Той е нещо, което може да се прегръща, целува или хваща. Вие не можете да Го хванете нито с мислите си, нито с чувствата си – с нищо. За да имаш нещо реално, трябват ти 500 милиона градуса. Тогава ще имаш жълтия цвят. При 300 милиона градуса ти ще имаш червения цвят, който е пак материален. При 200 милиона градуса ще имаш зеления цвят, който е пак материален.

Като излезеш от гамата на цветовете и минеш в радиацията на числото 20 в степен 62, според учените, ти ще бъдеш в границата на духовния свят едно с ангелите да служиш на Бога. Желая на всички да минете през тази голяма топлина, за да станете едно с Бога.

Сега ще ви приведа един пример. Един астроном бил много любознателен, искал да знае, как е устроена природата и затова се молил на Бога да му покаже това. Една вечер един ангел дошъл да го вземе, за да го поведе из пространството, но му казали да остави само сърцето му да може пак, да се върне на земята. Ангелът го понесъл из пространството. Ангелът го понесъл от вселена на вселена, но като изминало много време астрономът му казал: „Моля ти се, върни ме вече на земята, не мога да понеса тия светове.“ Та казвам: Велик е Бог, това трябва да го знаем и да Го любим, да не мислим за небето преждевременно. Бог живее в нас и във всички хора. Ние трябва да Го обичаме, защото Той ще превърне всичко за

добро. Ние ще бъдем едно с Бога, само когато Го обичаме.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Втора неделна беседа от Учителя, държана на 2 октомври, 1938 г., 10 ч. пр. обяд.

София – Изгрев

Скрих таланта

Добрата молитва.
В началото бе словото.

Ще прочета само 25 стих от 25 глава от Евангелието на Матея: „*И понеже се убоях, ето, отидох и скрих таланта ти в земята: Ето, имаш твоето си.*“

Духът Божий.

В живота съществува една основа, която никой не трябва да пренебрегва. Основата е най-елементарното нещо, с което човек [не] трябва да се занимава. Основата всякога ни се вижда като играчка, като детинска работа, а тя е същественото нещо в живота. Когато децата изучават буквите а, б, в, г и т.н., това ви се вижда детинска, елементарна работа, но тази работа е основа на знанието. Или ако се спрете върху кой да е език, на който пише някой философ, или поет, или виден писател, той ви се вижда детинска работа, но всъщност той е основата на нещата. Елементарните неща определят истинското положение на работите. Следователно и в човешкия живот има една такава основа, която той не трябва да пренебрегне. Във всеки един език, така и в български, някои хора изяждат една буква, други – друга. Например, някои изяждат буквата [е], други изяждат ъ, ь, я, ю или други някои букви. Това са техните обични букви. Но без тях не може да се пише. Само с неизядените букви не може да се пише. Ако отидете в английския език, там съществува известен аристократизъм. Там си служат с няколко букви, за да изразят един звук. Същото е и във френския език: няколко букви означават един звук. Само един от тия звукове играе важна роля, а другите го придружават. Тези букви, които придружават един звук, представляват негова свита. И между хората има свити, но в природата никакви свити не съществуват. Думата „свита“ в българския език има двояко значение: „свита“, означава хора, които придружават някого, а „свит“ означава още и нещо оваляно, смачкано. Та в съвременните езици, както и да говорим, все има и един личен елемент. Когато се привеждат известни факти, ние вадим от тях едно логическо заключение, правим логически извод. Казваме за някой, че няма

никаква логика, но в природата такава логика не съществува. В човешкия свят нещата се нареждат логически, но в природата не съществува такова логическо нареждане на нещата. Хората казват, например, че все трябва да съществува някаква причина, която е създала света. И оттам те казват, че съществува някакъв Господ. Значи, чрез своята логика те установяват съществуването на някаква причина. Тази причина съществува и без нашата логика. Защо ни е тогава тази логика? В този случай логиката не е на място. Когато аз убеждавам един човек да вярва в Бога, това е заблуждение. Защо? Защото той ме лъже, че не вярва. Той вярва в парите, че в Бога няма да вярва. Той вярва в жена си, че в Господа няма да вярва. Той вярва в толкова малки работи, че в голямото няма да вярва. И след това, ще седна да го убеждавам логически да вярва в Господа или да бъде религиозен. Този човек яде по три пъти на ден и през това време даже не успява да говори, моли се. Тъй щото, кажат ли за някого, че не се моли, аз не вярвам. Този човек се моли даже по три пъти на ден. Като погледне към яденето, той си казва: „Как не съм знаял, че има толкова вкусно и сладко приготвено ядене?“ Та когато ме питат, какво нещо е религията, аз отговарям: Религията е едно приятно чувство, едно приятно ядене. Ако готвиш добре, религиозен си, ако не готвиш добре, не си религиозен. И днес, всички хора се мъчат да определят, какво нещо е религията и дават ред обяснения и теории.

Казвам: Съществува един свят извън нашата логика, извън нашите обикновени мисли, чувства и постъпки. Това всички трябва да го знаете. Обикновеното в света е една обвивка на нещата, която е потребна, но тя не е същественото. Ние не трябва да се заблуждаваме от обвивките на нещата. Един човек може да е грозен, но да е добър. А някой може да е красив, но да е лош. Външното още нищо не значи. Колко красиви птици има в света, облечени в царски премени, но гълтат мушиците цели. Мушиците отиват цели в стомаха им. Има много видни философи, но и те поглъщат по-малките и по-слабите от тях на общо основание. Аз съм наблюдавал, какво правят жабите. Седи някоя жаба тиха и спокойна, в размишление, като някой гръцки философ. Дойде някоя муха, кацне на нея, тя не се мърда. Но не се минава много време, жабата отвори устата си и глътне мухата. После пак седи в размишление, като че ли нищо не се е случило. Ще кажете, че жабата е низше животно. Така е, жабата няма тези размери на главата си, каквито човек има, но тя знае отлично за лови мухи и цели ги гълта. Сега аз не казвам, че това, което жабата върши, е отлично. То е жабешка работа. В

това отношение тя гълта мухите и ги поставя на мястото им, както художник поставя всеки цвят на своето място. За хората е по-добре мухата да влезе в стомаха на жабата, отколкото да ги безпокои отвън.

Сега както и да разсъждавате, не си правете статически заключения. Например, някой казва: „Не е добре човек да умира.“ Не е добре, обаче, човек и да живее. Това са относителни положения. Не е добре човек в един статически свят да бъде и да умре, но не е добре човек да живее и да не знае, как да живее. Какви блага има в един живот, като живееш да страдаш и да не знаеш, защо страдаш. Казвам: Добре е човек да умре, добре е и да живее. Ако чрез смъртта човек се освобождава от страданията, тази смърт е на място. Ако като живее, човек се освобождава от страданията и този живот има смисъл. Казвате: „Трябва да се живее.“ Съгласен съм. „Не трябва да се умира.“ Съгласен съм. Трябва да живеем добър живот, а не трябва да живеем лош живот […], за да не страдаме, но трябва да умрем, за да се освободим от страданията.

Казва се в Писанието, че този слуга, на който господарят дал един талант, направил погрешка, че го заровил в земята. Погрешката не седи в това, че го заровил, но че не го обработил. Талантът заравя ли се? Той не е царевица, нита жито. Той посял злато в земята, а житото оставил да седи в хамбара. Погрешката не е в това, че той заровил таланта, но в това, че не е знаел, как да постъпи с него. Защо поне не го даде на някой банкер, че да роди нещо? Като се посади, житното зърно все ще даде нещо. А ако посадиш едно житно зърно и не получиш нищо, ти не си постъпил право. Ако живееш и нищо не придобиваш, ти си на крив път. Ако живееш и никаква печалба нямаш, ще те съдят. Ако живееш и принасяш известна полза, ще те възнаградят. Ако умреш и пак не принесеш никаква полза, ще те съдят. Някой мисли, че като зарови таланта си в земята, той се освобождава от всякаква отговорност. Не, така не се разсъждава. Смъртта и животът представляват две фази, върху които сега няма да се спирам, да ги обяснявам. Смъртта е началото на живот. Като умреш на земята, ти ще почнеш да живееш на небето. След като умреш в невидимия свят, ти почваш да живееш на земята. Като умреш на земята, ти започваш да живееш в един по-горен свят, но ако след като умреш, не влезеш да живееш в един по-висок свят, страданието започва. Страданието дето и да е – на земята или в невидимия свят, е признак на това, че ти не си постъпил разумно. Смъртта е граница между разумния живот и безумието. Ако от глупавия, от безумния живот на земята ти си влязъл в разумния живот на

небето, ти си постъпил разумно. И обратно: ако от безумния живот на невидимия свят ти си влязъл в разумния живот на земята, ти пак си постъпил разумно. Но ако от разумния живот на земята ти умираш и влизаш в глупавия живот на невидимия свят, ти си в безумието.

Сега, каквото и да ви говоря, аз искам да държите своите възгледи и вярвания. „Ама ти в какво вярваш?“ – „Вярваш ли в Господа?“ – В кой Господ? Два Бога има: единият е Бог на доброто, а другият – Бог на злото. При това има и трети Господ, който е господар и на двамата. Има един Господ, който се занимава само с хората, друг – който се занимава само с боговете и трети, който се занимава с всичко. Сега аз няма да ви обяснявам тия работи, защото, като се обясняват някои работи, те стават по-мъгливи. Този е един от мъгливите въпроси, но без да го обяснявам, ще ви дам един пример, през което време и мъглата вън ще се махне. Примерът е следният: Един господин разправяше, че за една малка дума, която казал на жена си, тя му се сърдила цели пет години. Той и казал, че погрозняла. Тогава тя му отговорила: „Защо едно време не бях грозна? Защо това не ми каза едно време, когато тичаше подир мене на хорото? Ако тогава не бях грозна, значи при тебе погрознях. Защо на времето не ми каза това, а сега ми го казваш?“ Жената от тези негови думи видяла неговия неискрен характер. Тя вижда, че той я е лъгал. Тогава била ангел, а сега намира, че погрозняла. Жената намира, че нещо се е изменило в техните отношения и се пита: „Аз ли съм се изменила или ти? Аз ли съм грозна, или ти си грозен?“ Какво искал да каже мъжът на своята жена с тия думи? Както и да е, това са обикновени, човешки работи. Вие можете да зададете въпроса, дали това е действителност. За мен е действителност, а за вас може да е предположение. Според мене действителни неща са тия, които стават в момента. Каква действителност или реалност има в думите на човек, който казва, че ще ми помогне догодина? Догодина или ще ми помогне, или няма да ми помогне. Колкото има вероятност да ви помогне, толкова е вероятността да не ви помогне. Ако кажа, че ще ви помогна и веднага се притека на помощ, това в дадения момент е за мене една реалност. Кажеш ли, че мислиш, какво, можеш да станеш учен човек, това е една вероятност. Обаче, ако кажеш и станеш учен човек, това е една действителност.

И тъй, в света съществуват едновременно два живота: действителен и недействителен. Недействителният е този, който изисква време за да се прояви. Значи под думата недействителен подразбираме непроявен. Ако животът е проявен, той е действителен и аз мога да се произнасям за него.

Ако не е проявен, той не е действителен и няма какво па се произнасям за него. Вие имате една семка, но не можете да се произнесете за нея. За да се произнесете, вие трябва да я посадите в земята, да цъфне, да даде плод и тогава да се произнесете. Но затова ви са нужни поне три-четири години. Всеки човек на земята е една костилка, семка от едно растение, което трябва да се посади в земята, да израсте, да цъфне, да даде плод и тогава да се види, какъв е. В този смисъл, ние преждевременно се произнасяме за нещата. Виждаме един човек и казваме, че не е умен. Защо? Защото не бил богат. Значи според някои, само богатите хора са умни. Според мене, богатите хора могат да бъдат силни само в едно отношение, но в никой случай не подразбира, че са умни. Когато конят е натоварен с много багаж, аз считам, че той е силен, но това още не значи, че той е умен. Ако беше учен, той трябваше сам да се товари и разтоваря. Щом другите го товарят и разтоварват, той не е умен, но може да бъде силен. И ако малко се товари, това още не значи, че е умен. Ако никак не е натоварен и се разхожда из ливадата и това не значи, че е умен. Аз виждам този кон свързан с юлар, не е свободен още. Конят може да си мисли, че е свободен да прави каквото иска, но той се лъже. Ако си позволи да мине границата на кръга, около който е опасан, веднага ще спре. Значи, той е свободен да се движи само в определен кръг и там да пасе свободно тревата. И съвременните философи говорят за свобода, но тя е относителна свобода. Под думата „свобода“ в широк смисъл, аз разбирам да бъде човек свободен да мисли, но не каквото си иска, а да разпознава своите мисли. Той трябва да разбира основните качества на своите мисли. Той не трябва да реагира на мислите, които проникват в неговия ум, но трябва да им бъде господар, да знае дали дадена мисъл е добра или лоша и да ги поставя на мястото им. Не е лошо, че някой човек бил жена си. Това показва, че е силен. Важно е, че той бие жена си, от която нищо няма да получи. Да отиде с мотиката и да бие земята, има смисъл. Той все ще изкара нещо от земята. Или да вземе чук и като скулптор да отиде да чука някой камък, да го извае, все има смисъл, ще изкара нещо от камъка. Той бие жена си, върху която друг скулптор работи. Той работи върху чуждо поле, върху, което има кой да работи. И него ще го питат, кой му е дал право да работи върху чуждо поле. Това са ред разсъждения. Засега е позволено да работи с чук само скулптора. Изобщо, не е позволено да се играе с чук. Какво мисли мъжът, като бие жена си? Мнозина цитират стиха от Писанието: „Добре ми стана, че ме наказа Господ“. Да, но Господ не е взел тояга и с нея да наказва хората. Тук думата

„наказание“ е употребена в смисъл: „Добре ми стана, че ме е поучил Господ.“ С това поучение Бог дава възможност на човека да понесе последствията от своите лоши постъпки. Господ не си служи с никаква тояга. Човек е бил и продължава да бие, но Бог не наказва, както хората мислят. Хората могат да те бият, да пукнат главата ти, Господ оставя да постъпят с теб така, както ти си постъпвал някога. Като биеш другите казваш: „Така им трябва!“, но като бият тебе, намираш, че не е право. Ако във втория случай не е право и в първия случай не е право. Та под думите „наказа ме Господ“, хората имат съвсем друго понятие, То е все едно, както мнозина казват, че някой им казал горчивата истина. Всъщност, истината ни най-малко не е горчива. Важно е човек да знае, как да каже истината. Сега аз бих дал един добър съвет на всеки женен мъж. Когато иска да каже горчивата истина на жена си, ето какво да направи: Да ѝ купи едно хубаво, скъпо палто, от най-скъпата кожа, хубава шапка, модерни обуща, нова рокля и след това да ѝ каже: „Всичко това ти купих, защото си много добра.“ Нищо повече да не ѝ казва. Тя ще го погледне, ще си помисли и ще си каже: „Много е добър моят мъж.“ Нека тя сама си даде отчет, добра ли е или не. Сега вие можете да приложите това правило, но само в семейния си живот. Като го приложите в семейния си живот, вие можете да го изнесете вън – в обществения и в учения свят. Като искате да направите една услуга на някой учен, не е нужно да му говорите много. Дайте му няколко факта и той ще ви разбере. Оставете го сам да прави заключенията си. Като видя, че един математик е направил една погрешка, няма да му разправям, в какво се състой погрешката му, но ще го поканя у дома си, ще го нагостя и ще го помоля да ми разправи нещо от своята теория. Като започне да разправя своята теория, той сам ще си намери погрешката. В света всякога съществува едно заблуждение, което е перспективно. То се дължи на слънчевата светлина. Например, ако вие разглеждате един човек сутрин, когато става от сън, на обед и вечер, преди да си легне, вие ще имате три различни понятия за него. Ако в даден човек мисълта преобладава, той ще има един характер. Ако чувствата преобладават, той ще има друг характер и най-после, ако волята преобладава, той ще има трети характер. Как ще познаете у човека какво преобладава: мислите, чувствата или волята? Има начини. Аз ще ви дам един начин за познаване. Като пипнете ръката на човека на мисълта ще видите, че тя е топла, без да е суха или влажна. При това, ръката му не е корава. Ако пипнете ръката на човека, у когото чувствата преобладават, ръката му е влажна, но не е топла. Човек, у когото

волята преобладава, ръката му е суха, корава, като сухо дърво. Като съберете тези три качества на едно място, ще се образува темперамента на човека и той ще се появи изцяло. Следователно човек трябва едновременно да съдържа в себе си умствената топлина, сърдечната влага и енергията на мускулите. При всяка негова мисъл, при всяко негово чувство и при всяка негова постъпка трябва да се проявяват и трите елемента заедно. Следователно при изучаване на човека, трябва да се изучава неговия мозък във връзка с мислите му. После трябва да се проучват неговата симпатична и дихателна системи във връзка с чувствата и със сърцето му. И най-после трябва да се изучават мускулите и костите му. Каквото е отношението на мускулите и на костите и техния строеж, такова е отношението и на волята към останалите прояви на ума и на сърцето. Волята на човека е първият израз на разумно проявения свят. Мисълта и чувствата са нещо отвлечено, единственото реалното нещо в човешкия живот, това са неговите постъпки, които се обуславят от волята му. Всяка наша постъпка носи в себе си един умствен и един чувствен отпечатък, оттенък. Всеки плод е интересен за нас дотолкова, доколкото той съдържа в себе си сочност и сладчина. Ако няма тази сочност и тази сладина в себе си, той не е интересен за нас. Всяка мисъл е ценна за нас дотолкова, доколкото е проводник на светлина. Тази мисъл е добра, Божествена. Всяко чувство, което внася в нас топлина и става проводник на топлина е добро. То е проводник на Божественото, то внася известна хармония в нашия живот. Вземете например знанието, то е свързано с един свят на красотата. Ако вашите очи не са добре развити, вие няма да имате представа за хубавото и за красивото в природата. Очите са свързани с предната част на мозъка, а ушите – със задната част на мозъка. Човек, който има уши и може да слуша, може и да говори. Не може ли да чува, той не може да говори. А дали ще говори добре или зле, това зависи от неговите очи. Очите, веждите, цялата обстановка около тях показва, дали човек ще бъде добър оратор, поет или философ. Обаче, когато дойдем до устата, знаем, че тя е свързана със слепоочната област, с икономията на живота. Устата се интересуват от това, каква храна употребяват хората, как се хранят. Езикът пък е инспекторът при храненето. Каквато храна употребява човек, езикът трябва да я опитва. Когато казваме, че човек трябва да възпитава езика си, аз имам предвид друго нещо. Езикът е основа на човешкото здраве. Ако човек се храни по закона на любовта, когато храната влезе в устата, езикът ще я изпита, ще я преобърне няколко пъти и тогава ще я изпрати в стомаха и в червата, отдето преработена, тя ще отиде

в белите дробове да се пречисти и оттам ще се разнесе като кръв по цялото тяло, по цялата нервна система. Това е дълъг процес, на който една от причините е езикът. Ако човек с езика си не говори добре, той прави зло на себе си. Значи, езикът има няколко функции едновременно. Той се занимава с храненето, с разпределянето качествата на храните, които идват отвън, а същевременно и с човешката реч. Същевременно той се занимава и с чирашка работа, каквато децата работят – препраща храната в стомаха. Той е чирак, но същевременно е и философ, говори най-хубавите работи. Езикът е крамолник, но същевременно е и примирител. Той знае да скарва хората, но знае и да ги примирява. Той знае, как да нахрани хората, но знае и как за ги умори. В това отношение, езикът има две запалки: едната запалка е от ада, а другата – от рая. Когато се запали езикът от рая, от небето, по-добър от него няма. Но когато се запали от ада, по-лош човек от него няма. И според съвременните философи човешкият език има две запалки. Когато се запали от ада, това наричат злата воля на човека. Когато се запали от Божествения свят, от рая, това наричат – добрата воля на човека. Човек трябва да бъде много внимателен, да не говори лоши работи. Той трябва да бъде като златаря. Когато разтопява злато, той трябва да употреби висока температура, над хиляда градуса. Когато разтопява калай, трябва да употреби най-много триста градуса топлина. Той трябва да бъде майстор, да не изразходва излишно Божествената енергия. Например, представете си, че някой ви каже: „Каква мазна Гана си ти!“ Какво лошо има в това? Повидимому, този израз не е приятен, но трябва да се разбере неговия дълбок, вътрешен смисъл. Този израз има двояк смисъл и трябва правилно да се изтълкува. Какво обидно има в това, че си „мазна Гана“? Ако си „мазна Гана“, „мазна Гана“ си. Ако не си и да ти кажат, пак няма да станеш „мазна Гана“. Какво има да се докачаш от това, което не си? Ако се обиждаш, ти си в обикновеното съзнание. Само личният живот се обижда. И наистина, ако човек живее в това обикновено лично съзнание, той е осъден да мине през такива страдания, през каквито хората от хиляди години насам минават а и продължават да минават. За да дойдат хората до новото положение на живота, те се нуждаят от едно ново съзнание. Ние трябва да дойдем до едно ново тълкуване на израза „мазна Гана“ и да благодарим, на тази „мазна Гана“, че хората живеят, че народите плащат дълговете си, че нивите се разорават и т.н. Всичко, което става в света все „мазната Гана“ го върши. „Мазната Гана“ дава всичко от себе си. Ама някой ти казал, че си лош човек. Какво от това? Лош човек си, защото си на

особено мнение и можеш да направиш и това, което не е добро. Един баща може да стане лош за децата си, понеже дава от милионите си на бедни и на сираци. Те казват: „Голям прахосник е баща ни, всичко раздаде на бедните, а за нас нищо не остави.“ Лош баща ли е този? Не е лош, добър човек е той. Думите „лош“ и „добър“ са относителни понятия. Други пък казват, че баща им е добър. Защо? Защото бил много скъперник, че нищо не дава от своите милиони на бедни хора. Добър баща е този, не отричам, но той е частично добър. Под думата „добро“ аз разбирам това, което едновременно е добро за всички хора. В този смисъл, зло е това, което едновременно е зло за всички хора.

Сега вие трябва да се освободите от кривите възгледи на вашето минало. Вашите предци, които са живели преди вас, са имали криви разбирания за живота. Те са предали много неща криво. Например, като наблюдавам влюбените, виждам, че те криво са възприели любовта и криво я предават. Виждам болните, колко криво представят своето положение. Дойде някой болен и като го питат за болестта му, казва, че е малко болен. Друг някой носи голям товар и като го питат колко тежи, той казва, че тежи едва пет килограма, а всъщност тежи сто. Значи 95 на сто е лъжа. Някой казва, че обича някого и е готов да се пожертвува за него. Но като тегля любовта на този човек, виждам, че само едно на сто е истина, а 99 на сто е лъжа. Любовта е сила, която може да се тегли. Като се влюбиш в един човек, ти веднага се сблъскваш с него. Колкото повече обичаш един човек, толкова повече се приближаваш към него. Щом се приближиш много, ти постепенно започваш да се сблъскваш. Има друга любов, която отдалечава. Тя е по-хубава любов. Аз ни най-малко не засягам вашата любов. Аз разглеждам любовта философски, без да се спирам върху вашата любов. Аз разбирам тази любов, от която всички хора едновременно страдат. Аз говоря за частичната любов. А има още и семейна, обществена, народна, общочовешка и т.н. Неразбрана любов е тази, от която всички хора страдат еднакво. Идеална, красива любов е тази, от която всички хора еднакво благуваш. Така е поставена идеята за любовта в моя ум. Според мене, любовта трябва да бъде достояние за всички хора. Това значи, както аз се ползувам от благата на любовта, така трябва да се ползуват и всички останали хора. „Възможно ли е това?“ Възможно е. В този смисъл аз казвам, че не трябва да делите любовта си защото, щом я делите вие изпадате в едно статическо положение за нещата. Любовта според вас е една свещ, която сте запалили в дома и трябва да се ползувате от

светлината ѝ само вие. Не, всички могат да се ползуват от светлината на вашата любов. Казвате: „Аз не давам никой да ми вземе свещта.“ Прави сте, вашата свещ никой не може да я вземе, но какво ще правите с Божията Любов, която се излива толкова изобилно? Какво ще правите с онази светлина, която се разпространява на големи пространства? Има фарове, които пръскат светлина на 90 и повече километра разстояние. На тази светлина мнозина могат да четат. Следователно ако вие се стремите към новия живот и мислите да го използувате само за себе си, вие ще умрете. И ако живеете изключително за близките си, вие пак ще умрете. Аз не поддържам такива идеи. Хубави са тези идеи. В миналото си този идеал е бил на мястото си, но той не е разрешил всички въпроси и днес няма да ги разреши. Ние всички трябва да живеем за Божественото у нас, което внася новото в света. Новото в света, това е любовта. Любовта е проява на Бога, Който пък се проявява навсякъде такъв, какъвто е. Когато говорим за Духа намираме, че Той е нещо непонятно за нас. Духът можем да Го познаем само чрез любовта, която се проявява. В Писанието е казано: „Бог е Дух и които Му се кланят, трябва да Му се кланят в Дух и истина“. Аз казвам: Всички, които вярват в Бога, трябва да Му се кланят с любов. Любовта дава подтик на човека, а истината е метод за постижение на нещата. Истината е най-красивата форма. Под думата „истина“ се разбират най-красивите форми, в които човек може да облече своите мисли и чувства. Значи, човек трябва да служи на Бога с най-красивото, което има в себе си. Сега вие не съжалявайте за положението, в което сега се намирате. Ако биха ви пренесли в един свят на същества, които са сто хиляди пъти по-красиви от вас, вие щяхте да се чувствате нещастни. Ако вие бихте се пренесли между ангелите, които се отличават с необикновена красота и интелигентност, с особена музикалност, вие бихте чули такива песни, такава музика, каквито нито с око, нито с ухо можете да я възприемете. Ангелите разполагат с пиана, които имат повече от 25 хиляди клавиши.

Казвате: „Вярно ли е всичко това?“ Вземете го като един факт. Знайте, че нашата музика е едно малко отражение на ангелската музика. Като видите една малка река, вие веднага знаете, че тя е излязла от големите океани. Същото представя и нашата музика в сравнение с небесната. Тази малка река съществува по причина на Великия Тихи океан или на Индийския океан. От там е дошла малката вода. Като слушате музиката на Бетовен, на Моцарт, на Бах, вие се чудите откъде е дошла тази музика. Музиката на всички наши велики музиканти представя едно малко

течение от музиката на небесния свят, от Божествената музика. Благодарете, че са дошли тия музиканти в света, за да може през тях да протече Божествената музика. И вие можете да бъдете такива проводници. От вас зависи да станете не като Бетовен, Моцарт и други, но да станете проводници, да протече и през вас нещо Божествено. Всеки от вас може да напише поне една песен в живота си. И като запеете тази песен, работите ви ще тръгнат напред. Ако нямате хляб и запеете тази песен, хлябът ще дойде. Ако децата ви са болни и запеете тази песен, децата ви ще оздравеят. Ако нямате къща и запеете тази песен и къща ще ви се направи. „Може ли да стане всичко това?“ Може. Всеки човек носи в себе си известни качества, с които може да разреши всички противоречия в живота си.

Един богат американски банкер обявил по вестниците, че се нуждае от един касиер – секретар в кантората му. За тази служба се явили около 20–30 младежи, все хора с големи препоръки. Най-после на всички тия кандидати банкерът отговарял все едно и също: „Ще ви имам предвид“. По едно време в кантората влязъл един млад, красив момък, скромно облечен. С влизането си още той видял на земята едно листче паднало. Веднага се навел, дигнал листчето на масата и се обърнал към банкера с думите: „Господине, четох във вестниците, че имате нужда от един касиер, но нямам никаква препоръка.“ Банкерът го погледнал любезно и му отговорил: „Вие носите в себе си най-голямата препоръка. Вдигането на листчето от земята беше вашата най-голямата препоръка.“ Следователно и на вас казвам: Ако вие с влизането си в Божествената кантора не вдигнете листчето от земята, всичките ви препоръки ще отидат напразно. Ако го вдигнете навреме, ще ви отговорят: „Вие сте човекът, когото търся.“ Сега ще направя един превод. Онзи човек, който, като намери едно листче на земята, го дигне и го тури на мястото му, той е човекът, на когото може да се разчита. Обаче, онзи, който върви и не поглежда към земята, мисли, че листчето е дребна работа е човек, на когото не може да се разчита. Вдигането на листчето е истинската препоръка на човека. Доброто дело, което човек направи през деня, колкото малко да е, може да стане причина да го назначат на служба в Божественото имение. Ако минеш и заминеш, без да направиш едно добро дело, ще ти кажат: „Ще те имаме предвид за бъдеще.“ Погрешката на хората седи в това, че отлагат нещата. Те казват: „Като дойде Христос на земята, като дойде Духът Божий върху нас, като видим лицето на Бога…“ и т.н. Това са красиви неща, но са въображаеми.

Важно е, какво човек може да направи още сега, в този момент. Каква мъчнотия има в това, да дигнеш едно малко листче? Едно малко листче е паднало в Божествения свят. Наведи се и дигни това листче.

Сега не мислете, че аз ви мисля прости. Вие пред мене, както ви виждам, сте с големи препоръки. На всички ви казвам:Ще ви имам предвид. На всички ония, които идете без препоръки, обаче сте готови да дигнете листчето от земята и да го турите на мястото му, веднага се дава служба. Невидимият свят се нуждае от хора без никакви препоръки, но са готови да дигнат листчето от земята. Онези, които идат с големи препоръки, ще чуят думите: „Ще ви имам предвид“. И този, който зарови таланта в земята, беше от тези, с големите препоръки. На тези хора ще им кажат: „Дайте таланта, за да го дадем на другите, които са готови да го използуват.“ – т.е. на тези, които го дигнаха от земята.

Питам ви сега: Кой е този лист, който трябва да дигнете от земята? Отъпканият лист, това е любовта, която днес от всички се тъпче. Ако дигнете любовта от земята, която се тъпче, като малък лист, Господ ще ви каже: „Елате тук.“ Аз искам и вие да дигнете този отъпкан лист от земята – да дигнете любовта и да я поставите на нейното място.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Сега ще ви дам следното изречение: Глава светла, сърце топло, ръце силни и крака добри.

Трета неделна беседа от Учителя, държана на 16 октомври 1938г.
София – Изгрев.

Забележка: На 9 октомври 1938 г., в неделя, по каталога няма беседа.

На двама господари

Отче наш.
Махар Бену Аба

Ще почета 16 глава от Евангелието на Лука 1–14 стих. Ще говоря върху 13 стих: „*Никой слуга не може на двама господари да слугува.*“

Духът Божий.

От прочетената глава аз ще се спра само върху думите: „Двама господари“. Прочетената глава е една от трудните глави. От всичко, което е писано в тази глава има опасни места, които, ако не се тълкуват правилно, няма да се използуват. Днес както да се говори на хората, все криво ще разберат. Тук се повдига един спорен въпрос между един господар и неговия домостроител. Той е личен въпрос. Господарят извика домостроителя и му казва: „Що е това, което слушам за тебе? Казват, че си постъпвал несправедливо. Повече не искам да бъдеш домостроител при мене.“ Тогава домостроителят извика всички длъжници на господаря си и плати част от дълговете им. Тази постъпка се хареса на господаря му и той видя, че домостроителят е умен човек, знае как да постъпва.

Христос взима този пример не от живота на светиите, но от живота на един обикновен господар и един обикновен работник – домостроител. След това Христос казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата.“ – „Как ще си направим приятели от богатството на неправдата?“ Какво ще кажете, желязото досега не е ли било неприятел на човека? С железни предмети хората се убиват, колят, измъчват, какви ли не още злини не си причиняват. Желязото причинява хиляди злини на човека. Но какво ще стане с този неприятел, ако човекът може да го превърне в злато? Ако можете една печка да я превърнете в злато, тя ще направи големи добрини на хората. Това е искал да каже Христос със стиха: „Направете си приятели от богатството на неправдата“. Това значи: превърнете желязото в злато. Това е алхимията на живота. За това, обаче, се изисква наука. Който няма тези знания, казва: „Право ли е това?“ Че кое е правото в света? Абсолютен морал няма. Относителен морал, колкото искате. Във всяка държава има относителен морал: и в религиозно отношение има относителен морал. Но

дойдете ли до абсолютен морал, такъв не съществува. Пример: християните обичат ония хора повече, които са християни; мохамеданите обичат повече мохамеданите; будистите обичат повече будистите и т.н. Ако отидете в един дом ще видите, че майката обича повече своите деца от децата на своите познати. Тигърът обича повече своите тигърчета, вълкът – своите вълчета, овцата – своите агнета и т.н. И това е някакъв морал, но относителен. Вълкът казва: „Писано е в Божия закон, че трябва да обичаш децата си и аз ги обичам, прилагам закона." Сега и хората поставят един морал в света, който не съществува никъде, вследствие на което, за оправдание, казват, че великият морал е още непостижим. Сега аз не искам да тълкувам тия неща. Но ако искате направете справка в Евангелието, вижте какво е писано и какъв морал трябва да съществува в света. Като четете ще кажете, че този морал е неприложим. Не зная, така е казал Христос. Пък и аз няма да го обяснявам. Много философии има сега в света, индуска философия, философия на западните народи и т.н. Сега няма време да се спирам върху тия въпроси. Пък и обясненията няма да ви ползуват.

„На двама господари." В тази глава Христос изнася един личен спор между господар и слуга. От постъпката на слугата Христос казва на учениците си: „Бъдете и вие толкова умни като него да си направите приятели от богатството на неправдата." Това значи да обърне човек неприятелите си в приятели. Един евангелистки проповедник проповядвал в една аристократическа църква и казвал на своите псалми: „Аз вярвам в това обръщане на хората, в което едновременно с тях и кесията им се обръща." Ако човек се обърне към Бога и кесията му се обърне заедно с него, това обръщане е право. Но ако той се обърне, а кесията му не се обърне, в това обръщане има нещо неразбрано. Някой казва, че разбира музиката, че познава всичко. Обаче, като седне да пее, не може да пее. Започне да свири, не може де свири. Това не е никакво разбиране на музиката. Нищо не си разбрал от музиката. Разбиране в музиката изисква правилно изпълнение, правилно взимане на тоновете. Да разбираш музиката, това значи да можеш да измътваш всеки тон. Не можеш ли да мътиш тоновете, те ще излязат запъртък. Биологически този тон не е правилен.

Сега да оставим тези обяснения настрана. Често казват, че някоя реч не е логическа. Що е логика? Логиката е наука, според която така да изнасяш мислите си в думи и в изречения, че всяка дума и всяко изречение

да изнася една истина, която може да се разбере и приложи в живота. Ако някой може да говори и да пее логически, да взима всяка дума и всеки тон правилно, че и хората да го разберат, той говори и пее логически. Ако той направи пет-шест логически погрешки в говоренето и в пеенето си, нито говорът, нито пеенето е разбрано. Каква логика е тази, от която хората нищо не разбират от думите, от мислите и от тоновете? Логиката трябва да изнесе същината, реалността на нещата, която ще бъде разбрана от всички хора. И след като се разбере тази реалност, хората трябва да се ползуват от нея. Ако тази реалност не може да се разбере и приложи, тя нищо не струва. Много хора са учили логика, но какво ще кажат ония, които не са учили? При това трябва да знаете, че в природата не съществува такава логика, каквато хората познават. Логиката не подразбира само правилно съчетание между думите и мислите, но правилно съчетание и между трептенията на всяка дума. Всяка дума съдържа известен брой трептения. Трептенията на думите трябва да се преливат така, че да образуват едно цяло. Щом това преливане става правилно, в края на всяка мисъл, на всяка реч трябва да се схваща целокупността на нещата. Всяко изречение трябва да представя нещо цяло, което изразява една реалност. Например някой казва: „Аз запалих огъня." Някой отива да види, как огънят гори и вижда, че огънят още не е запален. Правилно говорене ли е това? Като кажеш, че огънят е запален и наистина е запален, това е логическо говорене. Това е логика. Обаче, кажеш ли, че огънят е запален, а всъщност не е запален, това е лъжлива логика. Някой казва, че е събрал пари за бедните, а всъщност, той е турил тези пари в джоба си, за себе си. Това не е логическо говорене. Ако наистина раздаде парите на бедните, пък и от себе си даде нещо, това е логическо говорене. Тъй щото, логика е само онова, което съдържа истината в себе си. Божественото Слово съдържа в себе си онази логика, която изключва всички бели и черни лъжи. В тази логика всички неща са така естествено наредени, че нито едно от тях не е надценено, нито подценено. В лъжата само има подценяване и надценяване на нещата.

Всички противоречия в съвременния живот се дължат на това, че хората служат на двама господари. Или по-право противоречията в света се дължат на това, че съществуват двама господари. Ако тези господари са умни и са съгласни помежду си, вие можете да им служите. Но ако тези господари са в постоянно състезание, единият заповядва едно, а другият – друго, как ще им служите? Ако на единия от тях услужиш, другият ще се сърди. И тогава, ти трябва да седиш на едно място, да чакаш, да видиш кой

от двамата е по-силен. Два вълка се борили за една овца, а тя седи и гледа, кой от двамата ще победи, кой от двамата е по-силен. В това време минал един мъдрец и казал на овцата: „Защо седиш и гледаш, кой ще победи? Плюй на краката си и бягай, не искай да видиш, кой от двамата ще победи." Същото положение е и по отношение на вас. Два вълка, т.е. две мисли се борят във вас. Вие седите и гледате, коя от двете ще надделее, коя от двете ще победи. Не, плюйте на краката си и бягайте оттам. Там да ви няма. Вие не трябва да ставате арена на тия две мисли, които се борят във вас. В това време, когато те се борят, ти трябва па изнесеш главата си навън и когато те престанат да се борят, тогава можеш да видиш коя от тях е надвила. Който е победил, той все ще те намери някъде. Ако не може да те намери, въпросът и така ще се свърши.

Сега вие трябва да знаете на кого от двамата господари ще служите. Вие казвате, че вярвате в Бога. Чудно е, че след като всички хора вярват в Бога, отде произтичат тия големи противоречия в света? Ето, вземете например християнството. В християнството, още в най-ранната му възраст имаше два възгледа. Апостол Павел поддържаше, че вярата ще спаси човечеството. Обаче, Яков се противопостави на тази идея. Той казваше, че не вярата, а делата ще спасят човечеството. След тях пък дойде евангелистът Иоан, който казваше, че светът ще се оправи само с любов. Значи, единият поддържаше вярата, другият – делата, а третият – любовта. И тримата са прави. Всяко нещо е на своето място. Ако си при един учител, който ти проповядва, ти ще вярваш в него и ще проверяваш нещата. Ако не вярваш, трябва да го напуснеш. Ако държиш за делата, като ти дадат една работа, трябва да я свършиш. Не я ли свършиш, ти ще се подцениш. Ако дойдете до любовта, вие влизате вече в друга една област. Значи, тримата излизат от три гледища, от три области на живота: областта на вярата, областта на делата и областта на любовта. Областта на делата е физическият свят; областта на вярата е духовният свят и областта на любовта е Божественият свят. Законите в тия три области са различни. Законите на делата са едни, законите на вярата – други, а законите на любовта – трети. Днес всички хора имат едно разбиране, което не може да ги ползува. Преди всичко, те трябва да знаят, че съвременната наука е закон за подмладяване. Физическият закон е закон за организиране, а законът на любовта е закон за живота. Всички хора искат да се подмладят, да продължат живота си. Затова, именно, Христос казал на учениците си: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единного Истинного Бога." И

Христос проповядваше вяра, но първо казваше, че: „Бога трябва да обичате. При това, както обичате Бога, така трябва да обичате и мене.“ Христос не се задоволи с вярата, но Той казваше: „Давам ви и друга заповед: „Отца, ще обичате, но и мене ще обичате. После едни други ще се обичате.“ За Божествения свят вярата не е достатъчна. Там се изисква още нещо, много повече от вярата. В Божествения свят работите не се уреждат само с вяра. Мнозина мислят, че като дойде Христос на земята, ще работи по-усилено върху хората. Не, това е заблуждение. Учителят първо работи отвътре, а после отвън. Христос казва: „Каквото ме е Отец ми научил, това говоря.“ Казвам: Ако в съвременният свят съществува по-голям идеализъм, те щяха да приложат Христовото учение помежду си. Обаче хората се спират повече на материалната страна на живота и се страхуват от злото, от дявола. Срещате един човек и виждате, че плаче. Защо? Обидил го е някой. Казал някакви лоши думи по негов адрес. Плаче този човек, но не страда. При онези дълбоки, вътрешни страдания на човека, цялото му лице се изменя. Цветът му е особен, а освен това по лицето му се образуват особени линии, бръчки, предизвикани от страданията. А този, който при една такава обида плаче, той още не е дошъл до истинските страдания. Особено силно се отразяват страданията върху чувствителните хора. Има чувствителни хора, на които страданията се отразяват особено болезнено, като че някой го боде по тялото с тънка, остра игла. Всяка мъчнотия, всяко страдание се отразява болезнено върху неговото духовно тяло. Такъв човек във време на големи страдания излиза от физическото си тяло да не чувствува страданията си много остро. Този човек възприема всяка добра или лоша мисъл отправени към него. В съвременните общества, религиозните и светски хора, всички се намират пред опасността да развият чрезмерно своята чувствителност, вследствие на което да преживяват големи страдания. Такива хора трябва да бъдат обиколени от благородни души, които да бъдат внимателни в думите си, в обходата си към всички. Не попаднат ли в такова общество, те иде бъдат изложени на подозрения, на съмнения, на любопитството на хората, ще искат да знаят, какви са техните възгледи за живота, за Бога и т.н. Всичко това произтича от неразбиране на любовта. Като обикне нещо, човек става ревнив, страхува се да не го изгуби. Например, някой има златен часовник, цени го обича го, бой се да не му го вземат. Всъщност, този часовник не е чисто злато, той едва е позлатен. Като не знаете това, вие страдате, мислите, че някой иска да ви открадне златния часовник. Такива вярвания имат много

хора.

Сега, ако вашето вярване би се поставило на изпит, не зная колко би струвало. Ако сегашното вярване на хората би се изложило, като картина на изложение, не зная колко би струвало. Една сестра, която минава за много набожна ходила няколко пъти при брата си, но той не искал да ѝ помогне. Защо? Коя е причината за това? Няма доверие в нея. Той си мислил: „Като вземе парите от мен, тя няма да ги върне.“ Ще кажете, че този брат е лош. Не, той няма доверие в нея, не може да ѝ помогне. Ако вие отидете при някой банкер в София и му поискате 500 или хиляда лева на заем, ще ви даде ли той? Има хора, на които може да даде и сто хиляди лева, но има такива, на които и десет лева няма да даде. Ще кажете, че вярвате в Бога, че сте чада Божии. Чудно нещо, някой минава за чадо Божие, а няма никакъв кредит на земята. Ако синът на английския крал дойде сега и поиска от България стотици хиляди лева, веднага България ще го кредитира. Чудно е след това, как вие, синове Божии, да нямате никакъв кредит. Сега не си правете илюзии, че това или онова не ви трябва. Някой казва, че не му трябват пари. Пари не му трябват, а все за пари говори. Той мисли, колко повече пари да има, да си направи къща, да си купи това-онова. Не, така не се говори.

Преди години имаше един Симеон от град Елена, който искаше да служи на Бога, но да няма никакво вземане-даване с хората, да не носи никаква отговорност. Един ден му дошла идеята да тръгне от единия до другия край на Търново с кадилница в ръка, да покаже на хората, че има Бог в света. Писано било в Откровението, че молитвите се приемат с кадилници. И той решил да пребroди цялото Търново с кадилница в ръка. Аз му казвам, че тази работа не е за него. Преди всичко свещениците ще кажат, че той се подиграва с тях. Каденето е работа на свещениците. Пък ако иска да помогне на хората, нека пребroди цяло Търново и да се спира от къща на къща, от дюкян на дюкян и да се помоли за хората, за тяхното добро. Какво по-добро кадене от това? И да го видят хората, че се спира от къща на къща, ще помислят, че прави някакви научни изследвания.

Казвам: Не можете да служите едновременно на двама господари От това гледище никой не може да обича двама души едновременно. Обаче, като се каже, че човек трябва да обича всички, думата „всички“ подразбира Бога. Това значи: Бог, който живее във всички хора, можем да Го обичаме. Но ако вие мислите, че можете да обичате всички, които Бог обича, това е неразбиране. Думата „всички“ разбира единство. Значи, ти можеш [да

обичаш] едногото във всички. Това е закон Но да обичате всички в едногото, това е невъзможно. Това е моето разбиране. Когато аз казвам, че можем да обичаме всички, аз разбирам Бога, Който живее във всички същества. Както и колкото и да се проявява Бог в тия същества, ние можем да Го обичаме. При това положение невъзможно е да обичате някого, в когото Бог не се проявява. Тогава ние ще се намерим в едно вътрешно заблуждение, понеже ще говорим за онова, което не можем да направим. А когато човек говори за нещо, подразбира, че той може да го направи. Искате ли да знаете дали някой ви обича, в негово присъствие вие ще изпитате три неща в себе си: светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила във волята си. В негово присъствие вие сте готови да направите всичко. Ако сте при един учител, който ви обича, каквато трудна задача да ви даде, вие ще можете да я решите още в негово присъствие. Неговата мисъл ще се предаде на вашата и вие ще решите задачата си лесно. Много ученици страдат в училището по причина на това, че учителите им не ги обичат. Често учениците се оплакват, че като излязат пред учителя си, всичко забравят. Този закон е верен в психологическо отношение. Влезете ли в един дом, дето мъжът и жената не се обичат, този дом е разделен против себе си. Любовта на този дом зависи от любовта на майката и на бащата. Ако човек няма любов в една работа, той не може да очаква никакъв прогрес. Прогресът зависи от същото. Същият закон има значение и в обществата. Ако между членовете на едно общество няма никаква любов, цялото общество ще бъде хилаво. В най-широк смисъл взето, вън от Божията любов никакъв прогрес не може да се очаква. Същият закон има отношение и към самия човек. Ако във всеки даден случай между ума, сърцето и волята на човека няма разбирателство, той не може да прогресира, не може да бъде здрав. Цялата школа седи в това. Мнозина искат да вкарат този метод в живота си, но не знаят как. В Америка, по целия свят, в Индия имат специални системи за постигане на вътрешни резултати, но вън от любовта всички методи нищо не струват. Любовта е единствения метод сигурен и правилен за работа. Дойде ли до ума, любовта трябва да се прояви, като светлина. Дойде ли до сърцето, тя трябва да се прояви като мека, приятна топлина, която е в състояние да стопи всичко твърдо в човека, както външната топлина е в състояние да стопи и най-твърдите метали и да ги превърне в течни. Във волята пък, любовта се проявява като сила. Онази любов, която едновременно произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята, това е Божествената

любов в живота. Това всеки може да опита. Ако поставите парче желязо в огъня, то ще се нагорещи и може да се стопи, зависи от температурата. Обаче, ако го извадите от огъня, то веднага изстива. Същото може да се каже и за любовта. Ако тя се приеме външно, ще произведе същите резултати, каквито огънят за желязото. Постави ли се във външната любов, човек може да се сгорещи и да запази температурата си за известно време, след което изстива и отново дохожда в първото си положение. Тази топлина може да трае няколко часа, дни, седмици, месеци, години, след което изчезва. Тази любов трябва постоянно да се обновява. Любовта на силата трябва да се обновява от сърцето, от чувствата. Любовта на чувствата трябва да се обновява от ума. Любовта на ума трябва да се обновява от Божествения Дух. Това е закон за трансформиране на Божествената енергия в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Като дойдем до това положение, ние трябва да имаме едно правилно схващане. Като срещнете един човек, не мислете, че той е невежа. Невежеството подразбира, че главата на този човек не е устроена, както трябва. Представете си, че един цар живее в една колиба целия си живот. Той е цар, но не може да се прояви. И този цар ще бъде принуден да живее като овчар. Значи, и царят, и овчарят ще живеят по един и същи начин, но ще се различават по това, че царят може да си направи палат, а овчарят не може. И овчарят, и философът могат да живеят в една колиба, но това, което философът може да направи, овчарят не може да го направи.

И тъй, същественото у нас е Божественото начало. Под думата „овчар“, аз разбирам живота на физическото поле, а царят е живота в един по-висок свят. Всеки се стреми да бъде цар, без да подозира невъзможността да стане такъв. Как ще стане човек цар? Той може да бъде цар на себе си, да управлява своето царство. Обаче, човек иска да бъде цар отвън, да управлява хората, цар на народ и държава. Ако човек не може себе си да управлява, ако не може да се справи със своя ум, със своето сърце и със своята воля, той не може да управлява и външно. Като ви дойде една скръб, започнете да я разглеждате – по какво се отличава от другите скърби, какво носи със себе си и т.н. Когато скръбта посети човека, той изпада в тъмнина, в мрак, в отчаяние. Всичко пред него изчезва и той не може да се ориентира, не знае накъде се движи. Той не вижда никаква перспектива за успех. Яви ли се една малка светлинка, той се обнадеждава и мисли, че може да намери изход от положението си. Когато е в тъмнина, в скръб, човек се плаши, мисли, че целият свят пред него изчезва. В

дадения случай човек се намира в един свят на заблуждение. Той мисли, че всичко е разрушено и изгубено за него. Но като излезе от света на скръбта и отчаянието, той влиза в друг един свят, дето всичко е отново разрушено. Той казва: „Излъгах се, светът не е изгубен. Всичко е красиво и добро." Тъй щото, не съжалявайте, че вашата колиба, т.е. това в което сте вярвали е разрушено. Като живее, човек постоянно се изменя, в него става един коренен преврат. Той е свършил университет, цели 20 години е учил, вярвал в различни авторитети, чел е разни книги, но в един ден всичко това се обезценява. Авторитетите, книгите, учителите и професорите, които са го учили – всичко се обезценява. И ние се намираме в един период, когато възгледите на хората постоянно се изменят. Вие сте изучавали закона на кармата. Според този закон, човек е съчетан от ред усилия, когато е работил в миналото. Значи той е прекарал ред съществувания на добри и лоши животи. Понякога той е живял охолно, разпуснато, вследствие на което е направил много дългове. Всички тия дългове са записани в Божествената книга. А понякога той е живял така, че е придобил големи печалби. Днес тези печалби и загуби се така преплитат, че докато отначало върви добре, изведнъж животът му се влошава. Той започва да се чуди защо хората го обиждат, защо го ограбват, защо някой запалил къщата му. Това е все резултат на миналото. Така поне го обясняват. Някой в миналото, преди две прераждания е запалил къщата на своя ближен и днес му се връща същото. Или преди две прераждания той обрал някого, а днес обират него. Обраният в миналото днес идва да си вземе това, което му е взето. Който разбира закона на кармата казва: „Този, когото обрах в миналото, днес дойде да си вземе своето". Затова не дава крадеца под съд. Той все едно, че скъсва полицата и ликвидира. Той се обръща към Бога и казва: „Господи, простих му." Като разреши така въпроса, втори път няма да го обират. Рече ли да се съди човек, с това той усложнява положението. И тогава, знаете ли какво ще се случи с вас? Каквото се случило с трима братя македонци. Най големият брат от тях, като забогатял извикал двамата си братя да работят заедно. Един ден той се оженва и искал да се отдели от братята си. В случая, той трябвало да раздели богатството си между тримата. Обаче, той казал на братята си: „Вий ще оставите на мен да разреша въпроса. Понеже аз ви повиках, аз ще определя на кого колко да дам." – „Не, не сме благодарни, ще се съдим." За да не го изпъдят братята му, той преписал всичкото си имане на името на жена си. Те се съдили цели осем години. През това време жена му го натирила. Братята му изяли

и изпили, каквото имали и като останали без пет пари, те се обърнали към брата си с думите: „Братко, дай ни сега, каквото искаш, на всичко сме доволни.“ – „Да, но сега и аз нямам нищо.“ Закон е: Бъди доволен на това, което хората ти дават, колкото малко да е то. Няма защо да се съдиш с брата си.

Един познат адвокат ми разправяше една своя опитност. Той направил някакво злоупотребление, за което бил осъден да лежи четири години в затвор. През това време, той чел много съчинения, но най-после попаднал на Евангелието. Като чел няколко пъти Евангелието, той си казал: „Като изляза от затвора, ще стана Христов ученик, ще приложа Христовото учение в живота си.“ Както казал, така и постъпил. Той разгледал всичките си полици, от кого колко имал да взима и посетил всеки едного поотделно. Като отишъл при първия, той го запитал: „Можеш ли да платиш дълга си без никаква лихва?“ – „Мога.“ – „Плати тогава.“ Отишъл при втория: „Можеш ли да платиш дълга си без лихва?“ – „Не мога.“ – „Ами половината?“ – „Мога.“ Така посетил всичките си длъжници, като дошъл до една четвърт от дълга. Той се съгласил даже и до една четвърт да му се плати, но по този начин скъсал всички полици и ликвидирал със старите сметки. Като постъпил по този начин, работите му тръгнали напред. Направил си нова къща. С една дума, той почувствал Божието благословение.

Казвам: Дотогава, докато човек не реши да живее за Бога, а не за себе си, докато не постъпва правилно, Божието благоволение няма да дойде върху него. Изпълни ли Божия закон, не отвън, не чрез налагане, но по любов, всичките му работи ще се оправят. Хората се заблуждават, като мислят, че живеят за себе си. Никой не живее за себе си, никой не умира за себе си. Моите крака живеят заради мене, моите очи живеят заради мене, моите уши, моите ръци – всички мои удове живеят заради мене. Ако краката престанат да ми служат, те престават да бъдат крака. Докато живеем за Бога, ние сме удове в Неговия организъм. Щом сме Негови удове, Той се грижи за нас. Щом се грижи за нас, всякога ще ни бъде добре. По-голям от Бога няма. Като не разбират това, хората се спъват и започват да спорят помежду си, кой е на правата страна. Не само обикновените хора, но и светиите спорят. Двама светии спорили помежду си, дали бобът може да се яде, без да е осолен или не може. Единият поддържал, че и без сол може да се яде, а другият поддържал, че без сол не може. Те трябвало да подложат своята теория на опит. Наистина, бобът има

сол в себе си, но без външна сол, той не може да се яде. Сол е необходима на живота. Тя сцепва нещата, държи ги, пази от гниене. Казано е в Писанието: „Ако солта обезсолее, тя се изхвърля навън.“ Без сол нещата започват да гният. Всички неща, които имат сол, те не гният. Всички тела, които имат сол, не боледуват. Щом имаш ревматизъм, сол нямаш в краката си. Щом ти боли корем, сол нямаш в организма си. Щом те боли глава сол нямаш в себе си. Аз не говоря за външната сол, но за солта на живота. Като не знаят това, хората се заблуждават, мислят, че могат да се лекуват с лекарства. И лекарствата помагат, защото съдържат сол в себе си.

Във време на война дойде при мене една бедна вдовица да се оплаче, че страда от треска и няма пари да си купи цяр. Тя казва: „Какво да правя, положението ме е такова, че не мога сега да си помогна. Ако бях богата, ако разполагах с пари, щях да си купя лекарство и щях да оздравея.“ Аз я изслушах и си помислих: „Да и дам пари, ще я обидя.“ Тогава и казах: „Сестра, ще ви дам един съвет да се лекувате с него. Ето какъв ще бъде съветът: Представете си, че имате в джоба си сто лева. След това, ще си представиш, че отиваш в една добра аптека и казваш на аптекаря да ти даде цяр за треска. Той ти дава цяра, а ти му плащаш сто лева. Взимаш лекарството, отиваш у дома си, изпиваш го и след малко време се усещаш съвършено здрава.“ Тя ме погледна зачудено, помисли, че се шегувам с нея. Казвам ѝ: „Направи опита и след това ела да ми кажеш, какъв резултат имаш.“ Тя си отиде и на другия ден дойде да ми каже, че направила опита и треската ѝ минала. Казах ѝ след това да не казва опита на другите, да не се сърдят аптекарите. Но този опит може да даде резултат, само ако човек вярва. Ако не вярва, треската не само, че няма да мине но ще дойде още по-силно. Този закон работи, само ако се приложи без никакво съмнение и колебание. Тогава в него няма никакво изключение. Ако човек мислено може да изпълни този опит, да си представи, че има в джоба си сто лева, че отива в аптеката, че купува лекарството и го изпива, той вижда, че мисълта, изобщо, е по-силна от всякаква треска, от всякаква болест. Всеки ден си казвайте: Господи, всичко, онова, което Си вложил в моя дух, в моята душа, в моя ум и в моето сърце, ще го изпълня. Ще кажете, че на думи лесно се говори. Не, ако вие речете да направите това, което Бог е казал, Той ще бъде на ваша страна. В ума ви ще дойде светлина и тогава хората ще постъпват малко по-другояче, отколкото досега са постъпвали с вас. Бог живее във всички хора. Като съзнавате това, правете опити да видите, доколко вярата ви е силна. Човек може да се лекува и с мисълта си. Вярата е закон за

възстановяване на трептенията и то на онези трептения, при които мисълта, чувствата и постъпките на човека могат да функционират. Мисълта например, може да се прояви само при известен брой трептения. Същото може да се каже и за чувствата, и за постъпките. Вярата е закон за регулиране на тия трептения. Ако нямаш вяра, този закон не може да работи. Тогава мисълта и чувствата на човека не могат да работят и той се усеща демагнетизиран. Демагнетизирането подразбира понижаване на трептенията на човека. Като иска да се лекува чрез екскурзии, човек трябва да се преоблече, като се изпоти и веднага след това да пие няколко чаши гореща вода, да възстанови изгубената топлина на тялото си. Ако не може да възстанови изгубената топлина на тялото си, човек изпитва един студ, вследствие свиване на капилярите. Тъй щото, върнете ли се от екскурзия, веднага се преоблечете, пийте една-две чаши гореща вода, да възстановите изгубената топлина на тялото си. Същият закон се отнася по мислите и чувствата на човека. Ако мисълта ви изгуби своята светлина, повишете трептенията ѝ. Ако чувствата ви изгубят своята топлина, повишете трептенията им. Тъй щото, живейте добре, за да не губите своите мисли и топлината на своите чувства. Не губете и силата на своята воля. В това се заключава здравето на човека. Това значи да служим на Онзи истински господар, Който поддържа светлината, топлината и силата у нас.

Благословен Господ Бог наш.

Четвърта неделна беседа от Учителя, държана на 23 октомври 1938г.
София – Изгрев

Неизбежният път

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета от 15 глава на Матея 29–30 стих.

Духът Божий.

Човек ежеминутно има някакви нужди. Ние можем да кажем, че човек е същество, което постоянно се нуждае от подкрепа. Ако тази подкрепа не му се дава, животът му ежеминутно ще се влошава. Ние можем да кажем, че човек е най-деликатното същество на земята, но турено при най-лошите условия, вследствие на което, той трябва да има големи грижи за себе си. Не взима ли тези грижи, той е изложен на опасност и рискува да изгуби това, което има.

Често ние говорим за живота, както се проявява на земята, но този живот, който се проявява, ни най-малко не е този, който ние търсим. И това разбиране, което хората днес имат, ни най-малко не е онова Божествено разбиране. Например, като хванете една кокошка, тя ни най-малко не разбира, че я е хванало едно благородно същество, което ѝ мисли доброто. Тя веднага започва да кряка, което показва, че няма никакво доверие в човека. Той ѝ казва: „Ела при мене, аз ще ти дам царски условия, каквито няма да намериш в курника. Какво ще научиш в курника? Нищо няма да научиш. Като дойдеш при мене, аз ще снема твоята дреха, тази перушина и ще ти дам царски условия." Не, съвременните хора още нямат идейно разбиране за живота. Тъй щото, когато кокошката кряка, тя иска от човека да ѝ докаже всичко това, което ѝ обещава. Човек ѝ казва, че ще направи с нея опит, ще я тури в своята лаборатория и ще ѝ докаже всичко на опит. Мнозина казват, че кокошката е глупава същество и нищо не помни. Опитайте се да излъжете два пъти кокошката да видите как помни. Щом я викнеш, след това ѝ хвърлиш нещо върху нея, тя не дохожда вече, знае, че си я излъгал.

Сега ние разглеждаме живота обширно, а не така, както се проявява. Засега на земята човек е последното творение, но не е последното творение на Бога. Какво ще разберете от това? В един дом първородното и

последното дете се различават. Изобщо, първородните деца се идеалисти, а последно родените са материалисти. Аз не говоря за този идеализъм, който хората говорят и разбират. Има един идеализъм, който коренно се различава от този на хората. Аз наричам идеални неща тези, които не причиняват болки на човека. А материални неща наричам ония, които причиняват болки на човека. Всякога, когато вземете нещо материално от човека, той страда. По това именно се различават материалните от идеалните неща, че материалните неща всеки може да ти ги вземе, а идеалните неща никой не може да ти ги вземе. Като ти вземат нещо материално, ти взимаш адвокат, започваш делото и го водиш по десетки години. В края на краищата ти или ще спечелиш делото, или ще го изгубиш. Въпросът с идеалните неща не седи така. Един идеален човек е съвсем другояче създаден от един материален. Материята на материалния човек има много пори, вследствие на което, каквото туриш в него излиза навън. Обаче, материята, от която е направен идеалния човек е такава, че каквото туриш в него, всичко се задържа, нищо не излиза навън. Той има една специална врата, през която може да излезе това, което желае. През никъде другаде не може да излезе. Аз ви давам това само за обяснение. Има хора, от които нещата не изтичат. Те са направени от идейна материя. Тази идейна материя, именно, развива човека. Дойде ли такъв човек при вас, той започва да издава особено ухание от себе си. Той издава такова ухание, с каквото много хора се пръскат. Те взимат разни есенции от растенията и се пръскат с тях. Такова ухание, обаче лесно изчезва. Човек, който отделя такова ухание от себе си, има особено изражение на лицето си. Лицето му е светло, чисто. Човек, който отделя от себе си тази тъмна, черна материя, той има черен цвят на лицето си. От лицето на този човек излиза една тъмнина. Отворете една дупка и ще видите, че от тази дупка излиза особена тъмнина. Дупката е винаги тъмна. Забележете, когато слънцето изгрява, високите места обикновено са светли, а ниските, дълбоките са тъмни, понеже хвърлят повече светлина. Сега мнозина казват: „Да бяхме във времето на Христа." Да бяхте във времето на Христа, вие щяхте да мислите, както евреите са мислили на времето си. Вие щяхте да имате разбиранията на евреите. Може би някога Христос да дойде в културните народи, да измени своите възгледи, т.е. да ги изнесе според техните разбирания. И това не е изключено. Казвате: „Как ще Го приемат тогава?" Има един външен прием, но има и един вътрешен. Има едно учение в света, което трябва да се приеме. Това учение съставя атмосферата, в която човек трябва да живее.

Ако на земята нямаше въздух, какво ни ползува самата земя? Тогава нямаше да има условия за живот. Ако хората биха се преместили на месечината, те щяха да се задушат – на месечината няма условия за живот. Според учените на месечината няма никакъв живот. Обаче, човек може да живее в друга среда, много по-рядка от въздуха. Тази среда е много ефирна, няколко хиляди пъти по-рядка от въздуха. Вие трябва да знаете, в какво седи мощността на една рядка материя. Понякога учените хора дават такива образи. Те казват, че за да се събере само един грам от тази първоначална материя […], всички фабрики по целия свят трябва да работят цели три хиляди години. Казвате: „Как да разберем това нещо?“ Разберете го, както искате. Според учените, един грам от тази материя е толкова мощен, че всичко можеш да създадеш. Ако човек има в себе си само на върха не едно острие от тази материя, той би бил гениален човек. Засега хората нямат и толкова от тази материя, но те се стремят да придобият поне малко, микроскопически частици от тази материя, която строи. В тази материя се събира животът, тя строи човешката мисъл. Казано е в Писанието, че Духът Божий се осел върху бездната. А земята била неустроена и пуста. Преди всичко, Духът Божий няма никакво тегло. И после се казва, че каквото казал Бог, така станало. Значи, Духът Божий, Бог със Словото си създал света. Така се създават различните теории за създаване на света. Първичната материя, за която говорим, представя Духа, който създава. Без Него всичко е в безпорядък. С Него всичко е в порядък. Лесно е да се говори за порядъка и за безпорядъка, но трябва да се направи един опит. Трябва да се опитате да видите, дали имате, колкото на едно острие от тази материя, че като се намерите в трудно положение, да кажете: „Аз имам дух.“ И тогава вижте, какво може да направи вашият дух. Ако в дадения случай духът ви може да направи нещо, вие имате от тази материя в себе си. Ако нищо не можете да направите, тогава ще съзнаете, че от духа, от тази материя имате извънредно малко, или почти никак. Тогава вие ще имате опитност на една стара баба, която, като чела Евангелието, дето Христос казва, че който има вяра колкото синапово зърно, ако каже на тази гора да се отмести, тя ще се отмести. Тази баба имала точно пред прозореца на къщата си един баир, който засенчвал слънцето, вследствие на което стаята ѝ била много тъмна. Една вечер тя се молила на Бога да се махне тази могила от пред прозореца ѝ. Като станала сутринта, тя видяла, че могилата била на същото си място, не се мръднала никак. После тя си казала: „Стана точно така, както си мислех.“ Значи, тя се молела, но вяра

нямала, че молитвата ѝ може да бъде чута.

Това е един пример, който донякъде само обяснява нещата. Тази баба не успяла в молитвата си, защото не се е унила, тя е приемала всичко на доверие. Знаете ли, какво значи да приема човек всичко на доверие, на вяра? В Америка имало едно общество от вярващи, които лекували само с вяра. Някои болести могат да се лекуват с вяра, но някои не могат. Това зависи от вярата на хората и от самите болести. Понякога достатъчно е човек да вярва, за да се излекува. Понякога тия хора били подигравани за вярата им. Един духовит критик в това отношение дава следния пример. Двама млади тръгнали на път, да се разходят, да направят своето сватбено пътешествие. С трена се случила една катастрофа, при която младоженикът бил изхвърлен вън от трена и счупил единия си крак. Той извикал един лекар, който влизал в обществото на тия, с новото верую, да лекуват с вяра. Като дошъл лекарят, прегледал крака на болния и му казал: „Ще знаеш, че кракът ти не е счупен.“ – „Как така?“ – „Каквото ти казвам, ще вярваш. Ако вярваш, ще се излекуваш. Ако не вярваш, няма да се излекуваш. Кракът ти не е счупен.“ – „Ама кракът силно ме боли.“ – „Не, ти си въобразяваш.“ Най-после той го убедил да вярва, че наистина кракът му не е счупен. Лекарят идвал при болния в продължение на един месец, докато най-после и болният започнал да вярва, че кракът му не е болен. В това време костта зараснала и болният започнал да пристъпва бавно, докато съвършено оздравял. След това идва лекарят при него и му казва: „Сега ти ще ми платиш десет хиляди долари, задето те излекувах.“ Пациентът му отговорил: „Сега пък ти на свой ред ще си въобразяваш, че съм ти платил десет хиляди долари. Аз ти благодаря, че ме излекува, но според лекуването и плащането. Какъвто е лекарят, такава ще бъде и заплатата. Мисли, че след един месец ще имаш десет хиляди долари на разположение.“

Всички съвременни хора постъпват като този нов лекар – отричат болестите, но като дойде до плащането чакаме материалното. Там е погрешката на хората сега. Ако лекуваш материално, материално ще ти се плати. Ако лекуваш идеално, идеално ще ти се плати. В своето верую ние трябва да бъдем логически последователни. Защото законите на материята са едни, а на духа – други. Обаче, не е невъзможно кракът да се лекува и без да го е пипнал някой. Затова се изисква абсолютна вяра. Онзи, който разбира законите на органическия свят, той ще изпрати към крака една магнетична вълна. И тогава по закона, който управлява живота на

клетките, една с друга клетките ще се съединят и кракът ще се намести правилно. Така може да се лекуват хората, но ако го бутнат, кракът ще се размести. Ако човек концентрира мисълта си към болното или счупеното място и в продължение на един месец не го движи никак, кракът може да зарасне без никаква външна помощ. Сега ще дойде възражението: „Ами ако кракът се намести накриво?“ И това е възможно. Но не става ли такова нещо при най-опитните лекари. Понякога лекарите настаняват крака на болния така, че той зараства накриво. И след това става нужда на няколко пъти отново да го чупят и отново да го лекуват. Деликатна работа е да се лекуват счупени ръце или крака. Казвам: Човек може да се лекува при известни условия. Условията зависят от дадените възможности. Ако вие излезете вън от тия възможности, тогава нещата стават невъзможни. Срещате един човек, който боледува от нещо, страда. От какво страда? Дишането е слабо в него, задушава се. Кръвообращението не става правилно в него. Той страда, понеже кръвта му не е достатъчно пречистена. Дихателната му система е слаба, вследствие на което той не може да възприема добре въздуха и да се ползува от жизнената енергия, която се намира в него. Във въздуха има известна животворна енергия, която помага за кръвообращението и за пречистването на кръвта. И дишането се подчинява на известни закони. Ако човек диша плитко, той не може да се ползува от приетия въздух. Ако диша дълбоко, въздухът, който приема ще може да извърши добра работа. При това, не само да приема дълбоко въздуха, но и да го изпуща бавно, а не като пушкало, изведнъж. Такова бързо дишане и издишане не може да допринесе никакво благо на човека. Човек не знае колко клетки имат дробовете му и всяка клетка се нуждае от въздух, от условия на живот. Като диша, човек трябва да напълни всички свои клетки с въздух. Този въздух трябва да остане в човека не по-малко от 40 секунди, от 50 секунди. При това положение този въздух ще произведе в човека това, което никой друг не може да произведе. Сегашните хора, които са толкова нервни, често се оплакват от помрачаване на ума им. Защо става това? Защото в дихателната им система се зарежда особена енергия, те искат да свършат много работи. Те искат да станат гениални, да правят, каквото искат. За това се иска голяма мозъчна сила. Например, за да държите една реч, знаете ли колко енергия трябва да изразходвате? Отде ще вземете тази енергия? Вие можете да я вземете от въздуха. Но за да се възприеме тази енергия, нужно е знание, понеже понякога тази енергия се намира в по-голямо количество, а понякога в по-

малко. При изгрева на слънцето тази енергия е по-изобилна. Към обяд тя е в недоимък, а вечер, когато хората спят, тя, енергията отново се набира. Сегашните хора прекарват по цели нощи на забавления. Когато трябва да почиват, те прекарват на забавления, вследствие на което разстройват здравето си. Правилно е, когато човек напусне работата си, да прекара цял час в размишление, не да мисли за това, как ще преживее, но да свърже мисълта си с един висок свят. Той трябва да има една трезва мисъл. Той трябва да се свърже с този чист свят, който аз наричам свят на планини и на гори. Както чистият въздух е необходим за дробовете, така и с мисълта си човек трябва да се свърже с онзи чист и възвишен свят и да приеме от него онази енергия, която е необходима за неговото здраве, за неговите мисли и чувства. Като правите това, на другия ден вие ще се чувствата освежени и бодри. Казвате: „Този свят, как да го пипнем, да се уверим в неговото съществуване?“ Вашите сетива, на които разчитате не са голям авторитет. Вие можете да имате едно впечатление за този свят, както и за много други неща по интуиция. Това впечатление Ще бъде по-вярно, отколкото ако е възприето чрез сетивата. Има хора, на които това чувство е силно развито. Човек, у когото интуицията е силно развита, щом срещне някой друг човек, той веднага може да знае, какво ще му се случи. Той чувства това нещо. Мнозина мислят, че в познаване на нещата чрез интуиция няма никаква наука. Ще кажете, че никъде не е писано по това. Не е въпросът в писането. Това е въпрос на усещане. Както геометрикът взима линия и пергел и започва да измерва линиите и ъглите, така този, който има интуиция смята и измерва нещата. Между правите линии и ъглите има известно съотношение. Дайте на геометрика една права линия и един ъгъл и той веднага ще направи своите изчисления заключения. Чувствителният човек предчувства, че има да стане нещо с него и се безпокои. Не трябва да се безпокоите. Онова, което има да стане с човека е много добро. Мнозина се безпокоят да не изгубят дома си или да не изгубят положението си, къщата си. Няма какво да се безпокоите. Има неща, които можете да носите със себе си, но има и такива, които не можете да носите със себе си. Ако отидете в странство да учите или да се разходите, ще вземете ли със себе си своя кон или своя вол? Колкото и да ги обичате, вие ще ги оставите у дома си и ще тръгнете сам. Вие се безпокоите, че като се върнете от странство, дали ще намерите къщата си и говедата си на същото място, дето сте ги оставили. Някой казва на своя познат: „Слушай, пази се да не станеш много религиозен, защото ако

станеш такъв, къщата ти. и всичко, което имаш ще отиде.“ Че къщата ви ще отиде, това мога да ви подпиша предварително. Дали ще станете религиозен или няма да станете, къщата ви ще отиде. Дали си религиозен или не, все на онзи свят ще отидеш. Разликата е само в това, че ако си светски човек, ще бъдеш в положението на евреите, които гонят днес от Германия и от Италия. Като отидат на онзи свят, ще ги интернират и ще кажат: „Такива не искаме тук.“ Като отидеш там веднага ще прегледат паспорта ти, какво е писано на него. И като намерят, че паспортът ти е фалшифициран, веднага ще те изпратят назад. Какво ще правиш тогава, като слезеш на земята? Ти ще намериш затворена вратата, през която са те пуснали да излезеш. Ти хлопаш на вратата, никой не те чува. Отиваш при домашните си и там хлопаш, пак никой не те чува. Ти обикаляш около тях, гледаш, че всички се нареждат около масата и започват да ядат, а на тебе не дават. Ти се чудиш, какво стана, че тези хора, които обичаше, не те виждат и не искат да знаят за тебе. Всички се смеят, говорят, после отиват да си лягат, а ти минаваш и заминаваш край тях, като че нищо не става. Как си обяснявате всичко това? Вие казвате: „Това наистина вярно ли е?“ Ще го опитате. Като ви изпъдят от онзи свят, както пъдят днес евреите, тогава Ще разберете, вярно ли е или не. Ако не те изпъдят, пак разбереш, вярно ли е. Защото законът на Духа изисква да имаме прави отношения към него. Между праведни и грешни хора права връзка няма. Никой не може да образува права връзка между себе си, ако е праведен и грешния. Всеки, който се е опитал да създаде една права връзка с един грешник, той сам си и създавал най-големите нещастия в света. Защото този въпрос, именно, за образуване на права връзка между праведни и грешни, е въпрос само на Бога. Само Бог е в състояние да образува тази връзка. Хората сами не могат да образуват тази връзка. И тогава, каже някой, че е спасил един човек, той се лъже. Човек човека не може да спаси. Не си го спасил. Ти си му взел парите, лекувал си го, но не си го спасил. После човекът пак умира. Да мислите, че можете да спасите човека, това е едно заблуждение. „Ама аз мога да помагам.“ Че можеш да помагаш, това са дребни работи. В този смисъл да помогнеш на човека, да го спасиш, това значи да внесеш в него онези условия, да поддържаш неговите идеали. Това е прерогатив само на Бога.

Тези разсъждения ви смущават, понеже като деца вие търсите само лесния път. Вие си представяте онзи свят такъв, какъвто не е. И този свят си представяте такъв, какъвто не е. Вие мислите, че като дойдете на земята,

всичко ще върви напред, навсякъде ще ви посрещнат с лаврови венци. Когато евангелистите дойдоха в България, те мислеха, че като проповядват Евангелието, всички българи ще се обърнат, ще станат евангелисти. После като ги стегнаха, видяха, че не е така. Те бяха платени проповедници, но се обезсърчиха, че не им върви. Те мислеха, че всичкото зло е в иконите. И като изхвърлят иконите, работите ще се оправят. Не, всички хора си имат икони в себе си. Всички имат идоли, на които се покланят. Хората още не са се освободили от идолопоклонството. Някой има по две икони от по сто хиляди лева, които турил в някоя банка и постоянно отива да ги види, да им се поклони. Той вярва в тия икони, мисли, че му донасят големи приходи, които могат да го осигурят. „Аз вярвам в нея." Защо? Защото ти дава нещо. Ти вярваш в една крава, защото ти дава мляко. Щом престане да ти дава мляко, ти не вярваш вече в нея. Ти вярваш в една круша, щото ти дава круши. Щом престане да ги дава круши и ти преставаш да вярваш в нея. Ти вярваш във водата, защото утолява жаждата ти. Щом престане да утолява жаждата ти и ти преставаш да вярваш в нея. Ние още не сме запознати с водата. Има една вода в света, която не овлажнява ръката. Като се тури на ръката, та веднага се разпилява, но внася едно охлаждане. Има камъни, които също така внасят охлаждане, както когато човек има някъде възпаление и го лекуват с компрес. Натопяват един голям чаршаф в студена вода и обвиват болния с него, за да се предизвика известна реакция. Обаче, ако човек капне няколко капки от тази вода върху тялото си, тя ще действа десет пъти по-добре от самия компрес. Човек може да се лекува и с внушение. Един ден дохожда при мене един старец на около 90 години, една върви, прегърбен, пък и не чува добре, води го едно момиче. Той върви, но от време на време залита – лошо му е нещо. Като го гледах, реших да направя един опит с него. Изпратих му една мисъл, че е млад човек, на 21 години и че има в банката на негово име сто хиляди лева. Като възприе тази мисъл, той моментално започна да крачи, като войник, почувства се млад и богат. Но това положение е временно. Пък и аз нямам време да се занимавам с него, да поддържам заблуждението му. На другия ден той беше пак стар, болен, прегърбен старец, който си казва: „Какво съм седнал да си въобразявам, че съм млад, че имам сто хиляди лева в банката, когато нищо нямам." Щом старите мисли влязоха в него, той изгуби първото си положение. Това става и с вас. Докато вярвате, че Бога съществува, вие се насърчавате. Щом престанете да вярвате в съществуването на Бога, казвате, че и с вас всичко се е свършило. Казвате:

„Ние сме големи грешници. Бог няма да се занимава с нас. Като сме дошли на земята, определено ни е да страдаме.“ Това са заблуждения на миналите векове, на ония същества, които са ръководели част от човечеството. Те са имали интерес да заблуждават хората. Когато някой ти казва, че баща ти нищо не ти е оставил, той е заинтересован. Когато някой поддържа идеята, че баща ти ти е оставил нещо и той е заинтересован, но тази заинтересованост е различна от първата. Когато някой ти казва, че баща ти ти е оставил нещо, той има предвид да дадеш нещо от себе си. Обаче, всички хора се стремят към щастие, искат да бъдат щастливи. Вие искате Бог да ви направи щастливи. В замяна на това, какво ще дадете вие? Какво ще ви донесе това щастие? Ако ти си купиш пиано или орган, за какво ще го държиш – като украшение или да свириш на него? Да свириш на него. Ако свирите на това пиано, то е на място. Но ако го държите само и след 10–15 години го погледнете, ще видите, че то цялото е пращясало, а клавишите му са развалени.

Та казвам: Мнозина са дошли в света с желанието да служат като украшения, да си поживеят малко. Не е въпрос да бъдем като украшения и да си поживеем само, но във всички трябва да се роди идеята да служим. Всички трябва да се проникнем от живота на служенето. И в това служене да внесем идеята за величието на любовта, но не онази любов, от която всички хора умират. Ние говорим за онази любов, която носи щастието на хората, която носи безсмъртието им. Щастието е обвивка на безсмъртния живот. Щастието е дреха, с която безсмъртния живот трябва да се облече. Смъртният живот не може да се облече със смъртна дреха. Значи, има една любов, която умира и друга, която не умира. Това са две дефиниции на любовта за разграничаване. Във вашия ум живее идеята за една временна, статическа любов. Тази любов трае само месец, два, три, година, най-много десет години. Повече от десет години не може да отиде. Защо, е така? Защото няма материя, с която да се поддържа. Например, индустрията, с която хората сега се занимават, се нуждае от въглища. Какво ще стане с тази индустрия, когато един ден въглищата свършат? Нека кажем, че тези въглища ще продължат още за хиляда години. После, какво ще се прави без тях? Ако хората не намерят други ресурси, хората трябва да се върнат към първобитния си живот. Учените казват, че горе в пространството, на височина около 500 километра имало грамадно количество енергия, която могла да се използва за отопление и осветление на човечеството. Тогава зимно време всеки ще си носи в обущата, в дрехите, в ръкавите малки

батерийки, с които ще се отоплява. Той няма да усеща никакъв студ. Не само това, но с помощта на тази енергия ще може да се отглеждат растения в специални топлилници и всеки да се ползва от тропическите растения и плодове, което в сегашните времена е невъзможно. И сега даже, вие можете да правите опити, да се ползвате от енергията в природата. Някой се оплаква, че дрехите му били много тънки, вследствие на което изстинал. Една зима аз направих следния опит: Беше една от най-големите зими, но аз си купих един тънък плат и си уших едно палто без никакъв хастар, а нямах даже и копчета. Така го носих при голям студ, 25 градуса под нулата, без да усещам никакъв студ. Напротив, беше ми приятно топло с него. Мнозина мислеха, че ми е студено, че ще изстина с това тънко палто. Който не знае законите, той може да „възкръсне“ с тази дреха. За да може да се справи с нея при големия студ, той трябва да концентрира мисълта си, да съсредоточи чувствата и волята си и да се ползва от енергията в пространството. Като направите този опит, ще видите, че това е една реалност.

Сега, като дойдете до любовта, вие казвате, че човек може да обича само това, което вижда. Това е вярно по отношение само на физическата любов. Дойдете ли да духовната любов, човек може да обича и това, което не вижда. Питам: Слепият човек, който не вижда, не обича ли?Ти можеш да обичаш, без да пипаш. Ако човек се изолира от света и се лиши от петте си чувства, той ще се лиши от проводници във физическия свят. Обаче, човек има друго нещо в себе си, с което може да влезе в контакт с други светове. Значи, не е само физическото, с което човек може да се съобщава. В това отношение религията не е нищо друго, освен училище, в което могат да се облагородят човешките чувства, за да влиза в съприкосновение с това, с което досега не е влизал. Вземете например животните, които живеят на физическия свят. Всъщност, те не знаят, че има слънце, има месечина, че има звезди. Те нямат понятие за тия неща. Това показва, че те живеят в един свят, за който тяхното съзнание още не е пробудено. Например, има религиозни хора, които говорят за Бога, за ангелите, представят си ги същества с крила, но ни най-малко не разбират, какво представят техните крила. Крилата на ангелите представят мощната сила на техния ум. Ако изгуби ума си, ангелът изгубва и крилата си. И обратно – като изгуби крилата си, изгубва и ума си. Такава роля играят и крилата в птиците. Ако се отнемат крилата на птицата, тя изгубва възможността да развива своите мозъчни центрове. Като движи крилата и опашката си,

птицата развива своите мозъчни центрове. При съвременното възпитание на децата майката трябва да даде правилен подтик на детето си, да знае как да движи ръцете си, краката си, главата си. Това не е суеверие. Ако при излизане от дома си, човек тръгне с левия си крак, той ще има възможност да развива своите чувства. Ако в този момент вие отивате да вършите работа, която умът трябва да я свърши, вие ще спънете работата си. Имате ли работа, която се нуждае от участието на ума, тръгнете с десния си крак. Отивате ли на църква, тръгнете с левия си крак. Ако тръгнете с десния си крак, вие ще се намерите в голямо противоречие. Когато отивате на църква, Бог ще се разтоваря със сърцето ви, а в това време умът ще седи като слуга и ще слуша, каквато работа го накарат, ще я свърши. Рече ли да застане в ролята на съдя, да дава ум на Господа, той ще се намери вън от църквата. Мнозина мислят, Че са много интимни с Господа и казват: „Аз се молих и се моля постоянно на Господа." Въпросът е, каква е била вашата молитва. Каква молитва е била тази, ако вие през целия си живот само сте безпокоили Господа? Че ако ти цял живот си се оплаквал за това, за онова, че нямаш това или онова и си се оплаквал от приятели, от баща си, от майка си, от роднини и си намирал, че Господ не е създал света, както трябва, какви молитви са тия? Ти, малкият човек си седнал да съдиш Господ, че не си е уредил работите, както трябва, а след това искаш да минеш за голям човек, за голяма величина. Оставете тия работи. Като те дошли на земята, вие трябва да знаете, че по-добър план 5ожия не съществува. И след това хората ще си дават мнението за Божия план. После ще разискват върху въпроса, коя религия е най-права. А религиите не са Божие дело. Те са човешки форми. Онова, което Бог е вложил в света, това е Неговата любов. Онова, което Бог е вложил в света, това е Неговата мъдрост и светлина, това е Неговата истина и свобода. Тия неща дават подтик на човека да се прояви. Това е човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух и човешката воля, които се проявяват в света. Мнозина питат: „Вярваш ли в трите лица на Господа?" Аз вярвам и в двете и в трите лица на Господа, но не искам да ги обяснявам. Аз приемам нещата така, както са. Ако Бог е в три лица, аз не искам да ги увеличавам, нито да ги намалявам. Аз приемам нещата така, както са. Някои ме питат, троеличен ли е Господ? Не зная. Аз Го зная като любов, а лицето Му не съм виждал. „Как така? Нали човек е направен по образ и подобие Божие?" Човек е направен по образ и подобие Божие, само когато лицето му издава светлина. Светлината е първото лице на Бога. Топлината е Неговото

подобие. Значи, когато издаваш светлина от себе си, ти приличаш на Бога. А когато имаш топлина, ти имаш образа на Бога, приличаш на Бога. Защо трябва да оприличавате лицата си на Бога, които не са толкова красиви? Лицето на Бога е необикновено красиво. Видите ли това лице, вие никога няма да го забравите. Достатъчно е само веднъж да го видите, за да забравите всичко около себе си. Всеки, който е видял Бога, в него е настанала коренна промяна. С това аз не искам да оспорвам, че не сте видели Господа. Вие сте Го видели, но в лицето на вашата майка, на вашия баща, на вашите братя и сестри, на вашите приятели. Но това е отражение на Господа. И вашият баща е искал да види Господа и Го е видял в своя баща и в своята майка. Като се наредите по тази стълбица ще видите, че баща ти е видял Господа в своя баща, той пък в своя баща и т.н. Значи, през хилядите поколения ти виждаш Господа така, както лицето Му се е предавало от човек на човек. И след това са започвали да Го рисуват, но това лице е изгубило вече своята красота. Сега, в обръщането си към новия живот ние трябва да възстановим красотата си на нашето лице. И тогава ние ще бъдем подобни на Бога. Тогава Бог ще види, че ние мязаме на Него. Засега ти не обичаш хората така, както Господ ги обича. Ти не мислиш добро за тях, както Господ мисли. Ти не мислиш за свободата на другите хора, както Бог мисли. Тогава как можете да мязате на Господ? Всички народи първо трябва да имат една мярка, а после да живеят като гали, като германци, като французи и т.н. Както искат могат после да живеят. Но всички религиозни хора в света трябва да имат едно верую. Всеки трябва да си каже: Вярвам в една любов, на която топлината никога не изгасва. Вярвам в една мъдрост, на която светлината никога не се изгубва. Вярвам в една свобода, която с насилие не се придобива. Това е учението, което ви проповядвам. Но ако някой от вас рече да направи опит, ще се намери в голямо противоречие. Той трябва разумно да го направи. И като прави този опит, на никого нищо не трябва да казва. Аз ви казвам, че съм направил един опит, но този опит никой не може да го направи. Този опит може да се направи само един път. И аз съм го правил само един път. Втори път и да искам, не мога да направя същия опит. Има един начин, обаче, когато при всички случаи този опит може да се направи. Но вие сами никога не можете да го направите. За да се направи един опит, изискват се най-малко двама души, които да имат абсолютно доверие един в друг. Любовта на тия двама души трябва да бъде постоянна във всички случаи и никога да не се разколебава. Вън от тези условия вие не можете да направите опита.

Христос казва: „Дето са двама или трима души, събрани на едно място, там съм и аз.“ Мнозина цитират този. стих, но там действа Божествената Любов, Божият закон, който действа в един полюс и Божествената Мъдрост, която [действа] в двата полюса. И най-после иде и Истината, която действа в третия полюс. Значи Любовта и Мъдростта се изявяват в Истината. Вие не може да бъдете свободни, докато нямате полюса на Любовта и Мъдростта в себе си. Тогава вие имате един равностранен триъгълник. Често вие се чудите, защо трябва да имате един, когото да обичате. Вие трябва да обичате едного, за да започнете първия опит. И тогава, вие тримата, които имате в себе си любовта, мъдростта и истината, ще образувате единицата. Тази единица ще дойде в съприкосновение с трета единица. И после ще образувате един квадрат. Защото, два триъгълника, обърнати единия с върха си надолу, другият с върха си нагоре, ще образуват един квадрат. Квадратът ще даде правилата, по които вие можете па направите вашия опит. Квадратът е полето, в което в духовния свят ти можеш да направиш един разумен опит. Всеки ъгъл в квадрата е един разумен център. Всички страни на квадрата са разумни. Следователно в тия разумни страни всичко може да се постигне. Ако имате един обикновен триъгълник, дето не действат тия разумни сили, нищо не може да се постигне, нищо не може да стане. Следователно, всички точки на триъгълника, от който се образува квадрата, представят трима разумни хора, всеки от които е носител на един полюс, а именно, на любовта, на мъдростта и на истината. От единия триъгълник се образува другия, който е отражение. И от него, заедно с първия се образува квадрата – поле, в което хората почват да работят.

Ще кажете: „Как да разберем това?“ Вземете художеството например. Как ще го разберете? Вие можете да забележите, че има някаква погрешка, но знаете ли, колко мъчно може да се изправи тази погрешка? Вие схващате с ухото си, че един тон не е правилен, че му липсва нещо, но знаете ли, колко мъчно може да се вземе правилно? Опитайте се да вземете този тон правилно да видите, колко мъчно може да се подаде тази гласна ципица на вашето желание. Дълги години трябва да сте работили, да сте я развивали, за да можете да я възпитате. Тя трябва да се оживи. Силата на твоята душа, на твоя дух, на твоя ум трябва да влязат в гърлото ти. Щом влязат в гърлото на човека, от него излиза един пълен тон, един отличен глас. Ако душата на човека не може да влезе в гърлото му, тогава той не може да изпее нищо, остава един обикновен певец. За да бъдат думите и тоновете на човека

верни, от душата, от духа и от ума на човека трябва да излезе нещо и да влезе в гърлото му. Аз не искам да ви убеждавам в нещо, което не е вярно. Аз не искам да ви лъжа. Защото за всяка една лъжа, която бих казал, ще трябва да платя една голяма контрибуция. Голяма глоба се плаща за лъжата И за най-малката лъжа се глобява човек. Ако един обикновен човек плати за най-малката лъжа един милион лева глоба, за същата лъжа аз трябва да платя десет милиона лева глоба. Ако всеки ден трябва да плащам толкова много, откъде ще взема тия пари? Цял трябва да се продам за тия глоби. Та когато някой пита, защо не трябва да се лъже, казвам: Той не трябва да лъже, за да не го продадат цял. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви. „Може ли без лъжа?“ Може, разбира се. Трябва да знаете, че ако ѝ дадете място в себе си, трябва да плащате по десет и сто милиона за нея глоба. Светските хора, които не вярват в Бога, ще плащат по един милион лева за всяка лъжа, а религиозните, които вярват в Бога, ще плащат по десет милиона лева глоба. Като говоря за глобата, имам предвид онова голямо количество, което трябва да се плати. Христос е изказал този закон в притчата за господаря и неговия слуга, който дължал една сума от десет хиляди таланта. Когато господарят поискал от него да му ги плати, слугата паднал на колене и започнал да се моли, да му прости дълга, да не го затваря, защото нямал възможност да плати. Господарят му простил и му казал: „Иди сега и живей добре. Постъпвай с другите, както аз постъпих с теб.“ Той си излязъл от дома на господаря и срещнал на пътя един, който му дължал 150 пеняза. Той му поискал парите, но понеже длъжникът му не могъл да ги плати, веднага заповядал да го турят в затвор и него и жена му, докато ги плати. Колкото и да се молил да му прости дълга, той не искал да чуе. В това време един от слугите на господаря притърчал при него и му казал: „Господарю, нали ти прости дълга на своя длъжник? Той, обаче, намери един, който му дължи само 150 пеняза и заповяда да го турят в затвор.“ Недоволен и силно ядосан, господарят каза: „Заповядам и него да турят в затвор, заедно с жена му, докато си плати дълга.“

Сега аз не искам у вас да се яви страх, да не смеете да проявите. Аз не казвам, че трябва да се мъчите, но аз апелирам към любовта. Не е добре да лъжете Бога, Който ви обича. Той може да ни прощава, но в Него се явява недоволство, когато Го лъжем. Той никога няма да каже, че Го лъжеш, но Той, Който е чист, всякога познава, че го лъжете. Защо трябва па Го лъжете, като отивате при Бога? От милиони години насам Той не е преставал да се грижи за вас. Какво сте Му дали в замяна на това? И

въздуха, който дишате, и храната, която приемате, и водата, която пиете, и светлината, която възприемате, и баща ви, и майка ви, и братята, и сестрите ви, всичко ви е дадено от Бога. И след всичко това, което имате вие седите като един неблагодарник и постоянно роптаете. След всичко това вие се чудите, как да Го метнете, как да Го излъжете. Какво ще спечелите от това? Някой проповедник може да каже, че всички ще отидете в ада. В никакъв ад няма да отидете. Ето какво ще стане тогава с вас. Любовта ще влезе в сърцето ти и ти ще пожелаеш да дойдеш на земята, да се влюбиш, да се ожениш. Като се ожениш, жена ти ще почне да те пържи. Ще се родят няколко деца и те ще почнат да те пържат. Тогава ти ще започнеш да викаш към Господа: „Господи, защо ми даде тази жена и тия деца?“ – „Аз не ти ги дадох, ти сам си ги пожела.“ Аз държа на това, името Божие да не се употребява напразно. Вие трябва да разбирате, какво Бог ви е дал и какво е ваше. Да се употребява името Божие напразно, това аз считам за светотатство. Човек не трябва да злоупотребява с Онзи, Който го обича. Когато става дума за името Божие, в нас трябва да се яви желание да изпълним волята Му в най-широк смисъл. Човек трябва да бъде герой в това отношение. Човекът на любовта трябва да мяза на Иова. Когато беше богат и здрав, Иов раздаваше голяма част от богатството си на бедни, на страдащи. Но като заболя, той осиромаша, всичко изгуби: говеда, овце, а даже синовете и дъщерите си. Потънал в струпеи, той беше нападнат от червеи. Сиромасите, които бяха привикнали да получават от него помощ, продължаваха пак да го посещават. Като нямаше какво да им даде, той вадеше червеи от раните си и им даваше. Тези червеи обаче, се превръщаха в злато. Като [вземаха] червеи от раните му, по този начин те правеха добро и на него и на себе си.

Та казвам, вашите престъпления и вашите погрешки един ден ще се превърнат на злато. Днес те са червеите на вашето тяло, но като ги раздавате на сиромасите, от тях ще се получи злато. Като знаете това, не се безпокойте за прегрешенията и за греховете си. Един ден и вашите погрешки ще се превърнат във волове и биволи, които ще орат нивите ви и в овце, които ще дават млякото си и вълната си. Това ще бъде в далечното или близкото бъдеще – от вас зависи. Божията мъдрост иска да ви покаже, че ако вървите по Божия път и ако изпълнявате Божия закон, очаква ви едно велико бъдеще, а не страдания, като на Иова. Обаче, докато дойдете до това благо, вие трябва да минете през страданията на Иова. Няма да остане човек на земята, който да не е минал и да не мине през страданията

на Иова. Това е най-голямото благо засега, което Бог може да даде на човека. Като минете през тези страдания, вие ще получите двойно по-голямо богатство, по-добри синове и дъщери от тези, които сте имали по-рано. Сам Иов казваше за себе си: „Докато не бях видял Господа, не разбирах живота. Сега вече Го видях и зная, как трябва да се живее.“ Тъй щото, ако сега не можете да благодарите, поне не роптайте. Във време на големите страдания все ще прокълнете деня, в който сте се родили, като Иов. Той прокле деня на раждането си, но Бог не го осъди за това. Иов казваше: „Понеже не бях Те видял, говорих така, но сега след като очите ми Те видяха, съжалявам за всичко, което съм говорил. От сега нататък ще живея, както искаш.“

Често хората представят страданията на Христа. Кое е това, което страда у нас? Божественото в човека страда. Бог страда заради нас. Можете да си представите, какви са били страданията на Христа! Той е познавал любовта, мъдростта и истината и след всичко това е бил изложен на позорния стълб. Цял легион римски войници са се подигравали с Него, а Той седи тих и спокоен, защото знае, че ако не издържи този изпит, който му се дава от невидимия свят, цялото човечество ще пропадне. Казва се за Христа, че при тези страдания, кръв излизала от порите Му. На тези страдания, обаче, се дължи днешното положение на човечеството. Но след всичко това, ще се намерят хора, които ще питат: дали този Христос беше наистина една историческа личност или някакво фиктивно лице. Наистина е страдал Христос. Кое дете може да си представи страданията, които майката изпитва, когато носи детето си цели девет месеца в утробата си? Знаете ли, какво нещо е да те носят в утробата си девет месеца, като едно бреме? Не само това, но след като се роди детето, какви грижи, колко безсънни нощи е прекарвала майката, докато най-после това дете стъпи на краката си, като един пълнолетен човек. И всичко това тя е вършила с любов. Бог казва на майката: „Гледай да вложиш в това дете моята любов. Каквото искаш ще ти дам.“ Бог влиза в умовете и сърцата на майките, на бащите, на братята, на сестрите, за да се обхождат добре с детето. И ако се обхождат добре, Той им обещава всичкото свое благословение. Много хора не вярват в това. Но каквото и да правят, в края на краищата те ще дойдат до онези резултати, до които е дошъл един английски лорд. Този лорд давал големи суми назаем на свои познати, вследствие на което имал 500 длъжници. Един ден те чели в един от ежедневниците, че лордът, техния кредитор свиква всички свои длъжници в еди-кой си ден и час в дома си,

защото иска да ликвидира със сметките си, за което е готов на всички да прости. Като прочели писаното във вестника, те се събрали на уречения ден и час пред къщата му и започнали да разискват върху въпроса. Понеже му дължали големи суми, те помислили, че той иска да изпита честността им и не се решавали да влязат вътре. Само един от тях, крайно беден, дошъл, спял се пред къщата и запитал: „Тук ли е лордът? Тук ли живее?“ Като разбрал, че тази е къщата на лорда, влязъл при него. „Само ти ли се реши да влезеш?“ – запитал лордът. – „Сега ще останеш тук и няма да излизаш вън.“ Значи от всичките 500 души, влязъл само един. Лордът му простил дълговете и ликвидирал с него.

Сега ние проповядваме, че няма какво да се работи в света. Няма какво да се работи. Работата е функция на нашата душа, на нашия дух, на нашия ум, на нашето сърце. Това е нещо, което върви с нас. Единственото нещо, което трябва да приложим, това е да служим на Бога от дълбоко съзнание, както всеки разбира, а не както чете в книгите. Христос е дал един пример и вие казвате: „Да вървим по стъпките на Христа.“ Но ако Христос дойде, ще живее ли така, както някога е живял? Той все-таки ще се съобрази с обичаите на времето. Ако Христос дойде днес, Той пак ще проповядва същото нещо. И за днес пак е необходима любовта, мъдростта и истината. Следователно всички трябва да работите за подигане на живота, за подигане на знанието и за подигане на свободата.

Сега и на вас пожелавам да работите на земята, както Христос е работил и работи.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Сега аз искам да оставя във всички ви една светла мисъл. Като така, някой ще каже, че нищо не е постигнал. Оставете този въпрос настрана. Оставете тъмнината, в която сте живели в миналото. Радвайте се на светлината, в която сега живеете. Забравете миналото и се радвайте на благото, което сега Бог ви дава.

Пета неделна беседа от Учителя, държана на 30 октомври 1938 г.
София – Изгрев.

В името Божие

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея.

Когато чете стари работи, човек трябва да знае, как да ги превежда. Това започва в онова време преди 1918 г.

Всеки човек трябва да има по един трансформатор в ума си. Светлината, която влиза в ума му, всяко чувство, което минава през сърцето му и всяка постъпка, която извършва, трябва да се трансформират. Ако не знае как да ги трансформира, той ще се намери в чудо, т.е. в трудно положение. В онова време дойдоха учениците при Исуса и казваха: „Кой е най-голям в царството небесно?“ Този въпрос интересува и сегашните хора. А Исус повика едно дете, та го постави посред тях и рече: „Истина ви казвам: Ако не се обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в царството небесно.“ Човек, колкото и да е голям на земята, на небето и с микроскоп не можеш да го видиш. Като се качва на небето, човек трябва да бъде десет пъти по-малък, отколкото е в действителност. Но като слиза на земята, пак трябва да бъде десет пъти по-малък от това, което е на небето. Та като отива на небето, човек трябва да бъде като дете – да не носи никакъв спомен от земята. Човек може да носи със себе си само знанието и опитността си. „И тъй, който смири себе си като това дете, той е най-голям в царството небесно.“ Следователно човек трябва да се смири толкова, че всяка най-малка мисъл, всяко най-малко чувство и всяка най-малка постъпка в себе си трябва да ги зачита, да не мисли, че и без тях може. Не казвайте, че вие знаете тия работи. „И ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли от себе си. По-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен.“

Казвате: „Как да извадим едното си око?“ Че вие имате само едно око, второто ви око е изкуствено. Защо трябва да лъжеш хората с изкуственото си око? Извади това око и го хвърли навън. Нека хората знаят поне, че ти си с едно око. Това изкуствено око и без туй не ти върши никаква работа. То е непотребно. Извади го и го хвърли навън Христос говори за непотребното око на човека. Имаш два ума, единият е

непотребен. Извади го и го хвърли навън. Имаш две сърца: едното е добро, а другото е лошо. Извади лошото сърце и го хвърли навън. Тъй щото, когато Христос казва да извадиш едното око, Той няма предвид да извадиш единственото си око, но от двете да извадиш едното. Двете очи развалят работата. Казвате: „Какво ще стане, като извадим едното си око? На какво ще замязаме?“ Ето на какво ще замязате. Братът е с едно око и сестрата е с едно око. Съединете едното око на брата и едното око на сестрата и ще имате две очи – нищо повече. „Гледайте да не презрете едного от тези малките.“ Малките, това са служителите, ангелите, които наблюдават всичко, каквото хората правят и отиват да кажат на Господа. Един ангел ще дойде и ще те задигне от земята. „Рабе лукави, всичкият онзи дълг ти простих, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да помилваш служителя си, както помилвах аз тебе?“ Сега да сме на ясно. На всеки едного от вас, на когото Бог е простил десет хиляди таланта и той е длъжен да прости на този, който му дължи сто пенязи. Обаче, на онези, на които нищо не е прощавано, те са свободни да правят, каквото искат.

Като е дошъл на земята, човек има за какво да живее. За четири неща трябва да живее човек. От сутрин до обяд той ще живее за радостите си. От обяд до залез на слънце, той ще живее за скърбите си. До среднощ той ще живее за несполуките в живота си, а от среднощ до изгрев той ще живее за сполуките си. За тези четири неща, именно, човек трябва да живее. Нещата в живота се обезсмислят, защото някой човек е изгубил тяхното предназначение. Например, ако изучавате някой чужд език: френски, немски или английски, англичанинът, французинът или германецът няма да ви разбират, ако не можете да произнасяте думите правилно. Например: Французите произнасят думата „инактивите“, която означава бездействие. Същата дума на английски означава „инактиф“. Българинът пък казва „бездействие“. Значи, французинът е турил на тази дума на края ѝ буквата „е“ – значи, отворена е тази дума. Англичанинът пък я е затворил. Значи, едната дума е отворена, а другата – затворена. Какво означават отворените и какво – затворените работи? При затварянето работите стават отвътре, а при отварянето – отвън. Французинът е способен отвън да направи всичко, но дойде ли да направи нещо отвътре, той се намира в трудно положение. Англичанинът пък точно обратното: отвътре той прави всички работи много добре, но дойде ли до външните работи, там се намира в затруднение. Англичаните са доста сръчен народ. Но като дойдат до външната страна на нещата, там всичко развалят. Питайте българите да ви

кажат, колко работи им развалиха англичаните. Например, те им развалиха Сан-Стефанска България. Не че те съзнателно искаха да развалят тази работа, но щом дойдоха до външно положение на нещата, умът им не стига там. Ето, вземете нещата и в обикновения живот: Когато бащата обича някое от децата си повече от другите, той все ще намери някаква особена добродетел в него и е готов за това дете да направи всичко. За него той е готов на всякаква жертва. Ако някое от децата му не върви по неговия род, той е готов на всяка крачка да вижда погрешки в него. Кой каквото в дома направи, все на това дете ще го стовари. Това са факти от обикновения живот. Понякога хората се намират в трудно положение. Защо? Човек не може да обича това, което е точно като него. Това, което е подобно на тебе, ще дойде точно от противоположната ти страна. Когато две реки текат от два големи баира, те непременно ще се сблъснат. Между тях няма съгласи да се съберат на едно място. Между тях ще има шум, караници, спорове. Следователно когато двама души не се разбират, те мязат на двете големи реки, които идат от противоположни места. Едната река казва: „Аз слизам от високо“ И другата река казва, че слиза отвисоко. В края на краищата и двете реки се сблъскват. Ние трябва да разбираме психологическите моменти. Когато един човек заеме една служба и го засегнат с нещо, той веднага намира лошите работи в службата. Защо? Защото е засегнат. Когато нещо става вън от него и не го засяга, той намира, че службата е добра. Това е чисто психологически момент. Ето защо, докато нещата не са ни засегнали, ние не знаем, колко можем да издържим. Щом ни засегнат, тогава вече виждаме, колко можем издържаме. Казвате, че трябва да се търпи. Но и търпението има предел. Ние искаме от някои хора постоянно да търпят. Това е невъзможно. Бог, Който е дълготърпелив и Той дохожда до крайния предел. Докато търпи, Той търпи и мълчи, но когато наказва, Той може да запали земята, че нищо да не остане от нея. И тогава всички ще се изплашат, ще решат всички въпроси изведнъж. При това положение всички въпроси моментално се решават: домашни, семейни, обществени, политически и т.н. Но кое е по-добро: ние сами да уредим работите си или Бог да ги уреди? По-добре е ние да уредим работите си, да не очакваме на Господа, Той да ги урежда. Болният не трябва да очаква от лекаря, той да го излекува. Лекарят е само едно условие. Всеки болен трябва да има непреодолима вяра в своя дух, в своята душа, в своята сила, в своя ум, сърце, в своята воля. Лекарят е само едно условие, а човек сам трябва да помогне на мощното в себе си, да се присъедини към него. Ти си сиромах,

не уповавай на богатството, което може да дойде като едно условие отвън, но уповавай на душата си, на духа си на ума си, на сърцето си, на волята си, на вярата си и т.н. Човек всякога може да има пари, но всякога не може да разполага с онова, което Бог е вложил в него, ако не е работил да го развие. Всеки от вас може да разбере, дали има добре развито обоняние или няма. Ако обонянието му е добре развито, той ще може да помирише златото и да каже, каква е неговата миризма. И златото има миризма, както мирише карамфилът, розата и други цветя. Това не са го постигнали всички хора. Напротив, сегашните хора миришат, миришат и пак не могат да познаят, дали нещо мирише или не. Ако усетят някаква миризма, не могат да кажат, на какво именно мирише. За мен това е лесна работа. Туря носа си и мириша. Питате, как се познават хората, дали миришат или не. И това се лесно познава, но остава тайна, само за мен. Обонянието на сегашните хора е доста затъпяло, вследствие на което, не могат да възприемат тънките миризми на нещата. „Как придоби това знание?“ С много учене. Цели 20 години съм учил по този въпрос. „Как познаваш, дали хората миришат или не?“ Много просто. Помириша човека и казвам: „Този човек е добър, защото мирише добре, помирисвам го.“ После казвам: „Този човек е лош, защото мирише лошо.“ Това са научни работи. Когато вземете едно ядене, трябва ли да дойде при вас някой авторитет, да ви доказва, дали яденето е добро или не е. Щом го вкусите, вие казвате: „Много вкусно, много добро е това ядене.“ Значи в устата си вие имате един авторитет – езикът, чрез който опитвате вкуса на яденето. Та, хората по наследство от миналите поколения и до днес, носят в себе си известни схващания и разбирания, които ги спъват. Спънката се заключава в това, че всеки човек иска да мислят само заради него. Това е невъзможно. Законът е такъв, че всеки човек мисли само за себе си. Обаче, като мисли за себе си, в това [себе си] са вложени три неща. Като мислиш за себе си, ще мислиш за своя ближен, ще мислиш и за Бога. Ти, човекът, който мислиш за себе си, си едно дете. Като мислиш за себе си и за своя ближен, това е твоята майка. Кой е твоят ближен? Майка ми и нищо повече. И после, като мислиш за Бога, това е баща ти. Бог заема мястото на баща ти. И обратно: баща ти заема мястото на Бога. Следователно ти ще обичаш трима души: баща си, майка Си и себе си. Понеже си излязъл от майка си и от баща си, ще ги обичаш. Вие можете да имате друга някаква философия, то е ваша работа. Но аз, след като съм опитал всички философии, дойдох най-после до тази. Как опитвам аз философиите? Като дойде някоя философия при мен, аз я помирисвам, да

видя хубаво ли мирише. После я чукна да видя, какъв тон издава. След това я слушам да говори. После я разглеждам, как гледа на нещата. И най-после гледам, дали добре ходи и работи. Ако приятно мирише, има хубав тон, сладко говори, добре гледа на нещата и добре ходи, и работи, аз я приемам. Няма ли тия качества, казвам ѝ, че не е за мене.

Казвате: „Коя религия е по-реална?“ Религия, в която Бог не живее е мъртва. Всеки човек, в когото Бог не живее е също мъртъв. А всеки човек, в когото Бог живее има дух, има сила. Силата на човека е в духа. В душата пък е любовта. Такава душа при никакви условия не се разклаща. Човек, в когото Бог живее има и ум, който работи и мисли. В този човек има и сърце, има и топлина, от която всички хора могат да се сгреят. За такъв човек всеки казва: „С този човек аз мога да живея. Бог се е споразумял с него. Щом Бог се е споразумял с него и аз мога да се споразумея. Какво ще търся при човек, с когото Бог не се е споразумял?“ Следователно и на вас казвам: Там, дето е Бог, ходете при него, там, дето не е Бог, не ходете. На научен език казано: там, дето има светлина, ходете, там, дето има топлина, ходете, там, дето има любов, ходете, дето има сила, ходете. Защото нещата стават само със сила. Всяко нещо може да стане със сила. С любов нещата могат да се осъществяват. Любовта дава живот, а светлината дава всички блага, от които нашите чувства се нуждаят.

Та новото, на което трябва да се спрем, е да преодолеем себе си. Някой седи и мисли и току изведнъж дойде в ума му мисълта да си има една къща, един голям апартамент, но както си мисли, той си казва: „Защо ми е толкова голям апартамент? Трябва да мисля за кираджии, които често не плащат. С този апартамент ще си създам големи безпокойствия. По-добре да нямам нищо.“ Като размишлява още по-дълбоко, той дохожда до мисълта, че Бог му е дал една къща – неговото тяло, което трябва да се оправи. Като започне да гледа на това тяло, вижда, че нещо на челото му липсва. Той вижда, че челото му е много тясно, едва три-четири сантиметра. Така той дохожда до заключението, че трябва да разшири тази горна стая. Като я разшири ще може повече въздух да влиза в нея. След това той разглежда лицето си, с всички негови удове: веждите си, носа си, устата си и намира, че навсякъде трябва да се направи по нещо. Така той иска да изправи цялата си къща, да я [расс] и хората. Какво по-хубаво от това, да изправи човек къщата си. Някой казва, че не иска да отиде с това тяло на небето. Външното си тяло той няма да го занесе, но вътрешното си тяло ще вземе със себе си. И ако не може да изправи външното си тяло, той

никога няма да бъде пуснат на небето. Какъвто е на земята, такъв ще бъде човек и на небето. Не мислете, че като отидете на небето, веднага ще се измените. Каквито чувства има на земята, такива ще имате и на небето. Ако на земята сте сприхави и на небето ще бъдете такива. Само че на небето няма да има кой, да ви дразни, вследствие на което не можете да се проявите. На небето никой няма да ви тормози, да ви заставя, да платите дълговете си. Там ще бъдете свободни. Там няма да се обезсърчавате, защото няма да има кой, да ви създава такива условия. Там няма да се съблазнявате. Значи, човек има условия да се прояви такъв, какъвто е, да прояви своите слабости само когато слезе на земята. И в невидимия свят има същества, духове, подобни на хората. Някои ангели, които живеят на небето, пожелават понякога да оправят света. Като разбере желанието им, Бог ги изпраща на земята, като им дава задача, да възпитат един човек. Те се виждат в чудо.

Сега да дойдем до разбраните неща. Всички трябва да разберат, че света е създаден по известни закони. Под думата „закон“ аз разбирам нещо разумно. Има закони, които се менят, но има закони, които никога не се менят. Закони, които се менят са преходни и в тях разумността е слаба. Има закони, които човешкият дух е създал. Има закони, които ангелите са създали. И най-после, има закони, които Бог е създал. Законите, които човешкият дух е създал, се делят на десет категории, десет йерархии. Ангелите спадат към деветата йерархия, а човек към десетата. Човешката душа представя нещо интелигентно, мощно, силно, а човешката раса представя елементи в природата. Всички човешки души са живи, те са носители на Божията Любов. Когато искат да опитат Божията Любов, невидимият свят я прекарва през призмата на човешките души. Само така могат да разберат, какво нещо е човешката любов. Ако тази любов не може да мине през човешките души, тя не може да се разбере. Иначе тя е недостъпна. Иначе всички същества ще имат смътна представа за любовта. Ако кажете „а“ към „б“, това е само едно отношение. Така и любовта може да се познава теоретически, но теорията не разрешава въпросите. Какво е това отношение, никой не знае. Отношението разбира известна опитност, известно самочувствие, известно съзнание. Да заемеш известно място, това подразбира да поемеш известно движение, да знаеш как, да се справиш. Всяко нещо, което си предприел, трябва да го имаш под известен контрол. Грандиозно нещо е любовта. За да я разбираш, ти трябва да имаш една чиста мисъл. За да разбираш любовта, ти трябва да имаш и чувства.

Чувствата се усилват от любовта, но любовта още не е чувство, нито чувството е любов. Мнозина се мамят в любовта. Като изпитват някое приятно настроение, те мислят, че това е любов. Не, не се лъжете. Любовта е нещо, което никога не се изменя. Любовта е нещо вечно. Когато любовта дойде при теб, ти се усещаш силен, мощен, готов да дигнеш цялата земя на гърба си. А щом дойде чувството, ти се задоволяваш с малки работи. Ти искаш да имаш едни обуща, една хубава шапка, една карфица, един часовник, една златна игла, като моята и като моя синджир. Ще кажете: „Защо нося този синджир?“ И той си има някакъв смисъл. Като го хващам от време на време, аз го питам, иска ли да свърша някаква работа за него. Често този златен синджир цапа чистата ми жилетка. С това иска да ми напомни, да го измия. Ако забравя два-три дни да го изчистя, той сам се чисти в жилетката ми. Като го питам, защо ми цапа жилетката ми, той казва: „Къде другаде мога да се очистя? И в такъв случай, по-добре аз да се очистя, макар твоята жилетка да се цапа.“ Често и вие постъпвате по същия начин. Като се чисти в жилетката ми, синджирът казва: „Като съм чист аз и хората ще имат по-добро мнение за тебе.“ По-добре е ние да бъдем чисти във всяко отношение. Във всяко отношение човек трябва да бъде чист в живота си. Всички несгоди, които се случват в живота на човека, се дължат на самия него, а не на някакви външни условия, на някакви препятствия. Лоши условия няма отвън. Всички препятствия в живота на човек се крият в неговия мозък. Вън, в природата не съществуват абсолютно никакви препятствия. В природата всичко е така добре наредено, без никакви препятствия. Който не разбира това, казва, че всичко в природата е разхвърляно, в голям безпорядък. Ако някой човек вземе крилата на една птица и започне да работи с тях, в неговия живот ще стане голямо разместване на нещата. Защо? Понеже той е влязъл в един по-нисък свят да работи, вследствие на което ще срещне големи препятствия. Тази интелигентност е по-ниска от неговата като човек. Когато разглеждаме нещата в природата, не е въпрос само до местата им, но има неща, които вие не виждате. Със своя дух човек може да се подигне по-високо, отколкото сега се намира.

Много неща има, които могат да се кажат на хората, но все таки, засега е опасно. Колкото и да е опасно, те трябва да знаят, че не е само сегашното тяло, с което могат да се движат. Човек има друго едно тяло, с което вечер може да излиза от физическото си тяло и да се разхожда из пространството. Това всеки е проверил. Колко пъти вие сте сънували, че

излизате вечер някъде и хвърчите. Гледате, тялото ви лежи на леглото, а вие с друго някакво тяло хвърчите из пространството. С кои очи виждате, че тялото ви лежи на леглото, а същевременно хвъркате някъде из въздуха? С кое тяло хвъркате? Ние чувстваме тия работи с духовното си тяло. Когато казвам, че някои работи не могат да станат лесно, имам предвид физическото тяло на човека. Значи, с физическото тяло на човека работите не могат да станат лесно, но с духовното тяло лесно стават. С духовното тяло много работи, които минават за невъзможни, стават моментално. Невъзможните работи стават с духовното тяло, което е устойчиво. Духовното тяло е Божественото тяло на човека, с което той трябва да работи както с физическото. Когато говорим за духовния живот, ние разбираме, че трябва да се живее добре, да създадем такава храна, която да съгради духовното тяло. Като мислим, чувстваме и постъпваме правилно, ние даваме възможност на Божията Любов да се проявява чрез нас. При това положение, именно, чрез нашето духовно тяло се проявява нашата душа и нашият дух. Щом душата, духът, умът, сърцето и волята почнат едновременно да действат в човека, тогава всички противоречия, които съществуват в живота на човека, моментално изчезват. Бог е в човешката душа, в човешкия дух, в човешкото сърце, ум и воля. Следователно човек трябва да прояви своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля, за да се прояви Бог в него. Всеки човек трябва да очисти сърцето си, за да се прояви Бог в него. Той трябва да възпита ума си, за да се прояви Бог в него. Настанало е вече време, когато Бог трябва да се прояви чрез ума, сърцето, волята, душата и духа на човека. Обаче, това не може да бъде външна мярка. За да разберете, как се е проявил Бог и как може да се прояви, има особен начин. Когато Бог се прояви в човека, той проявява голяма свобода. Дето и да отиде такъв човек, всички ще се чудят на неговата сръчност, на неговия похват, на неговото дълбоко разбиране. Когато Бог дойде да живее в човека, той се примирява с всички хора и знае, как да постъпва.

Днес всички хора очакват да дойде Христос на земята по някакъв механически начин и да оправи света. Христос дойде преди две хиляди години на земята. Ако и днес дойде, какво особено Го очаква? Христос е казал, че отива при Отца си да ви приготви жилища. При това положение, какво още Го очаквате? Хората го очакват да дойде отгоре с множество ангели. Не, както да Го очакват, Христос няма да дойде втори път на физическия свят. Той ще дойде в умовете на хората. Когато Христос влезе

в човешките умове, мисълта им ще просветне и нещо велико ще се разкрие пред тях. Тогава те ще видят света такъв, какъвто никога не са го виждали. Вие виждате един орех, но това още не е истинския орех. Вие виждате една зелена черупка, която ще падне. След нея се явява една твърда черупка, която също пада. Тя не се яде още. Като падне тя, пак има нещо в ореха, което не е за ядене. Особено, докато е пресен този орех, тази тънка ципица е горчива и не се яде. В тези ципица се намира йод. Някои искат да се мажат с йод. Казвам: Много лесно. Яжте орехи и йодът, който е вътре, ще свърши нужната работа. Като се махне тази горчива ципица, най-после остава ядката на ореха, която е за ядене.

Сега всички хора трябва да дойдат до онзи дух на любознателността, който всички деца имат и да се радвате на малките придобивки в света. Всеки ден ще ви се открива по нещо, което е важно за вас. Всичко, което става във всички общества, по целия свят е полезно и на място. В целия свят има един общ план, който работи в изобилието на нещата. Мислите, че в управлението на всяка държава, не участва Божият план? Както и Божият ум? Мислите ли, че това, което днес става в Европа, не става според Божията воля? Има неща, които стават извън Божията воля. Но има неща, които стават според волята Божия. Има един човешки свят, дето Бог е позволил свободно да се проявява човешката воля. А има един свят, той е Божественият, в който Бог не позволява да се наруши с нищо великата хармония, която съществува там. Човек е свободен да наруши и тази хармония, но позволи ли си да направи това, ще се случи такова нещо, което той никога не е мислил. Един млад момък от Видин разправял една своя опитност: Той често хулел името Божие, името на Христа, като отричал даже, че Христос е Син Божий. Майка му казвала да не говори такива думи по адрес на Бога и на Христа, но той не се спирал. Една вечер сънувал един сън, който го разтревожил много. Като станал сутринта, той започнал да плаче. Майка му го питала: „Защо плачеш синко?“ – „Сънувах снощи един страшен сън. Ходих на църква. Както стоях в църквата, от олтара излезе Христос и ми удари две плесници.“ Наистина, не се минали повече от две седмици и този млад момък умрял. Не мислете, че може така лесно да се говори по адрес на Христа. Позволиш ли си с лоши думи да прекрачиш прага на чистия живот, ще получиш две плесници, които ще ти покажат, че не си господар на положението. Ти трябва да цениш името и свободата на Онзи, Който ти е дал тази свобода и този живот. Сега аз не искам да се страхувате от това. Тези работи даже не трябва да се говорят на

хората. Съвременните хора страдат от неразбиране на нещата. Те не разбират, какво нещо е религията, какво нещо е любов. Религията е наука за възпитанието на човешкото сърце. Науката е наука за възпитанието на човешкия ум. Та сега, когато говорим за шестата раса, разбирам едно ново училище, което се образува, училище за възпитание на човешките души, за проявление на човешката душа. Хората тепърва започват да се учат, как да се проявява тяхната душа. Някой казва: „Аз нали съм свободен?“ Като се отвори училището за човешката душа, тогава ще дойде и свободата в света. Свободата е достояние само на човешката душа. Само човешката душа е в състояние да оцени онази свобода, която Бог ни е дал. При сегашните разбирания сърцето не може да оцени, какво нещо е свободата. Умът донякъде може да има известно схващане за свободата, но и той още не може да я оцени както трябва. Само душата трябва да дойде, да оцени свободата и да я приложи към себе си и за другите. Засега всички хора донякъде само ценят свободата. Под думата „свобода“ разбираме онази вечна хармония, в която светът съществува. В Бога няма никакво желание да оскърби кое и да е същество. Той гледа с еднакво внимание към всички същества, каквито и да са те – малки или големи. Той знае, че и от най-малките същества, които излизат от Него, след милиони, милиони години ще излязат велики, разумни същества. Та нима голямото дърво не е излязло от една малка семка? Вижте колко малка е семката на ябълката! След години ябълката става милиони пъти по-голяма от своята семка.

Казвам,всички хора на земята представят дървета, подобни на ябълките. Всъщност, самият човек не е нищо друго, освен микроскопическа ябълчна семка. В бъдеще, когато човек завърши своето развитие на земята и се пренесе в невидимия свят, той ще се превърне на една микроскопическа семка. Там ще го посеят и ще се превърне на една духовна ябълка. Разликата между духовните и физическите ябълки седи в това, че тия, в духовния свят говорят. Като отидеш при една духовна ябълка, тя ти предлага от плодовете си. Тя ниско навежда клоните си, за да можеш да си достигнеш, който плод искаш. Даже тя може да ти препоръча, кой плод да си откъснеш. Обаче, ти имаш право да си откъснеш само един плод. Откъснеш ли две ябълки, веднага ще се намериш вън от рая. Защо изпъдиха Ева от рая? Защото откъсна два плода. Единия плод откъсна за себе си и яде, другия даде на Адама. Ако тя беше откъснала само един плод – за себе си, нямаше да ги изпъдят от рая. Това е един факт, добре обоснован. Двата плода не са нужни. Казвате: „Как може да се задоволи

човек с един плод само?“ Представете си, че този плод е тежък един килограм. Защо ви е повече от един плод тогава? Вие мислите, че един плод е недостатъчно на човека, защото мерите с вашата мярка на нещата. Плодовете в рая са били много големи и сочни. При това, който е ял от тези плодове, той знае, че те били без семки, вследствие на което нищо не е трябвало да се изхвърля навън. Ако плодовете в рая имаха семки, като хвърляха семките навън, те щяха да никнат и щяха да се размножават повече, отколкото трябва. Дърветата в рая не се размножават, както тук на земята. Това е една мисъл, която за вас няма никаква връзка с това, което досега се говори. То е защото вие не виждате връзката, която съществува между нея и останалите мисли. Между растителното царство и човека има известна връзка, известно отношение. Дълголетието на човека зависи от растенията. Подвижността и хладнокръвието на човека зависи от рибите, а дишането му зависи от птиците. Птиците са били първият фактор за създаване на човешката мисъл и дишане. Аеропланите, които хората правят, са по образ на птиците. По-рано хората не са правили такива летала, каквито днес има и с които хвърчат из въздуха. От млекопитаещите човек е придобил трудолюбието, а скромността и доволството е придобил от тревопасните, понеже те са много скромни в храната си. Месоядните научиха човека на готварство. Всички готвени и пържени работи се дължат на месоядните. Това е мое лично, частно мнение по въпроса. Сега какво можем да научим от човека? Сега хората са дошли до положение да правят разлика между доброто и злото. Казва се в Писанието, че понеже Адам и Ева ядоха от плодовете на забраненото дърво и станаха като боговете, да не би да посегнат към плодовете на живота и придобият вечен живот, затова трябва да напуснат рая. Тази е причината, поради която ги изпъдиха от рая. Ако бяха останали там и яли от плодовете на дървото, щяха да придобият вечния живот и щяха да бъдат изложени на големи страдания. Като не можаха да ядат от тия плодове, те се лишиха от възможността да придобият безсмъртието. Като ги изпъди от рая, Бог им даде възможност да изправят греховете и престъпленията си за по-кратко време и да ликвидират по-скоро с кармата си. Казва се в Писанието, че блудният син след като изяде и изпи всичко, върна се отново при баща си, но вече разкаян и смирен. Блудният син представя човешката раса. Това е положението на човека, който е излязъл от бащиния си дом и отишъл да яде и да пие, но като се видял съвсем изоставен, без пари, без дрехи и ядене, той се принудил да яде рошковите на свинете. Той се оплаква от

живота, не намира вече смисъл да остане при същите условия и да се храни само със сухи рошкови. Какъв смисъл да остане при студените камъни, при студената вода, при онази светлина, която изгаря лицето, при онази храна, която разваля стомаха? Не, никакъв смисъл няма при тия работи, при които и съвременните хора живеят. Кое е онова, което радва човека? Това са светлите мисли и чувства и възвишените и благородни постъпки. За какво ни радва Свещената книга? С хубавите мисли и чувства, както и хубавите постъпки на ония,които са я писали преди две хиляди и повече от две хиляди години. Хубавите мисли в тази книга представят Божествените плодове, от които всеки се нуждае. Ако се изтрие черното писмо на тази книга, само по себе си тя вече нищо не струва. Всеки плод е важен дотолкова, доколкото той носи в себе си Божествени мисли, Божествени чувства. Всеки плод е важен дотолкова, доколкото ой носи в себе си Божествена енергия и доколкото носи действителността в себе си. Въздухът ни е приятен, понеже той носи Божествените мисли и чувства в себе си. Всичко в света ни е приятно дотолкова, доколкото носи Божествения живот в себе си.

И тъй, какво търсят хората в света? Търсят нещо. Човек навсякъде търси Бога и като Го намери, ще му служи. В живота си човек търси две неща: да бъде обичан и да го обичат. Ако не намери някой, когото да обича, той е недоволен. И ако не намери някой, да го обича, пак е недоволен. Щом намерите някой, който да ви обича или вие да го обичате, веднага ставате доволен. На всеки човек трябват две неща: да обича и да го обичат. Ти обичаш едного, а той обича друг. Него пък, преди тебе е обикнал друг и т.н. Радвайте се, когато можете да обикнете и един, и втори, и трети, и четвърти. Радвайте се на всеки човек, в когото виждате проявлението на Бога. Какъв смисъл има да обичаш човек, а да не виждаш проявлението на Бога в него? Тази любов не е на място. Ако в човека, когото обичаш, виждаш Бога, тази любов е на място. И тогава никога не противодействай на тази любов. Радвайте се, когато виждате в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум, в човешкото сърце проявлението на Бога. Радвайте се на онази светлина, която се проявява в човешките умове. Радвайте се на онези добродетели, които се проявяват в човешките сърца. Сега аз мога да ви похваля за едно нещо. Всички вие страдате от много голяма добрина. Вие сте подобри отколкото трябва. Единствената ви погрешка се заключава в това, че сте по-добри, отколкото трябва. Ако не бяхте по-добри, отколкото трябва, щеше да бъде добре, но всичката

мъчнотия е в това, че сте по-добри, отколкото трябва. Да станете лоши, не можете. А като сте добри повече отколкото трябва, носите голям товар, който не ви е много приятен. Сега оставям тази задача вие да я решите. Нагоре не можете да вървите, но и надолу не можете да слезете. Тъй щото вие се намирате в положение […], т.е. навсякъде е запушено. Като се намира в това положение, човек казва: „Запушено е навсякъде, нищо не ми върви.“ Отде произлиза тази дума?

Един турчин умрял и отишъл на онзи свят. Докато бил на земята, работите му не вървели добре. Един ден започнали да го разхождат из невидимия свят. Като вървял, той виждал навсякъде чешми, които изобилно течели. Той запитал: „Чия е тази чешма?“ – „На Хасан.“ – „Ами тази?“ – „На друг Хасан.“ Така той обиколил всички чешми и се радвал на изобилието, което виждал. По едно време, той видял една чешма, която слабо течела, капка по капка. „Ами тази чешма, чия е?“ – „Твоя.“ Като видял чешмата си в това положение, той се навел, взел едно дърво и започнал да я човърка, да отвори широк отвор, да тече и през нея изобилно вода. Но като я чоплил, той я запушил още повече и водата съвършено се прекратила. Като се събудил от сън, видял, че това е сън, но все пак започнал да си мисли по този въпрос, какво да направи, за да отпуши своята чешма, да потече по-силно. Какво трябва да направи човек, за да се спаси от това, което запушва всички негови работи? Той трябва да мисли, да чувства и да действа правилно. При това положение и чешмата ти ще протече по-изобилно. Когато чешмата на земята на някой човек се подпуши, това показва, че благословението, което иде от Божествения свят вече е спряло. Проводниците на неговия живот са прекъснати. Ако питате един електротехник, на какво се дължи силата на светлината, той ще каже, че това зависи от предавателите. Същото може да се каже и за радиото. Често техниците казват, че във въздуха имало голямо напрежение, вследствие на което жиците и апаратът не могат да издържат. В това отношение електричеството често прави големи пакости. Често лампите не горят, вие завъртвате ключа, той не светва. Друг път го завъртвате на една страна, а той се отвъртва сам. Това се дължи понякога на голямото напрежение, а понякога на малкото напрежение. Коя е причината за това? Все някакво подпушване става. Често казват, че причината за прекъсването на тока или за това, че не свети, се дължи на крушките или на ключовете. Вие въртите един ключ, а той се развъртва. В бъдеще трябва да правите ключовете си да се звъртват само надясно, а не наляво. Когато работи със

сърцето си, човек винаги развъртва ключовете на ляво. Когато умът действа, той отвъртва ключовете на дясно. Ако умът отвъртва ключовете в същата посока, както и сърцето, работите му ще тръгнат назад. Умът и сърцето работят с енергии, които работят в две противоположни посоки: сърцето работи от ляво на дясно, а умът – от дясно на ляво. От тези два вида енергии се образува цял кръг. Ако енергиите не се срещат по този начин никаква светлина няма да има.

Та радвайте се за противоречията, които съществуват във вашия ум и във вашето сърце. Следователно когато се натъкнете на някакво противоречие, ще знаете, че жиците на вашата инсталация са скъсани. Съединете жиците на сърцето със сърцето и жиците на ума с ума да не става никакво прекъсване. Не спъвайте нито сърцето си, нито своя ум. Ако умът стане слуга на сърцето и започне да изпълнява всичките му желания, той е на крив път. Умът само трябва да подкрепва сърцето, да върши своята работа; и сърцето трябва само да подкрепва ума в неговите работи, но по никой начин да не отстъпват от своята работа. Сърцето като помпа трябва да изкарва кръвта и да я разнася по цялото тяло, да храни целия организъм. Работата на ума пък е да изпраща електрическа енергия към мозъка, по цялата мозъчна система, за да може човек да работи. Човек работи чрез нервната си система. Ако нервната система в него не работи, никаква работа в организма не може да се извърши. Ето защо, човек трябва да бъде внимателен, да не прекрати по някакъв начин Божествените енергии в природата.

И тъй, човек разполага с известна собственост – своето тяло, с което трябва да се заеме, да го изправи, както днес хората изправят своите къщи и апартаменти. За тази цел човек трябва да работи върху челото си, за да има широко, високо и изправено чело. После очите на човека не трябва да бъдат нито много далеч, нито много близо до носа му. Съвременните хора не знаят още, как да гледат. Те трябва да се учат да гледат правилно, за да могат правилно да възприемат светлината. Когато гледа нещо, погледът, т.е. лъчът, който излиза от очите му, трябва да образува ъгъл от 45 градуса. Ако, като се моли, човек гледа надолу, неговата молитва отива надолу в трапа. Очите, умът на човека трябва да бъдат насочени нагоре. Мисълта му също трябва да се отправя към Бога. Като се моли, човек трябва да се изолира от ония мисли и чувства, които го спъват. Това значи да се изолира човек от света. Електротехниците знаят как да изолират жиците, да не тече по тях тока напразно. И човек трябва да знае, как да се изолира от света, да

не му влияе. За тази цел, ако искате да се освободите от шума на света, турете в ушите си памук. Искате ли да се освободите от неприятни миризми, турете в носа се памук. Ако не искаш да запушиш носа си с памук, излез от това място, дето миризмата е лоша. Днес електротехниците търсят начин, как да се освободят от шума, който се дига в аеропланите. В човешкия мозък съществуват същите апарати, каквито и в аероплана и радиото. Човек има такива апарати, с които всеки момент може да се изолира от външния шум. С други думи казано, човек може да се подигне с мисълта си така, че да стане глух за най-големия шум около себе си. Мислете за онези работи, на които трептенията са бързи и силни. Не мислете за онези мъртви работи, които са в покой. Те са неподвижни. Не мислете за неподвижните планини. На вас планините се виждат неподвижни. Не, това е една оптическа измама. Ако вашето зрение е развито, ще видите, че има едно движение в планините, каквото никога не сте предполагали. Следователно всички неща, които бавно се движат, те носят със себе си една по-ниска енергия, която ни спъва. Всички тела, които се движат бързо, те носят в себе си висша енергия, която се отразява добре на човека.

И тъй, истинският живот зависи от онези безсмъртни трептения в природата. Значи, има в природата смъртни и безсмъртни трептения. В природата има смъртни трептения на светлината, но има и безсмъртни трептения на светлината. Също така има смъртни трептения на топлината, но има и безсмъртни трептения на топлината. Мислете тогава върху безсмъртната светлина и топлина, които носят живот в себе си. Ако човек може да постави тялото си, както мозъка си на действието на безсмъртната слънчева светлина и топлина, той ще може да възприема такива звукове от слънцето, каквито никога не е чува. Тези звукове идват от слънцето. Достатъчно е човек да развие в себе си тази способност да се свързва с безсмъртната светлина и топлина на слънцето, той ще може да се съобщава със съществата от невидимия свят, от горните светове изобщо. Така, като че с радио слуша, той ще почне да приема новини от слънцето. Жителите от слънцето ще почнат да ви разправят, кога колко големи петна ще има на слънцето, какви преобразования стават там, какъв бюджет определят и т.н. Ще кажете, че тези неща не ви влизат в работа. Радио е това. Искате или не, ще можете да се съобщавате с горния свят. Сега ние сме в България, но по радиото можем да слушаме какво става в Лондон, в Берлин и по целия свят. Едно време това не беше възможно, както днес не е възможно да се

съобщава човек от слънцето със земята. Както е възможно да се съобщават хората от едно място на друго на света, така един ден ще бъде възможно да се съобщават от слънцето до земята. Че ако вие искате да се разговаряте с Господа, това е още по-невъзможно. Тогава как казвате, че някой се е разговарял с Господа? Господ е създал света, като предметно учение, да се учим обективно. Цялата вселена е едно обективно училище, в което човек трябва да учи, да се развият всичките му дарби и способности. Без това училище ние нямаше да имаме никакъв успех. Като знаете, че Бог е създал света, вие не трябва да се обезсърчавате. Вие днес сте повече от това, което сте били в миналото. Ще дойде ден, когато ще бъдете повече от колкото сте днес. Ето, днес има добри певци на земята, но те трябва още повече да развият своя глас. Ако един ангел дойде на земята, той ще има съвършено различен глас от този на най-добрите певци на земята. Той може да взима и до девет и до десет октави. Ако хората слушат този ангел, те не могат да издържат на трептенията на неговия глас и ще заспят. Същото може да се каже и за всеки оратор, чиито трептения надминават тия на седемте октави. Публика, която слуша такъв оратор, не може да издържа на неговите трептения. Тя непременно ще заспи. Това показва, че има известни трептения, които предизвикват в нервната система на човека такива трептения, на които той не може да издържа. Тъй както е, устроена днес нервната система на човека, той не може да издържа на голямо напрежение.

Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ние сме изпратени на земята като малки, разумни деца да се учим. Небето за сегашното състояние на хората е недостъпно. Вие можете да бъдете на небето и нищо да не разберете от живота там. Ако при това състояние, в което днес се намирате отидете на небето, при този висок свят, вие там не можете да се учите. Там няма условия за вас. Там можете да отидете на гости, за малко време, но веднага ще ви пратят в по-долните светове, дето можете да учите. По-долните светове са свързани със земята. За да бъде небесното училище достъпно за вас, вие трябва непременно да слезете на земята, там да свършите курса. Като свършите земния курс, тогава ще можете да се учите и в небесното училище. За небесното училище се изисква по-високо съзнание. Казват някои: „Защо ни е земният живот?“ Че ако вие не можете да разберете земния живот, небесния съвсем не можете да разберете.

Казвам: Радвайте се, че сте дошли на земята. Казвате: „На какво да се

радваме?“ Лесно е да се каже, радвайте се, но не е лесно да се радва човек при всички условия, при които живее. Още от най-дълбока древност, при възпитанието на окултните ученици, техните учители са прибягвали към различни средства, правили са с тях различни опити да им покажат илюзиите в живота, да ги освободят от заблужденията, от временните, от преходните състояния. Те са водили учениците си при една голяма змия, с отворена уста, която веднага ги поглъщала. Като се доближи някой ученик при змията, тя веднага го глътвала. Така се изгубвали един след друг учениците. Но змията била така направена, че от едната страна ги гълтала, а от другата пак ги изкарвала навън. И смъртта, от която хората се плашат, е нещо подобно на тази змия. Докато мислят, че смъртта ги е глътнала, тя ги изкарва от другата страна цели, неповредени. Та, когато мислите, че някой човек е умрял, ще знаете, че това са илюзии на живота, илюзии на човешкия ум. Човек може да умре, да престане да функционира, само ако не вярва в Господа. Така може да престане една фабрика, да работи, ако няма енергия в себе си. Така е и с плодовете.

Следователно всеки човек, който няма Божествена енергия в себе си, той може да умре, да престане да функционира. Човек не може да се изгуби. Какво представя човекът? Според изчисленията на някои учени, човек е съставен от триста милиона, а според изчисленията на други от 30 милиарда клетки. Значи 30 милиарда клетки съставят човека. Това е грамадно общество от души. Всяка една от тия души има свои желания, свои мисли и чувства, своя свобода. Всяка душа има свой стремеж. Обаче, всички тия души се подчиняват на една централна душа, която минава като цар през всички останали души. Всяка една от тия души се надява един ден да стане като централната. Значи, всяка една от тия души съставя един член от това голямо общество. Следователно каквото представя всяка една от тия души в организма на човека, такова нещо представя всеки един човек във великия Божествен организъм, в Битието. Всеки човек е една малка душичка от великия Божествен организъм. Вие сте свободни, но се подчинявате на закони, които са общи за целия организъм. Така трябва да гледате на човека. Широко съзнание се иска от вас. Та понеже живеем като части от общия Божествен организъм, затова трябва да изпълняваме волята Божия. Като слушаме волята Божия и я изпълняваме, волята Божия ще бъде наша воля, но и нашата воля ще бъде воля Божия. И тогава, каквото Бог направи, ще бъде добро и за нас. Като не знаят това, хората се отделят от Бога и мислят, че могат да живеят вън от Него. Всичко можете да

направите, но да живеете вън от Бога, това е невъзможно. Опитайте се да живеете вън от Бога, да видите какви страдания и нещастия ще ви нападнат. Само при това положение ще се убедите, че вън от Бога няма живот. Вън от Бога е смъртта, а в Бога е животът. Като си в Бога, ти живееш в надеждата, във вярата, в знанието и в свободата. Докато си в Бога всичко можеш да направиш. Само в Бога можеш да създадеш своя рай. Вън от Бога вие сте в ада.

Затова помнете следната мисъл: „Щом Бог е в мене и аз в Него, всичко мога да направя.“ За новите хора това трябва да бъде мотото: „Бог в мен и в Бога всичко мога.“ Това не трябва да бъде само на думи, но и живот да стане на човека. Всеки да си каже в себе си: „С Бога в мене, каквото иска Той да направи и аз мога да го направя.“ Каквото ти каже Господ, каквото ти каже твоят дух, каквото ти каже твоята душа, каквото ти каже твоят ум и каквото ти каже твоето сърце, направи го без страх. Направиш ли го, няма да сгрешиш. Така ти ще направиш едно велико добро за себе си и за другите.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Шеста неделна беседа от Учителя, държана на 6 ноември 1938 г.
София – Изгрев

Ще дойдем

Отче наш.
В началото бе словото.

Ще ви прочета само един стих от Евангелието, вие ще го намерите, къде е. Понеже сте учени хора, няма да ви казвам къде се намира.

„Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас.“ „Ако думите ми пребъдват във вас и вие ще пребъдвате в мене. Тогава и аз ще ви се изявя.“ Това е казал един от великите учители на своите ученици.

Духът Божи.

Три неща има да учи човекът: да остави старото, да възприеме новото и като го възприеме, да го приложи. Ако малкото дете, което влиза в първо отделение, трябва да учи това, което е учило в къщи, няма защо да ходи на училище. Старите навици, които детето е имало в къщи, ще ги изостави и ще се съобразява с новия порядък, който учителят в отделението поставя. Ако учителят от отделенията иска да преподаде на ученика това, което се предава в гимназията, той няма защо да ходи в гимназията. И след като излезе от университета, отиде да повтаря същата материя, която е учил в гимназията, няма защо да ходи в университет. Ще кажат някои, че повторението е майка на знанието. Аз поставям тази поговорка в друг смисъл. Аз я коригирам така: „Изоставянето на старото и приемането на новото е майка на знанието.“ Който харесва това ново положение, нека го приеме, който не го харесва да си остане със старото. Значи, изоставянето на човешкото и приемането на Божественото е майка на знанието. Животът седи в онова велико разнообразие, което Бог е вложил. Аз взимам думата „Бог“ и вложеното от Него в динамическо, а не в статическо положение. Динамическото положение е всякога известно. Например, за мен не е важно какво представя светлината изобщо. За мен светлината е това, което във всеки даден момент ми дава възможност да виждам нещата ясно и да се ползвам от тях. Тази светлина е за цялата вечност. Светлината, с която си служите на земята няма да ви служи и на другия свят. Ако речете да си служите с физическата светлина и на другия свят, вие ще бъдете слепи. И

ако човек мисли, че на физическия свят може да се ползува с духовната светлина, той пак ще бъде сляп. Човек е дошъл на земята да се учи на ония неща, които на небето ги няма. После той отива на небето да изучава такива неща, които на земята ги няма. Защо трябва да остави човек старото? За да придобие новото. Ако не излее старата вода от шишето си, за да го напълни с нова, той никога не би могъл да го напълни с нова. Защо? Защото законът на физическия свят е такъв. На физическия свят ти трябва да учиш закона на изпразването и пълненето. Който не разбира живота на земята, всяко изпразване счита за нещастие. Например, скръбта не е нищо друго, освен изпразване от нещо старо. След това човек съжалява, че старото е отишло някъде. Като се напълни шишето ти с нещо ново, ти си казваш: „Добре ми стана, че се изпразних.“ Или „Добре ми стана, че излях старата вода от шишето, която стои с години вътре, та налях нова, чиста.“ За да разбере това, човек се нуждае от ново разбиране, от ново възпитание, в нова насока. Човек се нуждае от нова светлина, в ново направление. Това е закон на битието. Бог иска да измени човек в нова посока, в неговите мисли, чувства и постъпки. И човек иска да се измени, да стане като ангел. За да стане като ангел, човек трябва да има онова дълбоко, вътрешно разбиране, каквото ангелът има. Мислите, чувствата и постъпките на ангела са от особен род. Това, именно, го прави ангел. А човек е човек, защото неговите мисли, чувства и постъпки са обикновени, като на човек. Като се вгледате в мислите, чувствата и постъпките на животните и те са особен род, което ги прави животни. Следователно всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат свои специфични мисли, чувства и постъпки, на които дават съответни форми. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка в човека представят три вида процеси, които действат в него едновременно и го оформяват. Без тях човек не може да се оформи. Например, мисълта създава главата на човека, чувствата – сърцето и дробовете, а постъпките му – стомаха и костите му. Тъй щото, ако волята на човека отслабне, ще отслабнат стомаха, костите и мускулите му. Ако отслабнат чувствата му, ще отслабнат сърцето и дробовете му. Ако отслабне мисълта му, ще отслабне и неговият мозък. За всеки човек, на който отслабва мозъчната система, казваме, че е нервен или е малко слабоумен и т.н. Това значи, че неговата умствена деятелност е престанала да действа, както по-рано. Какво отслабва в болния човек? Казват, че някой изгубил съзнанието си. Наистина, има случаи, когато човек във време на боледуване изгубва

съзнанието си и като се върне в съзнанието си, той се засилва. Има случаи, когато след всяка болест мисълта на човека се усилва, става по-ясна. Не е лошо човек да боледува, но само тогава, когато във време на болестта той е успял да се освободи от старото в себе си и да го замести с ново. Такава болест е на мястото си. Обаче, има болести, при които човек изхвърля новото, а се връща пак към старото. Такава болест е опасна. Тъй щото, всички болести, които носят с идването си новото, Божественото, са на мястото си. От Божествено гледище всяка болест носи новото в човека, но той трябва да бъде готов да го приеме. Ако не беше така, болестите нямаше да имат смисъл. Който разбира смисъла на болестите, той знае, че те се явяват като благо за съвременните хора. Благодарение на това, много учени хора се занимават с изучаване на болестите. Те представят интересен предмет за изучаване. Много учени хора получават титла „доктор“, само за това, че са изнамерили бацила на някои болести, например на чумата, на холерата и т.н. Чрез малките микроби и бацили, те се прочуват, стават известни по целия свят. Те минават за специалисти по дребните, малки микроби, понеже знаят, как да се справят с тях, могат да им заповядват. Като им заповядат, те ги слушат. Дойде някой невежа и иска да заповяда на микробите. Той им заповядва, а те не го слушат. За бацилите ученият е генералът, но за невежия – нищо не представлява. Каже ли им ученият една дума само, тури ли си ръката на болното място, болестта веднага си заминава. При Христа дойде един стотник и каза: „Учителю, кажи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Той искаше да каже, че за болестите Христос е генерал, който може да им заповядва, както генералът заповядва на войниците си и те го слушат. Стотникът казва: „Ето и аз имам власт да заповядвам на подчинените си. На този казвам: “Иди!„ – и той отива. На друг казвам: “Дойди!„ – и той дохожда.“ Като чу неговите думи, Христос каза: „Наистина, вяра има този човек.“

Съвременните хора са дошли до особено разбиране. Те искат да нагодят духовния свят според техните разбирания и вярвания. И тогава, ако нещата не стават според техните разбирания, както те ги мислят, считат, че не са прави. Забележете, даже и при изгряването на слънцето до залязването обстановката на нещата постоянно се мени. Сутрин обстановката е една, при залязване е друга. Непрекъснато стават промени. Къде стават тия промени – в светлината или във външните предмети? Ние забелязваме, че светлината ту се увеличава, ту се намалява. Коя е причината за това? Който не разбира, той ще каже, че причината е в самата

светлина. Не е така. Това зависи не от светлината, но от онези геометрически ъгли, под които пада светлината и от ъглите на отражението на светлината. Понякога земята поглъща повече светлина и топлина, а някога по-малко, вследствие на което земята някога е по-топла, а някога по-студена. Когато поглъща повече светлина от топлина, тя става студена. Когато поглъща повече топлина, а по-малко светлина, тя става по-топла. Може да възразите, че земята някога поглъща повече светлина, а някога повече топлина, в зависимост от елементите, които я съставят. По този въпрос се явява голям спор, как се поглъща светлината, дали се поглъща от земята и т.н. За мене няма спор по този въпрос. Земята поглъща светлината. Аз констатирам този факт от ред наблюдения, правени в това направление. Например, понякога човек казва, че има светлина в ума си, а някога казва, че няма достатъчно светлина в ума си. Вън е светло, слънцето грее, въпреки това казвате, че нямате светлина. Коя е причината за това? Казвате, че външните условия са погълнали светлината. Не, вашият инертен мозък е погълнал светлината, вследствие на което се намирате в тъмнина. Какво трябва да направите на вашия инертен мозък? Трябва да го раздвижите. Аз съм правил ред наблюдения и съм дошъл до заключението, че ако от десет случая само един е верен, казвам, че той е изключението. Даже и ако четири, пет случая са верни пак ги считам за изключения. Когато казвам, че един факт е верен, намирам, че ако от сто случая поне 75 на сто са верни. Допущат се най-много 25 на сто изключения. Идва при мене един господин, 42 годишен и ми казва: „Моят живот се обезсмисли вече. Не искам повече да живея, да се терзая като вол. Искам да замина за онзи свят, да се освободя от страданията на земята. Нищо вече не ме интересува тук: нито наука, нито музика, всичко ми е притъмняло пред очите.“ Като го гледам, аз разбирам нуждите му. Той няма средства за живот. Тогава аз му казах: „Слушай, аз предвиждам бъдещето на хората. И за тебе мога да кажа нещо.“ – „Кажете, какво ме чака?“ – „Ти имаш един чичо в Америка, от когото след две години най-късно ще получиш едно наследство от 500 хиляди лева.“ – „Сериозно ли говориш или се смееш с мен?“ – „Сериозно ти говоря. Можеш да си запишеш и датата даже. Като мине това време, ще видиш, вярно ли съм ти говорил или не. И тогава ела да кажеш.“ – „Дано да е вярно! Ще чакам това време.“ Какво направих аз с моите думи? Прекарах светлинните лъчи под известен ъгъл. И като възприе тази светлина в ума си, той намери, че е възможно чичо му да му остави наследство от 500 хиляди лева. Това е едно пророческо предсказание. В

какво седи силата на едно предсказание? Според мене, силата на пророчеството седи във верността на фактите. Аз наричам вярно предсказание това, което внася светлина в човешкия ум. Всяко нещо в живота, което внася светлина, е вярно. Всяко нещо, което не внася светлина в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух и в човешката душа, не е вярно. Това е Божествен закон. И тогава, като говорим за религия, за наука, за социални въпроси, за обществен живот, за любов, ние наричаме тия неща истински само тогава, когато те внасят светлина в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкия дух. Любов, която внася светлина в човека, дава възможност за реализиране на всичко, каквото той желае. Ако любовта дойде при човека и след това той умре в тази любов, тя не е истинска. Истинската любов дава ония условия, при които животът може правилно да расте и да се развива. Любовта осмисля живота. Когато изучавате законите на любовта, там съмнението няма място. В дадения момент вие можете да знаете, дали един човек ви говори истината или не. Всеки човек, който иска да ви излъже, внася тъмнина във вас. Обаче, вие можете да си въздействате така, че да превърнете тъмнината в светлина. В такъв случай, всеки човек, който ви лъже, не може да внесе тъмнина в съзнанието ви. Искате ли да знаете, кой човек говори истината, следете, ще внесе ли светлина в съзнанието ви. Който говори истината, той всякога внася светлина в човешкото съзнание. Аз взимам думата „светлина“ в широк смисъл, както се проявява на физическия свят, както и в духовния свят. Под думата „духовен свят“, аз разбирам света на отношенията. Според мене, хората живеят в духовния свят, понеже той представя тяхното настояще. Физическият свят, пък, представя миналото на хората. Четеш един роман, но той представя нещо минало. Този автор е писал романа си преди сто-двеста и повече години. Ти го четеш днес и се възхищаваш от него. Ако авторът е могъл да прекара своя роман през новата светлина и им даде нова окраска, той ще внесе тази светлина и в събитията, които описва в своя роман. Такъв роман никога няма да изгуби своето съдържание и смисъл.

Сега, като изучавате човека, виждате, че в него живеят едновременно три съзнания: съзнание на неговия ум, съзнание на неговата душа и съзнание на неговия дух. Що се отнася до душата, малцина признават съществуването на душата. Повече отричат душата. Те казват: „Или има душа, или няма.“ За душата всякога се явява спор. Казва се, обаче, за човека, че първоначално той е бил в статическо състояние, не е бил живот,

но после Бог вдъхна чрез носа му дихание и той стана жива душа. Носът в човека представя новата епоха, която започва със създаването на човека в рая. На носа е написана историята на райския живот, както и цялата история на човечеството, което е минало от времето на създаването си до сега. Достатъчно е да изучите човешкия нос, за да знаете цялата драма, която е написана от времето на създаването на света до сега. На носа е написана най-красивата драма, която някога сте чели. За мене човешкият нос представя най-красивия роман. По-красив роман от него няма. Така е за мене, а за вас дали е така, това е друг въпрос. За мене е така, защото по носа аз чета тази история. Казвате: „Какво ни интересува, какво било написано на нашия нос? Днес ние страдаме, това е важно за нас." Какво се ползвате, когато четете един роман? Каквото чете, човек все се ползва. Всяко нещо, в което човешкото съзнание взима участие, все може да му допринесе някаква полза. Всички неща, които стават в света, са полезни. Тия неща може да не са полезни за вас, но за хиляди други същества са полезни. Следователно всички неща, които стават в света от каквато категория да са, щом действат върху човешкото съзнание и помагат за пробуждането му, те са полезни. Например, за някои същества боледуването може да не е полезно, но за други е полезно. Ако един вълк, който постоянно е нападал стадата, се разболее, за вълка е лошо това, но за овцете е добре. Докато вълкът боледува, овцете са щастливи. Щом вълкът оздравее, овцете стават нещастни. Защо са вълците в света? Вълците помагат за създаване характера на овцете. Търпението, благородството на овцата се дължи на вълка. Кой е по-силен: овцата или вълкът? Овцата е по-силна, защото, като къса месото ѝ, тя не се защитава. Тя поглежда към него и си казва: „Един ден и ти ще дойдеш на моето място, ще разбереш какво правиш." Наистина, сегашните овце са едновремешните вълци. Така е за онзи, който разбира. Бог създаде и вълка, и овцата. Като говоря за вълка, който Бог е създал, аз нямам предвид сегашния вълк, с този изопачен характер. Вие още не познавате благородството и кавалерството на вълка. В него има такова благородство и отзивчивост, че като стане приятел на някой човек, той е готов на всякакви жертви за него. Важно е човек да го убеди, че няма да го гони, че го обича. Докато чувства, че го обичате, той е готов на всякакви жертви. Щом почувства, че не го обичате, той пак проявява своя груб, вълчи характер. Сега аз взимам нещата в техния първичен вид, какъвто са имали във времето на създаването си, а не в сегашния изопачен вид. Човек е това, което първоначално е бил създаден и

което в бъдеще ще се оформи. Щом има някои несъобразности в човешките прояви, те се дължат на известни болезнени състояния, през които той е минавал и продължава да минава. Ако човек е болен, това не е човекът. Когато е невежа и това не е човекът. Болестите, невежеството са временни състояния, през които човек минава. Ще дойде ден, когато човек ще достигне онова положение, в което няма никакви болести, никакво невежество. До това време, обаче, той трябва да придобие нови правилни разбирания за живота.

„Аз и Отец ми ще дойдем." Идването на Отца и Сина подразбира идването на разумното начало в човека. Това ще дойде, когато в човека се пробуди съзнанието на неговия дух и на неговата душа. За сега в човека е събудено само съзнанието на ума и с това съзнание той иска да разреши всички въпроси. Това е невъзможно. След това той се чуди на големите противоречия в живота си. Според закона за наследствеността съзнанието на ума напълно трябва да носи качествата на съзнанието на душата и съзнанието на духа. Следователно, ако едно дете не носи в ума си баща си и майка си като идеал, от това дете нито обикновен човек може да излезе. Щом не може да излезе и обикновен човек, още по-малко, почти никак не може да се очаква от него талантлив или гениален човек. Та когато говорим за пробуждане на човешкото съзнание, ние имаме предвид връзката на човек с Бога. Като не знаят този закон, мнозина се запитват, защо трябва да мислим за Бога. Ако човек не мисли за Бога, нищо няма да излезе от него. Бог трябва да съществува като мощна идея в съзнанието и ума на човека. Ако човек не мисли за природата, като за предметно учение, откъде ще почерпи той онези материали, с които може да работи? Отде ще придобие той духовната светлина в себе си? Човек живее в безпределното пространство, отдето от всички небесни тела получава подаръци, като от някоя любяща майка. От мое гледище цялата вселена представя за човека велика майка, която изпраща своите безчислени подаръци. И при това голямо количество подаръци, които човек получава, не му дохожда на ум да благодари с едно писмо. Казвате, че няма поща за онзи свят. Не, има поща, но вие сте забравили къде се намира тя. При това, всички хора мислят, че са учени, а са забравили къде е тази поща. Те са учени, но често забравят най-съществени неща, както един американски професор забравил името си. Един ден той отишъл в един провинциален град и трябвало да отиде на пощата, да си получи едно препоръчано писмо. Като отишъл да получи писмото си, чиновникът го попитал за името. Обаче, той забравил

името си и в този момент не могъл да си го спомни. Той се извинил пред чиновника, че трябва да свърши една важна работа в града и скоро ще се върне да вземе писмото си. Обаче, той тръгнал за дома си да пита жена си за името си. На пътя го среща един негов приятел и го извиква: „Как си господин Джон?“ – „Благодаря, добре съм.“ Зарадван, че чул името си, той веднага се върнал при пощенския чиновник да получи писмото си, като казал името си. Това се дължи на особено болезнено състояние, в което често съвременните хора изпадат. Причината на това болезнено състояние се дължи на излишното количество млечна киселина, която се събира на повърхността на мозъка и пречи на правилната му деятелност. В това състояние човек мисли, че нищо не знае. Когато заболее от нервната система, човек започва да забравя думите: първо забравя съществителните, после прилагателните, след това местоименията, после глаголите и най-после остават съюзите. Като се забравят и глаголите остават само съюзите: и, а и т.н. В българския език съюзът „и“ не означава нищо особено, обаче на турски език означава нещо смислено, а именно: „добре е това“. Ония хора, които са изгубили съществителните имена, говорят описателно. Например, думата „брадва“, не може да си я спомни и тогава казва: „Как се казваше онова, с което се цепят дърва?“ На место да каже „кон“, той казва: „онова, което рита“. На жена си, ако не може да каже името, казва: „Как се казваше онова, което постоянно се кара в къщи?“ Когато човек не иска доброволно да си почине малко, да даде почивка на своята умствена деятелност, Провидението чрез млечната киселина го заставя да си почине. Като забрави всичко онова, което по-рано го е тревожило, той си почива. Като забрави и жена си, от която се е тревожил, той може да си почине и да се излекува. Това не значи, че жената е виновна за неговото състояние. Хората се смущават, безпокоят се едни други, защото мислят, че връзките им съществуват само от този живот и то само на земята. Не, връзките на хората съществуват от незапомнени времена. За да разреши въпросите на живота, мъжът трябва да гледа на жената като на своя родна сестра, а жената на мъжа като на свой роден брат.

Какво стана с човека, когато Бог вдъхна чрез ноздрите му живо дихание? Той не се роди, но съзнанието в него се събуди. Под думата „раждане“, аз разбирам събуждане на съзнанието в човека. Когато се събуди висшето съзнание на човека, ние казваме, че той се е родил от Бога. Ако не разбираме нещата така, ние ще имаме за живота такава представа, каквато обикновените хора имат. Когато се говори за раждане, хората

разбират особен процес, раждане на човека от майка и от баща. Когато човек посажда едно семе в земята, той е бащата, мъжът за семето. Земята, в която се заравя семето, е майката на това семе. Същото отношение съществува и за човека. Майката на човека, т.е. жената, от която детето се ражда, не е нищо друго освен земята. Посявате семката в земята и след време тя сама по себе си израства. Обаче, земята не е майката на семето. Тя само го отглежда. В това отношение човек представя семка, която е родена от баща и от майка като семка. За да израсте и да се развива правилно, все таки, един разумен човек трябва да поеме грижи за нея. Той ще я посади в една градина, за да израсте. Следователно за да прояви съзнанието на своя ум, на своята душа и на своя дух, човек все трябва да бъде посаден в една градина като семка, да израсте, да прояви своето естество такова, каквото Бог го е създал. Тъй щото, във всички трябва да се образува едно понятие, че всеки човек се ражда такъв, какъвто Бог го е създал. В това отношение вселената съществува като съвкупност от възможности и условия, през които човек трябва да мине по пътя на своето бъдещо развитие. При сегашното състояние на развитието си човекът е още в началото, най-много в средата на своя живот. Много още му предстои да минава. Човек трябва да излезе от сегашното си състояние, да се подигне по-високо. Ако той се намира в положението на риба, която снася стотици хиляди яйца, колко време ще ѝ трябва, докато излезе от това положение? Преди всичко те не могат да имат майчини отношения, нито децата им имат синовни отношения помежду си. Рибата мисли, че като изхвърля на брега стотици, хиляди деца, с това е постигнала много нещо. Не, това е един елементарен живот още. Преди всичко тя не знае имената на своите деца, нито ги познава. Наместо да ражда мисли, рибата създава деца. Човек пък е дошъл до друго положение. Той създава мисли. На ден хиляди мисли могат да минат през ума на човека, но те нищо не му дават. Той даже не знае имената на своите мисли. Някой разказва, че през ума му минавали чудни, фантастични мисли и идеи. Казвам: „Знаеш ли имената на тия идеи?“ – „Не ги зная.“ Аз мисля в себе си, че този човек е от рода на рибите, той се намира между рибите още. Щом в ума ти дойде някаква мисъл, изкажи я пред себе си да знаеш името ѝ. Всяко нещо, на което не знаеш името, остава чуждо за теб. Същото се отнася и за Бога. Ако ти не знаеш името на Бога, каквито и имена да туряш, Той остава за теб безпредметен. Бог отговаря само на онова име, което като го поменеш да го почувстваш с цялото си същество. Ако някой мисли за Бога, като за човек, но като него

друг няма по сила, по ум, по прояви и тази мисъл е на място. И тази мисъл дава своя резултат. Тъй щото, човек може да си представя Бога, като човек, но не по форма, а по съдържание и по смисъл. Под думата „човек“, разбирам онази мощна сила в човека, която му дава сила и възможност да направи всичко. Каквото е казал Бог, всичко е станало. Има ли очи, уши, уста, нос Бог, като човека? Бог няма уста, но говори, Той няма очи като човека, но всичко вижда. Той няма уши като човека, но всичко чува. Затова е казано, че човека е създаден по образ и подобие Божие. Човек има очи, уши, уста, ръце, но не ги е употребил още както трябва. Бог всичко вижда и чува, следи и наблюдава, какво се върши и всичко изправя. Мощно е Словото Божие. Един човек изпаднал в една гъста гора, дето една мечка го нападнала. Като се видял в зор, той си спомнил за Господа и започнал да вика: „Моля ти се, за Господа, не ме изяждай!“ Като чула думите „за Господа“, мечката казала: „Щом е за Господа и аз ще отстъпя.“ И мечката се оттеглила. Нищо не може да причини пакост на онзи, който мисли за Господа. В Индия има факири, които правят следните упражнения: Те сядат на един камък, дето минават най-опасните животни, кобри, тигри, леопарди. В това време те седят и мислят изключително за Господа, прекарват в дълбоко съзерцание. В който момент допуснат една мисъл странична, за удоволствие, те моментално ще се намерят в устата на тия животни. Докато са свързани с Бога и животните кротуват. Щом някое животно те нападне, това показва, че ти си престанал да мислиш за Бога, ти си недоволен от живота. Тогава страданието, като животни ще дойдат да те нападнат. Та защо трябва човек да бъде недоволен от живота? Всички хора на земята страдат от пресищане от ония блага, които Бог ни е дал. Понеже хората не употребяват благата, които Бог им е дал, както трябва, те страдат от пресищане. Ужасно нещо е пресищането. За да се излекува от пресищането, човек трябва да излезе от това статическо положение на живота, в което днес се намира. Та, когато говорим за любовта, ние разбираме един метод, чрез който човек може да измени състоянието си. Ти си влязъл в един свят на безпокойства и мислиш, че от теб нищо не може да излезе. Това е неразбиране на нещата. Бог не може да направи нещо, от което нищо да не излезе. Щом Бог е направил ябълката, той е заповядал да служи тя на хората с плодовете си. Същият закон се отнася и до крушата, и до всички останали плодове. Той е създал всичко да служи. Щом е създал човека и на него е дал същата задача – да служи. И в Писанието е казано: „Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и се хвърля на огъня.“ Това

недаване на плод от страна на лозната пръчка, подразбира отказването на човека да служи. Следователно докато живее за себе си, човек не може да излезе от своите противоречия и страдания. Аз не казвам, че не трябва да живее и за себе си, но да не станете култ за себе си. Детето, което се ражда на земята, първо трябва да живее за своята майка и за своя баща. Първо то трябва да има за идеал да служи на майка си и на баща си, а после те ще го научат, как да служи на себе си, как да служи на ближния си и как да служи на Бога. Когато Отец и Синът влязат да живея в теб, те ще те научат как да живееш за себе си. Когато Бог влезе в нас, Той ще ни научи на нещо по-високо от това, което ние можем сами да се научим. Той ще ни научи на нещо по-красиво от това, което ние сами можем да създадем. Наистина, като работи за Бога, човек все създава нещо повече от това, което би създал ако работеше изключително да себе си. Затова казвам: Служете на Бога, за да уреди Бог вашите работи. Като уреждате работите на Бога и той ще уреди вашите работи. Като казвам, че трябва да уреждате Божиите работи, това не значи, че Божиите работи не са уредени. Но като уреждате работите на Бога, вие ще имате по-голям кредит за себе си. Ако не служите на Бога и не мислите за него, вие няма да имате тази интелигентност, каквато ви е нужна. Не е въпрос да се плашим от Бога, но трябва да имаме любов към Него и каквото направим за Него да ни е приятно, да го вършим от любов, със съзнание. Служим ли по този начин и Бог ще изпитва радост и веселие, когато върши нещо за нас. И тогава, като си лягаме вечер, да поддържаме в себе си радостта, че ме свършили нещо за Бога и Бог е свършил нещо за нас. Поддържаме ли тази мисъл в себе си и сънят ни ще бъде здрав и спокоен. Сънят не е нищо друго, освен една приятна почивка, една приятна екскурзия. Ако през съня си човек не може да си почине, като отиде при майка си и при баща си и сутринта да си вземе торбичката и да отиде на училище, той нищо не е разбрал от деня, нито от нощта. Колкото живее на земята – 70–80 години, човек трябва всяка сутрин да взема торбичката си и да отива на училище. Ще кажете, че сте остарели или, че ви е дотегнало да учите. Не, най-приятното нещо в живота е да учи човек. „Ама остаряхме, дотегна ни.“ Това е лошото. Ново разбиране е нужно на хората. Бъдещата религия ще бъде и за възрастни, и за стари, и за млади. Всички ще ходят на училище. Тогава старите няма да имат бради. Сегашните им бради ще опадат. Понеже слухът на сегашните хора не е развит както трябва, те си служат с брадите, като с антени. В бъдеще слухът им ще бъде добре развит. Един мой приятел ми донесе едно радио без антени, без никакви пръти.

Това показва, че старите работи отидоха вече. Както ще може без антени, така ще може в бъдеще и без бради. Ето, англичаните и американците искат да се освободят от брадите си, но не знаят как. Добре правят те, но като искат да се освободят от едно зло, налитат на друго. Те се бръснат всяка сутрин, вследствие на което излагат гърлото си на външния студен въздух и затова често страдат от гърлобол. Те трябва да се пазят. От хигиенически гледище е добре да нямат бради, но от здравословно състояние не е добре. Когато човек минава от старо положение в ново, той се натъква на някои нехармонични неща. Наистина, когато човек изхвърля старите работи навън, винаги се образува много прах, затова трябва да мине известно време, докато се създаде приятна, здравословна обстановка. Не е въпрос абсолютно да се откаже човек от старите си работи. Аз не говоря за формите на нещата, но за съдържанието. Съдържанието е важно. Казано е преди много години: „Новото вино трябва да се налива в нови мехове, а старото – в стари." Човек всеки ден трябва да се обновява. Колкото дни през годината има, всеки ден трябва човек да се обновява. Ние живеем благодарение на постоянното обновяване, което става в организма ни. Ако човек постоянно не се обновяваше, той не би живял даже две-три години. Казват, че тялото на човека могло да се обнови през седем години. Не, ако човек живее един ден нов живот, тялото му може съвършено да се обнови и пресъздаде. Добро е желанието на съвременните хора да се подмладяват, но те търсят външен начин за това. Майката и бащата очакват да дойде подмладяването им чрез децата. Донякъде те са прави. Майката и бащата могат да се подмладят, ако децата им ги обичат. Не ги ли обичат, те остаряват. Майката и бащата остаряват по единствената причина, че децата им не ги обичат. И ако бащата или майката не обичат децата си и те ще се състарят преждевременно. Като не обичат Господа, хората искат по този начин да го състарят. Това не е правилно. Защото както постъпват, така им се връща и на тях. Дойдете ли до Бога, вие трябва да държите в ума си най-светли, свещени мисли за Него. Имаш ли нещо свещено в душата си за Бога, в негово име ти можеш да разсееш и най-голямата тъмнина. В Негово име каквото бутнеш, всичко ще тръгне. Вие можете да направите един опит, но не със сегашните си разбирания. Вие не сте правили опит да се лекувате с името Божие. Ако някой от вас се разболее и стигне температура 41 градуса, всички лекари се произнасят, че този човек ще замине. Обаче, ако той призове името Божие от дълбочината на душата си, той може моментално да стъпи на краката си и за чудо на лекарите да се разхожда

здрав из стаята си. Името Божие, това е Божественият елексир, който внася вечното подмладяване. Единственото нещо, което подмладява хората, това е любовта. Любов, която състарява хората, е любов на старите. Щом се подмладяваш, това е любовта на младите, младата любов. Когато в човек едновременно работят и трите съзнания: съзнанието на ума, на душата и на духа, той се намира в обновителния процес, в процеса на подмладяването. Този човек е мощен и силен в мисълта си. Той е мощен във всичките си прояви и каквото започне, свършва го добре. Това не значи да напуснете старото знание, което имате. Да не направите онази погрешка, която една попадия направила. Като слушала от мъжа си в черквата, че който има две ризи да даде едната на бедните, тя решила да приложи думите Христови. В дома ѝ дошъл един беден човек да проси. Тя изважда копринената риза на мъжа си и я дава на бедния. Като се върнал от черква мъжът и иска да облече новата риза. „Къде ми е копринената риза?“ – „Дадох я на един беден.“ – „Защо?“ – „Нали ти днес проповядваше, че Христос казал, който има две ризи да даде едната на бедния.“ – „Жена, това се отнася до другите, но не и до нас.“ Да дадеш едната си риза на беден, това не подразбира проява статическа. Човек трябва да дава непрекъснато от онази своя любов, от онази светлина на ума си, която постоянно гори и никога не изгасва. Служи на всеки човек с тази светлина, когато той се намира в мрак и тъмнина на съзнанието си. Това е ризата, която нито се пере, нито се разваля. Желая ви да имате от тия ризи, които никога не се перат и никога не се късат.

Запишете си следното изречение: *„Господи Боже наш, пребъдвай в мене да изпълня волята Ти!“*

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Седма неделна беседа от Учителя, държана на 13 ноември 1938 г.
София – Изгрев

Забележка: На 20.11.1938 и 27.11.1938 г. по каталог няма беседи.

Нито в Израиля

Отче наш.
В началото бе Словото.

Ще прочета сама десет стиха от 8 глава от Евангелието на Матея, от 1–10 стих. Ще се спра върху десетия стих: „*Нито в Израиля съм намерил толкова вяра*.“

Духът Божи.

„Нито в Израиля съм намерил толкова вяра.“ В едно отношение вярата е едно указание, една възможност, един вътрешен принцип на човешкия ум, един велик подтик. Изобщо, вярата борави с неща, които не знаем, които ще знаем в бъдеще. Ти вярваш в неща, които не си виждал. Разправят ти за неща, които не си виждал, но ти вярваш. Разправят ти за онзи свят, който не си виждал, но вярваш. Разправят ти, как живеят съществата от онзи свят и ти вярваш. Или ти разправят за Англия, за Америка, за Германия, за Франция, за Русия, за Китай и Япония, и макар да не си ходил там, ти вярваш. Изобщо, вярата се отнася до неща, които нито си видял, нито си чул, но като ти разправят тия неща, ти вярваш. Следователно в едно отношение можем да кажем, че няма нещо в света, за което, като ти разправят да не е вярно. Всяко нещо е вярно, докато вярваш, а невярно – докато не вярваш. Някой казва: „Аз не вярвам в нещата, които не виждам.“ Щом ги виждаш, ти няма защо да вярваш в тях. Щом виждаш нещо, то е вече факт. В политическия живот има неща дефактум и деюре. Политиците разбират и тия неща. За тях дефактум и деюре е едно и също нещо. Разликата е само в това, дали владееш нещо или не го владееш още. Като владееш нещо, то е дефактум. Докато още не го владееш, то е деюре. И в природата има неща, които а дефактум, но още не са деюре. В това отношение вярата е един обширен, един безпределен свят в своите размери. Той е един извънредно голям вят. Колко е голям не може да е каже. Но ще кажете: „Как е възможно да съществува такъв безпределен вят?“ Казвате: „Ти уверен ли и в съществуването на този вят или не си уверен?“ Уверен съм. Не може да се вярва в неща, които не съществуват. Лъжливите неща, които хората са създали в света, са ги създали от

реалните неща. Идолопоклонството, например, съществува от реалността на Бога. От там произлиза то. Като не можаха да видят Бога, да Го познаят, хората си казаха: „Да Го направим във вид на някакъв образ, да видим какъв е в дефактум.“ Те още не са Го видели деюре, но дефактум Го видяха във вид на различни идоли. Това сега е встъпление, предисловие за някакво съчинение.

И тъй, човек първо трябва да има вяра, а вярата е свързана с човешкия ум. Вярата е една широка област, в която човешкият ум може да функционира. Вярата подразбира невидими неща, но нашият свят дължи своето съществуване именно на тия невидими неща. Невидимото е далечно нещо, но това далечното има известно верую. В живота вярата играе важна роля. Това, в което човек вярва, всякога става. Дали ще стане в положителен или в отрицателен смисъл, но ще стане. Колкото по-силна е вярата на човека, толкова и нещата, за които той вярва, че ще станат, стават по-бързо. Ето, ако Христос лекуваше прокажения по обикновени начин, Той щеше да го излекува в продължение на няколко години. Всъщност, Христос го излекува в няколко минути отгоре. Ако вярваш, всичко може да стане. „Ами проказата може ли да се излекува?“И аз мога да излекувам проказата на кого и да е от вас. Освен физическата проказа има и друга, много по-страшна. В човешкия ум има по-страшна проказа от всякаква друга. Някой се обезсърчава, отчайва се, намира, че животът няма смисъл, иска да се самоубие. Защо не иска да живее този човек? Средства няма за живота си. Какво трябва да се направи? Да му се даде възможност да живее. Щом животът му се осигури материално, той намира, че има защо да се живее. Това не е правилно. Външните условия не трябва да определят живота. Този човек намира, че достойнството не му позволявало да живее между хората в лишения и трудности. Това е проказа. Като му подпиша един чек от 25 хиляди лева, проказата го напуща. Докато проказата беше в него, лицето му беше черно. Щом проказата го напусна, лицето му светна, стана чисто, светло. Всичката невъзможност на хората седи в това, че те не могат да направят както Христос направи с прокажения – да отнемат своята проказа изведнъж. Христос освободи този човек от проказата на неговия ум. Причините за проказата се крият в умствения свят. Всички болести на съвременните хора се дължат на причини от умствения свят, които са останали от миналите поколения. Всички болести в света се дължат на яденето. Първите хора ядоха от забраненото дърво и си създадоха нещастието, което и до днес царува в света. Всички хора

разискват върху въпроса: Каква ли е била тази ябълка? Чудна ябълка е била тя! Всички висши микроби са влезли през тази ябълка. Днес хората се осигуряват, но въпреки това в света са се явили всички болести: и умствени, и сърдечни, и физически. И ние виждаме днес цяло лекарско съсловие, което от хиляди години насам усилено работи върху болестите. Всички болести се причиняват все от някакви малки микроби. Във всички умопобъркани се забелязват някакви малки мисли или чувства, които смущават мисълта им, изкарват я от релсите на нейното движение.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от положителна вяра. В какво да е вярвайте, но вярвайте в нещо. Не се смущавайте, че някой може да ви излъже. И като ви излъже, пак, щом сте с вяра, това е за ваше добро. Един турчин от някое варненско село отишъл в Цариград. Като се върнал турчинът, ходжата от селото го попитал: „Какви новини има в Цариград?“ – „Последната новина е, че те готвят да те направят Шейх-Юл-Ислям – най-високото духовно звание.“ – „Не се шегувай, кажи ми нещо сериозно.“ – „Това е последната новина.“ След известно време, ходжата пак срещнал този турчин и го запитал: „Я кажи нещо по онзи масал.“ Иска му се на човекът да му се каже, че ще го направят Шейх-Юл-Ислям. Дали ще го направят или не, това е въпрос, но все му се иска да чуе нещо приятно за себе си. Всякога е приятно на човек да го направят Шейх-Юл-Ислям, макар и да не е възможно. То е все едно да ви кажа, че един бръмбар ще се обърне на човек. „Кога?“ След 25 или 30 милиона години. Днес това е невъзможно, но един ден този бръмбар ще стане човек и ще философства като човека. Ще кажете, че не е възможно бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар и днес е вече човек. Защо да не е възможно? Ще кажете, че е много казано, бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар и днес е вече човек. Едно време, когато Господ е слязъл на земята, всички бръмбари се събрали около него и се оплакали, че животът няма смисъл. Тогава Той ги обезглави, образува някакво тесто от тях, духна отгоре и от тях излезе човек. Значи, всички хора са били някога бръмбари. Сега аз не ви казвам да вярвате, това не е наука, но един ден ще го проверите, ще видите, че е така. Вие се възмущавате от бръмбарите, но когато Бог е създавал бръмбара, Той е вложил и в него нещо от своята мисъл. Значи, Господ се е занимавал и с бръмбара, създал го е, а ти не искаш да се занимаваш с него и казваш, че бръмбарът не заслужава никакво внимание. Че ти не разбираш, каква голяма роля играе бръмбарът в живота на цялото. Казват за някого, че

бръмбар влязъл в ума му. Наистина, като влезе някакъв бръмбар в ума на човека, той иска да стане силен, умен, учен, богат – какви ли мисли не минават през ума на човека. Лято време, като наближи някой бръмбар до онези големи волове и биволи, те всичко напущат и хукват да бягат.

Като говоря за бръмбара, аз имам предвид неговата външна форма, но в преносен смисъл го взимам. В света има идеи, които ние наричаме бръмбари. Вие трябва да се благодарите на бръмбарите, защото много дължите на тях. Те като забръмчат първи заговарят за идването, т. е. за пробуждането на живота. Животът представя мълчаливите бръмбари. Сам за себе си животът не говори, за него говорят другите същества. Всеки бръмбар има своето съответно място и цена. Тъй щото, знайте, че всяко живо същество с определено име, което съществува в природата има свое съответно място и цена. Следователно нещата не трябва да ги подценяваме, нито да ги надценяваме. Ако почнете да разбирате правилно живота, той ще се подобри за вас. Днес хората се делят на вярващи и невярващи. Хората на вярата си мязат. Не е въпрос, коя вяра е най-добра. Който се е опитал да определи истинската вяра, той всякога е бил на крив път. Коя вяра е истинска? Истинската вяра ще се определи само тогава, когато човек влезе в невидимия свят. Може би, когато се свърши света, човек ще познае коя вяра е истинска. Може ли студентът или ученикът, докато учи да каже за учителя или за професора си, колко е учен? След като свърши студентът и започне да се занимава отделно с науката, само тогава той може да знае, доколко това, което професорът му е преподавал е вярно и доколко професорът му е бил учен. Някой иска да знае, какво нещо е истината. И това не е лесно. Днес човек най-малко изучава реалността на нещата. Каквото днес изучаваме, ние изучаваме факти от миналото. Растенията, които изучаваме, животните, които изучаваме, небесните тела, които астрономите изучават, всичко това са факти от миналото. Има звезди, светлината на които дохожда до земята едва след милион години. Тъй щото, светлината, която днес виждаме от тях, не е сегашната им светлина. Това е светлината, която те са изпуснали преди милион години и едва днес пристига до нас. Какво е днешното им състояние, не знаем. Какво ще е бъдещото им състояние и това не ни е известно. Ние едва сега изучаваме миналото, не сме дошли още до настоящето. Тогава в какво седи реалния живот? Реалният живот седи в това, което човек във всеки даден момент мисли и чувства. Реалният живот седи в съгласуването на човешката мисъл с всички мислещи същества. Реалният живот на човека седи в съгласуване

на неговите чувства с всички живи същества, които чувстват в този момент. Това наричаме ние реален, настоящ живот. Има нещо в човека, което м, показва, какво е настоящето. Това, което наричат интуиция, не е нищо друго, освен онова непосредствено схващане в него на това, кое е настояще и кое минало и бъдеще. Щом схване момента изведнъж, това е настояще. Ако изучава нещата, това е вече минало. Това, което човек схваща с интуицията си или с Божествения си ум, то е настояще. Следователно, всеки човек трябва да обърне внимание на своята интуиция. Човек трябва да обърне внимание на своята интуиция. По какво се отличава интуицията? Интуицията или Божественото чувство в човека се отличава по това, че всяка мисъл, която иде от интуицията не провежда никакво раздвояване нито в ума, нито в сърцето, нито в съзнанието на човека. В интуицията има единство на нещата. Това е настоящето. Аз наричам настоящето Божественото в света, бъдещето е ангелското, а миналото е човешкото. Ангелите представят бъдещето. Те са минали напред от човеците и знаят много повече от тях. В сравнение с ангелите, хората са изостанали много назад. И в религиозно отношение те са изостанали назад. Човешката религия е религия на миналото. И ангелите имат своя религия. Ние проповядваме Божествената религия, религия на настоящето. Тази религия се заключава в онова, вътрешно, интуитивно, Божествено чувство, което схваща отношенията на нещата към тази велика сила, която дава живот. Един ден вие ще съзнаете, че и миналото, и настоящето, и бъдещето съставят една реалност. Миналото принадлежи на онези същества, които са изостанали. Бъдещето – на онези, които са напреднали, а настоящето – това представя ония прояви, които всеки момент стават в нашето съзнание. Това е Божественото, което регулира всички неща. За човека е необходимо и миналото и бъдещето. От миналото човек се ползва, от бъдещето се вдъхновява, а от настоящето той придобива импулс да работи.

Христос казва: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра.“ Някои питат, има ли Господ в света. Казвам: Не зная дали има Господ или няма, но зная, че има любов в света. Че има любов в света се вижда от това, че всички тела горят. Дето има горене, там има и любов – нищо повече. Любовта е първият Божествен огън, който е създал света. Създаването на света е започнало от момента, когато е започнал да гори. Щом се е запалил света, от този момент е започнал неговият строеж. Ние виждаме, че някои от горящите тела са вече загаснали. Значи, любовта е преминала. Слънцето

има горяща любов в себе си. Горящата любов на нашата земя е престанала отвън, но продължава още да гори отвътре. Тази е причината, че в центъра на земята има огън. И сърцето на човека е запалено. Ще кажете: „Какво ни интересува, дали нашето сърце гори или не?“ Как да не се интересува човек от своите удове? Сърцето е един от удовете на човешкото тяло, следователно, той трябва да се интересува. Само светлина ли е човек? Само ухо ли е, само очи ли е? Само нос, уста, ръце, крака ли е човек? Само стомах, сърце или дробове ли е човек? Човек е нещо повече отколкото всичките му удове, събрани на едно място. Въпреки това всеки отделен уд, сам за себе си, представя особен интерес. Всеки отделен уд представя функция, чрез която човек се проявява. Цялата природа представя един Божествен организъм, в който човек се движи. Благодарение на този общ, велик организъм човек е намерил своето място, в което може да се движи и живее. Ако един ден природата престане да се движи, да живее и да се проявява така, както днес се проявява и ние заедно с нея ще престанем да се движим, да живеем и да се проявяваме. Тъй щото, ние живеем благодарение на природата. Искаме ли и в бъдеще нашият живот да се продължи, трябва да изучаваме законите на природата. Животът на съвременните хора се съкращава благодарение на това, че те не спазват нейните закони и влизат в стълкновение с нея. Обаче, природата силно вярва, че един ден грешните хора, ще станат добри. Казвате за някого, че от него няма да излезе човек. Природата казва: „Човек ще стане от него. Ето, виждате ли този бръмбар? Един ден и от него ще стане човек.“ Като види някой червей, природата казва „И от него човек ще стане.“ Тя вярва в това. Защо? Защото знае предназначението на всяко живо същество. Стои един художник в природата с четка в ръка, туря на платното една линия и казва: „От тази линия ще излезе нещо.“ – „Не е възможно.“ – „Ще излезе цяла картина.“ Не се минава и половин час и на платното се вижда вече една картина, със своите линии, сенки. Обикновеният човек казва, че от тази линия нищо не може да излезе. Художникът доказва, че и от една линия може да излезе нещо. Наистина, от една линия излиза цяла картина. Велик художник е природата. От една точка, от една линия тя изкарва нещо велико. Не само от една линия може да изкара цяла картина, но от един червей тя може да изкара цял човек. И в Писанието е казано: „Не бой се Якове, червей.“ Какво нещо е червеят? Като се крие в земята и прави своите дупки, с това той предсказва, че ще дойде ден, когато същества, много по-големи от тях ще правят много по-големи дупки, в които ще

живеят. Те са имали предвид хората. Те са предсказвали, че ще дойде ден, когато учените хора ще ровят земята като тях. „Вярно ли е това?“ Че е вярно, виждаме това налице.

„Нито в Израил съм видял толкова вяра.“ Сега и аз бих искал да ме учудите с вашата вяра. Защото аз не се радвам на костеливите орехи. Костеливият орех ще ми създаде много работа, докато извадя съдържанието му. Скържав е костеливият орех. Трябва да взема игла, че да го чопля половин час най-малко, докато извадя нещо от него. Някой мисли, че макар и като костелив орех, все ще излезе нещо от него. По-добре е да не бъдеш костелив орех. Не, докато няма вяра в себе си, човек не може да прогресира. Когато вярата на хората се намалява и прогресът спира. Когато вярата се увеличава, развитието върви добре и въпросите се решават правилно. Всички болести в света се дължат на безверието на човечеството. Преди всичко, хората не вярват, че могат да живеят добре. Ако кажеш на днешните хора, че може да се живее без лъжа, те не вярват. Ако им кажеш, че за предпочитане е да се пие топла вода, те питат, не може ли да се пие студена вода. И студена вода може да се пие, и червено вино може да се пие, но от студената вода и от червеното винце се явяват нежелателни последствия. Като пиеш червено винце, после ще почнеш да поетизираш: „По плета се скитам и за тебе питам.“ И червеното има своето място, но къде? В организма, като кръв. Благодарение на винцето, което циркулира в нашия организъм, ние живеем. Казвате, че без винце не може да се живее. Съгласен съм и аз. Не можем да живеем без онова винце, което циркулира в нашия организъм. Това вино циркулира и в млекопитаещите. Но онзи, който не може да създаде в себе си това естествено винце, той търси виното отвън някъде. „Ама ти пиеш ли?“ „Пия, как не.“ Ако ме боднеш, червено вино ще излезе от мен. Казвам:

Изучавайте природата! Научете се да цените онези възможности, които Бог ви е дал. Възможностите, това е силата на човека. Това е нещо вътрешно, духовно в него, свързано с него. Понякога, като не разбира какво представляват възможностите и не възможностите, човек се натъква на ред противоречия. Чувственият живот на човека се обуславя от възможностите, а външният живот се обуславя от условията. Вътрешните възможности правят човека идеалист, духовен и той започва да разсъждава отвлечено. А външните условия правят човека материалист. Следователно когато материализмът вземе надмощие над идеализма, ражда се материалното, т. е външните условия се проявяват над вътрешните

възможности. Щом дойде материализмът в света, хората казват, че само материалното съществува като нещо реално. Това е една крайност. Други пък казват, че само духовното е реално. Това е друга крайност. Физическият свят е резултат от духовния, който е разумен свят. Човек е резултат на Божествената деятелност. Като погледне тялото си, човек познава какво нещо е любовта, която го е създала. Има нещо Божествено в човека. На онези от вас, които не искат много да мислят, които са станали големи скептици, които не вярват много, нека си турят ръката на веждата, отстрана и започнат да мислят, какво е вложил Господ във вашия организъм, във вашата черупка. Какво е било намерението на Бога, когато е създавал човека с всичките подробности на неговото тяло, измерени с най-точни математически и геометрически мерки? Няколко дни наред си задавайте този въпрос и каквато мисъл мине през ума ви, запишете си я. Казвате: „Защо трябва да туря ръката си на веждата отстрана?“ Веждите представят радиоприемници, каквито камъчета има в радиоапаратите. И служат като приемници. Щом отворите бутоните на радиото, лампите веднага светват. След две-три минути чувате да се говори, пее или свири. Такова нещо представят и космите на човека. Турите ли ръката си над веждата, вие се свързвате с някаква станция. Няма да мине много време и вие ще получите някакъв отговор.

Сега при новото възпитание всички стари хора трябва да се подмладят. Аз съм готов да ви кажа един начин за подмладяване, но какво ще платите за това? Даром не може. Думата „дар“ е санскритска, означава „одаряване“. Който е одарил някого, значи, дал му е нещо. Когато някой получи някакъв дар, той от своя страна трябва да дарява. Някой мисли, че като го даряват той не трябва нищо да даде. Нали сте ходили на български сватби? Там онзи, който придружава младата невяста, дава дар, но и него даряват с копринена риза. Някой път невястата получава такъв дар, че очите и светнат, отварят се на четири. Понякога кръстникът е богат, подарява на булката хубав апартамент, с всичките му мебели. Тя влиза наготово вътре. Но това получава тя само защото е подарила копринена риза. Ако не беше подарила ризата, нищо нямаше да получи. Казвам и на вас: Ако и вие не сте готови да подарите копринена риза, апартаментът няма да дойде. Следователно не мислете, че без вяра можете да влезете в Царството Божие. Това е невъзможно. Единственото нещо, чрез което можете да влезете в Царството Божие, това е вярата. Често хората вярват в това, което не е за вярване. Ще кажете, че еди-кой си човек е будала,

защото вярвал в невъзможни неща. Това е за негова сметка. Моята вяра е за мене, аз не мога да я наложа на другите хора. Това, за което днес хората могат да се смеят, в бъдеще може да стане една реалност.

Христос казва: „Нито в Израиля съм намерил толкова вяра.“ Вярата се отличава по едно нещо. Когато човек почне да вярва, отгоре на главата му се развива един център, от който излиза светлина. Главата на човек расте отгоре. Но това няма да взимате повърхностно, има известно съотношение на мерките. Когато изучавате човека, мерките на неговите удове, трябва да вземете в съотношение с неговия ръст. На човек с височина метър и половина, или метър и 65 или 70 сантиметра не отговарят едни и същи мерки. Природата е предвидила всичко и тя си служи с точни математически изчисления. Във всички части на тялото трябва да има известна съразмерност. Човек е създаден разумно, обаче срещнете ли някакво несъответствие, това се дължи на самия него, на известно отклонение от правия път в живота. Ако срещнете човек, който е един и половина метра висок, а ръцете му са извънредно дълги, ще знаете, че това се дължи или на самия човек, или по наследство от своите деди и прадеди той е получил наклонността да пипа, т. е. да пооткрадва. Дългите ръце имат своя произход някъде в миналото, но ако този човек е работил върху себе си, в сегашния живот, дългите ръце показват известна сръчност. Ако пианистът има дълги ръце и дълги пръсти, той има възможност да свири добре. Онзи, който има къси пръсти и той има възможност да свири, но не така добре, както онзи с дългите пръсти. Следователно дългите ръце, които в миналото са били свързани с известен недостатък, днес трябва да се впрегнат на работа, да извършат една красива работа. Това са условия за учените хора да правят своите изчисления. Тъй щото, като измервате удовете на човека, ще видите, че всичко е написано на него. Хиляди поколения са оставили своите черти, от които се вижда какъв е бил техния минал живот. И хиляди поколения са показали, какво може да излезе в настоящето от нас. И хиляди поколения са написали, какво може да излезе в бъдеще от нас. Следователно на човека е написано и миналото, и настоящето, и бъдещето. Като ви гледам, аз виждам, че всичките имате добро бъдеще, само че вие не вярвате във вашето бъдеще. Някои, като погледнат на положението на другите казват, че Господ е дарил другите хора с много дарби, а тях не ги е надарил. Това не е вярно. В света има единично одаряване, но има и колективно одаряване. Никой не е слязъл в света сам. Душите, които слизат от невидимия свят, слизат групово: от

хиляда, две, три, четири, пет, десет, двайсет, петдесет и повече хиляди души. Най-малко 30–40 хиляди души слизат изведнъж и като слязат на земята, те се разпределят. Едни от тия души отиват в Англия, други в Германия, трети в Русия, после в Китай, в Япония, в Турция, в България, в Индия – по цялото земно кълбо. Всички тия души са свързани така, че успехът на едните зависи от успеха на другите и загубите на едните зависят от загубите на другите. Когато някой се оплаква, че работите му не вървят добре, това се дължи на факта, че на всички души, с които те са свързани, също не върви добре. Като тръгне на едного, на всички останали тръгва. Някой път вие казвате, че работите ви не вървят добре, че сте сами, вследствие на което се обезсърчавате. Не вярвайте, че сте сами. Никой не живее за себе си. Никой не умира за себе си. Аз взимам думата „умиране“ в друг смисъл, не както вие я разбирате. Като мрете, вие ще отидете в друг свят. Умирането подразбира излизане от физическия свят и отиване в друг свят. Като умре, човек отива в духовния свят, там живее. Едно време хората живееха във водата, като риби, отдето излязоха във физическия свят да живеят като хора. Ако бяха останали във водата, в гъстата материя, какво щяха да постигнат? Нищо нямаше да постигнат. Ето защо и това състояние, в което днес живеят, един ден може да се подобри. Наистина, в света вече настава едно подобряване. Как ще дойде това подобряване? Щом погледна към някой човек, аз виждам, че утре работите му ще тръгнат напред. Как виждам това? Представете си, че отивате в градината на един човек и той ви казва, че утре едно от цветята му ще цъфне. Вие се чудите, как познава това. Градинарят ви казва: „Елате утре и ще проверите.“ На другия ден вие отивате и наистина – цветето е цъфнало. Градинарят е правил ред наблюдения и изучавания върху цветята, затова знае. Той знае не само това, че цветето ще цъфне, но знае още и цвета на неговата краска.

Съвременните хора имат елементарни разбирания по много въпроси, вследствие на което се страхуват и казват: „Какво ще стане с нас като умрем?“ Много проста работа. Ще отидете на онзи свят. „Между ангелите ли?“ Вие мислите, че лесно се отива при ангелите. Ангелите са разумни, напреднали същества. Ангелите имат музикален, красив език. Съдържателен е езикът на ангелите. В ангелския свят никога не си служат с думи, които имат две значения. Ако някой влезе в ангелския свят и си позволи да каже една дума с две значения или да каже една обидна дума, той непременно ще изхвръкне от техния свят. Там не се позволява да говорят обидни думи. Даже и на земята за една обидна дума, човек може да

бъде наказан. Строг е законът в това отношение.

Казвам: Съвременните хора трябва да се научат да мислят, да чувстват и да постъпват правилно. Човек живее колективно, тъй щото никой не може да прави каквото иска безразборно. Щастието на човека зависи от това да съзнава, че не живее сам и че носи и своя и обща отговорност. Ние не можем да постъпваме както искаме, защото моята постъпка засяга живота на другите, както и постъпките на другите засягат моя живот Ето защо всички хора трябва да живеят добре, за да им бъде добре. Всеки народ трябва да живее добре, за да бъде добре и на индивида. И всеки индивид трябва да живее добре, за да бъде добре и на народите. Същият закон се отнася и до Христа. Ако ние живеем добре, ще бъде добре и на Христа. Ако ние живеем зле, ще бъде зле и на Христа. Мислите ли, че този спор, който става в християнските народи и това разделение между религиите е добре за Христа? Това не се отразява ни най-малко добре на Христа. Трябва ли досега още хората да спорят по въпроса, кое верую е по-право? Всички спорове показват, че Христовото учение още не е толкова ясно. Мнозина ме питат, какво нещо е любовта. Любовта се заключава в даване и взимане. И като даваш, ти обичаш. И като вземаш, пак обичаш. При сегашните условия всички хора трябва да имат вяра. В какво положение да се намират: като ученици, майки, бащи, учители, слуги, господари, военни, всички хора трябва да бъдат хора на вярата. Хората говорят за идването на Христа на земята, но те трябва да знаят, че Христос ще дойде на земята само тогава, когато хората започнат да живеят хармонично и за мислят здраво. Какво ще стане с едно семе, ако го посеете в песъчлива почва? То няма да израсте. В това отношение съвременните хора представят песъчлива почва, в която Христос не може още да дойде. Всяка почва трябва да се подобри. Следователно, ако в нашите умове и сърца не могат да растат здрави мисли и чувства, нас не ни очаква добро бъдеще. А бъдещето на човека седи в неговите добри мисли и чувства. Нашите мозъци, сърца и тела представят нивите, в които ще се садят добрите мисли и чувства. Следователно, ако в нашите мозъци не могат да растат възвишени мисли, ако в нашите сърца не могат да растат благородни чувства и ако в нашите тела не могат да растат добри постъпки, защо ще дойде Христос на земята? Да се натъкне на човешкото подозрение и съмнение ли?

„Кажи само реч и ще бъде!“ Христос казва: „И в Израил не съм намерил толкова вяра.“ На вас казвам: Турете ръка на веждите си и кажете:

„Господи, кажи само реч и каквото кажеш, ще го направя.“ И каквото ви се каже, направете го. Но не казвайте: „Господи, да не кажеш нещо, което не мога да го направя.“ Ще туриш ръка на веждите и каквото Господ ти каже, направи го, без да туряш от своя страна никакви клаузи. Бог не може да ти каже нещо, което не можеш да направиш. Като направиш това, което ти се каже, ти ще имаш една опитност, в която ще влезе нова светлина, ново чувство, нова мисъл, ново разбиране. При това положение светлината и топлината ти ще се повишат и ти ще почувстваш едно просветление на ума. И това, което дотогава те е измъчвало, ще излезе от душата ти. Това не значи, че изведнъж ще станеш светия, но ще почувстваш голяма свобода в себе си. Когато една мъчнотия ме нападне, ето как аз решавам въпроса: турям пръста си на веждата и слушам, какво ще ми се каже. Лесно се разрешава всяка мъчнотия, но когато човек знае, какво му се говори. И като му се каже нещо, той трябва да го направи. Когато човек може да управлява ципицата на своето гърло, той може лесно да пее, да говори. Когато художникът може да управлява ръката си, той лесно може да прави красиви линии.

Та казвам: Всичко зависи от нашите очи, от нашите уши, от нашата уста, от нашите ръце и крака. Всичко е в нашето тяло. Всичкото знание е вложено в нашето тяло: главно на две места – в нашия ум и в нашето сърце. Като знаете това, не подценявайте цената на вашето тяло. Не подценявайте цената на вашия ум. Не подценявайте цената на вашето сърце. Това не се отнася само до вас, но не подценявайте и вашите братя и сестри. Отдавайте си взаимно уважение и почитание. Почитайте се едни други с любов. Почитайте ума, сърцето и тялото на вашите ближни. Поставете това правило в живота си да ви послужи при вашето самовъзпитание. Ако всички хора, светски и религиозни, приложат това правило в живота си, всичко в света ще тръгне напред.

Вярата е за постижение на моя ум, на всички блага, които Бог ми е дал.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Осма неделна беседа от Учителя, държана на 4 декември 1938 г.
София – Изгрев

Закон на вярата

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от глава десета от Евангелието на Матея. От пети стих надолу.

Духът Божи.

В света има един нов начин на гледане на нещата. Новото гледане иде, когато съзнанието на човека се пробуди. Под думата „пробуждане“ на съзнанието в широк смисъл разбирам проява на Божественото съзнание в човека. Само при това съзнание човек може да гледа по нов начин на нещата. Той гледа вече и на себе си, и на ближните си и на цялата природа по особен начин. Днес хората гледат по обикновен начин на себе си. Например, като дойде да говорят за нещата, те също така гледат по обикновен начин. Като видят една електрическа лампа, те казват: „Това е една лампа от 20–30–50 или сто свещи.“ – и с това свършват. Те не могат да си представят, че зад всяка свещ, зад най-малката светлина седи едно грамадно тяло. Кое е това тяло? Слънцето. Ако слънцето изгасне, всички лампи, малки и големи, също ще изгаснат. Значи, каква част от слънчевата светлина е впрегната в една лампичка, се вижда от самата лампичка. На същото основание казваме, че всеки човек е представител на великия живот, на вселената, на всички слънчеви системи. Казвате, че природата е жива. Не само природата е жива, но и цялата вселена е жива. И ако човек е дошъл на земята, той е дошъл да свидетелства, че живее някъде във вселената. Колкото и да е малък, той е израз на целия живот във вселената. Ако един ден животът изчезне и той ще изчезне. Затова е казано, че докато Аз живея и вие ще живеете. Може да възразите: „Какво ще стане, когато човек умре?“ Човек не умира, но се подига на една по-висока степен. Нима когато човек замине на разстояние стотина-двеста километра от близките си, които вече не го виждат, изчезнал ли е той? Хората имат много смътна представа за нещата. Когато педалото на коня падне, пада ли е и конят с него заедно? Конят изчезва ли при това положение? Значи, когато човек умре, казваме, че като на коня само петалата му са паднали и той е отишъл

някъде в гората свободно да пасе. Като не знаете това, вие казвате: „Умря конят.“ Защо? Защото петалата му са паднали. Най-първо, петалата на коня не са нещо съществено. Те са прибавка, както и за самия кон. Следователно, в човека умира само човешкото, а Божественото остава, вечно да живее. Когато умира, човек се освобождава само от временните ограничения. Когато конят минава през каменисти местности, петалата са на място, но когато минава през меки места, петалата нямат никакво предназначение.

И тъй, когато човек се запитва, защо е дошъл на земята, той трябва да си отговори: „Аз дойдох на земята да свидетелствам, че животът се проявява навсякъде.“ Та когато някой те пита, вярваш ли в Бога, ти трябва да отговориш: „Аз съм жив свидетел на това, че Бог съществува. Щом аз живея и Бог съществува. Щом аз умра, знайте, че и вие ще умрете.“ Що е умирането? Умирането е изменение, което човек претърпява. Когато умре, човек не е в съобщение с ония лица и предмети, с които по-рано е бил. Предметите се отдалечават от него. Преди няколко седмици дойде при мен една госпожа да ме пита за състоянието на [един неин близък], който заминал за онзи свят. Тя ме пита, къде се намира той сега. Казах ѝ, че той е в стаята ми. Под думата „стаята ми“ не разбирам моята физическа стая, но природата, в която всички неща се събират. Нейният заминал ми каза: „Кажи ѝ, че аз постоянно ѝ говоря, но намирам, че ушите и са затъпели, нищо не чува и не разбира. Аз ги виждам, как седят около масата, ядат и пият, а за мене нищо не мислят. Те се чудят къде съм, а пък аз съм постоянно около тях. И аз едно време, като тях ядях и пиех, но сега заминах за другия свят. Аз чувам разговорите им, но те нищо не чуват и не разбират.“

Та сега, ако искате да знаете, дали умрелите говорят,идете пред някое радио, завъртете ключовете и то веднага ще проговори от Англия, от Америка, от дето искате. Вие можете да слушате да ви се говори от разстояние на 200–3000 километра и повече даже и всеки ви говори на свой език. Онзи свят, в който отиват умрелите, е много по-красив от нашия. И говедата на онзи свят са много възпитани, те никога не оставят излишъци, както тук на земята. Има говеда, които са по-възпитани от хората на земята. Ако едно говедо от оня свят ви срещне, веднага ще ви поздрави в онзи свят има и вълци, които са много благородни. Като срещне една овца, той няма да я изяде, да се нахвърли върху нея, както правят вълците на земята, но ще я помирише и ще започне да разговаря с нея приятелски. След това ще си

замине, без да ѝ причини някаква пакост. На всичко това може да се направят две възражения: от страна на учените и от страна на религиозните. Възраженията на едните и на другите коренно се различават. Приятно нещо са възраженията. Аз се радвам, когато хората ми възразяват. Човек може да възразява само за неща, които знае. Никога, обаче, той не може да възразява за неща, които не знае. Ние можем да възразяваме само за неща, които не съществуват, които не са верни. Щом нещата са реални,щом съществуват, въпросът за възразяване е изключен. Човек може да възразява всякога, когато има излишък или недоимък. Едни хора възразяват, когато нещата са в недоимък. Други пък възразяват, когато нещата са в излишък. За да няма възражения, нещата трябва да бъдат точно, както са в действителност.

Днес всички хора искат да бъдат щастливи. Има един метод, по който човек може да бъде щастлив. Всички хора искат да живеят добре. Това е същото. В един от стиховете на Евангелието е казано: „Това е живот вечен да позная Тебе Единного Истинного Бога." Значи, щастливият, добрият, Божественият живот е този вечен живот да позная Бога, Който е създал всичко на света. Да позная Бога на любовта, Който живее в душите и в духовете на хората. Значи, когато Бог е при човека, той притежава истинското щастие, той притежава вечния живот. Мнозина питат, как трябва да живее човек. Наскоро дойде при мене една млада сестра, около 19 годишна и ми даде едно обяснение. Тя казва: „Учителю, аз се влюбих в един момък. Досега не бях се влюбвала, даже се смеех на момците, подигравах ги." – „Как се влюби, като майка си и като баща си или малко по-особено?" – „Малко по-особено." Тя казва: „Аз не му искам нищо – нито дрехи, нито обуща, нито да ми пише нещо, но тъй, от време на време да ми обърне внимание, да ми хвърли един поглед." Казвам: Право мисли тази сестра. Погледът, който иска от своя възлюбен е Божественото. Получи ли Божественото, тя цял ден е радостна и весела, нищо друго не иска. Ако не я погледнел, животът ѝ се обезсмислял. Като я погледне така мило, тя е готова на всички жертви, на всички подвизи в света. Аз не я питах от кой университет е научила това нещо, но предполагам, че го е научила от най-великия университет. Велик е този, от когото е възприела тази идея. Сега и на вас желая да се влюбите, като тази мома. Желая ви чергите ви да се запалят, да горят, без да изгарят. Достатъчно е да получите един мил поглед от своя възлюбен, да се осмисли животът ви. Това е новото разбиране в живота. Живеете ли по стар начин, със старите си разбирания, нищо няма

да придобиете. И майката има такова разбиране като тази мома. Когато детето ѝ е здраво, тя е радостна и весела цял ден. Най-малката болест на детето я прави тъжна, неразположена. Оздравее ли детето, тя отново става радостна и весела. И на съвременните хора отгоре им се усмихват, но те не виждат тази усмивка. Отгоре им говорят, но те всякога не чуват това говорене. Под думата отгоре, аз разбирам великото, красивото, разумното в света, което осмисля нещата и дава подтик на всяко живо същество в света. Желая ви сега да възприемете новото разбиране за любовта, което може да ви освободи от онези вериги, с които сте вързани. Мислите ли, че в света, който Бог е създал са предвидени пакостите, които хората едни на други си причиняват? Не, състоянието, в което хората изпадат, е човешко. Това е едно извращение, което е дошло отпосле. Ако една дреха се е изтъркала и е изгубила своето предназначение, това не значи, че дрехата е виновна за това. Ако буквите на една напечатана книга са се изтъркали от постоянно сочене с пръст върху тях от ония, които са я чели, ни най-малко книгата не е виновна за това. Книгата е хубава, с добро съдържание, тя е била чиста, но от дълго употребление е изгубила онова, което я правело смислена. Та и светът, в който живеете, е бил Божествен, но от постоянно пипане, дето трябва и не трябва, вие сте го изтрили, развалили сте много неща в него. Когато искат да изразят недоволството от себе си, мнозина казват: „Това глава ли е? Тиква е, не е глава.“ Знаете ли, какво означава думата „тиква“? Тиквата казва: „Това, което аз мога да направя за шест месеца, ти едва ли можеш да направиш за сто години.“ Умна е тиквата. Всички онези хора, които искат бързо да придобият знания, в скоро време да изживеят всичко, са от рода на тиквата. И затова тиквата им казва: „Ако искаш да придобиеш в скоро време всичко, ще мязаш на мене, но колкото съм щастлива аз, толкова ще бъдеш щастлив и ти.“ Когато отидете при един дъб, който е живял сто-двеста години и видите напуканата му кора, той ще ви каже: „За да бъдеш като мене, трябват ти 120 години. Едва тогава ще можеш да се бориш с всички мъчнотии и ще можеш на всички да казваш: „Знаете ли през какви мъчнотии минах? Сега вече аз имам други разбирания за живота.“ Ще кажете, че дъбът е дърво, не е някакъв философ, който е седял съзнателно 120 години на едно място да изучава живота. Той седи на едно място и само мълчи. Дъбът казва на човека: „Аз съм будала наистина, но чакам щастието да дойде при мен, а ти, който не си будала, ходиш да търсиш щастието. [Вино ни, вино аз ще намерим щастието, казва човекът.] Но като седя на едно място, аз по-скоро ще намеря щастието от тебе.“ Като

седи дървото на едно място, при него иде светлината, топлината, влагата – Бог го храни. То знае това и от никого не очаква да го храни. Умно е дървото. Защо? То е доволно и щастливо от условията, при които живее. То ни най-малко не се смущава от външните условия на живота. Растенията и животните имат по-голяма вяра и доверчивост, отколкото хората. Като говоря за дърветата, аз имам предвид тази форма, в която днес ги виждаме. Аз нямам предвид тия дървета, които не са свободни, на които съзнанието не е пробудено. Има времена, когато съзнанието на дърветата е пробудено и тогава те могат да обичат така, както и хората обичат. Ако едно дърво се е влюбило в един човек, когато този човек умре и дървото след него умира. То казва: „Аз не мога да живея без своя възлюбен." И то заминава за онзи свят, дето отива възлюбеният му. Сега моята цел не е да ви накарам да вярвате в тия неща. Това е въпрос на знание, а не въпрос на вяра. Казвате: „Трябва да вярваме." Вие можете да вярвате толкова, колкото е повярвал един турски ходжа, когото помолили да кръсти християнско дете.

В едно село, на едно християнско семейство се родило едно дете. Те нямали в селото православен поп, който да кръсти детето. Положението било такова, че детето непременно трябвало да бъде кръстено. За тази цел те извикали турския ходжа от село до кръсти детето. Той казал: „Как мога да го кръстя, когато не зная, какво казва свещеникът като кръщава?" Но понеже настоявали да кръсти детето, той казал: „Ще направя, както вашият свещеник прави. Дайте един купел с вода." Донесли купела с вода и той съблякъл детето, разповил го, потопил го три пъти във водата и казал: „Както казва свещеникът." Като повторил тия думи три пъти, той дал детето на родителите му вече кръстено. Често и вас ви викат да кръщавате някое дете. Ще вземете купела, ще сипете вода, ще потопите детето три пъти и ще кажете: „Както е казал попът." Така и вие свършвате една работа и казвате: „Както е казал попът." Кажете тези думи три пъти и работата е свършена. Това значи вяра. Вярата е закон, според който човек може да предсказва нещата, които ще станат след хиляди години. Тия неща сега не могат да се проверят и докажат, но след време. Изобщо, кога и да е, нещата могат да се проверяват. Като дойде определено време и нещата са станали така, както са били предсказани, излиза, че е вярно предсказанието.

И тъй, за постигане на вярата е необходимо едно условие. Човек не може да има силна вяра, ако не може правилно да диша. Това е научно твърдение. Не може да има силна вяра онзи човек, който има слабо дишане. Когато Бог направи човека от пръст, от земя, в това състояние той

изучаваше физическия свят – света на надеждата. Казано е в Писанието, че Бог дъхна в ноздрите на първия човек живо дихание и той стана жива душа. Сега ние изучаваме закона на вярата, закона на дишането. Щом диша, човек не може да не вярва. В този смисъл аз не вярвам на ония хора, които казват, че не вярват. Човек не може да живее без вяра така, както не може да живее без въздух. Въпросът е само до степента на вярата. Ако дишането на човека е слабо и вярата му ще бъде слаба. Щом дишането е пълно и вярата е силна. Който иска да усили вярата си, той трябва да усили дишането си. Учениците Христови казаха на Христа: „Учителю, предай ни вяра.“ Вярата расте като синапово семе. Като диша, човекът трябва да възприема всяка вдишка спокойно, дълбоко, като спазва и при дишането законите на хармонията и на мелодията. Когато диша, човек трябва да възприема въздуха плавно и със съсредоточена мисъл. Като съзнава, че всичко в живота и в природата е живо, той наистина ще приеме онези живи елементи от въздуха, от природата и напълно ще се обнови. При дишането човек не трябва да бърза, бавно да възприема въздуха и бавно да го изпуща, като задържа въздуха в дробовете си най-малко десет секунди. И после, като изпуща въздуха, също да не бърза. В това време нека размишлява за въздуха, за елементите, които се съдържат в него. Въздухът съдържа в себе си скрита енергия, която човек трябва да възприеме и да влезе в контакт с нея. Така той ще усили вярата си. Като усили вярата си и надеждата му ще се усили. Дето е вярата и надеждата, там ще дойде и любовта. Ако диша по този начин, въздухът ще даде на човека всичко онова, от което се нуждае. И когато диша и когато издиша, човекът трябва да върши тия процеси съзнателно, както когато приема и изпраща любими гости. Само при това положение вярата на човека може да се усили.

Съвременните религиозни казват, че трябва да се вярва. Но трябва да се разбере, как да се вярва. Вярата е закон, свързан с дишането. Както във въздуха има няколко елемента, необходими при дишането, така и вярата се нуждае от няколко елемента. Въздухът е първият елемент, необходим при вярата. Водата пък е необходима за възпитанието на човешките чувства. Иска ли да се самовъзпитава по отношение на чувствата си, човек трябва да разбира законите на водата. Ако пък искате да развиете силно, стабилно тяло, трябва да познавате законите на твърдата материя, на почвата. Ако искате да придобивате повече светлина, трябва да разбирате Божествените закони. Вие трябва да разбирате онази област, през която светлината минава и отива в живота, отдето се предава на човешкия ум. Някои мислят,

че като умрат, тогава ще разберат тия работи. Не, вие не трябва да разчитате на смъртта. Като умрете, нищо няма да разберете. Докато живеете, вие можете да разберете нещата. Но умрете ли с тия разбирания, които сега имате, нищо няма да разберете. Като умрете, вие ще се намерите в положението на онзи търговец, който искал да ликвидира и трябвало да уреди своите взимания и давания. На този имал толкова да дава, от онзи имал толкова да взима. И в края на краищата нищо почти не му останало. Тогава той започнал да мисли за нова търговия. Ако отидете в онзи свят със старите си разбирания, вие веднага ще започнете да мислите, час по-скоро да се върнете на земята. Какво сте разбрали там? Наистина след 45 години отново ще се върнете на земята. За да се родите на земята, да дойдете да живеете тук, трябва да ви се даде паспорт. После трябва да дойде някой да гарантира за вас. Ако дойде един млад момък или една млада мома да гарантират за вас, вие ще можете да слезете на земята, да се родите отново. Не ви ли гарантират, ще останете там да чакате ред. Вие мислите, че по ваше желание се нареждат тия работи: пожелаете да отидете на онзи свят, ще отидете. Пожелаете да се върнете – ще се върнете. Не, това не става така. При мене са идвали много ясновидци да ми разправят за онзи свят, какво са видели там. Аз нищо не им разправям, защото не се занимавам с виждане. Аз живея и в този и в онзи свят, не ми трябва само да виждам. За мене виждането е една сянка, една илюзия, която няма никакво съдържание, никаква реалност. Ще ми каже някой, че видял един учен човек. Аз пък не само съм го видял, но съм се разговарял с него, бил съм в неговата аудитория и в неговата лаборатория, слушал съм го, излизали сме заедно на разходка. Кое от двете е по-реално положение? Ще каже някой, че видял някакъв цар. Аз пък съм се разговарял с този цар, зная, от какво се интересува, той е мой приятел. Ти можеш да бъдеш приятел на един цар, само ако го обичаш. Ако не го обичаш, не можеш да му бъдеш приятел. И царят може да ти бъде приятел, ако те обича. Ако не те обича, не може да ти бъде приятел. Същият закон е и по отношение на Бога. Ти не можеш да вярваш на Бога, ако не Го обичаш. Бог ни обича по единствената причина, че сме излезли от Него. Той не може да не обича това, което е излязло от Него и това, което е вложил в нас. Бог обича в нас само това, което Той е вложил и създал. Обаче, Той не се интересува от това, което ние сме създали. За нас са важни ония неща, които Бог е създал и е вложил в нас. Друг е въпросът, ако един ден човек може да създаде такъв свят, какъвто Бог е създал. Но докато не дойде това време, ние ще мязаме на малките

деца, които рисуват гарги и пеят песни, които са повече крясък, отколкото мелодия. Мислите ли, че с гаргите на децата може да се направи една художествена изложба? Мислите ли, че от детските крясъци, които минават за песни, може да се направи един концерт? Един ден, когато тия деца се научат да рисуват и пеят добре и рисунките и песните им ще бъдат приети. И тогава ще питате, каква трябва да бъде вашата вяра. Вашата вяра трябва да бъде такава, че лицата ви да светят. Дето отидете лицата ви да светят като ангели. Това може да ви се вижда невъзможно. Ще кажете, че това е по достойнство. Има достойнство в света, но който е определен за него. Който е роден за гений, той носи гениалността в себе си. Човек може да стане отпосле гений, но за това се изисква един усилен труд, най-малко от 50–60 години. И при това положение той ще дойде само до сенките на реалността, до сенките на гениалността. Роденият гений е дошъл до същината на гения, до реалността на гения. За предпочитане е човек да се роди гений, отколкото отпосле да стане такъв. Във вярата си геният не се нуждае от доказателства. Като погледнете на един човек, който диша, вие трябва да знаете, че в него е вложена възможност да усили вярата си. Като погледнеш към придобивките на всички хора, ти трябва да знаеш, че един ден тия придобивки те очакват и тебе. Това, което хората са придобили и ти ще го придобиеш. Кога? В бъдеще. Но ще знаете, че това, което хората са изгубили и вие ще го изгубите. Но то не е толкова съществено.

Понякога хората съжаляват, че са изгубили младостта си. Как са изгубили младостта си и къде са я изгубили? Според мен, да служи човек на доброто, това е закон на подмладяване. Да служи на злото, това е закон на остаряване. Тъй щото, ако искате да знаете защо остаряват хората, казвам: „Хората остаряват, защото служат на злото.“ Защо се подмладяват? Защото слугуват на доброто. Доброто, пък, е закон на вярата. Пътят на вярата, пък, е път, който води човека към любовта. Те са свързани помежду си. Доброто, вярата, любовта са пътища, по които човек трябва да мине, за да дойде до онова, което Бог е създал. И тъй, когато е добър, човек се подмладява. Когато има силна вяра, умът му се просветлява. А когато дойде до закона на любовта, животът в него се обновява. Като дойдем до Духа, ние влизаме във възможностите на живота. Тогава вече човек ще дойде до служенето. Казано е в Писанието: „Бог е Дух и които Му се кланят, в дух и истина трябва да Му се кланят.“ Под думата „истина“ разбираме всичко онова, което притежаваме конкретно на земята. Всички възможности, които човек може да постигне със своя ум, със своето сърце, със своята душа и

със своя дух, да ги посвети за Божествената любов, за благото на цялото човечество. Когато това благо иде, то е благо за всички. Питам: Ако съвременните хора разбираха това и посветеха живота си в служене на любовта, знаете ли какво щеше да бъде положението на съвременното човечество? Ако искате, вие можете да приложите това учение в един ден. Ако всички майки и бащи решат да служат на Бога по този начин, в домовете им ще дойде нова светлина. Днес всички очакват да умрат, та тогава светът да се оправи. Под думата „умиране“, аз разбирам злото да умре, а доброто да остане да живее. С други думи казано: злото да остарее, а доброто да се подмлади. Когато говорим за познаване на дървото на доброто и на злото, Бог казал на Адама да яде само от това дърво, което може да го подмлади, но не и от това, което може преждевременно да го състари. Адам не разбра, какво означават тия думи. Това е едно елементарно разбиране. Аз мога да ви дам и друго разбиране, но вие не можете да го понесете. Вие ще се изкусите така, както се изкусява една млада мома. Така може да се изкуси и младият момък. Докато не е видял по-красива мома от своята възлюбена, той обича възлюбената си. Щом види друга, по-красива, той напуща своята възлюбена, а с това ѝ причинява нещастия. Та има неща, които, ако ви ги кажа, ще ви направя нещастни. Аз се старая да ви представя онзи свят не толкова красив, колкото е всъщност. Ако вие го видите в тази красота, каквато той представя, нито един от вас няма да остане на земята. В това отношение вие ще замязате на онези американци, които като чули, че в областта Клондай има големи залежи злато, напуснали всичко и отишли да търсят богатства. Някои от тях спечелиха много, но други изгубиха всичко и се върнаха назад. Аз не искам да ви покажа света в такава красота. Има една красота, която трябва да разбирате отвътре. Ако искате да видите външна красота, ще я видите на земята. На небето е другояче. Ако някой иска да ви покаже своята красота и сила, той ще ви я покаже отвътре. Външно той ще ви се представи, като обикновен човек. Когато някой момък обича една мома, външно тя не е красива, но той я вижда красива. Когато започне да говори за нея, той я изкарва ангел. Като се ожени за нея, ако е доволен, той постоянно се хвали с нея и казва: „Откак я срещнах на земята, животът ми се преобрази. Душа има тя.“ Прав е този човек. Той вижда Божественото в нея и се възхищава. Искате ли да видите Божественото, повярвайте в душата си, повярвайте в духа си, повярвайте в ума си, повярвайте в сърцето си. После повярвайте във въздуха, който дишате; повярвайте във водата, която пиете; повярвайте

в светлината, която възприемате; повярвайте в живота, който ви е даден и вие ще се подмладите. Ако сега ви кажа, че ще се подмладите, вие няма да повярвате. Преди няколко дена беше дошла една стара, 70 годишна баба при мене и аз я закачих, казвам ѝ: „Бабо, искаш ли да те подмладя, да те направя 19 годишна мома, да запалиш чергите на момците?“ – „Синко, не се шегувай с мене, мен ме чака онзи свят вече.“ Тя не вярва, но ѝ се иска да стане, така че ме поглежда под очи, дали я изпитвам или ѝ говоря истината. „Не, ти ще се подмладиш.“ – „Ти остави това синко, но аз дойдох по евтината седмица, пък съм си изгубила билета, че не зная как ще се върна.“ – „Лесна работа, ще се уреди това.“ – „Как ще се уреди? Билетът не струва 20–30 лева, но цели двеста лева.“ – „И това ще се нареди. Вземи сега няколко книжки да прочетеш нещо.“ – „Моята работа е свършена, мене онзи свят ме чака.“ – „Не, там не приемат такива гърбави баби, ти трябва първо да се подмладиш, че тогава да отидеш на онзи свят.“ Като се разговорих с нея, най-после тя ме разбра и каза: „Да синко, добре трябва да се живее.“ Казах ѝ да дойде пак, да се видим. – „Не, на онзи свят ще се видим.“ После, като се поразговори, като си заминаваше, каза: „Дано догодина пак се видим.“ Тя окуражи малко, поизправи гърбицата си. Че тя не е родена гърбава. Като гледам лицето ѝ, виждам, че в нея се крият много добродетели. Тя е разумна баба. Тя се е прегърбила от страдания. Но като ѝ се поговори, тя е признателна. На вас пък казвам: Дишайте дълбоко! Всяка сутрин, като ставате, направете шест дълбоки вдишвания, плавно, спокойно, със съсредоточена мисъл. След това към 11–12 часа още шест вдишки и вечер, преди да си легнете още шест. Щом го дишате по този начин въздуха, вие ще приемате живота и ще видите, какви велики тайни се крият в него. Дали сте неразположени, нетърпеливи, дали сте имали някакви неприятности, винаги дишайте дълбоко. От търпението ви зависи, колко време ще задържите въздуха в дробовете си. Ако можете да задържите въздуха около една минута, вие имате достатъчно търпение. Ако го задържите две минути, търпението ви е по-голямо. Повече от една-две минути на земята не ви трябва. За земята повече от това търпение не ви трябва. С него вие можете да понасяте несгодите на сегашния си живот. Няма по-лошо нещо от това да губи човек равновесието на своя ум. Няма по-лошо нещо за човека от това да пълни ума и сърцето си с празни мисли, чувства и желания, които да го смущават. Трябва ли човек за нищо и никакво да смущава духа си? Вярвайте, че има Един, Който се грижи за вас, макар и да не го познавате. Младата мома знае ли, кой е нейният възлюбен?

Тя не го знае, но в нейния образ се върти мисълта за някой, който я обича и тя го търси тук или там. Обаче, един ден тя го срещне. И тия двамата, които до преди малко бяха непознати, сега стават близки, подават си ръка и образуват помежду си една хубава връзка. Любовта не се създава в този живот. Ако някой ви обича, знайте, че тази любов се е развивала преди хиляди години, а сега ѝ се дават условия да се изяви. Любовта е акт на Божествения свят, който от милиони години мисли, как да направи хората на земята щастливи. Той изпраща своите посланици, учители и ученици, какви ли не, само да може в умовете на тия хора, които сега живеят да внесе една нова идея, да оценят това, което е създадено заради тях. Казано е в Писанието: „Бог ще ни открие.“ Как ще ви открие? Чрез въздуха, чрез светлината. Като дишате, направете следния опит: мислено произведете в себе си цялата гама от долно „до“, до горно „до“ и като издишате, пак я възпроизведете. Като приемате външния въздух, с него заедно вие възприемате Божествената енергия във вид на електричество и магнетизъм, които влизат във вас и носят живот. Всяка издишка, с която издишате поетия въздух, се приема от разумни същества, които веднага я изследват и виждат, до каква степен на развитие сте дошли. При всеки човек се намира по едно разумно същество, което чака да вземе въздуха, който този човек издиша. Този въздух струва скъпо. Той се нарича умствена тор. Невидимият свят тори нивите с него. Това е казано на ваш език. Чудно ще ви се види, какво означава този умствен тор. Като знаете това, при всяко вдишване и издишване, човек трябва да си помисли нещо разумно и красиво. Ако дишате по този начин, вие всякога ще бъдете здрави. Така ще се създаде една школа за дишане, която ще има приложение към самовъзпитанието. Сега съществуват много методи и школи за самовъзпитанието, но те са палиативни. Не съм против палиативните методи, но човек трябва да прибегне към същественото в живота. Казано е в Писанието: „Онези, които чакат Господа, силата им ще се увеличи.“ Тогава казвам: Онези, които дишат по този начин, тяхната сила ще се обнови, тяхната мисъл ще се просвети, техните чувства ще се пречистят и техните тела ще придобият здравословно състояние.

„И призова своите 12 ученици…“ Това значи: със стари идеи няма да се занимавате. „В града Самарийски няма да влизате.“ Това значи: когато дишате не се месете в работите на другите, че този това направил, онзи това направил, че този има да дава, онзи има да взема и т .н. Дишайте, за да можете да помагате. И където ходите помагайте и казвайте: „Наближило е

Царството Божие.“ И затова, аз ви препоръчвам следното: Като дишате, казвайте в себе си: да се прослави името Божие в мене. Като задържаш въздуха, кажи: да се въдвори Царството Божие и Неговата Правда в мене. Като издишаш, ще кажеш: да бъде волята Божия. Този е правилният начин за дишане. Вие може да сте чели много хубави книги за дишането, но този метод не е даден никъде. Опитайте този метод. Ако можете да се ползвате от него, вие ще бъдете щастливи и радостни. По този начин вие ще придобиете поне 75 на сто по-лесно и бързо вашите въжделения, отколкото по кой да е друг начин.

Вярата е път при закона на ума, за постигане на възможностите на любовта.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Девета неделна беседа от Учителя, държана на 11 декември 1938 г.
София – Изгрев

Любов, доброта и справедливост

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от 13-та глава от Евангелието на Матея, от 24–31 стих.

Дух Божи.

Животът, това е най-великият процес, който съществува в природата. Така е поне за физическия свят. Не само външните промени са важни, но и онези вътрешни промени, вътрешни състояния, които се явяват в човека. Бог едновременно действа и в човека, и в млекопитаещите, и в птиците, и в рибите, и в растенията. Същевременно Той действа и в по-високи области, навсякъде се отличава по своята обширност. Няма по-велик предмет за човека от този да разбере, в какво седи смисълът на живота. Не е въпрос само да се знае смисъла на живота, но да се знаят и условията, при които той може да се прояви. Мнозина търсят щастливия живот на земята и казват: „Понеже на земята щастие не съществува, поне на онзи свят да го намерим." Възможно е и това. Това е едно предположение, една хипотеза, една математическа вероятност. Днес не сме срещали хора, които като са ходили на онзи свят да са се върнали. Днес малцина са тези, които са ходили и са се върнали. В миналите времена, преди две и повече хиляди години е имало такива хора. От тези времена са останали много примери. В наше време малко хора са ходили на онзи свят, но ако някой е ходил, той най-малко би се осмелил да каже. Той би се скрил в дупка от очите на хората. Първо ще го запитат: „Къде е онзи свят?" Запитали един българин: „Къде е майка ти?" – „Моята майка е там, дето е и твоята." – „Ама жива ли е?" – „От дълго време не ми се е обаждала." – „Защо?" – „Защото пощаджията още не ми е донасял писма от нея." Казвам: Както и да обяснявам, какво нещо е животът, все не може да се обясни. Животът е това, което ти в дадения момент преживяваш. „Ами какъв е смисълът на живота?" Смисълът на живота седи в това, което ти днес, в дадения момент преживяваш. – „Ами какво ще е бъдещето?" Не го зная. – „Ами миналото?" И него не зная. Какво е настоящето, това знам. Но всички се интересуваме

от бъдещия живот. Всички хора обичат да им гадаят, ще бъдат ли щастливи или няма да бъдат. Щастието и нещастието на човека е написано на неговото лице. На лицето на човек е написано дали ще бъде щастлив. И нещастието му е написано на неговото лице. Дали ще бъде богат или сиромах и това е написано на лицето на човека. Дали ще бъде учен или невежа и това е написано. Дали ще боледува или ще бъде здрав и това е написано. Дали човек ще бъде талантлив или не и това е написано на лицето му. На лицето на човек е написано всичко. В това отношение лицето на човек представя отворена книга, по която не всеки трябва да чете. Едва днес се явяват хора, които започват да четат по лицето и то само азбуката на този език. Те казват, какви са очите, ушите, носа, устата на човека. Това е азбука на този език.

Има един анекдот, в който се разправя за петте чувства на човека и за службите, които им били дадени. Когато Господ създал света, при Него се явило осезанието и казало: „Господи, искам да ми дадеш почтена служба, да ме туриш на първо място, не искам да изпълнявам долна служба." Господ му отговорил: „Ще те пратя в училището на добродетелите да изследваш дълбоките тайни на Битието." Осезанието се зарадвало, че му била дадена такава служба. Като дошло на земята, дали му служба да носи човешките крака. То се намерило в чудо и си казало: „Какво мислех, а то какво излезе!" Питам а: Ако човек върви, без да знае защо върви, има ли смисъл? Вървенето има смисъл. И ако работиш и работата има смисъл. В ръцете се крият велики сили. Какви велики работи могат да излязат от ръцете. Чрез чувствителността на ръцете може да се произведе цяла музика. С ръцете си човек може да рисува хубави картини, да прави добро. Всичко може да направи човек с ръцете си. Но осезанието останало малко недоволно от службата си и казало: „Господи, ти не ме разбра." Затова, то дало второто си заявление до Господа. Всички служби, които Господ му давал, все не му подхождали, вследствие на което и досега неговото заявление седи, чака бъдещето. Днес не може да се тури още в действие. След осезанието вкусът отишъл при Господа със своите препоръчителни писма и казал: „Господи, искам за ми дадеш една хубава служба. Ти знаеш, аз обичам да си поживея." Господ му отговорил: „Ще ти дам една добра служба. Ще те пратя в училището на любовта да правиш своите изследвания." – „Тъкмо за мене е тази служба." Но като слязъл на земята, като го поставили в устата, в език и, в зъбите да дъвче, видял се в чудо. Той си казал: „Господи, какво исках, а какво излезе. Защо ми даде тази служба,

който влезе при мене, да го мачкам, да го обръщам на една, на друга страна и да го изпращам навътре някъде? Тази служба не ми подхожда.“ Вкусът подал второ заявление до Господа да иска по-подходна служба. След това дошло обонянието да иска някаква висока служба. Господ му казал: „Ще те туря в носа, за изследваш всичките благоухания. Понеже хората се нуждаят от благоухания, ще те изпратя ти да ги изследваш и да ги отбелязваш в книгата на живота.“ – „Да, добра е тая служба. Аз отдавна очаквам такава служба.“ Но като дошло на земята и обонянието се намерило в чудо. То влязло в носа и започнало да изпълнява сегашната служба на носа. Освен възприемането на разните миризми, но то трябвало да служи и за пречистване. До него достигали лошите миризми. Тогава то подало второ заявление до Господа, в което писало: „Господи, ти не ме разбра. Аз никога не очаквах такава работа. Тя не ми подхожда. Дай ми друга някаква работа.“ След това дошъл слухът. И той искал висока служба. Господ му отговорил: „Останали са две от най-високите служби. Ще ти дам една от тях на тебе. Ще те поставя в такава област, в която ще изследваш мъдростта на хората.“ Като дошло на земята и то се видяло в чудо. Турили го в ухото на човека. Като влязло в училище да учи, кой как минавал край него, все го дърпали. Кой каквато погрешка направел, все ухото дърпали. После започнало да слуша много лоши работи. Тогава и слухът подал заявление до Господа да го отмени от тази служба: „Какво мислех, а то какво излезе. Аз мислех, че ще слушам навсякъде Божията мъдрост, а то излезе друго нещо.“ Най-после дошло и зрението да иска висока служба от Господа. Господ му казал: „Остана още една служба, ще ти я дам на тебе. Ти ще отидеш в училището на истината да изследваш истината и да упътваш хората в правия път. Ти ще служиш на всички художници, на всички учени, на всички, крито четат книги и т.н.“ Като дошло на земята и зрението се намерило в чудо. Започнало да учи хората да четат, но те казвали: „Не искаме да четем, няма защо ти да ни учиш.“ Започнало да посочва на хората правия път, но те му казвали: „Няма какво да се грижиш за нас, ние си имаме свой път и по него ще си вървим.“ Кому каквото казвало, никой не го слушал. Тогава и то се принудило да даде второ заявление до Господа, че тази служба не му подхожда. Та сега ще знаете, че има пет служби, които са свободни. Който от вас е кандидат за една от тия служби, нека си даде заявлението. Това е един мит на миналото, който крие в себе си една истина.

Съвременните хора се натъкват на големи противоречия в живота си

и намират, че животът е несносен. Това е една вътрешна идея, защото несносният живот за едного, е сносен за другиго. И обратно: сносният живот за едного е несносен за другиго. Това зависи от разбиранията на човека. Ако вие имате един много деликатен слух, вие ще можете да схванете милионите трептения на тоновете. Има тонове, които имат милиони трептения в секунда. При това положение животът за вас ще има особен изглед от този на обикновения човешки слух. Засега хората могат да схващат тонове, които имат най-много десет хиляди трептения в секунда. Ако биха могли да схващат по-фините тонове, те биха произвели върху нервната им система такова сътресение, каквото днес произвеждат грубите, силни звукове. Нервната система на сегашния човек не е нагодена да схваща тънките тонове и трептения. Мнозина искат да чуват всичко и то на далечни разстояния. И това е възможно, но за да се чува всичко надалеч, човек трябва да излезе от областта на въздуха. Трептенията на звука във въздуха се разпространяват с бързина 333 метра в секунда. Ако този звук се предаваше чрез етера, както се предават радиовълните, бързината щеше да бъде по-голяма. Ако в етера се предават някакви звукове и човек може да ги възприема, даже и да става предаването на разстояние четири-пет хиляди километра, звукът ще се предаде много скоро. Това се дължи на рядката среда, в която става приемането и предаването на звука. Значи, според учените, звукът в гъстата материя, каквато е въздухът, се предава с бързина 333 метра в секунда, а в етера с грамадна бързина. Колкото по-нагоре се отива, достига се до най-рядка среда, даже и до небето, дето отиват въздишките на хората. Има един разумен свят над физическия. Къде е този свят, няма да доказвам, но предполага се, че съществува такъв свят. Този свят се намира на милиарди километри от земята. И когато човек говори на земята, гласът му се чува в този висок свят. Казвате: „Да вярваме ли в това?“ Аз мога лесно да ви заставя да повярвате или да не вярвате. Ако платите на един човек, той ще повярва. Ако не му платите, той няма да вярва. Кажете една лъжа на някой човек и платете за нея 25 хиляди английски лири, този човек ще повярва. Той ще повярва, че лъжата не е лъжа, но ако нищо не платите, лъжата ще си остане лъжа. Мислите ли, че всичко това, което чувствате и правите е вярно? Може би това, което е вярно за вас, ни най-малко не е вярно за другите. Има една вероятност в нещата. Каква е вероятността? Каква е вероятността, че някои неща са възможни? Има случаи, когато някои хора говорят, говорят толкова бързо и енергично, че онези, които ги слушат, често биват напръскани от техните

плюнки. Онзи, който слуша, гледа да се отдалечи. Този, който говори, иска да се приближи. Не, когато говорите, бъдете на такова разстояние от хората, че да не ги засягат вашите плюнки. Като си замине този човек, вие ще кажете: „Как няма съобразителност този човек да знае, как да говори и на какво разстояние да стой?“ Говорителят пък казва: „Чуден човек е този! Аз му говоря, а той не може да ме разбере.“ За да бъдем добре разбрани от хората и ние да ги разберем, в дадения случай интересите ни трябва да бъдат еднакви. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не се надяваш на него. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не вярваш в него. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не го обичаш – нищо повече. Този закон е верен и за хората, верен е и за Бога. Следователно ти не можеш да разбереш Бога, докато не се надяваш на Него, докато не Му вярваш и докато не го обичаш. Като имаш любов, ще го разбереш, защото любовта ще ти даде светлина. Вярата пък ще ти даде сила. За да отидеш до Бога, ти трябва да имаш сила. Желанието на човека е мощна сила. Казано е в Писанието: „Не пожелай!“ Под думите „не пожелай“, аз разбирам съвсем друго нещо, а не това, което Мойсей е подразбирал. Човек не трябва да пожелава, защото предметът, който пожелава, струва едва ли пет пари, а човек не трябва да харчи енергията си за нищо и никакво. Ти ще изхарчиш енергия за милиони, а това, което пожелаваш, струва едва пет пари. Какъв смисъл има тогава това желание? Ти можеш да пожелаеш една хубава дреха, за която ще платиш скъпо, а тя ни най-малко няма да ти послужи. Според мене, за да си направите една хубава вълнена дреха, вие трябва да отидете при такъв овчар, устата на когото е много чиста, да не е казал една лоша дума на овцете си, никога да не ги е ругал. Освен това, той трябва да е водил овцете си на най-хубавата паша и да ги е поил с най-хубава вода. Този овчар трябва да е гледал овцете си като свои деца. Вземете ли от него вълна, тя ще бъде отлична. Аз не съм за фабричните работи, които изработват всичко на машини. За да имате една хубава дреха, изтъкана от надеждата, от вярата и от любовта, тя трябва да е минала през човешка ръка от единия до другия край. Намерете един човек, който е извадил вълната от овцете с любов, да я е изпрел с любов, да е ушил дрехата с любов и вие да я носите с любов, тогава ще разберете, какво нещо е мисълта. Който има такава дреха, той ще бъде щастлив човек и каквото пожелае, ще му се даде. Сега вашите желания не се постигат, понеже овцете не се отглеждат както трябва; вълната не се оприда, както трябва; преждата не се тъче, както трябва; дрехата не се ушива, както трябва, с

любов, пък и вие не я носите с любов. Тогава аз турям този закон в следната форма: Всеки човек, който говори, трябва да говори с любов. Не е въпрос да вадите лошите черти на хората. Лошите неща в света са инцидентни, случайни неща. Златото, като благороден метал и скъпоценните камъни със своите ценни свойства, носят силата в себе си. Те не са създадени от хората.

И тъй, хората на новите времена са говорили и говорят. Кои са новите времена? Новите времена са времето, когато се създава новото небе и новата земя. Това е новото човечество, което е съставено от хора на любовта. Под „хора на любовта“ разбираме хора на светлината, в мисълта на които няма никакви сенки, в живота на които няма никакви лъжи – нито бели, нито черни. Живот, в който няма абсолютно никаква лъжа, това наричаме живот на любовта. Да обичаш, това значи да изключиш лъжата във всичките ѝ форми. Най-малката лъжа е в състояние да създаде един дисонанс. Лъжата не вреди толкова на другите хора, колкото на онзи, който я прилага. Лъжата осакатява всички, независимо от това, дали човек е музикант, учен, поет, философ, художник, проповедник и т.н. Как може да се освободи човек от лъжата? Като се извади бялата и черната лъжа от човека и се тури на друго място, вън от него. Аз не съм за изхвърлянето на лъжата, но да се тури на някаква служба, да върши работа Аз бих я турил на работа в едно желязно колело, или като един вол ще я впрегна да оре нивата, или ще я туря в един тиган да се пържи. В бъдеще на лъжата ще ѝ дадат най-долните служби. Всички ония служби, от които днес хората се гнусят, един ден ще се дадат на лъжата като възпитателно средство да се изправи от своите слабости. Външно лъжата носи едно благовидно покривало, привидно тя минава за истина, носи външен образ на светия, но вътре крие всичките си нечистотии. Външно лъжата представя светийство, а отвътре – гнусота.

Сега няма да се спирам повече върху лъжата, но обръщам вниманието ви върху нея, защото тя често се проявява в живота. Ние сме за щастието в света. Аз поддържам щастието. Всеки човек може да бъде щастлив. Аз не виждам причини, защо човек не може да бъде щастлив. Често се говори за благородството на един народ пред друг. Всеки народ има благородни, добри черти. Англичанинът например, е честен. Французинът е учтив. Германецът е техник, работлив. Българинът е твърд като скала. Ако търсите твърдост да поставите някъде някой дирек, търсете българина. Ако търсите честен човек, търсете англичанина. Ако търсите

един работлив човек, търсете германец. Ако търсите учтив човек, който добре да се обхожда с хората, намерете някой французин. Ако търсите човек, който да знае добре да пее, търсете италианец. Това са ред качества. Всеки народ изработва известни качества, които в бъдеще ще бъдат ценни придобивки за цялото човечество. Всеки народ развива една специфична черта. Българинът развива твърдост. Твърдостта е неговата специфична черта. Да бъде човек твърд, това е една Божествена черта. Бог е единственият, който е твърд и неизменяем. В това отношение българинът е турен в тил. Центърът на твърдостта е горе на главата, на най-високото място. Тя е задна стража, поставена на главата да не дойде някой неприятел отзад. Българите са турени в тила на цялото човечество да го пазят от лошите духове. Колкото и да се атакува тази крепост, тя е непревземаема. Тя с нищо не може да се превземе. Българинът е турен да пази тази крепост. Тъй щото, питате ли, защо са българите, ще знаете, че те са поставени да пазят крепостта, да не влязат неприятелите вътре. Ако издържат и запазят крепостта, те ще се прославят. Славяните пък, са турени да пазят крепостта на Божията Любов. Ако търсиш любов, търси я в славянина. Това са ред психологически положения. Това не е пристрастие. Ако търсиш справедливост, търси я в англичанина. Вие можете да имате други разбирания, това е ваша работа. Та казвам: Всички народи, след като изработят своя специфична черта, те ще ги пренесат в дар на бъдещото човечество. Тези черти ще станат общо достояние за всички хора.

Сега ще ви дам едно изяснение на тази мисъл. Когато еврейският народ минаваше през пустинята, те носеха Скинията със себе си на части. Всяко племе носеше по една част – едни носеха дрехите на свещениците, други – чашите, светилниците, трети – олтара и т.н. Като спираха някъде, те веднага съединяваха частите и започваха да се кланят на Бога. Като ги питаха, какво носите, те отговаряха: „Носим Скинията.“ Казано е в Писанието: „Ние сме храм Божи.“ Аз тълкувам този стих в друг смисъл. Храм божи, това е цялото човечество. Всички онези души, които Бог е създал, заедно съставят храм Божи, в който Той живее. Значи, всички души, които са излезли заедно от Бога и които живеят в любовта, съставят храм Божи. В този смисъл всеки човек носи част от този храм, както еврейските племена носеха част от Скинията. Някой казва: „Аз съм храм Божи.“ Не се знае. Всички хора не са още храм Божи. Един ден когато всички хора се залюбят, те ще носят части от Скинията. Ако вие не обичате цялото човечество, всички души, вие не можете да влезете в храма Божи.

Христос казва: „Аз съм пътя, през който хората са влезли в храма Божи.“ Пътят, истината, светлината, това са пособията, чрез които може да се служи на Бога. Понеже животът излиза от любовта, затова без живот човек не може да влезе в този храм.

Сега аз искам да ме разбирате правилно. Аз не говоря за отрицателното на миналото. Хората са живели хиляди и хиляди години, преживели са много неща, придобили са много хубави работи. И през тия векове на прояви, все Бог се е проявявал във всичко това, все е останало нещо от Божественото. Много наслоявания са останали от миналото, но Божественото, което сега иде в света, иска да преобрази света, да го пречисти. Мнозина мислят, че светът сега не може да се преобрази.

Като четете Писанието ще видите, как се Бог разговаря с пророка. Той му казва нещо, но пророкът не Го разбира. Тогава Бог му казва: „Иди при грънчаря да видиш, как се правят грънци.“ Пророкът отива при грънчаря и вижда, как той взима една топка кал и започва от нея да прави гърнета. С крака си той върти едно колело. Ако гърнето не се поддаде на грънчаря, той го смачква и отново започва да прави ново гърне. И след това Господ казва на пророка: „Така и аз мога да хвана израилския народ и да го смачкам в ръцете си.“ Това се отнася за всеки човек. Ако от човека не става нищо, Господ го хваща, смачква го и от него прави ново гърне. После го туря на огъня. Това сте всички вие, които минавате през Божествената пещ. Всички хора днес роптаят, че формата на гърнето им не е точно такава, каквато са мислили. Не си давайте мнението преждевременно. Когато тази форма се опече и отиде на пазара, тогава се радвайте на новото, което виждате. Вашата форма – тялото ви засега е добро. В каквато форма сте, добре сте направени, но кой човек е доволен от сегашното си положение в живота? Например, вашето зрение сега не е така силно развито, че като погледнете към земята да видите всичкото богатство, което е скрито долу някъде в нея. Вие не можете да видите скритото злато, сребро, скъпоценни камъни в земята. Като видите човека, знаете ли, какво мисли, какво богатство се крие в неговата глава? Като влезете в една библиотека, знаете ли, какво е написано в книгите? Знаете ли, какво е скрито там? Съвършеният човек не трябва да отворя книга, за да чете. И като е отворена книгата, и като е затворена, той пак чете. Сега се правят опити да вадят човека, духовния човек от неговото физическо тяло и да покажат, че в него се крият по-големи възможности от тия, които е проявявал. Тези опити ги правят големи материалисти, които не вярват в

нищо. Те поставят един човек на един стол и изваждат неговия двойник. В това време на стената очертават, къде е мястото на устата му, на очите му и след това пристъпват към опита. В това време физическият човек изгубва съзнание и заспива. Спящият човек е в хоризонтално положение. В това време поставят бучка захар в устата му, той не мърда устата си и нищо не говори. Поставят бучка захар до устата на неговия двойник. В това време физическият човек, който няма захар в устата си казва, че му е сладко и започва да мърда устата си, като че яде захар. После поставят отворена книга близо до очите на спящия човек, но той нищо не казва, не чете. Като поставят книгата до очите на неговия двойник, спящият започва да чете книгата, макар, че сега не е пред него. Как ще си обясните тези явления? Ще кажете, че за да повярвате, трябва да видите това нещо. Има хора, които са правили тези опити и са проверили тези факти. Те са видели тия неща и са повярвали. Ако аз ви направя този опит, колко ще платите за него? Ще кажете да ви се направи опита даром. Не, даром не го правя. Аз искам за този опит най-малко сто хиляди английски лири. Иначе не искам да направя опита. Аз не искам тези пари, но ще ги вложа в една банка и ще се подпиша, че ако опитът излезе сполучлив, тогава ще получа парите. Сега дали ще дадете тези пари, това е въпрос. Но и аз тогава не мога да направя този опит. Сега вашето положение е подобно но положението, в което се намерил един маг от Европа, който казал за себе си, че има грамадни познания по окултни науки. Той ходил в различни общества и навсякъде разправял за себе си, че имал такива грамадни сили в себе си, че само с мисълта си могъл да спре експрес в движението му. Това ставало моментално. Той направил опита в Париж, дето имало много богати хора, от които взел скъпоценнни камъни, златни часовници. Един ден той предприел опита: качил се с интересуващите се на експреса. В момента, когато всички очаквали от него да направи опита, той скочил от експреса, но експресът не спрял. Той задигнал скъпоценностите на богатите и избягал. Това са възможности. Било е време, когато човек не е виждал. Глистът вижда ли? Не вижда. Колко хиляди години е седяла тази идея – да прогледа, да вижда – в самия човек, за да се създадат от това интензивно желание на човека да вижда, очите. И ако ние продължаваме да желаем това, пред нас ще се отвори един нов свят. Като се отвори този свят, ние трябва да бъдем готови да го използваме. Не мислете обаче, че като се отвори този свят, вие ще видите царството Божие. Не, пред вас ще се отвори такъв свят, такива страхотии, каквито никога не сте сънували. Ако

можете да минете благополучно през тези страхотии, зад тях вече се открива Царството Божие, онзи Божествен свят. За да виждате всичко това, трябва да бъдете голям герой. Голямо геройство се изисква от човека, за да мине през тази зона. Следователно могат да се отворят очите ви, но ако не сте готови, ще се молите на Господ отново да се затворят.

Казвам: При сегашните условия на живота има нещо хубаво, посято в хората. Под думата „посято“ Христос разбира онова, което Бог е посял в човека. Нивата представя човека, а Словото, това е семето, което човек е посял, т. е. Бог е посял в човека. И запита господарят на нивата: „Откъде дойде този плевел?“ – „Враждебник човек го е посял.“ Под думата „враждебник“ ние разбираме черния човек, или както някои го наричат дявола. Някои питат, как да познават дявола? Много просто. Когато дяволът се яви, всичко около него става тъмно, а вътре е светло. Например, крадецът, който е откраднал отнякъде пари, на него е светло, но на онзи, от когото е откраднал, става тъмно. Когато на теб става светло, а на другите тъмно, как мислите, къде се намираш ти? Какво е твоето положение тогава? Истината, това е светлина. Но светлината подразбира едновременно и на мене, и на другите да е светло. Истинското благо е това, което едновременно е благо за всички. Щом едно благо е благо за мене, а не е благо и за другите, това е относително благо, или относително зло. От относителното зло едни не страдат, а други страдат. От религиозно гледище всички хора още не са дошли до идеята за Бога, за доброто, за любовта. Те нямат една обща идея за нещата. Веруюто за Бога за едни, не е верую и за другите. Днес хората не схващат Бога като любов, която обединява всички. Казват, че Бог е създал всичко. Като видиш един човек, ти веднага го запитваш: „Ти вярваш ли в това или в онова? В какво вярваш?“

За мен е важно, като срещна един човек да зная, живее ли Бог в него или не живее. Като видя едно семенце от ябълка, на мен ми е приятно, защото зная, че Бог живее в тази ябълка. Като видя една круша или един грозд, мене ми е приятно, понеже Бог живее в тях. Под думата „семе“ аз разбирам доброто, което съществува навсякъде. Тъй щото, аз се радвам на доброто, дето и да го срещна и видя. Доброто е като един зародиш. В доброто е вложена Божествена сила. Та казвам: на всички хора е нужно приложение. Дайте свобода на Божественото у вас, на Бога да се прояви. [От] всички хора, каквито и да са те, се изисква свобода, да дадат свобода на Бога в тях да се прояви. Да не се страхуват. „Ама как ще се прояви?“

Това не е тяхна работа. Не питайте никого, какво е веруюто му за Бога. Както се прояви, така ще го приемете. Ако дойде Господ при вас, какво ще ви каже? Ако сте богати, ще ви каже: „Дайте всичките си пари.“ – „Господи, аз какво ще правя?“ – „Раздай всичко, раздай и не питай.“ Когато дойде при сиромаха, Господ ще каже: „Вземи си торбата и тръгни след мене.“ На богатия казва да раздаде всичко, а на сиромаха казва да вземе чувалчето си и да тръгне след него. Той му казва: „Сега аз ще ти дам, защото дълго време си работил.“ Колко е добре човек да бъде благодарен. Кое е по-хубаво: да дойде един човек и да ви донесе една Библия или една книга, ценна като Библията, или да ви донесе една сума от десет хиляди английски лири? Аз виждам, че всички ще предпочетете… Хайде, да не си давам мнението, защото ако си дам мнението, ще ви обидя. Ако искам да ви похваля, мога да кажа, че няма да вземете парите. Това е гадание. Но ако ви туря на изпит и не излезе работата така, както съм казал, гаданието не е на място. Книгата, която ви дава този човек, струва повече от десетте хиляди английски лири, защото в нея са записани великите закони на Битието. Щом има живот в себе си, човек може да придобие всякакво богатства. Ако ти си изгубил богатството си, но животът остава в тебе, ти можеш да придобиеш отново богатство. Но ако животът си си изгубил, а е останало в теб богатството, последното не може да ти помогне да придобиеш живота.

Следователно ценното в живота, е самият живот. Книгата, която ти дават, аз наричам книга на любовта. Като имаш тази книга, ти всичко можеш да придобиеш. Щом изгубиш тази книга, нещата стават непостижими. Щом имаш любовта, ти имаш връзката с небето. Представете си, че един беден човек има за приятел царя. Как мислите, какво ще бъде неговото положение? Този цар е благороден човек. Той влиза в положението на своя беден приятел и ще го направи пръв министър в царството си. От този момент бедният приятел няма да се нуждае от нищо. Царят, неговият добър приятел е предвидил всичките му нужди. Бедният няма да бъде вече беден: ще има хубава къща, добре мебелирана, слуга на разположение, ще има хубави дрехи и т.н. Питам: ако Бог е ваш приятел, ще останете ли гладни и голи? Как мислите, какво ще бъде положението ви, ако Господ бъде ваш приятел? Ще кажете, че не познавате Господа. Аз пък ви говоря за един Господ, когото всички можете да познаете. Казано е: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнного Истинного Бога.“ Това е една конкретна идея. За да познаеш Бога, ти

трябва да имаш една форма, която да е облечена в надежда. За да опознаеш Бога, ти трябва да имаш сила, облечена във вяра. И най-после, за да познаеш Бога, ти трябва да имаш едно осмислено съзнание, облечено в любовта. Това са реални работи. Ние туряме тия реални неща между отвлечените.

Един ден идва при мен един господин, духовен човек, но закъсал, иска да му помогна материално. Казвам му: „Слушай, аз не обичам да помагам на хората материално, защото ако един ден [като] ги срещна, те ще си мислят, че аз ще си кажа: „Ето един човек, на когото някога помогнах и той сега има да ми дава." Той няма да бъде свободен." – „Не, ти говориш така, само за да се освободиш. Ти ми помогни сега и не философствай." Като го слушам да говори така, бръкнах в долните си джобове да видя има ли нещо. Той ме гледа – нямам нищо. „Бръкни – казва той – в горните джобове." Той е умен човек, знае, че ако в долните джобове няма нищо, в горните все ще има. И така излезе. Намерих нещо в джобовете си и му го дадох. Той казва след това: „Учителю, ти си от тия хора, каквото кажеш, правиш го. Аз съм ходил при религиозни да искам нещо, но те ми казват: „Господ ще ти помогне." Аз не искам Господ да ми помогне, но вие трябва да ми помогнете." Ръкувахме се и аз го запитах: „Друг път ще дойдеш ли?" – „Ако се намеря в зор, пак ще дойда. Сега отивам по работа." Ето защо, искаме ли да помогнем на хората, ние трябва да туряме нещо в долните и в горните си джобове, че когато искат да има какво, да им дадем. Нуждае се човекът в дадения случай. Преди няколко години пак дойде при мене един господин, закъсал и ми разправя положението си: „Бях на служба, но ме уволниха. Подадох друго заявление за служба, обещаха, че ще ме назначат, но трябва да почакам известно време. Сега трябва да отида при жена си и децата си, но не ми стигат 150 лева. Моля, обещайте ми, че ще ми услужите." Аз бръкнах пак в долните и в горните си джобове и му дадох исканата сума. След една година същият господин иде при мене и ми разправя същата история. Пак бил уволнен, пак дал заявление за нова служба и трябвало да отиде при жена си и при децата си, но не му стигала една сума. „Колко не ти стига?" – „150 лева." Дадох му и този път. На третата година пак иде при мене и разправя същата история. Тогава аз го запитах: „Колко години все те уволняват и все търсиш служба, и все не ти стигат 150 лева за път? Вече три години наред ти разправяш същата история." След това му казвам: „Слушай, научи се да не лъжеш. Нито жена ти, нито децата ти те чакат, не са закъсали, но ти вървиш по пътя на своите

деди и прадеди, които са лъгали. Ако вървиш така, за тебе ще е зле.“ Често хората постъпват така. За някаква малка работа те са готови да излъжат. Не, кажете в себе си: „Не, не се самозалъгвай!“ Някой седне да разправя, че собата му била малка, кюнците кадели, стаята му била тясна, не могъл да влезе вътре. И това е преувеличение. Дойде тези дни една сестра при мене да ми се похвали, че си купила нови ботушки, много евтино ги взела. После се връща да ми каже, че те държали много студено, измръзнали ѝ краката вътре. Поглеждам, аз съм психолог в това отношение и виждам, че тя турила на краката си коконски чорапи, много тънки. Казвам ѝ: „Събуй си ботушките, аз имам едни здрави, вълнени чорапи, които на мене са малко къси, ще ти ги дам.“ Тя се събува и виждам на единия ѝ крак, единият пръст отвън, там е скъсан чорапът ѝ. След това тя остана доволна, че ѝ станало топло.

Сега аз превеждам. Тънките, копринени чорапи, това представя лъжливото в живота. Тури това, което носи в себе си топлина. То е доброто, истинското в света. Казвам след това на сестрата: „Спазвай следното правило: студена глава, но всякога топли ръце и крака. Не оставяй краката си да изстиват, защото после ще се простудиш. Не щади парите си за здравето. Купувай си вълнени чорапи, за да държат краката ти всякога топли.“ Помнете следното: Всички ония мисли, които влагаме в нашия ум, те трябва да носят смисъла на живота. Всички чувства, които влагаме в сърцето си, трябва да носят топлина и съдържание. Всички онези постъпки, които влагаме във волята си, трябва да носят стабилност. Постъпките ни да бъдат стабилни като българина. Всички вие днес се нуждаете от българския характер. Хората много се колебаят. Това показва, че те са непостоянни. Упоритостта е една черта, а твърдостта – друга. Те не трябва да се смесват. Твърдостта е божествено чувство, което всеки човек трябва да има в себе си. Като се вземе твърдостта на българина, справедливостта на англичанина, работливостта на германеца, любовта на славянина, добрата обхода на французина, песента на италианеца и ги съедините в едно, вие ще имате един пълен човек, с голямо благородство в себе си. На такъв човек може да се разчита. Това ни очаква в бъдеще. Всички блага, всички добри черти, които са развият, ще бъдат в бъдеще общо достояние на цялото човечество, както и на отделния човек. Това ще бъде общо достояние и за семействата, и за обществата, и за народите, и за мъже, и за жени, и за деца, но всички трябва да си поставите като задача да работите върху себе си, за да постигнете тия качества.

И тъй, поставете си за задача да служите с любов на духа си, с доброта на душата си и със справедливост на ума си.

Благословен господ Бог наш.
Тайна молитва.

Десета неделна беседа, държана от Учителя на 18 декември 1938 г.
София – Изгрев

Иди си с миром

Отче наш.
В началото бе Словото.

Ще прочета от 40–50 стих от седма глава от Евангелието на Лука.

Ще говоря върху думите от 50 стих: „*Иди си с миром!*“

Мнозина произнасят думите „Иди си с миром!“. Те представят един мир. Да си идеш с мир, това не е лесна работа, това не е за всеки. Ако един болен отиде при един лекар и последният му каже: „Иди си с миром“, какво ще разбере болният. Ако лекарят тури ръката си върху раната на болния и всяка болка изчезне, и след това лекарят каже на болния да си отиде с миром, той ще разбере смисъла на тия думи. Тези думи означават, че болният няма защо повече да се смущава.

Съвременните хора живеят в един голям свят, който е съставен от три департамента. Единият департамент е физическият свят. Той е свят на постоянни промени. Там всичко се мени, нищо не е постоянно. Там ежеминутно и ежесекундно нещата се променят, нищо не остава постоянно. Като наблюдавате цялата природа, откакто човечеството е започнало да живее, виждате, че земята се е изменила. Днес земята не е такава, каквато е била първоначално, нито такава, каквато е била във времето на Адама, нито такава, каквато е била във времето на Христа. И след хиляда години тя няма да бъде такава, каквато я виждаме днес. И човек се различава. И той не е същият, какъвто е бил във времето на Христа. Нито пък във времето на Адама е бил такъв, какъвто във времето на Христа. Казват, че хората си мязат. Не, те толкова много се различават, че почти са неузнаваеми. Във времето на Христа хората имаха ли радио, органи, пиана да им свирят? Бяха ли достигнали такива строежи, каквито имаме в сегашната епоха? Тогава хората имаха ли такива обсерватории, дето с големи телескопи наблюдават живота на небето? Тогава имаха ли такова широко понятие за вселената, каквото днес имат? Тогава хората знаеха много малко, но след хиляди години, сегашните хора, по отношение на бъдещите, ще се намират в същото положение, в каквото са били хората във времето на Христа.

Мнозина искат да им се каже истината. Какво ще им се каже за истината, когато те сами живеят в нея? Физическият свят, това е истината. Физическият свят е резултат от истината. От милиони години насам, всичко, каквото природата е създала, това е все истината. Истината не е нещо субективно. Всичко онова, което виждате с очите си, това е истината. Вашите очи, уши, ходенето ви, устата ви, всичко това е истина. Понякога вие си мислите, дали ходите или не. Може ли човек да си зададе въпроса, дали вижда или не? В това отношение вие можете да изпаднете в положението на онзи човек, който отишъл за пръв път на банята. Като му казали, че трябва да съблече дрехите си и гол да влезе в банята, той си казал: „Ако остана така между тия голи хора, аз ще се изгубя, затова трябва да си туря някакъв белег на ръката си.“ Той си турил една мартеница на ръката си да се познава между хората и да не се изгуби. Така и мнозина мислят, че като отидат в онзи свят, няма да се познават, ще се изгубят. Те се питат: „Как ще се опознаваме в онзи свят?“ Важно е, тук да се познавате, а що се отнася до онзи свят, този въпрос оставете настрана. Следователно, физическият свят е свят на промени, вследствие на което ние се чудим, защо толкова много сме се изменили. Благодарете се, че се изменяте. Болният човек трябва да се благодари, че се е изменил, че е станал здрав. Докато е болен, той ще се оплаква на този, на онзи, че главата го боли, че гърдите го болят. А така, като оздравее, като се промени, всички около него ще мирясат, няма да ги безпокои. Не е ли хубава да стават такива промени с хората? Не е ли добре сиромахът да стане богат? Като стане богат, той ще престане да се оплаква, че пари няма, че обуща няма, че въглища и дърва няма. Той ще си гледа работата и никого няма да безпокои. Та физическият свят е свят на земята. Вие сте дошли на земята да уредите работите си. Всичките ви погрешки седят в това, че сте изгубили вашия адресник. Като сте изгубили адресника си, слезли сте на земята но се намирате в чудо, никого не познавате. Тази е причината, дето сте закъсали. Затова казвате: „Колко лошо е създаден физическия свят!“ Лошо е създаден, защото нямате азбучника. Ако имахте азбучника, адресника, вашите работи лесно щяха да се наредят. Ако на българинът говориш на български език, той ще те разбере. Ако отидеш при един умиращ и му кажеш, че имаш едно лекарство, от което само няколко капки са в състояние да върнат живота му, той ще те разбере и ще отвори очите си на четири. Ако Можеш да направиш това с един богат болен и твоите работи ще се оправят. Ако си забравил да говориш български, твоята

работа е спукана. Следователно, ако след като си отишъл при болния, който е на умиране и се окаже, че си забравил лекарството и твоята работа е спукана. Какво представя това лекарство? Това лекарство не е нищо друго, освен елементите на човешкото щастие. Те се крият в неговите ръце. Следователно, човек трябва да пази тия елементи. Всичкото съдържание, което Бог е вложил, се крие в твоето сърце. Ако човек знае да чете надписите, много нещо би научил. Той ще чете по надписите на сърцето така, както съвременните археолози четат по остатъците на предпотопните животни. Обаче, мен не ме интересуват умрелите животни, но ме интересуват живите. Големите предпотопни мамонти са изчезнали. Но сега са намерили едно голямо сухоземно животно, което имало 26 метра дължина и 11 метра височина. Ако това животно живее днес на земята, каква полза би принесло на човечеството? То не може да се изхрани. Ще му трябва един тон храна дневно. В утробата на някои животни са намирали един тон храна. Можете да си представите, колко храна трябва на това грамадно животно. Природата е намерила, че тази работа е несъвместима: много харчене трябва. Такова голямо животно представя голямо предприятие, което изразходва големи капитали, а никакви приходи не донася. Каква мисъл може да има това грамадно животно? Тези големи животни и досега живеят, но в чувствата на човека, т. е. в астралния свят. Всички хора искат да бъдат грамадни. Един богаташ не се задоволява, например, със стотина хиляди лева, но той иска десет, до сто милиона лева. Той не се задоволява с малко, защото мисли, че няма да му стигнат. Един англичанин от Африка, голям милионер, тръгнал за Англия да присъства на коронацията на английския крал Едуард. Той носел със себе си 365 милиона стерлинги. По пътя дошла му на ум мисълта, че тези пари няма да му стигнат и той се хвърлил от парахода в морето, и се удавил. Колко хора постъпват като него. Някоя млада мома се влюби в някой момък и като види, че не може да се ожени за него, тя казва: „Ще се самоубия, не мога да живея без него.“ И този милионер отива на коронация, но мисли, че милионите, които има няма да му стигнат и той се удавя. Това е неразбиране на живота. Това се дължи на онези грандиозни желания в човека, останали от предпотопните грамадни животни. Тези грамадни животни трябва да се смалят. Аз бих предпочел да имам едно житно зърно в джоба си, отколкото един голям скъпоценен камък. В житното зърно се крият динамически сили. Житното зърно може да храни целия свят, а диамантът, макар че е скъпоценен, не може да изхрани света. Диамантът е

в статическо положение. Съвременните хора са свикнали със статическите състояния на нещата. Те искат да бъдат осигурени, но колкото повече желаят да се осигурят, толкова по-малко са осигурени. Ето, наскоро в Америка е станала една голяма катастрофа, в която 50 души били убити, а повече от двеста ранени. Два експреса са се движили един след друг: единият вървял по-бързо, последният настигнал първия, с който се ударил. Защо е станала катастрофата? При това, тя е станала днес, при тези предпазни мерки, с които си служи съвременната култура. Ако ти, в своя път си пуснал едно желание с малка бързина, а след него друго, с по-голяма бързина, второто ще настигне първото и ще стане една голяма катастрофа, в която 50 души ще бъдат убити, а повече от 200 ранени. Какъв смисъл има постигането на една идея, в която ще пострадат толкова души? Всички хора искат да оправят света по външен начин. Хората не трябва да забравят, че физическият свят е свят на резултати. Значи, ние живеем в един свят, пълен от резултатите на миналото. [Ние живеем в един свят от резултатите] на миналите векове и страдаме от тях. Защо? Защото много неща във физическия свят са глупаво направени. Тогава умът им не е стигал, как да направят тия неща. Те са направили такива неща, които днес се отразяват зле върху нас.

Сега ще ви изнеса един пример, едно обяснение, което учените хора не знаят. Ето, нашите индустриалци днес всички са се заели с вадене на въглища от земята, защото им трябват. Но знаете ли, каква е била епохата, когато въглищата са се образували? Тогава е била такава тирания, такова насилие, каквото светът никога не е виждал. Тогава и животните, и растенията са били наежени, вследствие на което природата е търсила начин, как да умири света. Най-после, тя е решила да ги превърне в черни въглища. Като не знаят това, хората мислят, че чрез въглищата Бог им изпраща едно благо и започват да го използват в индустрията. Обаче, като горят тия въглища, животните, които са затворени в тях, започват постепенно да излизат и навлизат в хората. И всички съвременни хора започват да живеят един въглен период, не на мъртви въглени, но на горящи въглени, които сега започват да горят. Казвате: „Какво трябва да се направи сега, за да се оправи света?“ Като не знаете какво да правите, вадете въглища, но ще носите техните лоши последствия. Съвременните хора не знаят как да се справят с ония пориви, които природата е имала преди години. Не че е лошо това, но трябва да се знае причината за тия неща. Ако младият е буен, трябва да се знае коя е причината за това. Ако

старият е мек, спокоен, трябва да се знае причината за това. Мислите ли, че старият човек е по-благороден от младия? Според мене, няма съществена разлика между младия и стария. Разликата е само в това, че младият слиза от планината, че като срещне нещо на пътя си, събаря го, търкаля го надолу. Старият пък вече е слязъл в полето, в долината на работата и няма защо да се клатушка. Ако старият се качи на планината, като слиза надолу и той по същия начин ще събаря камъни и ще дига шум. Който не разбира закона казва, че младият е буен. Буен е, защото слиза отгоре. Старият пък върви по равна местност. Целта на природата е да възпитава и младите и старите. Като изучавате живота на месоядните, виждате, че като слизат от планините, те нападат овцете и ги изяждат. Един ден тия месоядни ще станат овце. Казвате: „Възможно ли е това? Възможно ли е вълкът да стане овца?“ Как ще обясните тогава стиха, в който се казва, че има вълци, облечени в овчи кожи? Значи вълкът е турил на гърба си овча кожа да се покаже, че е овца. Как могат тия хора, които си служат с алегоричен език да поддържат, че има вълци, облечени с овчи кожи, а ако стане въпрос за това, което аз ви казвам, намирате, че не е възможно. За мен е възможно да се тури овча кожа на един вълк. Колкото е възможно да се тури овча кожа на един вълк, толкова е възможно вълкът да придобие характера на една овца. Най-после ние трябва да знаем, кои са причините за явяването на тия несъобразности. Кое е онова, което е направило вълка вълк? Има някаква причина за това, но аз не искам да я засягам. Аз мога в пет минути отгоре да направя най-кроткия и най-добрия човек да излезе вън от кожата си. Ако ви нараня или охлузя ръката, веднага вие ще вземете едно особено положение. Естеството ви веднага ще се измени и вие няма да ме гледате тихо и спокойно. Коя е причината за това? Направил съм ви пакост, причинил съм ви болка. Да оставим този въпрос настрана, но питам: „Коя е била подбудителната причина, задето някои ангели напуснали небето, мястото на вечно блаженство и чистота, място на радост и веселие и дойдоха на земята между грешните човешки синове? Кой ги застави да напуснат небето и да изгубят своята чистота?“ Те са слезли от онова величие и са дошли между хората на земята, като зверове да правят пакости. Някога, в далечното минало месоядните животни са били ангели, които днес са слезли във вид на животни да причиняват пакости на хората. Първоначално те са били миролюбиви като овцете, но като са слезли на земята във вид на тигри, вълци, лъвове, започнали да нападат тревопасните и да ги ядат.

Сега аз не искам да ми вярвате. Това е наука. Ако не вярвате, ще ви кажа, че не сте учени хора, нищо повече. Когато един астроном наблюдава небесните тела със своята тръба и вижда надалеч някои звезди, които се намират на разстояние един милион светлинни години от земята, трябва ли аз, който не виждам това нещо да не вярвам? Човекът вижда, защото има тръба, с която усилва зрението си. Ще кажете да докаже това нещо. Как ще ви докаже? Той може да ви докаже веднага. Ще вземе един апарат и ще ги фотографира. – „Ама аз не ги виждам." Това още нищо не значи. Човекът вижда това, което е снел на фотография. Казвате, че някои неща са реални, а други нереални. Не, всичко в света е реално. Нереалните неща пък са относителни. Нереално е, например, когато аз ви казвам, че един човек е на разстояние от вас един километър, а всъщност той се намира на десет километра от вас. Значи, тази нереалност съществува по отношение на мястото. Вие не подозирате даже, че всеки от вас е маг и каквото пожелае, става моментално. Например, някой пожелава да стане богат. Каквото е пожелал става, но ако не стане с него, с друг някой става. В този момент друг някой става богат. Друг желае да има детенце. Каквото е пожелал, ще стане. Ако не стане с него, друг някой ще има вече детенце. Ти искаш да станеш учен и друг някой в този момент се радва на учеността си. В целокупния живот, каквото човек помисли или пожелае, веднага става, но не с него, а с друг някой. И обратно: когато другите хора пожелаят или помислят да придобият нещо, в този момент аз имам шанс да придобия пожеланото. Тъй щото, ако вие сте се обнадеждили да станете учени, вие ще се помолите друг някой да стане учен. Щом той стане учен, друг път пък вие ще станете учени. От вас зависи учеността на другите хора, а от другите хора зависи вашата ученост. Ще кажете, че това е несъвместимо с вашите желания. Сега ще ви докажа верността на тази хипотеза. Бог ли ни е направил умни или ние сме станали такива? Бог ни е направил умни. Следователно, когато Бог иска да станем умни, ние ставаме умни, но когато Той не иска да станем умни, ние не можем да станем. Когато в Бог се роди една мисъл да направи нещо, веднага се ражда човек. И този човек извършва волята Божия.

Сега, ако питате има ли Господ, казвам: „Това, че вие съществувате показва, че има Господ в света." Понеже едно време, като е помислял Господ за нещо, човек се е раждал. Тъй щото, фактът, че днес съществувам показва, че съм резултат на Божията мисъл. Понеже едно време той е помислил за мене, днес аз изпълнявам Неговата воля. Сега вие искате да

знаете, какво всъщност представя Бога. Какво ви отличава вас като човек от другите животни? Тялото, в което живеете е един вид жилище, но същественото за човека е неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Под думата „воля“ аз разбирам целия човешки организъм, който е така съчетан, че с него вие можете да работите. Така изразена в работа, човешката воля става нещо реално. Какво представя физическия свят? Той е резултат от дейността на милиони векове. Физическият свят се отличава със своите слаби трептения, със своите слаби движения. Даже и светлината, която пътува с голяма бързина, с триста хиляди километра в секунда, в сравнение с бързината на трептенията в умствения свят, е като биволска кола. Пътя, който светлината на физическия свят извървява за 500 хиляди години, светлината в духовния свят го извървява за една година, а светлината на умствения свят го извървява за една седмица. Ако пък влезете в причинния свят, там светлината извървява същия път само за един ден. Понеже на физическия свят ние се движим в светлина със слаби трептения, ние живеем само в миналия живот. Даже и настоящето минава и заминава покрай нас, без да имаме апарати, с които да го схванем. Всичко, което днес става, това все е минало. Например, ако кажеш, че обичаш някого, тази любов не е отсега. Ако сега посадиш едно житно зърно в земята, което започва да расте, сега ли се е родило то? Не, това, което израства от житното зърно, е вложено в него от хиляди години насам, но понеже в него има стремеж да расте, то непрекъснато се появява, расте и се развива. Следователно, като расте, житното зърно проявява своето минало. Желанието му да расте е настоящо, а възможностите, които са вложени в него, са от далечното минало. Понеже ние сме вързани още за слабите неща, за изменчивите неща, ние тях повече обичаме. Онези неща, които бързо се движат не остават у нас големи отпечатъци. Те са толкова дребни, че без микроскоп не могат да се видят. А бъдещето е толкова велико, че едва го виждаме. Днес ние се занимаваме с малки работи. Сега аз съм за реалните неща в света. Това, което постоянно се [мени] и се е променило, е настоящето. Настоящето е това, което не се мени, то остава като основна точка. Това, което ни очаква е бъдещето. Видимо и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето има промени, но те се различават по същина. Например, вие можете да увеличавате и да намалявате един предмет, но и като го увеличавате, не се увеличава и като го намалявате, пак не се намалява. Например, ако под микроскоп увеличавате една микроба, всъщност тя увеличила ли се е? Тя си остава, каквато е била по-рано. Или

ако намалявате слънцето, намалило ли се е? То си остава толкова голямо, колкото си е всъщност. Ние намаляваме и увеличаваме нещата, за да станат те достъпни за нас. Тъй щото, като казваме, че някои неща са се увеличили или намалили, това показва, че живеем в един свят, в който боравим с малки величини, т. е. с относителни величини. Когато казвате, че някой човек е увеличен, аз виждам, че той е увеличен няколко пъти. Когато казвате, че някой човек е малък, дребен, аз го виждам грамаден, но той е намален няколко хиляди пъти, като слънцето. Казвате: „Тези хора не са направили малките работи, пък големи работи искат да правят." Няма нищо лошо в това. Вие нищо не губите от това. Ако поставите две големи идеи в практическия живот, дето има загуби, те ще се стълкновят, но ако ги изпратите на слънцето, там нищо няма да стане, там ще могат да се реализират, защото слънцето е голямо. Каквото изпратиш на слънцето все ще получиш от него нещо: топлина, светлина, условия за растене и зреене. На слънцето, колкото да е малко, ти все таки можеш да поставиш един плод да узрее. Но ако увеличиш с микроскоп една микроба, какво можеш да направиш с нейната привидна големина? Нищо не те ползва тази големина на Микробата. Когато се намериш на тясно, Микробата ще ти даде начин, как да се смалиш, да се освободиш. Тя ще те посъветва: „Когато се намериш на тясно, когато имаш да даваш на някого, стани малък като мене." Наистина, ако един човек стане толкова малък, като микроба, кой банкер, кой негов кредитор ще го хване и ще го даде под съд? Ако може да стане толкова малък, кой стражар ще може да го хване? Значи, малките, дребните работи могат само да ни освободят от нещастия и страдания, от бели, но благословение не могат да ни донесат. А големите работи в света, с които трябва да се занимаваме, те носят Божието благословение със себе си. Някой пита, защо трябва да се занимава с Господа? Много просто. Знаете, че с когото дружиш, за когото мислиш, такъв ставаш. Ето защо, като мислиш за Господа, най-добрия и най-разумния в света, ти постепенно ще придобиеш Неговите качества. Достатъчно е човек десет години да пасе говеда и да мисли само за тях, за да стане подобен на тях. Като мислиш постоянно за тях, ще кажеш най-после: „Човек не се нуждае от наука, малко е нужно, за да прекара живота си. Няма защо да се стремим към някакъв идеал." Когато говедарят пасе говеда, в края на краищата говедата печелят, а той по-скоро губи, отколкото да печели нещо. Те се повдигат на по-висока степен, отколкото са били по-рано, а той се е снишил. Той чувства, че е изгубил нещо от

характера си.

Сега искам да ви наведа на мисълта да се занимавате с велики работи, да мислите за тях, защото в тях е разумното. Само разумното в света е велико. Всичко друго, което не е разумно, е лишено от интелигентност. Дребните неща не са разумни. Следователно, от малките неща не можете да очаквате нещо много. Тъй щото, пита ли ви някой, защо мислите за Бога, ще кажете, че мислите, за да ви придаде нещо от себе си. Ако се излагаме на слънчевата светлина и топлина, ние непременно ще придобием нещо. От светлината на нашия мозък се произвежда мисълта. От топлината на сърцето чувствата започват да функционират, а от силата на волята организмът става по-подвижен.

Христос казва на жената: „Иди си с миром!“ Симон, един от тогавашните благородници,запита Христос: „Защо се занимаваш с тази жена?“ Той считаше, че е унизително човек да се занимава с една паднала жена. Но Христос му отговори: „Тази жена спечели повече отколкото ти.“ Който се занимава със слънцето, наистина ще почернее, ще поизгори малко, но печалбата ще бъде по-голяма, отколкото загубата. Под черния пласт ще се образува една здрава кожа. Значи, да се пече човек на слънце не само, че не е лошо, както някои си мислят, но даже е здравословно. Като дойдат до мисълта за Бога, хората се натъкват на едно механическо разбиране. Те мислят, че Бог е подобен на тях, че и Той има същите нужди, каквито те имат. Бог е единственото същество, което няма никакви нужди, в Което не стават никакви промени, но Което всякога има разположение да дава и да помага. Като види, че някое същество се мъчи, Господ го пита, защо се мъчи. – „Не мога да направя никаква работа.“ Бог веднага помага. Достатъчно е обаче, човек да е готов да повдигне очите си към Бога, когато му говори, за да получи неговата помощ. Ако цигуларят свири и поглежда нагоре, той ще стане виден цигулар. Художникът, взел четката, рисува, но се мъчи. – „Защо се мъчиш?“ – пита го Господ. – „Да рисувам.“ Той говори с Бога, но гледа на земята, срам то е, страх го е от Господа. Не, свободно вдигни главата си нагоре. Така ще получиш помощта и виден художник ще станеш. Българите имат обичай, когато млада булка говори със свекърва си, тя гледа към земята. Турците казват: „Който гледа към земята, той душите гори.“ Това е турско разбиране, но човек трябва да гледа нагоре, когато Господ му говори. Повдигни очите си и погледни към Господа Само така ще научиш това, което иначе никога не би научил. В Писанието е казано, че Бог е огън пояждаещ. Какво лошо има в това, ако изгориш от огъня на

Бога? Ако този огън те изгори, той отново ще те пресъздаде, ще образува нова, по-красива форма от първата. Огънят постоянно ни гори и пресъздава. Колкото и да се страхувате от него, ще знаете, че от това, от което се страхувате, то ще ви дойде на главата. Две неща се случват в живота на човека: това, което той обича и за което мисли постоянно, то иде на главата му; и това, което не обича и от което се страхува и то иде на главата му. Някои се страхуват от смъртта и тя дохожда. За да не дохожда, той трябва да я обикне. Като я обикне, тя пак ще дойде при него, но поне приятелски ще се разберат. Една стара негърка живяла в Америка. Това било във времето на робството на негрите. Тя била вече 85 годишна жена, но толкова много теглила, че често се обръщала към Бога с молба да изпрати Архангел Михаил да вземе душата ѝ, да я освободи от тежкия земен живот. Тя живеела близо до един американски пансион, дето живеели студенти. Двама от тях чули един ден молбата ѝ към Бога и решили да си устроят една шега. Те се дегизирали и потропали на вратата ѝ. – „Кой там?“ – „Аз съм Архангел Михаил и един ангел, мой помощник. Чухме молбата ти и идваме да вземем душата ти.“ Тя се замълчала и после отговорила: „Кажете им, че я няма тук.“ Тя искаше да се освободи от земния живот, но когато студентите дойдоха, тя ги върна назад. Тя трябваше да ти покани да седнат, да се разговори с тях и да им каже, че е готова да замине. Тя ги върна, с което искаше да покаже, че още иска да живее в този свят на страдания. Съвременните хора трябва да имат такива разбирания, че от всичко, което учат да придобиват същественото. Ние трябва да имаме едно отлично здраво тяло, със здрави удове: стомах, дробове, мозък, очи, уши, крака, ръце и т.н. Ние трябва да имаме толкова силен, толкова развит слух, че да схващаме и най-слабите трептения, да възприемаме всичко, което става по целия свят, от единия край на земята до другия. После, вие трябва да имате толкова силно зрение, че като насочите погледа си да виждате какво става по целия свят, като чрез телевизия. Не само на земята да виждате, но е на онзи свят да виждате нашите заминали, да се разговаряте с тях, да знаете, какво представя онзи свят. Само така ще имате представа за онзи свят. Аз съм ви казвал и друг път, на какво разстояние се намира този от онзи свят. Невидимият свят от видимия се намира на една сто милионна част от милиметъра. – „Къде е онзи свят?“ Тук, ние живеем в него. Ами, ако ви кажа, че около вас има много същества, какво ще отговорите? Ще кажете, че нищо не виждате. Така е, вие нищо не виждате, но това не значи, че те не съществуват. Важно е, че те не се виждат физически Да виждате

същества от другия свят, това не е физически процес. Наскоро една наша сестра си счупи крака и от страдания, от мъки тя станала ясновидка. Като лежа около един месец, тя става, но с голяма вътрешна тъга, не знае какво е станало с близките ѝ. Имала някакво предупреждение от невидимия свят, но не може да се справи с положението си. Станала тъжна, нервна, не може да се успокои и постоянно пита близките си, какво е станало, защо нищо не ѝ казват. Те се страхуват да ѝ кажат, за да не припадне. Най-после една сестра се осмели да ѝ каже и тя разбрала, какво е станало. Брат ѝ се поминал, но не искали да ѝ кажат. Но на сън тя го видяла. Тъй щото, преди да ѝ кажат, тя видяла брат си при нея. Тя останала доволна, че бил при нея и могла да го види. Ще кажете, защо брат ѝ не е отишъл при жена си и при детето си, а при сестра си. Защото в невидимия свят не съществуват отношения на женени. Там връзките се определят не отношенията на земята, но от близостта между душите. Ще кажете, че това е илюзия, че тя си е внушила, че вижда нещо, или че благодарение на нервното ѝ състояние е получила някакви особени впечатления. Както да говорите, това е факт. Какво означава думата „илюзия“? Частицата „ил“ означава зле. Значи, всяко нещо, което е зле употребено е илюзия. Всяко неразбрано нещо е илюзия. Това не значи, че то не е реално, но щом е неразбрано, то остава като илюзия. Всяка неправилна мисъл, всяко неправилно чувство, всяка неправилна постъпка са илюзии. Защо? Защото те не могат да ни дадат това, което очакваме.

Човек едновременно живее в три свята: физическия – в света на постоянните промени. После, човек живее в света на чувствата, в постоянните страдания и радости. Той чувства, че живее в един особен свят, но къде е, не знае. Той е в гърдите. Този свят е духовният. И най-после, той живее и горе в главата си, в умствения свят. Тези три свята коренно се различават. Законите на физическият свят се различават от тия на духовния. Законите на духовния се различават от тия на умствения, физическият свят е свят на формите или свят на промените. Духовният свят включва чувствата, а умственият – мисълта. Но има нещо по-високо от мисълта. Над умствения свят седи разумният, който ни въздейства. Всичко, каквото става в света, се дължи на разумния свят. Той прави преобразуванията в света. Вземете, всички европейски народи днес се смущават, безпокоят, те предвиждат, че ще станат големи промени. Не мислете, че всичко, което сега съществува, е реално. То е относително реално. Тия социални форми, които днес съществуват,са от хиляда години

насам, но все са претърпели известни промени. Следователно, пак предстоят помени. Всички сегашни мисли и чувства на хората предстоят на промени. Цялата култура ще се измени. Това не значи, че нищо не сме получили от тия досегашни форми на живот. Много сме получили, ползвали сме се от опитността на миналото, но новото иде и ще се наложи. Някои познания могат да се получат и чрез интуиция, не е нужно всичко да се минава на опит, да се преживява. Чрез интуицията си човек прониква в миналото и в бъдещето. Знае, какво е било в някога, какво ще бъде после. Ясновидците виждат, какво е било в миналото, какво става сега и какво ще стане в бъдеще. Всеки човек може да развие своята интуиция, да вижда това, което другите не виждат. Не само да вижда, но да предвижда, да предсказва нещата. Днес има много пророци: едни пророкуват чрез кафето, други чрез боб, трети на карти, четвърти на ръка, пети на лицето, шести по главата и т.н. Днес само пророци да търсите, ще намерите, колкото искате. Преди години се явили двама пророци в София, които предсказват на кафе. Те си взели едно джезве, чашки, кафе, захар и отишли на Витоша, там да гледат. Единият прави кафето, а другият гледа. Като дошло да гледат на себе си, понеже само този трябвало да гледа, който правел кафето, та те си разменили, единият гледал на другия [и така си пророкували]. Като слушате, как пророкуват, чудите се, отде виждат тия образи в кафето. Единият видял, че някой синеок човек щял да го посети след няколко дена. После пък видял, че някой човек върви, идвал към дома, щял да донесе около 20–30 хиляди лева. Как виждат това, те си знаят. Важно е, че тия пророци на кафе могат да предскажат, какво ще се случи най-много след десетина дни. Дойде ли до по-далечни бъдеще, те загазват там. Ще кажете, че това пророкуване е лъжа. Не е лъжа, все има нещо, което човек вижда в чашките. Лъжата седи в това, когато човек не казва това, което е видял. Някой отива да купува плат, който минава за хубав, вълнен, чист вълнен плат. Като вземеш плата, туряш нишките му под микроскоп и какво да видиш? Една трета от плата е съставена от памучни нишки. Там е лъжата. Ако платът е продаден такъв, какъвто всъщност е, никаква лъжа нямаше да има. Търговецът можеше да каже: „Платът е смесен, една трета памук и две трети вълна.“ Говорете всякога истината, защото както да я прикривате, лъжата все ще излезе на бял свят. Щом някой се осмели да говори лъжливи работи, микроскопът ще си даде думата. Наистина, има плат, но не е такъв, за какъвто се представя.

На същото основание човек иска да изтъче своя организъм от чиста

материя. Здраво тяло, здрав мозък трябва да има човек, за да може чрез него да възприеме силите на природата. После, човек трябва да си създаде здрави мускули, които да се отличават с голяма пластичност, да възприемат най-чувствителните трептения на природата и да ги предават чрез нервната система на мозъка. И кожата трябва да бъде мека и възприемчива. Ако кожата е суха, груба, тя не може да възприема външните впечатления. Такава кожа е лишена от онази динамична вода, която е необходима на организма. Ония, на които кожата е суха, трябва да правят топли бани, да не се киснат много във водата. Малко да седят във водата, за да дадат възможност на топлата вода да се всмукне чрез порите в целия организъм. Щом организмът приеме, колкото вода му е нужна, в него се развива особена магнетична енергия, която благоприятства за кръвообращението. Днес всички хора трябва да влязат в съзнателна, правилна, любовна връзка с природата, да се ползват разумно от нейните енергии. Природата не може да бъде еднакво щедра към всички. От отношенията на човека към природата зависят и нейните отношения към самия човек. Благословение е за човека, ако той цени онова, което природата му дава, ако той я обича и е свързан с нея. Ако не сме доволни от това, което Бог ни е дал и всеки ден ни дава, ние не можем да го използваме разумно. Какво повече можем да искаме от Бога? Ако ви се даде голямо богатство, то ще ви направи нещастни. Защо? Защото това богатства не е само ваше, то принадлежи на всички. Всички са вложили по нещо. Следователно, ако човек притежава повече богатства, отколкото са му нужни, природата го държи отговорен за това, което е обсебил. В природата съществува следният закон: „Никой няма право да задържа за себе си повече блага, от колкото са му потребни." Всеки трябва да има толкова, колкото му е потребно за деня. Каквото има човек, трябва да го туря в обръщение. Ако хората биха вярвали в порядъка на висшата природа и ако имаха повече доверие един в друг, животът щеше да бъде благословение за тях. Вземете, днес всички граждани са изгубили доверие в държавата си и държавата е изгубила доверие в своите поданици. Управляващите са поставени от Бога да управляват. Следователно, те трябва да бъдат носители на онези блага, които Бог е дал. Гражданите на държавата пък са работници, които трябва да използват разумно всички блага, които са им дадени. И едните и другите трябва да бъдат носители на нещо хубаво. Какво се ползва министърът на една държава, ако цял ден приема и изпраща гости и не може да си почине? Не, неговата работа не е

само в посрещане и изпращане. Други задължения има той. Какво се ползва един лекар, който цял ден пипа пулса на болните? След като поработи 10–20 години лекарят иска да бяга от болните. Защо? Всеки болен иска да вземе нещо от лекаря. Какво представят тия сто или двеста лева, които лекарят е получил от болния? В сравнение с това, което лекарят дава на болния, тия пари нищо не представят. Всяка болест е заразителна, било физическа или психически. Ако болният е дал сто лева, лекарят е изгубил хиляда. Лекарят трябва да покаже на болните и на здравите, как да живеят. Той трябва да им обърне внимание, защо идат болестите да им обясни причините на заболяването. Ако отиде при някой болен, който е бил несправедлив, който има грубо, жестоко сърце, той трябва да му каже, че болестта е дошла, за да смекчи сърцето му. Вложете добродетелта за основа на вашия живот и краката няма да ви болят. Вложете правдата за основа на вашия живот и ръцете няма да ви болят. Вложете разумността в живота си и ушите няма да ви болят. Вложете истината за основа на живота си и очите няма да ви болят. Вложете любовта за основа на живота си и устата няма да ви боли. Направете опит и сами ще се убедите в това. Не направите ли това, хиляди години наред можете да търсите лекари и пак болни ще бъдете. В бъдеще лекарят ето как ще постъпва: Като отиде при някой болен той ще го пита: „Готов ли си да бъдеш справедлив, честен, добродетелен човек? Ако си готов да постъпваш така, ще те лекувам. Ако не си готов, няма да те лекувам.“ Днес лекарите се принуждават да лекуват всички, защото очакват тяхното възнаграждение. В бъдеще лекарите ще бъдат пенсионирани. Всеки човек, болен или здрав ще бъде длъжен да внася за лекаря сто или двеста лева месечно. Ако всеки лекар има по двеста души и всеки пациент плаща по сто лева, това са десет хиляди лева месечно. Това ще е достатъчно на един лекар. Но [както и да е], това са все материални въпроси.

Казва се в Евангелието, че тази жена измила нозете на Христа. Какво означават нозете? Доброто в света. С ръцете си изми нозете на Христа. Значи, тя приложи справедливостта в живота си. И с устата целуваше нозете му. Тази жена казваше: „Господи, аз придобих любовта, разбрах я, разбрах справедливостта и доброто и сега ги прилагам в живота си. Ще живея за Теб и ще приложа всичко, което научих и разбрах.“ Затова Христос каза на тази жена: „Прощават ти се греховете. Иди си с миром! Живей в онзи велик свят, дето Бог се проявява.“ Сега и на вас казвам: Благодарете, като тази жена за светлината, която ви се праща, за думите,

които сутрин ви казвам. Ако е за богатство, за мен е по-лесно да ви направя богати, отколкото да ви направя разумни. Ако е за богатство, аз мога да ви кажа, къде има скрито богатство в земята и всички да станете богати. Но разумността не може да се намери. Тя не е скрита в земята, като парите. Отде ще извадите разумността? Всички четете свещената книга, но всички еднакво не се ползвате. Тя трябва да се разбира, да се влиза в дълбокия смисъл, който е вложен в нея. За да разберете Свещените книги, вие трябва да четете природата. От природата вие ще научите, какво е направил Бог. Тогава вие ще дойдете до едно познание в себе си. Ако не дойдете до това познание, нищо няма да разберете от възвишения свят, нищо няма да разберете от истината.

Сега, желая ви да имате отлично тяло, отлични дробове, отличен стомах, отлично сърце. За да имате отлично сърце, приложете динамическата любов. Обичайте безрезервно. Не поставяйте бентове на любовта си. Дойде ли до любовта, не философствайте, какво нещо представлява любовта. За да имате отличен ум, поставете в себе си Божествената светлина, Божествената мъдрост, която храни вашия мозък. Тя е храна за висшата разумност в света. Най-после положете истината за основа на живота си и вие ще имате отлично тяло, такова, каквото никога не сте сънували. Който иска да има здраво, силно, красиво, мощно тяло и да бъде безсмъртен, той трябва да постави за основа в живота си истината.

Сега желая ви да поставите истината за основа на вашия живот, за да придобиете безсмъртието, което единствено може да ви освободи от мъчнотиите, в които сега се намирате.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Единайста неделна беседа от Учителя, държана на 25 декември 1938 г.

София – Изгрев

Забележка:

3 януари 1939 год. е неделя. Беседата е „Малкият брат“, държана в 10 часа на 1 януари 1939г. и е отпечатана в отделна книжка под заглавие „Големият брат“. Беседата, държана на 1 януари 1939 год. „Малкият брат“ е отпечатана в каталога в поредицата „Утринни слова“.

И ще бъдеш блажен

Отче наш.
В началото бе словото.

Ще прочета 14 стих от 14 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

„И ще бъдеш блажен“ – „Кога?“ – Когато намериш своето място в света. Човек трябва да намери своето място в света. Блажен ще бъдеш, когато намериш своето място в света, а нещастен ще бъдеш, когато не намериш своето място. Следователно, два вида хора има в света: едните са блажени, защото са намерили своето място, а другите са нещастни, защото не са намерили мястото си. И когато хората питат, кога ще станат щастливи, отговарям: хората ще станат щастливи, когато намерят своето място, а нещастни, когато не намерят своето място. Тъй както съвременните хора разсъждават, те разсъждават много разпокъсано. Има един начин на разсъждение, който хората трябва да го възприемат. Казвате, че някой човек е щастлив или учен. Вие не знаете доколко е щастлив или учен. Вие предполагате това, но не знаете точно. – „Ама нали виждам по лицето му.“ – Какво виждаш по лицето му? Ако видиш, че една къща е добре измазана отвън, това още не значи, че тя е разумна. Ако в човек има някаква интелигентност, това ни най-малко не показва, че къщата е интелигентна. Ако една машина работи добре, това ни най-малко не показва, че разумността е в самата машина. Разумното съчетание между частите на машината се дължи на онзи, който е направил машината. Когато казваме, че някой човек е красив, това ни най-малко не показва, че самият човек е красив. Зад този човек седи нещо друго, което го прави красив. Хората оценяват само външната страна на красотата, вследствие на което, тази красота понякога им коства много скъпо.

При сегашните условия на живота, по-добре е човек да бъде грозен, отколкото красив. По-добре е човек да бъде сиромах, отколкото богат. И богатството е добро нещо, но при сегашните условия на живота, богатият страда повече от сиромаха. Понеже това е една истина, днес в света има повече кандидати за сиромашията, отколкото за богатството. Сиромасите са

разбрали това отдавна. Щастието на ръката зависи от [неотделянето ѝ от] тялото. В който ден намисли, че не може да живее самостоятелно и се отдели от тялото, тя е изложена на изсъхване. Вън от тялото тя не може да живее, сама не може да живее, защото не може да извършва онези функции, които тялото върши. Ако и самото тяло, от което зависи ръката, излезе от условията на въздуха и на светлината, и то не може да съществува. Както ръката живее, така и тялото живее, но както ръката трябва да бъде свързана с тялото, така и тялото на човека трябва да бъде свързано с външните условия на природата. И растението живее, защото е свързано с природата. Ще кажете, че земята сама живее. Не и земята живее по единствената причина, че е свързана със слънцето. Ако земята се отдалечи от слънцето и нея я очаква катастрофа в пространството. Следователно това, което държи хората вързани и могат да живеят, това е разумното в света. Вън от разумността се случват най-големите нещастия. Следователно дойдете ли до страданията в света, ще знаете, че те се дължат на вашата неразумност. Щастието пък зависи от разумността. Аз не говоря за едно краткотрайно щастие. Истинското щастие е един непрекъснат процес. Ако човек е щастлив, той е разумен. Ако е нещастен, той е неразумен. Казвате: „Какво трябва да се прави тогава?“ Ще вложите разумността в своя живот. В разумността има два начина на живеене. Първоначално, когато човек се е явил в света, той не е имал това съзнание, което днес виждаме в него. Тогава той се е занимавал само с външните предмети, както децата се занимават с играчки. Тогава той се е интересувал само от външната природа. Как са били създадени външните предмети в природата, това не го е интересувало. Впоследствие, след като живял милиони години и външната природа започнала да го ограничава, тогава той започнал да мисли по-дълбоко върху нещата. Това, което до тогава го е забавлявало е започнало вече да го отегчава. Като се е намерил пред известни лишения ,той започнал да страда, но не могъл да си даде отчет, защо страда. Когато самосъзнанието в него е започнало да се развива, той започнал да забелязва, че всички нещастия в живота му се дължат на известно отклонение от Божествения закон. Въпреки това, той не знаел, какво да прави. Ти съзнаваш, че кракът ти е счупен, боли те, страдаш, но ако не знаеш как да се помогнеш, страданието няма да те остави. Съзнаваш, че си невежа, че си глупав, но не можеш да си помогнеш, не знаеш как да придобиеш знания. Какво от това, че съзнаваш своето невежество? Или какво от това, че съзнаваш, че си богат или сиромах, че имаш голямо

изобилие от всичко, или че си в големи лишения, или че си болен и страдаш, а не знаеш нито как да употребиш богатството си, нито как да се справиш със сиромашията и с болестта си, нито пък знаеш, как да придобиеш знания и любов. Безлюбието се дължи на зле употребената любов; глупостта е зле употребена мъдрост; робството е зле употребена свобода. Хората не страдат от недоимък, но от голямо изобилие. Съвременните хора нямат едно правилно разрешение за щастливия живот да знаят кой е щастлив живот и от какво зависи. Постоянно слушате някой да казва, че иска да бъде господар. Как може да бъде човек господар, когато преди всичко зависи от въздуха, от светлината, от водата, от хляба, от земята? Той предполага, че е господар и може да заповядва. Той сам има най-малко четири господари, които му заповядват, а той си мисли, че е господар. Там е грешката на хората. Съвременните хора си поставили задача да подчинят природата на себе си. Наскоро ходих да гледам на кино експедицията на Северния полюс. Казват, че човек е постигнал много, но като гледам какъв страх, какво робство, какво ограничение, какъв труд прилагаха тия руснаци там… Те зависят от ветровете, от студа и постоянно чакат да им изпратят нещо с аероплани. След всичко това казват, че човек е постигнал големи резултати. Той мяза на крадците, на апашите, които като откраднат нещо малко, мислят, че много са придобили. Като хване нищо в ръката си, казва: „Постигнах вече." Но утре го хванат в затвор и за да се освободи трябва да плати много повече от това, което е откраднал. Ако има нещо да се харесва в човека, това е онзи непрекъснат стремеж на духа да постигне нещо. Какво представя Северният полюс? Руските експедитори отидоха да намерят земя, но те бяха обиколени изключително от лед. И след неколкомесечно прекарване, те се намериха на 2500 метра далеч от полюса. Значи, полюсът се преместил. Важно е онова постоянство, онази вяра в тия хора, които си казваха: „Ще свършим тая работа, въпреки всичките жертви, които се изискват." С това русите искат да кажат на света, че не са страхливи хора, могат да отидат чак на Северния полюс. Ние разглеждаме тия неща от друго становище, от гледището на придобивките на човека от миналото и днес. Постиженията на човечеството днес са по-големи от тия в миналото, а бъдещите ще бъдат по-големи от настоящите. След хиляда години ние ще имаме пътища от тук до месечината, а след триста хиляди години и до слънцето. Ако пожелаеш да отидеш до слънцето, ще си вземеш билет и хайде до слънцето. Това е поетически разказ, но все пак ви говоря за една бъдеща реалност. И днес има хора,

които ходят до месечината и до слънцето, но те не дават гласност на тия свои излети. Те ходят инкогнито на месечината и на слънцето, не искат да се прославят, да пишат вестниците за тях. Дали вярвате или не вярвате, то е ваша работа, свободни сте. Ако не вярвате, добре. Ако вярвате, още по-добре за вас. Засега вие сте дошли на земята и като сте дошли, трябва да знаете, че сте в училище и да се учите. Мнозина се питат, отде иде човек. И после казват, не Господ е създал човека. Това е много материално схващане Че Господ е създал човека е толкова вярно, колкото е вярно и твърдението на бабите, че детето е излязло от реката, дето жабите живеят. Научно е вярно, че човек е дошъл от мястото, дето жабите живеят, но че е дошъл от реката, това не е вярно. Човек е дошъл от един много красив свят и като е дошъл на земята, потопили са го в един дълбок сън да забрави този свят, от който е слязъл. Ако си спомни за този свят, той не би могъл да живее на земята нито пет минути. Но понеже са изгубили пътя за онзи свят, те казват: „Няма какво да се прави, ще се живее на земята.“ Те мязат на онези авиатори, които като паднат от аероплана си и се намерят в чужди условия, искат, не искат приспособяват се с новите условия – няма с какво да си отидат. Казвам: Ние [сами] трябва да се свържем със своето старото отечество. Блажени са тези, които са получили първото писмо от своето старо отечество, отдето са излезли някога. Понеже хората още не са свързани с това отечество, те са захвърлени някъде в робство. Кога ще се освободите? Когато се свържете с това отечество. От хиляди години насам от невидимия свят пращат някого да ни съобщи нещо за това отечество, но вие казвате: „Не искаме да ни лъжат. Тук сме дошли, тук ще си останем.“ Обаче, земята представя един голям кораб, с който всички вие плувате. Може би след сто милиона години този кораб ще спре на някое пристанище и всички вие ще трябва да слезете от него. Сега не ви казвам, че трябва да вярвате, но това са научни данни, които човек нито може да отрече, нито може да твърди. Има неща, които нито се твърдят, нито се отричат. Например, ние не можем да твърдим, нито да отричаме другия живот. Той не може да се докаже при днешните условия на живот. Казва някой, че като се е родил, ще умре. Ти умирал ли си да знаеш, какво нещо е смъртта? Докато не си умрял, ти нямаш право да говориш за смъртта. Като умреш, тогава ще говориш. Сега понеже живееш, ти нямаш право да говориш за смъртта. – „Ама учените хора казват.“ Тия учени хора умирали ли са? Досега никой не е умирал и при това всички проповядват, че ще умрем. Кой от вас е умирал? Казва някой, че баща му умрял. Отде знае той, че баща му

е умрял? Ами ако се е скрил някъде? Когато гъсеницата престане да е гъсеница, умряла ли е тя? Всички гъсеници казват, че е умряла, съжаляват я, а тя се разхожда от цвят на цвят, като пеперуда. Тя се напъстрила със своята красива дрешка и пее своята песен на живота. Сегашното ѝ положение е по-добро от първото.

„Ще бъдеш блажен.“ Човек трябва да разбере големите блага, които му са дадени. Той трябва съзнателно да оцени живота, който има в себе си. Човек трябва да мине още една стъпка по-високо, за да влезе в Царството Божие. Човек е бил в Божествения живот, но после е излязъл от него и е влязъл в съзнанието на човека. Сега трябва да направи крачка напред в самосъзнанието, после в свръхсъзнанието, дето ще се отворят очите му. Тогава,именно, той може да получава писма от невидимия свят. И забележете, земята е красива по единствена причина, че представя отражение на онзи свят. Четиримата Папановци, които прекараха на Северния полюс, се крепяха благодарение на Русия и на руския народ. Те бяха в непрекъсната връзка с Русия, отдето им изпращаха с аероплани дрехи, гориво, храна. Там те можаха да прекарат в своите топли палатки, да правят своите наблюдения. Ако зад тях не беше Русия, те нищо не можеха да направят. Така и хората на земята се крепят благодарение на грижите на невидимия свят. Ако зад тях не седи този свят, от хората нищо не би останало. Сега всички хора на земята са Папановци, дошли от Северния полюс да правят научни изследвания. Зад хората седи невидимият свят със своите аероплани и радиоприемници. Наистина, тия Папановци имаха и неблагоприятни условия. Те се намираха при голям студ, до [минус] 35–40 градуса. Все таки, благодарение на тяхната издръжливост те можаха да прекарат толкова месеци. Често религиозните и духовните хора говорят за постижения. Те едва са в началото на своите постижения. На всеки човек предстой задачата да намери своето място и своето предназначение. Щом намери своето място и предназначение, той ще намери и смисъла на живота и ще почне да развива своите дарби и способности, които ще му донесат онова щастие, да бъде доволен от себе си и от окръжаващата го среда, а също и окръжаващата среда да бъде доволна от него. Като не разбира богатството, което му е дадено, човек казва: „Какво имам?“ Как какво имаш? Ти имаш пет пръста. Ако си пианист, какво ще правиш без един пръст? Ако ти липсват и двата или трите пръста, какво ще правиш без тях? Един пръст даже за пианиста струва милиони. Ще кажете, че ще свирите с един пръст. Аз не бих желал да свиря с един пръст. От един

пръст ще излезе само един тон. Като дигне показалеца си нагоре, човек показва своята личност, своето достойнство. Той казва: „Аз съм човек, имам гордост, имам достойнство. Аз съм човек, който мисля.“ Когато дигне втория си пръст, човек иска да каже, че в него има чувство на справедливост, той прави разлика между добро и зло. Като дигне безименния си пръст, с това човек показва, че има чувство към красивото и великото в живота, има вкус, може добре да се облича. Малкият пръст пък показва, че човек има отношения с хората, знае как да се обхожда с тях. Ако няма малкия си пръст, човек не би знаел, как да се обхожда нито със себе си, нито със своя ближен. Всеки човек, който не се отнася добре със своя ум, със своето сърце, със своето тяло, неговият малък пръст започва да се деформира. Ако човек не се учи добре, не мисли правилно, не знае как да се облича и да цени красивото и хубавото в света, безименният му пръст започва да се деформира. Ако човек не постъпва справедливо, деформира се средният му пръст. И най-после, ако човек не оценява своето достойнство, това, което Бог му е дал, деформира се показалецът му. А онези, които не любят Бога, деформира се палецът им. Значи, палецът е свързан с чувството любов към Бога. Показалецът – с достойнството. Средният пръст – със справедливостта. Безименния – с наука, музика, изкуство. Малкият пръст – с правилна обхода. Тъй щото, като дигне човек ръката си нагоре, трябва да знае, какво да прави. Ще започнеш от палеца си – с любовта, която ще приложиш в своя личен живот. После ще я приложиш в справедливостта, в науката, в своите материални работи, в къщата си, във всичко, което вършиш. Всичко ще правиш с любов. Каквото правиш, учиш ли, обличаш ли се, всичко трябва да правиш с любов. Любовта трябва да бъде като подтик в живота ти. Само тогава животът ще има смисъл за тебе. Прави ли човека нещо без любов, това е робство, това е мъчение.

Сега аз не искам да ви заставям, да вярвате в това. Защото аз съм за онази вяра, която носи сила в себе си. Вяра, която не носи сила, е вярване, не е никаква вяра. Вярата трябва да носи сила, която може де се превърне в светлина и в топлина. Щом имаш вяра, ще имаш сила. Щом имаш сила, ще имаш светлина и топлина. И тогава всички неща ще бъдат възможни. Нямаш ли сила, нямаш светлина и топлина. Тогава нещата няма да бъдат за тебе възможни. Когато се казва, че човекът трябва да има вяра, разбирам онази вяра, която ще внесе в него сила Божествената сила. Сега хората търсят Бога вън от себе си. Не, Бога трябва да търсите в своя ум, в своето

сърце, в своята душа, в своя дух. И тогава вие трябва да имате идеята, че онова същество, което свързва хората в едно, което ги повдига, което ги възкресява е Бог. Той мисли за всяко зрънце. Щом едно зрънце падне на земята, Бог започва да мисли за него и след време то израства. И понеже всичко в света се движи, всичко расте и се развива, всичко мисли, всичко благува и страда, ние трябва да знаем, че във всичко това участва Бог. Бог ни изпраща всичко това, като предметно учение. Със страданията Бог иска да ни покаже, кои са причините за страданията. За онзи, който не разбира смисъл на страданията, те са страшни. Онзи, който разбира страданията, започва да изправя погрешките си. И тогава страданията започват да се превръщат за него във велико благо. Например, ако не е справедлив, човек ще си създаде ред неприятности и нещастия. Ако той е съдя, кой как дойде, ще издаде една строга резолюция. За всяко престъпление от страна на хората, той ще издава резолюция: да се обеси, да се затвори този човек. И какво се ползва от тези строги присъди? Всички тия хора, които днес е осъдил, след време ще му станат неприятели. Този човек станал съдя, цели 30 години съдил хората и с тези присъди си навлякъл толкова големи беди и нещастия, че цял живот няма да му стигне да изправи погрешките си. И какво излиза в края на краищата? Този човек с пари си купил нещастията. Ако аз съм съдя, ето как бих решавал въпросите. Ако трябва да осъдя някого за някакво престъпление, ще го извикам вечер у дома си и ще му кажа, че за извършеното престъпление му се пада голямо наказание, но ако обещае, че ще изправи погрешката си, ще му наложа най-лекото наказание, ще го държа три дена затворен и след това ще го освободя. Аз ви говоря за една висша справедливост. Учените искат да наложат едно наказание в обществения живот и с това да изправят хората. Не, това е невъзможно. Докато човек не приложи известно наказание първо върху себе си, той няма право да го наложи върху другите. И тогава, като го наложи върху другите, ще има добър резултат. Същото се отнася и до новите идеи, до всяко ново учение и нова теория. Какъв резултат мога да очаквам от едно учение, ако не съм готов първо да приложа това учение върху своя ум, върху своята душа, върху своя дух и върху своето сърце? Ако направиш една погрешка, кажи си: „За тази погрешка, ще те държа три дни в затвор." Не е ли готов справедливо да се съди, човек никога няма да се оправи. Седи някой и току съди себе си, казва, че е лош, че е грешен и т.н. Постоянно мисли за своята съдба, а нищо особено не прави. Казваш, че си лош, че си грешен, а не можеш да отделиш грешното от правото в себе си.

Друг път казваш, че си умен, но не можеш да отделиш разумното от неразумното в себе си. И добрият и лошия живеят в едно тяло, но кой кого съди, не знаете. Бъдещият съдя трябва са бъде най-съвършения човек, да няма никакви слабости. И адвокатът, който защитава делата, трябва да бъде съвършен; и лекарят, който лекува хората, трябва да бъде съвършен; и учителят, който учи децата, трябва да бъде съвършен; майката, която ражда, също трябва да бъде съвършена; бащата, който се жени и той трябва да бъде съвършен. Всички хора, които се женят, трябва да бъдат съвършени.

Сега вече съзнават това. Какво поколение ще излезе от болни хора? В Германия поставят на големи изпитания младите, които мислят да се женят. Те искат здраво поколение. Бъдещото младо поколение ще иска още повече неща. Това показва, че иде нов порядък в света, дето всеки сам трябва да си даде отчет. Когато някой иска да се жени, той трябва да мисли, какво ще създаде. Когато Господ създаде света и човека, Той беше съвършен и създаде нещо съвършено. А ти, несъвършеният, искаш да създадеш нещо. Какво ще бъде това, което ще създадеш? Ще прилича на теб. То ще бъде едно хилаво поколение. Ние благодарим за такова поколение.

Мнозина идват при мене и казват: „Да обърнем този човек.“ – „Накъде ще го обърнете?“ – „Към Бога.“ Преди да обърне кого и да е, човек трябва да се постарае да обърне себе си. Ако може да обърне себе си, той може да обърне всички други хора. Ако себе си не може да обърне, никого другиго не може да обърне. Какво значи обръщането? Ти вървиш по пътя, но си с гръб към слънцето. За да се обърнеш с лицето си към слънцето, ти трябва да направиш един полукръг. Това значи да се обърне човек към Господа. Като се обърнеш с лице към Господа, кажи: „Господи, сега какво мога да направя?“ Ако попитате една соба, какво трябва да правите, тя ще ви каже: „Вземете огън, въглища и запалете огъня, да горя и да отоплявам.“ Тази соба има цена, докато грее и топли стаята. Щом престане да гори, тя изгубва цената си. Кюнците ѝ могат да бъдат златни, с различни украшения, но ако не гори, нищо особено не струва. За зимата тя няма значение. Ако простата соба гори добре и отоплява стаята, тя е за предпочитане пред красивата, която не може да отоплява. Днес всички хора искат да бъдат красиви. Добро е това желание, но ако в красотата си човек няма добродетели, тази красота не е на място. Под думата „доброта“ аз разбирам горивото. Добротата е горивото, което гори и отоплява. На такава

соба човек може да си сготви, да си опече хляб, да се стопли. Какво струва такава соба? Обаче, ако на собата човек може да се стопли, да си наготви, да си опече хляб, тя е на мястото си.

Сега всички хора се оплакват, че са остарели и се приготвят за един свят, който не познават. Всички проповядват за един свят, който не знаят. Казвате, че Христос е казал така. Какво е казал Христос, това е друг въпрос. Спазвате ли всичко, което Христос е казал? Той е казал, че е излязъл от Отца си и е дошъл между хората да направи връзка с тях. Вие направихте ли тая връзка? Христос казва: „Дето съм аз, там сте и вие.“ На друго място казва: „Отивам при Отца си да ви приготвя жилище.“ Наистина, когато започнете да живеете заедно с Христа, вие ще разберете смисъла на живота. „И аз ще ви се изявя.“ Какво означават думите „Аз ще ви се изявя“? Когато отидете в дома на някой ваш приятел, той ще ви приеме сърдечно, ще ви запознае с домашните си, с жена си, с децата си. После ще ви заведе на разходка със своя автомобил или файтон, ако има такива. След това ще се върнете у дома му, дето ви чака богата трапеза. Там ще се нахраните добре, ще си починете. И след това пак ще ви върне у дома ви, като ви покани и друг път да го посетите. [Един българин разправяше] своите опитности. Като бил в Америка поканили го на гости в едно семейство. Той поканил, от своя страна, двама други българи. Като отишъл в семейството, хазяинът веднага го запитал: „Защо идват тия двама души с теб?“ – „Аз ги поканих.“ – „Да, но ние нямаме пред вид и тях.“ Сега и вие се намирате в същото положение: като ви поканят на небето, вие каните със себе си, най-малко още двама. Но едно трябва да знаете: когато вие каните, от своя страна, ще останете насред пътя. Когато Бог ни кани, това е едно нещо; когато вие каните, това е друго нещо. Ето защо, при положението, при което човек се намира, вие трябва да говорите само върху онова, което знаете, което сте опитали и преживели. Човек трябва да поддържа само онова, което е преживял, което е научил от растенията, от животните, от птиците, от млекопитаещите, както и от самите хора, от самия човек. Това, което днес знае човек, съществува от памтивека. Това, което човек е научил и преживял за онзи свят, за културата на човечеството, за науката, то ще му остане. Всички останали теории, които не съставляват никаква ценност за него, ще останат, като излишен товар. Какво се ползва човек от това, че знае, какво някой страда? Какво се ползва от това, ако знае, че съществува ад и рай? За кого е създаден адът? За страхливите. За кого е създаден раят? За смелите. Следователно, раят е

място за страхливите, а раят – място за смелите. Всеки, който е страхлив ще отиде в ада; който е смел, той ще отиде в рая. Щом си страхлив, ти си в ада; щом си смел, ти си в рая. Страхът и безверието вървят заедно. Вярата е любовта пък вървят заедно. Затова човек трябва да бъде смел. В истината човек трябва да бъде абсолютно смел. Казвате: „Раят за мене ли е?“ Че за кого трябва да бъде раят? Раят е за смелия, раят е за любовта. Адът пък е за страхливия, за неверния. Ще кажете, че Бог е определил така – едни хора да бъдат в ада, а други – в рая. Не, това е криво разбиране. Човек сам определя своето място. Смелият сам определя своето място. За да бъде смел, човек трябва да бъде свободен. Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не си свободен. Нито можеш да обичаш, ако не си свободен. Свободата не е нещо външно. Свободен човек е този, който разсъждава правилно. Свободен човек е този, който може да се отнася правилно със своя ум, със своето сърце, със своята душа и със своя дух. Като знае това, той ще може да се отнася добре и с всички хора. Ако ти не можеш да се отнасяш добре със себе си и с другите хора не можеш да се отнасяш добре.

Казвам: Сегашните вярващи хора трябва да имат смелост, която да произтича от любовта. Без любов никаква смелост не може да съществува. Аз съм наблюдавал кокошката, колко е страхлива. Докато няма пиленца, докато не е станала квачка, достатъчно е да ѝ извикаш и тя бяга. Обаче, стане ли квачка, тя проявява голяма смелост. Тя е готова да се хвърли и на големи волове, които се осмеляват да нападнат пиленцата ѝ. Тя отваря уста, готова е да ги кълве, да се хвърля върху тях, за да защити малките си. Следователно, докато човек бяга от страх, той няма никакви пиленца. Щом е смел, щом е готов да се хвърли и върху вола, да го кълве, той има малки пиленца, с които лесно се справя. Той е готов докрай да ги защитава. Та и на сегашните хора им трябва идеал. Без идеал, те не могат да бъдат свободни, нито смели. Някой казва, че има някакъв идеал,а ще дойде друг отвън да му проповядва, че Бог не съществува. „Отде знаеш това?“ Не, аз не ви проповядвам един Бог от когото хората страдат. Аз ви проповядвам един Бог, Който изтегля хората от калта. Той насила заставя хората да излязат от кочината. Той им развали кочината и казва: „Хайде, излезте навън!“ Като види някой роб, Той му сваля юлара и го праща в гората да живее на свобода. Като види някой в затвор, той го освобождава и му казва: „Хайде, излез на свобода. Затова аз създадох света да живеете и да се радвате на свободата си.“ – „Ама аз така разбрах, така са ни учили.“ Бог казва: „За да живеете така изопачено, едно от двете е вярно – или ти не си

разбрал учението ми, или криво са го проповядвали.“ Вие тепърва трябва да се освободите, да започнете с истината. За да бъдете свободни, тази година трябва да прецените всички блага и благословения, които са дадени лично на вас, на вашите близки, на всички народи и на цялото човечество. Всяка сутрин като ставате, поне по пет-десет минути отделяйте да благодарите за ума, за сърцето, за душата и за духа си, които са ви дадени. Благодарете, че на вас е предоставена цялата вселена, да се учите, да правите своите изследвания. Ще дойде ден, когато ще пребродите цялата слънчева система и ще научите много неща. Ако пожелаете да пребродите вселената, вие съвсем ще закъсате. Един учен астроном дълго време се молил да му помогне по някакъв начин Господ, да види всички планети, всички слънца, всички светове в пространството. Молитвата му се чула. Дошъл един ангел при него, извадил душата му от тялото, което оставил на земята да продължава своите физически функции и понесъл душата му из пространството. Така го водил месеци от една планета на друга, от една система на друга, докато най-после той запитал ангела: „Няма ли край това нещо?“ – „Няма край.“ – „Тогава, моля ти се, върни ме на земята, защото не мога повече да издържа, ще пукна.“ Наистина, какво ще прави човек в пространствата? Той ще ходи от едно слънце на друго, но опитал ли е какво нещо е слънцето, какви жители живеят там? Много от съвременните учени казват, че на слънцето няма никакви жители, но там има само огън. Те не подозират, че онази енергия, която слънцето ни дава, се дължи на свободните умове в слънцето, които щедро дават от своята енергия. По този начин те искат и хората да живеят като тях. Това е реалност, не е нещо измислено. Че и другите същества на планетите, вън от нашата земя, могат да мислят като нас, че и на земята или има, или няма живот. Също така можете да питате и за другите планети, дали има живот там или няма. Един писател, Свинденборг си позволил да пише. Той казва, че е ходил на Юпитер, на Меркурий и на други планети и се е убедил от личен опит, че навсякъде има живот, всички планети са населени. Той не дава научни доказателства, но трябва да му се вярва. Научно не е доказано това. Обикновено учените дават своите научни заключения, които са верни. Някои от учените твърдят че и на Юпитер и на другите планети не може да съществува живот, като този на земята. Това нищо не значи. Животът на вселената не е еднообразен. Не е въпрос, какъв живот има в различните области на вселената. Важното е вие да бъдете свободни граждани, да се ползвате от благата на вселената. Аз се интересувам от вселената

дотолкова, доколкото тя внася известни блага в моя ум, в моето сърце, в моята душа, в моя дух. Ако вселената няма никакво отношение към моя дух, към моята душа, към моето сърце и към моя ум, защо ми е тази вселена? Като живее, човек не може да не се интересува от вселената. Ние живеем, защото и вселената живее. И дотолкова, доколкото ние вярваме във вселената, като творчески принцип, чрез който Бог се изявява, дотолкова тя е жива за нас. Ако ние не вярваме, че Бог създаде света и че животът има смисъл, какво ще бъде нашето съществуване? Ако вие направите един човек автомат, когото облечете с най-хубавите дрехи, с цилиндър на глава, с ордени на гърдите, какво ще се ползвате от този човек? Той нищо няма да ни ползва. Ние се нуждаем от живи хора. Само онзи човек има смисъл за мене, на когото мога да възприема радостта и скръбта, но и той може да възприеме моята радост и скръб. Само онзи човек има смисъл за мене, на чиито постижения мога да се радвам, както и той може да се радва на моите. В отношенията на хората трябва да има правилна обмяна, както и Бог ни е направил съучастници в своето естество. Той ни дава възможност да проникнем във всичко, което е създал. Бог казва на човека: „Ако ти живееш съобразно онези закони, по които съм създал вселената, един ден ще станеш съучастник на всичко онова, което съм създал. Един ден към душата ти ще потекат всички блага, които съм изпратил на земята."

Казвам: Не се обезверявайте, не късайте своите връзки с онова Начало, Което ви е създало. – „Ама аз изгубих вярата си." Ти никога не си имал вяра, ти си имал вярвания. Как може човек да изгуби вярата си? Тя не е житно зърно, което можещ да изгубиш, тя не е нито скъпоценен камък, който можеш да изгубиш. – „Ама изчезна вярата ми." Как може да изчезне? Това, което не е реално изчезна, но реалното никога не изчезва. Вярата е нещо реално. Следователно, тя никога не може да изчезне. Няма сила в света, която може да разруши вярата. Вярата е Божествена форма, в която се проявява Божествена сила. [Действително], ако нямаме вяра, Божествената сила в нас не може да се прояви. Вярата е форма, без която Божията сила не може да се прояви. Любовта е форма, без която Божият Дух не може да се прояви. Надеждата пък е форма, чрез която се проявява същината на Бога. Надеждата е организираната светлина. Всеки човек е направен от светлина и топлина. Тялото, което виждате, е направено от светлина и от топлина. Без тази светлина и топлина вие не можете да живеете. Понеже сте направени от светлина, в бъдеще ще се преобразите. Казва се за Христос, че като отишъл на планината, дето дошли Мойсей и

Илия, Христос светнал като слънце. Тази светлина излизала от тялото му. Засега човешките души не светят, понеже нямат [простор] да се проявят. Наистина, ако вие затворите светлината под един калпак, тя никога не може да се прояви. Следователно, ако вие затворите вашата светлина в своите плътни мисли, чувства, желания и постъпки, тя никога няма да се прояви. Хубавите мисли, чувства и постъпки действат върху душата с цел да се прояви тя. Това може да се постигне много лесно. Слугата трябва да служи на господаря си най-малко 20–30 години и то с любов и самоотверженост, да може господарят да прояви своята благосклонност към него и да му даде нещо от себе си. Това е законът на живота. Това, което трудът постига за 30–40 години, любовта го постига за пет минути. При един американски милионер в Ню Йорк отива една млада мома и му иска една помощ. Той минавал за голям скъперник, никому нищо не давал. Тази мома влязла при него, погледнала го усмихнато и му казала, че моли за някаква помощ на едно благотворително дружество. Като го погледнала, той почувствал, че сърцето му се отворило и веднага казал: „Госпожице, на Ваше разположение съм. Ще ви дам, колкото искате. Ето, вземете тези 20 хиляди долара. Когато обичате, пак можете да заповядате. Всякога съм на Вашите услуги. Приятно ми е да Ви помогна.“ Като си отишла момата, той сам се чудил, какво е станало с него, което така широко отворило сърцето му. Тази мома не е от обикновените. Той знае, че ако откаже на нея, цялото му богатство ще изчезне. Тя е един въплътен ангел, който носи мощ в себе си. Ако вие оскърбите онзи, който ви люби, ако отнемете светлината от вас, нищо няма да остане от вас. Понякога вие се [емчите], казвате, че Бог не представя нещо особено, но знаете ли какво ще бъде положението ви, ако Той отнеме светлината си от вас? Някой път се мъчиш, гневиш, но Господ те потупва по рамото и казва: „Няма нищо, ще се нареди всичко.“ – „Дотегна ми да живея.“ – „Та ти още не си живял.“ Сега на вас казвам: Гледайте поне тази година да живеете правилно, да приложите любовта в душата си. Това не значи, че досега не сте обичали, но като обичате да ви е приятно, че обичате. Като искате да обичате, идете при Бога, да питате, как да обичате. Ако искам да покажа любовта си към малките деца, ще ги извикам у дома си, ще ги нахраня, ще ги пратя да се окъпят, ще им купя нови и чисти дрехи, ще им купя букварчета и ще ги пратя на училище да учат. Ако това не мога да направя, сам ще ги уча, ще им открия буквите, ще ги уча да четат. Като се научат да четат, ще им давам най-хубавите книги за четене. Това е любов. И след това, ще ги пратя в света да работят.

Аз няма да им говоря хубави думи за любов, че без тях не мога, но ще проявя любовта си на практика. Щом проявявам Божията любов, ще се прояви и Божият живот в мен. Чрез Божия живот ще осмисля и нашия живот. И наистина, без Бога няма живот, няма смисъл живота.

И тъй, благодарете за любовта, в каквато форма и да се проявява. Благодарете на Бога за въздуха, за светлината, за водата, за хляба, за плодовете, за слънцето, за светлината, за всичко, което ви се дава в изобилие. Като благодарите за всичко, ще видите, че чрез тези елементи се разкрива разумната Божия Любов, която се отправя към нас, към всички живи същества.

Казано е в стиха: „Блажен ще бъдеш!“ – „Кога?“ – Когато благодариш за всичко. Блажени сте, ако така възприемате истината. Блажени сте, ако така служите на Бога. Желая ви да служите с любов на Бога, на своите ближни, на себе си. Само един живот познавам, който включва в себе си свободата, светлината и безпределното служене на Бога. Това е вечният живот.

Тайна молитва.

Благословен господ Бог наш.

Дванайста неделна беседа от Учителя, държана на 8 януари 1939 г., 10 ч.с.

София – Изгрев

Забележка: На 1 януари 1939 г. в неделя, в 10 часа е държана беседа „Малкият брат“, която е отпечатана в отделна книга.

Ще го поставя над всички си имот

Отче наш
Ще се развеселя

Миналото е почва. Настоящето разработва нещата, а бъдещето е плод. Така трябва да се разбират нещата. Значи, зависи каква е била почвата на миналото, каква е почвата и каква ще бъде разработката, и какъв плод ще има.

Духът Божи.

Всички хора имат един идеал, една цел в живота си. Всички искат да бъдат здрави. Здравето е желание за всички същества, без разлика – и растения, и животни, и хора – всички търсят здравето. По този въпрос няма две мнения. Всички хора желаят да им е добре. От най-малкото до най-голямото същество, всички желаят да им е добре. И третото положение е, че всички хора искат да бъдат умни. В първите две неща всички хора си приличат, всички желаят тия неща. В третото отношение, обаче, всички хора не са еднакво умни, което показва, че всички еднакво не са желали това нещо. От това, именно, се явяват противоречията. Щом дойдат до умствения свят, всички хора се различават и търсят вече удобствата си. Представете си, че вие пътувате с един от двата големи парахода „Нормандия“ и „Америкум“, в които има всички удобства на трите класи. Вие можете да пътувате или в първа, или във втора, или в трета класа, но в която класа да пътувате, вие не можете да се освободите от клатушкането на парахода, вследствие на което ще ви хване морска болест. Какво ще стане с пътниците? Всичко, каквото са яли, ще изхвърлят навън. Макар, че някои от пътниците да са платили за първа класа, да имат всички удобства, като ги хване морската болест, ще изхвърлят всичката храна навън и не могат да приемат нова. Случва се, че ония, които са платили за втора или трета класа, не заболяват от морската болест и спокойно продължават да си ядат. Какво ще кажете на това отгоре? И обратното се случва някога, а именно, тия, които са платили за първа класа, не заболяват от морска болест и могат да ядат. Едно трябва да знаем: ние не можем да избегнем противоречията, които съществуват в света. Тази мисъл трябва да залегне в

ума ви да знаете, че никой в света не си е уредил работите, да не се заблуждавате, че еди-кой си ги е уредил. Вие трябва да знаете, че така, както сте създадени, животът ви е уреден. Ако мислите, че това, което вие сте уредили, е уреждане на живота, това е най-голямото заблуждение. Например, най-големият юнак казва: „Аз не се нуждая от никого.“ Така е, докато е здрав, той не се нуждае от никого, но утре, като се разболее, той се нуждае вече от помощта на другите. Като падне на леглото си, той казва: „Моля ви се, помогнете ми!“ По-рано той не се е молил, но сега се моли, принуждава го нещо да се моли. Не е лошо човек да се моли. Има ли нещо лошо в това, че малкото дете се моли на майка си? Има ли някакво противоречие в това? Съвременните хора имат превратно мнение за молитвата. Човек не трябва да се моли, но кога? Когато го карат да прави престъпление. За престъплението не се моли. Бият ли те, наказват ли те, издържай, докрай издържай. Взимат ли ти имането, пак трябва да търпиш. Понякога, за да принудят човек да направи нещо, трябва да му вземат всичко. Но той трябва да изтърпи докрай.

Сега вие ще попитате, защо са дошли изпитанията. Кого изпитват в живота? – Ученика. В такъв случай, кое е по-добро – да ви изпитват, или да не ви изпитват? Всички ония, които не са на училище, не ги изпитват, но невежи си остават. Ония, които са на училище, тях ги изпитват, но учени стават. Тези, на които не дават никаква работа, мързеливци остават. Тия, на които дават работа, те са най-блажените и те стават отлични хора. Кое е по-добро положение от двете? Да работи човек и да го изпитват, е по-добро от това да не работи и да не бъде изпитван. Във всички векове между религиозните хора ще срещнете такива, които проповядват, че човек не трябва да работи много физически. Да се казва, че човек не трябва да работи, това е заблуждение. Човек не трябва да се мъчи, човек не трябва да работи, но човек трябва да работи. Що се отнася до мъчението и до труда, там се изисква най-малкото нещо, микроскопическо. Дойде ли до работата, там човек може да приложи най-голямото усилие. А сега хората са обърнали нещата: те имат най-големите мъчнотии, мъчения, големия труд, а микроскопическата работа. За да се утешат, хората наричат мъчението работа. Това не е никаква работа, това е заблуждение. Не, мъчението си е мъчение, трудът си е труд, а работата си е работа. В мъчението ти си роб, в труда си под закон, а в работата си свободен. В мъчението ти живееш в света на безлюбието, в труда ти живееш в света на почитанието, а в работата – в света на любовта. Та когато искате хората да ви почитат, вие

трябва да се трудите. Аз ви давам тия определения за вас да знаете как да преценявате себе си и другите хора. Вие цените хората отвън, гледате как са облечени, в какви къщи живеят и т.н. Аз като срещна хората – тях гледам, не ме интересува външната страна на техния живот. Някой казва: „Аз видях еди-кого си, в много хубава къща живее.“ – „Ами той какъв беше?“ – „Не го видях.“ Какви са очите му, ушите, устата, носа, веждите, краката, нищо не видял. Всичко видял, а каквото трябва да види, не видял. Материалните работи, къщите, всичко това показва, докъде сме достигнали. Ако отидете в една забавачница, ще видите, че децата се занимават с къщички, параходчета, железнички, като предметно учение. И възрастните хора си правят къщички, по-големи или по-малки. Те взимат камъни от планината, тухли сами си правят и съграждат нещо за живеене. Но това е временно. Като съгради нещо, детето скоро го разваля. То иска да види може ли да го развали. Кубчетата, от които правят своите къщички, се номерират и като развалят къщичката си, всеки номер отива на мястото си. Сега и вие сте направили една къща – тялото си. Като ви повика Господ при себе си, ще можете ли да турите всяка част на своето място? Щом не можете да турите всяка част на мястото ѝ, това показва, че вие не сте я градили сами. Десетки и стотици, и хиляди работници са я градили, а ти казваш, че къщата е твоя. Това не е вярно. Досега аз не съм срещал нито един гражданин, който да е направил къщата си сам. Това показва, че хората се кооперират. Къщата, която вие наричате ваша, е на баща ви, на дядо ви, на работниците, които са взели участие в съграждането ѝ. Вие трябва да напишете имената на всички, които са взели участие в направата на вашата къща, че като говорите за нея да знаете за коя къща говорите. Трябва да знаете имената на всички, които са помагали при строежа на вашата къща. Вие, без да мислите много, казвате: „моята къща“. Или: „Аз направих къщата си.“ Това не е вярно. Същото се отнася и до знанието. Вие минавате за учен човек, но знаете ли за да придобиете това знание колко души са работили преди вас? Ще каже някой, че знае френски. Той учи френски, не знае още езика, както трябва. Знае ли, колко души са работили за създаването на френския език? Той знае 3–4 хиляди думи френски, а колко още има не знае. Най-плодовитият писател, който си е служил с най-много думи в езика, това е Шекспир. Той е употребявал около 16 хиляди думи. Милтон си е служил с около 10 хиляди думи. А останалите хора си служат най-много с 3–4–5 хиляди думи. И с тези 4–5 хиляди думи, те казват, че знаят френски или немски език. Някой едва говори немски и ме пита, зная ли аз немски.

Колкото знае той, толкова зная и аз, но това не е знаене на езика. Като учите един език вие трябва да знаете всяка дума какъв смисъл има.

Съвременните хора трябва да изучават езика на природата. Във всеки език има основни срички, основни думи, които проникват вътре. С други думи казано, всеки език си има своята подкваса. Всеки език си има свои ударения, свое произношение. При това, защо една дума в един език означава едно, а в друг език – друго, това зависи от схващанията на всеки народ. Например, за думата „време“ англичанинът употребява думата „тайм“, а българинът думата „време“. Това показва, че англичанинът търси смисъла на времето, а българинът се интересува от времето, като време, да улови нещо с времето. Англичанинът търси смисъла на времето, защото има голяма империя, не му трябва друго нещо. Българинът, пък, има малко земя, той търси начин как да се разшири. Ще кажете: „Защо Бог не е дал на българите по-голяма земя, като на англичаните?“ Бог е дал голяма земя, голяма империя на българите, повече от това не им трябва. Те влизат в расата на славяните, а славяните заедно имат голяма земя, грамадна империя. Бог е дал най-голямата империя на славяните и седи зад тях като страж и им казва: „Ако ме слушате, ще имате моето благословение. Ако не ме слушате, ще дойде студ от север. Народите от запад и юг ще ви нападнат, че ще се намерите на тясно.“ Когато говоря за Бога, аз имам пред вид цялото човечество, като едно семейство. Едни от народите могат да играят роля на братя и сестри, други на мъже и на жени – разни народи има: мъжки, женски и т.н. Англосаксонската раса е мъжка. Ако отидете в Англия, в Америка, ще видите, че всички са в ботуши. Всички там са мъжествени. Ако отидете между славянството, ще видите, че там повече преобладава мекият елемент. Между славяните жените заповядват. Какво представлява мъжкият принцип? Той е принципът, с който Бог е създал първоначално света. Значи, създаването на света става чрез мъжкия принцип, а раждането на света става чрез женския принцип, чрез мекия принцип. Ако някои искат да раждат чрез мъжкия принцип, това е невъзможно. Като е създал света, мъжкият принцип се оттеглил, останал е само женският принцип, който трябва сега да работи в света. Женският принцип наричаме принцип на любовта. Досега в света е действал все мъжкият принцип – законът, но с убийства, с насилие нищо не се разрешава. Временно този начин може да разреши някои въпроси, но в края на краищата пълно разрешение на въпросите не може да се постигне с убийството. Убийството е механичен процес, с който нищо не може да се

постигне. Ако дойдат гладни години земеделецът ще предпочете пред смъртта на хората колeнето на овце и то на по-слабите и хилави, но във време на изобилие този закон няма място. Във време на изобилие има храна за всички овце, няма защо да се колят. Когато законът се прилага в живота, това показва недоимък. Когато в изобилието човек се намира в недоимък, това показва, че на него липсва нещо. Причината е вътрешна, а не външна. Когато човек се обезверява, вяра му липсва; когато се обезнадеждава, надеждата му липсва; когато изгубва смисъла на живота, любовта му липсва. Какво трябва да прави човек, за да осмисли живота си? Любов му трябва. Казвате: „Къде можем да намерим любовта?“ На болния казвам: „Дишай дълбоко.“ – „Къде да намеря чист въздух?“ – „Ти живееш във въздуха, а питаш къде да го намериш. Ако не ти стига, излез в планината.“ – „Мога да се простудя.“ – „Ще се облечеш дебело, с вълнени дрехи и чорапи, ще вземеш дебело одеяло и така ще отидеш. Няма да се простудиш.“ Ето, една от нашите сестри и досега още живее в палатка. Опитва се доколко е издръжлива на студа. Някои я съжаляват, но тя казва, че откак спи на палатката е станала по-здрава. Това го прави от немай-къде. Ако беше богата, щеше да живее в апартамент, а понеже не е богата, живее в палатка. Някои ѝ казвали: „Благодари се, че си под платното поне.“ Това прилича на онзи анекдот, дето един рибар отишъл да лови риба. Като закъсал, нямал къде да се прибере, той легнал на земята и се покрил с мрежата си. По едно време пъхнал пръста си през мрежата и си казал: „Много е студено вън. Горко на онзи, който е на открито!“ Често внушението препятства на човека за много работи.

Разправяше ми един господин една своя опитност. Той носил цели 20 години очила и с тях всякога четял. Той носил очилата си на едно златно синджирче. Един ден започнал да чете нещо. По едно време извадил кърпата си да си изтрие очилата, но каква била изненадата му, когато видял, че бил без очила, забравил очилата си закачени на мястото, дето обикновено ги турял. Като видял, че е без очила поискал пак да чете, както преди малко, но вече не могъл. Защо? Защото очилата не били на очите му. Значи, докато е мислил, че очилата са на очите му, той могъл да чете. Щом очилата му не били на очите, вече престанал да вижда. Това е внушение. Той си е внушил, че може да чете само с очила. Остане ли без очила, не може вече да чете. В това положение изпадат всички хора. Както виждате, човек се нуждае от малко нещо, за да може съвършено да подобри живота си. Днес съществува едно голямо противоречие между здрави и болни,

между богати и сиромаси, между учени и прости. Това противоречие произтича от факта, че хората знаят, какво, нищо в природата не е произволно. Сиромашията и богатствата не са произволни неща. За да бъде човек богат или сиромах, това е една задача. Човек трябва да мине учението на сиромашията и учението на богатството, да придобие известни опитности и от едното, и от другото. В сиромашията човек трябва да научи закона на доброто. Не е въпрос да се стреми към богатство, но сиромахът трябва де се стреми да придобие доброто в себе си. Целта на богатия не е да стане добър, но да стане разумен, да знае как да употребява богатството. Значи, сиромахът трябва за стане добър, а богатият разумен. Питате ли сиромахът, защо е сиромах, той трябва да каже: „Аз съм в училището на сиромашията, за да науча закона на доброто." – „Защо си богат?" – „За да стана разумен, да се науча, как да употребявам това, което ми е дадено." Ако пък ви е дадено здраво тяло, трябва да учите закона на здравето, как да употребявате своето здраве. За да бъде здрав, човек трябва да научи закона на здравето, да не допуща никакво противоречие между ума и сърцето си, т. е. между мислите и чувствата си. Преди известно време от Париж беше дошла една чехкиня, която ми показа портрета на един свой познат, когото обичала и който също я обичал, но той имал силно сърцебиене, страдал от сърце. Тя се безпокои за него. Той има хубави черти, но един признак на брадата му показва голяма привързаност. Той се привързва силно, вследствие на което страда. Той се е привързал към тази чехкиня и се бои да не му откаже да се ожени за него. Тази привързаност внася една дисхармония между неговите мисли и чувства. Той се страхува, да не би неговото желание да не се сбъдне. Любовта е от Бога, а женитбата е от хората. Щом обичаш, това е Божествено, а щом се жениш, това е човешко. Не е лошо и човешкото, но трябва да се постави граница между едното и другото. Ако ти дадат една къща, ти веднага ще я оградиш, ще ѝ поставиш граници. Ако ти си позволиш да преминеш границите, веднага ще ти кажат: „Господине, как си позволяваш да минаваш границите? Това място не е твое."

Защо боледуват хората. Защото искат от Господа, нещата да станат така, както те са ги намислили. Оставете Провидението, Бог или природата да работят, както те намират за добре. Не мислете, че това, което вие сте си определили, е по-добре намислено от Бога. Често, вашите проекти не са разбрани от самите вас, затова Бог ги дава на изучаване. В невидимия свят е определена специална комисия за изучаване на вашите проекти. Ако

комисията намери, че проектите са добре намислени, тя ги одобрява и те в скоро време се реализират. Ако не са добре обмислени, тя пак ги връща на преглед, докато ги одобри. Това време, докато чакате отговор, вие се смущавате и сте недоволни от комисията, от това, че желанието ви не може да се реализира. Аз съм наблюдавал как някои моми се годяват. Дойде някой момък, тя го хареса, годи се за него. Няколко месеца ходи годена и после се разгоди, станало нещо, не се разбрали. След това се годява за втори път и пак се разгоди. После се годява за трети, пак се разгоди и т.н. Тя се чуди, защо не става работата. Много просто. Ако се ожени за един от тях, тя ще бъде нещастна. Казват ѝ, че възлюбеният, когато търси, не е между тези. Ако се жените, вие трябва да намерите този, когото обичате. И под камък да е скрит, вие трябва да го намерите. Едно трябва да знаете, онзи, когото обичате, той всякога е в духовния свят. Той не е на земята. Следователно, ако жената се жени, тя гледа един мъж втори, все не ѝ хваща окото. Най-после, ако срещне някой, който ѝ се харесва, тя го обиква. Защо? Този, който е в невидимия свят, нейният възлюбен, е влязъл в нейния мъж на земята и затова тя може да го търпи и обича. От всичките прераждания, които според едни окултисти са 777, според други – 999, а според трети – 9999, всичко 12 прераждания, според зодиите, могат да се срещнат ония души, който са свързани с великата любов. В такова съчетание вие ще бъдете гениални; и двамата ще свършите някаква велика работа на земята. В другите прераждания вие ще бъдете един обикновен човек, който ще свърши една обикновена работа. Необикновените, великите работи, се вършат само тогава, когато на земята се срещнат двама души, които истински се обичат, които са определени един за друг.

Сега на всички казвам: Пригответе се, за да дойде вашата възлюбена. Какво прави младият момък, когато срещне едно малко, десетгодишно момиченце? В първо време той не ѝ обръща внимание, но колкото повече расте, започва да се вглежда в нея, да ѝ пише по едно любовно писмо в годината. Когато стане на 19 години, той се среща по-често с нея и започва да ѝ разправя, че е чул добри думи от учителите ѝ за нея, от съседите ѝ, и по този начин стават по-близък с момата. Това са все човешки работи, които стават в обикновения човешки живот. Невидимият свят е определил за всеки човек по един велик дух, който го обича. И ако вие сте верни на великия Божи закон, той ще мисли за вас. Той постоянно ви обикаля, като се обезсърчите, той дохожда при вас и ви казва: „Не се обезсърчавай, всичко ще се нареди.“ Ако сте момиче или момче, той ще ви каже: „Не се

обезсърчавай, млад си още, всичко ще се нареди.“ Едно трябва да знаете, човек пред Бога никога не може да се представи сам. Следователно, само двама души могат да се представят пред Бога. Като дойде този, който ви обича и когото вие обичате, двамата ще се представите пред Бога. Той ще ви благослови и ще ви изпрати на земята да работите. Това е идейната любов. Като знаете това, искайте да дойде той. Ако не дойде той и отидете сами при Господа, какво ще занесете със себе си? Христос дойде на земята, пострада, но като възкръсна отиде при Бога с някого. Той каза на учениците си: „Не се допирайте до мене, не съм отишъл още при Отца си.“ И той не отиде сам при Бога, с някого отиде. Той занесе при Бога човешката душа да покаже, че е свършил работата си. Тази, която беше в ада, Христос я извади от там и я занесе в небесната църква. За нея, именно, дойде Христос да я вземе и занесе на небето, да осигури света.

Казвам: В новата епоха жената трябва да работи, да свърши работата си, както е работила в миналото си, макар и без знание. Сега, обаче, съзнателно ще работи за повдигане на цялото човечество. В бъдеще жените трябва да знаят да раждат добри синове и дъщери. Бащите трябва да създават добри синове и дъщери, а жените да раждат добри синове и дъщери. Или другояче казано, бащите ще насаждат в умовете на децата си великите закони на светлината и на знанието, а майките ще насаждат онези велики закони на топлината в сърцата на синовете и на дъщерите си. Така трябва да бъде. И тогава синът, който ще дойде в дома ви, ще ви бъде известен. Той ще ви пише и вие ще се приготвите. Между вас няма да има раздори. През целият си живот домът ви ще бъде дом на веселие. Това е външната страна. А вътрешната е в приложение на Христовото учение. Тогава вашият възлюбен може да живее заедно с вас. Как ще разберете думите, които са казани в Писанието: „Ще изпратя Духа си да живее във вас.“ Това е идейната, мистичната страна на въпроса. Сега вие искате да се родите външно. Ако духът не дойде у вас да се съедини с душата, вие не можете да се родите. Първо ще стане това сливане с Духа, а после ще се родите външно. Ако Духът не дойде отвътре, отвън по никой начин не може да се проектирате.

Сега, като слушате Словото, вие имате криви схващания за нещата. Старите неща трябва да ги замените с нови. Вие не трябва да се страхувате от сегашния живот. За да се справите със стария живот, вие трябва да се заемете с филтрирането на вашите мисли и чувства, както правят жителите в крайдунавските места. Те имат големи песъчливи камъни, чрез които

филтрират водата и я пречистват. Като слушате да ви се говори, мнозина казват: „Ами светът как живее?“ Светът не може да ви бъде идеал. Светът може само да ви послужи като поле, дето да се проявите. Какво можете да научите в света? Ще кажете, че светът е много прогресирал. Светът не е прогресирал по причина на духовния свят. Всички учени, велики хора, които са работили в света, са дошли с цел да го повдигнат, но те не са от този свят. Те са дошли само с тази цел да повдигнат света и да му дадат работа. Те са даровити, талантливи хора. Понеже светът е поле за работа, затова те са дошли в него да работят. И вие трябва да отидете там. Бог създаде света, за да прояви доброто в този свят. Той създаде света заради нас и нас създаде за света. Това трябва да го знаете. Следователно, ако искаш нещо от света и ти трябва да дадеш нещо на света. Под думата „свят“ аз разбирам всички живи души, всички живи същества. Значи, светът е създаден от живи души, които имат свои разбирания. Като отидете между тях и вие трябва да се съобразите с тях. Когато дойде в света, Христос не взе ангелска форма, но форма на света. Защо? За да може да се примири с хората, да ги повдигне. Някои казват, че със своята святост нищо не могат да направят в света. Какво разбирате под думата „святост“? Чистата вода, чистият извор никога не се размътва. Той сам се чисти. Всеки от вас ще познае доколко е чист, като влезе в света. Като влезе в света и не се провали, той е чист. Щом се провалиш в света, ти си слаб. Тогава ще се върнеш назад да се уякчаваш. Сега аз ви говоря тия неща, за да се насърчите. Мнозина от вас са се обезсърчили и казват, че животът няма смисъл. Цялата природа, която ви обикаля, е предметно учение: слънцето ви говори, земята ви говори, растенията, животните, птиците ви говорят. Всичко около вас ви говори и при това говорене вие казвате, че животът няма смисъл. Много хора ви обичат и вие не сте доволни от тяхната любов. Кажете тогава, как трябва да ви обичат хората? Онези, които ви обичат, трябва да отрежат връзките, с които сте вързани. Ако сте вързани с въжета, те трябва да прережат въжетата. Ако имате букаи на краката си, онези, които ви обичат, трябва да махнат букаите ви. А ако сте болни, те трябва да ви излекуват. Те трябва да ви освободят от всички недъзи, които ви мъчат. Те трябва да ви дадат всичката възможност да бъдете господари на себе си. Всичко, което е пред вас, е за вас. Работете за вашето повдигане. Всичко, което Бог е създал в този свят, е създадено за вас. От вас се иска само да работите. Вие се питате какво ще работите. Отива, например, една сестра на гости при друга някоя, която има много

работа. Тя има повече членове в семейството, събрали се много чинии за миене. Обаче, гостенката иска да се разговаря с нея. Какво трябва да направи тя? Ако аз съм на нейно място, ето какво бих направил. Ще си опретна ръкавите и ще започна заедно с нея да мием чиниите. В скоро време ще свършим работата и след това ще седнем да се разговаряме. Това изисква новото учение. Ако отидете при някой приятел, който е зает с работа, помогнете в работата му и като останете свободни, тогава се разговаряйте по братски. Във всеки човек трябва да има желание да сподели и скърбите, и радостите заедно със своя ближен.

„Ще го поставя над всичкия си имот.“ Често някои се тревожат от това, какво ще кажат хората за тях. Не е важно какво ще кажат за нас, но всяка сутрин, като ставате, задайте си въпроса: „Какво ще каже за мене Онзи, Който ме е създал, Който ми е дал всички блага и условия да раста и да се развивам? Аз трябва да чуя какво разпореждане ще ми даде Той през деня.“ Някой стане сутрин и си каже: „Има Господ в света, но Той е много занят, кой знае къде е.“ И след това започне своята работа. В света съществуват разумни отношения. Ти не можеш да четеш без светлина. Като натиснеш копчето и лампата ще светне. Следователно, ако не натиснете всяка сутрин това копче, да светне Божествената светлина в умовете ви и да възприемете божията Любов в себе си, вие нищо не можете да направите. Ако всеки ден не пали човек своята свещ на любовта, този ден той нищо няма да чуе. Не може без светлина в света. Ако бяхте без светлина, щяхте ли да бъдете в състояние да ме слушате? Ако нямаше светлина и топлина, всички щяхте да се свивате. А сега всички сте разположени. Ако вие нямате идеята да придобиете светлина и топлина, вие нямаше защо да дохождате в света. Сега хората застават на лична база и оттам разрешават въпросите. Днес се събират Чембърлейн и Мусолини да решават въпросите. Всеки от тях ще изпълни точно програмата, която му е определена. Всеки е на мястото си. Пък и вие, които сте се събрали тук да разсъждавате и вие сте на мястото си. Вие се интересувате дали ще има война. Никаква война няма да има. Хората могат да си кажат по една горчива дума, но тази година война няма да има. Вие ще опитате това. Тази годна е определено да няма война. Защо? Войната е оставена за по-после, понеже сега хората още не са израсли за война, не са готови да се бият. Те нямат достатъчно параходи, пушки, топове, снаряди, аероплани и т.н. Като се приготвят, тогава ще се отвори най-голямото представление, което накрая ще свърши с добър резултат. Хиляди хора ще вземат участие като

актьори на това представление, на което и невидимият свят ще взима голямо участие. Как ще разберете това? Онези, които ме слушат, ще кажат: „Той е за съществуването на войната.“ Защо да не съм за войната? Аз съм за войната, но съм и за мира. Мирните хора трябва да живеят в мир. Военните хора трябва да бъдат във война – нищо повече. Аз съм за рибите да плуват във водата, птиците да хвъркат във въздуха, а човек да мисли. Кой за каквото е определен, това ще прави. Войната не е лошо нещо. Ние, които сме дошли в света, не сме ли във война? Доброто и злото не се ли бият помежду си? Войната не е ли вътре в човека? Някой път човек воюва със себе си да си изработи линии на лицето, на тялото, да стане нежен, да го харесат. Затова той предприема пост, да спаднат тия наслоявания на тялото. Някога тия наслоявания са толкова големи, че и четири-пет дена не помагат да спадне благоутробието.

Казвам: При сегашните условия се изисква едно разумно разбиране на живота, в който се намираме. Не е въпрос да разглеждаме живота от човешко гледище, защото, ако е от човешко гледище, всяко нещо е на мястото си. Но след 120 години нито един от вас, които сте тук, няма да остане на земята. Къде ще бъдете тогава? Много малко, най-много десетина от младото поколение тук, може да останат, а останалите ще отидат на другия свят. Питам тогава: Уреден ли е този свят, на който днес живеете? Не е уреден. За да уредим сегашния си живот, всеки от нас трябва да има високо съзнание, да е свързан с висшия, разумен свят над него. За това всеки като се върне в дома си, трябва да си дава отчет за всичко, което е правил през деня: толкова продадено, толкова спечелено. А сега, като се върнеш в дома си, никому не даваш отчет, а само седиш и мислиш какво да правиш. Сега всички вие скоро трябва да дадете доклад на невидимия свят, какво сте правили през деня. Когато художникът направи една погрешка, той не трябва да плаче за погрешката си и за това, че нацапал платното. И десет платна да изцапа, той трябва да постигне целта си – да нарисува картината, която е взел. Сега аз говоря на разбраните от вас, които искат да работят съзнателно. Много от погрешките ви са детински. Аз съм влизал в някои домове и виждам децата разплакани. Защо плачат? Бутнали сладкото. Те плачат, че взели захар без позволение и майката ги наказала. Майката не съжалява, че са взели няколко бучки захар или няколко лъжици сладко, но че са пипали без позволение. Тя иска да ги научи да казват какво правят, а не да вършат нещата на своя глава. Като пипат без позволение, майката вижда, че захарта, всичкото сладко изчезва. За да ги научи на ред,

тя туря в същата кутия, дето държи захарта един от кривите раци. Когато детето по обичай бръква в кутията, ракът го защипва. То започва да вика и тича при майка си да се оплаче, че ракът го ощипал. Та и на вас, когато ви изпращат едно страдание, това не е нищо друго, освен, като сте пипали кутията със захар, нападнал ви е един рак и вие, искате или не искате, трябва да си признаете кой е направил погрешката. Щом дойде страданието, тогава си признавате, че сте направили погрешка. Погрешката ви, че сте взели една-две бучки захар, не е голяма, но вие трябва да бъдете внимателни, да спазвате закона. Като ви кажат да не бутате някъде, не трябва да бутате. Ще дойде време, когато свободно ще можете да бутате, без да ви държат отговорни. Та и от забраненото дърво днес не ви позволяват да бутате, но ще дойде ден, когато свободно ще можете да бутате.

Сега тази година е една от хубавите години. Ще кажете: В какво седи хубостта ѝ? Питам: В какво седи хубостта на пролетта? Щом дойде пролетта, от южното полушарие идат течения. Тази година от слънцето идат особени течения. Ако вие сте разположени към тия течения, всичко красиво и добро ще дойде у вас. Когато теченията идат от южното полушарие към нас, всичко живо се събужда и оживява. Когато тия течения заминават от нас, всичко е в застой. Тази година е година на пролетта и всичко хубаво във вашето сърце ще израсте. Гледайте тази година да се усили вярата, надеждата и любовта ви. Как ще се усили вярата? Какво ще правите, ако ви дам задача да отидете в Лондон, без пет пари в джоба? Ще постъпите както правят хора безверници, но разчитат на себе си. Те си купуват нови дрехи и отиват по разни фирми. Предлагат срещу известно възнаграждение да напишат фирмата си върху гърба им и да я разнасят из града, като реклама. Като отидат при няколко големи фирми, те изкарват прехраната си и могат да живеят свободно там.

Един мой познат ми разправяше своята опитност в града Бостън. Един ден, както се разхождал из града, вижда един цар, висок, строен човек, с корона на главата и облечен в царска мантия. „Гледам, всички хора минават-заминават край него, не му обръщат внимание. Той върви със свитата си, но ако някой рече да го погледне, не го гледа в лицето, но гледа гърба му. Чудя се – казва той – защо не обръщат внимание на неговото лице? Като ме отмина, рекох да погледна и аз на гърба му. Каква беше изненадата ми, когато видях целия му гръб покрит с обявления от разни фирми.“ Той е цар, наистина, но който на гърба си носи обявленията на

различни фирми. Наместо човек да носи такива обявления, не е ли по-добре да носи на лицето си обявлението на любовта? Не е ли хубаво да гледаш едно обявление на Божествената мъдрост и на Божествената истина? Не е ли хубаво да носи човек на лицето си написани законите на Божествената любов, мъдрост и истина? Желая ви да ви срещна с такова лице. Няма по-велико нещо от това, да срещнеш едно лице, на което се изявява Божията любов. Няма по-велико нещо от това да видиш погледа на Бога, да излиза от човешките очи. Този поглед говори на човека да вярва във всичко онова, което Бог е създал. Човек трябва да обича и цени всичко онова, което Бог му е дал и което е съградил. Така говори Господ със своя поглед. Видите ли този поглед, никога няма да го забравите.

Казвам: Бог може да ви погледне през очите на всеки човек. Не само чрез очите на един човек, но Бог може да ви погледне през очите на всеки човек. Чрез устата на всеки човек Той може да ви каже една сладка дума. Чрез ръцете на всеки човек Той може да ви направи една малка услуга. Аз съм срещал горделиви хора, които на никого не са готови да направят една услуга, на никого не се усмихват, но като срещнат някой беден човек, погледнеш, усмихнал се, направил му една малка услуга. След това си заминава и става пак сериозен. В дадения случай Бог се проявява чрез този човек, Той се усмихва на бедния. Много такива примери има в живота, дето виждаме как невидимият свят се изявява чрез хората. Казваме, че това е Божието изявление в света. Когато ние сме готови да направим добро, това показва, че невидимият свят се изразява чрез нас. Като знаете това, всички трябва да се радвате, че сте съучастници в Божията Любов. Като излезете вечер да наблюдавате звездите, трябва да чуете гласа им: „За вас сме създадени. Но и вие сте създадени за нас.“ Като погледнете слънцето и то да ви каже: „Аз съм създадено за вас, но и вие сте създадени за мен.“ И най-после да чуете гласа на Бога, Който казва: „Аз създадох всичко това, за да се учите от него. Благословени бъдете. Амин.“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Тринайста неделна беседа от Учителя, държана на 15 януари 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

Не може да се слугува на двама господари

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

Сега ще се спра върху стиха, който някога Христос е изказал в отрицателен смисъл: *„Не може на двама господари да се слугува."*

Често хората казват: „Аз не мога да слугувам, не мога да работя, не мога да уча, не мога да ям." За да каже човек, че не може да слугува, има ред причини за това. Аз искам да засегна въпроса обективно и научно. В съвременния свят има много неща, които не са научни, т. е. те съществуват, но нямат приложение, нямат научно приложение. Аз наричам научни неща ония, които могат да се поставят на опит. Те имат приложение в живота. От единия до другия край самият живот е опит, приложение. Някой казва: „Ние трябва да изучаваме живота." Онези, които са създали живота преди да се е появил живота на земята, те са мислили за него, те са мислили за всички същества на земята. Следователно, детето няма защо да мисли за себе си. Бащата и майката мислят за него. Най-малко 20 години те са мислили за него. Всичките любовни писма на бащата и майката се дължат все на мисълта за него. Майката е играла на хорото все заради това дете; бащата е играл на хорото все заради това дете. Момата и момъкът са си писали любовни писма все заради това дете. Всички любовни писма, всички най-хубави проекти, всички мечти са все заради детето. Какво може повече да мисли и да се безпокои човек? Каквото и да мисли, той нищо не може да направи. С това аз искам да ви наведа на мисълта, че Бог е мислил за онова, което сме ние днес. Той е мислил за нас преди милиони години още. Следователно, ние сме дошли в един живот, който отдавна е обмислен.

„Не може на двама господари да се слугува." Какво означава слугуването? – Работа. Три неща има, в които човек се спъва. Човек се спъва в необходимостта, в закона и в това, че смесва работата с труда и с мъчението. Необходимостта налага нещата. Като не разбират това, хората

казват, че трябва да се работи. Не, в необходимостта човек няма никакъв избор. Каквото ти дадат, ти ще го носиш, без да кажеш нещо. Може ли рибата да каже, защо са я турили във водата? Тя не може да излезе вън от водата. Иска, не иска, ще живее във водата. Жабата, пък, се крие в локвата. Иска, не иска и тя живее в локвата. На същото основание за хората има много неща, които им се налагат. Вследствие на това и да искат, и да не искат, те не могат да си дадат мнението. Това е необходимостта. В закона има друго нещо. Дойдете ли до закона, там нещата стават другояче. Казват: Закон е това. Говорим ли за работата, обаче, ние разбираме друг един порядък, в който нещата са изчислени. При това положение ти си свободен да постъпваш така, както намираш за добре. В Божествения свят човек и да иска не може да направи никакво престъпление. В Божествения свят по никой начин човек не може да направи престъпление. Представете си, че сте поставен господар на всичкото богатство на земята, ще имате ли условия да крадете? Нямате никакви условия за кражба. Следователно, ако всичката земя е ваша, кражбата е изключена. И ако човек слугува на себе си, краденето е изключено. Ако имаш един слуга вън от себе си, ти можеш да му се караш, но ако ти сам си слуга и господар на себе си, как ще се караш? При това положение, на кого можеш да се караш? Следователно, човек всякога влиза в противоречие с неща вън от себе си. Казвате: „Защо този човек не може да ме разбере?“ Обаче, погрешката е в самите нас. Този отвън, с когото ти се караш, това си самият ти. Това показва, че ти не познаваш себе си. Един американски проповедник, като проповядвал дълго време, станал толкова чувствителен, че изпаднал в едно анормално състояние, вследствие на което останал за известно време на почивка в дома си. Той постоянно проповядвал на хората за греховете им, наричал ги грешници и че трябва да се покаят. Един ден като се оглеждал в огледалото и се видял, не могъл да се познае, помислил, че е друг някой и започнал да му проповядва: „Слушай грешнико, ти знаеш ли колко грехове си направил? Ти трябва да се покаеш, да се простят греховете ти. Не се ли покаеш и живееш ли по стария начин, ти си осъден на големи мъчения.“ Той мислел,че проповядва на друг човек, а не знаел, че е той сам. Вие трябва да съзнаете това нещо. Първоначално не беше ли само един човек в света? Първоначално имаше само един мъж и една жена в рая. Интересно, как се наплодиха толкова много хора, че днес станаха даже милиарди? Как стана това нещо? Кажете ми, как можаха от един човек в течение на толкова хиляди години да станат милиарди хора? Това различни адамовци

ли са? Не, това е само един и същ Адам. Всички хора представят все Адам от детинството му до неговата пълна възраст. В греховете си той е пълновъзрастен, а в доброто си той е дете. Това не значи, че той иска да направи някакво престъпление. Обаче, той в доброто не е възрастен. Един ден, когато Адам достигне до пълна възраст в доброто, той ще бъде много благороден. Тогава, той няма да иска да се налага, всичко да става по негова воля, но ще иска да става навсякъде волята Божия. Днес всички нещастия и страдания в света произтичат от факта, че хората искат всичко да става по тяхната воля, а не по волята Божия. Днес всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде силен. Право е това, но за да се образува силата, всички дъждовни капки трябва да се съединят в едно. Всяка капка сама за себе си не е силна. И ако всички хора се съберат на едно място да действат заедно по ум, те ще представят голяма сила. Има една вътрешна сила, която свързва всички хора в едно цяло. Това не става по механически начин. Има едно вътрешно средство. Това средство е закон не на еднообразието, но на разнообразието. Всички хора, които са разнообразни, се привличат едни други. На Бога е приятно, че не сме като Него. Ние се различаваме едни от други. Станем ли като Бога, Той няма вече защо да ни обича. Като се оглеждаш в огледалото и виждаш един човек като теб, но все пак се различава от теб. И той се усмихва като теб, но сам не дава израз на усмивката. И той тъжи и се радва като теб, но не чувства нито тъгата, нито радостта. Неговото сърце не тупа като твоето. Ако ти следиш неговите усмивки и сълзи, ще разбереш своето състояние, но не неговото. Този човек е отражение на самия теб. Следователно, съвременните хора виждат своите радости и скърби, своя живот, но във всичко това не виждат себе си. Човек още не живее така, както Бог изисква. Чрез всички страдания, радости и скърби Бог ни показва нашия живот. Но ние търсим друг живот, искаме да излезем от страданията. Хората правят войни, градят училища, църкви, наказват се едни други, искат по някакъв начин да изправят своя живот, но всеки момент се натъкват на противоречия. Те се намират в положението на онзи математик, който разрешавал една трудна задача в живота си и не могъл да я разреши. Той съединявал показалеца и палеца на лявата си ръка във вид на колело и в това колело пъхал показалеца на дясната си ръка. В това време той искал с лявата си ръка да хване показалеца на дясната си ръка, но не могъл. Така правил цели 20 години, но все не могъл да хване пръста си. Най-после той отишъл при един лекар, добър психолог и му казал: „Ако ми помогнеш да разреша една

задача, която от 20 години насам не мога да разреша, ще ти дам каквото пожелаеш.“ Лекарят съобразил как да постъпи и му помогнал. В това време, когато болният поставял показалеца си в лявата ръка, лекарят бързо пъхнал своя показалец. Като не забелязал това, болният помислил, че хванал своя пръст и останал доволен от решаването на задачата. Не, тази задача е неразрешима. Следователно, намери ли се в трудно положение, човек трябва да потърси друг някой, да пъхне пръста си в лявата ръка и по този начин въпросът ще се уреди. Ти искаш да станеш богат, без да си работил. Това значи, че искаш да хванеш пръста си. В човека има вложени сили от Бога, които той трябва да разработва. И тогава той може да бъде богат, колкото иска. В човека има знание, с което той може да превърне въглена в диамант. Човек може да си направи диамант голям като кокоше, като камилско яйце – от него зависи това. Хората се чудят, защо Бог не им е дал тия диаманти на разположение, а ги е заровил в земята. В бъдеще хората ще имат колкото искат диаманти на разположение. Човек трябва да има такъв диамант, с който да разрешава най-големите Мъчнотии. Има мъчнотии в света, които имат твърдост от 8–10. Има мъчнотии, които с желязо не се режат. Следователно, в духовно отношение човек трябва да разполага с такава твърда воля, която да разчупва и най-големите мъчнотии. За да бъдат някои неща твърди, това се дължи на голямото сцепление между техните частички. Голямото сцепление се дължи на това, че частиците на тия тела са дошли в голяма близост помежду си. Следователно, когато човек става много твърд, това показва, че всички частици в него са дошли в голяма близост. За да се освободи от тази твърдост, човек трябва да дойде в своето естествено положение. Онези, които разбират човека, те считат, че всички хора в света представят само един човек. Този човек те наричат космически човек – грамаден човек. Всичко, каквото съществува в света, слънцата, планетите, хората, растенията, животните, всичко това те го поставят в ръцете, в краката, в главата, в дробовете, в сърцето, в стомаха на този космически човек. Значи, космическият свят представя целия свят в себе си. Те казват, че както се движи този човек, така и светът се проявява. От гледището на съвременната наука това е една неразбрана [теза]. Съвременните теории обясняват, как са се образували вселените. Те предполагат, че първоначално в пространството се е образувала една мъглявина и от нея после са се създали всички светове. Например, знаете ли, коя звезда се намира най-близко до земята? Според някои учени, най-близката звезда до

земята е алфа центориус, от съзвездието Центавра, но сега са намерили, че най-близката звезда е звездата Улф. Тя се намира на три квадрилиона и 700 милиарда километра далеч от нас. За да стигне светлината на тази звезда до земята, нужни са три години и три месеца. В това разстояние може да се помести нашата слънчева система цели 270 хиляди пъти. Бог е поставил земята и слънцата на такива грамадни разстояния едни от други, за да не се карат. Светлината на тия звезди пътува с грамадна бързина. При това положение хората се безпокоят как ще уредят живота си, как ще свършат живота си на земята. Днес всички хора искат да придобият нещо. Всеки си има по една малка или голяма амбиция. Някой иска да стане министър в България, в Англия, в Германия, във Франция или другаде. Друг пък иска да стане учен, философ, поет, музикант. И всеки мисли, че може да придобие това по механически начин. Не, вие трябва да се научите едно нещо, да оценявате хората. Срещате един учен, който е работил цели 20 години върху един въпрос. Вие трябва да оцените неговия труд. Ще кажете, че и вие можете да бъдете като него. Можете да бъдете като него, но след 20 години. След 20 години ще бъдеш я камилата, я камиларя. До това време ти ще му отдаваш всичкото почитание и уважение. Някои хора пък са живели доста години религиозен живот. Аз считам религиозни хора ония, които помагат на човечеството. Не помагат ли на човечеството за неговото повдигане, те не са религиозни хора. Да живее човек само за себе си, това не е никаква религия. Този човек мяза на една модерна дама, която се облича по три пъти на ден с различни костюми, ходи по журфикси и вечер се прибира дома си и се съблича. Какво се интересува човечеството от нейните костюми, шапки и обуща? Какво се интересува от нейните журфикси? Човечеството се интересува само от това, което може да го повдигне. Повдигането на човечеството е и наше повдигане. Всички хора, религиозни и светски, всички народи трябва да имат една обща идея – повдигането на човечеството, на растенията, на животните, както и на цялата земя. Един ден и земята трябва да се обърне към Бога. И растенията трябва да се обърнат към Господа. Ще кажете, че растенията са кротки. Какво ще кажете за пелина? Един ден, като стане човек, пелинът ще запази характера си, какъвто е имал като пелин. Пиперът като стане човек, пак ще запази характера си, какъвто е имал като пипер. Той ще бъде лют, ще реже. Какъв ще бъде бобът, като стане човек? Какъвто е днес. За да излезе нещо от боба, трябва да го варите три-четири часа.

Сега аз мога да ви говоря на научен език, да не се спирам върху

отвлечени въпроси. Например, какво нещо е правата линия? Правата линия е граница, преграда на нещата. Или правата линия подразбира статическо положение на нещата. Правата линия определя посоката на движение на дадена сила. Прави линии имате в квадрата. Квадратът пък представя фигура, която разрешава семейния живот. Мъжът и жената са турени като две успоредни линии, между които се движат Божествените енергии. Другите две линии, които пресичат тия успоредни, представят дъщерята и сина. Така се образуват четирите ъгли на квадрата: Двата ъгли са майката и бащата, а другите два – дъщерята и синът. Допуснете, че в този дом има разногласие. От какво зависи разногласието? Разногласието се дължи на това, че ъгълът на бащата става по-голям, вследствие на което носи по-голяма тежест. Видите ли такова нещо, стиснете ъгъла на бащата да стане равен на ъгъла на майката. Когато братът не е доволен от сестра си, това показва, че неговият ъгъл е станал по-голям. Стиснете неговия ъгъл да стане равен на ъгъла на сестрата и те ще започнат да се разбират. Ъглите и страните на квадрата трябва да бъдат равни. Следователно, за да има разбирателство между хората, страните, т. е. условията, при които живеят, трябва да бъдат еднакви. Напрежението в тях и отвън и отвътре трябва да бъде едно и също. За да има разбирателство между хората, напрежението между тях трябва да бъде едно и също. Ти никога не можеш да разбереш състоянието на един човек, ако не си минал през него. Ти никога не можеш да разбереш, какво нещо е сладчината, ако не си я опитал. Ти не можеш да знаеш, какво нещо е добротата, ако не си я опитал. Доброто не е процес на ума, не може да се изучава. Външната страна на доброто е процес на ума, но онова добро, което се крие вътре в човека, е процес на душата. И любовта не е умствен процес. Тя е процес на душата. Като процес на душата, ако ти не опиташ любовта, ти не можеш да знаеш нейната ценност. Когато любовта е ценна, тя продължава живота. Когато е ценна, любовта усилва човешкия ум, човешката воля, човешката доброта. Значи, щом любовта е ценна, всичко е ценно – и животът, и знанието, и силата. Щом любовта се намали, всички неща пропорционално се намаляват. Съвременните хора мислят, че любовта е вън някъде, извън този свят. Те мислят, че всички радиуси на кръга остават вън от кръга, вън от любовта. Целият органически свят е проявление на любовта. Любовта представя съвкупност от форми, чрез които Бог се проявява. Ти трябва да влезеш в любовта, за да се прояви Бог в теб, в твоята мъдрост. Ако ти нямаш любов, тогава Бог не може да се прояви и ти няма да разбереш

света, не можеш да разбереш това, което става вън от теб и около теб. Хората са дошли до положение да мислят, че като са дошли на земята, ще живеят известно време и после ще умрат. Знаете ли какво нещо е смъртта? Знаете ли какво нещо е животът? Какво значи да живее човек? За да живее, човек трябва да усили любовта в себе си. Намали ли любовта си, той ще умре. Следователно, почнат ли хората да умират, това показва, че любовта в тях се е намалила. Почнат ли да живеят, това показва, че любовта им се е увеличила. Следователно, от увеличаване на любовта, увеличава се и животът. От намаляването на любовта, намалява се и животът. Отношението между живота и любовта е правопропорционално.

Съвременните хора мислят, че трябва да работят, да живеят, но всичко това да става по изкуствен начин, вън от любовта. Не, така не може да се живее. Вън от любовта живот не съществува. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. Днес хората се питат: „Ти имаш ли вяра?“ Не, питайте се имате ли любов. Не, вярата е в зависимост от любовта. Колкото повече любов имаш, толкова повече вяра ще имаш. Колкото повече вяра имаш, толкова повече надежда ще имаш. Колкото по-малко вяра имаш, толкова по-малко надежда ще имаш. И колкото по-малко любов имаш, толкова по-малко вяра ще имаш. Следователно, любовта усилва и намалява вярата и надеждата в човека. Ако любовта се намалява, всички неща, които съществуват у нас органически, също се намаляват. Щом любовта се намалява, с нея заедно се намаляват и очите на човека, веждите, устата, брадата, се изопачават. Брадата полягва, както в животните. Когато любовта изчезне, човек става на каша. Тогава иде смъртта. Смъртта иде за това, за да покаже на човека, че той трябва да се върне в Божественото училище. Този човек се е заблудил, изгубил си е първоначалните си учебници. Като отиде в другия свят, ще му кажат, че на земята той не може да расте и да се развива без любов. Растенето е процес, свързан с любовта. Той зависи от любовта. Когато растенето на човека спре, това показва, че любовта му е спряла. Човек расте през целия си живот. Страданието е пак растене. Защо страда човек? Защото е започнал да расте. Ще обясня тази идея със следния пример. Една майка има две малки деца. Тя ги туря в люлка да растат заедно. Първата година те си живеят братски. Втората година, като порастват, люлката им става малка. Третата, четвъртата година, люлката им става още по-малка. Те започват да се ритат, плачат, страдат – тясно им е в люлката. Тази люлка едва може да побере едното, а какво остава за второто. Какво трябва да направи майката? Тя трябва да извади тия деца вън от

люлката, да ги остави свободно да се развиват. Кой е виновен в този случай? Люлката не е виновна, майката също не е виновна и децата не са виновни. При тези условия процесът на растенето е невъзможен. Двете деца трябва да излязат вън от люлката, а люлката да остане за малките деца. За двете деца, които са израснали вече, трябва една голяма кола. Това е научната страна на страданието. Кажете ли, че сте стеснени, ще знаете, че сте в люлката. – „Ама не можем да се търпим.“ В люлката сте още. В люлката не може да има търпение. Излезте вън от люлката. Яйцата на птичката се събират в нейното гнездо, но щом се излюпят, щом малките започват да растат, гнездото им става малко. И тогава, малките птиченца, искат, не искат, трябва да напуснат гнездото и да излязат навън. Съвременните хора страдат от фикс идеи, че старите идеи, които са измътили, които са израсли вече, не могат да се събират в старите гнезда, в любимите им люлки. Вие трябва да напуснете вече любимите си люлки. Ще бъде смешно старият 90 годишен старец да лежи в люлката си и да го носят. Ще бъде смешно майката да носи на ръце, като малко дете, този стар дядо и да му пее. Ние не трябва да останем за винаги деца, да ни люлеят в люлките. Не е въпрос и до брадите на мъжете. Мъжете носят бради, но това е временна необходимост. Нали знаете, че актьорите на сцената лесно си правят бради. Гледате един млад момък в половин час отгоре става стар, 60 годишен човек, с брада. Като свърши представлението, той маха брадата си и става пак млад. Това, което сега става на сцената е чудесии. Не се заблуждавайте с вашите бради, с вашите бели косми или с това, че устните ви посинели и че сте болни. Не се заблуждавайте и с вашите хлътнали очи и изсъхнали ръце. Съвременните хора водят един изкуствен живот, като този на гайдата. Когато овцата на някой овчар умре, той одере кожата ѝ и направи от нея гайда, с която свири. Той ту я надува, ту я свива. Аз бих предпочел да ми пее едно живо агне, отколкото да ми свири една гайда. В агнето има живот, а какво особено може да свири един гайдарджия? Има гайдарджии, които свирят добре, но има и такива, които и без никаква гайда свирят така добре, че подражават на гайдата. Какво ще кажете за вантрелозите, които свирят със стомаха си? Те пеят, а гласът им излиза от стомаха.

„Не може да се служи на двама господари.“ Това значи: не можем едновременно да служим и на старото и на младото. Старото и младото са несъвместими неща. Не можем да служим на старите си погрешки, не можем да служим и на нашите нови добродетели. Това са двама господари.

Ние трябва да се освободим от старите си господари, трябва да се освободим от нашите стари погрешки. Ние трябва да дойдем в съгласие с нашите настоящи добродетели. С този стих, Христос е развил един предмет, който хората на Неговото време не са могли да разберат. Ако биха могли да го разберат, те щяха да приемат Неговото учение. Те казваха, че това учение не е за техните времена. И днес, когато се проповядва на хората за любовта, те казват, че имат тази любов. Аз наричам любов онази сила, която примирява всички противоречия и умствени, и духовни, и физически. Аз наричам истински огън онзи, който разтопява всички метали, даже и [пръстта]. В този огън и камъните се топят – той всичко топи и пречиства. Следователно, любовта е онази сила в света, която носи в себе си този огън, който разтопява и най-твърдите вещества у нас и ни измъчват. Мислите, чувствата, желанията и постъпките са в човека, които го измъчват. Казва някой, че му е тъмно. Тъмнината не е нищо друго, освен сгъстяване на твърдата материя. А гъстата, твърдата материя хвърля сенки. Знаете ли, каква сянка хвърля нашата земя в пространството? Ако вие сте на месечината, когато земята се изпречи между слънцето и месечината, тогава става такова голямо затъмнение, че нищо не се вижда. Затъмнението е по-голямо от това, което става на земята.

Казвам: Вие имате в себе си един стремеж да бъдете свободни. Сега аз не искам да ви говоря за онова, което вие знаете, но казвам: Не губете вяра в себе си. Вие очаквате да дойде някой в света да ви спаси. Кой е онзи, който ще ви спаси? Кой спасява света? Слънцето спасява света. Ако един ден слънцето престане да грее, знаете ли какво ще стане със света? Всичко ще заглъхне: всяка мисъл, всички чувства ще заглъхнат. В света няма да има нито хляб, нито вода. Значи светлината, която иде от слънцето, поддържа целия живот. Вие не трябва да имате онова схващане за слънцето, каквото мнозина имат. Те казват, че слънцето е запален огън и нищо повече. Не е така. Зад онзи, който вечер носи запалена свещ, седи едно разумно същество. Следователно, разумна е тази светлина. Значи, светлината, която слънцето изпраща, е разумна. Тя изтича от неговия ум, от неговия дух. Ако хората разбираха онези велики блага, които се крият в слънцето, те биха ги използвали ги използвали за своето здраве. Днес има много болни и нещастни, които, ако знаеха, как да се ползват от светлината на слънцето, щяха да бъдат здрави и щастливи. Онези, които се чувстват болни, отпаднали духом, обезсърчени, отчаяни, готови да се самоубият, могат да се печат на слънцето и състоянието им ще се измени. Но те трябва

да знаят как и кога да се излагат на слънчевите лъчи. Понякога много малка причина е в състояние да изкара човека от равновесието му. Вие сте вложили 500 хиляди лева в една банка, но по едно време излезе едно лъжливо съобщение, че тази банка е фалирала. Имаше една голяма банка в Русе, банка Гирдап. Представете си, че сте вложили парите си в тази банка и чуете, че тази банка фалирала. Вие ще се отчаяте и ще кажете, че всичко вече е свършено. Казвате: „Нищо вече не ми остава, освен да си тегля куршума." Не, вие трябва да проверите, да видите дали наистина банката е пропаднала. Като проверите, виждате, че банката не е пропаднала. Следователно, сутрин като изгрява слънцето, обърнете лявата си страна към него да ви огрее. После ще обърнете дясната си страна, след това гърдите, гърба и ще кажете: „Господи, благодаря Ти, че си създал добре света. Искам да бъда разумен, за разбирам Твоите пътища и да живея заради Тебе. Сега аз се връщам към Тебе, както онези, които ядоха и пиха, но нищо не разбраха от този живот." Всеки човек трябва да се върне от пътя на своето отклонение.

От всички хора се изисква да се съединят чрез любовта с Бога. Само когато Бог дойде да работи във вас, всички ваши копнежи, които седят дълбоко скрити във вашата душа, ще можете да ги реализирате и да придобиете щастието, което търсите. Този е начинът, по който можете да постигнете всичко, каквото желаете. За да постигнете всичко, вие трябва да разберете, че Бог живее във вас и вие в Него. Не можете ли да разберете това, вашите мисли, желания и постъпки ще останат нереализирани. Няма по-страшно за човека от това, да остане излъган във всичко онова, към което се е стремял. Знаете ли, какво нещо е да отидете в дома на един ваш приятел с всичкото си доверие и той да ви предаде на вашия неприятел или враг? Юда предаде Учителя си само за 30 сребърника. По-добре беше да не се е раждал, отколкото да извърши това предателство. Ако вие при най-малката мъчнотия не можете да издържите и продадете онова хубаво в себе си, не мязате ли на Юда Искариотски. Ако при най-малката мъчнотия ти си готов да продадеш онова красиво, свещено чувство в себе си за 30 сребърника, не си ли Юда Искариотски? Значи Бог, който е мислил за теб милиони години и ти е дал всичкото си благоволение, а ти си неблагодарен за всичко това и не си готов да се изплатиш, това не е ли Юда Искариотски в теб? При това положение, дето и да бъдеш, каквото и да правиш, нищо няма да постигнеш, нищо няма да придобиеш. Съвременните хора искат да се налагат, да стават нещата по тяхна воля. В това отношение те мязат на

своенравни деца. Те казват, защо светът е така създаден, защо нещата стават така и така и т.н. Не, свий ръката си на юмрук и кажи: „Господи, искам да бъда една чешма, да имам мекотата на водата.“ Всичко хубаво и красиво седи в мекотата. Който има мекота е по-силен и от най-грубия човек. Водата е по-силна и от твърдите канари. Тя и тях изкопава. В света няма по-мощна сила от водата; в света няма по-мощна сила от топлината; в света няма по-мощна сила от светлината; в света няма по-мощна сила от любовта. Човек трябва да има с какво да работи. Някой казва, че няма какво да прави. Как да няма какво да прави? Първо ще възлюбиш водата. Ще отидеш при водата и ще ѝ кажеш: „Сестрице, водице, моля те да ме научиш да стана мекичък. Ти така се приспособяваш, че дето и да отидеш, все хората търсиш; ако някъде те оцапат, ти пак си весела, на никого не се оплакваш. Като се оцапаш тук отидеш, там отидеш, изчистиш се и пак си чиста, пак си весела.“ Тя влезе в човека, [изцапа се … пак излезеш и си чиста] Тя навсякъде е добре дошла. Не трябва ли да знаете и да изучите, какво богатство крие водата, въздуха и светлината в себе си? Всичко това, човек трябва да оцени, да разбере какво богатство му е дадено. Всички хора имат уста, но знаят ли какво богатство крие тя в себе си? Чрез устата човек може да опита най-сладките неща в света. Единственото нещо, чрез което ние можем да оценим сладките неща, които Бог е създал, това е устата. Знаете ли, какво богатство представят човешките уши? Единственото нещо, чрез което човек може да схваща онази вътрешна музикалност, онези тонове, това са ушите на човека. С очите си пък можете да схванете онази красота в природата, онези хубави краски. Нито устата, нито носът могат да схванат онова, което очите схващат. Казвам: Големи богатства са дадени на човека, които той не оценява. Като не оценявате благата, които Бог ви е дал, мнозина казват: „Какво ни е дал Господ?“ Че какво по-голямо благо искате от носа, с който се възприемат всички най-приятни благоухания в природата? Какво по-голямо благо искате от езика, с който вкусвате всички блага в живота? Какво по-голямо благо искате от ушите, с които възприемате звуковете и най-красивите тонове? Какво по-голямо благо за човека от неговите очи, с които той вижда красотите на света? Защо човек да не е благодарен за всичкото това благо, което му е дадено? Защо човек да не благодари за това, което има днес и до което е достигнал? Ще кажеш на баща си и на майка си, че благодариш за всичко, което ти е дадено. Адам не можа да прецени това, което му беше дадено, вследствие на което излезе от рая. Ние трябва да се върнем към Първата Причина на нещата и да

благодарим за всички блага, които ни е дала. Ние трябва да събудим в себе си едно благодарно сърце, един благодарен ум, една благодарна душа и един благодарен дух. Ние трябва да възвисим душата си към Бога и да Му благодарим. Не само да благодарим, но да потекат всички тези благословения през пръстите ни, през ръцете ни. Ние трябва да дигнем ръцете си над ушите, над очите да възприемем тия радиоактивни лъчи, които слънцето носи и да носим тази светлина навсякъде по света.

Та казвам: Не вярвайте на онези заблуждения, в които досега сте живели да мислите, че сте роби на греха, че нищо нямате в себе си и тепърва трябва да ви освобождават. Вие сте наследници на Царството Божие. Бог ви е дал всички благословения. Идете да търсите наследството, което баща ви е оставил. Доста тези лъжи, които досега сте имали. Хвърлете тези лъжи вън от себе си и кажете: „Не вярвам вече в никакви лъжи!“ Отречете се от лъжата и кажете в себе си: „В никаква лъжа не вярвам вече.“ Помнете, че новото учение изисква от човека следното нещо: „Никой да не лъже себе си. Никой да не лъже ближния си. Никой да не лъже Бога.“ Това са трите положения, които новото учение изисква от вас. Никой да не лъже народа си, никой да не лъже свещеника, никой да не лъже учителя си, съдията си и т.н. Но и съдията, свещеникът, учителят да не лъжат нито себе си, нито другите. И господари и слуги, и военни, никой никого да не лъже. Отсега нататък никъде никаква лъжа не се позволява. Никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога. Навсякъде да се говори истината. Има един стих в Евангелието, който казва: „Да се възлюбим един друг.“ Един човек отивал само по един път в годината на църква и то когато наближавала да се свърши литургията. Като влизал в църква, той оставал всякога на последно място и всякога чувал от свещеника все едно и също изречение: „Да се възлюбим един друг.“ Казвам: Онзи, който влиза и онзи, който излиза да бъдат без лъжа и да живеят по любов. Аз съм за това нещо: излизаш ли или влизаш в църквата, без лъжа да излизаш и без лъжа да влизаш. И който слуша Словото Божие да се не лъже, и който Го проповядва да не лъже, че достатъчно е само човек да вярва в Бога, за да се спаси. Не само на думи да остане това, но всеки да си каже на себе си: „От сега нататък като влизам в себе си и като излизам от себе си винаги да говоря само истината. Никаква лъжа де не допущам в себе си.“ Сега аз говоря за белите лъжи. Някой казва: „Ще се пошегувам малко.“ Никаква шега. Ако иска да се шегува, човек може със себе си да се шегува и с най-деликатна шега. Вие можете ли да кажете една

деликатна лъжа? Един турски султан казал на един ходжа: „Кажи ми една лъжа.“ – „Султан ефенди, нямам големи лъжи, няма какво да ти кажа. Ако искаш да ти кажа една малка лъжа, трябват ми затова такъми.“ – „Колко ти трябва за тия такъми?“ – „250 лири.“ – „Ето и това ще имаш.“ Султанът изпратил с един от своите домакини 250 лири да търси такъми за лъжата. Ходжата ходил ден-два из града да търси такъми, но не намерил. Тогава той се явил пред султана и му казал: „Не намерих никакви такъми. Това беше последната лъжа, която измислих. Лъжата може и без такъми. За да взема парите, ти казах тази лъжа.“ Султанът му казал: „Аферим джоджун!“ Той му казал аферим, защото измислил, че за лъжата са нужни такъми. Не може да се слугува на лъжата. Защо? Защото, когато лъжата дойде, първата ѝ работа е да те уволни. Тя ще ти вземе всичко, каквото си спечелил и ще те остави гол-голеничък. И най-вярно да служиш при такъв господар, той ще ти вземе всичко и ще те изпрати навън, без да ти даде нещо за труда. Защо трябва да служиш на такъв господар? Ако пък служиш на закона на любовта, този господар ще ти даде всичко. Който служи на любовта, той ще има една особена осанка на телосложението си, едно красиво лице. Той ще има най-малко свободен билет да се разходи из слънчевата система. Той ще може да се разходи до слънцето, до Венера, до Марс, до Юпитер, до Сатурн, до месечината и да се върне назад. Малко ли е това пътешествие? Ти ще пътуваш най-малко сто години с голяма бързина и после ще се върнеш назад. Ако живееш на всяка планета по десет години, трябват ти най-малко 120 години и след това ще се върнеш на земята, ще знаеш какво има на другите светове. Сега, като ме слушате да говоря така, бихте ли ми повярвали? Най-малко ще кажете, че е една хубава измислица. Ще кажете, че това, което съм измислил, не може да се побере в човешкия ум. Щом не вярвате, това не може да се проповядва. Като не вярвате, аз мога да ви кажа, че съм ходил в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, в Япония, в Китай, в Индия. Като кажа това, вие ще намерите, че е възможно да съм обиколил земята. Обаче, ако си позволя да кажа, че съм ходил до месечината, ще кажете, че дъската ми е мръднала. Защо? Защото до месечината никой досега не е ходил. Кой от сегашните учени е ходил на месечината? Никой не е ходил. Следователно, при сегашните условия, при които живеем, пътят ни до месечината е затворен. По друг начин може да се отиде, но не по физически. Окултистите поддържат, че когато човек се освободи от физическото си тяло, той може да отиде на другия свят, на месечината с астралното си тяло. Това можете да проверите. Сега не може

да се говори за неща, които не сме проверили. Същественото е, че за да се отиде на месечината, човек трябва да я обича. Ако я обича, тя ще привлече, сама ще му плати билет до нея и назад. Същото се отнася и до слънцето. Ако обича слънцето, човек може да отиде и до него. Но до днес това е невъзможно, защото, според учените, там има температура най-малко около шест хиляди градуса. Ако човек тръгне с това тяло, което днес има, като наближи до високата температура, веднага ще се върне назад, не може да издържи. Обаче, ако човек има един билет от любовта на слънцето, той може да отиде там, без да се страхува от високата температура. Жителите на слънцето ще го приемат добре, ще го разходят, ще види колко добре може да се живее там. Сега аз не ви казвам да вярвате. Считайте това като една измислена приказка. Ако вярвате, хората ще ви сметнат за побъркан. За вътрешната температура на слънцето има различни научни данни. Едни поддържат, че температурата отвътре е около 50 милиона, а външно – шест хиляди градуса. Това е интензивна енергия, която преобразява нещата. Тази енергия постепенно се намалява и то пропорционално на разстоянието. Като дойде до земята, тя се намалява до 37 градуса. Тази е температурата, която хората на земята могат да издържат. Ако това напрежение стане по-голямо, то може да ни разруши. Значи, разумните същества са предвидели, колко градуса можем да издържим. Сега има две мнения на учените: едни поддържат, че земята се отдалечава от слънцето, а други поддържат, че земята се приближава към слънцето. Ще дойде време, когато всички планети на слънцето ще се съберат на едно място. Те ще решават, как да се създаде един нов свят и след това всяка планета ще се отдалечи и ще отиде в своята посока. Тогава земята ще ходи на гости на всички планети. Жителите, които ще живеят на земята по това време ще бъдат приспособени да издържат на високата температура на тия планети, специално на слънцето. Един ден цялата слънчева система ще мине през огън за да се пречисти. Тогава от греховете на хората няма да остане нищо. Греховете на сегашните хора зависят от особения състав на материята, в която те живеят. Тази материя е неустойчива и в нея става особен род гниене. В бъдеще тази материя ще кристализира и светът ще се преустрои по особен начин. Тогава грехът ще бъде невъзможен, понеже няма да има такава материя, която да го създава. Веществото ще бъде устойчиво. Тогава ще дойде истинският живот. Тогава ще имате приятели, които ви обичат и които вие ще обичате. Тогава ще видите, какво значи неземна красота. Тогава ще видите красиви светове пред себе си, с красиви извори и

планини, с красиви растения. Тогава ще видите ония извори, от които са се образували океаните. Това е Божественият свят. Ще видите тогава, че съществува една нова земя, която хората не познават, но на която първоначално са живели. Тя се нарича обитаема земя, но не е тази, която вие знаете. В тази земя се намират 12-те извора, от които са излезли другите извори на живота. Тогава вие ще видите кристалните извори на безсмъртието, отдето излиза животът. Там ще видите, че самата вода е създала материалния живот. Там ще видите по какъв начин е създаден света. Това ще стане в бъдеще. Всичко това може да ви се открие само ако имате любов към Бога. Не е въпрос за добрия живот. Не, само любовта спасява хората. Без любов спасение в света не съществува. С доброто човек не се спасява. Доброто е резултат на любовта. В света трябва да влезе любовта и да почне да работи във всички сърца, във всички умове, във всички души и във всички духове. Любовта трябва да започне да работи навсякъде. За това време именно е казано в Писанието: „Ще се вселя в тях и те ще ми станат народ." Тогава аз ще им се изявя и всеки ще живее в спокойствие и ще се учи на всичко онова, което той иска. Тогава вие ще следвате в най-добрите университети, дето ще следвате музика, художество, изкуство и различните науки. Ще имате най-хубавите дрехи за обличане. Тогава ще имате най-хубавите цветове, които обичате.

„На двама господари не може да се служи." Това значи: не може да се служи едновременно на любовта и на безлюбието. Ако служиш на безлюбието, ще намериш господаря на смъртта. Ако служиш на любовта, ще намериш господаря на живота. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен да позная тебе, Единного Истинного Бога." Това е законът на любовта. В закона на любовта ти ще намериш Онзи, чрез когото можеш да постигнеш всичко. Това трябва да проповядвате в света. Но първото нещо: Изключете лъжата от себе си. Казвам ви, че тази година не се позволява никаква лъжа – нито бяла, нито черна. Ще знаете: никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога. Дойде ли някой при вас и ви говори лъжливи работи, вие ще си кажете в себе си: никаква лъжа. Когато някой ви лъже, не постъпвайте по стар начин да му казвате, как смее да ви лъже, но кажете му: „Братко, много сладко ми говориш. Пък като те слушам виждам, виждам, че ти вярваш в неща, в които никой не може вярва." Досега никой човек в света не е повярвал в лъжата. Пък и този, който лъже и той си знае, че не говори истината. Някой счупил един прозорец и като го питат, кой е счупил прозореца, той казва, че не знае. Всъщност

единственият човек, който знае истината по този въпрос е той, самият. Той минава за много скромен човек, не иска да се препоръчва за знаещ. Затова той казва, че не знае, кой е счупил прозореца. Той минава за невежа, защото не иска да хвърли петно върху своя приятел в себе си да му каже, че е направил една погрешка. Като ме питат мен, кой е счупил прозореца, аз ще кажа, че аз съм го счупил. Аз не искам да хвърлят вината върху моя приятел. Затова и на вас казвам: „Не хвърляйте вашите погрешки върху Бога." Време е когато трябва да съзнаем своите погрешки и да ги изправим. Това е най-хубавото нещо, което можете да направите в своя живот. Когато поправите една ваша погрешка, вие отваряте врата на любовта и любовта потича през вас. Погрешките запушват вашата канализация и любовта не може да тече през нея. Ето защо, направите ли една погрешка, изправете я, за да изчистите канализацията си, през която любовта протича. Любовта е закон на постижения. Защо ще живеете на земята, ако не можете да постигнете онова, което Бог ни е дал? Всеки трябва да бъде радостен, да има мир в себе си, да живее добър, сносен живот. И тогава, като ставате сутрин, ще ви е добре. Като ядете хляба си, като пиете водата си, като дишате чистия въздух, като живеете добре, като ходите между хората, ще се чувствате добре. И тогава всички хора ще съзнават, че между тях има нещо, което ги свързва. Сега превеждам стиха: „Това е живот вечен…" Това е животът вечен, да позная, че само чрез закона на любовта ще намеря пътя, по който ще дойде въздигането на вашата душа и освобождаването ѝ от всички несгоди, които имате. Можете да правите опити, колкото искате и каквито искате, но ще разберете, че истинското освобождаване иде от любовта. Само това освобождаване осмисля живота. Затова, именно, към него трябва да се стремите.

Казвам: Много пътища сте опитали, опитайте и пътя на любовта. Вие сте го опитали вече. Аз желая, като отидете при Господа да се молите малко по друг начин. Ако аз бях на ваше място, ето как щях да се моля. Аз щях да се моля така: „Господи, искам да съм съвършен, че като изпълня Твоята воля, Ти да се развеселиш, а пък аз да стана радостен." Аз искам да се зарадвам, че съм направил нещо, от което Бог се развеселил. Аз искам да бъда съвършен, за да изпълня волята Божия без погрешки. И тогава Бог ще се развесели, а аз ще бъда радостен. Това е, което пожелавам на всички.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Четиринайста неделна беседа от Учителя, държана на 22 януари 1939 год., 10 ч.с.

София – Изгрев

Двете слугини

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета глава от пророк Авакум. Тя е главата, която представя неговата молитва.

Духът Божи.

Сега искам да бъда по-обективен. Думата обективен не е българска. Другояче мога да ви кажа, че желая да бъда малко по-предметен, малко по-веществен. Желая да ви говоря върху реалността на нещата, как трябва да ги разбирате. Има три неща в света, които отличават хората. Физическият човек се отличава с тялото си, духовният – със сърцето си, а Божественият – с ума си. Тъй щото, ако човек се отличава с тялото си, той е човек, потребен за земята. Ако се отличава със сърцето си, той е човек на духовния свят – там е потребен. Ако се отличава с ума си, той е човек на Божествения свят и той е на мястото си. Тези тримата са събрани на земята и са въплътени в едно тяло. В това отношение човек представя един апартамент с три етажа: в първия етаж живее физическият човек, във втория – духовният човек, а в третия – Божественият човек. Но [сега ме] питате, къде е небето, ще знаете, че небето е на третия етаж. Къде е духовният свят? На втория етаж. Къде е физическия свят? На първия етаж. Тази е конкретната идея за трите свята. Ако някой би оспорвал това сравнение, нямам нищо против. Това е една хипотеза, а всички хипотези и теории не са съвместими една с друга. Всяко нещо, което е в света, има право да съществува, да живее. Щом можеш да мислиш за него, то има право да съществува. Щом не можеш да мислиш, то не съществува. Някой казва: „Исках да ти кажа нещо важно, но го забравих." Щом си го забравил, то не е било важно. Важните неща никога не се забравят. Можете ли да забравите онзи, когото обичате? Можете ли да забравите неговия образ? Можете ли да забравите хляба, водата, светлината, въздуха? Не можете. При това, те са само някои от тия, които аз считам важни. Колко още важни неща има, които не могат да се забравят. За онези пък, които наричате важни и ги забравяте, напишете ги на една книга и аз ще ги

прочета.

Казвам: Има едно зло в света, което е опасно. Има едно зло, което не е опасно. Мислете върху това философско изречение. Често хората правят погрешки и като направят някаква важна погрешка, те казват: „Аз направих една малка погрешка.“ Колко е малка погрешката, зависи от мястото, дето е направена. Представете си, че имате едно число един милион и петстотин хиляди лева. Ако при изчисленията някой направи погрешка в единиците, вместо нула единици пише една единица, погрешката не е толкова голяма. Ако погрешката е в десетиците, вместо нула десетици пише числото едно, погрешката е десет пъти по-голяма. Ако направи погрешката в стотиците, в хилядите, в милиона, погрешката става вече все по-голяма. Тъй щото, не е все едно да пишеш един милион или два милиона, тук вече има голяма щета, голяма загуба. Видимо числото е все единица разлика, но от значение е, къде стои тази единица. Тъй щото, когато някой каже, че е направил една малка погрешка, за мене е важно да зная, къде е направена тази погрешка, при единиците, при десетиците, при стотиците, при хилядите, при сто хилядите или при милиона. Колкото по-наляво е грешката, толкова е по-голяма. За мене не е достатъчно само това да зная, къде е направена погрешката, но точно да зная мястото ѝ. Аз съм обективен човек, но не разсъждавам така общо. Като ми кажеш, че си направил една погрешка, питам къде е. Ако е при единиците, не е много голяма погрешка. Лесно се поправя. Изваждам един лев и го турям на мястото. Но ако погрешката е от един милион лева, доста ще се замисля, дали да я поправя. Погрешка от такъв характер е вече за затвора. Има погрешки в живота, които са непоправими. Това показва, че животът е място за изправяне. Затворът е училище, в което хората изправят погрешките си. Професорите в затвора учат хората, как да изправят погрешките си.

Сега да се върнем към въпроса, защо понякога доброто е опасно, а злото е безопасно. Представете си двама души и двамата богати, но единият минава за лош човек, другият – за добър. Добрият всякога оставя касата си отворена и си казва: „Господ да я пази.“ Лошият оставя касата си винаги под ключ, никой не може да пипне нещо от касата му, затворена е. Слугата на добрия човек обича да пипа чуждо, да взима от касата на господаря си пари. Като я намери отворена, той непременно ще вземе известна сума. Без да иска, този добър човек ще стане причина слугата му да лежи в затвора. Другият, обаче, който минава за лош, понеже постоянно държи касата си затворена, слугата му и да има желание да бръкне в нея и

да си вземе нещо, не може. Така лошият господар ще предпази слугата си от затвора. Понеже ангелът е слаб на слугата, като намери касата затворена, не може да открадне нищо. Който обича да пипа в чужди каси, в края на краищата ще намери училището за изправление, дето ще отиде да изправи погрешката си. Щом си добър човек, затвори касата си. Не ставай причина да сгреши слабият. Който държи касата си затворена, той е прав. Някой казва: „Ние трябва да бъдем отворени." Не, аз не съм за отворената каса. Сърцето е отворено само за две неща: за артериалната кръв, която ще мине през него, за да отиде по цялото тяло и за венозната кръв, когато трябва да се пречисти. За други работи сърцето е затворено. – „Ама аз имам обич към всички хора." Към кои хора? Към всички онзи, които са свързани с твоята артериална система и към всички онези, които са свързани с твоята венозна система. Щом си позволиш да имаш отношение към всички други хора, които нямат връзка към тия две системи, ти ще ги изложиш на голяма опасност и никаква работа няма да свършиш. Съвременните хора се запитват какво е проповядвал Христос преди две хиляди години. Те не знаят, че тогавашните хора бяха деца по развитие в сравнение със сегашните. Те нямаха такива големи телескопи като сегашните, с които откриват величието на вселената. Те имаха детински схващания за небето. Даже и най-видните им пророци, когато трябваше да излязат срещу неприятеля си, [те] излизаха със стрела, с лък. Ако днес се яви един такъв човек между съвременните военни, той ще бъде за посмешище. Днес хората разполагат с такива далнобойни оръдия, които удрят на 50–60 километра разстояние. При това, така е изчислено, че всеки снаряд пада точно на мястото си. Ако питате снаряда или барута в пушката, какво прави, той нищо не знае. Те нямат съзнание за работата, която вършат. Ако питате артилеристите, защо стрелят, те ще кажат: „Не знаем, туриха ни на служба и ние изпълняваме длъжността си. Знаем само, че снарядът все ще падне някъде и някой ще бъде убит." Сега и на вас, като ви се случи някакво нещастие, питате: „Защо Господ допусна това нещастие?" Той нарочно ли ви е изпратил това нещастие или случайно някак е станало? Представете си, че никой не е имал определена цел да ви причини някаква пакост, но вие сте попаднали на бойното поле точно в момента, когато някой снаряд е падал и по този начин ви е причинил голямо нещастие. Казвате: „Трябва ли хората да се бият?" Щом се бият, трябва да се бият. „Ами трябва ли да се карат?" Защо да не се карат? И карането е една работа. Щом се карат, значи трябва да се карат. „Ами

трябва ли да се крадат?“ Щом е допуснато, значи трябва да стане. „Ама защо трябва да умира човек?“ За да дойде друг на негово място. Ако един голям, стар дъб не беше умрял, то ония 10–20 малки борчета около него нямаше да живеят. Като умря, те казват: „Слава Богу, че се освободихме от този дъртак. От него не можахме да прогледаме.“ След смъртта на дъба веднага се даде място на борчетата да растат. За да имате ясна представа за явленията в живота и в природата, вие трябва да имате едно вътрешно разбиране, а не да излизате от лично становище. И Бог има свои лични становища, и ангелите, и светиите, и боговете, и царете – няма същество в света, което да не излиза понякога от своите лични възгледи. Тези възгледи са прави, но са относителни, не са абсолютни. Понякога вие питате, защо Бог е дал известно благо на даден човек. Като задавате този въпрос, вие изхождате от едно становище, което не може да даде философско разрешение на въпроса. Значи, вие изхождате от едно лично гледище, защо на този човек е дадено това благо, а на мен не е дадено. Ако на сцената излезе един виртуоз цигулар да свири, трябва ли да питате, защо е дошъл? Щом свири добре, вие трябва да считате, че той е на мястото си. Този човек иде на земята да свири. Даром ли трябва да свири? Той е посветил цели 20–30 години в свирене и сега може да даде един такъв хубав концерт. Не само в този живот е свирил, но той е свирил няколко прераждания наред. Той непрекъснато се е занимавал с цигулка, с музика изобщо. Едва днес се явява на земята, като виден виртуоз, като гений. Някой платил за такъв концерт 30–40 лева и после казва: „Защо трябва да се дават пари?“ За да се научи да свири, той е изхарчил един милион, а ти ще дадеш едва стотина или по-малко лева и ще считаш, че много си дал. Ти трябва да благодариш на този виртуоз, че ти е дал такъв хубав концерт за толкова малка сума. Според мен такива музиканти продават изкуството си много евтино. Ако аз бих дал такъв концерт, най-евтиният билет би струвал около десет хиляди лева, а по-скъпите могат да струват даже милион. Който иска и може да плати, ще дойде; който не иска, той ще остане отвън. Като е въпрос за плащане ,да се плаща, както трябва. Тъй щото, за да получите онова великото, което очаквате, могат да минат няколко живота. За да го получите, вие ще прекарате много копнежи, много усилия и най-после един ден, не се знае в кое съществуване, вие ще получите това, което сте мечтали и за което сте работили. Съвременните хора искат в един живот да получат всички блага, които очакват. Това е възможно от страна на Бога, но от ваша страна е невъзможно. Например, това, което зависи от мен, аз

мога да го направя. Мога да ви дам сто килограма вода, но вие сте пътник, пътувате пеша през една пустиня. Колко килограма вода можете най-много да носите на гърба си? Вие можете да носите най-много 20 килограма. Значи, това е невъзможно. Но вие имате предвид вашето магаре и коня, на тях разчитате. Това е лесно. После ще кажете, че магарето е животно, нищо не разбира. Да, магарето е животно, а вие сте човек. Но кое е това във вас, което трябва да се почита? Това, което мисли в човека, то заслужава почитание. Главата в човек мисли. Но ако един виртуоз, като свири, не мисли, той никакъв виртуоз не е. Не само главата му трябва да мисли, но и пръстите му трябва да мислят. Така и в човека всяка клетка трябва да мисли. Понякога движението на пръстите му е толкова бързо, че той няма време да мисли. Те се движат със светкавична бързина. Не мислете, че бързите неща нямат смисъл. Вие питате: „Време ли е една секунда?" Вие нямате представа още, какво нещо е времето. В една секунда светлината извървява 300 хиляди километра път. Тъй щото, когато ме питат, колко или какво представя една секунда, аз казвам: „Една секунда от времето според движението на светлината е 300 хиляди километра път." Колко километра изминава най-бързият трен в една секунда? Аз взимам светлината като естествена мярка. Ако в човека времето е силно развито и той може да се движи с бързината на светлината, в една секунда той ще схване толкова неща, колкото не би могъл да схване и в години. Това, което днес е недостъпно, неуловимо за неговите очи и уши, тогава ще бъде достъпно. Колко години са ви нужни днес, за да извървите това разстояние, което светлината извървява в една секунда? Ако се движите бързо, в едно година ще можете да извървите това разстояние, което светлината извървява в една секунда.

Сега вие сте дошли на земята не като екскурзианти, но сте дошли да изучавате земята. Като сте дошли на земята, питам: „Какво са разбрали младите от своя живот? Какво са разбрали старите от своя живот? Какво са разбрали богатите от своето богатство? Какво са разбрали сиромасите от своята сиромашия? Какво са разбрали силните от своята сила? Какво са разбрали слабите от своята слабост? Какво са разбрали духовните от своя духовен живот?" Какъвто да е животът, човек все трябва да научи нещо. За сиромаха и за богатия аз давам особено определение. Според мене сиромахът е единственият човек, на когото в даден момент можеш да дадеш нещо, което той може добре да използва. Богатият пък е единственият човек, от когото в даден момент можеш да вземеш нещо, без

той да съжалява. Следователно, всеки човек, от когото в даден момент можеш да вземеш нещо, без той да роптае, това е богат човек. И всеки, на когото в даден момент можеш да дадеш нещо, което той разумно да използва и да благодари, това е сиромах човек. Значи, за да не роптае сиромахът, непременно трябва да му дадеш нещо. Богатият страда от голямо богатство, от голям товар. Те казват: „Да дойде някой да ни освободи от този излишен товар." Богатият се радва, когато го освобождават от товара му. А сиромахът се радва, когато го товарят. Богатият иска да го разтоварят, а сиромахът иска да го товарят. На сиромаха, на гладния трябва да се дава. Той трябва да се нахрани. На богатия, на сития трябва да се взима. За тази цел сития, богатия, трябва да отиде да работи. Сиромахът не може да работи. Сегашните хора гледат да изпратят сиромасите на работа. Не, докато са гладни, сиромасите не могат да работят. Първо те трябва да се нахранят и тогава да отидат на работа. Като се нахранят, у тях ще се яви естествено желание да работят. Във всеки човек има по трима сиромаси, гладни хора и по трима богати, сити. Единият гладен, това е стомахът, който аз наричам Стомахов или Стомахаков. Другият беден, това е сърцето. То живее в духовния свят и се храни с чувствата. Слушате понякога човек да казва: „Гладен съм, няма кой да ме обича. Няма кой да ми каже една сладка дума." Какво ви струва да кажете една сладка дума на човека? Поне това не струва много. Ако на физическия свят е мъчно да задоволите глада на един човек, в духовния свят това е лесно. Кажете на този сиромах една сладка дума и той ще се задоволи. Кажете му, че е добър човек. Той не иска повече. Като дойде до умствения свят и там има един сиромах, който е гладен за знание. Той казва: „Знание ми трябва на мене." Този човек е умственият. Той си казва: „Аз трябва да се повдигна. Дайте ми поне една книжка да прочета, да се просветя малко." Питам: „Колко храна е нужна, за да задоволим тримата наши сиромаси – Стомахов, Сърдечков и Умственииков?" Ние трябва да задоволим тия сиромаси в себе си, за да могат да работят. Те не са слуги, но те са помощници. Те разполагат със специални методи за работа. Сиромахът разполага със земните методи, духовният разполага с духовни методи, а умственият човек – с умствени методи. Стомахът е главният господар на физическия свят. Той разполага с около десет хиляди души работници, чиновници, които му работят. Той се обръща към тях и ги пита: „Господа, знаете ли колко ми коствате? Ако на едно ядене ви плащам по един лев, значи за всички ще трябва да платя десет милиона лева. Но ако се

храните по три пъти на ден, ще трябва да платя 30 милиона лева.“ Сметнете колко трябва да се плаща за една година. Това са разноски, с които се придружават физическите методи на стомаха. Ако направите сметка за всичко това, вие ще видите колко скъпо струва един човешки организъм на невидимия свят. За съграждане на един човешки организъм са взели участие хиляди разумни същества, които са изразходвали много физическа, духовна и умствена енергия. Едно от нещастията на човечеството е това, че хората се грижат главно за стомаха си. Те не са привикнали още да се грижат за своето сърце и за своя ум, да им приготвят най-доброкачествена и фина храна. Човек не трябва да има лицеприятие, да дава предимство на ума пред сърцето и на сърцето пред тялото или обратно. На всеки уд той трябва да отдава съответно право, според както Бог му е дал. Например, стомахът и умът, т.е. мозъкът се обичат много. Изобщо, умът винаги се допитва до стомаха. Ако стомахът би останал на сърцето, то да го храни, той би се намерил в най-голямо нещастие. Но благодарение на това, че умът избира добра храна, та изпраща от нея и на стомаха. Оттам е добре и за сърцето.

И тъй, ако хората се оплакват, че са нещастни, причината за това е тази, че те не разбират живота така, както е създаден и построен. Всеки човек би станал щастлив, ако знаеше как да постъпва. Ако аз бях на ваше място, щях да чакам щастието на такова място, отдето минава и там щях да го срещна. За да придобиете щастието, вие трябва да знаете къде да го срещнете. То минава през особени пътища. Една от сестрите има разположение да ми носи всяка сутрин мляко за закуска. Обикновено тя се престараваше, носеше ми млякото рано, преди изгряването на слънцето. Една сутрин се случило, че закъсняла малко и донесе млякото след изгряването на слънцето. Тя се извинява, че закъсняла. Казвам ѝ: „Сестра, тъкмо сега е най-добре. Аз се радвам, че закъсня, защото досега нямаше свидетел да знае, че ми носиш мляко. Сега вече слънцето е свидетел на тази работа и то е турило своето благословение в млякото.“ Сега млякото беше най-сладко. По-рано, като носеше млякото в тъмнината, тъмнината оставяше своето влияние върху него. Тогава тя се радваше, че рано ми носи млякото, но аз се мъчех. Сега аз се радвам, а тя се мъчи, мисли, че е направила някаква грешка, дето е закъсняла. Аз се радвам, защото слънцето е внесло своите благословения. Аз успокоих сестрата, защото слънцето е вложило своето благословение в млякото. Този ден млякото беше най-хубаво от всички останали дни. Както ви казвам, така е. Аз говоря

истината. И на млади и на стари казвам: „Не се позволява никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога.“ Научете се от всяко нещо да вадите поука, да виждате добрата страна. Ако една неприятност ви е сполетяла денем, когато слънцето егряло, радвайте се, защото слънцето е турило своето благословение. Ако пък едно добро е дошло вечер, в тъмнината, съжалявайте, защото тъмнината е турила пръста си. Та доброто става само денем. Добро, което става вечер, всякога се разваля. За такова добро ще плащате скъпо. Затова желайте Божието благословение да дохожда тогава, когато Божественото слънце изгрява в твоя живот, за да вложи благословението си. Или другояче казано, желайте благото, което хората ви носят да носи Божието благословение.

Пророкът, като се е молил при всичките нещастия, които са идвали, казва най-после: „Ако и да не прозябне смоковницата, нито да има плод по лозите, плодът на маслината да се осуети и нивите да не дадат храна, аз, обаче, при всички тия нещастия пак ще се веселя в Господа за своите вътрешни състояния. Господ на спасението, Господ Иехова е сила моя.“ Мнозина са идвали при мене и са се оплаквали от своите нещастия. Ами ако отидат в онзи свят, какво ще разправят? Съществата от онзи свят не се интересуват от вашето щастие, което сте имали на земята. Те са щастливи хора, не искат да им разправяте за земното щастие. Ако вие отидете при тях и започнете да им разправяте за вашите нещастия, те ще ви слушат с отворени очи и уши, ще искат да слязат на земята, да опитат тия неща, защото при тях нещастието не съществува. Те ще ви кажат: „Благодарим ви за тия съобщения. Ние сме първите кандидати, които ще слезем долу.“ Ако те ви разправят за тяхното щастие, вие ще им кажете, че това, което те имат, на земята го няма. На земята има такива неща, които на небето не съществуват.

Казвам: Не забравяйте, че страданието, което Бог ви дава, това е най-скъпоценнното нещо, което може да ви се даде. Да страдаш, това значи да се ползваш от благоволението на Господа. Днес хората не мислят така, защото не разбират, какво носи в себе си страданието. Ако Бог би изпратил едно велико благо при вас, Той не би го изпратил в една красива форма. За да дойде при вас, Той ще го облече в най-големите дрипи, за да не му обърне никой внимание. Наскоро в Африка бяха намерили един голям скъпоценен камък, който изпратили със специална комисия. Те не го изпратиха с обикновена поща, но по специална комисия. Ако биха го изпратили с обикновена поща, той не би пристигнат до местоназначението

си. Бог пък изпраща с обикновена поща скъпоценните камъни, а ония, които не са скъпоценни, изпраща със специална комисия. Следователно, знайте, че всички ония работи в света, които идват със специална комисия не представляват нищо особено. А всички ония, които [идват] без специални комисии в тях, именно, е скрито скъпоценното. Бог ви опитва, какви деца сте, именно, чрез онова скъпоценното, скрито в обикновените форми. Чрез страданията, чрез недоразуменията и чрез смущенията Бог ви опитва. Мислите ли, че като е допуснал страданията, Бог не е взел всичко това предвид? Той е взел всичко предвид. В какво се заключава страданието? Един виден проповедник бил много красноречив. Хората го слушали с удоволствие. Всякога проповедите му се посещавали добре. Един ден, като проповядвал, той се почувствал много недоволен от себе си, като че нищо не дал на слушателите си и решил да се върне веднага у дома си, като се скрие от слушателите си. Затова той излязъл от задната страна на амвона. За да отида у дома си той минавал през гробищата. Той из пътя си размишлявал за своята проповед, за това, че нищо не е дал този ден и бил много недоволен от себе си. На другия ден рано сутринта пристигнала в дома му една бедна вдовица, която му благодарила за проповедта, като казала: „Аз бях изгубила смисъла на живота си, бях се отчаяла и бях решила да се самоубия, но ето сега животът ми се осмисли и аз реших да живея за Господа. Всичко това дойде от вашата проповед, за която съм много благодарна.“

Наскоро бях на концерт, дето трима млади музиканти от академията даваха концерт: единият свири на цигулка, другият на чело, а третият на пияно. По едно време от публиката долетя до сцената едно букетче от кокичета, след което последваха още две-три. Но те не стигнаха до сцената, паднаха някъде между публиката. Това беше възнаграждението на музикантите. Питам, какво щеше да бъде положението на публиката, ако тия букетчета бяха саксийки? Това щеше да бъде цяла артилерия. Като наблюдавах публиката, повечето бяха все млади хора, моми и момци, та музикантите се въодушевиха. От какво се бяха въодушевили и публиката, не зная, но предполагам, от своите млади професори. Както и да е, но младостта е музика, пък и музиката е за младостта. Музиката е за младите, а слушането е за старите. Значи, младите да свирят и да играят, а старите да слушат и да се радват. Като свирят и играят, младите няма да остареят, като слушат и като се радват, старите ще се подмладят. Тъй щото, искате ли да се подмладите, радвайте се на благото на другите хора. Според мен,

младостта е благо, което Бог е дал на младите. Радвайте се на благото, което Бог е дал на хората. Искате ли да имате Божието благословение, радвайте се на благото, което Бог е дал на другите хора. Радвайте се на слънцето, на водата, на въздуха, на светлината, на растенията, на животните, на всичко, което Той е създал. Радвайте се на живота, на всичко, което има движение, в което се изявява Божията мъдрост. Радвайте се на Божественото, което е във вас и знайте, че Бог ви има предвид. Бог има право да мисли за нас, а ние да мислим за Него. Бог не мисли за себе си, но за нас. Ако ние мислим за Бога, добре е; и ако Той мисли за нас, пак е добре. Това е правото отношение в живота. Докато Бог мисли за нас, това е право. И докато ние мислим за Него, и това е право. Когато ние престанем да мислим за Бога и Той пристане да мисли за нас, нещастието иде. Щастието в света иде тогава, когато ние престанем да мислим за себе си. Ние се месим в една работа, която не може да ни направи щастливи. Някой казва: „Уредих си работата.“

При един голям богаташ имало две слугини. Едната била много умна, всякога имала предвид своите интереси. Другата била добра, не взимала под внимание своя интерес. Първата вярвала в четните числа, а не вярвала в нечетните. Когато господарят ѝ я изпращал на пазар, тя всякога уравнявала сумата: ако парите били 13 лева, тя вземала единия лев за себе си да не бъдат 13, понеже е нещастно число. Ако сумата била 130 лева, тя задържала за себе си десет лева, пак ги уравнявала. Ако сумата била 1300, тя задържала за себе си сто лева да няма числото 13 някъде. Понеже обичала господаря си, тя всякога уравнявала сумата да не би да го сполети някакво нещастие, ако в нея влиза числото 13. Тъй щото, като имала предвид благото на своя господар, едновременно уреждала и своето благо. Другата пък била добра, не искала да пипа от касата на своя господар. Макар, че и тя го обичала, но оставяла го да страда от числото 13. Като страдал той и тя страдала. Първата слугиня ѝ казвала: „Кой ти е крив? Ти сама си виновна за положението си, като не знаеш как да постъпваш. Господарят оставя касата си отворена и на теб и на мен. Ти не искаш да бъркаш в касата, да не направиш престъпление, а пък аз бъркам в касата и уреждам и неговите и моите работи.“ Как ще ме разберете, не зная, но ще извадите две заключения. Там е философията. Когато минаваш през едно лозе, което е вече узряло, пита се, имаш ли право да береш от гроздето? Според Мойсеевия закон, като минаваш покрай едно лозе, което е узряло, ти имаш право да си откъснеш само един грозд, нечетно число, но нямаш

право да си откъснеш още един и да го туриш в торбата си. От всяко благо, което Бог ни изпраща на земята, ти имаш право да вземеш по нещо. Благата, които Бог изпраща чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата, ти имаш право да вземеш по нещо от тях. Аз считам тия блага колективен труд, но не говоря за благата, които хората са турили в своите бакалници, в своите хамбари. Един беден, но добър човек минава покрай една круша и видял на нея хубави, зрели плодове. Той се приближил към крушата, набрал си една-две круши и после написал едно писмо на господаря на тия круши, което забол на едно клонче на крушата. В писмото било написано: „Господине,не съм запознат с теб, но считам, че и ти си толкова умен, колкото твоята круша. Позволих си да си откъсна една-две круши от дървото ти. Много съм благодарен от крушите. Давам ти адреса и те каня един ден да ми дойдеш на гости, да ти благодаря за голямата услуга, която твоята круша ми направи. Довиждане.“ Казвам: Правете и вие по същия начин. Дето ходите, оставяйте по една такава бележка. Следователно, всяко нещо, което правим, трябва да го правим от любов, от признателност. В съзнанието си ние трябва да поддържаме благодарността си към всеки, който ни направил едно добро, че се е проявил като добър Божи служител. Чрез него трябва да благодарим на Бога, че Бог се е погрижил за нас. Та всички ние в света трябва да бъдем добри слуги, като плодните дървета. Та като мине покрай нас някой беден човек, да може и от нас да си вземе един плод. Който си вземе един плод от нас да остави една записка, на която да пише: „Господи, много ти благодаря за крушата, от която си взех един плод Тя е твоя.“ Питам: Ако всеки от нас няма по едно круша, от която пътниците да си вземат, кой ще ни благодари за това? Знаете ли, какво добро е направила тази круша? Тя послужи за сприятеляването на двама души, които не се познаваха. Какво по-голямо добро можете да очаквате, ако като едно плодно дърво, вие сте станали причина да се запознаят хората с Бога? Който е ял от вашите плодове и се е запознал с Бога, това значи, да оправдаете всеки плод на своето дърво. Какво по-велико то това, да работите всички съзнателно и да станете проводници но това велико учение? Не сте ли проводници на Божията Любов, ще разберете, че вън от любовта няма здраве, няма щастие, няма богатство. Можете да кажете, че животът е кратковременен. Ще знаете едно: Каквито да са проявите на живота, вън от любовта, той носи най-големи нещастия. В любовта, обаче, той носи най-голямото щастие. Аз говоря за любовта, за да бъдете внимателни, да не изгубите щастието си. Всички вие сте богати, щастливи,

но трябва да живеете в любовта, да не изгубите това, което ви е дадено. Като виждам как някои хора страдат, аз се радвам, защото зная, че чрез страданията те ще получат по-големи благословения. Като виждам, че някой се радва, аз зная, че най-много след една година той ще се намери пред голямо нещастие. Виждам, че или жена му ще умре, или едно от любимите му деца, един от добрите му приятели. Докато по-рано хората са го облажаваш, сега вече го съжаляват. Срещам друг човек, който нищо няма: нито къща, нито пари, нито близки, но същевременно виждам, че голямо благословение иде за него. Защо някой човек е нещастен? Защото неговите плодни дървета не са станали причина да се прослави името Божие. Колкото да е богат човек, щом не работи за Бога, аз не искам да бъда като него. Видя ли някой сиромах, който няма нищо, но в своята сиромашия работи за слава Божия, аз казвам, че искам да бъда като него. Ако в съвременните народи, общества и личности проникне тази мисъл да работят за славата Божия, а не да се карат, да се делят на ваши и наши, светът би се оправил в един ден. Всеки, който върши волята Божия, той е наш. Всеки, който не върши волята Божия, той не е наш. Всеки, който търси първо Царството Божие и Неговата Правда, той е от нашите. Всеки, който не търси Царството Божие и Неговата Правда, не е от нашите. Всеки, който търси славата Божия, той е от нашите. Всеки, който не търси славата Божия, той не е от нашите. Всеки, който търси богатство, за да служи на Господа, той е от нашите. Всеки, който не търси богатство за да служи на Бога, той не е от нашите. Щом търси богатството само за себе си, той не е от нашите. Всеки, който търси силата, за да служи на Бога, на цялото човечество, той е от нашите. Всеки, който търси силата, за да служи само на себе си, той не е от нашите. Всеки, който е от нашите, нека тури каквото има на общата трапеза за благото на всички.

Казвам: Най-великото във вашия живот е да се научите да обичате този, който всякога ви е обичал. Всички народи, всички общества, всички домове са създадени единствено с цел да се роди в човека онази любов към техния създател. И тогава, като учим – да се учим от любов. Когато се стремим да бъдем силни, тази сила трябва да я искаме чрез закона на любовта. Като искаме богатство, да го искаме пак чрез закона на любовта. Ако се облича добре, човек трябва да се облича не само за себе си, но и за другите, че който го види – да се радва. Човек трябва да бъде облечен с такива дрехи, от които да излиза ухание. Днес от всички хора се изисква ново разбиране да знаят в какво да вярват. Вярата и надеждата имат

приложение в света. Но само с вяра и надежда нищо не можете да се постигне. Като основа на живота трябва да се постави любовта и то онази любов, при която разумността да ръководи човека във всички негови прояви. Любовта, която иде сега в света, изисква от всички хора да бъдат разумни. Човек трябва да бъде разумен и в сиромашията, и в богатството; и в силата, и в безсилието; и в злото и в доброто. Когато злото и доброто са в ръцете на човека, той трябва да бъде господар, да знае в дадения случай как да ги употребява. Ако не е разумен, човек и с доброто може да тикне хората в кривия път. Доброто на човека не трябва да послужи за съблазън на другите хора. Нито злото ви трябва да послужи за съблазън, да мислят хората, че като сте силни, всичко можете да направите. Следователно, разумен човек е онзи, който в даден случай употребява за добро всичко онова, което Бог му е дал, с което го е благословил и за самия него, и за дома му, и за обществото, и за народа му, и за цялото човечество, и за Бога. Той трябва да има предвид всичко това в живота си. Общото благо за него да бъде като негово и неговото благо да бъде общо благо. Като кажеш, че искаш да работиш за себе си, да разбираш себе си, дома си, обществото, народа си, цялото човечество и най-после да работиш и за Бога. Доброто трябва да прониква навсякъде. В каквото положение да се намирате, да сте благодарни. Ако нямате дърва или въглища за отопление да кажете: „Колко е приятно понякога на човек да бъде студено." Студът не трябва да ви безпокои. Ако нямате обуща и чорапи на краката си, да кажете: „Колко съм доволен, че имам възможност да видя онези естествени чорапи, които Бог ми е дал. До сега никога не бях ги виждал така свободно." След това вземи малко вода да ги измиеш, да ги помилваш и да им кажеш: „Радвам се, че ще ви оставя малко свободни." Мислите ли, че като са обути с тези обуща хората са по-добре? Та сега всички хора трябва да дойдат до онази Божествена мисъл, да са свободни при каквото положение се намират, да се чувстват хора свободни, самостоятелни. Когото срещнете да сте готови да се съедините, да работите за една обща кауза, която ще подеме и него, и вас. И тогава и твоите деца, и неговите ще бъдат едно. Всички хора, всички общества, всички народи трябва да си подадат ръка и да заработят в единство. Проникне ли тази идея между всички народи, скорострелните оръдия ще престанат да се чуват. Докато тази идея не проникне навсякъде, всички хора ще страдат от това, което те сами са създали. Казвате: „Нали Бог е всесилен." Да, Бог е всесилен, но Той се нуждае от хора, чрез които да работи. Колко хора има днес в света, които могат да работят за Господа?

Колко добри хора има днес в света, които са готови да работят за Господа? Когато ангелите отиваха в Содом и Гомор, придружавани от Авраама, Авраам ги запита: „Ако има поне 50 души праведни, ще погубиш ли града?“ – „Ако има 50 души, няма да го погуби.“ После той каза: „Да ме извини Господ, но ще кажа още една дума, ако има 40 души праведни, няма ли да погубиш града?“ – „Ако има 40 души, няма да погубя града.“ – „Но ако има само 30 души?“ – „И за 30 няма да го погубя.“ – „Ако има само 20?“ – „И за 20 няма да го погубя.“ И така слизаше до десет души. – „Ако има десет души праведни, пак няма да погубя града.“ Но оказа се, че нямаше и десет души праведни, заради което Бог изгори градовете Содом и Гомор. Имаше само трима праведни, от които Лот, жена му и дъщерите му. Жена му даже прояви любопитство, тя се обърна да види, какво става с града и се обърна на солен стълб. А двете му дъщери също не показаха такава праведност, каквато е нужна. Всъщност само Лот се намери единственият праведен в целия град, който излезе от Содом. Питам: Ако светът трябва да остане без да го сполети някакво нещастие, какво се изисква? Добри хора трябват в света. Колко добри и праведни хора трябват днес в България, за да не я сполети някаква голямо нещастие? Колко добри хора трябва да има в Германия, във Франция, в Русия, в Италия, в България и във всички народи, за да останат такива, каквито са днес? Колко добрини трябва да има във всеки човек, за да остане такъв, какъвто е сега? Човек трябва да има поне десет хубави мисли, десет благородни чувства и десет правилни постъпки в себе си, за да не умре, да остане на земята. Значи, това е числото 30, четно число. Ако имате това число в себе си, аз ви подписвам, че вие ще минете през смъртта и ще възкръснете. Ако нямате това число, вие ще се намерите в положението на Содом и Гомор. Вие седите и чакате светът да се оправи от само себе си. Не, това е невъзможно. Вие трябва да имате в себе си поне десет красиви мисли, десет хубави желания и десет добри постъпки. Чрез тези 30 неща ще се свържете с духовния свят, ще разберете какво представя този свят. Досега вие само сте говорили за вашето сърце и за вашия ум, но никога не сте си задавали въпроса, какво представят те. Ако имате в себе си тия красиви мисли, чувства и постъпки ще разберете, ще видите какви красиви светове са умът и сърцето на човека. Тогава пред вас ще се разкрие такъв свят, какъвто никога не сте си представяли. Ще кажете: „Това, в което сега живеем, е нещо Божествено, което нито можем да опишем, нито да изкажем.“

Сега желая на всинца ви да се отвори пред вас един свят на красиви

мисли, чувства и постъпки, да бъдете носители на високото в света. Не бивайте страхливи, но герои да бъдете, въоръжени с доброто в света. Само при това положение може да дойде новата култура в света. Тази култура иде в света, но само за добрите хора, за героите, за обществата, които мислят и чувстват добре, за обществата, които постъпват [добре]. За тях е казано в Писанието, че Бог ще създаде нова земя и ново небе.

Сега ще ви оставя само едно мисъл: *Да бъде волята Божия, както на небето, така и на земята!*

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Петнайста неделна беседа от Учителя, държана на 29 януари 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

Правилно верую

Добрата молитва.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от 12 глава от Евангелието на Йоана от начало до 20 стих.

Духът Божи.

Ако се зададе такъв един въпрос: Кое е най-полезното за човека в дадения случай? Много мисли има, които ви занимават и мислите, че много неща са съществени, но в дадения случай е съществено туй, от което ти имаш най-голяма нужда в даден момент. При сегашния живот, няма по-важно да може да дишаш. Ако човек престане да диша за 4–5–10–20 минути, свършва се животът. Най-важното е човек да диша и туй човек не го съзнава Мисли, че са му потребни други работи и тогава [важи] онзи [великият закон], който регулира живота. Хората са изгубили една много важна мисъл. Цялото човечество сега урежда, всички ние от най-малките до най-големите, все си уреждаме живота. Всички се стремим да бъдем щастливи. Едни искат да бъдат богати, други – учени, силни, [весели], всичките положения, всичките тия хора, като ги попиташ, малко хора ще намериш, които са доволни от живота. По някой път ние хората мязаме на малките деца. Малките деца са големи генерали, обичат да заповядат. Щом се роди, казва на майка си: „Каквото искам, всичко ще ми направиш." И при първата команда, майката се затичва и бащата и майката трябва да се притичат, да кажат: „Какво обичате, какво заповядвате?" Това дете мисли, че всичко наоколо, нещата трябва да се уреждат, то мисли, че урежда работите и ако то не си даде заповедта, работите няма да бъдат уредени. След като го окъпят, обличат го и понеже е малко, затова го окъпали, понеже е малко затова му дали храна. То плаче и другите му дават от каквото има нужда, а детето мисли, че плачът всичко урежда. Детето мисли, че е намерило лесния път. И първата година все плаче, то заповядва, но като расте, това дете се убеждава, че плачът не помага. Детето дълго време плаче, но не помага плачът. По някой път даже, майката изкуствено

произвежда плачът у него.

Всички трябва да държите една мисъл в ума си, която е съществена. Човек, който не може да уреди в един ден живота си, той никога не може да го уреди. И за хиляди години не може да го уреди. Ако да един ден може да го уреди и за цяла вечност може да го уреди. За един ден като не го уреди, той не може да го уреди. Но за да го уреди за един ден, той трябва да вярва в една права мисъл, че Бог, Който е създал човека, че Той е промислил за всичките нужди и всичко е предвидял. Няма нещо, което да не е предвидял и няма защо толкоз да се безпокоим. Всякога има ред писатели – хубаво е за поощрение, че трябва да работим, но трябва да работим от целесъобразност. Изобщо, работата ни не е целесъобразна. В тази работа, която работим не се постигат целите, които ние имаме предвид. Ние трябва да задържим в нас живота си. Каква полза има, ако работиш, придобиеш известно богатство и оставиш туй богатство след себе теб да се карат за богатството? Каква философия има да напишеш няколко тома философски, да умреш и след 30–40 години хората да се карат за учението, какво си искал да кажеш? Попитали един испански поет, който написал едно отлично стихотворение, дошли до един пасаж и го питат, какво искал да каже. Той казал: „И аз не зная. Писах го, но зная, на перото дойде така и аз не го зная." А хората се питат, какво искал да каже. Ние сме като този поет: безпокоим се за нещо и ако ни попитат, защо се безпокоим, не можем да дадем нещо определено. Сега виждам религиозни хора, вярват в Бога, безпокоят се. Дошъл някой пророк, казват: „Светът отиде подир него." Какво имаха да съжаляват евреите, че светът отива подир Христа? Евреите в туй време не бяха свободни, те бяха под римско владичество. Ако имаха своя държава, разбирам. Казват: „Народът отиде подир Него, държавата ще изчезне." Казвам: Кой ги застави да постъпят така? Едно неразбиране на живота. Умни ли бяха евреите в това време, когато не приеха Учението Христово? Това бяха най-умните глави, които съществуваха и те се водиха по Мойсея, по пророците. Те мислеха, учени хора бяха. Казват: „На нас Господ говори, нему нищо не е говорил." Какво показва историята? Че тия евреи, които така отхвърлиха Христа, сега имат нужда от Него, от този същия Христос, Когото изгониха, Когото разпнаха. Сега имат нужда от Него да ги покровителства и да ги настани в Палестина. Този, когото те не искаха, Той сега им урежда работите, тогава считаха, че неговото учение е глупаво. Та сега четем, мнозина има, като дойде някой пророк, отхвърлят го и казват: „Съвсем ще загазим."

Та казвам: Вие, които отхвърляте новите пророци, ще мязате на евреите, нищо повече. За нас не е важна историята на миналото. И тя е важна, но днешният ден – от изгрева, до залеза на слънцето, в който Бог говори, той е много по-важен, отколкото хилядите години, които са минали. Онова, което Бог е казал в миналото, то е станало. Онова, което днес говори и то ще стане. Ние не сме господари на миналото. Ние не можем да изправим историята. Ние не можем да поправим погрешката на първата жена в рая. Ние не можем да поправим погрешката на първия човек в рая, то е свършен факт. Толкоз хиляди години, колко проповедници са се явявали и са проповядвали, и светът върви по същия начин. Има нещо, което ние може да изправим. Ние може да изправим своя живот и днес можем да го изправим. Може да придобием всичко, което днес искаме. Отива при един богат милионер, банкер в Ню Йорк, една много красива мома. Като влиза вътре, поглежда го, усмихва се на банкера. Тоя банкер минавал за скъперник, нищо не давал. Като отива, като го поглежда, затуптява му сърцето, така мило го поглежда и той казва: „Какво ще заповядате, госпожице, на ваше разположение съм." Тя казва: „Трябват ми 25000 долара, може ли да ми дадете?" – „На ваше разположение." Питам, кое е онова, което препоръча оная младата мома пред този банкер? Аз ще ви представя тоя пример. Казвате: „Тя му е взела главата." Ще ви представя друг пример: Един английски банкер в Лондон чете, прави сметка вечерта. Натрупва златото на масата. Някой апаш се скрива с револвера. И като му го показва, банкерът казва: „Моля, заповядайте, колкото искате, само не ме убивайте." В кое вярва? Де е силата? Казва му: „Каквото искаш вземи. Колкото можеш да носиш вземи, само не ме убивай." Той казва: „Не само [преди] 25000 хиляди, но 50 хиляди ще ти дам, само живота ми да остане."

Искам да разсъждавате. В природата има една сила, която ние разумните хора трябва да употребим, за да постигнем своята цел така, както Бог изисква. Всички ние в света, от малък до голям, страдаме, че не употребяваме тази сила, както Той иска и вследствие на това се ражда израждане, греха. Всички нещастия идват, че не употребяваме своята сила на място. В съвременните религии не трябва да се повтаря, какво са казали пророците. Пророците имаха една дълбока опитност. Тия хора, казвате, никъде не са учили. Да ме извините, пророците са минавали една школа, изкарали са университет, те са били запознати с много неща, те не са били прости хора. Казвате: „Говедари са били някои." Не, не. Един от

еврейските пророци е бил говедар, но то е за предметно учение. Той е ходил да види, как може да възпита говедата. Той ги е пасъл да види, как ще приложи учението на хората. Той говори няколко години на говедата и казва: „Ако говедата ме разберат, тогава и хората, които са по-умни и по-добри ще ме разберат.“ Ако той е говедар може ли да проповядва на говедата? Виждали ли сте говедар? Онзи, истинският говедар, като изкара говедата, всички обърнат глави към него и питат: „Господарю, накъде?“ И той като дигне тоягата, всички тръгнат. Той казва: „Напред!“ – и всички тръгнат. – „Накъде трябва да вървим?“ Някъде трябва да се върви. Къде? Къде е нашата цел в живота сега? Де е [целта] на нашия живот. [Цялата сила] е [в] любовта сега. Онова слънце, което осветява тази земя, това е истината. Светлината, която слиза, това е мъдростта. А ние сме хората, които трябва да се ползваме от онова, което любовта съдържа и от онова, което истината дава и от онова, което мъдростта донася. Казвам: Ние се спираме върху известни положения и мислим, че светът е неуреден. Най-първо какво ще направим със себе си. Нашето съществуване е обусловено от 30 милиарда клетки. На земята, за да съществуваме, 30 милиарда клетки се съгласили, дошли в едно съдружие, образували човешкия организъм. То е едно грамадно количество. Някои от тях са образували човешкия мозък, някои от тях са образували дробовете, стомаха, мускулите, костите, нервната система, симпатичната нервна система. Тия клетки разпределили работата и те работят. Накъде те работят независимо от самия човек. Те си гледат работата много добре. Дайте храна на вашия стомах и клетките на стомаха ще извършат много добре работата сами, отколкото вие им заповядвате. Ако изпратите въздух във вашите дробове, тия клетки ще извършат работата много по-добре, отколкото вие да заповядвате. Клетките във вашия мозък ще ви научат да мислите много по-правилно, отколкото вие да заповядвате. Сега от всичките хора се изисква да употребят мозъка си, както трябва. Човек, който иска да мисли, не трябва да се тревожи. Най-първо природата не търпи никакво насилие. Тя по видиму търпи, но винаги тя реагира. Всичките наказания, които срещате на човечеството, идат от тия безпокойства, които ние вътре в себе си създаваме. Излишни безпокойства.

В Америка туй последното земетресение, статистиката дава, не повече от 50000 хора са погребани. Най-цветущите градове на тази република, всички са смъкнати до земята, чуват се виковете, воплите на онези, които са живи, за помощ. Повикали са живите от другите републики

в Южна Америка да помагат [на] тия затрупаните хора. Писанието казва: „Живейте добре, за да е доволна земята от вас, да не би земята да стане недоволна от вашия живот.“ Защото ние съвременните хора мислим, че земята е едно тяло, което не живее, но земята живее. Някой път тя е недоволна, че ние злоупотребяваме с нейната добрина, ние злоупотребяваме и със себе си. Например, във всинца ви има желание да бъдете господари, искате да заповядвате, каквото кажете да стане. Най-първо, право е, трябва да бъдете господари, но най-първо направете един опит, като този еврейски пророк, който бил е говедар. Най-първо ти в себе си стани господар, на своите мисли стани господар, на своите желания стани господар, на своите чувства, на всичките свои мускули, които имаш, на всичките нерви стани господар, на всичките свои удове, на дробовете, на стомаха, всичко туй да те познава, да може да се разговаря с тялото ти. Сега някой казва: „Аз като умра да ме правят каквото искат.“ Този човек, той не знае какво говори. Вие като умрете, 300 милиарда клетки ще се родят като живи същества, пред Бога ще се явят и ще си дадат отчета: „Колко години работим заради вас и ще трябва да платите.“ Тогава Господ ще им тури най-малката заплата. Една стотинка на ден, 300 милиарда стотинки, колко струват? Сметнете ги, 30–40–50 години са работили за вас, всеки ден по 300 милиарда стотинки, кажете ми, кога ще се изплащате на Господа? Кога ще се изплащате на тия работници, които са работили за вашето добро? Казвате: „Мене ми дотегна вече да живея.“ Това не е философия на живота. Трябва да се съберем, да разгледаме, че има същества събрани, те живеят заради нас. и казват: „Дано нашият господар поумнее.“ Всички трябва да станем господари на тялото, да можем да се разговаряме с тия 300 милиарда клетки. Защото всяка една иска един мил поглед да помислим за нея. Вие в живота си даже не знаете за тях, вие нищо не знаете. И тогава искате да ви обичат хората, искате Господ да ви обича. Много горделиви сте станали, казвате: „Как така Господ да ме не слуша?“ Ако ти не слушаш този зов, боли те ръката, тия клетки казват: „Пресилваш ръката. Не работи толкоз, не бъди толкова алчен.“ Стомахът казва: „Не туряй толкова хляб, дотегна ми да меля, недей ме претоварва.“ Мозъкът ти казва: „Не мисли толкоз, почини си.“ – а ти го напъваш и казваш: „Ние искаме да станем велики в света.“ Ние не знаем какво да направим. Какво ще оправим ние? Като умреш най-първо ще те пренесат с една каруца с четири коня като царкиня хубава, отзад ще има цял свят ескорт, отпред ще има няколко свещеници, проповедници, после ще ти

държат надгробни речи: „Един велик човек, който се погребва в земята, отива при Господа.“ Отива при Господа. Отива да си плаща дълговете. Така не се говори. На 300 милиарда същества има да плащаш, при Господа отиваш, те ще се оплакват на Господа, че ти не си живял както трябва. Какво ще идете при Господа? Тогава всички ще бъдете като блудния син да кажете: „Господи, прости ми, че ние изпоядохме, изпопихме всичко и отсега нататък дай ни най-скромна служба.“ Чудни са тия, религиозните хора, които са толкоз горделиви. Казва: „Знаеш ли, че аз в Господа вярвам.“

Онзи Бог, който ни призовава, новия Господ в света, Той е Бог на любовта. Той казва: „Да не правиш насилие на никое същество в света, да се обхождаш с най-малките същества, тъй както със себе си. Нямаш право да измъчваш стомаха си, нямаш право да измъчваш дробовете си. Нямаш право да измъчваш мозъка си. Нямаш право да измъчваш очите си. Нямаш право да измъчваш ушите си. Нямаш право да измъчваш носа си. Нямаш право да измъчваш ръцете си, пръстите си. Кожата си нямаш право да измъчваш.“ Това е морал. Това е хигиена. Какво искате? Някои искат да им проповядваме. Какво искате да ви проповядват? Вие сте много добри хора. По-добри от вас няма. вие като умрете, ангелите ще дойдат и ще ви вземат в рая, вътре. Хубаво. Аз бих желал и желая го туй на всинца да стане. Ако кажа, че в рая ще влезете, но не влезете в рая и вие ще [ме] намерите и ще кажете: „Ти каза, че ще влезем в рая, пък не влязохме.“ Тогава какво ще отговарям аз? Голяма е отговорността на един проповедник, понеже може да каже много лъжи. Голяма е [отговорността] на верующите, защото могат да кажат много лъжи. Голяма е отговорността на един, който люби, защото много лъжи може да каже в своята любов. Колко лъжливи писма са писали влюбените! Онези, които пишат любовни писма, ако живееха според тази конституция, на земята рай щеше да бъде [на земята]. Той казва: „Ти си божество за мене, каквото ти кажеш, то ще стане.“ Обаче, после измени конституцията, дойде един абсолютен монархизъм, казва: „Ти ще си починеш. Едно време ти беше божество, сега аз съм божество.“ В сегашния век децата заповядват на бащите си, като израснат. Какво ми разправяше един българин: Казва: „Тия малките деца, четири мъжки, израснаха. Като ме хванаха, укориха ме, пък ме биха и четиримата души, пък майката даваше команда.“ Какво ще прави бащата при ония синове, които е родил? Къде е погрешката? Казва: „Крив съм. Има нещо опако в мене. Че ме биха, не е хубаво, но имаха право. Аз не можах да ги възпитам. Аз не им

предадох туй, което желаех.“

Всички се утешаваме, че ще умрем един ден. Ние не си даваме отчет, какво нещо е смъртта. Аз не желая никой да умира. Тия хора нямат понятие, какво нещо е смъртта. Представете си, че вие идете, качите се на една канара от 1000 метра, паднете върху камъните, счупите си ръце, крака. Вие казвате: „Най-после ще се хвърля.“ Лесно се говори. Нищо не ти е счупено, но като паднеш, знаеш какви болки, какви страдания, какви съжаления, какви унижения. Седите в такова съзнание. Сега някои от вас сте напреднали. Не говоря и на най-напредналите. Някои от вас не сте напреднали. Говоря и за не напредналите. Един американски проповедник, който проповядвал на 2500 души. Един ден в събранието 100 души спали. Той казва: „Аз проповядвам на онези, които спят.“ Сто души спят, те се извиняват, че толкова си съсредоточили мисълта, че отиват в астралния свят да го слушат, а то причината е много проста. Ако хората по някой път заспиват, то се дължи на млечната киселина, на преумора в мозъка. Когато тази умора съществува, тогава човек не може да се концентрира и заспива. Често има тази сънната болест. Всичките болести, това е преумората на мозъка. На хората им трябва почивка. За да се даде тази почивка, нас ни трябва спокойствие. Трябва да влезе законът на любовта. Човек трябва да бъде справедлив към себе си, към своя стомах, справедлив към своите дробове. Справедлив към своя мозък. И сутрин като станете, най-първо трябва да се помолите 10 минути за главата, да хванете главата си с двете ръце и да кажете: „Господи, просвети тази глава, която си ми дал да се науча да манипулирам.“ След туй тури ръцете си на своите дробове 10 минути и се помоли за тях. След туй тури ръцете на благоутробието си. Думата благоутробие не значи стомаха, но онези храносмилателни органи, които ние наричаме стомах. Да се помолиш 10 минути, да знаеш как да ядеш. Да знаеш, как се смила храната, да е благодарен от онази храна. Понеже основата на живота е турена в стомаха. Ако имаш хубава основа, турена в стомаха, целият ти живот ще бъде добре. Ако имаш градиво в дробовете, целият ти живот ще бъде добре. Ако имаш покрив турен, трябва да имаш жилище, добре направено. След туй може духът и душата да влязат вътре, в туй жилище и всичко туй да бъде спокойно.

Та сега ви давам едно правило: Помнете и вярвайте в едно: че всичко, което ви се е случило от памти века до сега е било за ваше добро. От най-лошото, което ви се е случило, вярвайте, че е за ваше добро. [Не да вярвате.] Вярвайте, че онзи, който ви е пратил на земята и всичко онова,

което той е допуснал, той го е допуснал с онази мисъл, че туй да бъде за ваше добро. Писанието казва: „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви помогна и вие ще ме прославите.“ Казва още: „Написах ви на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви отхвърлят, но аз няма да ви забравя.“ За да ни напише Господ на дланта си, значи колко време Той е мислил. Сега по някой път ние ставаме нещастни, понеже преставаме да мислим, че Бог се грижи за нас. Всеки един човек, който има разположение към вас, това се дължи на Божията Любов, която действа в неговото сърце. Господ казва: „Заради мене покажи снизхождение към този човек.“ На едно плодно дърво Господ заповядва и казва на плодните дървета: „Заради мене дайте повече плод на този човек, за да се зарадва.“ Тази година тия дървета дават повече плод, слушат гласа Божи. Когато твоята ябълка, круша, даде този плод, трябва да идеш, да обърнеш лицето си към Бога и да благодариш за онова благо, което Бог ти е дал. Ти казваш: „Това е дърво, имам право да го продавам, имам право да го отсека.“ Ти си произнесъл своята съдба отгоре си. Бог не ги създаде да ги продаваме, Той ги създаде да ги ядем. За в бъдеще продажба няма да има. Обмяна, любовна обмяна ще има между хората. Който има много, ще даде на онези, които имат малко. Който има малко, ще вземе от този, който има много. Вие казвате: „То е много хубаво учение. Който има малко да иде да вземе от този, който има да вземе много.“ Да ви приведе един пример. В света най-видни са силните хора, които носят тежките товари, защото слабите хора не може да се повикат. Ако трябва някой човек да мине през малка дупчица кого ще търсим? Да кажем, че един слаб човек е слаб, може да мине през малката дупка, той ще е на първо място. Големият през малката дупка не може да мине. Питам: какво може да извършат тия два пръста – палецът и показалецът? Малката прашинка може да пипнат, може да покажат своята сръчност. Ние по някой път не отдаваме цена на малките работи. Малките работи извършват толкоз хубави работи за нас, колкото големите.

Всички вие казвате защо сте нещастни, че най-първо вие не знаете как да се молите. Обърнеш се към Господа и кажеш: „Господи, на мене ли си дал всичките страдания?“ Господ като те слуша по този начин, ти ще намериш затвора. Казваш: „Аз ли съм най-големият грешник?“ То бива, бива… Хубаво, обещанията, които имаме я ги вижте. Колко от нас са искрени в дадения случай? Дойде някой и казва: „От кое верую си?“ Според мене в света има едно верую, от памти века едно верую на Божествената Любов, има едно верую на Божествената Мъдрост, има и

едно верую на Божествената Истина. Това :Вярвам в едното верую на любовта, вярвам в едното верую на мъдростта, вярвам в едното верую на истината. Вярвам в едното верую на любовта да не осакатявам никой живот в света и да помагам за всеки живот, за неговото издигане и за неговото растене и осъществяване. Вярвам в едното верую на Божествената Мъдрост, да не спъвам Божествената светлина, Божественото знание, което прониква човешката душа, да не спъвам [духовете] в човешкия мозък, да дам свободен вход, туй съзнание да проникне всички хора, да се ползват от Божията светлина. Вярвам в едното верую на истината, за да бъде човек свободен. Какво по-хубаво, ако всеки един от вас, би влязъл в някой дом, че да чувстват хората, че носиш живот, да чувстват хората, че носиш светлина и знание. Да чувстват хората, че носиш свобода. И всеки да чувства дали е в един дом, дали е в едно общество, дали е в един народ или където и да е, законът навсякъде е един и същ. Добрият човек, където и да мине, който има туй верую, той на всякъде носи своето благословение. Трябва да знаете, че всичкото добро в света се дължи на тия добрите хора, които изпълняват волята Божия. Бог заради тях изпраща своето благословение, за да се разпилее. Бог не обича благата, които ни изпраща, хубавите мисли, които ни изпраща,хубавите чувства, хубавите постъпки, после всичко онова, което Бог е създал, не иска да се разруши, но да иде на своето място. Той иска ние всинца да бъдем здрави и щастливи. Сега не мислете, че аз искам да ви упреква. Казвам: не разбирането на бъдещите поколения. Ние сме създали всичките нещастия, от които всички страдаме. Търсим тук и там, и не можем да дадем разрешение на въпроса. Мислите ли, че една жена, която се е оженила за един мъж, който се отнася зле с нея, къде е причината? Казва: „Ти нямаш право.“ Кой ще я защитава? По-силен защитник от Бога няма. Ако Бог живееше в нея, този мъж как щеше да се обхожда с нея? Аз като разглеждам историята, не съм намерил нито един пример, в душата на която, когато Бог е живял, мъжът ѝ е бил като слуга, той с благоговение гледал на жена си. Навсякъде чета, жената не е живяла по Бога, навсякъде тя е била слугиня. После този закон и за мъжа е същият. Всеки един мъж, в който Бог живее, той има всичкото уважение, жена му го почита с всичката си душа. Този закон е верен и за децата. Всичките деца и братя и сестри, в които Бог живее, всичко върви. Този закон е верен и за слугите – всички слуги, в които Бог живее, те са били почитани и уважавани. Този закон е верен и за господарите. Всичките господари, в които Бог живее, те са били почитани и уважавани. Този закон е верен и за

военни и за съдии, за всички същества навсякъде, и за растенията – дето Бог живее, туй дърво е обичано. Дайте ход на Божественото в себе си, да се прояви Бог. Не само да изповядваме, че вярваме, но Бог да живее в нас и хората да виждат Господа, преди ние да сме го видели. Когато дойде Христос, изплашиха се евреите да не би да възприемат Неговото учение. Какво ще стане с народа? Ако всички започнат да служат на любовта, ако всички започнат да служат на мъдростта, ако всички започнат да служат на свободата, какво ще стане? Нашите работи няма да вървят. Ще се отвори една нова епоха. След като заместиха автомобилите говедата какво ще стане? Говедата в гората ще пасат свободно. Няма да орат ниви. Ще орат с мотори, а говедата ще пасат свободно и ще благодарят, че са ги заместили. Казвате: „Как ще се размножават?“ Няма защо да се размножават. Алчността на хората кара да се размножават. Законът за размножаването съвсем друго означава. Размножаването е закон на човека. Ще изкараш нещо, което е ценно. Няма да изкараш нещо, което няма никаква цена. Ще изкараш малко работи, но ценни да бъдат. Туй, което е ценно не губи своята цена. Казвам: „Кое е ценното?“ Като идем в небето, ще занесем една глава, една глава узряла от истината. Като идеш в небето, ще занесеш едни дробове, узрели от любовта. Като идеш в небето ще занесеш един живот. На руски „живот“ какво означава? Благоутробие. Ще занесеш живот със себе си, значи стомаха. Не може да живееш добре, ако не знаеш да ядеш. Та казвам: Бъдещото верую е не да отхвърляме. Някои хора ги е страх да не би [от] старите религии, да станат хората безверници. Аз считам без вяра. След като излязоха хората из рая, всички се обезвериха и докато не се върнат в рая, не може да има правилно верую. В рая, аз считам, Райския живот това е любовта. Когато любовта влезе да живее между всичките хора, хората ще бъдат в рая. Когато всичките хора приемат Божествената светлина, Божественото знание, те ще бъдат в рая. То е живот, живот на любов, живот на знание и светлина, живот на свобода. Това е райският живот. Живот без любов, без знание, без светлина и свобода, без простор, то е един живот извън рая. То е робството и заблуждението.

Казвам: Сега трябва да се върнем. Казва Христос: „Царството Божие не е отвън, а отвътре.“ Ние имами едно понятие за света, то е наше схващане. Ние схващаме света по особен начин и тогава го проектираме навътре. Външният свят, който ние виждаме, то е като на кинематограф. Всичките картини, които са се фотографирали, в реалността има ли ги?Те са малки картини. Но няма нещо реално на сцената. Не е реално, те са

сенки на нещата. Този свят, който виждаме, е реален само за нас, отвън е кино. Ние считаме, че този свят, който виждаме, че той е реален. Реален е вътрешният свят. Щом той е реален, реални са и сенките. Щом реалността се обезцени, тогава и сенките ще се обезценят.

Първото нещо – отдайте цена на вашата душа. Ценете душата си. Ценете вашия дух. Ценете вашия ум. Ценете вашето сърце. Пък оценявайте и вашето тяло. Благодарете на Бога, че ви е поставил в един свят, от сега нататък хора да станете.

Пожелавам ви да имате мир в душата си!

Отче наш.

Шестнайста неделна беседа, държана от Учителя на 5 февруари 1939 год., 10 ч. пр. обяд.

София – Изгрев

Жената самарянка

Добрата молитва.
Бог е Любов.

Ще прочета част от 4-тата глава от Евангелието на Йоана до 30 стих.

Духът Божи.

Ще бъде предметът ми „Жената самарянка“. Една жена, която е имала 5 мъже и този, който имала не [ѝ] е бил мъж. Разговаря се за един философски въпрос: Как трябва да се покланят хората на Бога. Да приведем тази странна мисъл в сегашния свят, в 20 век. [Казано:] Как трябва да живеем ние като хора. В природата има[, тъй наречените,] цяла история за живота. Всичките същества, които са били създадени до сега, са живели. Човек е най-последното същество и той прави един опит да живее. Култура са имали минералите. Култура са имали растенията. Култура са имали рибите. Култура са имали птиците. Култура са имали млекопитаещите и сега култура имат и човеците. Онези, които не са запознати с органическото царство мислят, че животните са много глупави. Мислят, че и растенията са много глупави. Това е една самоизмама. В растенията има такава психология, такова дълбоко разбиране само, че те не го проявяват, те нямат туй чувство. Растенията са като ата. Те живеят като малките деца, нямат туй тщеславие, което възрастните имат да говорят за тях. Тщеславието не е лоша работа. Христос казва на едно място: „Търсете не от човеците, но от Бога. Търсете слава, която не изгасва, търсете огън, който не изгасва.“ Търсете светлина, която не изгасва. Търсете живот, който не изгасва. Търсете сила, която не изчезва. Търсете една мисъл, която не се изгубва. Казвам: Да преведем нещата. Светът, сам по себе си, е разумен. Тази неразумност произтича от един факт, че ние искаме сами да обгърнем, да схване света като цялост, да го разберем. Туй е невъзможно. Човек никога не може да разбере цялото, понеже цялото не се вмества в частите, а частта се вмества в цялото, следователно има едно различие между растенията. Растенията имат закон на признателност. Преди години един мой приятел, познат ми разправяше следната опитност, която той имал в

Борисовата градина. След като се уморил, спира се пред едно дърво и си допира гърба на стеблото на едно ябълчно дърво. Подпира се и гледа, и както седял, и гледал дали има плодове, като че ли ябълката му казва: „Ти можеш ли да ми направиш една услуга.“ Той помислил, че ще иска да ѝ донесе вода, понеже било лятно време, суша. Чул в себе си един глас, който казал: „Моля ти се, има нещо в дънера, забито в стеблото ми, направи ми услуга да ме освободиш от туй мъчение, което имам.“ И какво било неговото учудване, когато видял, че стеблото при дънера било увито с тел. Взема клещи, подвива телта и освобождава дървото. Някой ще каже, че това е илюзия. Що е илюзия? „Ил“ на английски значи да употребиш нещо зле. „Ю“ значи ти да употребиш. Илюзия значи нещо, което зле употребяваш. Като не разбираш нещо, то е илюзия. Следователно всичките неразбрани работи, какъвто и философски смисъл да са, те са илюзии, значи зле употребени.

Та казвам: Ние съвременните хора в 20 век трябва да имаме една просветена идея, понеже цялото битие съставя нещо цяло. Всеки един човек, той е цял един малък свят в себе си. Той има около 30 милиарда души, които образуват тялото му. Молекулите, атомите, които съставят тялото почти са безбройни. И в туй тяло, в човешкото тяло, приблизително, сега има апарат да се съобщава човек с всичките системи на вселената, с всички материални системи. И не само с тях, но да се съобщава с духовния свят, да се съобщава и с Божествения свят. Понеже хората са изгубили туй знание за съобщение, тях им се струва, че всяко нещо, с което те може да се съобщят, че то не съществува в света. И действително, всяко нещо, което не го виждаме, то не съществува, понеже нещата са реални само, ако нашето съзнание схваща тия предмети. Там дето съзнанието е будно, считаме, че нещата са реални. Има четири степени на съзнанието. Има подсъзнание, дето казват, че съзнанието не взема участие. Подсъзнанието обгръща целокупната природа и живота. Съзнанието обгръща органическата природа. Самосъзнанието обгръща човека. Свръхсъзнанието обгръща целия космос, висшите същества, които са над нас. Следователно когато някой човек каже: невъзможно е, разбираме, невъзможното за мравите е възможно за човека. Невъзможното за млекопитаещите е възможно за човека. Невъзможното за човека е възможно за онези същества, които са малко по-напред. Аз наричам напреднали същества тия, на които съзнанието е пробудено и разбират законите на природата. Цялата природа е създадена като училище, човек има право да се ползува и той ще

се ползува дотолкоз, доколкото има знание. Четири неща трябва да го препоръчат: Той трябва да има силна воля, но воля благородна. Той трябва да има едно сърце, но чисто като кристал. Той трябва да има един ум, светъл като слънцето. Той трябва да има един дух, мощен като Бога и едно с Бога. Следователно при такива само условия човек може да използува онова, което е вложено вътре в природата. Ние трябва да разгледаме живота малко от друго гледище. Човек живее не за себе си. На първо място той трябва да живее за своя дом. Домът живее за обществото. Обществото – за народа. Народът – за човечеството и човечеството живее за кого? Някой ще каже: за Бога. Думата Бог е неразбрана. Цялото човечество живее за Божествения свят. Съществува един свят, който е образ на всички други светове. Най-хубавият и най-красивият, от дето произтичат всичките сили в природата. Всичко туй, което съществува в тази видимата природа, излиза от там и всичките тия същества имат голяма обич към хората. За тях и най-малките същества, които живеят на земята, представят обект за размишление, за разсъждение. По някой път слизат на земята да си поиграят малко. Когато видят някоя малка буболечица, разглеждат я под микроскопа. Те вземат някой път и човека и го разглеждат със своя микроскоп, с всички негови желания и ги задоволяват. Като заминат тия същества, вие наричате това са щастливите часове на техния живот, нещо много щастливо им се случило. То е посещението на тия същества, които невидимо присъствали в дома.

Аз не се спирам върху неверието на хората. За мен е, когато някой човек не вярва, аз зная, че той е в тъмнина, а когато каже, че вярва, той е в светлина. Когато някой каже, че не вярва, разбирам – тъмнина има. Казвам: Има право. Когато ми казва, че вярва, има светлина и пак казвам: Прав е. И като вярва и като не вярва, е прав. Но аз обяснявам вярата, защото има светлина, а не вярва, защото има тъмнина. Когато някой каже: „Обичам.“ – разбирам, че има светлина. Когато каже: „Не обичам.“ – има тъмнина. Следователно мнозина от вас искате да обичате и казвате: „Не мога да обичам.“ Отмахни тъмнината и ще дойде любовта. Щом премахнеш светлината, ще изчезне от тебе, не че любовта ще изчезне. Както сега съществуват топовете. Като завъртиш ключа на някоя електрическа инсталация, веднага лампите светват. Като го завъртиш пак, угасват. Така и човек, според своите мисли, в себе си той запалва онази Божествена светлина. Божественият живот, като завъртиш ключа изчезва. Като влезеш в смъртта, ти пак ще живееш. Само че, животът ти в смъртта ще бъде вечно

мъчение, а животът ти в любовта ще бъде вечно блаженство. По това се различават. Някой казва: „Да умра, да не живея.“ Като умреш, ще дойдеш в ада. Що е адът? Адът, това са най-лошите условия, при който някои хора се намират. За да излезеш от ада, трябва да завъртиш ключа. Този ключ на любовта, като завъртиш, ще влезеш, както сегашните хора влизат в някой асансьор. Ако идете в Америка има 40–50 етажа, като се качиш, завъртиш ключа и се качиш на асансьора, за няколко минути ще идеш. Другояче ако се качиш, по стълбите, ще ти се завие главата. Кои няма тази опитност да се е качвал по стълбите на някое високо здание.

Живот без любов, това е най-голямото мъчение, което може да сполети човека. Живот без знание, без мъдрост, това е най-голямото мъчение, което може да сполети човека и живот без истина, то е най-голямото робство, което може да сполети човека. Следователно вас ви се проповядва – всичките хора трябва да имат една идея. Ние има да се борим с един голям неприятел в света. Най-големият неприятел, това е смъртта. Смъртта, това са ред същества, нисши, ненапреднали в умствено отношение, които използват хората. Хората, които днес умират, те ги колят, както вие колите кокошките. Тия същества образуваха войната в 1914 година. Близо 6 милиона станаха жертва. Това не е идеен живот на европейската култура. Шест милиона хора се пренесоха в жертва на войната. Измряха повече от 25 милиона хора. Сега, за в бъдеще, хората пак се тласкат към друга една война. Някой път вие питате:„Ще има ли война?“ Този път, по който хората вървят, с тия свои разбирания, война ще има. Не само временно да уредим своите интереси, но казвам: Ако хората приемат три принципа, война няма да има. Ако приемат любовта като основа, ако приемат мъдростта като основа, ако приемат истината като основа, тогава ако приемат за резултат живота, който излиза от любовта. Ако приемат знанието и светлината, като резултат на мъдростта, ако приемат свободата и простора на живота, която произтича от истината, тогава война няма да има, тогава Царството Божие ще дойде на земята. Сега казваме: този въпрос не е за нас. Ние не можем да караме човечеството, понеже в света съществува един абсолютен закон: Никой никого не може да насили. Не си правете илюзии, че може да насилите някой човек, да му наложите вашите възгледи, То е невъзможно, понеже Бог създаде света, никой не може да изнасили Бога. Ще бъде смешно, ако една частица, ако един орган, един малък човек, малък свят да застави Бога да ходи по неговия път, да измени своя път. Не. Не. В света, в края на краищата, всичките хора ще трябва да

се съобразяват с Бога. Искат, не искат, един ден ще се съгласят с онази Божествена Мъдрост, която е неизбежна. В тази Мъдрост влиза нашето благо. В тази Мъдрост влиза животът, когото ние търсим. В тази Мъдрост влиза знанието, което ние искаме, в тази Мъдрост влиза свободата, която ние търсим Понеже животът сега, ако е вечен, то е страдание. Ще дойде смъртта, ще ви лиши от вашето тяло. Питам, как ще живеете? Сега не може само с любовта. Ако вие, тия трите добродетели: Любов, Мъдрост и Истина, ако не ги съедините в един свят, вие не можете да разберете какво нещо е Бог. Бога ще го разбереш чрез любовта, но чрез живота, който е излязъл от любовта. Бога ще го разбереш чрез мъдростта, но чрез знанието, което излиза от мъдростта. Мъдростта не знаем каква е. Тя е един принцип. Любовта, сама по себе си, не може да се определи. Любовта се разбира чрез живота. Истината сама по себе си е неразбрана. Казва някой: „Това е един факт." фактът е един резултат. За истината може да се спори, понеже тя е един вечен процес. Онази вечна сила, която освобождава не само хората, но освобождава цялата вселена. Във вселената съществува едно зло. От какво съществува това зло? Съвременният свят е механизиран. Звездите на небето са механизирани, не се организирани още. Всички се движат много хармонично, но този свят не е организиран. Най-първо трябва да се организират тия, великите светове. Нашата земя не е организирана. Слънцето не е организирано. Всичките планети не са организирани. Далечните слънце не се организирани. Седи един велик план на същества, които имат един великолепен ум да организират тия слънца. Вие ще кажете: „Какво ни интересува нас?" Трябва да ви интересува. Вие ще разсъждавате тъй: Ако ония клетки кажат: „Какво ни интересува нас човешката глава, ние да си ядем и пием."Не, не. Стомахът трябва да изучава законите на ума, да бъде в съгласие с ума. Дипломатически отношения трябва да има. Да бъде много учтив и нежен към главата, ако не, ще се намери в трудно положение. Следователно организирането започва със стомаха. Това е физическият свят. Когато говорим за всички материални светове във вселената, разбираме ние човешкия стомах. Казвате: „Какво е състоянието на материалния свят?" Такова, каквото е на твоя стомах. „Какво е състоянието на духовния свят?" Такова каквото е състоянието на твоите дробове. Дробовете съставят духовния свят. Духовната страна са силите, които действат, динамичното, което действа във вселената да организира света, да минава от едно състояние в друго. А пък онова, което осмисля живота, то е вече любовта. То е главата.

Човешката глава представя Божествения свят, бъдещето, към което се стремим. Тепърва трябва човешката глава да се измени. Вече имаме план, каква трябва да бъде човешката глава. Може да се определи, каква трябва да бъде големината на главата. Природата е определила, колко дълга трябва да бъде. Мерки имаме, какъв трябва да бъде Божественият човек. Сега като се измерва, има голяма дисхармония. Голяма дисхармония има в ръцете. В някои хора ръцете са много дълги. Защо са дълги? Те отговарят на един физиологичен закон. Тия хора били маймуни по гората. Като протягали ръцете си да късат плодове, ръцете се проточили. Като влезли между хората, мислят да бръкнат ту в някой джоб, там постоянно препращат кръв в ръцете си и следователно техните ръце са станали по-дълги. Това са научни данни, които изваждат учените хора, че в крадците ръцете са по-дълги. В убийците ръцете са по-къси и по-дебели. Това са научни работи. Туй, за което човек мисли, то се продължава. Тогава същият закон: Човек мисли – продължава се неговият нос. Като чувства, неговият нос се разширява. Законът може да се проучи, как са се образували ръцете, как са станали дълги. Защо на някои са валчести и т.н. Има си причини за това. То е един резултат, той да ви не спъва вас. Тази стомашната система, дихателната система и мозъчните системи. Мозъкът сформирал челото, дробовете са сформирали носа. Стомахът е сформирал устата. Тогава вие трябва да имате съвсем други понятия. Тия клетки, които живеят в стомаха не са толкова прости, те разбират химия. Като турите храната, те правят храносмилането, знаят как да постъпят, отделят сокове, изваждат. Ако се оставяше на човека, никога нямаше да може да се справи. Тези много учени клетки са.

Ще ви приведе един факт: Един учен човек дава един пример за нравите на паяците. Разправя за любовните работи на паяците. Дамите, паячки били толкоз взискателни, че като дойде онзи кавалер, искат най-учтиво да се обходи кавалерът – паяк. Ако този кавалер направи най-малката погрешка, тя се нахвърля и го разкъсва на парчета, Той наблюдавал това. Каква етикеция, какви покланяния! „Моето сърце говори, че ви обичам!“ Този учен човек наблюдавал. Аз съм правил опити някой път. Пускал съм в моята стая някой път големи паяци, най-големите паяци, които съществуват в България. Хване някоя муха, той тича, изпращам една мисъл, понеже зная езика на паяците. Казвам: „Пусни мухата, аз съм свидетел.“ Той заеме едно положение. Казвам: „Пусни мухата!“ Той я отпусне малко и после пак иска да я хване. Казвам: „Слушай, сега ще те

изхвърля от стаята. Ако ме послушаш, главата ти няма да страда, но ако не ме послушаш, ще видиш.“ Тук има един закон. Поседи, поседи, започне да се движи и казва: „Този дявол до си върви.“ Тези неща, които аз говоря са проверени, пък имам и други примери да ви приведа. Че в природата има и още. По-нисшите животни разбират и много разбират. Те нямат тази интелигентност, която човек има, но дето разбират, разбират много добре въпросите. Седи един паяк на края на своята паяжина. Направил си паяжината и седи. Той седи, аз не му развалям паяжината, наблюдавам. По едно време хвана една мравя, но тази мравя направи някакви конвулсии. С тези конвулсии даде сигнал, че е хваната. На еди кое си място е хваната от паяка. Аз седя и наблюдавам, не взимам участие. Хвана той мравята и влезе в дупката. Не се мина и 5 минути и дойде една голяма мравя, започна да обикаля паяжината и да къса нишките една след друга. Скъса всичките нишки една след друга, влезе в дупката на паяка, след това излезе навън, задигнала мравята и се завърна. Това са мои наблюдения. Дали ще вярвате, това за мене е безразлично. Ако вярвате, добре. Ако допущате съмнението, ще проверите. Тези паяци съществуват вътре във вас, Паякът не е само вън, но вътре в човешката мисъл. Мрави има в човешките чувства. Всичките тия животни не са отвън. Ние тепърва има да се справим с всичките паяци, с всичките мухи, които са вътре. Няма животно в света, което да не съществува в човека и да не проявява своите качества. Ако някой път проявите някое качество, на което се учудвате, то се дължи на тия животни, понеже много от клетките са от рода на крокодилите, на тигрите, от рода на змиите. Та няма същество, което да съществува отвън и което да не живее в някоя клетка вътре. Туй е, целият животински свят е вътре. Вие ще кажете: „Как така? Как може, нали всичко съществува в Бога?“ Някои мислят, че това е унижение. Казват: „Тогава не е ли унижение, всички ние живеем в Бога? Всички същества, растения, животни, неорганическата материя и ние, всичките хора живеем в Бога. Не е ли едно унижение за него, от нашето гледище?“ Не, Бог си има едно занимание в себе си. Той ни учи. Всички Негови синове ни учи. Той все ни преподава много умни уроци и всеки ден преподава на всичките ученици. Казвам: Радвайте се, че имате един много умен баща, който ви възпитава. Радвайте се, че имате един баща, който мисли заради вас. И при най-лошите условия, при които вие се намирате, когато всички може да престанат да мислят заради вас, Той все ще си мисли, че някои са Неговите възлюбени синове и ще каже: „Я дайте да го намерим.“ И като идете все ще заколи едно теле за вас.

Казвам: ако всичките хора се решат да живеят така. Сегашните хора искат да живеят самостоятелно. Своята самостоятелност вече сме изучили. Ние сме станали повече самостоятелни отколкото трябва. Някой казва, че е свободен. Всеки човек, който греши е свободен. „Аз съм слаб човек.“ Всеки човек, който греши е силен човек. Само силните грешат. Казвате: „Аз съм глупав човек.“ Само учените грешат. Какво ще греши глупавият? Ученият, той греши. Ще направи погрешки, ще ги заобиколи логически, ще вкара лъжата, по един логически начин Навсякъде най-видните проповедници, чрез логиката вливат лъжата и турят мантията на истината, мантията на любовта и мантията на знанието. Обаче, ние другояче гледаме. Когато влезе при нас един човек, ние му събличаме мантията на неговата любов да видим отвътре какво има, под мантията. Когато дойде един човек, той носи една мантия. Ще извадим мантията да видим естеството какво е, какво има в него Божествено, златен ли е, или не е златен. На човешкото сърце и там ще снемем мантията.

Казвам: Ние се намираме пред едно голямо изпитание в невидимия свят. Англичаните имат една дума, която казват: „Горе ръцете!“ Когато ще оберат някого, казват: „Дигни си ръцете!“ Защо разбойниците казват: „Горе ръцете!“ а не казват „Долу ръцете!“? Защото, ако туриш всичкото оръжие долу, ще бръкнеш, а като кажеш: „Горе ръцете!“, значи Божественото е горе, на Божествения свят се държа. Аз ще се държа за физическия свят. Казвам: ние сега намираме, че съществуват големи противоречия в света. Противоречията произтичат от онзи факт, че ние не използваме силите, които Бог ни е дал. Аз и друг път съм казвал, ако християнския свят, тия верующи, тия стотици милиони християни, ако те имаха вяра в Христа, ако биха концентрирали своята мисъл, те биха преобразили целия свят. Вие не можете да си представите каква е съединителната нишка. Ако вие сте слаб, вашата слабост се дължи на разединението на вашия мозък. Във вашия мозък има цяла борба. Туй искате, онова искате. Много работи искате и влизате в конфликт със себе си. Ако влезете във вашия сърдечен живот, във вашия душевен живот и там сте в борба със себе си, всевъзможни желания имате, борба имате. Като влезете във физическото поле, пак сте в борба. Един човек, който е в борба в ума си. един човек, който е в борба в душата си, един човек, който е в борба в тялото си, може ли да бъде силен човек? Не може да бъде. Единството трябва да се образува в ума. Всичко трябва да се тури в ред и порядък. Човек трябва да знае, че той е пратен да мисли. Знаете ли какво нещо е мисълта? Най-мощното нещо в света – то е

човешката мисъл. По-мощно нещо от мисълта на човека не познавам на земята. И по-ценно от човешките желания, ако ги разберем, по-ценно на земята няма. По-сладко няма от човешките постъпки. Следователно всяка една хубава постъпка, то е най-сладкото нещо, което може да опиташ. Това са сладките плодове на дърветата. Ценността, това е съдържанието на този плод вътре. Ние сега всички искаме животът да бъде много добър. Прави сме да го искаме. Но де е нашето призвание? Да признаем, че онази велика мисъл, онази великата мисъл, във всичките хора, в умствения свят, е еднаква, ние не можем да го разделим. Не мислете, че вашият ум и умът на вашите братя е различен. Умът е единен. Вие може да мислите различно, но в ума на всичките хора има единство, само че, органите чрез които действа умът не са еднакво развити. По това хората се различават. Ако развиете човешкия мозък както трябва, във всичките хора ще се прояви туй Божествено начало. Сега всяка една религия в света, всяка една наука има за цел да създаде упражнения на човешкия мозък, да образува ония органи, чрез които ние можем да приемем Божественото Начало в нас, да станем силни и крепки в света.

Та казва Христос, че иде час, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога. Да се поклониш какво значи? Какво значи? Кланяне какво значи? Но в природата има клон, клон значи да си част. Ти не може да се покланяш, ако не си част, ако не участваш в цялото, ако не участваш в Божествения живот. Ако можеш да се присъединиш съзнателно към онова Божественото съзнание, тогава Божествената Мъдрост, Божествената Любов и Божествената Истина ще потекат и веднага ще се почувстваш свободен. Тогава Божественото тебе ще те обгърне и ти ще имаш тил зад себе си. Сега ти отхвърляш Бога от ума си, ти отхвърляш Бога от сърцето си, от тялото си, усещаш се като празна бъчва, която само вдига шум. Де ще намериш щастието? Ние търсим щастието там, дето не може да го намери никой. Та ви казвам, най-първо вие сте цял един свят. Потърсете онова Божественото начало. Вие го имате в себе си. Някои сте доста напреднали. 4-то отделение сте свършили и в прогимназията на духовния свят влизате. Тук сте свършили университет, но в духовния свят, 4 отделения сте свършили. И казвам: Тепърва трябва да се организирате. Материалният свят е организиран. Почти е дошъл до края на своето организиране. Сега остава да се организира звездното пространство, да се организират всички звезди, органически да се образува една връзка между живите същества. Например, между онези, които живеят на слънцето и нас

сега няма съобщение. Във вестниците новини няма. Във вестниците новини от месечината няма. Нашите учени хора мислят, че месечината е пуста. От тяхно гледище са прави, но в света няма пусти светове и в най-изоставените звезди все има живи същества, поне глупави. Хора не живеят, но по-хубаво живеят. Месечината не е една пуста планета. Тя е един свят много хубав за живеене. Хората на месечината не може да се карат, понеже имат 150 градуса студ. Как ще се карат при 150 градуса студ? Под думата „месечина“ ние разбираме религиозните разбирания на хората. Това е месечината. Самият живот е слънцето. Нашето разбиране за живота, това е една месечина, но животът се поддържа от слънцето, а се пречиства от луната. Луната има влияние върху живота само да го пречисти. В слънчевата система земята се е намирала в много благоприятно състояние на съществуване, вследствие на това Бог създаде луната и всичките нечистотии на земята се изчистват чрез месечината. Благодарете, че е така. Вие казвате, че тя нямала влияние. Тя има влияние. Има хора лунатици. Месечината оказва влияние върху религиозните вярвания на хората. Сега това ви го давам като факт. Върху фактите не може да се спори. Аз не искам да ви го доказвам това. Върху истината може да се разисква, но тъй както месечината съществува, тя има своя органическа функция вътре в слънчевата система и ако разбираме законите на месечината, ще знаем по-добре. Много болести може да се лекуват чрез лъчите на месечината. И тогава [между] месечината трябва да стане и нас да турите в среброто. Среброто е свързано с месечината. Следователно вие ако искате да се лекувате, може да турите във водата среброто и тогава да прекарате лъчите на месечината през среброто и така да се лекувате. Туй изисква знание. Вие може да направите опит, който няма никакъв резултат. Всяко нещо трябва да има свои условия. Идете в някоя лаборатория, ще видите някой химик като прави опити: знае, нагорещява елементите да ги съедини. Не е така лесна работа да правиш един опит. Един американски химик, който изнамерил едно взривно вещество, искал да покаже на студентите експлозивността му, но забелязал, че ще стане голяма експлозия и казал на студентите: „Бягайте вън!“ Всички заедно с него излизат и след 5 минути става взрива вътре. Една малка частица употребил, но взривът бил така ужасен, че всичко било разрушено. Често и ние, съвременните хора сме дошли до положението дето произвеждаме в себе си такива взривове. Много хора умират по единствената причина, че са произвели един взрив. Запалят малка частица, пукне се сърцето, взрив стане. Някой път стане

взрив в дробовете. Някой път стане взрив в мозъка. Това са взривове. Затуй ви казвам: Човек трябва да има едно знание, Божествено знание, да бъде тих и спокоен, да се не вълнува. Да се вълнува, но трябва да има голямо самообладание, за да бъде здрав. Не може да имаш самообладание, ако нямаш любов. На всичките хора днес трябва да се проповядва любовта, като една сила, която трябва да се тури като възпитателен метод. Децата как трябва да се възпитават? За в бъдеще младите поколения как трябва да се възпита6ат?Тъй както се говори за любовта, това не е никаква любов. Виждаме от тази любов излизат най-лошите работи.

Казва Христос: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в дух и истина.“ Писанието казва: „Любовта е плод на духа.“ Ако служим по дух, любовта ще бъде основа. Жертвоприношението, което пренасяме на Бога ще бъде любов. Някои мислят, като се служи по дух, е без любов. Но любовта е плод на Божествения дух. Следователно, като служим в дух, ще имаме любов, която се ражда на Божественото дърво и ние като ядем от тия плодове, ще бъдем живи.

Казвам, сега практически вас какво ви спъва. Вие искате да знаете, какво религията е направила. Оставете философията, [това] са човешки работи. Можеш ли днес да влезеш в общение с Бога? Можеш ли днес да проявиш любовта? Може. Може ли днес да придобиете вечния живот? Може. Вие може да обиколите целия свят и ще знаете толкоз, колкото сега знаете. За да се образува диаманта трябва голямо налягане, 6–7–8–10 хиляди градуса, да се слеят пред въглена съвсем и тогава може да се направи един диамант. Казвам: Трябва любовта, този Божествен огън в човешката душа не само да гори, но трябва да се слее. Сливането аз го считам закон за пречистване. Ако човек може съвършено да се пречисти, мислите ли, че тогава в света ще се плашите? Вие се плашите, че в света не се обичате. Мислите ли, че ако Бог живее във вас, хората няма да ви обичат? Може ли хората да не обичат слънцето? Не може. Защото слънцето грее. Ако Бог живее във вас, вие ще бъдете обичани, както слънцето, понеже дето ходите от вас ще излиза Божественият живот. Новото в света кое е? Христос проповядва едно учение и всичките хора трябва да бъдат носители на този Божествен дух или да изявяват Божията любов, но не да доказваме. Сега няма нужда от доказателство в света. Истината седи в опита. Приложение трябва на принципите. [С] онова което знаете, [отивате] една стъпка напред. Човек като изучи стълбицата на музиката трябва ли да спре? След като изучи няколко песни, трябва ли да спре? Не.

Има песни в музиката, които музикантите трябва да ги научат. Има песни в музиката, като изпееш една такава песен, тъй както трябва и хлябът ще дойде. Има песни, които като изпееш, ако си болен, веднага ще оздравееш. Има песни, които като изпееш, като не разбираш един предмет, веднага ще го разбереш. Ние сега искаме този свят да го поправим без песни, без мисъл. Искаме всичко да ни дойде наготово. Имаме механически схващания. Да дойде Христос от небето с ангелите си, да ни вземе, да ни облекат в бели дрехи, да ни турят венци на главите. Младата булка на която турят венец на главата, какво я ангажират. С венеца, който турят на главата казват: „Готова ли си да дадеш живот на умрелите?“ И много умрели ще дойдат да се преродят. Тя казва: „Готова съм.“ И за туй турят скъсани цветя. Тя казва: „На всички цветя ще дам живот.“ От вас се изисква днес герои хора, на онази светлата, Божествената светла мисъл. След това днес изискват свети сърца, в които Божественото, Бог живее. Днес изисква света свобода, която да живее в човешкото тяло, [където човек ходи], да счита, усеща цялото тяло свободно, от него да излиза туй Божествено качество. Казвам: Няма кой нас да ни освободи. Едно време чакаха да ги освободи Русия. Турците ги владееха и Русия ги освободи. Сега чакат пак някой да ги освободи. Толкоз години и още не са освободени. Германците не са освободени, славяните, русите не са освободени, англичаните не са освободени, няма народ в света, който да е освободен. Всички се въоръжават, за да пазят своята свобода. Аз ги хваля, че се въоръжават. Но хората на новото учение трябва да въоръжат своя ум с най-дългобойните оръжия, да въоръжат своето сърце и да въоръжат своята воля. Не мислете, без въоръжение ще мине. Борците трябва да бъдат спретнати. На света трябва да се каже в какво седи благото. Всички тия народи, които живеят, искат свобода. Само, че те не знаят как да я добият. Всички се сдружават, мислят, искат да намерят начин, но не могат още. Техните трудности, мъчнотията, ето къде седи, аз ще ви приведа онзи пример, който съм ви привеждал. Два примера може да ви приведа: Един млад българин искал да научи един занаят. Разглеждал много занаяти и решил, че най-хубавият занаят е да прави гърнета. Този занаят му допаднал. Отива при един български майстор и казва: „Приемаш ли ме за ученик?“ Три години седял да прави грънци. Един ден казва на своя господар: „Ще бъдеш добър да ме произведеш калфа, искам да се оженя, да правя сам грънци.“ Казва му: „Много добре, синко.“ Отделил се, направил пещ според както неговия господар го научил, направил грънците, изпекъл

ги в пещта, но след като извадил, всичките грънци се напукали. Отива при господаря си и му казва: „Защо ми се напукаха всичките грънци?“ – „Ела да служиш и ще ти кажа как да не се пукат грънците.“ Той мислил, че е голямо изкуство. Най-после напълнили грънците, опекли се и учителят като изваждал всяко гърне и духвал в него, за да не се пука. Извади друго, духне. Брей, казва, само за едно „ху“ три години трябваше да служа. Днес на днешните хора, на всичките им трябва само едно „ху“. Ако всички кажат „ху“, божественото мислене, тази любов, в туй гърне, в този порядък няма да се пука.

Казвам: Радвайте се на едно: бъдещето, което иде за човечеството е добро. Иде една епоха, която никога не е била. Светла епоха. Ще мине човечеството през известни мъчнотии, но след туй ще дойде туй, което те са очаквали – Царството Божие на земята. Всички тогава ще живеят радостни и весели, под своите маслинови плодни дървета. Никой няма да ви смущава. Сега понеже туй е близо, всички трябва да се заемем да се приготвим. По старите методи казвате да се разкаете. Не е въпрос за разкаяние, не е въпрос и за жертва. Да се жертваме, това са го правили хората. Сега е въпрос да възкресим мъртвите от гробовете. Мъртвите хора трябва да оживеят. Сега Апостол Павел казва: „Че ако раздам целия си имот и ако пожертвам тялото си без любов, нищо не съм направил.“ Сега законът иска всяко дело, всяка постъпка, всяка една мисъл, която минава през нашия мозък, трябва да бъде плод на любовта. Всяко едно чувство, което минава през нашето сърце, трябва да бъде плод на любовта. Всяка една постъпка, която минава през нашето тяло, трябва да бъде плод на любовта. Тогава всички ние ще имаме благословението на Бога, който ни благославя. Всички да работим заради Него и бъдещето е на човечеството и всички един ден – не един ден, но сега ще бъде. Когато дойдат страданията да не ви е страх.

Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в дух и истина.

Тайна молитва.

Седемнайста неделна беседа, държана от учителя на 12 февруари 1939 г., 10 ч. пр.обяд.

София – Изгрев

Да бъдеш обичан

Отче Наш.

Ще прочета 12 глава от Данаила.

Духът Божии.

Светът е най-великото училище, на което хората са ученици. Но всички хора не са еднакво способни – това не се отнася до техните дарби – всички еднакво не се учат. Всички нямат еднакви разбирания и всички еднакво не са прилежни, и всички не знаят, не оценяват времето. Ако попитате когото и да е. Един ученик иска да свърши училището, за да може да подобри пряко живота си на земята. Един религиозен човек иска да вярва в Бога, да му помага Господ и той да преживее добре. Това са частични схващания. Най-първо човек иска на земята да живее. Но за да живее добре три качества са необходими. Човек за да живее добре, трябва да мисли добре. За да живее добре, той трябва да чувства добре, да има благородни чувства. За да живее добре, той трябва да постъпва и то добре да постъпва, да бъде справедлив. Постъпка, която няма справедливост, не е постъпка. Три качества трябва да има човек, за да живее. Вие казвате да живее човек. Ако ти не мислиш, това не е живот. Ако ти мислиш безразборно, това не е живот. По някой път искат хората да говорят много прецизно. Математиката е наука много прецизна, но там се изисква един ум. Ти в математиката не можеш да употребиш една дума, която има две значения. Трябва да има точно определено значение. Математически, геометрически как се определя точката? Какво нещо е точката? Не заема никакво пространство, а същевременно ти трябва да боравиш с нея. Значи, кое е качеството на точката? Какво качество има точката? Точката има положение. Положението това е разумно отношение, „a : b“ – това е едно отношение разумно. „a : b“ се отнася както „b : c“ – но това са разумни отношения, математически. Казвате: „Трябва да боравим с точката, една материя, която не е разумна.“ Но когато казваме „a : b“ се отнася, както „b : c“, аз имам думата [на] инженер, на който давам своя план. [По отношение на „a“ е равно, но по отношение] говоря на един разумен човек, не говоря на мъртвата материя, за да не ме разбере. Превеждам моя език в

геометрическа форма. Защото щом туриш двете линии равенство, то е вече геометрия. Значи математически е точката равно вече влиза геометрията. Следователно, за да прекарате едно разумно отношение, понеже точката тогава между хората съществува разстояние. Що е разстоянието? Ние наричаме разстоянието между две точки едно правилно отношение. Между две точки, това е разстояние. Щом се яви онова правилното математическо отношение, което първоначално е турено между две същества, тогава има мир и съгласие. Щом се наруши това разстояние, веднага произтича дисхармония. Тъй щото може да го употребите. Ако вие слушате някой да ви свири, ако отблизо го слушате, ще имате едно впечатление, ако идете отдалече, другояче ще звучи пияното или цигулката. Цигуларят е майстор, който като си тури цигулката под брадата да знае на какво разстояние, да постави музиката си от ухото. Щом не може вярно да го постави, той не може вярно да вземе тоновете. Тогава и ръката не може да свири вярно на цигулката. Човек, за да разбира един предмет, какъвто и да е той, трябва да се постави на фокус. Да разбере една точка, която има отношение и то разумна точка. Например, може да ме пита някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ – Аз казвам. – „Все таки, по-ясно ми кажи.“ – „Аз ти вярвам, ти вярваш ли в себе си?“ Човек не може да вярва в Бога, ако не вярва в себе си. Той ме пита: „Ти вярваш ли в Бога?“ Аз му казвам: „Ти вярваш ли в себе си?“ Ето отговорът: Щом попиташ едного вярваш ли в Бога, той казва, ти вярваш ли в себе си. Ако ти вярваш в себе си, аз вярвам в Бога. Ако аз вярвам в Бога, ти вярваш в себе си. Следователно, в дадения случай, ако аз вярвам в Бога, ти вярваш в себе си; ако ти вярваш в себе си, аз вярвам в Бога. Ако аз го попитам, вярваш ли ти в Бога, той ще ме попита, вярваш ли ти в себе си. Казвам: Вярвам. И той вярва. Аз го питам: Ти вярваш ли в Бога. Това е едно математическо отношение. Това е възможно за който разбира. Казвате: „По-ясно кажи.“ По-ясно от това не може да се даде. Ако някой може да го даде по-ясно, аз бих го слушал. Според мене, ясното говорене, аз като ям добре, усещам едно разположение в себе си, правилно ям. Щом ям и имам неразположение, стомахът ми казва: не си ял правилно, не си дъвкал както трябва. Следователно математическото отношение не е право. Всяко стискане на зъбите е точка. Ще я пратиш в стомаха. Между една точка и друга точка трябва да има разстояние. Следователно щом изядеш една хапка, две и не ги пратиш на разстояние, в стомаха се роди веднага една вътрешна дисхармония, която ние наричаме мъчно храносмилане. Мъчното храносмилане показва, че храната не е дъвкана или е нямал зъби,

или много бързо е ял и гълтал нацяло храната и тогава стомахът не може да свърши една работа, която зъбите може да свършат. Тези са встъпителни думи.

Човек трябва да има една ясна представа, защо той е дошъл на земята. Туй трябва да го знае. Когато майката ражда едно дете, трябва да знае защо го ражда. Когато бащата се жени, трябва да знае, защо се жени. Когато човек става проповедник, трябва да знае, защо става проповедник. Когато става цар, трябва да знае, защо става цар. Когато се роди и живее, трябва да знае, защо се е родил. И когато умира, трябва да знае, защо умира. При това, хората страдат, раждат се, умират и не знаят защо умират. Живите страдат, не знаят защо се раждат. Всички страдат, понеже не знаят, каква работа да вършат. Мъртвият, щом знае защо умира, той не страда вече. И живият, който се ражда, ако знае и той няма да страда. Следователно всичките страдания произтичат от незнание, [или] отношения нямат хората най-първо. Ние трябва да се поставим на известно отношение към първата причина, която ни е породила в света. Ако аз нямам отношение към своя баща, който станал причина за моето идване на земята и ако аз нямам отношение към майка си, какво отношение мога да имам? Ако едно растение няма отношение към космоса, ако едно растение няма [отношение] към слънцето, към влагата, към светлината, към топлината, какъв ще бъде резултата на неговото растене? Няма да има никакъв резултат. Сега ние искаме един живот, без да спазим тия отношения. Едно растение без светлина, без топлина, без влага – всички знаете какъв ще бъде резултатът, то ще изсъхне. Един човек без вяра,един човек без надежда, един човек без любов в света – неговата душа не може да расте и да се развива. Сега аз не говоря за онази любов, която носи в себе си всички противоречия. Аз говоря за една любов, която носи живот на цялото човечество. Аз говоря за една любов, която носи щастието на семейството, една любов, която носи щастието на индивида, на човешките души. Аз говоря за една любов, която носи знанието, носи светлината, която носи свободата. Това е любов в широк смисъл. А пък всичките тия противоречия, които произтичат в живота, те произтичат, че хората не се намират в правилно отношение един към друг. Ти не можеш да бъдеш обичан в света, ако не обичаш този, който те е обичал. Това е закон в света. Никога не можеш да бъдеш обичан, почитан или уважаван и да придобиеш нещо, ако ти не обичаш този, който те е обичал. Сега аз говоря за Онзи, който те е създал и ти е дал всички условия. Всеки един човек се е явил на

земята, има всичките условия. Цялата земя е на негово разположение, слънцето е на негово разположение, въздухът е на негово разположение. Всичко е на негово разположение и този човек пита: „Какъв е смисълът на живота?“ Че какъв е смисълът на парите? Тогава ако аз ви дам пари, какъв ще бъде смисълът? И малките деца знаят. Най-първо, ако нямате обуща, ще си купите обуща. Ако нямате шапка, ще си купите шапка. Ще си купите дрехи, храна ще си купите, къща ще си направите. Автомобил ще си вземете. Какъв е смисълът на живота? Какъв е смисълът на знанието? Смисълът на знанието е: да изправим всички криви пътища. И тогава в знанието ще се родят инженери, не само да изправят земните пътища, по които ходим, но и пътищата на човешкия ум, пътищата на човешкото сърце, пътищата на човешкото тяло. Всички пътища трябва да се изправят. Туй знание трябва да имаме. Сега трябва да залегне във вашия ум, може би вие не знаете за какво ще ви говоря. Вие искате да знаете крайната цел. Вие не мислете за крайната цел. Ако съм на ваше място, как щях да постъпя? Когато отивам да слушам някой виртуоз, цигулар или певец, слушам го как пее, каквото и да е парче, искам да зная как ще го изпее. Не гледам края, финала, но от единия край до другия, цялата песен, общото, цялото, което пее – от началото до края – във всичките модулации, във всичките изражения. И така си съставям едно понятие за този певец – няма да чакам края, какъв ще бъде. Или ако слушам някой цигулар, пак гледам по същия начин. Когато някой ми говори, слушам от единия край до другия и гледам онази светлина, която може да хвърли в моя ум. Не мисля, че който е велик говорител, какъвто и да е, той не може да ви даде изведнъж понятия за целия свят. Да имате едно понятие за целия свят, какъв е в своята целокупност, се изисква не един милион, не един милиард години, но се изискват милиони, билиони, трилиони квадрилиони години. Това са неща неразбрани. За да се разбере живота, ти не можеш да разбереш този живот, ако всичките хора не го разбират. Когато някой пита и каже: „За мене остана неясно“ – зная, че и на други хора има, които не знаят и вследствие на това ние се спъваме едни други. Представете си, че до мене седят няколко души на прозореца, седят и не могат да видят слънцето, кои са причините? Тези, които седят преди мене, ако те се махнат, аз веднага ще се осветля.

Казвам: Не може да станем просветени, да разбираме живота, докато не влезем в правилни отношения с всички разумни същества, които имат отношение. Не да бъдем събрани на тясно. Земята и слънцето, за да живеят

в хармония, земята както е създадена по натура, тя на български е жена. За да няма стълкновение тя е поставена на 92 мили разстояние, само при такова едно отношение помежду им има хармония между слънцето и Земята. Някои планети има, които са по-близо. Отношенията са други. Венера е по-близо, но на Венера не може да има такъв живот, какъвто го има на Земята. На Юпитер не може да има такъв живот, като на Земята, пак се различават. Всички планети се различават, животът и съществата, които живеят се различават. Сега има спор, дали там има същества. Аз предполагам, че на всичките планети има хора, но не са както хората на Земята, различават се по нещо.

Аз не разглеждам въпроса както вие го разглеждате. Много пъти в София се правят къщи за кираджии, че старите стоят празни. Щом природата е направила всичките тела, световете си имат един определен план. Тия светове са населени, защото, ако нямаше нужда, нямаше защо да се съградят. По напред се явиха кираджиите и тогава се направиха световете, следователно, преди да дойдат хората на Земята, те бяха. Кираджиите казват: „Създайте едно здание, една земя за нас.“ И [за] всичките, които се явиха, Господ създаде земята. Другите, които трябваше да живеят на Венера и те се явиха, за тях създаде Венера. [За] другите, които трябваше да живеят на Юпитер, създаде Юпитер. [За] които трябваше да живеят на Марс, създаде Марс, [за] които трябваше да живеят на Сатурн, създаде Сатурн и т.н. Това са общи положения. Общи положения, които се определят. Вие искате да знаете какво е състоянието на Сатурн или на Юпитер. Една отличителна черта на всички юпитерианци е, че те са хора с голямо достойнство. Той има достойнство, самоуважение в себе си. Човек, който като каже, седи на думата. Един юпитерианец никога няма да те излъже, той е устойчив. Той може да има устои.

Един сатурианец, той е краен критик, гледа така подозрително на всичките работи, че зелените тикви на плета ги духа. При него като идеш за да ти даде пари на заем, ще има 99 гаранти и пак едно малко подозрение може да има, че може да го излъжеш. Ако искате да знаете какви са хората на Венера, те са хора на любовта. Кой как те залюби, в любовта му има нещо отлично. Онези хора, които живеят на Меркурий, те са умни хора, сръчни, практични в живота. Той като му кажеш да направи една къща, ще я направи без погрешка. После за 10 години ще благодари, че ти съградил къщата. Сега на Земята вие ще останете. Понеже вие сте на Земята, за другите не може да си дадете мнението, понеже не сте били там. Аз имам

думата. Аз определям само някои основни черти. Има и други неща, с които те се различават. Не мислете, че онези, които живеят на Юпитер, че те са светии. Малко по-добри са ония на Юпитер, но и те си имат мъчнотии, които трябва да разрешават. Но въпросът другояче седи. Човек може да се приспособи. Ако най-напред може да иде в Юпитер, да иде да види нещата. Ако четете Сведенборг, той ходил на Юпитер, на Сатурн, срещал се с тия същества и пише в книгите си, разговарял се с тях. Ще кажете, дали това е вярно? Сведенборг, казва, тъй както казва, аз вярвам. Дали тия неща са верни, то е негова работа. Който не вярва да иде да провери. Един човек който казва, трябва да му вярваме. Ако се усъмним да идем, да проверим и тогава да си дадем думата. Ако без да проверим, отричаме нещата, не сме прави. Има един закон, който показва дали нещата са верни или не. Всеки може да провери дали един тон е звучен или не е звучен. Вие може да знаете това, ако този звук звучи хубаво, хубав е. Ако произвежда някаква дисхармония, звукът не е правилен. Тъй щото има един закон в природата, който туря една мярка, с която можем да мерим дали мислите са правилни, дали чувствата и постъпките са правилни. Имаме в себе си една мярка, с която можем да мерим, дали известни наши мисли или чужди са верни или не. Много наши мисли не са верни, има нещо в тях, което не е вярно. Има много чувства, които в себе си съдържат някакъв примес. Казвам сега: Имате картини от двама художници, по какво се отличават? Да допуснем, че единият нарисувал един интелектуален тип, един човек на ума, а другият нарисувал един човек на чувствата, който е морален. Израженията ще бъдат ли едни и същи? Трябва да знаете какви са чертите на умния човек и какви са чертите на онзи, хуманния, които са нарисувани на картините. Колко мъчно може да се въплъти това на платното, да тури тия черти, които изразяват известна хуманност. Колко пъти вие сами създавате вашите разположения. Достатъчно е да ти туриш устата надолу, за да снемеш тия ъгли, за да се измени твоето настроение. Достатъчно е да повдигнеш края на ъглите нагоре и да добиеш весело настроение. Достатъчно е да изкривиш устата си, за да измениш своето състояние. Достатъчно е да смигнеш с едното око и да смигнеш с другото, за да измениш своето състояние. Ако дигнете пръста си, ще се измени състоянието. Ако дигнете двата пръста, ще се измени състоянието. Ако поставите цялата ръка, пак ще се измени състоянието. Тогава човек, който съзнателно или несъзнателно, по известни вътрешни негови състояния до известна степен, с които той си служи, може да си влияе. В този смисъл, не

е безразлично какво човек говори. Учените хора когато говорят всичко онова, което е написано със запетаи, с точки, с точка и запетая, с две точки, с удивителна, с въпросителна, правилно е спазен правописа. Така по-лесно се пише. Ако пишете на френски или на английски, правописът е по-труден. Има ударения в ляво, в дясно. Разбира се, съвременните хора се спират и казват кое е право. За да рисува художникът, той трябва да има известна обстановка, той трябва да има едно ателие, при това светлината трябва правилно да влиза, за да може да рисува. Тази светлина правилно да се разпръсква в стаята, за да може предметите, които рисува да дадат едно правилно отражение. И в природата човек трябва да изучава отношенията, които имаме. В природата ние нещата не можем да ги видим реално, както са. Най-първо природата е направила така, че големите предмети да ги виждаме малки, след туй малките работи трябва да ги уголемим и следователно, казват, че светлината се образува тук на земята. Част от светлината се образува тук, на земята. То е вярно, ние от другите светове приемаме картини. Слънцето изпраща известна енергия от себе си. Тази енергия като срещне едно платно, не се пръска. Като срещне екран, като на киното се отпечатва слънцето. Слънцето е проекция, която се образува. Ние виждаме слънцето такова, каквото не е. Ние виждаме част от неговия план и после почваме да си правим за себе си известни понятия. В старо време онези, които не са разбирали, някои гърци, са мислили, че слънцето едва ли е голямо колкото Атина. Като Атина са го мислили голямо. Това са наши понятия. Даже са мислили, че не е голямо колкото Земята, а пък хиляди земи може да се сместят на слънцето. Значи нямаме ясна представа. Трябва да знаете, че светът е едно предметно учение за ония напредналите същества в света, които живеят, Бог им е създал на тях, а пък светът е едно предметно учение за нас. Ние се учим и за нас не е да знаем каква е крайната цел. За сега за нас е важно, какво може да ползваме от този свят, който е направен. Как е направен един плод не е важно да знаем, но най-първо трябва да се учим каква полза може да принесе този плод. Например, тепърва нашите ботаници има да изучават силата на плодните дървета, с каква храна трябва да се хранят хората. Ако ние искаме да създадем един интелектуален тип, с каква храна трябва да го храним? Или ако ние искаме да развием човешките чувства, или ако ние искаме да създадем един морален тип, каква храна трябва да се употребява? Труден въпрос! Тогава седим и най-първо човек се занимава с животните. Ева, другарката на Адама, понеже той се занимаваше със зоология, тя се зае да изучава

ботаниката и загази с ботаниката. Адам със зоология а Ева с ботаника. Като започна за изучава ботаниката, дойде до едно растение, което беше отровно и Бог каза: „Отрова има това растение, да не я ядете.“ Те искаха да знаят, каква е тази отрова и опитаха отровата на това растение, наричат го дърво на познанието, на доброто и злото. Това са действащи сили, които действат в нас. Това дърво на доброто и злото е в нас. Доброто е в главата, а злото е в стомаха. Бог казва „Няма да ядете от дървото на познанието, на доброто и злото.“ Понеже туй дърво е в човека, няма да дадете подходяща храна. Където живее злото, ще създаде големи неприятности на човека. Съвременните изучавания в науката показват, от къде се раждат тия болести. Учените хора често обясняват и казват: „Нечистата кръв е причината.“ В човешката кръв се образуват известни серуми, в които разните болести, които хората имат, намират храна да се прехранват и следователно в тях се развиват тия болести. Хигиена се изисква, човек да има чиста кръв. При чистата кръв никакви болести не може да се проявят. Вие имате ревматизъм, това е нечиста кръв. Или имате рак, нечиста кръв е. Давате на тия микроби храна, или холера ви е хванала, или каквато и да е друга някаква болест. Ако се пречисти кръвта, този нисшият живот, като не може да намери храна, той не може да живее. Следователно Бог ни е създал, не да храним болестите. Ние сме създадени да подхранваме доброто в себе си, а не злото. Това е науката, в която човек се учи, за да бъде добър.

Та казвам: Първото нещо, което човек трябва да започне в живота, всяко нещо, което човек върши на земята, той трябва да го върши с обич. Обуваш си обущата, обувай ги с обич. Изуваш обущата си, изувай ги с обич. Туряш шапката си, тури я с обич. Сваляш шапката си, свали я с обич. Туряш палтото си, тури го с обич, сваляш палтото си, свали го с обич. Вземаш една чаша вода, пий я с обич, измиваш чашата, измий я с обич. Всичко, каквото правиш, всичко прави го с обич. Едно основно правило, което хората трябва да го турят, за да имат един отличен живот. Това е потребно. Има известна мъчнотия, не е лесна работа. Както аз ви говоря, е лесно, но в практическия живот има големи трудности. Затова трябва да се явят хора в света, които трябва да бъдат като запалка. Някой човек като дойде, както кибритената клечка, станете, драснете, запалете огъня. Всеки човек трябва да има по една мисъл, която да се пали и да запалва другите мисли. Като станеш сутрин, като драснеш, запали клечката и през целия ден да ти бъде добре. Светлина ще имаш и топлина ще имаш, и постъпките

ти ще бъдат правилни. Ако станеш сутрин и не можеш за запалиш своята мисъл, целият ден ще бъдеш неразположен, тогава ще мислиш, защо Господ така те създаде. Не Господ така те създаде, въпросът не е там. Вие може да кажете, че баща ви беше нещастен. Баща ви страдаше от същия недъг. Той мислеше, че светът се създаде и той искаше да го поправи. Ние не сме пратени на земята да оправяме света. Ние сме пратени да придобием нещо за себе си. Но и себе си да оправим. Всеки един има отлични възможности. Сега ще ви приведа един научен факт и той е следният: Всичкото знание, което имаме до сега, може да се събере в 90 книги като Библията. И след като се напечатат в човешкия мозък, там ще остане място за още 900 такива книги. Какво голямо бъдеще! Всичкият наш мозък трябва да добие онова истинското знание, в което човек може да стане силен в света. Силен в света да стане човек, за да може да реализира всичко онова, което желае. Не чрез насилие, но чрез закона на свободата. Умен трябва да стане човек, за да може да реализира всичко онова, към което неговата душа се стреми. И добър трябва да стане човек, с единствената цел, да реализира всичко онова, за което той е предназначен. Сега само за изяснение ще ви представя следния пример: Представете си, че един от вас го готвят да го турят като управител на една планета като земята. Питам: Ако вас ви турят като управител, като цар, какво ще направите с туй знание, което имате? Вие имате едно схващане да идете в небето, да живеете добре. Вашата идея е, вие мислите да идете на курорт, на бани и да прекарате няколко месеца щастливо, такова е вашето схващане. Оня свят е място на учение. Като идете на оня свят ще държите сказка, комисията ще ви слушат и ще видите как може хората да живеят. Като се върнете ще искате да приложите това, което сте видели и чули, туй е вярно. Господ ви е проводил в един свят и казва: „Каквото си видял, направи го на земята." Сега някои хора казват, че оня свят е непонятен за съвременните наши разбирания. С тия чувства и с този ум не е понятен. Мислите, че висшата математика е понятна за един човек, на който умът не е готов? Разгледайте дескриптивната геометрия, която се дава в университета, в която студентите дават изпит. Вие ще се намерите в затруднение. Там има такива трудни положения! Едно знание от хиляди години, събрано във формули. Един геометрик вижда неща, които ти не виждаш. Той казва, че една плоскост пресича друга, трета, а ти не виждаш никаква плоскост, но той вижда тия плоскости. Аз, който не разбирам нищо от тия плоскости, нищо не виждам. Само въздух, празна работа. Казвам: Ти може да си

въобразяваш в ума си. Човекът като седне, започне да чертае, виждам, че е нещо реално. И от туй създаде нещо. Той има в ума си, как трябва да се построй цяла една къща. Аз гледам, но нищо не виждам, но и нищо не мога да съградя.

Казвам: Всички трябва да бъдем като този инженер, да виждаме плоскости в бъдеще, те са там проектирани. Разумност в света съществува между хората и всеки един от вас може да дойде в съприкосновение. Ако вие във вас имате едно радио, всеки един от вас може да дойде в съприкосновение с която и да е част на Европа: Германия, Франция, Англия, Русия и дори с Америка. Всеки един от вас си има едно радио в мозъка и може да дойде в съприкосновение с онзи свят. Какво мислят хората е друго, но всеки може да дойде в съприкосновение. Казвате: „Халюцинация е това.“ В света халюцинации не съществуват. Изопачени форми има, но всяко нещо, което съществува има някаква причина, без причина нищо не може да съществува. Вие сега казвате нещо и нищо. Вие мислите ли, що е нещо и нищо? Не, от нищото не може да излезе нещото. Казвате: „Туй е нищо.“ От нищо, излязло нещо. Може ли от нищо да излезе нещо? Как може от нищото да излезе нещо?То е все таки да искате, да ме убедите, че от земята може да излезе човек. Че земята може ли да роди човек? Земята не може да роди човека, понеже тя може да създаде едно произведение, но то е станало от нещо. Писанието казва: „Нищо е туй, което ти искаш.“ То е нищо. Понеже го няма. Това, което ти получиш вече, то става нещо, в тебе искането е нищо. Искаш да станеш богат, нямаш тия пари, но ти станеш богат, дойдат тия пари. Казваш: „Едно време исках нещо от нищо, исках нещо, а сега нещото дойде, дойдоха парите.“ От къде дойдоха? Как стои въпросът в твоя ум, от нищото ли стана нещото? Това са понятия. Сега вие седите и казвате тъй: „Този закон, който действа в природата, това е закон, който действа. Това е отношение.“ Казваш: „Аз не мога да бъда добър човек.“ Ти сам се разоръжаваш, осъждаш на страдание. Ти, който не си добър, ти веднага трябва да впрегнеш ума си и да станеш добър. Искаш да станеш богат, да станеш добър, значи да станеш богат човек. Този човек, който проектира в ума си доброто, той може да го постигне, а този, който не проектира доброто, не може да го постигне. Най-първо трябва да се роди едно желание, непреодолимо желание да стане добър. Ако всичките хора биха имали туй желание да стане човек добър и той ще стане добър, следователно от един човек на другите може да се предаде по същия закон. В Палестина се яви един човек, който се казваше

Исус. Той имаше 12 души ученици. Тия 12 души си туриха на ума да преобразят целия свят. Та те всичките, като се явиха, другите се смяха и казаха: „Тия ли ще преобразят света?“ Ако духовните хора, които съществуваха във времето на Христа разбраха, всичко можеше да бъде, но не и това. Ако те дойдат в сегашния 20-ти век, ще видят, че туй, което тогава считаха за невъзможно, ще видят, че те управляват света. Аз ви казвам, днешните християни управляват света навсякъде и един ден хората на любовта ще достигнат и ще управляват целия свят. Елате след 2000 години и ще видите. Тогава ще имате един порядък такъв, какъвто хората не са сънували, дето всичките хора ще бъдат задоволени, щастливи, всеки ще живее толкоз на земята, колкото иска. Когато се наситят на земния живот, хората на земята ще бъдат такива напреднали, ще се качат на някой ангел и ще кажат: „На еди коя си планета ме заведи, на Венера, на Юпитер.“ – и така ще се разхождате по света. Вие ще кажете, това е илюзия. Аз бих желал всякога да живея в тази илюзия. Това е смисълът на живота. Цялата вселена е един жив организъм. Това е един организъм, това е тялото на Бога. Цялата вселена е мястото, дето Бог живее. И аз бих желал да живеете там, дето Бог живее. Бог живее навсякъде и аз искам да живея като Него, навсякъде. Желая и всички да имате и същото желание да живеете навсякъде. Сега то ще дойде, но за в бъдеще, но сега на земята трябва да живеете добре. Казва: „Праведните ще просветнат.“ Противоречията, които сега се раждат, лесно може да се изправят. Има възможности да се изправят. Да кажем вземете онова противоречие, което съществува между богати и сиромаси. От памтивека едните са сиромаси, а другите богати. Някои, които не разбират закона, намират, че има едно противоречие. Аз представям тази работа така: Имам две шишета. Едните са пълни, а другите – празни. Какво да направим сега? От пълните шишета ще налеем в празните. И шишетата ще станат наполовина. Какво ще изгубят сега шишетата? Едните ще олекнат, а другите ще натежат. Богатият е изложен на по-голяма опасност, отколкото сиромахът.

Казвам сега: Законът е такъв. Сиромасите имат толкова право, колкото и богатите, и богатите имат толкова право, колкото и сиромасите. Понеже богатият има толкова право, колкото и сиромахът, трябва да даде на всичките сиромаси, не на един. Въпросът не е единичен. Ние ще вземем богатите хора като един богат. Всичките богати хора като един човек и всичките сиромаси хора, като един човек. Следователно, всичките богати хора, трябва да дадат от своето богатство и всичките сиромаси хора трябва

да дадат от своята сиромашия. Имаме този пример даден от Блудният син […] големият син, примера, който Христос е дал. Богатите хора са онези, които са останали при баща си. Богатите са, които са вършили волята Божия. Младият отишъл в странство да яде и да пие, изпохарчил всичко, връща се при баща си сиромах. Всичките сиромаси са като малкия син, който се връща. Някои нямат съзнание и са недоволни. Ето добрата страна на сиромасите: Те са съзнали, че малко любов имат към Бога. Богатите хора още не съзнават, считат, че са господари. Богатите, които имат, те считат, че туй което имат е тяхно. Ето тяхното заблуждение. Един богат човек няма право да мисли, че туй богатство е негово. Един силен човек няма право да мисли, че тази сила е негова. Тази сила, която има, трябва да я употреби за благото на цялото човечество. Тази сила, която има, трябва да я употреби за благото на целия народ. Че тази идея трябва да бъде в него свещена, че трябва да служи на Бога. Ние считаме Бог като една мярка, която може да направи всичките хора щастливи. Историята на цялото човечество показва това. Във всичките епохи, всичките ония хора, същества, растения, животни, които са живели съобразно с волята Божия, Бог е благославял живота им. Които не са вършили волята Божия, тяхното положение се е влошавало. И растенията, които не са вършили волята Божия, тяхното положение се е влошавало. Та казвам: Всички ония същества от памтивека, които са вършили Волята Божия, Бог ги е благославял и продължава да ги благославя. Единственото същество, което може да изглади всичките противоречия, които съществуват, то е Бог. Ние търсим живота. Животът иде от Бога. Всичките хора са носители на Божествения живот в света. Ние обичаме хората, понеже чрез тях Бог се изявява. Всяко същество в света е проводник на Божествения живот. И ние трябва да го обичаме дотолкоз, доколкото Бог се проявява чрез него. Щом чрез туй същество не се проявява, ние вече не можем да го обичаме. Когато ние говорим за Любовта, ние подразбираме Божествения закон. Човек, който не разбира по Божественому нещата, той не може да обича. Всеки човек, който обича, той има Божествено разбиране. Щом престане любовта, изгубили сме Божественото разбиране. Тогава идват всичките противоречия. Сега отидеш при един човек, който няма любов, искаш пари на заем, той ще ти иска гаранти. Или искаш някаква услуга. Той ще ти каже, че не е разположен или време няма. Жена има, деца има. Ако той ви обича като себе си, въпросът другояче седи. Щом те обича, той ще намери време той ще намери време за тебе, както намира време за себе си. Някои

хора казват, че нямали време. Нямали време да се молят. Нямали време добро да правят. Аз разбирам, че те нямат Любов към Бога. Какво ще бъде нашето разрешение? След като стой онзи ученият човек, който работи, къде е разрешението? Между онези учени, които вярват в Бога и не вярват в Бога, има едно различие. Онези, богатите, които вярват в Бога и имат любов и онези, които любят Бога и не вярват в Бога има едно различие. Онези, които любят Бога и вярват в Него, знанието им отива с тях. Той като умре, всичките хора Му стават по-любими. Като влезе в оня свят, всичките хора него го посрещат, всичките светии го посрещат, турят му венци на главата. Като умре един праведен, един ученик или един Божи праведник от земята, на оня свят му правят такова тържество, както тук посрещат един цар. Един праведен човек в оня свят го посрещат много тържествено, отколкото един цар тук, на земята. Струва си да те посрещнат така. Като влезеш, ще ти турят такава мантия, каквато не си сънувал. Ще те обичат и казват: „Много се радваме, че ти показа своята любов.“ Аз не вярвам, че вие сте от онези, които не вярват. Аз казвам, съмнявайте се, но проверявайте. Не ви казвам да не вярвате, но проверявайте. Умният човек трябва да проверява. Като повярвате, бъдете съгласни със себе си. Не се стремете да кажете: „Може би аз се заблудих.“ Ако аз съм се заблудил, от къде ще дойде знанието? Ако аз съм се заблудил, тогава ще заблудя и другите хора. Сега ако дойде някой при мене, казвам: „Можеш ли да рисуваш?“ – „Зная да рисувам.“ Ще му кажа да излезе и да ви нарисува. Може да ме изложи. Може да каже, аз съм отличен художник, пък да нарисува една карикатура. Аз трябва да ви нарисувам както искате. Ще ми кажеш тъй: „Ето едно огледало, нарисувай ме тъй, както съм в огледалото.“ Всички трябва да бъдем художници. Когато държим един човек в нашия ум, трябва да го нарисуваме такъв, какъвто е. Невидимият свят не търпи безобразни картини. Дръж един човек във всичката негова красота. Дръж го с онзи светъл ум, с онова благородно сърце, с онази силна воля. Дръж в ума си един човек, облечен с всичките добродетели.

Та казвам: Това е сега положението, за което хората са повикани. Обаче има хора, които мислят, че новото, което иде в света щяло да разруши старото, че в старото съществува онзи червей. Като кажеш, че той ще се превърне на пеперуда, има ли нещо лошо? Ако живее 4–5 години като червей и после се превърне на пеперуда, какво е изгубил този червей, след като е станал на пеперуда? Аз нямам нищо против, ако сегашната вяра може да даде щастие на хората, аз ще се, радвам. Но ако този порядък, той

сам не дава това на хората, тогава трябва да се създаде един нов порядък в света. Трябва ли да отказваме онова новото, което Бог ни изпраща? Трябва ли да застанем против слънцето, което изгрява? Понеже не съответства на нашите интереси, денем да турите завесите, да турите кепенците и да останете с изкуствената светлина. По-добро е Божествената светлина, отколкото изкуствената светлина. Божествената светлина носи живот, Божествената светлина носи щастие в себе си. Носи свобода индивидуално, за всеки едного. Въпросът седи малко социално. Да допуснем, вие искате да образувате един дом. Как ще се образува домът? Ако мъжът не може да види Божественото, което съществува в неговата другарка? И ако жената не може да види Божественото, което съществува в нейния другар, как ще живеете, кажете ми? Ако Бог живее в неговата душа, в неговата другарка, тя ще бъде здрава. Ако Бог живее в неговата другарка, тя ще бъде умна, благородна, справедлива. Ще има всичкото уважение. И той ще почувства това. Ако Бог живее в неговата другарка и той ще бъде умен и той ще бъде добър, справедлив и тя ще почувства това. Хората искат да образуват дом, да имат деца, без да вярват в Бога. Туй е невъзможно. Казвам: Трябва да положим от сега една основа: Беззаветна Любов към Онзи, Който ни е дал живот. Той отвън се проявява. Като излезете вечерно време, ще видите всичките звезди. Денем – слънцето, всичката природа. Това е Той, навсякъде Го виждате. Онова, което вас ви подбужда към добро – Той е. Във вашето желание, за да искате щастието, на кого се дължи? Той е Бог, Който действа във вас. Казва: „Аз ви създадох, станете един добър човек, един умен човек да бъдете щастлив. Бъдете един силен човек да употребите вашата сила за благото на вашите ближни.“ И като градиш казва: „Не руши онова, което съм създал, понеже ще създадеш своето нещастие.“ Има две думи, които казвам: „Всички трябва да станем слуги.“ Всеки, според своето разбиране да служи на туй, Божественото. Всеки човек, в каквото и положение да е, разбира как да живее. Вярвам във всичките хора. Вярвам, че като ви говоря, вие разбирате, доколко туй е истина. Понеже аз вярвам, затова ви говоря. Ако аз не вярвах във вас, нито една дума не бих ви казал. Считам, че и вие, ако не вярвахте и вие не бихте дошли. Понеже сте дошли, значи вярвате. Понеже съм дошъл, аз вярвам. И сега остава, като вярваме един на други да положим любовта по новия начин. Този начин има да го учим за хиляда години. За всичките години, които идват, ние ще учим този велик закон. Имаме велико бъдеще в света. Няма какво да се отказваме в този свят. Този свят иска да го направим рай

на земята. Не да растат буренаци, неправди, но като дойде новата култура, прах няма да има, бедни и сиромаси няма да има. Ще има сиромаси, колкото за предметно учение, колкото за цяр трябва да има. Без сиромаси животът няма да има смисъл. И богати ще има, колкото за цяр, за чешит.

Онова, което Бог е вложил във вашата душа, онова, което Бог е вложил във вашия ум, онова, което Бог е вложил във вашето тяло, желая туй за го постигнете всички.

Благословен Господ.
Тайна молитва.

Осемнайста неделна беседа, държана от Учителя на 19февруари 1939 г. 10 ч.пр.обяд.

София – Изгрев

Да види царството Божие

Отче наш
Ще се развеселя.

Ще прочета част от трета глава от Евангелието на Иоана, от 1–22 стих.

Духът Божи.

Ще говоря само върху думите: „Да види царството Божие." Очите са едни от петте сетива или чувства, или способности, с които човек влиза в съприкосновение с природата. Според мен устата, слухът, обонянието, пипането, зрението, това са способности, с които човек разполага на физическия свят. Какво вие знаете по това, дръжте го за себе си. Аз не отказвам и вашите мнения. Колкото повече мнения съществуват, толкова по-добре. Езикът не се състой от една или от десетки думи. Хиляди думи съставят езика. Колкото повече думи го съставят, толкова по-добре. И колкото повече думи човек знае, толкова по-добре. Понякога вие се страхувате от многото думи. Думите са форми, чрез които човешката мисъл може да се изрази. Например, ако ви питат, какво значи етимология, учените знаят. Тя е една чуждица в българския език. Тя е наука за произхода на думите. Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, защо е дошъл, да няма две мнения по това. Не е въпрос в какво вярва. Вярата е само един закон, една възможност за ума да учиш, да използваш възможностите, които имаш. Но сама по себе си вярата нищо не дава. Ако ти предстои да извървиш един път, но не вярваш, че можеш да го извървиш, вярата сама по себе си, нищо няма да ти предаде. При това положение ти нищо няма да постигнеш. Ти може да си гениален, да имаш гениален ум, но ако не туриш този ум на работа, той нищо няма да те ползва. Ти можеш да си силен човек, но ако не вложиш силата си на работа, нищо няма да постигнеш. Ти може да си най-добър човек, но ако не вложиш добротата си на работа, нищо няма да постигнеш.

Всички хора в живота и в науката искат да намерят някъде почивка. Според мен, приятните работи в живота, това е почивка, а неприятните –

това е работа и мъчение, и труд. Как може да ти е приятно да копаеш цял ден? Ако цял ден копаеш, ще те заболят ръцете и кръста. Те ще бъдат свидетели, че цял ден си работил. Кръстът ще каже: „Господарю, цял ден работих.“ Същото ще кажат и ръцете. Ако ръцете и краката, и кръстът не засвидетелстват, че си работил, никой няма да признае твоята работа. Какво ще бъде твоето положение тогава? Следователно, когато казваме, че някой човек е учен, има някакво свидетелство за това. Всички знаят, че този човек е работил. Каже ли някой, че нищо не го интересува, този човек се намира в особено положение. Аз съм за онова, което ви интересува. Човек живее, докато се интересува от нещо. Щом престане да се интересува от живота, той умира. Често хората схващат криво нещата. Наблюдавал съм млади моми. Докато не са оженени, те са красиви, но щом се оженят, започват да погрозняват. От тук аз вадя следното заключение: всеки човек, който се разхубавява, има някакъв идеал; щом започне да погрознява, той губи идеала си. Като се ожени, момата казва: „Разбрах вече, какво нещо е женитбата.“ Нищо не е разбрала тя. Щом е погрозняла, тя нищо не е разбрала. Като се ожени, момата трябва да стане два пъти по-красива, отколкото е била по-рано. Има едно обяснение защо мъжът и жената погрозняват. Жената погрознява от ревност към мъжа. И мъжът погрознява от ревност към жената. Значи и мъжът, и жената погрозняват. Жената не иска мъжът да бъде красив, да не го залюбят други жени. Отвън тя иска той да бъде грозен, а отвътре да бъде красив. И той от желание да не съблазнява другите жени, погрознява. Мъж, който ревнува жена си, не я е познал. И жена, която ревнува мъжа си, не го е познала. И приятел, който ревнува приятеля си, също не го е познал. Това е неразбиране на нещата. И ревността има добра страна. Аз не съм против ревността. Това показва, че ние ценим нещо, страхуваме се за него. Всяко нещо, което човек обича, ревнува го, пази го. Обаче, прекалената ревност е пакостна.

„Да видиш царството Божие.“ Под думата „царство Божие“, аз разбирам разумното, което Бог изявява. Онзи организиран, Божествен, идеален свят, това е Царството Божие. Казано е в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда“. Това значи да търсите онова организираното, неизменното. Докато човек търси Царството Божие, той има идеал в света. При този идеал и най-малките работи на земята се осмислят. Ония хора, които са станали велики, са станали такива все по причини на малките работи в света. Например, с какво се занимава някой виден бактериолог? Големите хора ли изучава той? Не, той се занимава с

малки, с микроскопически същества, които туря под своя микроскоп. И като ги увеличи три-четири хиляди пъти, той започва да ги изследва как се развиват, каква форма имат и т.н. И след това дава сведения на хората за различните бактерии. След като наблюдава начина на размножаването, на храненето им, на движението им, той описва това нещо в книгите и минава за учен човек. Но тази област е много ограничена. Казват за някого, учен човек е този, занимава се с бактериите, или с животните – зоолог е той. Той изучавал живота на вълците, на мечките, на тигрите, но и на паяците, изучавал е тяхната култура. Каква култура има един паяк? Все имат и животните някаква култура, но в сравнение с тази на хората, те са останали много назад. Те нямат такива библиотеки с писани книги, като човешките. Те нямат музикални академии с различни инструменти: цигулки, пиано, орган и други, като тия на хората. Когато един бактериолог стане виден, това се дължи на факта, че той е схванал, какво, животът и на най-малките същества е толкова ценен, колкото и на големите. Чрез тези дребни, микроскопически същества, той изучава законите за проявата на Бога. Той е схванал Божественото и в тях. И в тях се проявява Божествена сила. От хиляди години насам Бог възпитава и направлява и тия малки същества, като им казва: „Аз съм изпратил на земята един голям ваш брат, когото вие трябва да слушате. Вие трябва да се съберете всички на едно място и да му помагате. Каквото вие придобиете, той ще го използва, за да придобие повече знания.“ В един вестник четох за наблюденията, които един естественик правил с паяците. Като изучавал живота им, той спрял вниманието си върху техните любовни отношения. Когато някои от кавалерите трябвало да изкаже своята любов на някоя дама, той трябвало да прави такива движения, които да се харесат на дамата. Ако едно от движенията му не ѝ се понрави, тя се нахвърляла върху него и го разкъсвала. Затова той трябвало да употреби всичкото си внимание, всичките си способности, защото от това негово поведение зависел живота или смъртта му. С години този естественик правел своите наблюдения, докато дойде до заключението, че паякът трябвало да бъде много внимателен към женската. Каже ли му, че го обича, животът му бивал подарен. Най-малкото нещо ако не ѝ хареса, смъртта го чакала. Не е глупава женската. Тя го опитвала докрай и ако ѝ се харесвал, тогава му казвала, че го обича и може да ѝ бъде другар в живота. Този естественик не е слушал тази история от самите паяци, но правил наблюдения върху тях и извадил цял роман от техните отношения. Но те сами никога не разказват

своята любовна история. Той е дошъл до тези заключения чрез радиото. Това показва, че има един общ език между всички животни.

Преди повече от 20 години седя един ден на брега на Черно море, при един хубав, ясен ден и виждам, че цяло ято диви патици хвърчат над морето. Реших да направя един опит с тях. Мислено аз им изпращам една вълна, че на брега има много ядене. Изведнъж те възприеха мисълта ми и всички се спуснаха към брега. След това им изпратих друга вълна, че някаква опасност ги очаква. Те пак започнаха да бягат, но вече тревожни, като че ли виждат опасността. Повторих опита няколко пъти и все същите резултати. Какво показва това? Това показва, че те възприемат мисълта. Оттук виждаме, че мисълта е обща, но се различава само във формите, чрез които се предава. За да могат животните и птиците да разберат човека, последният трябва да се постави в положението на птица или на животно, да мисли, да чувства, да постъпва като тях. Ще кажете, че човек не трябва толкова да се самоунижава. Питам: когато човек се моли на Бога и иска да получи отговор на молитвата си, нали Господ трябва да слезе до неговото положение, да го разбере и да му отговори. Бог няма да повдигне човека до положението, на което Той се намира, да разбере неговото състояние. Бог ще слезе до твоето положение да разбере, от каква имаш нужда и тогава ще ти даде един или друг съвет. Не е лошо човек да се намира пред известна мъчнотия. Когато една мъчнотия се разреши правилно, в края на краищата, тя носи известна опитност и богатство за човека. В живота няма безполезни неща. Когато казваме, че нещо е безполезно, това се отнася само до ония работи, които се преповтарят. Единствената погрешка в живота седи в повторението. Всяко нещо, което се повтаря два пъти, втория път е погрешка. Въпреки това казваме, че повторението е майка на знанието. Колко пъти един ученик трябва да повтори един урок? Ако е неспособен, трябва да го прочете няколко пъти. Способният ученик прочита само един път урока си и го знае вече. По-добре е човек да повтори един урок десет пъти, но да го научи, отколкото да го прочете един път и да направи една голяма погрешка. За прочитането десет пъти на урока са нужни най-много три часа, но после за изправянето на дадена погрешка понякога отиват и десет години. За предпочитане е да прочетеш урока си десет пъти, но да не употребиш после една година време, за да изправиш направената погрешка.

Та новото в света седи в това да се научи човек да прилага нещата и то правилно. Не е важно да доказвате своя произход, че сте от Божествен

произход, но да прилагате. Всичко е Божествено по материя, но по форма всичките неща не са Божествени. Стъклото е от Божествена материя, но формата на стъклото е от човешки произход. Ние не отричаме Божествените неща, но казваме, че Божествени неща са всички ония, които са абсолютно чисти, които нямат никакви примеси. Мисли, чувства, желания и постъпки, които нямат никакви примеси в себе си, са Божествени. Най-малките примеси в една мисъл, в едно чувство или в една постъпка говорят за присъствие на човешко съзнание. Следователно, много мисли имат Божествено съдържание, но формата им е човешка. Днес всички хора са недоволни от средата, която ги обикаля. Хората се оплакват от ограничения, от ред условия. Те трябва да се благодарят на ограниченията. Вие живели ли сте в свят без ограничения да видите какво представя този свят? Абсолютната свобода разбира един организиран свят. Хората могат да бъдат свободни, само когато се разбират и постъпват съобразно законите, които Бог е вложил в живота. Когато в сина има Божествен импулс да свири и бащата отговаря на този импулс. Той проявява Божията любов към сина си и му дава всички средства, материални и духовни да му помогне в развиване на тази дарба. Бащата е готов да му услужи, но не и да го спъне в пътя му. От своя страна и синът е внимателен, гледа да не наруши Божествената любов. И той се стреми да оправдае жертвите, които бащата прави за него. Питам: с какво ще докажат хората, че вярват в Бога и Го обичат? Музикантът ще докаже това чрез музиката си, говорителят – чрез говора си, който мисли – чрез мисълта си, който чувства – чрез чувството си и т.н. Като чувстваш правилно, ти предаваш любовта си към Бога. Според едно изречение се казва, че човек трябва да убие всякакво желание в себе си. Аз бих поставил тази мисъл другояче. Ако се отнася до пожелание жената на ближния, няма да убиваш това желание, но ще пожелаеш ближният ти да живее добре с жена си. Пожелай на богатия човек да запази богатството си и да го употреби на място. Пожелай на учения човек да запази науката си и да я употреби на място. Пожелай на здравия да запази здравето си и да го използва разумно. Пожелай на болния да запази временно болестта си и да я използва разумно. И болестта, и неволята са благословения за човека. Неволята е неволя, докато е неразбрана. Щом се. разбере, тя вече не е неволя. Недоволството се дължи на чрезмерните желания на човека, които той не може да отглежда. Какво ще прави човек, ако има две-три хиляди овце? Той сам няма да може да ги гледа, ще трябва да пазари още 20–30 души,

които да ги гледат. Пък не само това, но той може да стане причина, да измрат тия овце. Какво ще прави тогава? Когато човек се стреми към красиви мисли, той трябва да има храна, да ги отглежда. По-добре една красива мисъл, но добре отгледана, отколкото много, които да измрат. Красивите мисли са реални. Казвате: „Много мисли в човека са фантазии, не са реални." Защо не са реални? Защото не можете да ги пипнете. Че не е само пипането в света, чрез което можете да докажете реалността на нещата. Аз вярвам в пипането, но вярвам и във вкусването, и в обонянието, в слушането, във виждането и т.н. Като се съберат всички тия пет сетива, каквото ми говорят, аз вярвам в думите им. Някой казва: „Аз вярвам само в това, което мога да пипна и да видя." Той се спира само върху двата крайни предела. Пипането е началото, а виждането – краят. Обаче, виждането не е крайният предел на нещата. Сега в човека се зарежда още едно чувство. Няма да говоря по това чувство, но казвам, че засега ние виждаме само пред себе си. Засега ние виждаме само отпред. Какво има отзад, не виждаме. Обаче, има хора, които виждат и отпред, и отзад, отдолу, и отгоре – навсякъде виждат. Казвате: „Как е възможно това?" Когато започнете да виждате, тогава ще разберете това. Засега нищо не питайте. Турците казват: „Не питай слепия къде отива." Не питай онзи, който не вижда, но който има очи, който знае. Щом питаш, как става това нещо, ще ти кажа: ела с мен. Ще те заведа на планински връх и ще ти покажа това, което отдолу не може да се види. По-рано съществуваше спор, дали земята е валчеста или плоска. Този спор може да се разреши лесно. Който не вярва, ще го вдигнем във въздуха на височина 12 хиляди километра и оттам ще види валчеста ли е земята, или не е. Някои поддържат, че земята не е валчеста, а други поддържат, че е валчеста, но ние ще оставим този спор настрана. Ако е валчеста, валчеста е. Ако не е валчеста, не е валчеста, няма какво да доказваме нито едното, нито другото твърдение. Един факт може да се констатира, но да не е истина. Някой констатира един факт и казва, че говори истината. Засега човешката уста още не е готова да говори истината. Истината твори, създава. Някой говори истината, а около него е тъмно. Това е факт, не е истина. Истината носи светлина. Някой казва, че обича, но това е факт, не е истина. Кажеш ли, че обичаш, и ти, и ближните около теб трябва да почувстват, че обичаш. Някой казва, че обича, а другите го карат да докаже това. Остане ли да доказва, въпросът е свършен.

Съвременните хора са дошли до една фаза, когато трябва да трансформират нещата. Мнозина говорят за възкресението. Хиляди томове

има писани по този въпрос, но никой не е дошъл до абсолютно разбиране на въпроса. Едни казват, че човек ще възкръсне с това си тяло, други казват, че ще възкръсне с духовното си тяло и т.н. Разни теории има по този въпрос. Човек ще възкръсне не с това тяло. Той се е раждал и прераждал, но не все с това си тяло. Ако почнат да разискват за миналото, хората ще кажат, че миналото не е в съгласие с настоящето. Тогава ще излезе, че нашето настояще няма да бъде в съгласие с бъдещето. Ако миналото настояще не е в съгласие със сегашното настояще и сегашното настояще няма да бъде в съгласие с бъдещето настояще. След хиляди години светът ще прогресира, хората ще бъдат съвсем други типове от сегашните, както и миналите се различават от днешните. Сегашните хора са започнали да мерят главите си. Те вярват в мерките. Мерят носа си, веждите, устата си, пръстите си и вадят различни научни заключения. Забелязано е, че хора, които имат къси пръсти, са обикновено ангросисти. Ако кажете на такъв човек, че нивата е негова, той ще я погледне, ще се зарадва и ще каже: „Добре." Той няма да тръгне да я мери, да види колко е голяма. Кажете същото на човек с дълги пръсти, около 10–12–14 сантиметра, той веднага ще вземе метър и ще започне да я обикаля от тук, от там, да я мери. Ще кажете: дали е вярно това или не е вярно. Направете една сделка с човек, който има къси пръсти и после с такъв, който има дълги пръсти и ще видите, вярно ли е това или не е вярно. Човекът с късите пръсти лесно решава въпросите. Ако имате да му давате, той казва: „Хайде пет горе, пет долу да свършим тази работа. Няма какво да се бавим." Човекът с дългите пръти, обаче, не постъпва така. Той ще чопли до стотинката и казва: „И аз давам точно, искам точно да ми дават." Той ще смята, ще прави, ще струва, докато най-после свърши сделката. Като изучавате нещата, няма да се спирате само върху пръстите, но и върху дължината на главата. Има къси, има и дълги глави. За да вади правилни заключения, човек трябва да се спре на онази първична Божествена мярка. С тази мярка трябва да мерите. Навсякъде в природата се спазва тази Божествена мярка, тези математически отношения. И в планетите е приложено същото отношение. Всички тела в слънчевата и в другите системи са направени съобразно тази мярка. Изгуби ли се тази мярка в човека, например, тогава се явяват тези анормалности, които днес навсякъде се забелязват. Какво ще кажете за заешките уши? Защо са се проточили толкова много? Учените хора са забелязали, че ръцете на крадците са много дълги. Това е факт, не е истина. И в маймуните ръцете са дълги. Понеже те са живели свободно, без

никакви ограничения, те са продължавали ръцете си да хващат плодове и други неща за хранене, вследствие на това и ръцете им се продължили. Едно време и човек е бил по-свободен да проточва ръцете си като маймуната, но днес е ограничен. И сега той се чуди, защо едно време са му позволявали да прави каквото иска, а днес го ограничават. Ако човек, като маймуната не се ограничава и ръцете му стават по-дълги, отколкото трябва, какво ще стане с него? Следователно, всяко неестествено желание, всяко неестествено чувство, трябва да се ограничи. [В Америка имало един виден проповедник, който имал обичай да преувеличава нещата. Той имал един добър приятел, с когото се уговорили, като проповядва и се увлече, и започне да преувеличава, да му направи някакъв знак, да се коригира. Един ден той проповядвал за един от старите Самсон, който хващал лисици и ги връзвал, та казвал, че тия лисици имали опашки, дълги по три метра. Приятелят му, като чул това нещо, мръднал ръката си, дал му знак, че преувеличил. Проповедникът изведнъж са коригирал, че това е невъзможно. В наше време лисиците нямат толкова дълги опашки. Навярно са били дълги два метра. Приятелят му пак дал знак. Той намалил на два метра. След това намалил на метър и половина, на метър, докато стигнал на половин метър. След това казал: „Повече не намалявам.“ Наистина, в наше време лисиците имат опашки, дълги половин метър. Ако от тази мярка намали, ще бъде неточен, няма да бъде съобразен с фактите.] Ако човек увеличава нещата, не е добре, но ако ги намалява, пак не е добре. Това са две крайности, които не се препоръчват. Добре е понякога човек да намалява нещата, да учи закона на смаляването. Като изучава закона на увеличаването и намаляването на нещата, човек трябва да спазва закона на съотношенията, никога да не ги намалява чрезмерно, нито да ги увеличава чрезмерно. Някога човек намалява някои свои способности, а някога ги преувеличава. В преувеличаването на някоя своя способност, човек печели, а в намаляването ѝ той съкращава своя бюджет. Като се обезсърчите, кажете в себе си, че светът е създаден заради вас. Не казвайте това на хората, но кажете го в себе си само. Кажете си: Понеже Бог живее в мене и аз живея в Него. Бог е създал света, а щом го е създал, Той го е създал и заради мен, Той е имал предвид и мен. Щом съм в света, аз имам право да се ползвам от всички блага, които Той е създал. Тази идея е права. Ще каже някой, че е в долно положение, че не е добре поставен. Той не говори истината. Нека вникне в положението на мравите, на буболечиците и виж как живеят те. Ако и те разсъждават като теб, ще се почувстват много

нещастни. Само когато влезете в положението на тия малки същества, ще видите, колко сте облагодетелствани пред тях и ще се насърчите. Когато се почувстваш много голям, тогава сравни се със слънцето, със светиите, с ангелите и си кажи: Не съм толкова голям като слънцето, нито като ангелите и светиите. Можете ли да си представите какви знания има един ангел? Ангелът е присъствал при създаването на човека. Той знае неговата история така, както големият брат, който е на десет години, знае деня и часа на раждането на малкото си братче, знае цялата история на неговия живот. Големият брат знае всичко за малкия си брат, но малкият не знае нищо за раждането на големия си брат. Той не е бил тогава роден, не може да знае нищо за големия си брат. Няма нищо лошо в това, че малкия брат се е родил по-късно от големия си брат. Не е важно, как се е родил човек, но как ще завърши живота си. Има ангели, които са минали през големи катастрофи, през големи опитности и дисциплина. И човечеството минава през този път. И в това няма нищо лошо, но страшно е, ако човек злоупотреби със свободата, която му е дадена. Които са злоупотребили със свободата си, те ще закъснеят в своето развитие. С това аз не искам да се наплашите, да се спънете, да мислите, от кои сте вие. Аз ви казвам: Вие сте от ония, които ще минат изпита си, но трябва да вярвате. Няма защо да се съмнявате. Онзи, който е изпратен на училище, трябва да се учи. От него зависи. Като обича учителите си, като се учи, той ще има уважението и почитанието на учителите си, на своите другари. Ако ученикът е способен, услужлив, учтив, всички ще го обичат и уважават. Следователно, всеки човек, който е дошъл на земята и работи, учи, той има уважението и почитанието на всички ангели, на всички добри хора, на светиите. Следователно, когато искаме да имаме доброто мнение на обществото, на добрите хора, това значи да видим Царството Божие, да видим този организиран Божествен свят. Онези, които ни обичат и които ни мислят доброто, се намират в Царството Божие. Затова, именно, право е желанието на човека да бъде обичан, почитан и уважаван. Кои трябва да го обичат? Онези, които разбират. Когато някой добър, виден музикант ви слуша, да свирите, той дава ухо, вслушва се във всеки тон и после дава мнението си за вашето свирене. Ако свирите добре, той остава доволен. Ако не ви разбира, колкото и да слуша, в края на краищата ще каже: „Чувам някакви тонове, но нищо не разбирам, не мога да си дам мнението."

Та при сегашните условия, радостта на всички хора трябва да седи в това, че млади и стари имат най-добри условия. Хората никога не са имали

такива благоприятни условия, каквито днес имат. Не че няма по-благоприятни условия от днешните, но днес светът, хората никога до сега не са имали такива благоприятни условия за развитие, каквито имат днес. В бъдеще ще имат по-добри условия. Но в сравнение с миналото никога хората не са имали такава култура, каквато е днешната. Съзнанието на хората никога не е било така развито, както днес. Днес хората са по-благородни от всяко друго време. Аз нямам пред вид обаче, изключителните условия на великите, на видните хора, защото те спадат към друга категория, към друга еволюция. Трябва да отидете в някой музей на запад, да видите остатъци от канибала, човека-човекоядец, да видите какво страшно нещо представя. Това тигрите, лъвовете, най-свирепите животни не са толкова страшни, колкото е страшен канибалът. Поглед, очи, уста, челюсти, всичко е страшно нещо. И това е човек! Като наблюдавам някои деца, виждам, как от време на време става едно особено скъсяване на мускулите на лицето и се появява нещо животинско. Това се забелязва особено, когато това дете иска да хване някоя птичка. Животинското се проявява особено силно в него. И като хване птичката, в него се яви една особена усмивка. И като държи птичката, току хване врата ѝ и го скъса. Как мислите, благородна ли е тази постъпка? След това майката ще каже: „моето мило детенце, моето ангелче“. Не, това дете не трябва да къса главите на птичките. Щом къса главите на птичките, един ден то ще скъса главата на майка си. Възпитанието се заключава в това: да къса детето колкото може по-малко глави. Това трябва да бъде мярка за цялото човечество: по възможност да прави по-малко погрешки. Когато няма какво да ядете и искате да заколите една кокошка, трябва да я попитате: „Как искаш, двама ли да умрем или аз да живея, а ти да умреш и тогава да дойдеш да живееш в мен?“ Сега аз ви изнасям една идея, в която искам да вярвате, но трябва да я опитате. Като я опитате, тогава ще си спомните. Неопитаните неща не са верни. Опитаните неща пък, са факти. Кокошката или агнето, които сте изяли, един ден ще ви станат синове или дъщери – нищо повече. Казвате, че сте изяли една кокошка. Радвам сте, че сте ги изяли, защото един ден кокошката ще ви стане дъщеря, а агнето – син. По този начин излизат от положението, в което днес се намират и ще минат в по-високо положение. Това означава стиха, който Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Тъй щото, когато един човек изяде едно агне, душата на агнето се слива с душата на този човек и в бъдеще това агне има по-големи възможности за подигането

си. Ако мислите, че като казвате, какво, Бог е създал овцете, агнетата, кокошките да ги ядете, вие сте на крив път. Така не се разрешават въпросите. Във всички неща, които Бог е създал има голяма съобразност, разумност и благородство. Бог не е създал едни същества да управляват, а други да страдат и да робуват. Той е създал съществата, за да се ползват взаимно едни от други, всички да бъдат носители на Неговата любов, на Неговото знание и истина. Той е дал на всички дарби да се ползват от възможностите, които тия дарби създават.

„Да види царството Божие.“ Сега аз не ви говоря за бъдещето, но за настоящето бъдеще. Човек трябва да намери една способност в себе си, на която да разчита. Сега вие се делите на мъже и на жени. И това е добре, но трябва да знаете, кое е същественото в мъжа и кое в жената. Също така, трябва да знаете, кое е същественото в децата, в брата, в сестрата, в слугата, в господаря. Кое е същественото на главата, на сърцето и на волята? Ние сме за същественото. Днес света се нуждае от повече светлина и топлина. Значи имаме повече мъже. В света днес има недоимък от топлина. Топлината е необходима за развитието на човешката душа, за развиване на човешкото тяло, за развиване на човешкото сърце и човешката душа. Знанието е проводник на Божествената топлина. В това отношение всеки човек е важен за света дотолкова, доколкото той може да предаде онова качество, което е в него. Всеки човек е важен фактор. Някой казва, че не се интересува от жените. Той не разбира работите. Жената пък ще каже, че не я интересуват мъжете. И това е неразбиране на въпросите. Без мъжа жената ще остане сляпа, не може да се развива. Нито жената може да се прояви без мъжа, нито мъжът може да се прояви без жената. Тогава и детето може да каже, че не се интересува от майка си и от баща си. И то не разбира въпросите. Преди всичко без баща и без майка детето не може да се прояви. Нещата са свързани едни с други. Някой ще каже, че не се интересува от Бога. Той се лъже. Каже ли така, той всичко изгубва. Който отрича истината, той сам се опропастява. Никога не отричайте истината, в каквато и форма да е. Истината, това е онзи велик живот, онези велики възможности, онази сила в човека. Без истината нито индивида, нито обществото, нито народите, нито човечеството могат да разполагат с някаква сила. В каквато област на живота да е, истината е необходима. Ще кажете, трябва ли хората да воюват? Те трябва да воюват, но на свет. Днес хората воюват, но с помощта на топовете. И те станаха като Бога. Отгоре започнаха да гърмят. Вие слушали ли сте какъв гръм се разнася от онези 42

сантиметрови оръдия? Като ги слуша, човек трябва да легне на земята, да отвори устата си, за да не се пукне тъпанчето му. Земята дори се тресе от тези големи топове. Съвременните хора са станали богове, но от кои? Като лъжливите богове. Бог иска да освободи хората от заблужденията на тия лъжливи богове. Мнозина мислят, че чрез сила всичко става, но за да стане всичко, човек трябва да бъде разумен. Разумност се иска днес от хората. Ако раждате един човек, за да умре, това раждане не е на място. Ти не си родил този човек, както трябва. И ако той умира за да не възкръсне и това умиране не е на място. Ако някой умъртвява един човек, за да не живее повече, той не го е умъртвил, както трябва. Като умъртвиш един човек, ти трябва да му дадеш възможност да живее. Като родиш един човек, ти трябва да му дадеш възможност, да победи. Значи, две раждания има в света. Онзи, който се ражда трябва да бъде в състояние, да надвива смъртта. Такъв човек, като отиде на бойното поле, като му откъснат ръката, той ще я хване, ще я тури пак на мястото си, ще вземе отново ножа и ще отиди да се бие. Ще му отрежат крака. Той ще вземе крака си, ще го тури на място и пак ще се бие. Ще му откъснат ухото. Той ще го залепи и пак ще се бие. Какво ще правите с този човек? Той все напред върви. За да направи това, човек трябва да има знания. Това е бъдещето на човека. Такива хора наричаме ние светии. Като види, че някой измъчва хората, Архангел Михаил изважда ножа си, поваля го на земята и се разправя с него. Той рита, рита, докато разбере урока си. Той му дава един добър урок.

Сега ще ви приведа един действителен случай, който ми разправяше един наш брат, сега е вече в онзи свят. Една вечер той сънувал, че небето било разделено на две половини: едната светла, другата тъмна. Валяло силен дъжд. На небето имало една дъга, а над нея бил Христос. В това време той видял двама българи, шопи, високи, едри хора, че водят един голям вълк и го бият. Като видял вълка и нашият брат си казал: „Така му трябва. Колко овце е изял този вълк. Чакай да взема една цепеница,че и аз да го ударя поне веднъж.“ Като се засилил, вълкът проговорил: „Слушай, не ме удряй, че знаеш ли какво мога да ти направя!“ Казвам на брата: „Защо трябваше да се засилваш и ти да го биеш? Онези двамата достатъчно го бият. Пък ти искаш да се покажеш герой на вързан вълк. Твоето геройство е безпредметно. Като го водят, те ще му дадат нужното наказание.“ Сега и хората са дошли до онази епоха, когато виждат Божията Любов в света. Половината свят е ясен, очертава се над него дъгата. Злото,

вълкът е вързан вече. Няма защо да се биете с него. Както виждам, съзнанието на всички хора и на всички народи днес е по-високо, във всички има едно добро желание да живеят в мир. Мирът още не е дошъл, но ще дойде. Ние сме вече близо до него. Когато поправяте къщата си, непременно ще се вдигне прах, пепел, много хора, работници ще се изцапат около нея, докато я измият и изчистят, но всичко ще се постави в ред. Докато не се измие и изчисти окончателно, вие не можете да влезете в нея. Следователно, светът днес се ремонтира. Докато се оправи, много хора ще пострадат, ще се осакатят. Войната, която предстой да стане, ще бъде като знамение за идването на новата епоха. Понеже Царството Божие иде на земята, хората казват: „Хайде да се побием малко.“ И в това време, на кого кракът, на кого ръката, на кого ухото ще пострадат. Но след това ще дойдат напредналите, възвишени същества, които всичко ще оправят, ще поставят всички части на място. Тогава всички ще се хванат за ръце и те ще им кажат: „Хайде, елате в новата епоха!“

„Да види Царството Божие.“ Та и на вас казвам: Вие сте в епоха, когато ще видите Царството Божие. В това царство вие ще бъдете отлични граждани, които можете да реализирате всички възможности, вложени във вашите души. Вие от сега трябва да се приготвяте, да се обичате, да бъдете готови за това време. Научете се да обичате онзи Бог, Който е създал света. Като дойде Царството Божие на земята, като ви посети любовта, всички ще бъдете радостни и весели да се излекувате от старите болести и недъзи. Любовта е, която ще внесе мир и радост навсякъде.

„Да види царството Божие.“ Сега и на вас желая да видите Царството Божие! Възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила и всичко у вас добре ще се уреди.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Деветнайста неделна беседа от Учителя, държана на 5 март 1939 год., 10 ч.с.

София – Изгрев

Забележка: На 26 февруари 1939 г. по каталога няма държана беседа.

Скритият сън

Отче наш
Ще се развеселя.

Ще прочета част от втора глава на Данаила. От 1–20 стих.

Духът Божи.

Ако запитате, трябва ли човек всичко да знае, какво ще отговорите на този особен въпрос? Човек не може всичко да знае. Ще са запитате: „Трябва ли човек всичко да не знае?“ И това е въпрос. Все трябва човек да знае нещо. Това е въпрос на времето. За всеки даден момент човек трябва да знае това, което му е потребно. При това човек може да се ползва от нещата, без да знае нещо за тях. Хиляди години наред хората са се ползвали от много неща, без да знаят нищо за тях. Нима толкова хиляди години наред хората не са се ползвали от въздуха, без да знаят нищо за състава му?Преди хиляди години още хората са се ползвали от светлината, без да знаят тези обяснения, които сегашните учени дават. Преди хиляди години още хората са се ползвали от твърдата почва, без да са знаели тези обяснения, които учените хора дават днес. Кое е по-добро: науката или знанието? И двете са благоприятни. И двете са красиви моми. Когато ви говоря за стари и за млади хора, аз не подразбирам индивидуално млад или стар човек. Под думата „млад“ човек аз разбирам света на младия. И под думата „стар“ разбирам света на стария. Щом си в света на младия, ти си млад човек. Щом си в света на стария, ти си стар човек. Значи, има млад и стар свят, но няма млади и стари хора. Да мисли някой, че е стар, това е отрицателно описание. Ама хората твърдели това. То е друг въпрос. Хората са свободни да твърдят и да отричат нещата. Като отричат нещата, това не показва, че те не съществуват. Например, в дадения случай някой отрича, че в тази стая съществува светлина. Вярно ли е това отричане? Седи един господин с мене в стая, добре осветена и ме пита: „Ти разбираш ли закона да ставаш видим и невидим?“ – „Да, мога да ставам видим и невидим.“ Веднага завъртам ключа на лампата и го питам: „Виждаш ли ме сега?“ – „Не те виждам.“ После запалвам лампата – „Сега виждаш ли ме?“ –

„Виждам те.“ Та когато някои питат, как може човек да става видим и невидим, казвам: Проста работа. Като завъртя ключа, ще стана невидим. Като го отвъртя, пак ще стана видим. Следователно, нещата стават видими при светлината. Светлината прави нещата видими, а тъмнината ги прави невидими. Щом знаеш законите на светлината, ще бъдеш видим. Щом знаеш законите на тъмнината, ще бъдеш невидим. Това е най-простото приложение. Кога човек може да бъде видим и кога невидим? Ако имаш да даваш, стани невидим. Когато имаш да взимаш, стани видим. Даването и взимането, това са все условия. Човек не се е родил да дава, нито се е родил да взима. Той се е родил с една възможност да дава и да взима, понеже животът се проявява в даването и във взимането.

Днес хората се нуждаят от нова философия в живота. Новата философия е важна за новите времена. Сегашните хора искат да живея в новите времена със старите си разбирания. Това е невъзможна. На екватора ти не можеш да живееш така, както на северния полюс. И на северния полюс не можеш да живееш така, както на екватора. Това са две неща несъвместими. Ако се опиташ да живееш по един и същи начин и на екватора и на полюса, ще опиташ невъзможността. Докажи това. Няма какво да го доказвам. Ще те пренеса с дебелия ти кожух на екватора и после с тънките ти дрехи на северния полюс и сам ще опиташ. Това ти сам ще почувстваш и ще се убедиш. Друго доказателство не ти е нужно. Казвам: Северният полюс е вътре в нас. Лошите условия, това е северният полюс. Добрите условия, това е екваторът. Обаче и в добрите неща има противоречия. Ти можеш да имаш изобилно ядене и пиене, но може да преядеш. Следователно, при добрите условия можеш да се натовариш повече, отколкото можеш да носиш. Значи, едно страдание може да ти дойде от изобилие, а може да ти дойде и от недоимък. По какво се отличават страданието и радостта? Разликата между страданието и радостта седи в теглото. Когато човек се радва, тежи повече, отколкото когато скърби. И когато е сит, тежи повече, отколкото когато е гладен, или не е ял. Когато е сиромах, човек тежи по-малко; когато е богат, тежи повече. Има теглилка, с която определят качествата и състоянията на човека. Когато тежиш повече, имаш знания; когато тежиш по-малко, нямаш толкова знания. Това са общи разсъждения. Понякога хората се запитват, защо светът е така създаден. Че как трябваше да бъде създаден? Друг път хората се запитват, защо човек трябва да страда. Ти разбрал ли си смисъл на страданието? – „Ама не си струва човек да страда.“ – То е все

едно да казвате, че не си струва човек да дава. Съгласен съм, но никой да не дава, че и ти, който си се научил да взимаш, да се намериш в чудо. Има известни разсъждения, минават за логични, но ако ги приложите в живота си, те ще развалят всичкото ви настроение. Който взима, той непременно трябва да дава. Няма по-опасно положение за човек от това да взима, а да не дава. Ако не искаш да даваш, не трябва да взимаш. Само така можеш да се извиниш. Тогава, ако не взимаш и не даваш, какъв смисъл има животът? – „Е, поне няма да ме главоболят.“ При това положение, обаче, ти няма да имаш никакво понятие за живота. Хората искат да живеят, без да имат радост и несгоди в живота. Ако една майка иска да си има детенце, как мислите, така лесно ли ще дойде детенцето? Мислите ли, че то може да дойде при нея като ангелче, слязло от небето, или като една круша, узряла на дървото? Не, този плод трябва да узрее в нейната утроба. Цели девет месеца тя трябва да го носи в утробата си, докато узрее. И след като узрее този плод, казваме, че детето се е родило. Но с това работата още не се е свършила. Този плод има отношение към майката. Питате: „Защо трябва да се ражда човек? Какво трябва да се прави?“ Плодът, който се ражда на дървото, има едни качества. Животното, което се ражда, има други качества, а плодът, който се ражда от човека, има съвсем други качества. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога, грях не прави.“ Значи човек се ражда от Бога, а от хората се добива. Някои употребяват думата „добил“ се със син или дъщеря. Тази дума за човека е по-права, отколкото думата „родил се“. Но да оставим сега тези подробности.

В света има много неща, които смущават човека. Има много неща, които му причиняват ненужни страдания. Но има неща, които му причиняват радости. Често човек скърби и после вижда, че нямало нужда да скърби. Друг път той се радва, но после вижда, че нямало нужда да се радва. Разправяха ми за един господин във Франция, как изживял една радост не на място. Наскоро се теглила лотария, от която той имал билет. Някои познати му казали, че еди-кой си номер печелил един милион франка. Оказало се, че тъкмо неговият номер печели милиона. От радост още същата вечер той поканил своите приятели на угощение, на което той поканил една сума от четири хиляди франка. На другия ден, като отишъл да вземе сумата, оказало се, че номерът на неговия билет е същият, който и на този, който печели един милион, но имало разлика в серията, серията не била същата. Та често и хората изпадат в такива положения. Като не разбират серията на своя номер, те се радват,че са спечелили, а после идват

противоречията. В други случаи, пък, става обратното: те страдат, скърбят за нещо, а после се оказва, че нямало защо да скърбят. Това, за което първоначално са страдали, отпосле им причинява радост. Казвате: „Защо трябваше да се случи така?“ Ако не беше се случило така от Данаила, вие нямаше да имате този красив разказ. Този цар иска от своите учени хора такива неща, за които те още не са достигнали. Едно време учените астрономи виждаха звезди от големина 10–20 степен по величина, но днес виждат звезди от много по-малка величина и то звезди, за които, за да дойде светлината им до крайните предели, изискват се милиони години. Даже тяхната светлина още не е дошла да крайните предели. За да дойде до крайните предели, казват, че са нужни един милиард години. Хората постоянно питат, има ли край вселената или няма. Учените имат свое разбиране за края на вселената. Като се дойде до края на вселената, какво има зад този край? Краят подразбира ново начало. Като се свърши твърдата материя, зад нея иди течна. Като се свърши течната, зад нея иде въздухообразна. Като се свърши въздухообразната, зад нея иде светлината и т.н. Материята има много състояния и всяко състояние заема голяма пространство. Аз не вземам думата пространство в обикновен смисъл. Думата пространство разбира това, което се простира. Аз говоря за едно пространство, което не се простира, което не се удебелява, което не се удължава, което не се разширява. Пространството нито се удебелява, нито се удължава, нито се разширява, нито расте, нито се намалява. Аз говоря за едно пространство, което няма никакви граници. Как ще разберете сега това нещо? Видимото, което е нам понятно, става понятно по причина на невидимото, на непонятното. За да се роди едно дете от майка си, трябва ли да я познава? Детето ли трябва да познава майка си по-напред, или майката трябва да познава детето си? Глината ли трябва да познава грънчаря по-напред, или грънчарят трябва да познава глината? Разбира се, че грънчарят трябва да познава глината. Страданието ли трябва да познава човека, или човекът трябва да познава страданието? Ако страданието познава човека по-рано, човекът не може да се избави от него. Но понеже човекът познава страданието по-рано отколкото страданието човека, последният е господар на страданието, а страданието е негов слуга. Следователно, ако човек страда, причината на това се дължи на факта, че човек не знае какво разпореждане да даде на страданието, не знае как да се справи с него. Човек страда, за да даде работа на страданието. Страданието казва на човека: „Аз дойдох в света, за да работя.“ Като не знае как да го накара на

работа, човек страда, а страданието му става господар. Тъй щото, човек трябва да разбира и страданието, и радостта. Радостта ли познава по-рано човека, или човек я познава по-рано? Страданието и радостта са светове, в които човек трябва да живее. За да живее в тях, той трябва да ги познава по-рано, отколкото те са го познали. Следователно докато си в страданието, ти трябва да разбираш езика на страданието. Докато си в света на радостта, ти трябва да разбираш езика на радостта. И ако в света на страданието говориш с езика на радостта, ти трябва да влезеш в противоречие. И ако в света на радостта, говориш с езика на страданието, ти пак ще влезеш в противоречие. Обаче, ако като си в света на страданието говориш на неговия език, или когато си в света на радостта и говориш нейния език, ти ще бъдеш щастлив. Мислите ли, че когато човек изяде една кокошка страда? Човек не страда в това време, защото кокошката е страдала. А две страдания са несъвместими в един и същ момент. Гладният се отнася към сития така, както бедният към богатия. Как ще примирите математически тия отношения? Ще отнемете от товара на богатия и ще го турите на гърба на сития. После ще вземете от товара на сития и ще го турите на товара на гладния. Само по този начин могат да се разпределят отношенията. Само така могат да се разпределят работите и труда на тия хора. Който не разбира и не прилага този закон, смъртта ще го намери. Защо умират сиромасите? Защото не искат да споделят товара си с богатите. Защо умират богатите? Защото не искат да дадат от товара си на сиромасите. Понеже и богатите, и сиромасите умират, това показва, че нито едните, нито другите разбират живота. Ако разпределят благата си правилно, те няма да умират. Ето какво разбирам аз под думата „да разпределиш своето благо с ближния си“. Ако сиромахът би обикнал богатия като свой брат и ако богатият би обикнал сиромаха като свой брат, и двамата нямаше да умират. Във всеки даден случай човек трябва да има желание да сподели благата си, които има в себе си със своя ближен. Ако ситият може да сподели благата, които има, с гладния и ако гладният би могъл да сподели благата, които има със сития и двамата ще живеят. Какво благо има сиромахът, или гладният? Сиромахът носи благодарност в душата си за положението, в което се намира. Той всеки момент благодари на Господа за онова, което му е дал. Благодарността в душата на гладния, или сиромаха струва повече от всякакви стотици хиляди левове. Често големите певци и музиканти, които могат да получат за пеенето или за свиренето си хиляди левове, свирят без пари от благодарност към някого.

Един ден един богат американец повикал Падаревски в дома си да му свири. Като посвирил половин час, този американец платил на Падаревски хиляда долара, които на наши пари правят 82 хиляди лева. Има случаи, когато Падаревски е свирил на онези, които обича без пет пари. И след това те му казват: „Много ти благодарим за удоволствието, което ни причини със своята музика.“ Кое е по-хубаво: да благодарим на Бога или да му принесем в жертва едно агне или един вол, както правеха евреите едно време?

Съвременните хора са се освободили вече от жертвоприношението. Днес трябва да се служи на Бога с любов. За да служиш на Бога, постъпи към своя ближен така, както Господ се е отнесъл към теб. Като видиш един свой брат паднал, притечи му се на помощ и кажи: „Понеже благодаря на Бога за всички блага, които ми е дал, сега аз ще се отнеса към своя ближен така, както Бог се е отнесъл към мен.“ Кажи в себе си: „Господи, аз благодаря за този ум, който си ми дал и за това сърце, и за силата, която имам в себе си, за да мога да направя с тях една услуга.“ Какво ще изгубите, ако помогнете на своя ближен? Като му помогнете, той ще ви благодари. Някои ще възразят, че са правили много добрини и са им отплатили много зле. Това показва, че не сте знаели как да направите доброто. Не сте знаели, как да помогнете. Ако стомахът на някой човек е наранен, има язви, не трябва да му давате да яде. Първо трябва да излекувате стомаха на този човек, да се възстанови първото му положение и тогава му давайте да яде всякаква храна. Като дойде този човек при вас, ще му кажете: „За да възстановиш хармонията на стомаха си, една седмица няма да ядеш нещо и ще благодариш. След една седмица, стомахът ти ще бъде здрав. После ще можеш първата седмица да употребяваш чиста чорбица от ябълки. На втората седмица чорбица от жито, а на третата – малко твърда храна.“ Това прилагат и лекарите навсякъде. Какво представлява диетата? Нищо друго, освен спазване известен режим в храненето. Като се постави на диета, човек трябва да знае с какво и отде да започне. Първо, човек трябва да се храни с разумното Слово. В това отношение съвременните хора се нуждаят от школа. Затова са нужни гимназия и университет за изучаване на човешките мисли. Човек трябва да знае всяка негова мисъл на каква химическа реакция отговаря. Мислите са от две категории: има мисли, които разширяват човека, като образуват правилни физически реакции в него. Има мисли, образуват в човека неправилни химически реакции, вследствие на което, гнетят, смущават

човека. Има мисли, които усилват кръвообращението в артериите, а има мисли, които образуват напрежение във вените. Тогава кръвта нахлува във вените и се образува това, което лекарите наричат кръвно налягане. Когато чувствата вземат надмощие в човека и той иска да си поживее, в него се образува кръвно налягане. Когато някой се оплаква, че остарял, че има кръвно налягане, казвам му: Излез от света на старите и влез в света на младите. Кой е светът на младите? Светът на младите е любовта. Кой е светът на старите? Мъдростта. Когато човек преждевременно влезе в света на мъдростта и не е готов за този свят, тогава енергиите на този свят не могат правилно да текат в неговия организъм. Ако не излезе от този свят, той е осъден на смърт. В този свят има непоносима за него светлина, която ще го изсуши. В този свят той ще стане на кука. Този човек се нуждае още от майка, която трябва да го храни. Човек трябва последователно да върви от света на любовта в света на мъдростта и оттам в света на истината, дето е свободата. Всички хора искат да бъдат свободни. Човек може да бъде свободен, само след като е минал през първите два свята и тогава влезе в света на истината, в Божествения, във вечния свят, дето хората никога не остаряват. С други думи този свят е свят на вечното подмладяване, или свят дето хората са постоянно млади. Кажем ли, че хората са вечно млади, ние имаме едно статическо положение. Затова по-добре е да се каже, че човек се вечно подмладява – динамическо състояние. Тези хора не искат да дойдат на земята да не остаряват.

Съвременните хора се занимават с мисълта да имат одобрението на обществото. Добра е тази идея, но какво печелите, ако хората ви обичат? Ако хората ви обичат, а вие не отговаряте на тая любов, знаете ли какво нещастие може да ви сполети? Вие мислите, че ще минете така, без да дадете нещо от себе си. Ако някой човек ви даде един подарък, вие трябва да му отговорите. Ако мислите, че като ви подаряват хората нещо, вие не се задължавате, а само те са длъжни, ще се намерите в трудно положение. За всяка добра мисъл, за всяко добро чувство, за всяко добро слово, вие непременно трябва да отговорите. Това е Божествено. И ако не отговорите, вие ще се спънете сами. В света хората се делят на два лагера: на добри и на лоши. Това, което ограничава човека, е тъмнината, а това, което го разширява, е светлината. Следователно, лошите хора служат на тъмнината. Те изучават живота, който гнети нещата и им дава форма. Те разбират живота така. Казвате: „Защо съществуват лошите хора в света?“ И те са необходими. Земята се е образувала благодарение на лошите хора. Те

образуваха твърдата почва. Това може да се докаже научно. Когато са ставали промени на земята, положението е било почти същото, каквото виждаме днес в северния и южния полюси. И тогава е ставало особено угнетяване. Студът се е увеличавал, вследствие на което водата се е втвърдила и е придобила друго състояние, друга форма. Това, което днес става на северния полюс, става и в самия човек. Сегашните научни данни показват, че северният и южният полюси някога са били тропически места. Те предполагат, че земята е претърпяла някакво криза. Тогава оста ѝ е била в хоризонтално положение. Знаете ли, какво значи хоризонталната ос по отношение на еклиптиката по която се движи? Състоянието на земята показва състоянието на животните. С изкривяване оста на земята и животните, и растенията са почнали да се изменят. Това значи идване на лоши условия на земята. И сега оста на земята трябва да се изправи, да стане перпендикулярна. Същата ос съществува и в човека. И днес той се стреми да изправи своята ос, да я постави в перпендикулярно положение, да образува една права линия от слънцето към центъра на земята. Нещастието на всички съвременни хора се дължи на факта, че и в тях е станало едно отклоняване от перпендикуляра на около 23 градуса. Това отклоняване се е отразило и върху неговите мисли, чувства и постъпки. Докато човек не изправи своята ос, той никога няма да се научи да живее правилно. – „Как да изправя оста си?“ – Това изправяне не може да стане изведнъж. Защото, изправи ли се изведнъж, ще стане цял катаклизъм в човека. За изправянето на един градус на земната ос се изискват сто години. Значи, за да се изправи това отклоняване от 23 градуса, нужни са 23 века. Като умножите 23 века по сто години, имате 2300 години. Толкова години са нужни за изправяне на земната ос.

Сега няма да се спирам върху философското разглеждане на този въпрос, защото е дълъг. Този въпрос е тъмен за вас, защото вие не знаете, защо е трябвало земята да се наклони в своята ос. Могат да се дадат обяснения по този въпрос, но какво ще ви ползва, ако знаете, защо се е наклонила оста на земята? Можете ли да знаете, кои бяха причините за войната от 1914 година, която се води цели четири години? Или знаете кои са причините за войната, която сега се приготвя? Днес хората се въоръжават за война. Някои мислят, че може да мине без война. Питам: Мислите ли, че плодът, който узрява на дървото, няма да падне долу? Ще падне. Щом е завързал, плодът започва да расте. Като расте, той непременно ще узрее. Какво ще стане с плода, като узрее? Той ще падне

долу. Ако няма кой да прибере този плод, той ще падне и лошо ще бъде за него, ако падне близо до корена на своето дърво, че няма условия да израсте отново. Но ако дойде някой отвън, който иска да се ползва от сока на този плод, той ще го изяде. И като разумно същество, той ще посади семето на този плод да израсте отново на друго място. Така той ще му даде условия за нов живот. Като разглеждам въпроса така, аз казвам, че и вие сте плодове, които растете на земята. И ако няма кой да се грижи за вас, вашата съдба ще бъде като тази на плодовете, които падат от дървото и изгниват. Един ден и вие ще паднете от дървото и ще изгниете. Може да паднете толкова близо до дървото, че да нямате условия отново да израстете. Вие наблюдавали ли сте, какво е положението на онези растения или дървета, които са едно до друго? Каква стратегия има вътре в тях? А понякога какво лицемерие има в растенията! Често между боровете попадат дървета, които не са борове, но като нямат условия да излязат над тях, те се приспособяват към тия условия, взимат формата на бора и казват, че са като него. Успеят ли, обаче да излязат над боровете, те веднага се разпростират, вземат съвсем друга форма и показват, че не са като бора. Същото правят и хората. Като попадне някой светски човек между религиозни, той започва да дава вид, че е като тях, че вярва в Бога. Но забогатее ли по някакъв начин, той веднага ще си направи апартамент, ще си купи мебели, ще се облече добре и после казва, че вярата не е за богатите, но за простите, за бедните. Той казва: „Господ не човек. Той не се нуждае от моите молитви. Като работя, аз сам ще си оправя работите.“ Този човек мисли, че е разрешил вече въпросите си, че няма нужда от никого. Един ден виждате, че този богат човек изгубва всичко и заминава за другия свят. Тогава ще му правят паметник, ще му държат надгробни речи. Защо ще му държат речи? Аз не съм против тия речи. Добре е да се говори само хубави работи за човека. Не съм против това, но казвам: Аз имам всичкото почитание и уважение към хора, които изпълняват волята Божия, които любят Бога. Аз почитам всички ония хора, които имат Божественото знание, които имат свобода, която Бог им е дал. Аз почитам всички хора, които са справедливи. Но какво трябва да направим към ония хора, които не изпълняват волята Божия, които не любят Бога, които нямат Божественото знание в себе си, които злоупотребяват със свободата? Ако на сцената излезе един голям виртуоз и свири, всички ще му ръкопляскат, ще останат доволни от него. Обаче, ако на сцената се яви един, който едва движи пръстите си по клавишите, който едва напипва нотите, ще му

ръкопляскате ли? Не, вие ще отидете при него и тихо ще му кажете: „Иди у дома си. На тебе ти трябват 10–12 години, докато станеш достоен за сцената. Твоята амбиция за голям човек се е явила преждевременно.“ Някой казва, че е набожен човек. Набожен човек, без любов не може да стане. Набожен човек без знание и светлина не може да стане. Набожен човек без свобода и без живот не може да стане. Ние разбираме под религия практическото изявление на Божията Любов в обществените слоеве така, както всеки я разбира. Аз не съм за една любов, написана на книга. Ако всеки човек прилага любовта, както я разбира, той ще бъде прав. Затова казвам: Приложи любовта, както я разбираш. Някой казва, че не може да прояви любовта си. Щом той не може да прояви любовта, защо изисква от хората да я проявяват? И те ще кажат като него, че не могат да я проявяват. Следователно ние можем да изискваме от другите хора само това, което ние сами можем да проявим. Дотолкова, доколкото аз проявявам любовта си, дотолкова имам право да изисквам от другите. Там, дето мога да проявя любовта си, ще се замисля малко да намеря начин, как да я проявя.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта, да се върнете към времето на старите египтяни, които търсели начин, как да използват водите на река Нил. Понеже там е ставала голяма суша, те са образували големи вирове, които във време на големи наводнения пълнели с вода. Като наставала суша, те пущали водата на тия вирове и ги използвали за поливане на своите ниви. Благодарение на това, те са имали голямо плодородие. В това отношение всеки човек трябва да знае, как да събира излишната енергия […], да се ползва от нея, когато му потрябва. Обикновено хората лесно изразходват малкото енергия на ума си, която имат. Човек трябва да се научи, да събира енергията на своя ум и да я запазва. Той трябва да събира енергията на своето сърце и да я запазва. Също така, той трябва да събира енергията на своето тяло и да я запазва. Някои ще цитират стиха, че е казано в Писанието да представят своите тела в жертва жива и богоугодна на Бога. Наистина, ако човек даде своето тяло в жертва на Бога, Той никога няма да злоупотреби с него. Даде ли го в жертва на хората, те ще злоупотребят с него. Следователно когато дойдеш да услужваш на хората, ще им услужваш, както ти разбираш. Когато служи на Бога, ти ще представиш тялото си, Бог да го употреби така, както Той разбира. Той ще избърши работата много по-добре, отколкото ти предполагаш. „Защо?“ Защото Той те обича повече, отколкото ти обичаш себе си. Бог ни е създал.

Следователно, Той ни обича повече, отколкото ние обичаме себе си. Досега Бог никога не е направил пакост на човека, а човек, който обича себе си е направил много, хиляди пакости на себе си. Пияницата, лъжецът, крадецът, престъпникът са си причинили хиляди вреди сами на себе си. Когато някой мисли да убие някого, с тази мисъл той първо убива себе си, а после другия. Тази престъпна мисъл в човека е отрова, която всеки момент го руши. Всяка престъпна мисъл в човешкия ум след време става отрова, която постепенно го унищожава. Този закон има обратен на себе си. Добрите хора носят зародиша на възкресението в себе си. Ето защо, човек трябва да държи добри мисли и добри чувства в себе си, защото те всеки ден внасят нещо красиво в него, с което той постоянно се подмладява. Направете опит в това отношение и наблюдавайте резултата, който ще придобиете. Не е нужно човек да обича всички хора. От два и половина милиарда хора по земята, намерете поне един човек, когото да обичате както трябва и вижте какъв резултат ще имате. За какво може да обичате един човек? За много неща можете да обичате човека: за очите му, за ушите му, за устата му, за носа му, за ръцете му и т.н. Пианиста за какво го обичате? За ръцете му. Говорителя за какво го обичате? За устата му. Някой човек ще обичате за носа му. Да има човек красив нос, това значи да бъде здрав. Здравите хора имат красиви носове. Ще кажете, че болни хора има, на които носовете са много красиви. Ако мислите така, това показва, че не знаете, какво нещо е здрав човек, нито какво нещо е красивият нос. Истински здравите хора имат красиви носове. Ако бих бил художник, бих нарисувал един красив нос, но сега и време няма. Ако река да рисувам нос, ще отиде лекцията. Очите, ушите, носът, устата са благословение за човека. Вие знаете ли къде са скроени ушите на човека? Знаете ли, в коя фабрика са правени човешките уши, очи, уста, нос? Не знаете. Вие мислите, че в майката са правени. Не, в майката те са само инсталирани, а в някои далечни светове в пространството са правени те и то от високо напреднали, разумни същества. Те работиха с хиляди години върху тях, докато ги направят, а после оставиха вашите земни майки и бащи да ги инсталират. Като не знаете това, вие казвате, че майка ви е създала с такива, или онакива очи, уши и т.н. Ако е въпросът за обикновената майка, тя нищо не знае. Тя не знае, като нейни деца, отде сте, кои сте, защо сте дошли и т.н. Коя майка знае, отде е дошъл синът или дъщеря ѝ? Като се роди момче или момиче в някой дом, майката тури едно име и с това се свършва всичко. Майката трябва да знае, преди колко хиляди години е срещнала своята

дъщеря за пръв път и къде я е срещнала. И вие, които ме слушате сега, можете ли да кажете, преди колко хиляди години сте се срещнали и къде сте се запознали? Вие ще кажете, че това не е вярно. Можете да спорите, колкото искате, но всички неща, които стават в Бога, са верни, нищо повече Христос казва: „Преди да беше Адам, аз бях.“ Какво означават тия думи? Това се отнася до светлината на съзнанието. Било е време, когато съзнанието на човека не е било будно, тогава той е спал. Това подразбира, че съзнанието на Христа е било будно много по-рано от съзнанието на Адама. Адам имаше нужда да му се явява Христос, да му покаже, че Той е. Но какво лошо има в това? Детето ли е било преди майката, или майката преди детето? Майката е била преди детето. Сега това са неизвестни и неразбрани работи. Аз ви навеждам на мисълта да не влизате в стълкновение със себе си. Много работи има във вас, които не са ви потребни. Например, във вас има чувство на страх. Мислите ли, че страха е съществено чувство? Някой казва, че не се страхува, но той не говори истината. Чувството на страх се среща във всички хора и във всички животни, само че на степени. Някои се страхуват повече, а някои по-малко. Някой съзнава, че го е страх, а някой не съзнава. Чувството на страх съществува във всички живи същества. Страхът влиза в човека като едно чувство. Без страх човек не може да бъде разумен. Благоразумието в човека произтича от страха. Някой казва, че не го е страх. Всеки човек, който е почнал да мисли, той е впрегнал страха си на работа. Не може ли човек да впрегне страха си на работа, той ще му причини ред пакости и безпокойства. Казват за някого, че е користолюбив. Това още нищо не значи. Засега това чувство е в реда на нещата. Докато живее на физическия свят, човек иска да има знания, да бъде добър, да бъде силен. Това користолюбиво желание в човека се явява поради желанието му да има някакви придобивки на физическия свят, дето живее. Човек трябва да превърне своето користолюбие от физическия свят в духовния, да станат чувствата му подвижни. Той ще има желание да има красиви и хубави чувства, но ако и това желание е чрезмерно силно, пак не е добре. Една българска поговорка казва: „Прекален светец и Богу не е драг.“Да мислиш, че ти си най-добрият човек на света и като тебе друг няма, това не е на място. Човек трябва да има един добър ум, да разбира нещата, без да мисли, че той е най-умният човек в света. Който мисли, че е най-умният, той е на крив път. Ако той е най-учен и най-учен, той трябва да осветли другите по въпроса, как е създадена вселената, как е построена земята и т.н.

Има учени хора, които знаят тия неща, но не казват. Обаче, други има, които малко знаят и постоянно разказват за това, което се равнява на никакво знание. Те знаят толкова, колкото е знаел един турски ходжа. Този ходжа бил придворен при един от турските султани и всякога искал да се представи пред султана, че много знаел, искал да мина за много учен. Всяка сутрин той отивал при султана и му казвал, какво прави Господа. Той искал да покаже, че знае даже работите на Господа. Султанът виждал, че ходжата послъгвал, но нищо не му казвал. Един ден той извикал в двореца ходжата и гръцкия патриарх и им казал, че намислил да им даде едно угощение. Те се събрали на определения ден и час в двореца при султана. Султанът заповядал на слугите си да сварят три килограма хубаво мляко, да го турят в един чист, голям полиран съд и да донесат хляб. [Тогава той поканил гостите си и им казал:] Той дал на всеки едного по един хляб и казал: „Всеки от вас ще започне да дроби от своя хляб и да туря хапки в млякото. Същото ще направя и аз. Ще дробите хапки, докато ви кажа. Щом кажа да спрете, ще спрете.“ Те започнали да дробят хляба на хапки. Когато султанът спрял да дроби и те престанали да дробят. След това султанът им казал: „Сега ще разбъркам добре хапките и всеки ще яде само от ония, които сам е дробил.“ Ходжата пръв казал: „Султан ефенди, как ще стане тази работа? Отде да знаем, кои хапки на кого са?“ Султанът отговорил: „Ако човек не знае кои са неговите хапки, които сам е дробил, отде може да знае, какво прави Господ всеки ден?“ Днес хапките на всички хора са разбъркани. Няма нищо лошо в това, но въпросът ще се разреши така: Всеки ще яде от хапките на своя брат, както и от своите, по братски ще ядем. Но трябва да научим урока си, че ако човек не може да познае своите хапки в млякото, трябва да разбере, че има много работи още в света, които той не знае. Като съзнае това, той трябва да се заеме да ги изучава. Данаил представя човек, който е развил Божественото съзнание в себе си. Вавилонските мъдреци представят обикновеното, което не е в състояние да разреши всичко. Ако човек мисли с човешкото съзнание да разреши всички въпроси, той е на крив път. Той скоро ще се намери в затруднение. Царят извика вавилонските мъдреци и им каза да му разтълкуват съня. Обаче, те се намериха в чудо. Царят им каза, че ако не [разтълкуват] съня му, всички ще бъдат посечени. Най-после се яви Данаил, като представител на Божественото съзнание в човека, което е свързано с Божествения свят и откри съня на царя чрез откровение. Сега цялото човечество се намира пред една фаза на оживяване. Човек трябва да стане, да оживее и да

възкръсне. Значи, цялото човечество трябва да мине през тези три фази – ставане, оживяване и възкресение. Възкресението подразбира новото, космическото съзнание в човека, което ще дойде. Тогава във всички хора ще проблесне нова светлина и всички ще съзнаят, че са едни за други братя. Те ще съзнаят, че и онзи, който има много знание и този, който има малко знание, са едно и също нещо пред Бога. Те ще си подадат ръка и ще си помогнат взаимно. Всеки ще работи на мястото си. Тогава всички работи в света ще стават разумно и правилно. Внесете любовта в сърцето на когото и да е и ще видите, че той знае вече, как да направи работите. Като дойде любовта, работите стават лесно. Много писатели и поети искат да напишат нещо хубаво, но не излиза. Щом дойде любовта в сърцето им, те веднага ще знаят да пишат. Когато любовта дойде в сърцето на музиканта, той вече знае, как да свири. Говорителят знае, как да говори. Домакинята знае, как да готви и да гледа къщата си. Аз поддържам това: всички работи да стават според любовта. Любовта е най-възвишеното знание на земята. Любовта е най-възвишеното чувство на земята. Любовта е най-възвишената постъпка на земята. Най-голямата сила, която човек може да притежава, иде чрез любовта. Под думата любов аз не разбирам мекота, мекушавост. Любовта прави човека и твърд, и мек, и силен, и умен, и светъл – всичко прави любовта от човека. Аз не съм за онази мекота, която извинява човека. Не, няма да го извиним, но ще направим една приятелска забележка. Ще кажем: това, което правиш не е за твое добро. Колкото малка да е една дупчица, ако навреме не се запуши, един ден тя ще причини големи пакости. От дупчицата на твоята стомна ще изтече всичкото ти знание, всичката ти доброта и сила навън и един ден ти ще се видиш една празна стомна. Тогава ти ще почнеш да мислиш, че животът няма смисъл. Тогава ти ще се обърнеш към хората да искаш тяхната любов. Едно трябва да знаете: За да те обичат хората, първо Бог трябва да те обича. Помнете: ти не можеш да станеш силен, ако Бог не ти даде сила. Ти не можеш да станеш разумен, ако Бог не ти даде разумност. Вие трябва да знаете, че сегашното ви състояние се обуславя от вашата любов, от вашата вяра и от вашата сила. Прилагайте Божия закон. Не се опирайте върху вашето минало, но знайте, че каквито сте били в любовта си към Бога, каквито сте били в силата си да служите на Бога, това сте създали и в себе си. И противоречията, които срещате в живота си, трябва да знаете, че те говорят за вашето отклоняване от правия път. Вие сте се отклонили някъде. Ако ви гази сиромашията, ако ви газят болести, ако ви газят страдания, ако падате и ставате, знайте, че

това ни се дължи на външни причини или противоречия. Причините са в самите вас. Това не значи, че само вие сте виновни, но ще знаете, че за всичко има ред причини, които се крият и в самия човек. Ти вървиш и без да знаеш, убодеш се на един трън, който ти причинява болка. Какво трябва да правиш? Няма какво да се самосъжаляваш, ще извадиш тръна, ще намажеш мястото с дървено масло и ще си кажеш: „Втори път трябва да бъда по-внимателен, да не стъпвам бос на такива места."

Сега като ви говоря по разни въпроси, някои се питат, какви ли са моите намерения. Това никога не можете да знаете. Казвате: „Толкова невежи хора ли сме, че трябва да ни се говори толкова много?" Аз не казвам, че сте невежи, но казвам, че ако не приемете това, което ви говоря, ще излезете много прости хора. Ако дойда при вас и ви дам една торба злато, вие не я приемете, как мислите, от много умните хора ли сте? Ще кажете, че ако приемете тази торба със злато, достойнството ви ще падне. Аз ви давам торбата, не да ви падне достойнството, но да се подигне. Ако ви дам една книга за четене, вие ще кажете, че не е нужно да се учи. Не, аз ви давам тази книга, за да се подигне вашето съзнание, давам ви условия да се развивате. Ако друг някой дойде на мое място, какво ще ви говори? Аз ви зная всички слабости и ако искам да ви замотая главите, лесно мога да направя това. Не е въпросът там, но ако аз си позволя да ви замотая, аз обърквам работите си толкова, че най-малко след две хиляди годни не бих могъл да ги оправя. Или какъв интерес имам да ви говоря, с цел да ви покажа своите знания. Моите знания имат смисъл и за мене, и за вас дотолкова, доколкото мога да ви подигна. Сега аз ви нося едно учение, което някога сте срещали, но сте го сте го изоставили и си казвате: „Не му е дошло времето още." Младата мома казва: „Сега аз трябва да се оженя, да родя няколко деца, да ги възпитам, а на стари години ще почна да уча, да служа на Бога." Това е крива песен, която момата пее. На майката дойде идеята да служи на Бога, но си казва: „Деца имам, трябва да ги наредя, не му е времето сега." Мъжът пожелае да служи на Бога, но си казва: „Чиновник съм, не му е времето сега." Които разсъждават така, всинца са на крив път. Преди всичко, вие сте чиновници на земята и ако не служите на Бога ще ви уволнят. След 120 години на земята няма да има нито един чиновник от вас. Най-много след 120 години всички, които днес ме слушате, ще бъдете уволнени на общо основание. Ако това не се сбъдне, елате да ми кажете. Сега аз не искам да се откажете от вашите стари къщи. Дръжте колибите си, но всеки трябва да живее със своите разбирания.

Дръжте мъжете си, жените си, децата си, кой дето е, там да си остане, но да работи. Стремете се да внесете новото в себе си. Като ставате сутрин от сън, всеки мисли, каква работа има да свърши за себе си. После мислите, какво ще направите за ближните си. Ето какво ще ви кажа да правите сутрин, като станете: Старата си програма дръжте я и нея ще изпълните, но кажете в себе си: „Сега ще видя, какво мога да направя днес за Господа.“ И вечерта, като се върнеш от работа, дай си един малък отчет, след като си свършил нещо за себе си и за ближния си, какво си направил за Господа. Втората сутрин пак си помисли, какво можеш да направиш за Господа. Същевременно помоли се да ти се даде възможност, да направиш нещо за Господа. Като ставате сутрин с тази мисъл и си лягате вечер със същата мисъл, ще видите, как ще ви се даде възможност да направите нещо за Господа. Първия ден ще ви се случи да срещнете една млада мома, която е изкълчила или счупила крака си. Вие веднага ще пазарите файтон и ще я заведете в болница да превържат крака ѝ. По този начин ще имате възможност да се запознаете с младата мома и да образувате една красива връзка с нея. Като кажете, че искате да служите на Бога, ето какво ще ви даде втория ден: Ще срещнете на пътя си човек, който не е ял 5–6 деня и припаднал от глад. Вие ще вземете файтон и ще го заведете у дома си да го нахраните добре и да си почине. На третия ден ще срещнете едно сираче, което няма никъде никого, отчаяно от живота. Ще го вземете у дома си, ще го нахраните и ще го заведете на училище да учи. Тук ще му дадете възможност да реализира желанието на своята душа, да се учи. Това са три неща, свързани едно с друго. Още много работи мога да ви изнеса, които трябва да направите за Бога. Мога да ви дам цял поменик от работи, които трябва да свършите. Казвате: „Какво ще придобия, ако направя тия неща?“ Като срещнеш младата мома, която живее в света на любовта и ѝ помогнеш, от нея ще разбереш какво нещо е любовта. Твоето сърце ще се запали от онзи огън, който никога не изгасва. Като срещнеш онзи болен, гладен човек, който иде от света на мъдростта, от него ще разбереш, какво нещо е знанието. От този момент знанието и неговата светлина никога няма да те оставят. И на третия ден като срещнеш сирачето, от него ще разбереш, какво нещо е истината и свободата. Щом разбереш, какво нещо е любовта, мъдростта и истината, ти ще имаш една вечна основа, върху която ще можеш да градиш.

Сега желая на всички да срещнете младата мома с изкълчения крак. На втория ден желая ви да срещнете онзи гладен, който четири дни не е ял

и припаднал от глад. Вземете го у дома си и го нахранете добре. Желая ви най-после да срещнете и бедното сираче. Тези трима души ще ви препоръчат в Божествените светове. При това положение всичките ви забъркани работи в живота ще се оправят.

Сега поставете младата мома в сърцето си, гладния човек в ума си и сирачето в тялото си.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Двайсета неделна беседа от Учителя, държана на 12 март 1939 год., 10 ч.с.

София – Изгрев

Любов и вяра към Бога, вяра към себе си

Добрата молитва.
Духът Божи.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Йоана.

Изгрява слънцето.

Благородно е, човек да мисли добре. Благородно е да се чувства добре. Благородно е да постъпва добре. Съвременното човечество минава последния етап на една стара епоха със стари възгледи, от които са произлезли всички недоразумения. От старо време до сега са съществували два възгледа: според единия възглед, човек е трябвало да концентрира всичко в себе си. Вторият възглед е експанзивният, да се проявява човек вън от себе си. В личния живот човек се концентрира в себе си. Всеки иска лично на него да е добре. И след като му стане добре, всеки говори тогава и за другите. Това е една истина, но още не е цялата истина.

В природата съществува един дуализъм. Сега аз няма да се спирам върху това, що е дуализъм. Много съчинения има писани върху този въпрос, вие можете да четете. Аз няма да се спирам в тънкости върху онези подробности, върху които философите се спират схоластически. Аз искам да говоря на език, в който всяка дума има своето едно значение, а не две. Според мен, дуализмът в света е едно зло. Той е зло в смисъл, че силата в света произтича от злото. Само силният човек в света може да стане лош. Силните хора носят своето разрушение в себе си. От друга страна казва се, че Божественото е в Слабото, в малкото. Не мислете, че като казваме, че някой човек е слаб, в действителност е слаб. Слабото е, което се благославя от Бога. То носи в себе си живот, разрастване. Къде е надеждата на един дом: в майката, в бащата, в детето? От кого се въодушевяват майката и бащата? От детето. Детето е слабото, а майката и бащата са силните. Те създадоха едно противоречие. Питате: „Защо се съюзяват хората едни с други?“ За да не се бият. Там, където има съюз, това показва, че хората са се били. Там е съществувало едно противоречие и за да се избегне това противоречие, образувал се е съюзът. Детето, което се ражда в един дом, е

договорът, който майката и бащата са сключили помежду си, че няма да воюват, но по любов ще разрешават спорните въпроси. Ако днес светът страда, той страда по единствената причина, че мъжете и жените воюват помежду си. Те са две воюващи страни, които защитават своите интереси. Психологически така седи въпросът. Казват: „Къде е злото?“ Аз не взимам злото като един акт. Аз разглеждам злото, като едно криво разбиране, като дуализъм. Ние мислим,че сме центъра на битието, че всичко трябва да се върти около нас. Преди години хората мислеха, че земята е центъра на вселената, че слънцето и всички планети се въртят около нея. Те мислеха, че каквото е на земята, това ще стане. Обаче, най-новите изследвания показаха, че не само, че земята не е център, не че тя е културата на света, но земята се върти и то там, дето не знае къде. Сега вашата наука се занимава с известни противоречия, които произтичат от самия живот. Противоречията са противоречия, поради неразбиране на нещата. Кое е по-хубаво сега: вливането на водата в едно езеро или изтичането на водата от това езеро? Колкото е добре вливането на водата в езерото, толкова е добре и изливането ѝ. Защото, ако нищо не се влива, нищо няма да се излива. Някой казва, че не иска да излива. Щом не иска да излива, тогава нищо няма да се влива в него. Това е закон на битието.

Сега вие искате да разберете живота. Три неща са важни за живота. Те са: физическия, духовния и умствения или Божествения свят. На земята по-велико нещо от физическия живот няма. Под физически свят разбирам света, дето хората живеят. Същевременно по-велико нещо от духовния свят няма. Под духовен свят разбирам условията, дето ангелите живеят. Аз разглеждам ангелите като хората, само че са много по-културни. Те имат една култура, която датира повече от 260 милиарда години. Тяхната култура разполага с такива точни данни за създаването и времето, откак света съществува. Те имат такива точни астрономически данни, че ако нашите астрономически понятия се сравнят с техните, ще представляват играчка. За тях е важна любовта. Обаче и от ангелския свят има по-висок. Това е Божествения свят, дето боговете живеят. За тях най-важното нещо е Духът. По-велико нещо от Духа за тях не съществува. Следователно за онези, които живеят на земята, най-великото нещо е животът. Те трябва да разберат смисъла на живота. Животът има дуалистическо разбиране, вследствие на което се проявява в радост и в скръб. Скръбта е майка, а радостта – бащата. А самият живот е детето, което произлиза от майката и от бащата. Ако детето мяза на майка си, то е скръбно. Ако мяза на баща си,

то е радостно. За вечната радост и блаженство индусите са употребили думата „мая“. Що е „мая“? За да схванете понятието „мая“ изисква се дълбоко разбиране. Когато говоря за скръбта, за страданието, аз не се спирам върху вашето понятие за страданието. Според мен, скръбта, страданието е нещо възвишено. И боговете търсят скръбта. Когато поживеят на небето няколко милиона години, те искат да се развлекат, да се запознаят със скръбта, със своята майка, затова слизат на земята да получат нещо от нея. И Христос, когато слезе на земята, се запозна със своята майка, със скръбта. Кой каза: „Господи, да бъде така, както си казал.“ Когато вие казвате, че не искате да страдате, вие се отказвате от своята майка. Когато човек иска постоянно да се радва, бащата казва: „Щом не приемаш майка си, искаш постоянно да се радваш, тогава и аз не мога да те приема.“ Ако бащата обича майката, а ти не я приемаш, може ли той да те обича? Радостта е радост, защото има скръб. Скръбта е скръб, защото има радост. Скръбта, това е външната страна на радостта. Радостта е вътрешната страна на скръбта. Как ще си обясните тия неща? Когато вътрешно разбираш скръбта, ти си радостен. Когато външно я разбираш, ти си скръбен. Когато външно разбираш радостта, ти се радваш, когато вътрешно я разбираш, ти скърбиш. Щом скърбиш, ти изгубваш радостта си.

Съвременните хора искат да се възпитават. За да се възпитават, трябва като художникът да знаят, как да рисуват. Те трябва като музикантът да знаят, как да свирят. Не е достатъчно само да свири или да рисува човек, но той трябва да знае изкуството, да свири и да рисува. За тази цел, той трябва да знае законите на изкуството. Изкуството почива върху един велик закон. Ако направиш лицето на човека два пъти по-малко отколкото отговаря на неговото тяло, какво ще придобиеш от него? Ако направиш ухото три пъти по-голямо, отколкото отговаря на размерите на лицето и носът два пъти по-малък, какво ще придобиеш от тия отношения? Това са противоречия. Следователно, за да се избегнат тия противоречия, ще поставиш носа, ухото и другите удове в такава големина, каквато отговаря на действителността. Носът е резултат на човешката интелигентност. Носът показва колко е развит човек, каква работа е свършил. Слонът има дълъг нос – хобот, за да покаже на хората, колко е мислил. Обаче, хората го хванаха за дългия му нос, впрегнаха го на работа, като му казаха: „Щом си толкова учен, ще дойдеш да ни помагаш.“ Със своя дълъг нос слонът днес дига и слага товари от земята и ги туря на гърба

си. Мислите ли, че ако и вие имате такъв дълъг нос, ще ви оставят да седите без работа? Не, веднага ще ви впрегнат на работа.

Казвам: днес всички хора се нуждаят от нови възгледи. Старите възгледи бяха прекрасни, но за миналото. Те ще останат в архивата, като отлично възпоменание. Как ще представите своите стари възгледи на бъдещето поколение, което иде? Те са напреднали души, те са проучили всичко и сега искат нещо ново. Старото седи в това, че човек е обичал себе си. Новото, в което човек сега влиза, показва, че той е излязъл от себе си, той иска да обича и другиго. Това е новото в света. Новото изисква да обикнеш ближния си като себе си. Тази е великата идея, която трябва да сплоти хората. Казва някой: „Аз не мога да обичам своя ближен." Кой е ближният на Духа? – Душата. Кой е ближният на душата? – Духът. Кой е ближният на сърцето? – Умът. Кой е ближният на ума? – Сърцето. Това е вътрешната страна на живота. Следователно когато питаме, защо мъжът трябва да обича жената, казваме: Мъжът трябва да обича жената, понеже тя представя любовта, а от любовта излиза животът. Понеже на мъжа е нужен живота, то ако не обича жената, няма да има живот в себе си. Понеже мъжът представя човешкия ум и светлина, която произтича от него, жената трябва да го обича. Ако не го обича, тя ще ходи в тъмнина. Ако жената не обича мъжа, тя няма да има светлина и няма да може да разбере живота. Мъжът създава условия на живота да се прояви. Под думата „мъж" аз разбирам онова великото, разумното в света, което дава светлина и условия да може красивото, което е посято в човешките души и умове да възрасне и от тези готови плодове да почнат хората да се хранят. Мнозина казват, че не си струва човек да дава. Не, човек трябва да дава толкова, според колкото живот се влива в него. Ако спазва този закон, той ще живее един отличен живот. Следователно, човек трябва да дава толкова, колкото живот се влива в него. И той трябва да възприема толкова, колкото се излива от него – ни повече, ни по-малко. Ако дадеш повече, отколкото се влива в теб, ти правиш престъпление. И ако приемеш повече, пак правиш престъпление. В една чаша ти ще влееш толкова, колкото чашата може да събере. И от една чаша ще излееш толкова, колкото от чашата може да се излее навън. Съвременните хора вярват в Бога, вярват в ближния си, вярват в себе си, а при това имат противоречия. Вярата им не е силна, не е такава, каквато трябва да бъде. Като се намерят пред едно голямо събитие в света, те мислят, че няма кой да управлява света. Ако наистина хората управляват света, питам: Къде е днес Адам, който едно време беше поставен да

управлява рая? Къде са пророците от миналото, къде са ония велики учени хора на миналото? Къде са талантливите и обикновените хора на миналото? Къде са всички ония хора, които са минали досега в света? Ще кажете, че са изчезнали. Нищо, обаче, в природата не се губи, нищо не изчезва, само се видоизменя. Значи, в света става едно преливане, едно видоизменение. След като хиляди войници минават през един град, маршируват и продължават пътя си далеч от вас, изчезнали ли са те? Не, те отиват на бойното поле. Сега мога да ви дам няколко обяснения, които ни най-малко не са безполезни. Сега ще ви кажа, че всички тия хора, които са заминали от земята, днес се намират в други светове, като пътници. Един ден всеки от вас ще може да провери това, дали е вярно или не. Днес, обаче, докато сте още на земята, трябва да вярвате. Когато искате да проверите нещата, това показва, че имате съмнение. Аз съм за конкретните неща. Човек не може да познае вселената, докато няма светлина в себе си. Ако едно тяло не издава светлина от себе си, то остава непознато. Ако иска да бъде познат, човек непременно трябва да дава нещо от себе си, той трябва да излъчва нещо от себе си. Щом се затвори в себе си, човек става от тъмните слънца. Има тъмни слънца в света. Когато някое светло слънце мине през нашата земя, сполетява го голямо нещастие. Тези слънца не са слънца на нещастието, но те учат хората, как да се отварят, как да дават нещо от себе си. Ако отидете на северния полюс и студът отнеме вашата светлина и топлина, лошо ли е направил? Той казва: „Аз взимам част от вашата светлина и топлина, искам да ги опитам какви са.“ Като взима част от нашата топлина и светлина, северният полюс се радва и той иска да се измени. Ще дойде ден, когато земята ще заеме друго положение. Тогава северният и южният полюси ще бъдат тропически места. Като дойдете в бъдеще ще проверите истинността на думите ми. Сега няма защо да доказвам тия неща, понеже вие един ден ще ги видите сами. Казвате, че до това време вие ще умрете. Смъртта е едно патологическо състояние в живота. – „Ама мога да се разболея.“ – И болестта е патологически състояние. Аз говоря за един живот, в който няма смърт, но има само изменение. Аз говоря за страданието, но за онова страдание, в което човек придобива нещо. Аз не говоря за онова страдание, което обезсилва човека и го прави неспособен. Аз говоря за онова страдание, което облагородява човека и го възвишава. Аз говоря за онова страдание, което прави човека мощен и силен. Най-голяма сила се развива в човека във времето, когато той е познал своята майка – страданието. Вие сте чудни. Че коя майка,

която е родила едно дете не е страдала? Тя е обичала детето си и затова е страдала. Тя го е носила цели девет месеца в утробата си.

Толстой разправя една своя опитност. Той искал да предаде своето учение на света, но от практическия, от реалния, от невидимия свят му дали един сън да види, как и доколко лесно, може да го предаде. Една вечер, той сънувал, че е бременна жена и се мъчи да роди, но не може да роди детенцето си. Цяла нощ се мъчил, но не могъл да роди детето. В края на краищата той се събудил от този тежък и мъчителен сън и си казал: „Не се ражда лесно. Не е лесно да бъде човек жена.“За да роди нещо, човек трябва дълго време да го отхранва в себе си. И то той трябва да даде най-хубавото, най-красивото от себе си, да задоволи всички хора. Като роди човекът отвън това, което е отглеждал вътре да има на какво да се радва. Мислите ли, че ние, съществата, които живеем в утробата на Бога, Той трябва да ни търпи такива, каквито сме? Той иска да ни предаде най-възвишеното и благородното от себе си, че като излезем вън от Него, със свободата, която ни е дадена да можем, да приложим това, което Той е вложил в нас. Ние трябва разумно да приложим свободата, която ни е дадена. Сега аз не искам да кажете, че светът живее много добре. Светът живее за себе си. Както да живее, той живее за себе си, но вие как трябва да живеете? Има един свят, дето съществата разбират всички неща. Те живеят така добре, но вие ще видите техния живот някога, когато очите ви се отворят. Тогава вие ще видите, че на земята има и други народи, освен тези, които днес виждате.

Сега аз не искам да ви кажа, къде са те, но питам: Отде е дошла светлината, която вие виждате? Тя иде от слънцето, а се образува тук, на земята. По закона на сравненията вие трябва да разсъждавате, защото всяка едно мисъл трябва да ви води в един особен свят, дето можете да използвате нещата. Вие имате условия всеки ден да проверявате своите мисли, тяхната сила. Един човек може да познае, доколко е човек, доколкото в даден случай може да разреши една трудна задача. Например, човек първо има да разрешава, какво нещо е човекът. После той има да разрешава въпроса, какво нещо е жената и какво – мъжа. После ще разреши въпроса, какво нещо е майката, бащата, братът, сестрата, не по форма, но конкретно, в техния дълбок смисъл. Братът е онзи, който гледа на сестрата така, както гледа на себе си. Сестрата е неговият ближен. Братът е ближният на сестрата, а сестрата е ближният на брата. Това са идейните формули, идейните образи, с които невидимият, красивият свят

иска да ни покаже, как трябва да живеем. Някой пита, как трябва да постъпва. Казвам: Постъпвай така, както постъпва баща ти. Постъпвай така, както постъпва майка ти. Преди години дойде при мен един баща, който се оплаква от сина си. Защо? Синът го възпитавал. Бащата е доста благороден човек, но синът станал въздържател. Синът иска да направи опит, да живее един добър живот, да не пие и да не пуши, а бащата и пуши, и винце си попийва. Един ден бащата казал на сина си: „Синко, иди в мазето да ми наточиш малко вино.“ – „Не, татко, прати ме на най-далечния извор да ти донесе вода, ще отида, но от бъчва вода не наливам.“ – „Ама ти трябва да слушаш.“ – „За всичко друго ще те слушам, но за това не искам да те слушам.“ – „Виж какъв непослушен син! Аз го изпратих на училище да учи, а той какви работи научил.“ – „Добре, – казал бащата. – щом не искаш да ми наточиш вино, иди да ми купиш тютюн.“ – „Не и за тютюн не отивам. Накарай ме дърва да сека, или друго нещо да направя, но за тютюн не отивам. Не пуша тютюн и не купувам.“ – „Виж какъв син! Вино не пие, тютюн не пуши и това било учен човек. Вижте какви непослушни са сегашните деца. Вино не иска да ми наточи, тютюн не иска да ми купи.“ Казвам: Прав е синът. И бащата казва: „Прав е.“ Аз го похвалявам: Нека не се накърнява бащиното ти чувство, но той седи по-високо от теб. – „Прав си. Баща ми и дядо ми нито пиеха, нито тютюн пушеха, но аз се научих да пия и да пуша. Синът ми върви по линията на дядо си и на прадядо си, но аз не зная по коя линия да вървя.“ Следователно съвременните хора вървят по една странна линия, а не по тази, по която човек е излязъл първоначално. Казвам: Всички ние трябва да имаме една обща идея, да съзнаваме, че всички сме фактори.

Сега аз говоря за разумните хора. Аз говоря за добрите, за силните хора. Аз наричам силни и добри хора ония, които не носят разрушението в себе си. Силният човек не работи за себе си, но работи за другите. Аз наричам добър човек онзи, който обича ближния си като себе си. Аз наричам разумен човек онзи, който работи за цялото, за Битието. Той съзнава, че друг е източникът от който е излязъл. Ако в твоя ум Бог е тил, ако в твоето сърце ангелите са тил и ако в твоя физически живот всички добри, силни, разумни хора са тил, ти смело можеш да се наречеш силен, добър и разумен човек. Ако в твоя умствен живот Бог не е тил и ако в твоя духовен живот ангелите не са тил, и ако на земята добрите хора не са тил, ти си един от слабите хора и каквото имаш ще го изгубиш. Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме. Аз живея в Отца си и Той живее в мене. И това,

което аз ви говоря, не говоря аз, но Отец ми, който живее в мене.“ Представете си, че понякога у вас се явява съмнението. Съмнението винаги върви подир любовта. Любовта носи съмнението като сянка подир себе си. Тази сянка е признак на безлюбието. Докато лицето на човека е осветено, съмнението всякога идва зад гърба му. То върви след човека и го дебне. И човекът не забелязва, как се подава на съмнението. И той започва да се съмнява в онзи човек, който някога го е обичал и си казва: „Дали наистина този човек ме обича или има някакъв интерес?“ Съмнението всякога прониква в човешкия ум. Двама души се обичат, но и двамата се съмняват един в друг. Въпросът е просто разрешим: или те обичам, или не те обичам. Едно от двете е вярно – или съмнението или положителното. Питам: Какво печелят тия двама души, ако се съмняват един в друг? Ако запалите една свещ, в какво ще вярвате: в свещта или в светлината? Ако вярвате в свещта, която не е запалена, каква полза ще ви допринесе? Свещта нищо няма да ви допринесе, но ако вярвате в една запалена свещ? Светлината ѝ ще ви допринесе нещо. Какво ще ви ползва вярата в едно слънце, което е във вселената, ако светлината на това слънце не достига до вас? Това слънце е важно за нас дотолкова, доколкото ние можем да проверим неговата сила и доколкото то е разположено спрямо нас. Слънцето всякога дава. Вие трябва да гледате на въпроса малко по-другояче. Зад свещта седи онзи, който ви обича. Зад онази ръка, която ви е хванала, също седи онзи, който ви обича. Зад трудните условия седи онзи, който ви обича. Мислите ли, че онзи Великият, Който ви обича, не мисли за вас? Мислите ли, че когато сте оградени, Той не мисли за вас? Мислите ли, че Той не се грижи за вас? Опитността на всички добри хора, на всички талантливи, на всички гениални, на всички светии, на всички учители, на всички богове, на всички, които мислят, е една и съща. Всички знаят този велик Промисъл и знаят, че в Него няма никакво изключение. Единственото същество, в което няма никакви изключения, това е Бог в света. Всички съзнават, че в Божиите постъпки и в Божия Промисъл няма никакво изключение. Всичко онова, което Той е определил, за кого и да е, ще стане, според както е определено. Някои ще кажат, че това вярване може да се наложи отвън. Не, всеки сам ще опита и ще провери истинността на думите ми. Кое е за предпочитане: болестта или здравето? Кое е за предпочитане – горчивината или сладчината; чистият въздух или нечистотията? Светлината или тъмнината? Животът или смъртта? Омразата или любовта? Любовта е за предпочитане. От любовта може да се роди омразата, а от омразата не може

да се роди любовта. От живота може да се роди смъртта, но от смъртта не може да се роди животът. Смъртта е резултат на един неестествен живот. А животът е резултат на един разумен живот. Сега мнозина проповядват, че животът са продължава. Всеки, който иска да се продължи неговия живот, трябва да има светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Или другояче казано: той трябва да има топли чувства и правилни постъпки. Силни постъпки са тези, в които няма никакво колебание. Всеки човек, който, като извади от джоба си сто лева и веднага ги върни назад, не е готов да ги даде на един просяк, е слаб човек. Силен човек е онзи, който, като бръкне в джоба си и извади сто лева, не се разколебава, готов е да ги даде на всеки, който се нуждае. Който дава много, той много взима. Който сее много и много жъне. Който дава малко, той малко взема. Ние имахме един познат от провинцията, който беше виден адвокат. Той поддържаше теорията: малко давай, но от сърце давай. Той беше много скържав. Знаете ли, какъв е законът? Всеки човек, който си служи с малките величини, той лесно осиромашава. Този адвокат казваше, че трябва да се икономисва, но после така загази, че трябваше да взима пари на заем. Аз взимам думата „скържав“ в широк смисъл. Според мен скържав човек е не само онзи, който не дава пари, но и всеки, който не е готов да каже една добра дума или да отправи една добра мисъл или едно добро чувство към кого и да е. Човек трябва да поддържа принципа, да бъде като извор, който извира навън. Като тече, той е готов да дава щедро на всички, без да държи сметка, какви ще бъдат неговите посетители, дали ще му бъдат приятни или неприятни. Посетителите му няма да бъдат все любими, все интелигентни. При извора ще дойде едно влечуго и ще каже: „Добър ден.“ – „Добре дошло.“ После ще дойде една мечка и тя ще каже: „Добър ден.“ – „Дал ти Бог добро.“ След това ще дойде паякът и т.н. Всички животни едно след друго ще се изредят и на всички той дава щедро, не казва, че правят престъпление, като идват при него. Изворът не съжалява, че е поил и най-свирепите животни, но казва: „Хайде, идете си с благодарност, че приехте Божието благословение. Идете в света и проповядвайте, кой как може Божието слово. Носете в света Божието благословение. Каквито и да сте днес, един ден ще станете като мене.“ Като дойдат вълкът, мечката, овцата, на всички казва: „Каквито да сте днес, един ден ще станете като мене.“ Овцата минава за кротка, за добра, но и тя има много още да се усъвършенства. Тя учи първия етап на добродетелта – на щедростта, на самопожертването. Овцата учи закона на жертвата. Като я нападне вълкът,

той мисли, че тя се жертва за него. Но като влезе вътре в него, тя започва да му проповядва. Сегашните вълци са много по-кротки отколкото са били едновремешните. Ще дойде ден, когато вълците и овцете ще ходят заедно и приятелски ще се разговарят. Неразположението, което имат днес, ще изчезне.

Ще ви приведа един пример за изяснение на тази идея. Не е добре човек да се спира върху лични въпроси, но за да обясня една истина, ще се спра върху един личен въпрос. Един ден отивам в кантората на един адвокат, мой познат и намирам там един евангелски проповедник. Двамата седят и се разговарят за нещо. Адвокатът пише едно заявление. – „Какво правите?“ – „Тук искаме да дадем един добър урок на един измамник. Един ден дойде при мен едно младо момче, по-права един момък и ми поиска сто лева на заем, срещу които обеща да ми донесе брашно. – Това разправяше проповедникът. – Вече мина повече от година, но брашното още не е дошло.“ – После адвокатът продължи: „Същият момък дойде при мен и взе на заем 250 лева, като обеща и на мен да донесе брашно. Но нито брашното видях, нито него. Научих се, че се е оженило с тия пари. Сега ще му дадем един добър урок да знае, как се лъже.“ Като ги изслушах, казах и на двамата: „Лошо е направило това момче. Да съм на негово място никога не бих ви излъгал и вие имате право да се възмущавате от постъпката му. Слушайте, аз се поставям сега на мястото на този млад момък. Аз искам да изправя неговата погрешка.“ Тогава се обърнах към проповедника и казах: „Ето вземи стоте лева, които този момък ти дължи. Ако той ти върни парите, ако обичаш, можеш да върнеш моите. Ако не ти ги върне, считай, че той ти ги е платил.“ И до днес не ми е върнал парите, защото проповедникът е вече на другия свят. После се обръщам към адвоката и го питам, иска ли да му дам двеста и петдесетте лева, които момъкът му дължи. „Не, не искам, аз му прощавам.“ Този адвокат и до днес още е жив. Днес той е в Америка. Питам: Мислите ли, че всички ние, които сме дошли на земята, не живеем даром? Колко сте платили за осветлението, което слънцето ви дава? Какъв е бюджетът, с който разполагате за храна, за водата, за въздуха, за светлината, които получавате?Всички ние живеем даром. Мислите ли, че един ден невидимият свят няма да ни иска сметка за всичко онова, което ни е дадено и с което днес се ползваме даром? Направили ли сте сметка да видите колко костват на невидимия свят? Като отидете на онзи свят, те ще ви кажат: „Дайте си диплома да видим, как сте живели!“ Ако дипломът ви е само с шесторки, те ще кажат:

„Радваме се, че сме издържали такъв добър ученик.“ Тогава ще ви дадат един билет да се разходите из другите планети. Ако дипломът ви е само с двойки, отново ще ви върнат на земята да учите.

Сега това, което се изисква от вас, е да имате положителна вяра, която да не е обоснована на някакви си логически доводи. Запример, мислите ли, че вие можете да намерите истината в едно кино или в един театър? Отива един проповедник при един актьор да се оплаква, че хората не го слушат и го запитва: „Как така, вие, които не проповядвате никаква истина, хората ви ръкопляскат?“ Актьорът му отговорил: „Май ние проповядваме лъжата като истина, затова хората ни вярват, а вие проповядвате истината като лъжа, затова хората не ви вярват.“ Аз похвалвам този актьор, той му дал един добър пример. Казвам: Истината трябва да се проповядва като истина. Няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде искрен в себе си. Той не трябва да прави разлика между себе си и другите хора. Аз наричам този човек свободен. Свободен човек е само онзи, който не се влияе от никакви външни условия и на когото тил е Господ. Пред него са неговите ближни – ангелите, а всички добри хора, това са условия, които той използва за своето въздигане. Ако всички хора бяха постъпвали и живели така, щеше ли да има някакво недоразумение в света? Казвате: „Защо се случват тия работи в света?“ Как трябваше да станат нещата? Питам: Кое беше по-добре, Христос да умре на кръста, или да станеше цар на евреите? Евреите искаха да им стане цар, но Той избяга. Христос трябваше да мине през пътя на страданието, да опита скръбта. Страданието е пробният камък за подигането на човека. Законът е верен. Човек може да се подигне в света дотолкова, доколкото е минал през страданията. Колкото по-големи са страданията, толкова по-големи са радостите и толкова по-голямо е въздигането. Страданията са мярка в живота. Аз не говоря за мъчнотиите. Според мене, мъчнотиите са нещо неразбрано. Аз говоря за страданието, като разумен, разбран процес. Страданието е една необходимост, която не се налага на сила, но казва: „Както искаш, но знай, че този е пътя.“ Вън от страданието няма друг път, по който можеш да минеш. Който реши да носи страданието, но не пасивно, като овца. Аз не съм а пасивното носене на страданията. Аз съм за онези смели жабчета, които се срещат в реката Нил. Човек трябва да бъде смел и в страданията и в радостите си. В реката Нил има едни малки, костени жабчета, които свободно си плуват. Крокодилите често ги гълтат, но те влизат цели. Като попаднат в корема на крокодила, те започват да

гризат отвътре. В това време крокодилът ту потъва във водата, ту излиза на повърхността, докато най-после жабчетата пробиват корема му и той се обръща с гърба нагоре. Казвам: Щом те глътне един крокодил, пробий стомаха му, нищо повече. В това отношение ви давам пълно право. Пробий стомаха на крокодила да се научи да зачита Божите закони. И овците възпитават вълците. Един ден вълците ще станат като овцете. Тъй щото, знайте, че страданията, които имате, не са нищо друго освен възпитателно средство да се пробудят у вас талантите, да се пробуди у вас Божественото. За да се пробудят талантите в човека, непременно трябва да му се поставят препятствия. Препятствията, това са страданията. Ако цялата земя беше валчеста сфера, без никакви долини и планини, нямаше да има никакво движение. Налягането, което съществува в света, дава подтик на всички живи същества, вследствие на което сегашният ход на живота е по-добър, отколкото ние си го представяме. Хранете към Бога онази вяра, която произтича от любов, от онази благодарност за всичко, което Той е направил за вас през хилядите векове. Всичко, което имате, вие дължите на Него. Че слънцето грее, че звездите изгряват, че вятърът вее, че водите и реките текат, че растенията цъфтят и дават плодове, че майките и бащите раждат, всичко това е от Бога. Въпреки това, Той седи тих и спокоен. Той казва: „Деца, използвайте всичко, което съм ви дал, радвайте се на благата, които съм ви дал, но не се [обленявайте], не се отдалечавайте от правия път, който сам ви поставил."

Сега вие ще питате, кой път да хванете. Че вие сте го хванали вече. Този път е пътят на любовта. Щом дойде в живота ви някакво противоречие, вие трябва да знаете, че сте нарушили нещо в закона на любовта. И тогава изявявайте онази разбрана любов, която води в пътя на живота. Изявявайте онази разбрана скръб и разбрано страдание, а след това и разбраната радост. Както има разбрана радост и разбрана скръб, така има и една неразбрана радост и една неразбрана скръб. Истинският живот седи в разбраната радост и в разбраната скръб. А любовта седи в разумното разбиране на светлината и топлината. Човек не може да прояви любовта, ако не разбира законите на светлината и топлината. Тази светлина и топлина, именно, действат в човешкия мозък, в човешкия ум. Светлината действа главно в човешкия мозък, а топлината действа в човешкото сърце, в човешките чувства, в дихателната система. Само при това положение може да става правилна обмяна между човешките чувства и мисли. А силата на човека произтича от неговите мускули, от неговото тяло. За да бъде силен,

човек трябва да има едно добре устроено тяло. За да проявява нормални чувства, той трябва да има отлична дихателна система, отлични гърди. За да има добри мисли, той трябва да има добре организиран мозък. Като разглеждам сегашните хора, според светлината, която имат, виждаме докъде са достигнели. По какво се отличава един човек, който върви по закона на любовта? По какво се познават Христовите ученици? Те тръгват да проповядват. Като срещнали на пътя си едно умряло куче, те казали: „Учителю, това куче смърди много.“ Христос им отговорил: „Колко са бели зъбите на това куче?“ Той не говори за миризмата на кучето, но за неговите бели зъби. От какво произтича лошата миризма? Ако спрете вниманието си на сегашните хора, вие ще видите, че от тях излиза толкова неприятна миризма, че трябва да употребяват козметични средства, различни парфюми, с които да маскират неприятната миризма. Аз не съм против външната козметика, но човек трябва да има и вътрешна козметика, да излиза от него приятна миризма. Има един козметически живот. Има мисли и чувства, чрез които човек може да се подмлади. Какви са тези мисли и чувства, няма да кажа. Трябва ли да дам възможност на един човек, да се подмлади и да отиде, да живее за себе си, да яде и да пие само, да направи безброй грехове? Ако се подмлади, той няма да живее за Бога, но ще живее за себе си. Не се позволява на човека да греши. Сега аз не искам да ви насърчавам, без да ви дам нещо, но казвам: Стремете се към един възвишен живот да постигнете всичко каквото желаете. Има неща, които още в този живот можете да постигнете, но има неща, които ще постигнете в бъдеще. Ще кажете, че сте стари вече. Аз не съм срещал стари хора на земята. Според мен, много малко стари хора съществуват. Аз наричам млади хора силните, а стари са умните. Възрастните хора пък са работливите. Следователно, като срещна един работлив човек, казвам: Този е възрастен. Като срещна един млад, казвам: Този е силен. Като срещна един стар, казвам: Този е учен човек. Умните хора са стари, работливите са възрастни, а силните са млади. В този смисъл бих желал да бъдете млади – силни, стари – умни и възрастни – работливи. И тогава, като изпълнява всеки на мястото си своята задача, ще ви се даде в наследство, каквото желаете. Мислите ли, че на сегашните държавници животът е лесен? Мислите ли, че е лек животът на добрите хора в Германия, в Англия, във Франция, в България и по всички части на света? Не се разрешават лесно въпросите. Който не знае, какво нещо е да се управляват хората казва, че е лесно да управлява човек. Вие управлявали ли сте да знаете, какво нещо е да

управлява човек? Вие били ли сте министър да знаете, колко е лесно да посрещнеш днес около 100–150 души и да изслушаш оплакванията и исканията на всеки от тях? Всеки разправя несгодите си, всеки иде да вземе нещо, а нищо не дава. Сега като наблюдавам моите слушатели, някои от тях си казват: „Дали се говори истината или не?“ За да знаете дали говоря истината, вие трябва да стоите по-високо от мен. Щом някой ме изпитва, как живея, той пръв трябва да ми покаже, как да живея. Аз съм готов да го слушам. Той иска да знае, какво нещо е истината, дали аз говоря истината. Истината е крайният резултат от опитностите на любовта. Истината е крайният резултат от опитностите, придобити от мъдростта. Крайният резултат на истината е дал свободата на човека да разбере, че той е завършил нещо, че той може да бъде полезен. Сега ако искате да знаете дали даден човек говори истината, дали е добър човек, можете да направите следния опит. Когато сте хремави, или трескави, или не сте добре разположени, идете при този човек и леко докоснете дрехата му. Ако е добър, ако говори истината, хремата или треската, или неразположението ви ще изчезне. Ако не е добър човек, ако не говори истината, треската и хремата ви няма да минат. Ние имаме пример в Евангелието с онази жена, която страдаше цели 12 години от кръвотечение. Като чу, че има един добър човек, който проповядва истината, тя леко се докосна до дрехата на Христа и кръвотечението ѝ моментално спря. Тъй щото, ако и вие във време на страдания, обърнете погледа и ума си към Бога и се допрете до дрехата на Неговата любов, скръбта ви веднага ще изчезне и в душата ви ще настане такава радост, каквато никога не сте изпитвали. И когато вие се докоснете до онази Божествена Мъдрост, до онази Божествена Истина, вие ще почувствате в себе си мощна сила, която ще ви направи граждани на цялата вселена. Всички около вас ще почнат да пеят и да се радват.

Сега ако сте хремав или трескав, направете следния опит. Идете в гората при някое старо дърво и турете гърба си на дървото, като кажете мислено: „Ти си много добра дърво.“ Наистина, старите дървета са много добри. И след това наблюдавайте, какво ще стане с вашето състояние. Ако състоянието ви изчезне, ако се подобри положението, това показва, че дървото е добро. Ако не се подобрите, дървото не е добро. Какво ще стане после? Дървото, което ви е помогнало, ще се обнови, ще се раззелени повече, а това, което не ви е помогнало, ще изсъхне. Ще кажете: „Вярно ли е това?“ Верни са моите думи. Така ще видите, че Бог се проявява в цялата природа и чрез всички живи същества. Тъй щото, не се съмнявайте в себе

си. Като се съмнява в себе си, човек унижава себе си. А като се съмнява в Бога, той причинява смърт на себе си. Унижението произтича от безверието в самите нас. А смъртта произтича от обезверяването в Бога. Затова ви проповядвам любов, вяра в Бога и вяра в себе си. Сега за сега това е смисълът на човешкия живот.

Живот, любов и дух, това е мощното в Божествения свят.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Двайсет и първа неделна беседа държана от Учителя на 19 март 1939 г., 10 ч.с.

София – Изгрев

Аз дойдох в света

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от 12 глава на Евангелието на Иоана, от 44 стих надолу.

Духът Божи.

По кой начин човек може да завърши своето учение, да издържи своя изпит? По най-добрия начин. Всеки живот има смисъл, когато се завърши добре. Всяко предприятие има смисъл, когато се завърши добре. Всяко учение има смисъл, когато се завърши добре. Всяка мисъл е на мястото си, когато даде добри резултати.

Сега аз ще се спра върху най-добрия начин. Кой е най-добрият начин на постижение? Любовта. Чрез любовта човек постига всичко. Тъй както сега хората разбират любовта, с тази любов те не могат да разрешат въпросите. Защо? Защото според тяхното разбиране любовта се състой в чувстване. Не, любовта не е чувстване. Любовта е най-чистата Божествена мисъл, която не може да се опетни. Който влезе в любовта, той не може да бъде недоволен. Ако си недоволен, ти не си в света на любовта. Любовта изключва всякакво недоволство. Ако има някакво недоволство в любовта, това се дължи на други някакви причини. Когато хората казват, че се обичат, а са недоволни, те не са в света на любовта. Те се самоизлъгват. Сега аз не се спирам върху вашите стари възгледи, но казвам: Каквито стари възгледи да имате, вие трябва да се откажете от тях. Дали доброволно ще се откажете от своите възгледи или насила, не е важно. Важното е, че един ден вие трябва да се откажете от старите си възгледи. Някой казва, че има особени възгледи. Каквито възгледи и да има, той трябва да се откаже от тях. Питате: „Защо човек трябва да се отказва? Не може ли без да се откаже?“ Каква полза от това да задържате старото в себе си? Като дойде новото, старото ще го поквари. Ако оставите мътна вода в чашата си и искате върху нея да налеете чиста и чистата вода ще се размъти. Затова, излейте старата, мътна вода настрана, измийте чашата

добре и сипете в нея чиста, бистра вода. Ако при старата вода сипете новата, нищо няма да излезе. Следователно вие трябва доброволно да се откажете от всички стари възгледи, които от памтивека сте имали за любовта, за мъдростта, за истината, за вярата и т.н. Казвате: „Как да се откажем?“ Божественият закон е следният: когато искат да ви заставят да се откажете от старото, ще ви заведат при извора, ще ви покажат изобилието на нещата и ще ви питат: „Готови ли сте да се откажете от вашите стари възгледи, от старата вода във вашето шише?“ Ще кажете, че и при това положение не се отказвате. Питам: ако при изобилието на извора не сте готови да се откажете от старото, как мислите, от умните хора ли сте? Ако не сте от умните хора, от кои хора сте тогава?

Често хората се запитват, кое е Божественото и кое не е Божествено? Божествено е това, което никога не се опетнява, което никога не се помрачава, което никога не умира, което никога не причинява страдания на човека, както на никое друго същество. Божественото, значи, не причинява абсолютно никакви страдания. То носи живот, радост, веселие и блаженство. Ще кажете: „Къде да намерим Божественото?“ Казвам, няма човек в света, който да не е опитал Божественото, само че едни са обърнали внимание на него, а други не са обърнали никакво внимание. Тия, които не са обърнали внимание на Божественото, казват, че Божественото не съществува. Представете си, че някой човек се намира в голямо затруднение: индивидуално, семейно, обществено и дохожда да голямо отчаяние. Търси някаква помощ, но никой не може да му помогне. Той решава да извърши някакво насилие в себе си, да се самоубие, но в този момент нещо проблесне вътре в него и състоянието му изведнъж се измени. Той намира изход от положението. Всичките му работи се решават. Това се дължи на Божественото в него, което в този момент му проговаря: „Не бой се, всичко ще се нареди добре.“ Щом човек се усъмни в Божественото, последното вече го напуща по една единствена причина, че хората искат да го подчинят на своите разбирания, да го ограничат, да го турят под нормата на своя живот. Каквото да правите, едно трябва да знаете: има нещо в света, което нито се ограничава, нито се хваща. То е светлината, то е Божественото в живота. Речете ли да хванете светлината по някакъв начин, тя веднага ще си замине. Обърнете ли се към нея, с желание да ви помогне, тя отново иде. Светлината никога не се налага, тя иде свободно. При най-малкото желание от страна но човека да ограничи светлината, тя веднага се оттегля от него, напуща го. Като изгуби

светлината, човек пак остава в тъмнина. От какво зависи желанието на човека да ограничава? Това зависи от желанието на човека да се осигури. Питам: Ако човек веднъж е осигурен, трябва ли втори път да се осигурява? Представете си, че някой човек се е осигурил в едно осигурително дружество, и то в най-голямото и сигурно дружество в света. Обаче, въпреки това, той пак се осигурява във второ, в трето дружество, които са по-слаби и не толкова сигурни. Питам: има ли смисъл да се осигурява вече във второто и в третото дружества. Ако сте осигурени за милиони и милиарди, какъв смисъл има да се осигурявате за няколко десетки или стотици хиляди лева? Това е циганска работа. Сега аз искам от вас да разсъждавате добре. Бог е същество, което не обича противоречията. Единственото нещо, от което Бог се отвращава, това са противоречията в човека. Той не е съгласен с противоречията на хората. Защо някой човек умира, не питайте за това. Защо се ражда, пак не питайте. Ама защо един трябва да ходи на училище, а друг на трябва? И за това не питайте. „Ама защо да не питам?" Това е друг въпрос. Ако човек не пита, защо някои неща стават по един начин, а други – по друг, Бог ще се отнесе към него много по-добре, отколкото, когато пита. Ако пита, не е лошо, но ако не пита, това е още по-добре. Ако не пита, по-добре ще бъде на човека. Ако пита, по-зле ще му бъде. Защо е по-добре за човека когато не пита, ще ви обясня със следния пример. Представете си, че една майка има две-три деца. Едното от тях е много бързо, непослушно и като огладнее, веднага иска от майка си да му даде нещо за ядене. Майката е заета с някаква работа, но то не иска да чака, няма търпение и постоянно безпокои майка си. За да се освободи от него, тя веднага му дава парче хляб, който намаже леко с малко масло и го изпраща вън. Другото дете, обаче, е послушно, търпеливо, готово да чака, докато майката се освободи, т. е. свърши работата си. Като види това, майката остава доволна от детето си и е готова да го възнагради. Като свърши работата си, тя взима едно парче хляб, намазва го щедро с масло, а отгоре на това туря и малко сладко. За да не я види първото дете, тя дава настрана маслото на послушното си дете и го възнаграждава. Детето се изяжда спокойно хляба и си мълчи. Същото се отнася и до възрастните хора. Ако отношенията на човека към Бога са неправилни, човек иска от Бога настоятелно, натрапва се, не може да търпи, мисли, че ако не вика и не протестира, няма да му се даде това, което му е нужно. Обаче, ако човек е търпелив, има вяра в Бога, не безпокои, Бог ще му даде филийка хляб намазана с дебел слой масло, а

отгоре и със сладко. На първия, който бърза, който роптае, Бог дава тънка филийка хляб, с малко масълце и без сладко. Непослушните деца, които не вярват в Бога, всякога излизат на първо място и постоянно викат и роптаят. И в религиозно отношение, когато на хората проповядват, искат да знаят, спасени ли са или не са, бързат да им се отговори. Той иска да знае, в кое небе ще бъде. Той никога не е ходил на небето, а иска да знае, в кое небе ще бъде. Той не е ходил никога на небето,а сега се интересува да знае, на кое небе ще бъде, като отиде на другия свят. Някои окултисти са писали, че съществуват три небеса. Може да са три, а може да са и повече. Аз вярвам във всичко, което другите казват, но аз зная само едно небе. При това, животът на небето е само любов. Там царува любовта. На небето живеят хора […], като вашите. По-хубави коси от техните никъде не сте виждали. Те не могат да се уподобят на нищо. Даже и с коприната не могат да се сравнят. Те превъзхождат всичко онова, което досега сте знаели. Всеки косъм, който те имат на главата си, е магически. Ако имате един косъм от едно същество от Божествения свят, вие ще бъдете цял маг. Ако имате един такъв конец, каквото пожелаете, всичко ще имате. С този косъм всичко ще можете да направите. Ако някое същество на земята има един такъв косъм, минава за най-щастлив човек. Достатъчно е да имате един приятел от съществата, които имат такива косми, той може да ви даде един от своите косми и да ви направи щастливи. Тези щастливи хора са щастливи по ум, по сърце, по воля и по тяло. Те са най-здравите,най-красивите, най-силните хора на света. Който има един косъм от главата на тия същества, той е в състояние да ръководи съдбините на цялото човечество. Понякога тия хора, които са получили един косъм от главата на напредналите същества, като слизат на земята, забравят за косъма и мислят, че силата не е в него. Щом почнат да мислят така, те изгубват косъма и от този момент работите им започват да вървят все по-зле и по-зле.

Сега някои от вас искат да знаят, вярно ли е това, което говоря. Пък и аз искам да знам, вярно ли е това, в което вие вярвате или не е вярно. Когато запитаха Христос, дали Иоан кръщава от името на Бога и Христос ги запита: „Какво ще кажете вие? От Бога ли е кръщението или от човеците?“ И те не знаеха какво да отговорят. Ако кажат, че е от Бога, ще излезе, че Иоан е пратен от Бога. Ако кажат, че кръщението е от човеците, ще трябва да отговорят, кой е дал тогава право на Иоана да кръщава. Те отговориха, че не знаят. Тогава и Христос им каза, че не знае. Вие искате

да знаете, изпълнявате ли волята Божия, или не я изпълнявате. Казвам: Ако всичко става, както вие искате, значи вие вършите волята Божия. Ако всичко не става, както ние искате, вие не вършите волята Божия. Когато казвам, че ако работите стават, както вие желаете, аз не разбирам вашата воля, но волята Божия. Защото, когато говоря за щастие, аз разбирам такова щастие, което е общо за всички хора. Благото, което аз имам е благо за всички. Здравето, което аз имам, искам да го имат и всички останали хора. Силата, която аз имам, искам да я имат и другите хора. Следователно всичко, каквото е потребна на мен, да бъде потребно и на другите и те да го имат. Това разбирам аз под думата Божествено желание. За да желае нещата правилно, преди всичко човек трябва да бъде посветен, да има в себе си възвишени Божествени мисли. Новото, което днес иде в света, е Божествено. Светът днес се намира в своята последна фаза. Сегашния век аз наричам железен век. Този век е накрая на своя живот. Думите желязо и цимент вървят заедно. По-нататък човек не може да отиде. Ако отиде по-нататък, човечеството ще умре. Желязото и циментът ще унищожат и последната капка на живота, която днес съществува. Ако сегашните условия на живота не се изменят, всички ще измрат, нищо няма да остане в живота. Новата епоха, която е влязла вече, аз я наричам златна епоха на човечеството. Аз я наричам още епоха на светлината, епоха на електричеството и на магнетизма. Като влезе тази светлина в умовете на хората, всичко, което днес е невъзможно за тях, ще стане възможно. Ще си послужа с един пример за изяснение на мисълта си. Представете си, че вие дойдете при мен и искате да станете приятели с моята ръка. Можете ли да станете приятели с нея? Не можете. Ако искате само от ръката ми да ви услужи в нещо, тя не може никога да ви услужи. Тя ще каже: „Аз съм под закон, не мога да направя нищо. Господарят ми не може без мен нито за момент. Ако се отделя от него за един момент само, аз ще напакостя и на себе си и на своя господар, при когото съм на служба. Аз нямам време, не разполагам нито с един момент да се отделя от господаря си.“ Нито ръката ми може да се отдели от мен, нито пръстът ми. Ако пръстът ми се отдели само за един момент от ръката ми, всичко с него е свършено. Ако моята ръка или моят пръст дойде при вас, нищо няма да направят. С кого трябва да се запознаете: с ръката ми, с пръста ми или с мен? Разбира се, че с мен трябва да се запознаете. Щом се запознаете с мен, вие ще имате каквато услуга желаете. Следователно докато човек не направи запознанство с Господа, никакво запознанство не може да направи с хората. Защото

хората са проявление на Бога. Тъй щото, искате ли нещо от хората, първо вие трябва да се запознаете с Бога. Не се ли запознаете с Бога, никаква услуга не можете да очаквате от хората. „Ама ние сме чада Божи.“ Какво разбирате под думата „чада Божи“? Като осиромашее, човек става чадо Божие. Тогава той говори най-много за любовта. Щом забогатее, за никаква любов не говори вече. Болният също говори за любовта, за помощта на хората. Здравият никога не говори за любовта, той не очаква помощта на другите. Той говори за много работи, но не за любов и помощ. Аз бих желал здравият да говори за помощ, а болният да мълчи като риба. Аз гледам, как някои хора не могат да носят скръбта. Като ги погледна, виждам, че лицето им потъмняло. Той се пържи като масло в тиган. Някой има вяра, има любов, а иска да разрешава въпросите, защо светът е създаден такъв, защо хората не живеят, както трябва и т.н. Това е самозаблуждение. Ако някой нарани ръката на някого, всеки друг, който се осмели да се приближи до този човек и да се ръкува с него, няма да бъде добър. Всеки, който се ръкува с този човек, ще му причини болка. И този човек ще счита всички ония, които му причиняват болка, за свои неприятели, за лоши хора. Той ще каже, че хората не знаят, как да се ръкуват, че му повредили ръката. Защо така? Защото се ръкува с болната си ръка. Ако се ръкува със здравата си ръка, всички хора за него ще бъдат добри, нормални. Значи аномалията не е в хората, но в неговата болна ръка.

Сега аз не искам да изнасям вашите възгледи, но да ви представя, какво нещо е Божественият живот. Какви са вашите възгледи, които носите от миналото, не ме интересуват. Те са ви предадени от вашите деди и прадеди. Когато Христос дойде на земята между евреите, мислите ли, че те не бяха религиозни? Те бяха избран народ. При това, Бог изпрати своите пророци между евреите и те писаха книги. После, като дойде Христос между тях, те Го питаха: „Ти ли ще ни учиш?“, „Кой те изпрати?“, „На нас Мойсей ни е говорил“, „Ти ли ще оправиш света?“ и т.н. Всички евреи се мислеха за правоверни. Питам: Христос ли беше правоверен или тогавашните религиозни хора бяха правоверни? Историята показва, че от деня, в който евреите пожертваха Христа, не видяха бял ден. Ще кажете, че са били лош народ. Не е там въпросът. Днес всички хора са евреи. Няма нито един човек в света, който да не е евреин. Без изключение днес всички хора са евреи. Ще каже някоя, че не е като еди-коя си сестра.

Сега, като говорите за една незнайна любов, вие не разбирате

реалността на любовта. Щом е така, не говорете за любовта. Като говоря за любовта, аз говоря само за сенките на любовта. За любовта аз още дума не съм казал. Ако кажа само една дума от любовта, всички ще бъдете мои последователи. Ако кажа само една дума от любовта, нито един болен или сиромах няма да остане. Всички ще бъдете здрави, бодри и силни и каквото ви кажа, ще го направите. Казвате: „Защо тогава не ни кажете нещо от тази любов?“ Готови ли сте да се откажете от старото? Сега аз не искам да се отречете външно, хората да ви знаят, че сте се отрекли. Самоотричането не е външен процес, да си туриш пепел на главата, както в старо време са правили, нито да се изпъчиш, да дадеш вид, че си направил нещо. Самоотричането спада към съвсем друг вид свят. Да се отречеш от себе си, това значи да възприемеш онази чиста Божествена мисъл. Отрече ли се по този начин, човек ще бъде проводник на великото, Божественото в света. Казвате: „Къде е божественото?“ Като четете свещеното Писание, казвате, че това, което Христос е казал е написано в тази книга. Как мислите, това, което е написано в тази книга, това ли е всичкото, което Христос е казал? Ако през някоя тиха, спокойна, звездна нощ излезете вън и погледнете това небе, осеяно от безброй звезди, какво ще кажете? Струва ли си този театър, това представление, което виждате вън? Какво по-хубаво представление може да има от изгряващото слънце? С какво можете да сравните това представление? Колко трябва да платите за билета на това представление? От началото на света до края Бог ви е дал свободен билет да присъствате на всичко, което Той е създал и въпреки това, вие пак сте недоволни. Какво повече искате? Вие искате един затвор с четири-пет стаи, с няколко ограничени затвори, с кревати в стаите, на които болните лежат. Божественият живот изключва всякакви затвори, всякакви кревати, юргани, всякакви одумвания, всякакви лоши мисли и чувства. Що се отнася до човешкия свят, всички тия неща са на мястото си, но дойде ли до Божествения свят, тия неща са изключени там. Някой се оплаква,че жена му не го обича. Аз нямам предвид вас, защото в света има милиони мъже, които жените им не ги обичат. Това е на земята, обаче, в Божествения свят отношенията между мъже и жени са съвсем други. Там ще срещнете една жена само един път. Ще си поприказвате с нея и втори път няма да я срещнете. След това ще срещнете друга някоя, пак ще си поприказвате и ще се разделите. Обаче, това, което чуете и видите, ще ви вдъхнови толкова, че ще го помните с години. Като ви домъчнее, пак ще срещнете една жена, но не същата. Мнозина мислят, че отношенията между мъжете и

жените в Божествения свят са като тия на земята. Не, отношенията между мъже и жени в Божествения живот са чисти, идеални. Там не съществува помен от никаква ревност, от никакво подозрение. Там не може да става никакво престъпление. Защо? Там има много каси и всички са пълни със злато, но при всички стои по един стражар. Кой ще посмее да бръкне в една от тия каси? Там не може да става никакво престъпление. Там всички същества имат съзнание. Вие не разбирате, защото разглеждате въпроса на мъже и жени. Аз не разглеждам никакъв женски или мъжки въпрос, нито се спирам върху въпроса на децата, на учителите и на всички останали. За мен целокупният живот, както се проявява, представя едно цяло. Бог се проявява в целокупния живот като едно цяло. Той се проявява и в майките, и в бащите, и в децата, и в слугите, и в господарите, и в растенията, и в животните по особен начин. Бог се проявява и в малките мушици. Това не значи, че Той се проявява изцяло в тях, но в малката мушица се проявява и Неговата разумност.

Казвам: Настанало е време, когато вие трябва да имате нови възгледи за живота. Вие сте чели много цитати и мислите, че като отидете на онзи свят, ще ви посрещнат тържествено. Не, вие първо трябва да разберете смисъл на този живот, а после ще разберете смисъла на задгробния живот, както и смисъла на смъртта. След като живее известно време, тогава човек ще разбере, защо трябва да умира. След като умре, тогава пък, човек ще почне да мисли, защо трябва да оживее. Значи, човек първо трябва да мисли, защо трябва да живее, а после да мисли, защо трябва да умре. И в смъртта има нещо добро. Тя е един от великите ангели, който започва да говори с вас. Кога? Когато умрете. Той ще те пита: „Ти мислиш ли да се занимаваш с посредствения живот? Ще вършиш ли още тези престъпления, които досега си вършил и с които си опетнявал името Божие? Ще храниш ли в себе си още такива лоши мисли и чувства?“ Като не разбира смисъла на живота, човек казва: „Защо Господ е създал този свят да си играе с нас? Защо ми е дал тази лоша жена да ме мъчи?“ Мислиш ли така, ти вече си опетнил името Божие в себе си. Бог ни най-малко не те е пратил на земята да носиш една жена на гърба си. Господ не е изпратил и жената да носи един мъж на гърба си. Жената е символ на живота. Щом живееш, ти си жена. Щом мислиш, ти си мъж, разумно същество. Значи, животът има смисъл, само докато мислим. Без мисъл животът не може да бъде щастлив. Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че те не мислят. Мисълта е храната на живота. Ако не мислиш както трябва, ти сам ще се

отровиш. Като се намерят в затруднение, хората казват: „Като дойде Христос, работите ни ще се оправят." „Той е любов." Какво нещо е любовта? Любовта е онази чиста, Божествена мисъл, която излиза от Бога. Ако живеем според тази любов, Бог ще заличи нашите грехове. Много хора казват: „Дотегна ни да живеем на земята, ще отидем в онзи свят." Как може да отиде той на небето? Небето е място на любовта. Ти си живял на земята без любов, в света на безлюбието, а искаш изведнъж да отидеш на небето, в света на любовта. От небето, от света на любовта човек може доброволно да слезе, но от земята той не може по никой начин да отиде на небето, в света на любовта. За да отидеш в небето, от небето трябва да дойде една душа, която носи любовта в себе си, да слезе на земята, да се свърже с теб и така да те занесе горе. Ако мислите, че с вашите мисли, чувства и желания можете да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Аз съм минал през този изпит и зная, че е така. Ще дойде някой да ми разправя особени философии. Аз зная всички философии на света, аз съм минал и през страдания, и през радости, познавам и сиромашията, и болестите, и здравето. Много неща зная аз, но едно е важно: човек трябва да се храни с чистата Божествената мисъл. Това е човекът. И като се храни с тази мисъл, той може да бъде здрав, силен, богат, щастлив. Това е проповядвал и Христос. Да любиш, това значи да се храниш с чистата Божествена мисъл. Когато тази храна влезе в теб, тя ще те оживи. Това е възкресението, това е оживяването, това е ставането. Когато някой се пита, защо трябва да се храни, аз казвам: Ти трябва да любиш, за да се храниш с чистата, Божествена мисъл. Като се храниш с тази мисъл, ти ще възкръснеш. Без тази мисъл никакво възкръсване не може да съществува. Ще кажете, че не искате да се отричате. Казвам: Вие сте вече при новото, при светлината на днешния ден. Какво ще правите при това положение? Искате или не искате, ще се отречете. Има ли нужда при светлината, която имаме днес да ви запаля няколко свещи? И след това има ли нужда да ви казвам, да вярвате в тези свещи? Ще бъде смешно това положение. Милиони свещи не могат да се сравнят с тази свещ, която Бог е запалил. Внесете тази свещ в себе си и не се страхувайте. Божествената мисъл носи живот, Божествената мисъл носи щастие. Божествената мисъл носи сила, Божествената сила носи здраве. Божествената сила носи в себе си всички блага, всички добродетели, които човек в света търси. Сега вие се оплаквате, че сте нещастни. Защо не се спрете в себе си и кажете: „Господи, искам да Ти служа." След това да не дойдете, да казвате на мен, че искате да служите на

Бога. Не, това човек трябва да каже в себе си. Христос запита Петра: „Петре, обичаш ли ме?“ – „Обичам те, Господи.“ Три пъти го запита Христос, но огорчи се Петър. Той мислеше, че обича Христа и е готов на всякаква жертва за него. С това Христос искаше да му каже, че неговата любов е още слаба. Петър каза на Христа: „Господи, всички да се откажат от Теб, само аз няма да се откажа.“ – „Тогава паси овцете ми.“ Когато запитаха Петра: „Да не си и ти от неговите ученици?“ Той отговори: „Не съм.“ Три пъти се отказа от Христа. На третия път той си спомни думите на Христа и горко заплака. Тогава той погледна Христос, който му каза: „Петре, Петре, ти си още старият Петър, не познаваш още себе си.“ Като излезе вън и плака, върна се при Христа, Който му каза: „Иди сега да пасеш моите овце с онази любов, която не плаче.“ Докато плачете, вие не сте в любовта. Вашият плач трябва да престане. Докато се безпокоите, вие не сте в любовта. Докато мразите, вие не сте в любовта. Докато търсите правото си, вие не сте в любовта. Щом дойде любовта, вие имате вече всичко. Смешно е, когато любовта посети човека, да се държи той за старото. Представете си, че вие сте наследили едно наследство от десет милиона, които напълно са ви осигурили. Но в същото време имате да взимате отнякъде хиляда лева. Щом сте осигурени с десет милиона, вие трябва да бъдете готови да се откажете от хилядата лева. Следователно когато Божественото дойде в човека и донесе своето изобилие, той трябва да бъде готов да се справи с малките мъчнотии, които има в живота си. Обаче, ако Божественото не дойде, невъзможно е ние хората при сегашните условия на живота да се примирим и да се обичаме. Сега, като наблюдавам съвременните хора, виждам за какво мислят. Вървят мъж и жена заедно и си гугуцат. Обичат се двамата. По едно време жената види един красив мъж и го погледне. Но в това време мъжът ѝ гледа към нея, защо си позволява да гледа чуждите мъже. И тя уплашена, не смее да погледне към мъжа си. Тя не смее да му каже, че този човек ѝ харесва. Така става на изток. На запад, обаче, в Америка, например, когато мъжът види някоя красива жена, той я поглежда и прави сравнение между своята жена и нея. Като ги сравнява, той се запитва, коя от двете би обичал повече. Същото прави и жената, когато види някой красив мъж. Двамата вървят, обаче и мислят за едно и също нещо. Който ги види, ще каже, че мислят за нещо сериозно. Мъжът си мисли и си казва, че жената няма право да мисли за друг мъж, освен за него. Този мъж е прав в едно отношение. Ако мъжът може да се постави на мястото на Бога, това значи: „Ти нямаш право да мислиш за други богове,

освен за Единния Бог.“ Един е Бог в света. Тази мисъл е права. По отношение на Бога е така. Той е единственото същество в света, което мисли право. По своята мисъл човек трябва да мяза на Бога. Под думата „човек“ ние разбираме съществото, което не прави пакости на никого. Всеки друг човек, който прави пакости, за него Христос е казал, че той отначало още е човекоубийца. Този човек не разбира Божите пътища. Той не знае, че Бог не умира. Той е същество, което не струва [хас] на Бога. Жената не обича други жени да харесват мъжа ѝ. И мъжът същото. Но представете си, че жената на някой мъж се разболее до умиране. Няма ли да бъде съгласен този мъж да извика един лекар, който може да помогне на жена му? Той ще бъде доволен, че този лекар пипнал пулса на жена му, подържал ръката ѝ, преслушал сърцето ѝ. Той е доволен, защото след това здравето на жена му ще се възстанови. Има ли някакво престъпление в това? Никакво престъпление няма. Това, което внася живот в човека, е Божественото начало. И жената трябва да се радва, ако се намери някоя лекарка, която може да помогне на мъжа ѝ да възстанови неговото здраве. Има право да се сърди жената, когато мъжът ѝ срещне една жена, която го разваля. Докато не я е срещнал, той е бил трезв човек: не пие, не пуши, не ходи по кафенета. Той започва да се връща късно от работа, по цели нощи не се връща, гневи се на жена си и т.н. Всичкото зло на тази жена не е от Бога. За такъв човек се казва, че е отначало человекоубийца. Когато вие сте неразположени, това се дължи на онзи, който отначало е человекоубийца. Той се е настанил, вас. И когато имате едно добро разположение да правите добро, у вас е Бог, който се проявява като човек – нищо повече. Когато обичате всички хора, това е Бог във вас. Когато не обичате всички хора, това е онзи, който отначало е человекоубийца. С други думи казано: щом се обиждаш, щом се дразниш от един поглед, това е онзи, който отначало е человекоубиец.

Сега ви казвам: Скоро ще дойде Онзи, който носи чистата мисъл. Ще ми бъде приятно, ако го приемете и му станете последователи. Но скоро ще дойде при вас и онзи, който го убива. Много ще ми бъде неприятно, ако го приемете и ако му станете последователи. Това е заради вас, не е заради мене. Той е лъжец. И ако вие го послушате, не можете да бъдете щастливи. Онзи, Който внася светли мисли в ума ви, топли чувства в сърцето ви, Онзи, който внася живот в душата ви и ви помага навсякъде, Който подига и вас, и дома ви, и народа ви, и цялото човечество, Той е Бог, Който иде в света. Днес всички хора са се разделили помежду си, делят земята, но Той

иде между всички народи, събира всички добри хора и ги обединява в една мисъл. Той иде в света като светлина. Той пита днес всички народи: „Какво правите? Защо спорите помежду си?“ Как ще се решат въпросите между тия народи днес? Разправят, че някога Александър Велики ходил в Индия, дето се натъкнал на един особен случай, който днес разправят като анекдот. Един добър човек купил една нива от един свой познат. Като орал нивата, намерил едно котле пълно със злато. Той веднага занесъл котлето със златото на притежателя му и казал: „Аз купих от теб само нивата, но не котлето със златото. Вземи си котлето назад.“ – „Не, аз продадох нивата с котлето. В себе си имах определено това желание да вземеш нивата заедно с котлето.“ Купувачът не искал да вземе котлето, но и другият не го приемал назад. Въпросът се отнесъл най-после до съда. Те разправили, как седи въпросът. След дълго мислене, съдията казал: „Вие имате ли деца?“ – „Имаме.“ Онзи, който продал нивата, имал момче. Купувачът имал момиче. Тогава съдията издал присъдата: „Оженете вашите деца и дайте нивата с котлето на тях.“ Сега и на вас казвам: При всички противоречия, при които се намирате, оженете вашите деца и дайте им нивата с котлето, пълно със злато. Нивата и злато представят добрия живот, т. е. добрата мисъл в живота. Тъй щото, добрата мисъл и добрият живот, това е за добрите хора, които ще дойдат в бъдеще и които днес съществуват в света. Онези от вас, които искате да изпълните волята Божия, знайте, че добрият живот е за вас и Божията мисъл е за вас. Христос казва на едно място: „Аз дойдох да им дам живот. Нова заповед ви давам. Ако ме любите, ще пребъдете в Отца ми, както аз пребъдвам в Него. Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Като слушаха тия мисли от Христа, приеха ги буквално. Христос искаше да каже: „Ако се храните с Божествената мисъл и с Божествения живот, който излиза от мен, вие ще имате живот в себе си. И всеки, който се откаже от Божествената мисъл и от Божествения живот, които са в мен, нямате живот в себе си.“ Това е Христовата мисъл. Това учение всички може да го приложи. Мнозина очакват последния ден да възприемат това учение, когато ги заровят в гроба. Не, тогава те нищо не могат да възприемат. Като ги заровят в гроба, ще дойде жена им да плаче отгоре им и да казва: „На кого ме оставяш?“ Той ще отговори от гроба: „Оставям те на Господа. Аз отивам да изплащам греховете си, а ти, която оставаш на земята да живееш, гледай да живееш по друг начин, а не както си живяла досега. Не плачи за мен.“ Наистина, жената не трябва да плаче, но да се моли, да го извади от гроба. Нека

всички негови близки и приятели се съберат около него и започнат да се молят да оживее, да излезе от гроба. Ако те не могат да го съживят, поне да се молят да дойде някой от невидимия свят, да го вземе, а да не става нужда, да му правят гроб. Нашият живот е пълен с гробове. Аз съм против гробищата, против гробовете. Всяко лошо чувство, всяка лоша мисъл и всяка неправилна постъпка, това е един гроб. Всяка хубава мисъл, всяко хубаво чувство и всяка добра постъпка, това е живот. Те нямат гробове. Може ли да направите гроб на една красива мисъл, на едно хубаво чувство и на една правилна постъпка? Трябва ли да плачем на една хубава мисъл и на едно благородно чувство? Те не са умрели, те са живи. Да се радваме на онова, което сега се ражда. То е новото в света. Сега аз не искам да се плашите, но казвам: Вие сами си изкопавате гробовете. Със своите лоши мисли и желания сами си правите ковчези. Престанете да създавате условия за ковчези. Аз не желая да образувате такива условия, нито да държите в ума си мисълта, кой ще ви погребва, когато умрете. Когато Илия замина за другия свят, какво остави след себе си? Той остави само кожуха, който беше взет от неговия слуга Елисей. За Елисея беше привилегия да вземе кожуха на господаря си. И като го взе, той удари реката Йордан с нея и я раздели на две. Когато казвам, че едно от напредналите същества от невидимия свят има толкова сила, че само с един от неговите косми можеш да правиш нещо много, вие се чудите, как е възможно това. Как е било възможно с кожуха на Илия да се раздели реката на две части? Тъй щото, дойде ли ви някаква скръб, вземете кожуха на Илия, ударете с него реката и кажете: „В името на Господа на Илия да се премахне тази скръб.“ Скръбта, това е реката, върху която Елисей удари. Като се намерите пред някакво страдание, вие казвате: „Ще се пукне сърцето ми от скръб.“ Защо не кажете като Христа: „Господи, в Твоите ръце се предавам.“ Вие нямате дрехата на Христа. Къде отиде мантията на Христа? Ако днес я намерят, тя би струвала милиони. Днес тя се пази някъде съкровено. Ако имате чиста мисъл, вие бихте имали едно малко парченце от мантията на Христа. Ако имате една малка част от мантията на Христа, все едно, че имате цялата мантия. Мантията на Христа носи живот в себе си. Тъй щото, като се намерите пред някаква мъчнотия или скръб, кажете в себе си: „В името на този Господ, Когото Христос проповядваше, вдигам своята скръб.“ Кажете и ударете с мантията. Или ако имате парченце от Христовия кръст, вземете го, ударете с него и кажете: „В името на този кръст, на който беше разпнат Онзи, Който проповядваше Живия Господ, вдигам всякаква скръб от себе

си.“ Кажете така и вижте, ще остане ли след това нещо от тази скръб? Знаете ли на какво мязат съвременните хора? Те приличат на онзи търновски адвокат, който пътувал от Търново за Севлиево. Като минавал през едно гора, разбойници го нападнали и започнали да търсят из джобовете му, да намерят пари. Но нищо не намерили. Като не могли да вземат нещо от него, те започнали да го бият, защо не носел пари със себе си. „Ти трябваше да носиш поне хиляда лева. Ами защо носиш тези кобури в джобовете си?“ – Той носел два кобура. – „За зор заман ги нося.“ По-голям зор от този има ли? За да не го бият, той трябваше да носи в джоба си поне хиляда лева, а не два кобура. Всички хора носят по два кобура, но всъщност знание им трябва. Ако не носиш знанието в себе си, т. е. хиляда лева, ще бъдеш бит. В такъв случай кобурите нищо няма да те ползват. Единственото мощно нещо в света, това е Божествената мисъл. Сега аз не искам да ви поощрявам, но искам да се справите със своите мъчнотии. Често тия мъчнотии ви докарват в отчаяние. Някой казва: „Не ми се живее, не ми се работи вече.“ Аз бих желал вашият живот да бъде пълен с радост и веселие. При най-малката скръб да се намерите, кажете: „В името на този Господ, Когото Христос проповядва.“ Кажете като Христа: „Аз и Отец ми едно сме.“ Голямо самообладание имаше Христос! Като се намери разпнат на кръста, Христос каза: „Елои, елои, лава савахтани!“ Най-после Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си. Аз зная, че Ти ще оправиш тази работа.“ Като предаде Духа си в ръцете на Бога, изгуби ли нещо Христос? Той живееше с една велика Божия мисъл, в която не се поколеба нито за момент. Такава беше волята Божия. Когато учениците му го видяха след възкресението, Той им каза: „Не се допирайте до мен, защото не съм възлязъл още при Отца си.“ Той възлезе при Отца си, защото показа своята любов. Ако съвременните хора не могат да понесат малките страдания, които им се дават, къде е тяхната вяра? Като дойде едно страдание, всеки от вас трябва да бъде радостен. Не казвам, че е лесно да носи човек страданията и мъчнотиите си. Не е лесно да се огъва човек. Мъчно е човек да се преклони. При всички случаи на страдания, той се запитва, защо е така? Защо Господ е направил така света? Това е неразбиране. Който люби, той мисли по един начин. Който не люби, той мисли по друг начин. Следователно, слънцето грее за онези, които обичат. Тъмнината, нощта е за онези, които обичат. Радостта е за онези, които носят Божествената мисъл, а скръбта е за онези, които не носят Божествената мисъл. Имате двама души. Единият се радва, другият скърби. Който скърби, той не може да се

радва. И който се радва, той не може да скърби. Така е днес. Онзи у вас, който скърби, може да стане радостен, само ако му кажете, че можете да му услужите във всичко, каквото той иска. Радостният ще му помогне. Следователно скърбящият зависи от онзи, който се радва. Следователно, онзи, който се радва у вас, това сте вие. Кой е онзи, който скърби? Това пак сте вие, които не разбирате себе си. Всеки, който не разбира себе си, той скърби. Който разбира себе си, той се радва. Затова ви казвам: Аз искам да разбирате себе си, за да се радвате. Като разбирате себе си и като се радвате, вие ще се справите с миналото на вашето неразбиране. Казва Христос: „Който не вярва в мен, не вярва в Отца, Който ме е проводил. Аз дойдох виделина на света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мен.“

Казвам: Новото в света е един вътрешен опит. Направете един опит, но не такъв опит да кажете, че се отричате от старото. Не, вие ще носите старото със себе си. Трябва да ги примирите новото и старото. Когато Христос дойде на земята, Той ходеше в храма, но не да проповядва. Той отиваше в храма да види, как извършваха службата тогава. Сега вие искате, целия свят да се измени, че тогава да живеете добре. Сега вие искате, целият свят да се оправи, че тогава да живеете добре. Не, ние трябва при сегашния порядък, при сегашните условия, в сегашния [храм] трябва да живеем добре. Служителите могат да имат свои, особени разбирания. Нека си имат. Но Христос ни най-малко не измени своите възгледи. При Христа доведоха една блудница и Го запитаха: „Според Мойсеевия закон ние таквиз ги убиваме с камъни, а ти какво казваш?“ Христос се наведе на земята и пишеше с пръст. После Той вдигна главата си и каза на жената: „Жено, има ли някой тука?“ – „Никой,Господи.“ – „Осъди ли те някой?“ – „Никой, Господи.“ Христос каза на събралите се около Него: „Който счита себе си за безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.“ Като чуха тези думи, всички се разотидоха. Тогава Христос каза на жената: „Иди си дъще, нито аз те осъждам, но не съгрешавай повече.“ И Бог всякога ни прощава, но с оглед на желанието си да отидем в света и да не грешим. Днес светът се нуждае от хора, които да проповядват Божественото учение. Христос казва: „Голяма е жетвата, но малко са работниците. Молете се на Господа да изпрати повече работници.“ Сега и аз ви казвам: Молете се на Господаря на жетвата да изпрати повече работници, които да се опретнат, да работят, кой както разбира. Като казвам, че всеки трябва да работи, както той разбира, имам предвид, като желаете щастието за себе си, желайте го и за

другите. Вашето здраве, вашето щастие, вашата сила нека бъде общото благо и за всички хора на земята. Не е въпрос да се отречете от богатството, от силата си, от щастието си, но турете вашето благо в ход, като жертва за изпълнение волята Божия. Турете ума си, сърцето си и волята си в жертва за служене на Бога и ще видите тогава, какви ще бъдат отношенията и на Бога към вас. „Аз дойдох виделина в света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мен. Аз дойдох в света, за да утеша всеки, който скърби. Аз дойдох в света, за да утеша онези, които до сега не са почувствали Божията любов или любовта на своите ближни.“ Бог е дошъл в света да отвори сърцата на всички хора, за да може Неговото благо да потече през всички сърца. Сега желая на всички ви да се подмладите. Аз не искам да ви виждам стари, да се готвите за умиране. Аз искам всички да се подмладите, да станете на 33 години, всички да бъдете бодри, свежи и да кажете: „Господ с нас и ние с Него.“ Сега искам като войници да отидете в света, да се борите, да победите и Божието благословение да бъде върху всички вас. На всички в света пожелавам това. То е новото, което сега иде в света.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Двайсет и втора неделна беседа от Учителя, държана на 26 март 1939 год., 10 ч.с.
София – Изгрев

Доста е на деня

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще взема само половината от един стих: „Доста е на деня неговото зло.“

Духът Божи.

Злото в света съставя една от великите тайни, нещо, което не е разрешено. Не му знаят произхода. Говорят за злото и все искат да се освободят от него. То е, което господарува на света. Хората умират по причина злото. Те се карат по причина на злото. Те се карат по причина на злото, че се мислят един на друг, пак е по причина на злото. Всичките противоречия, от които съвременният свят страда, пък и онези, които са били преди нас и тези, които са след нас, все злото е. Всички говорят за злото, търсят начин да се освободят от него, но не са намерили още един метод да се справят. Съвременните човеци се намират в положението на онзи анекдот, в един хамбар се навъдили хиляди мишки, богат бил хамбарът с жито. Той имал една дупка, през която котката хващала по една и друга мишка, изваждала от хамбара и най-после казват, какво ще се прави с този неприятел. Нарушава нашето щастие, не можем да ядем житото свободно. Когато сме най-весели, ще влезе и ще вземе един от нас и след като разисквали дълго време, една млада мишка казва: „Мене ми дойде една светла идея.“ – „Каква е?“ – „Да ѝ окачим един звънец, та като идва, да я чуваме.“ Една стара мишка попитала: „Кой ще окачи звънеца?“ Така е по отношение на котката и мишките. Но по някой път котките не са толкоз лоши и в тях има човеколюбие. Аз да ви кажа за една човеколюбива котка. Живееше в дома на един наш приятел единствената човеколюбива котка, която съм виждал. Хване една мишка в къщи, извади я на поляната, играе, играе с нея, че след това я пуща да си върви. Казва ѝ: „Да си вървиш, да не правиш пакост, ще дойде друга котка, ще те изяде.“ Иде пак отвън, хване някоя мишка там, на поляната, донесе я в къщи и на нея ѝ казва: „Влез да си поядеш, господарят е доста богат.“ Онези, които са се наяли в къщи,

изважда ги навън. А онези, които са гладни, ги въвежда в къщи. Човеколюбива котка. Сестрата казва: „Аз се чудя, нашата котка нито ги яде, нито ги дави, но само ги изнася навън и външните внася вътре.“ Казвам: човеколюбива котка. И действително, тази котка се е домогнала до едно положение разумно. Ако ние бихме постъпили със злото и доброто по този начин, както котката, ние щяхме да бъдем на мястото да разрешим един от важните въпроси. За злото, когато запитали един от най-видните хора учени, хора от Египет, попитали го, какво нещо е злото, той само си свил устата. Не може да се говори за злото. Днес ние говорим за злото. И затова не можем да се освободим. Говорим за злото, постоянно го хокаме, каквото стане все на него го отдаваме. Не трябва да говорим за злото лошо.

Казва сега Христос: „Доста е на деня неговото зло, не притуряйте повече.“ Христос казва: „Толкоз, колкото е, то е достатъчно, не притуряйте.“ Доста му е. Не притуряйте, понеже, ако притуриш, тогава няма да има място за доброто в света, което трябва да функционира. Казвам: Трябва един научен метод. И светските хора, в туй отношение и духовните, които са едва философски се справят и религиозните хора мъчно се справят те със злото, понеже е един вътрешен принцип, който нарушава спокойствието на човека. В един момент, когато имаш най-хубавото разположение, тогава злото ще наруши мира ти. Някой човек е присаден със злото, злото е една присадка. Кога стана присадката, знаем този Библейски разказ, аз го наричам онзи философ на черната ложа, който влезе в райската градина и казана жената: „Как така, вие, които изучавате такива неща, – (понеже Адам беше зоолог, а пък Ева изучаваше ботаника, Ева беше във втория семестър на ботаниката) – казва той – вие се занимавате с изучаване на тия растения, как не сте обърнали внимание на тия плодове и който ги яде, магическа сила добива.“ – „Нашият учител на нас ни каза, (ний имаме един учител по ботаника, който ни каза) че са отровни.“ – „Не, – казва – криво сте разбрали, в деня, в който човек яде първия плод от това дърво, ще победи злото.“ Той присади злото. И тъй жената минава и някои се сърдят на Ева, че е яла от забраненото дърво, но вие всеки ден ядете от това дърво. Понеже беше забранено да се яде от дървото на живота, беше забранено да се яде от дървото на познание доброто и злото. Но вие, всеки ден, най-малко три пъти ходите веднъж сутрин, веднъж на обед и веднъж вечерно време и ядете от това дърво. До тогава, докато ядете от това дърво, вие не можете да имате един здрав организъм. То е като онези китайци, които употребяват опиум. То е като

онези, които употребяват виното за утеха. Човек от голяма скръб употребява виното да забрави скърбите.

Та казвам: Онова, хубавото, което нарушават хората, вземете целия свят днес е един военен лагер, имаме една култура, християнска култура. Видни хора, учени, философи при това, един въпрос, който и децата може да го разрешат, те не могат да го разрешат. Кое е онова, което ги спъва? Има една хипноза. Онези, които изучават закона на хипноза, те се отличават със следното: Ако се постави един човек в хипнотически сън, събудят го, напишат с тебешир една линия и казват: тук има една стена и като дойде той до тебеширената черта, казва – не може да я мине. Ти виждаш само една тебеширена линия, а този в хипнозата, вижда цяла стена, която е непроходима. Например, на съвременните хора, ако им кажеш да обичат Бога, казват: невъзможно е. Казват, не е от естеството на човека да обича, невъзможно е. Всеки, който е в този хипнотичен сън, невъзможно е заради него. Но онези, които са се пробудили, те ще видят, че няма препятствие. Да допуснем сега, че имаш един враг, както и да обясняваш, някой път двама братя или две сестри, умрял баща им, по-големият брат взел двоен дял и другите братя и сестри го намразят, че не се срещат. Тези поне са родени от един баща и една майка, какво ги спъва, каква е причината? Причината е чисто материална. Ако големият брат и голямата сестра бяха взели толкоз, колкото средния брат и малката сестра, въпросът щеше да бъде добре.

Казвам: сегашните възгледи, които имаме, аз говоря за хора, които се приготвят за един живот, който иде. Този живот ще дойде и ще ви намери. Едно дете, когато лази, аз считам, това е първата фаза на живота. Първата година и втората година лази, но в него се явява желание да се изправи. Идеалът на туй дете е да се изправи. След като се изправи, този идеал е до 7-та година, после идва втори. Когато детето е от 7 до 14 години, тогава е животът на чувствата. Тогава изобщо момичетата и малките момчета са нервозни. Обичат да се сърдят, недоволни са от майката. От 7 до 14 години намират се в малко трудно положение. Следните 7 години, от 14 до 21 година, има един период на човешкия ум. Тогава децата започват да поумняват. Ако са в училище пишат стихотворения, поезия, хубави писма. Когато са между 7 и 14 години, обичат да си дърпат косите. [Когато някои възрастни хора си къдрят косите.] Веднъж гледах две деца, турили ги в две люлки, едното дете около 2 години, а другото 3 години. На едното дете от 2 години дали една ябълка, а другото няма ябълка. По едно време онова дете

на 3 години, гледам, хвана другото дете за косата, разтърси го и взе ябълката. Онова дете започна да плаче, а другото го гледа. Току изведнъж дойде на ум на малкото дете и то като постави ръката на главата на другото дете, раздруса го и то му взе ябълката и пак го гледа. Аз седя и наблюдавам. Казвам: браво. „Ти може ли да мислиш, тази ябълка като я вземеш, какво ще може да направиш, може ли да я посадиш? Ти си малък, та като седиш в люлката, може ли да посадиш семето? Ти нямаш право да ядеш.“ Така му каза детето, което беше на 3 години. Онова малкото, гледа го, разсъждава и му казва: „И ти с люлката, и ти не може да я посадиш, и ти нямаш право да я ядеш. Ние и двамата като я изядем няма да можем да посеем семето.“ Това е мое философстване. Не че така мислят тия деца. Съображенията им са други, за да постъпят така. Това са наследствени черти. Виждам ред поколения, 10, 15 поколения, какви са били егоисти хората. Това дете на 2 години казва: „Едно време моят дядо как вземаше ябълките?“ – разтърсва другото дете. Погледа го малко и казва: „И аз ще ти покажа моят дядо, как ги вземаше.“ Сега туй е второ тълкувание. И трето тълкувание може да ви дам. Първото мое тълкувание 25% е вярно. Туй е 50% вярно. А третото: Така Господ ми е дал сила, искам да те опитам, като взема тази ябълка, Господ ти дал любов да видя колко ме обичаш. Може ли да ми я дадеш, да видя твоята любов, до де си дошъл. Той погледна, помисли и казва: „Не, не мога да отстъпя ябълката, не съм израснал, чакай и аз да опитам твоята любов.“ И взе ябълката назад. И двамата опитаха любовта си, седяха и се гледат. Най-после, знаете ли, какво направиха тия деца? Простряха ръцете си и започнаха да се милват и въпросът се свърши. Значи, първото тълкуване е вярно 25%, второто – 50%, а третото, за любовта – 75%. Като се помилваха, голямото казва: „Аз ти я оставям на тебе.“ – и започва да го милва. Голямото помилва, погали малкото и другото простря ръката си, казва: „Хайде, тази работа няма да се разреши така.“ Те разрешиха въпроса. Голямото реши да отстъпи ябълката на малкото. А пък малкият казва: „Когато израста и стана възрастен, ще я посадя и ще ти дам ябълки, колкото искаш.“

Но казвам, сега аз ще засегна въпроса: Онова, което нас ни засяга, кое е? Понеже всеки ден вие се мъчите. Онези, които служат на Бога, се мъчат, има нещо, което ги мъчи и онези, които не служат на Бога и те се мъчат. Но мъчението, само по себе си, е една задача, която трябва да се разреши. Ако човек не разрешава мъчението вътре в себе си, най-първо мъчението трябва да се превърне на една скръб, а скръбта трябва да се превърне на радост.

Скръбта, това е най-голямото ограничение на душата. Скръбта вече е подигане, изправление на човешката душа, а радостта вече, човек е излязъл над повърхността, над всичките противоречия, вижда, че няма какво да се смущава с онова, което става в света. Питам, вие може да се смущавате за една ябълка? Аз седя при тия деца и разсъждавам: Ако имаше една кошница ябълки, щяха ли да си теглят косите? Едното ще бръкне в кошницата, ще си тури в люлката, другото ще бръкне в кошницата и то ще си тури в люлката, но понеже има само една ябълка, тя е ябълка на раздора. Всичките въпроси произтичат от туй ограничено разбиране на благата, които Бог ни дава. Ние не искаме благото да ни го вземат. Защото всички мислите, че Любовта, която имате, може да ви я вземат. Че вярата, която имате може да ви я вземат. Тогава вие нямате понятие за любовта. Любовта е една велика сила в света, която изпълва всичко, всичко е, над всичко е. Тя няма място, къде да я поберете. Тя е по-голяма от Великия тих океан, де ще я съберете? Ако дойде тази любов, тя ще ви завлече. Тази любов е по-голяма от слънцето. Тази любов е по-голяма от целия млечен път, по-силна е. Вие седите на земята и се оплаквате, че нямате любов, че няма кой да ви обича в света. Тогава питам: Ако вие вземете, че подвържете една книга, колкото Библията, с толкова листа, без да има напечатано вътре. Една ненапечатана Библия и намерим тая книга, каква ще бъде нейната цена? Най-първо да се запитаме, какво трябва да обичат хората в нас. Аз считам, че един човек може да се обича за четири неща: че в него има дух, сила има този човек, че има една обширна душа, благородство има в душата, че не се колебае и на него може да разчиташ и на силата му и на благородството, че този човек при всичките условия остава неизменен и той не може да те измами. После в него има един отличен ум, всякога може да ти бъде в услуга. Той има едно добро сърце. Такъв човек има за какво да го обичаш.

Та казвам, злото седи в това, че ние мислим, че нашият дух, който живее в нас, не е в сила да се справи с мъчнотиите, които имаме вътре в живота. Другото заблуждение: че нашата душа, която е с нас, мислим, че тя не е в състояние да се справи с тия мъчнотии и другото заблуждение е, че умът и сърцето ни, не са в състояние да се справят. Ние внасяме заблуждението и казваме, невъзможно е това нещо. Кои са фактите, че е невъзможно? Ако е невъзможно, думите на Писанието какви са? „Множете се и размножавайте и населете земята и я обладайте.“ Може да се размножава един човек, само който има един светъл ум, който има една благородна душа, който има един силен дух. Ако вие искате да се

размножавате като рибите, тогава вие ще създадете най-голямото нещастие в света. Размножението трябва да бъде разумното. Вие създавате в себе си една мисъл, едно желание, една постъпка. Хиляди желания създавате, но тия желания трябва да ги отглеждате. Какво ще правите с тях? Мислили ли сте? Да кажем вземете един народ. Или един човек, колко му е дадено от законите на природата? Колко право има той да владее? Какво владение трябва да има? След като има сиромаси и богати хора, колко място завземат? Ти имаш право да владееш толкоз земя, колкото ти е ръста. Нищо повече. Щом желаеш да владееш повече от това, което имаш. Всичката сила на човека седи в неговото тяло. Онези, които са говорили за тялото и същината мощта на човека седи в онова, което Бог е създал. Бог създал човешкото тяло, Бог създал човешкия ум, Бог вдъхна душа в него и отдели Бог от себе си Духа. Всичко, каквото човек има е от Бога. Тялото, което имаме, туй мощното, силното, на което може да разчитаме. Ние съвременните хора мислим, че тялото ще умре. Не, не. Не, не. Има едно тяло, което Бог е създал и то не умира. Онова, което умира е човешко. Човешкото трябва да умре. Онова същинското, което подкрепя тялото, то е Божественото тяло в нас. Когато човек умре, ще видите, че този човек излиза и ще го видите не тъй стар, не някой дядо остарял, набръчкан, но като умре, ще го видите един млад момък на 30 години. На 120 години не може да ходи, а този дядо като умре вече има сила и щом има, той съзнава, че е излязъл от тялото. Всяка власт му е дадена, както казва Христос: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Казвате: „То е само на Христа." То е право на всинца ни. Но кога е право на всинца? Когато имаме същия ум, който Христос има. Христос казва: „Който няма духа Христов, който няма душата Христова, умът Христов и сърцето Христово, той не може да има тази власт."

Христос казва: „Доста е на деня неговото зло."

Бог е оставил едно зло на деня само за едно упражнение. Злото е едно упражнение, което да даде ефект на доброто. Доброто в този свят, в който вие живеете, без злото, доброто не може да се прояви. То е сянката на живота. Тъй както нощта следва деня, така и злото следва доброто. Вие някой път свързвате злото с дявола, със сатаната. Това са съвсем други идеи. Вие имате за злото като нещо, което има свойството да разрушава. Забележете онези експлозивни елементи. В какво седи тяхното зло? Да кажем, ако вие сгъстявате една материя, която заемала толкоз голяма форма, колкото цялата земя и ако тази материя я сгъстите, че я турите в

едно малко пространство, с около 10 см. в диаметър, знаете ли каква ще бъде експлозивната му сила? Като се пръсне тя ще иска туй пространство, тя ще иска тази свобода, която е имала. Ще иска да си върне цялата свобода. И тя отдето мине, всичко разрушава. Имаме разрушителни газове, които експлодират. Следователно злото, понеже е сгъстена материя, трябва да се употребява в микроскопически дози. Аз съм съгласен да се гневите, но микроскопически. Аз съм съгласен да се съмнявате, но микроскопически. Аз съм съгласен да се обезверявате, но микроскопически. Ако турите силна доза, то ще направите експлозия. От тази експлозия във вашия живот няма да остане нещо. Често става разрив в човешкото сърце. Разправят във френологията. Един човек в когото имало силно развита твърдост в главата, направил едно престъпление и след като го били дълго време, като се напрягал, от напрежението, от твърдостта да се въздържа, толкоз голямо било напрежението, че черепът се пука. Но той не издал. Мозъкът пуква черепа от напрежение. Вие, когато мислите, мислите, че вашият мозък седи спокоен. Ако направите малка дупка на черепа и се разтревожите, 25 см. ще излезе мозъкът навън. И тогава според излизането на мозъка навън, той ту влиза, ту излиза, с това ще се покаже интензивността на вашата мисъл. Ако черепът има дупчица и вие почнете да мислите, веднага мозъкът ще излезе навън, при ония силните емоции, които имате, при страданията, ако нямаше този череп и благодарение, че налягането не е навсякъде еднакво. И по този закон се различават хората. Ония хора, които не са религиозни, нямат налягане нагоре, на черепа, следователно черепът е спитен отгоре. Някои имат силно налягане и туй налягане издига черепа нагоре. Онези хора, които са мислили дълго време, има напрежение отвътре и челото се издава напред. Онези, които не са мислили, челото остава неоформено. Казвам: Трябва да има напрежение вътре. Напрежението иде от злото. Доброто използва злото, като сила да му служи, тъй както вие употребявате едно длето, една тесла, един чук, за да счупите нещо. Доброто се занимава с ония деликатните, тънките неща. Един цигулар си служи с ръката, той употребява най-малкото зло, минималното зло, като тури струните, пак има зло, то е музикант, но той вече по възможност туря най-малкото зло, което може за да образува музиката. Художникът и той употребява злото като цапа, но той минимално зло употребява. Като рисува картините си той употребява минимални дози. Не може да рисува иначе. Следователно ако ние употребим минималните дози, ще имаме лице много красиво, очи ясни,

нос, уста, после ръцете ни, тялото ни и ако употребите минимални дози, тогава ще живеем до стара възраст, не само, но и външните условия ще бъдат по-благоприятни. Понеже природата е крайно благосклонна към всички ония разумни същества, които знаят как да се справят със злото. Ония, които не знаят как да се справят, не ги ограничава. Следователно хората на земята, идат на земята да се научат как да се справят. Не да воюва човек със злото, но не го е изучавал. Един американски професор, който преди години изнамерил един експлозив, един от студентите му искал да направи опит, да покаже силата на взрива, взел една микроскопическа част, но професорът намерил, че може да се разруши цялата аудитория и като наближавала реакцията казва: „Бягайте!" И всички се избягват, и експлозията става в отсъствието на студентите и професора. Той вижда, че такъв взрив направил, че всичките студенти ще хвръкнат и казва, бягайте! Всички излизат и след това става взривът. И вие такива дози във вас употребявате. Нали във вас стават често взривове? Че в какво седи човешкият характер? Ония хора, които се владеят, побеждават, а ония, които не се владеят, са победени. Смели хора са ония, които владеят злото. Страхливите злото ги владее. Безверникът, злото го владее. А вярващият владее злото. Любовта владее злото, безлюбието се владее от злото. Следователно всички ония качества, които се владеят от злото, те действат разрушително в нас, а всички положителни качества, които имаме, които владеят злото, служат за нашето добро.

Сега някой казва: „Защо трябва да вярваш?" Трябва да вярваш, защото вярата владее злото. Защо трябва да любиш? Защото любовта владее злото и знае как да се справи. Остави любовта, тя сама ще се справи. Няма какво да давате съвет на любовта. Някой път искате да дадете съвет на любовта. Онези, които се занимават с любовта да не дават никакъв съвет. Щом дойде любовта в къщи, дайте всичко на нейно разположение. Ако се намесите в нейните работи, ще загазите. Тогава ние, съвременните хора туряме правила, как да обичаш някого, как да любиш. Няма правила, как да обичаш някого. Аз имам една котка и често някои сестри ми казват: „Желаем да бъдем като твоята котка." Тази котка ми казва един ден: „Учителю, много ви обичам." Аз бих изрекъл тази дума, но тя не е за вас, в тази котка аз виждам, аз не искам вие да бъдете като тази котка. Ами тя ми казва: „Учителю, аз бих желала да имам формата на тези сестри, колко съжалявам, че съм изостанала назад. Такава каквато съм, ще ме приемеш, имам желание да си изправя погрешката." Казвам, много хубаво и след като

вляза в къщи, понеже така ми е говорила, ще взема сиренце, малко хлебец и ще дам на котката. Някой като донесе хляб, аз ѝ давам и тя ми казва, колко е хубав. Давам ѝ някой хляб, яде го. Дам ѝ друг, не го яде. Щом тя не го яде и аз не го ям. По някой път аз се смея с нея, вземам сиренце и този хляб, който не е яла, стискам го, стискам го със сиренцето и ѝ го дам, тя го изяде. Казвам: „Понапред не го ядеше, а сега защо го ядеш?“ Казва: „Ти като го постиска в ръката, измени неговото естество.“ Права е тя. Онова, лошото в този хляб, като го стисках със сиренето, изкарах лошото навън. Понеже тази котка обичам, няма да ѝ правя зло и тя го яде. Казвам: В природата има един закон, едно животно може да ви обича много искрено. Не само животните, но и растенията обичат. Вие по някой път мислите, че само хората се обичат. Растенията много се привързват. Следователно човек трябва да бъде много внимателен. Вземете една саксия с цветя, за един месец поливайте я, поглеждайте я всеки ден и след това изнесете навън тази саксия, ще видите, че ще повехне. Аз съм правил доста опити. Като я внесеш вътре, приятно ѝ е. И цветята обичат. Разправя една американка, тя имала едно тропическо растение, на което направила една хубава саксия и я турила на масата. Гледа от растението излиза едно красиво същество, хубава като ангел. После пак влиза в растението, тя си търка очите. На другия ден, вечерта, като залязло слънцето, пак излиза и после влиза в цветето. Сега туй ме навежда на онзи анекдот за един ангел, когото Господ изпратил на земята да извърши една мисия. Той погледнал една мома и я пожелал. Тогава Господ го пратил да стане едно цвете, да го тъпчат хиляди години, хиляди години все го тъпчели. След хиляди години, той го поставя в положението на една птичка да я гонят оттук, оттам. И това само заради един поглед. Та казвам, в цветята са турени все едни такива ангели, които са прегрешили с един поглед. Птиците, които пеят, са ангели на изкупление. Казвате, тия птички, тия цветя… Ако вие не разбирате, един ден ще се намерите в положението на един карамфил. Една мома ще вземе, ще ви откъсне, ще ви тури на ухото и ще се накичи. Какво ще разберете вие от тази мома, след като ви носи на ухото? Това са ваши страдания. Тя ще ви лиши от онзи живот. Колко време ще седите вие на ухото ѝ?

Та казвам, законът такъв е: Никога не късайте, безразборно не разрушавайте вашите хубави мисли. Хората на новото поколение, на новата култура, на новата наука, която ще дойде, никога не се опитват да оцапат една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка. За хубавото имайте нещо отлично, дето и да го видите, гледайте благоговейно

на него, понеже всяка мисъл, всяка хубава мисъл е Божествена форма. И всяко хубаво чувство е Божествена форма и всяка хубава постъпка е Божествена форма. Дето и да е – в животните, в растенията, когато видиш един цвят цъфнал, спри се пред този художник, който излага своята картина, полюбувай се, Поблагодари на Бога да може, да възприемеш туй ухание.

Казвам, на хората на 20 век какво трябва да се проповядва? Туй, което хората вършат е хубаво, всичкото е хубаво, то ще донесе повече страдания. Всичко е хубаво, но ще донесе повече страдания. Сегашният живот, сам по себе си, има блага и трябва да дойдат, които умните хора да използват благата. Благото не знаем как да го използваме. [Аз харесвам един час взема на една госпожица или на една госпожа в света, които не са религиозни да се обличат и да се изчистят.] Мислите, че туй е лошо, не е лошо. За да бъде красива, за да бъде изящна, но красивото, как го използва? Каква идея има? Лошото седи в идеята. Онова, практическото, което тя прилага е хубаво, сега ако дойдем до религиозните хора, те имат друго разбиране. Религиозните хора разбират, че ако имат здраво тяло, много червендалесто, няма да угодят на Бога. Искат лицето им да е хлътнало, да отслабнат, да не се изкушават. Не е този пътят, не е този пътят за самовладеенето. Една змия зимно време може да бъде много кротка, лятно време ни най-малко няма да бъде кротка. Този светия, който изпосталяло тялото му, щом го нахраниш, пак е същият. Ти ще ядеш малко и ще благодариш, че си ял. Ще благодариш за онова, което си ял. Ще дишаш и ще благодариш. Облечеш се хубаво, благодари. Дойде някой, заяде те. За в бъдеще, какво ще бъде? Тогава как ще се изпълни едно учение, което казва, ако имаш две ризи, дай едната, ако имаш две дрехи, дай едната, как трябва да се приложи? Всякога хубавата мисъл, която имаш в себе си, ти трябва да я дадеш на другите, то е доброто, което имаш в своя ум, дай го на другите. Сега искате да ви доказвам, ако даваш. Според мен, законът на даването е съществен, работи съществено. Онзи земеделец, който сее винаги ще има изобилно. Онзи търговец, който влага капитала си, онзи индустриалец, онзи военен, който влага силата си, всичките хора, които работят, може да не одобрявате тяхната деятелност, но всеки в ограничената област има печалба. Сега казваме да няма война. Добре, да няма войници. Как ще бъде света без войници? Да кажем, че не трябват и свещеници. Какъв ще бъде светът без свещеници? Един ден в света няма да има майки, бащи, братя, сестри, слуги, няма да има господари. Какъв ще бъде светът без слуги и без

господари, без свещеници, без съдии? Какъв ще бъде светът? То е една неразбрана идея. Слуги ще има, но ще бъдат умни, по-умни от господарите си. Сиромаси хора ще има, но ще бъдат по-умни от богатите. Майки ще има, но какви ще бъдат тия майки? Те ще минат на една по-голяма висота. Трябва майките да дойдат до онова положение, че онова, което раждат, никога да не може, да им го вземат. Сега на майките им вземат децата. Една госпожа ми разправяше: Родило се детето ѝ. Тя учила, че туй е волята Божия. Разболяло се детето ѝ и тя казва: „Господи, не ти го давам. Туй дете ми го даде, защо ще ми го вземеш, не ти го давам. Ще ми го оставиш. Ти имаш толкоз. Едно дете си ми дал. Ако нямам туй дете с какво ще се занимавам?Ако ми го оставиш, Господи, има какво да ти благодаря. Ако мисля право, остави ми това дете, Господи." Казва: „Господ ми остави детето." Право мисли, няма защо да умираме. Трябва да умрем, кога, за кого? За злото трябва да умрем, за лъжата, за неправдата, за всички отрицателни качества. А трябва да оживеем за онова, което е хубаво в света. В този смисъл, всички трябва да измрат за злото и да дойде доброто в тях, да се образува една връзка между господари и слуги, между бащи и синове, между майки и дъщери, между всички да се образува онова вътрешно разбиране. Сиромахът да не се усеща, че е унижен. Но, че е богат и никой не го е унижил. Той се унижава, понеже няма знание. Ако един сиромах знае законите да става малък, току изведнъж, да става невидим и видим, рече господарят, да го гълчи, той става невидим, кого ще гълчи? Някой има да взима от този сиромах, той става невидим. Дойде онзи, който има да взема, търси го, няма го никъде, какво ще го съди? Може ли да съдиш един човек, който става малък?

Слушайте, сега цялата земя е пълна с блага, които Бог е вложил. На хората трябва знание, трябва разумност, трябва една велика мисъл. Една велика мисъл, всеки един човек трябва да дойде до онова положение, да даде право на другите, както на себе си. Не само аз, но давам право на всичките хора и те да си отдават правото един на друг. Да считаш, че и той има толкова право, колкото и другите. Всички заедно работят и въпросите може лесно да се уредят.

Казва: „Достатъчно е на деня неговото зло." Няма какво повече да прилагаме. Ние имаме един навик и критикуваме, казваме, не живеем добре. Че кой живее добре, я ми кажете? Според туй разбиране, така не се живее. Аз привеждам един пример, той е следният: Един млад българин, след като работил 10 години градинарство, дотегнало му да копае, искал да

намери един занаят, по-лесен. Отива в Солун, спира се в града, гледа един абаджия, казва си: „Това е занаят.“ Влиза вътре и го пита: „Приемаш ли ме за чирак?“ – „Приемам те.“ Влиза там и две седмици се учил с иглата да шие. Иде един турски бей и викат господаря му да му ушие един бирбучуклия гащи. Той дава ножиците на момчето и казва да върви с бея, пък той ще отиде след него. Случило му се друга работа, закъснял и беят казва: „Виждам, че твоят майстор няма да дойде, но виждам, че ти си голям.“ Изважда му един топ хубаво сукно и каза да му скрои гащите. Онзи не казва, че не знае и да не му падне достойнството, започва да реже, реже. Гледа беят и му казва: „Туй, синко, на бирбучуклия не става, поне една салтамарка ми скрой.“ Онзи крои, крои и беят пак казва, „то и салтамарка няма да стане, но поне една кесия за тютюн ми направи и ако и нея не ми скроиш, ще те бия вече.“ Гащи не можа и салтамарка не можа, тогава поне една тютюнева кесия. Така не се разрешават въпросите. Знание трябва. Не е лесна работа. Онези, които са държавници, онзи капитан, който кара един параход, не е лесна работа. Един машинист или един техник, който поправя машината, или един техник, или електротехник, или един, който ръководи един аероплан, иска се ум, напрежение, а пък за да се води един отличен живот, колко знания трябват. Та, трябва сега самообладание. В какво седи самообладанието? Между две езера всякога може да се направи един канал, да се съединят. Водата от едното езеро да се влива в другото и да се изтича навън. Често ние мязаме на тия отделните езера, като Мъртвото море, като Каспийското море. Но сегашните учени хора замислили Каспийското море да го свържат със Средиземното море.

Та казвам, ние разнообразните хора, които гледаме така отделно на нещата, трябва да погледнем малко другояче. Всичкото седи в езика на човека. В какво седи силата на един певец? Силата на един певец седи в неговия глас, в неговия ум, в неговото сърце. Ако знае да пее, той ще си пробие път. В какво седи силата на един техник? В неговия ум, който разбира техническите закони. В какво седи силата на един художник? В четката, в употребата на красците, в измерването на ония отношения, които съществуват между предметите да знае как да ги представи.

Та казвам, ние седим и мислим по кой начин да се оправи света. Може да бъдете уверени, че светът ще се оправи. Иде една епоха отлична. Ще имат ли хората достатъчно ум да сеят, да орат, да използват? Ние сме вече влезли в тази зона. Големите неприятности, които идат, страданията, които идват, показват, че злото и то расте. Но заедно там, дето растат там

най-големите бодили, там расте и най-хубавото жито. Дето бодилите не може да растат и житото не може да расте. Следователно бодилите ще станат като почва за хубавото семе. Ни най-малко не трябва да ни плашат лошите условия. Има някои, които гледат. Сега всички хора са прави да гледат. Всеки може да гледа. Казвам: Имате една идея в себе си. Знаете ли вие, че като умрете ще живеете? И като изгубите всичко, пак имате условия да спечелите всичко. Аз на един господин казах. Той ме пита: „Как ще докажеш, че има живот?“ Няма какво да ви доказвам. Вие умирал ли сте? Аз няма какво да доказвам, дали ще умра. Ти умирал ли си? Не си умирал. Ти живееш, знаеш какво нещо е живота, но не знаеш, какво нещо е смъртта. Ти говориш за нещо, което не си опитал. Ти предполагаш, че ще умреш. Ти не вярваш, че и за в бъдеще ще продължиш да живееш. Отде накъде мислиш, че няма да живееш? Ти, човекът, който живееш, че тоя живот ще се свърши. Вярваш, че смъртта ще стане господарка. Смъртта няма никакво господство в света. Ние всички вярваме, положителното в света е вярата. Вярваш в нещо, което не е. Да отричаш нещата, туй значи да вярваш в неща, които не съществуват. Аз не съм за неща, които не съществуват, аз съм за реалните неща, на които човек може да гради. Аз съм за човешкия дух, аз съм за човешката душа, аз съм за човешкия ум, аз съм за човешкото сърце. Аз съм за човешкото тяло, за всичко онова, което човек има в себе си, за човешките очи, за човешките уши, за човешкия нос, за човешката уста, за човешките ръце, за пръстите, за всичко онова, което човек има в себе си да се дадат условия на човека във всяко едно отношение, да се развива правилно тялото му и в нищо да не се осакати този човек. За туй съм аз. Туй се изисква сега. Не да кажем, като умрем, ще идем в другия свят. И ние като умрем от този живот, трябва да влезем в истинския живот, защото ние сме в един живот, дето смъртта царува и трябва да излезем из рамките на тази смърт.

„Достатъчно е на деня неговото зло.“ Или казано тъй: Доста сме мислили ние за злото в света. Време е да помислим за доброто. Казвам: В какво седи сега силата на човека? В какво седи силата на Хитлер, който има 80 милиона хора около себе си? Който ги е събрал, организирал ги е да мислят като него. Той прав ли е? Той мисли, че така ще се оправи света. В какво седи силата на един ангел, в какво седи силата на една Англия, организирана ли е? В какво седи силата на Русия? Но тези държави още разсъждават. Не е този пътят, по който може да се разрешат онези въпроси. Сега, ако тия държави дойдат пак да се бият, народите какво ще спечелят,

кажете ми? В Европа всички градове ще бъдат разрушени. Трябва да се започне една култура на ново. Какво се ползваме ние, навсякъде борби. Едни религиозни убеждения се борят с други. Едни социални убеждения се борят с други, нека имат борба. Нека има борба, но борбата не разрешава. Аз съм да воюват хората. Воюване трябва. Но да воюват за онази, правата мисъл. Нека в света правото вземе надмощие. Нека светлината да има надмощие. Когато един човек посади една градина с най-хубавите плодни дървета, аз го похвалявам. Но когато един я насади с киселици и иска да покаже, че и туй е толкоз ценно, колкото и другото, това е едно заблуждение. Ние искаме сегашните хора да имат мисъл в себе си. Сега светът се нуждае от разумни хора. Всеки народ се нуждае от разумни хора. Има ги вече в света. Вие седите и чакате да се оправи света. Аз съм привеждал следния пример и пак ще го приведа. В Америка веднъж един студент отишъл да гледа един от тези борци за вдигане на тежести, който могъл да вдига цял един кон с кончето. Студентът направил някаква погрешка и онзи му ушива една плесница. Той се търкулнал на земята. Обидил се този студент, разбрал, че ако му каже една дума, ще му удари още една плесница и ще го търкули. Заема се да изучава и да се упражнява цели 10 години. Развил силата си и можел да вдига един кон с две кончета заедно и като имал тази сила, един ден отива при този, който по-рано му ударил плесница и казва: „Знаеш ли аз кой съм?“ – „Не зная.“ – „Аз съм онзи студент, на който ти удари плесница и се търкули на земята.“ Хваща го за крака, дига го нагоре. Онзи казва: „Ти си ми учител на мене.“

Аз бих желал и вие да хванете злото за краката, да го вдигнете и туй зло да ви каже: „Признавам, че си ми господар.“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Двайсет и трета неделна беседа, държана от Учителя на 2 април 1939 г.,10 ч.с.

София – Изгрев

Ставане, оживяване и възкресение

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета само част от 20 глава от Евангелието на Иоана, от 19 стих до края.

Ще се развеселя.

Някой път сутрин е ясно, а на пладне е облачно. Някой път е обратно: сутрин е облачно, а на обед е ясно. Това често се случва и с човешките умове, вследствие на което хората всякога на разбират нещата. Не се разбират нещата всякога ясно, понеже нямат достатъчна светлина. Изпя се песента: „Иде той."

Човешкият живот се нуждае от едно вътрешно опресняване. В живота има три фази: ставане, оживяване и възкръсване. Ставането е най-ниската степен, откъдето животът започва. Оживяването, това е органическият живот, а възкръсването, това е разумният живот. Това подразделение може да се отнесе и към вярващите: има вярващи, които са станали; има вярващи, които са оживели; има вярващи, които са възкръснали. Следователно разбиранията на тия вярващи се различават според степента, на която се намират. Често хората се силят да доказват, дали Христос е възкръснал или не е възкръснал. Възкресението се разбира само от възкръсналия. Животът могат да го разберат само живите. А ставането може да се разбере само от станалите. Можем да кажем, че ставането е произволен процес. Не, нищо в живота не е произволно. Дали човек ще стане, ще оживее или ще възкръсне, това се дължи на неговия вътрешен стремеж да се прояви. Във всеки човек, във всяко живо същество има стремеж да се прояви. Всяко семе, всяко растение има желание да се прояви. И малките микроорганизми искат да се проявят. Няма живо същество в света, което да не желае да се прояви. Едни същества се проявяват, те стават. Други същества, като се проявят, те оживяват, а трети, като се проявят, те възкръсват. Що се отнася до човека, той трябва да възкръсне, понеже възкресението е достояние само на човека.

Възкресението не зависи от никаква логика, чрез която трябва да се доказва. Защо? Защото логиката е органически, а не механически процес. Логически мога да ви доказвам, да ви обяснявам, как е направена една машина, но при всичкото това обяснение машината няма да оживее. Тя може да се движи от едно място на друго, но самата машина не е жива. И човек разполага с една голяма машина, като превозно средство. Тази машина е неговото тяло. Човешката душа се превозва чрез тялото. Сега аз искам да ви наведа на новата мисъл. Нови мисли са ония, които слизат отгоре, т.е. които идват от източника на живота. Добра вода е тази, която току-що излиза от извора, а не онази, която е излязла от извора и я срещате на разстояние стотина километри далеч от своя извор. И тази вода е добра, но в нея има вече много утайки, много примеси. Следователно всяка Божествена мисъл, която е минала вече през човешкия мозък, носи в себе си известно количество утайки. Тази мисъл приема вече форма от човека през когото е минала. Като минава от човек на човек, най-после дохожда до някого, който намира в нея нещо, което не отговаря на неговите очаквания. Например, ако вземете жито и го смелите на воденицата, и от това брашно направите баница, мислите ли, че тази баница ще съдържа хранителните елементи на житото? Не, голяма част от хранителността на житото е изгубена, благодарение на смилането на житото, на минаването му през хребела. Можем да турим върху брашното масло и сирене, но хранителността на житото е вече изчезнала. Тя не е онази първична хранителност, каквато житото е имало. Житото е дошло до положение на брашно, благодарение на разбиранията на хората. При това, първоначално житото не е било такова, каквото го виждаме днес. Първоначално то е било меко, съдържало е известна Сладчина в себе си. То е станало отпосле такова, каквото е днес, благодарение на което е изгубило част от първоначалната си хранителност. Но да оставим този въпрос настрана.

Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, той има живот в себе си“, Той имал предвид първичното състояние на житото. Житото е дошло но земята да облекчи човешкия живот. Преди идването на житото на земята, човечеството е имало такива страдания, каквито не можете да си представите. Същевременно, човечеството носи страданията на всички минали жестокости, които са се вършили на земята преди слизането на житото между хората. От толкова хиляди години насам човечеството носи още ония нрави и недъзи, като остатъци от времето, когато още житото не е било на земята. Да оставим и този въпрос настрана.

Ако разглеждаме въпроса за явяването на месоядството в света, можем да го свържем с известна геологическа епоха. Важно е, че геологическите епохи са епохи на развитието на човешкия ум. Те са свързани с развитието на ума. Всяка геологическа епоха се предшества от съзнателния живот на същества, които са стояли по-високо от човека. Образуването на ледената епоха се дължи на същества от известна култура. След тия същества дойдоха други, които образуваха сегашната топла епоха. Даже и сегашните времена в Европа ни показват, защо идат тия студени течения, защо времето става облачно. Всичко това се дължи на студения човешки ум. Топлите течения в природата, пък, се дължат на топлото човешко сърце. Мнозина казват, че топлото течение трябва да се съедини със студеното, за да се използват. Иначе те не могат да се използват. Някои казват, че човек трябва да има студено сърце, по-лесно да понася живота. Не, сърцето не може и не трябва да бъде студено. Умът може само да бъде студен. На него, именно, се дължат студените течения в природата. Студеният ум има за цел да смрази човешкото сърце. Защо? Защото само като го смрази, може да го изяде. Рече ли да го изяде несмразено, работата му е опасна. Голяма борба е прекарал човешкият ум в себе си, докато успее да изстуди човешкото сърце, да го направи удобно за ядене. Тази топлина е необходима на човешкия ум, за да се оформи. Без топлината на сърцето умът по никой начин не може да се оформи. Това са отвлечени въпроси, върху които трябва да разсъждавате. Казвам: Студеното течение в хората е онова, което носи страданията им. Всички неприятности в живота се дължат именно, на това студено течение на ума. Защо? Защото в него липсва живот, т.е. животът в него е консервиран. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен изстиване на човека. Когато човек изстине, т.е. когато сърцето му изстине, той умира. Човек умира по единствената причина, че в него е останало много малко топлина. Малкото топлина в човека е резултат на това, че неговата любов се е намалила. Топлината е резултат на човешките чувства. Изобилието на човешките чувства е резултат на любовта. В света съществува една изобилна любов, която носи живот, но има една анормална любов, от която произтичат всички противоречия в света. Тия противоречия в обществения живот се явяват като омраза, ревност, злоба и др. Злобата, ревността, омразата, съществуват навсякъде. Когато двама души се обикнат, след това те се намразяват. Ако влезеш в едно религиозно общество, в първо време те обикват. Като останеш за член на това общество и си позволиш да нарушиш някой от техните закони, те

те намразяват. Ако влезеш като член в една държава, първо те обикват, но щом пристъпиш един от нейните закони, веднага се натъкваш на ред противоречия. Всички тия работи могат да се изправят, но човек трябва да се върне в онова първоначално положение, в което някога се е намирал. Първоначалното положение на живота е седяло в дървото на живота, т. е. в правилното разбиране на живота. Сегашният живот носи своите последствия от дървото на познаване на доброто и на злото. В какво седи злото?Като не разбират дълбокия смисъл на нещата, хората се запитват, защо Господ допусна съществуването на дървото за познаване на доброто и на злото в рая. Понеже раят беше една велика школа, в която и боговете от небето идваха поне по един път през годината да взимат уроци, трябваше да има храна за тях. Дървото за познаване на доброто и на злото беше храна само за боговете. Само те можеха да се хранят от това дърво. Затова то трябваше да съществува в рая, като храна на боговете. И първият човек, без да мисли много, пожела и той поне един път да хапне от това дърво, да види, с какво се хранят боговете. Не става ли същото и в живота на обикновените хора? Много пъти и бедните искат да опитат яденето на богатите, да видят с какво се хранят. С какво се хранят богатите? С агне печено, с пуйки, с пилешка чорба и т.н. Хубаво е това ядене, но не е за бедните. Сиромахът не може да разполага с такова ядене. Бедният разполага едва с 50 лева на ден. А колко струва днес едно агне? Може ли той с 50 лева да си купи едно агне? Това са сравнения, с които се обяснява въпроса, защо първият човек яде от плодовете на забраненото дърво.

Това са ред религиозни вярвания, които са остатъци от миналото. Добри са тези вярвания, но за тях се изисква особено съзнание. Често хората говорят за любовта, но за любовта се изисква високо съзнание. Отде се раждат противоречията в света? Казвам: Всички блага в света идат от слънцето. Но и всички нещастия на земята идат пак от слънцето. И здравето иде от слънцето, и болестта иде от слънцето. И животът иде от слънцето, и смъртта иде от слънцето. Защо? Защото, за да живеят микроорганизмите, които създават всички болести, това се дължи пак на слънцето. И добрият човек се вдъхновява от слънцето, и лошият човек се вдъхновява от слънцето. Като не мисли много, човек казва: „Да се махне злото от света!“ Как ще махнете злото, когато слънцето едновременно е дървото на познаване на доброто и на злото в света? Какво ще кажете на това отгоре? Казвате: „Дали е вярно това или не е вярно?“ Ако е вярно, вярно е; ако не е вярно, не е вярно. Това не може да се доказва. Това не

значи, че от слънцето произтичат злините. Ето коя е причината за злото в света. Около слънцето има една тъмна зона, която обикаля земята. Тъмната зона около слънцето се дължи на тъмните лъчи, които излизат от него. Значи, около светлото слънце, което ние виждаме, има много светли и тъмни слънца. Тъмните слънца пречат на светлината. Те са невидими, но произвеждат известно затъмняване, вследствие на което се явява тази тъмна зона около земята. Тези тъмни слънца са предпазителна мярка. Та когато хората казват, че съществува една тъмна зона около земята, те трябва да знаят, че съществува такава зона, тъмна и около човешкия ум, и около човешкото сърце. Тези тъмни зони около ума и сърцето на човека са предпазни мерки, затова не трябва да се страхувате от тях. Когато човек пожелае да опита злото в света, тогава тази тъмна зона се отваря и всичката тъмнина нахлува в неговия ум и в неговото сърце. Тогава казваме, че за този човек идат всички нещастия. Достатъчно е най-малкото отваряне на тази зона, за да стане човешкият живот нещастен най-малко за сто години. Достатъчно е най-малкото усилие да укрепи човек вярата си, за да стане животът му най-малко за сто години щастлив. От човека зависи щастието или нещастието му. Вярата на човека определя и неговото щастие. Какво разбирам под думата „вяра“? Да вярва човек, това значи да посади в своята почва едно житно зърно. След известно време житното зърно ще израсте и ще даде плод. Ако посади едно пясъчно зърно, то няма да даде никакъв плод, няма условия да расте. Следователно има вяра, която е подобна на житното зърно, но има вяра, подобна на пясъчните зрънца. Първите растат и плод дават, а вторите не могат да растат. Красиви са пясъчните зрънца, но те нито се размножават, нито се увеличават. Каквито са били в началото, такива остават и накрая. Животът, обаче, сам по себе си расте. В доброто човек се увеличава и разширява, а човешката мисъл придобива повече светлина. В злото процесите са обратни. Човек в злото губи светлината си, губи и живота си. Следователно, истинно е само това, което расте и се разширява.

Днес всички учени се спират върху закона на изграждането, искат да го обяснят и трябва да го обяснят. Те имат вяра, която не съответства на истинската. Иска ли да знае, от какво зависи живота или изграждането на живота, човек може да направи ред опити в това направление. Достатъчно е да има градина и семена, за да прави опити. Под слънчевите лъчи той може да сади в градината си и добри, и лоши семена. Добрите семена ще дадат добри плодове, а лошите семена – лоши плодове. Следователно

искате ли вашият живот да бъде добър, да не се изражда, да е готов всеки да го поддържа, стремете се да си доставите добри семена. Щом имате добри семена, слънцето ще ги възрасти. Лошите семена водят към израждане на живота, защото никой не иска да ги култивира. Растат ли добрите семена, ние се ползваме от светлината на Божественото слънце.

Сега ще се спра малко върху геометрията. Имате точка, която не заема никакво пространство. Значи, тя е извън пространствения свят. Тя е динамична. Следователно, ако в нашия живот точката на може да образува една права линия, тя не е валидна за нас. Според нас,всеки център извън пространството, който може да образува една права линия, той има противоположен център и на себе си. Това значи: между две точки може да се тегли само една права линия. Линията показва, че този център действа в едноизмерния свят. Същото се отнася и до умствения свят. Една мисъл е права, ако може да образува една права линия. Едно чувство е право, ако може да образува една права линия. И една постъпка е права, ако може да образува една права линия. Значи, правото може да съществува само между двама души, но не между трима, четирима или повече. Влязат ли четири души, ние имаме вече четири точки, които образуват плоскост. Тук имаме четири прави, от които две по две са взаимно успоредни и се пресичат. Така се образува първата фигура – квадратът. Значи, правата линия има отношение към две същества. Плоскостта има отношение към обществото. Ако отношенията между две същества са прави, те ще бъдат прави и към своите ближни. Ако двама души се обичат, те ще обичат и своите ближни. Ако не се обичат, те не могат да обичат и ближните си. Следователно ако между сърцето и ума на човека не може да се образува права линия, те не могат да имат прави отношения помежду си. Правата линия образува прави отношения между човешкия ум и човешкото сърце. Ти не можеш да възпитаваш ума и сърцето си, ако не можеш да образуваш между тях права линия. На научен език казано: ако ти не можеш да храниш сърцето си с трептенията на своя ум и ако не можеш да храниш ума си с трептенията на своето сърце, ти ще влезеш в противоречия сам със себе си. Някой казва, че не обича никого. Причината за това е неговото сърце. Чрез сърцето си той влияе на своя ум. Чрез сърцето си, изобщо, вие влияете и на ума. Защо не го обичате? Защото е казал една лоша дума за вас. Казвате: „Не обичам този човек, защото е говорил лошо за мен.“ Ти сам не си чул тези думи, но друг някой ги е предал. Или ти не обичаш никого, защото след като си му направил една услуга, той не е признателен за нея. В теб се заражда едно

неприязнено чувство по отношение на него. Какъв трябва да бъде животът? Ние можем да бъдем пример само, но по никой начин не можем да бъдем мярка. Мярка на живота е само Бог. И тогава ние казваме, че човек трябва да има любов в себе си. Не само любов, но той трябва да има и мъдрост в себе си. Не само мъдрост, но той трябва да има и истина в себе си. Това са трите необходими точки за човека. Следователно, ако ти едновременно не можеш да притежаваш любовта в себе си, която да действа в твоето сърце, и ако в твоя ум не действа Божията мъдрост, и ако в твоята душа не действа Божията истина, от тебе нищо не може да излезе. Нямаш ли тия неща в себе си, ти можеш да бъдеш най-красноречивият оратор, но ще мязаш на онзи вятър, който гърми и бучи отвън. След като изпочупи дърветата и изплаши хората, той преминава, но кажете ми, какво носи един гръм със себе. си? В света има страшни гръмотевици и гърмове. Не са лоши и тия неща, но аз ги наричам малките развлечения на хората. Като развлечения те са приятни, но не са нещо съществено. Съществено нещо е светлината в света, която иде тихо и мирно и повдига цялата растителност. Тя внася живот, прави хората весели, лекува ги. Тя праща хората на училище. Когато в мозъка на бащата се акумулира електричество, той изпраща сина си да учи. Когато мозъкът на бащата е лишен от светлина, той държи сина си в къщи, не го праща на училище. Когато мозъците на хората са лишени от светлина, те нямат никакво стремление. Мнозина са ми казвали, че вярата в духовния свят, в Бога внасяла всичкото нещастие в света. Тогава казвам: Животните, които нямат никаква вяра, нито в Бога, нито в духовния свят, би трябвало да бъдат най-щастливи. Право ли е това? Не е право. Нещастието на хората се дължи на това, че те не знаят, как да използват благата, които им се дават отгоре. Как може да се използва едно благо? Представете си, че вие обичате някого. Знаете ли, какво нещо е любовта? „Аз го обичам много, моето сърце гори!“ Че кое сърце не гори? Всички сърца са запалени. Те горят още от момента, когато вашите майки и бащи ви родиха. Следователно ако ти не можещ да обичаш майка си и баща си, който те родиха, как ще обичаш някой отвън? Който не обича майка си и баща си, той никого не може да обича. Значи, той не може да обича майка си, която девет месеца го е носила, че ще може да обича някоя мома отвън. Каквото да говори този момък, колкото да ме уверява в своята любов, думите му за мене не струват нито лула тютюн. Лесно е да се пише любовта с черно мастило на хартия. Там се казва, че той е готов да се жертва за тебе, готов е всичко да направи, но това е жертва на черното

мастило. Като дойде до реалната жертва, там го няма. Онези, които се обичат, те не трябва да си пишат писма с черно мастило, но с кръв. Нека момъкът пусне няколко капки кръв от себе си и с кръвта си да напише любовно писмо на момата. Това значи да имаш едно органическо писмо, а така с черното мастило, всеки знае. Можете да вземете думите ми и буквално. Ако обичате сто души и на ден трябва да напишете по сто писма с кръвта си, тогава доста ще се замислите, дали трябва да обичате или не трябва. Днес има доста много черно мастило в света. Много писма можеш да пишеш с него, но ако стане нужда да вадиш от кръвта си и с това мастило да пишеш, много ще се замислиш, да пишеш или да не пишеш. В духовния свят има специално мастило за любовта. Това мастило е бистро, без никакъв цвят. Ако вие бихте написали само десет реда в някоя книга с това мастило, то би извършило чудеса в света. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона си в сърцата им.“ С какво мастило ще напише Бог своя закон? С черното мастило, с което ние пишем? „Ще напиша закона си в сърцата им и ще ме познаят от мало до голямо.“ Със специално мастило ще напише Господ закона си и ще върши с него чудеса. Ще каже някой, че това са илюзии. Не, това са думи, казани преди няколко хиляди години. Ще напиша закона си в сърцата им с мастилото на любовта. Христос прави един слаб намек за самарянката, която намира на кладенеца. Христос поиска от нея вода, но тя Му отговори: „Как така, ти, който не си самарянин, искаш вода от самарянка? Не знаеш ли, че този кладенец е дълбок, а пък аз нямам почерпало да ти дам?“ Христос ѝ каза: „Ако ти би знаяла, кой е този, с когото говориш, ти би му поискала от живата вода.“ Като чу тези думи, тя каза: „Господине, дай ми от живата вода, да не идвам всеки ден тук, защото имам големи препятствия, докато донесе водата до дома.“ Та онези хора, от новото учение, като се намерят в света, те ще паднат в друго заблуждение. Те трябва да знаят, че Божественото учение, което иде в света, има за основа любовта. Зенитът на това учение е мъдростта, а краят на всичко е истината. Плодът е истината. Значи, нещата в любовта се посаждат, в мъдростта ще израстат и ще цъфнат, а в истината ще узреят и ще имаме плод. Чрез истината ние опитваме Бога. Всяко учение трябва да се опитва истината. Истината е плод, с който човек трябва да се храни. Значи, в любовта ще садиш. В мъдростта ще обработваш нещата, а в истината ще се храниш с плодовете на своята работа. Който не знае, как да се храни с истината, той не може да има живот в себе си. Когато учениците Христови казаха, че видели Христос възкръснал, някои

казваха, че това било видение. Тома казваше: „Аз съм малко по-голям реалист, не вярвам на думите ви, аз трябва да опитам нещата.“ Той каза: „Аз искам да опитам сам, дали този е същият Христос, който беше с нас, или е някой негов заместник, който иска да се представи като Него. Аз искам да видя, дали седят дупките от гвоздеите. По местата на раните ще позная, дали този е истинският Христос или друг някой.“ Тогава Христос му каза: „Ела тури пръста си в раните ми и ще се увериш.“ Като тури пръста си в раните на Христа, Тома каза: „Този е Господ мой, Бог мой.“ Христос му отговори: „Ти повярва, защото видя и опита, но блажени са тези, които без да видят, повярваха.“ Сега мнозина вземат този стих и проповядват върху него: „Блажени, които вярват, без да видят.“ С това Христос искаше да каже, че гвоздеите не са единствените признаци, по които може да се познае, дали Той е Христос или не е. За себе си Тома е прав, но не са само гвоздеите единствените признаци. Може да дойде и друг човек с рани от гвоздеи. И това е възможно. Ще дойде човек с рани от гвоздеи да се лекува и покаже на хората, че е Христос. Възможно е и това. Много плащеници са останали от Христа, но не се знае, коя от тях е истинската. Сега да оставим този въпрос настрана. Историците имат думата, те нека говорят, каквото искат. Но ние знаем как седи въпросът. За нас истината не седи в гвоздеите. Според нас, човек, който няма в себе си любов, мъдрост и истина, той няма никакви гвоздеи на ръцете и на краката си. Който носи в себе си любовта, само той може да носи гвоздеи. Всеки, който носи в себе си мъдростта, само той може да има гвоздеи на тялото си. Всеки, който носи истината в себе си, само той може да има гвоздеи на тялото си и то големи, железни гвоздеи.

Мнозина се оплакват от страдания. Че кой може да носи техните страдания? Като страдат, те се питат, как могат да познаят любовта. Страданието не е нищо друго, освен забити гвоздеи, в тялото на човека. И тогава, дойде ли любовта, първата ѝ работа е да извади гвоздеите от човека и да заглади раните му. „Ама, дали ще дойде любовта да ни освободи от страданията?“ Питам: Каква вяра е вашата, ако трябва да се съмнявате по десет пъти на ден в любовта? Преди години дойде един господин при мен и ме пита: „Вярно ли е това, което проповядваш? Хората го твърдят, но вярно ли е? Едни го отричат, а други го твърдят.“ Казвам: Мен не ме интересува, какво твърдят или отказват хората. Аз сам идвам от онзи свят, там живея. Аз не мога да не вярвам в себе си. По-скоро мога да се съмнявам в това, което ти ми говориш, отколкото в това, което аз зная. Аз съм опитвал това

нещо и то не само един път, но повече от сто пъти. И след това ще ми говорят, че няма друг свят. За тебе може да е така, да не съществува друг свят, но аз за себе си зная, как седи въпросът и няма защо сега да го доказвам на тебе. Ако ти доказвам нещата и ти станеш вярващ, аз нищо не печеля от това. Ако те обърна сега, значи, аз искам да спечеля нещо. Хората искат да обърнат някои свои близки, да вярват в Писанието, за да се простят много от греховете им. Това показва, че хората са изопачили Христовото учение. Христос дойде в света и понесе греховете на хората, а те искат да обърнат някоя душа към Бога, да им се простят греховете. Това е невъзможно. Ако ти не можеш да понесеш греховете на хората, ти не можеш да бъдеш благодарен на Бога. Ако обърнеш един човек към Бога, той те е спасил, а не ти него.

Сега ще ви приведа един пример. Един цар в древността излязъл да се разхожда, но по някакво нещастие той паднал, счупил си, навехнал си крака. В това време край него минал един овчар, на когото работите не вървели добре: овцете му постоянно умирали. Като видял този големец с навехнат крак, овчарят го запитал: „Как стана, че си навехна крака? Как стана така, че те сполетя нещастие?Аз съм нещастен човек, но поне работата ми е долна, овце паса.“ Царят започнал да разправя, как навехнал крака си. Овчарят отговорил: „Аз мога да ти помогна. Често моите овце са си навяхвали краката, та се научих да ги намествам. И на теб ще наместя крака ти.“ Като поправили крака на царя, последният го поканил у дома си, дал му големи подаръци. От този момент работите на овчаря се подобрили. Той постоянно бил наглеждан от царя. От изкуството да лекува своите овце, той дошъл до положението да помогне на царя и да подобри с това материалното си положение. След това го срещнал друг един овчар и го питал, как си подобрил положението. „И аз не зная, как стана това. Срещнах един ден един човек с изкълчен крак в гората и аз му го наместих. От тогава и моите работи се оправиха.“ Сега и на вас казвам: Ако вие възприемете Божията любов в себе си, ако възприемете Божията мъдрост в себе си и ако възприемете Божията истина в себе си, всичките ви работи ще тръгнат напред. Днес всички хора се оплакват, че ако любиш, ще ти тръгне назад. Не е вярно това. Ще любиш, но онзи, когото любиш, не трябва да знае това. Когато овчарят изправяше крака на царя, показа ли своята любов? Не, той го въртя на една, на друга страна и му казваше: „Като си го навехнал, ще те боли, разбира се.“ Но след като намести крака на царя, отпосле се позна любовта на овчаря. Казвам: Онова, което ви причинява

страдания, в него се крие любовта, а не в това, което глади и маже отгоре. Любов, за която се говори и която се манифестира отвън тя е глас вопиющ в пустинята. С това аз ни най-малко не искам да бламирам обикновената любов, но казвам, че при обикновената любов ние сме осъдени на смърт. Тази любов не може да подобри нашия живот. Божествената любов, за която се говори, вади хората от смъртта и ги завежда в живота. Ако вие не носите любовта в душите си, мъдростта в духа си и истината в ума си, когато сте сами, когато никой не може да ви помогне, няма да познаете, какво представляват тия три сили в света. Вие носите закона в себе си. И тогава, като видите, че две мрави се бият, или две животни се нападат, вие ще ги примирите. Щом имате тази мярка в себе си, щом знаете как да се отнасяте и с животните, вие ще можете да живеете и с вашите ближни. Вие ще влизате в положението им и те ще ви отговорят със същото.

Мнозина са идвали при мене да ме питат, кой съм. Казват ми: „Кажи, кой си ти?“ – „Моя работа е, кой съм. Това си е моя работа, не е ваша.“ – „Ама защо си дошъл?“ – „Аз съм търговец, дошъл съм да продавам стоката на любовта, на мъдростта и на истината. Каквото продам, от него взимам десятък.“ – „Ама много фигуративно говориш, кажи нещо реално.“ – „Че кое е реалното? Според мен, яденето е реално.“ Тогава аз изваждам 4–5 ябълки, турям ги в една чиния и казвам: „Заповядай! Яж! Това е моята стока. След като ги изядеш, ще ги платиш.“ – „Скъпо ли ще струват?“ – „Зависи. Колкото повече ги харесаш, толкова по-скъпо ще ти взема. Ако не ги харесаш много, малко ще ти взема. Ако кажеш, че нищо не струват, нищо няма да ти взема. Тъй щото, от теб зависи, да платиш малко или много. За хубавите работи в света скъпо трябва да се плаща. Такъв е законът.“ И тъй, за да познаеш любовта, за да влезеш в живота, ти трябва да воюваш, не трябва да бъдеш страхлив. Казвате: ние трябва да се примирим. Не, мир съществува само между любещите същества. Там, дето няма любов, никакъв мир не може да съществува. Дето има любов, там има мир. Мир има само между разумните същества. Мир има само там, дето е истината. Дето не е истината, никакъв мир не съществува. Как можем да се примирим? Ние можем да се примирим само по закона на любовта. Можем да се примирим само по закона на знанието и на светлината. Можем да се примирим само по закона на свободата и истината. Вън от тия закони всяко примирение е опасно. Там влизаме в хомота, както млекопитаещите влизат в него. Аз съм виждал, как селяните постъпват със своите волове. Сутрин отиде при него в обора, погали го, даде му една торба ечемик и цял ден го

кара на нивата да оре. И тогава, всяка работа, която ние вършим в света, според новото учение, или според мене, или според Божественото учение, ние трябва да я вършим с любов, съзнателно. Във всяка работа, в която Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина не взимат участие, престъплението е неизбежно. Това трябва да поставите в бъдеще като основа на своя живот. Този закон действа навсякъде – и в личния живот на човека, и в обществения, и в държавния, и в живота на цялото човечество. Тъй щото, законите на любовта, на мъдростта и на истината трябва да влязат във всички области на живота, да помогнат за разрешението на най-трудните задачи и въпроси.

Съвременните хора се плашат, чудят се какво ще правят. Мислите ли, че при сегашните разбирания и прояви на човешкия живот вие се намирате при благоприятни условия? Преди всичко, вижте какво представлява човешкият мозък. В мозъка на човека се намират три билиона и 600 милиона клетки, затворени в едно малко пространство от 19 сантиметра дължина и 14–15 сантиметра широчина. Можете да си представите, какво микроскопическо пространство заема всяка една клетка. И можете да се питате, защо природата е турила човешкия мозък в такова малко пространство. При това голямо количество клетки, тя би трябвало да го постави в някое грамадно, широко място. При това, в такова малко пространство трябва да се пази голяма хигиена. Защо заболяват хората? Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяка лоша постъпка внася известно подпушване в човека. Ако хората продължават да живеят така, те са осъдени на заболяване. Според някои учени хора, съвременната култура на Европа след сто години най-много ще направи повечето хора луди. Големи нещастия ще ги сполетят. Днес говориш на един човек, той не вярва в теб, мисли, че го лъжеш. Ти му правиш добро, той мисли, че имаш някаква задна цел. Днес дето и да отидеш, в която държава да влезеш, веднага ще те обискират на границата. Никъде не можете свободно да минете. На границата ще отворят куфарите ви. Ако отидете в някой хотел, веднага ще запишат името му и ще дойдат детективи да видят, какви са намеренията му. Питам: При такива условия, кой може да бъде щастлив? Сега казвате, че чуждите народи са били причина. Едно време българите се оплакваха от турците. Каквото ставаше, те казваха: турска вяра е това. Какво ще кажете тогава за мъжете и за жените, които не си живеят добре? Те поне не са „турска вяра“ Мъж и жена се обичат, но като се оженят веднага започват да се подозират. Мъжът подозира жената, че мисли за

друг някой мъж и жената подозира мъжа си. Защо трябва да се съмнява мъжът в жената и жената в мъжа? Каквито погрешки има една жена и каквито добродетели има една жена, същите погрешки и добродетели ги имат всичките жени. И каквито погрешки и добродетели има един мъж, всички погрешки и добродетели ги имат всички мъже. И тогава, ако сте недоволни от една жена, как можете да бъдете доволни от другите жени? Същото може да се каже и за мъжа. Две жени могат ли да разрешат въпроса? Не могат. Какво прави мъжът? Като се разсърди на жена си, казва: „Ще намеря друга жена." Че то няма никакъв резон. Значи, той се отказва от една върбова ос, за да намери друга. Не, върбовите оси не разрешават въпросите. Преди всичко ти не трябва да правиш връзка с една жена, в душата на която не живее Божията любов, в духа на която не живее Божията мъдрост и в ума на която не живее Божията истина. Това трябва да бъде правилото. Това е Божественото учение, което трябва да се приложи в света. Такива връзки трябва да се създадат. Само така могат да се образуват братски връзки. Това наричаме ние братство. Братя могат да бъдат само ония, които имат за основа любовта, мъдростта и истината в своя живот. Те трябва да се приложат в органическия свят. И тогава, когато обичаш, ти ще му създадеш най-добрите условия, при които той може да живее. След това ти ще участваш в радостите на неговия живот. Ако могат да живеят хората така, те ще намерят условията на Христовото учение. Това е, което хората очакват. Те очакват идването на Христа. Прави са хората, че очакват Христа на земята, но Той ще дойде в умовете им. Царството Божие ще дойде на земята, но то ще бъде царство на любовта. Подозрението, което днес съществува между хората, тогава ще изчезне.

Христос каза на Тома: „Тури пръста си в раната ми." Той не каза да тури средния си пръст, но тури показалеца, пръста на човешкото благородство. Палецът е Божествената мярка, с която се мерят нещата. Като тури показалеца в раната си, отгоре тури и палеца за да се образува кръста. Значи, кръстът не е нищо друго, освен символ, знак, образуван от показалеца на човека, върху който е поставен първия му пръст – Божественото в човека. Следователно, когато Бог иска да ни опитва, Той ни заставя да турим първия си пръст в раната Му, а после Той сам туря своя палец отгоре. Само по този начин човек може да излезе от лошите условия. Това е дълбокото разбиране на този стих. Само така човек може да се възпита. Ако човек в себе си не може да намери онази мощна сила, с която да разбере смисъла на този стих, той за дълго време ще остане в това

положение, в което се намира днес. И всеки, който иска да разбере това учение, той трябва да разбере, как е направен кръста. Като направи този кръст, той може да каже както Христос е казал: „Мир вам!“ Днес всички хора носят кръстове. И сам човек е такъв кръст.

Сега, като излезете оттук, благодарете на Бога, че ви е дал този палец – Божественото в човека – неговата глава. Главата на човека представя Божествения палец. Ръцете и раменете, това е неговия показалец. Следователно вярвайте в Божественото, което Бог е вложил във вашия показалец. Като погледнеш главата си, кажи: „Благодаря ти Господи, че си вложил в главата ми Твоята любов, Твоята мъдрост и Твоята истина!“ Като излезете оттук, турете ръката си отпред на челото, дето е мъдростта, отгоре на главата, дето е любовта и отзад на главата, дето е истината и тръгнете по света да проповядвате новото учение.

Двайсет и четвърта неделна беседа от Учителя, държана на 9 април 1939 год. Великден, 10 ч.с.

София – Изгрев

Събиране и раздаване, заробване и освобождаване

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните. Това е най-съдържателната глава, която някога апостол Павел е писал.

Духът Божи.

Нашият век до голяма степен е песимистичен. Във всеки дом ще забележите този тон на песимизъм. Ако влезете в университета и там ще забележите този тон на песимизъм. Ако отидете между учителите и там ще забележите този тон на песимизъм. Дето и да отидете, навсякъде ще забележите този тон на песимизъм. Ако отидете на гробищата ще кажете: „Какво нещастие ни е сполетяло!“ Ако видите една изгоряла къща, ще кажете: „Ето едно нещастие.“ Ако видите едно изсъхнало дърво, ще кажете: „Ето какво става по света.“ Аз казвам: Щастието на човека седи именно в изгорялата къща. Щастието на ученика седи в пропадането му в училището. Аз наричам щастлив човек този, който изгуби имането си и пропадне. Аз наричам щастлив човек този, който е умрял. Аз разглеждам живота психически, динамически, а не статически. Защото неща, които са верни при едно механическо обяснение, не са верни при едно статическо обяснение. И неща, които са верни при едно органическо обяснение, не са верни при едно психическо обяснение. И най-после, неща, които са верни при едно психическо обяснение, не са верни при едно разумно, Божествено обяснение. Например, често в света вие си правите илюзия, че някой човек е грозен. Това е относително гледане на нещата. Този човек е грозен в сравнение с друг някой, който е по-красив от него. Но ако този, красивият не съществуваше, щеше да се яви друг някой, по-грозен от първия, тогава първият щеше да бъде красив. Ако грозният нямаше с кого да се сравнява, сам по себе си той щеше да бъде красив. Сега, като се сравняват при това статическо положение, хората се считат бедни, защото се сравняват с някой богат. Но ако този богат се сравнява с някой още по-богат от него и той става беден. Но какво придобива богатият със своето богатство?

Богатството е условие в живота. Или какво придава красотата на човека? Богатството и красотата са външни условия.

Съвременният свят се обезсърчава, защото е поставил своите разбирания на една крива основа. Сегашната основа, на която е поставен живота, е женска основа. А в рая имаше една мъжка основа. Когато се роди Адам, създаде се раят, а когато се роди жената, създаде се сегашния свят. Следователно стремежите на сегашния свят са поставени на женска основа. Качеството на жената е, че тя обича да събира. Като си направи една къщичка, тя започва да събира: съдове, чашки, чинии, игли, конци, шапчици, обуща и т.н. Ден след ден тя събира и гледаш, след една година тя напълнила къщата. Направила юргани, възглавници, напълнила хамбара с различни вещи, готви се за далечни времена да има от всичко, каквото ѝ потрябва. Не е лошо това, то е едно благословение. И съвременните хора страдат от големите женски благословения. Жената мисли, че е много умна. Тя мисли, че като нейната философия няма друга. Тя си казва: „Тази философия, която Адам създаде, няма да оправи света, но нека аз да туря своята философия." Сегашната философия на жената е второто издание на философията на мъжа. Тя казва: „Не, само с раздаване не може да се живее, но и със събиране." Като се изпразни чувала, на човека му става леко. Когато всички животни се изредиха пред Адама, той им даде имена, раздаде всичко, каквото имаше и после остана с празен чувал. Следователно, за да го задоволи, Господ му каза: „Сега аз ще ти създам една другарка, която няма да бъде толкова разточителна като тебе, тя ще събира." И след това ние имаме плодовете на двете философии. Всички консерви в света са все от женски произход. Всички тигани, всички котли, всички ножове, всички начупени камъни, всичко, каквото виждаме днес в света, е все от женски произход. За това не е виновна жената, философията е такава. Така разглеждам аз въпроса, не считам жената за виновница на тия неща. Казвам: Когато човек мисли като Адама, той все ще създаде нещо. После, като не е доволен от себе си, той ще се обърне към жената в себе си. Нея ще потърси. Първо в живота се е явил ума, но като не бил доволен от ума си, явило се човешкото сърце. Така се явили чувствата в човека. Следователно човек е станал недоволен, след като са се явили желанията в него. Днес всички хора са недоволни, но ако ги питат, защо са недоволни и те не знаят. Вие имате цял свят на разположение и пак сте недоволни.

Сега религиозните хора казват, че са чада Божи, синове Божи, които

се движат в света, създаден от Бога, пък са недоволни, че техният Баща не се е погрижил за тях. Те са обиколени от множество светове, по-големи от нашата земя и пак са недоволни. Как ще си обясните недоволството на човека? Например, мъжът е недоволен от жена си. Защо? Защото много събира. Жената пък е недоволна от мъжа си. Защо? Защото много харчи. Аз засягам сегашния живот в неговите прояви. Нима слънцето преди хиляди години не е гряло? Всичко, което е станало на земята, не е станало от друго някое слънце, от това слънце е станало, от това слънце е създадено. Преди хиляди години слънцето другояче е гряло, а днес другояче грее. Във всяка епоха, когато се е създавала водата, твърдата почва, растенията, рибите, птиците, млекопитаещите, пък и човека, слънцето всякога е изпращало известно количество светлина, защото светлината е доставяла материал за градене. Всички същества на земята не са съставени от една и съща материя. Човек, например, е създаден от малко по-особена материя от другите същества. За другите неща се казва, че Бог само казал да стане това или онова и станало, а за човека се казва, че Бог взел отнякъде особена пръст и направил от нея човека. Когато малкото дете иска да знае, отде е дошло неговото малко братче, бабата казва, че го извадили с една мрежа от водата. То било между рибите и оттам го извадили и донесли в къщи. И след това детето пита майка си: „Мамо, можем ли да хванем още едно братче от водата с мрежа?“ Такива са и сегашните вярвания на хората. Те мислят, че човек е излязъл от водата като риба, вследствие на което често се натъкват на ред противоречия. От религиозно гледище Бог е създал човека, а от научно гледище се казва, че човек е създаден от една малко клетка, която постепенно се развивала и размножавала. И двете твърдения са теории: едната е Божествена, а другата е човешка.

Като четете 13 глава от Апостол Павел, виждате, че той я е писал при особени случаи. Понеже имал големи мъчнотии по онова време, той написал тази глава. Числото 13 е най-опасното число. Интересно, как се случи тази глава да е 13, а не 15, например. Например, това, което е важно за един ботаник, не е важно за един зоолог. И това, което е важно за един зоолог, не е важно за един ботаник или за един астроном. И това, което е важно за един астроном, не е важно за един астролог. Или това, което е важно за един химик, не е важно за един физик и т.н. Ако имам свободно време, бих ви държал една сказка да ви покажа, какво е направил кислородът от химически гледище или какво са направили в света електричеството и магнетизмът от физическо гледище. Или бих взел едно

растение или едно животно да ви покажа, какво са направили растенията или животните за човечеството. Това е частично положение. Всяка наука обяснява нещата в едно отношение, тя не ги обяснява изцяло. Химията, например, обяснява отношенията, които съществуват между елементите и съединенията. Физиката обяснява само това, което се отнася до силите, до електричеството, до магнетизма, до топлината, светлината и т.н., но щом дойде до онзи възвишен, разумен живот, там други закони се изучават. Там човек се натъква на един по-обширен живот. Следователно ние имаме един механически, един органически, един психически и един Божествен живот. Всички тези видове живот се различават по възможностите и по условията, които съдържат в себе си. Най-ограничен е механическият живот. Малко по-свободен е органическият. Още по-свободен е психическият, а най-свободен от всички е Божественият живот. Каквото мисли, чувства и върши човек в Божествения свят, той трябва да постави на една опитна почва. Ти трябва да бъдеш като грънчар, който да направи едно отлично гърне, от което да останеш доволен. Или ти трябва да бъдеш като химика, който да не говори само теория на химията, но да прави и своите опити. Аз съм срещал много химици, които познават теорията много добре, но химията е обширна област. Като химик, ти трябва да знаеш, по кой начин и при какви условия да съединиш елементите, за да образуват едно съединение. Като правиш опити сутрин, ти ще имаш един резултат; ако правиш опита на обед, ти ще имаш друг резултат и ако го правиш вечер, ще имаш трети резултат. Това нещо химиците не го различават. Те мислят, че когато и да направиш съединението, все ще имаш един и същ резултат, щом си взел едни и същи елементи и съединения. Не е така. Мнозина мислят, че когато и да се роди човек, все едно е. Не е така. На всяка секунда, когато се ражда човек, все има различие. Когато и да се роди човек е все важно, но едно е когато се роди сутрин, друго е когато се роди на обед или вечер, или сред нощ. Всички тия моменти на раждане се коренно различават и внасят нещо особено във всеки човек. Всеки час от 24-те часа, или всяка минута от 60-те минути, или всяка секунда от 60-те секунди хората се различават. Не само това, но важно е, когато се е раждал човек, какво състояние са имали майката и бащата, какво е било състоянието на окръжаващите хора. Всичко това се отразява върху онзи член на обществото или на семейството, който се ражда в това време. Мислите, чувствата и действията на майката и на бащата се отразяват върху детето, което се ражда в това време. Също така тия неща се

отразяват и върху зачеването на детето. Не само това, но и състоянията на по-големите братчета и сестричета се отразяват върху детето, което се ражда. Също така се отразяват и чичовците и дедите и прадедите, било от този свят или от онзи свят, върху детето, което се ражда. Всичко влияе върху новороденото дете.

Сега аз говоря за неща, които зная. Няма какво да ги доказвам. Само онзи, който не знае нещата, той ги доказва. Който ги знае, няма защо да ги доказва. Аз няма защо да ви доказвам, какво нещо е захарта. Казвам: Това е така, опитайте и вижте сами. Като опитате и вие ще се убедите в моите думи. Но сега вие се питате, по кой начин животът може да стане щастлив. Всички хора са създадени щастливи. Ако са нещастни, това е по тяхна грешка или по грешка на майката, на бащата, на окръжаващите хора. Причина за всички нещастия в света сме сами ние. Ако всички хора напуснат старата философия на Адама, който мислеше, че светът ще се оправи, след като раздаде всичко и ако напуснат старата философия на Ева, която мислеше, че като събира, светът ще се оправи наистина, животът на хората ще стане щастлив. И едната философия не е вярна, и другата не е вярна. Ако ти раздадеш всичкия си живот и останеш без живот, какво ще се ползваш? Днес всички проповядват, че човек трябва да раздаде имането си. Но какво ще се ползва, ако раздаде имането си? Това е крива философия. Бог или природата е определила на всеки човек достатъчно. Следователно всеки човек има право да вземе това, което е негово. Но да ходи да проси от хората, оттук-оттам да проси, това не е позволено. Никой няма право да проси. Просията е човешка работа. Адам и Ева измислиха просията. Адам изпроси от Бога Ева – временното, а Ева изпроси сегашното. Всички изпросени работи са човешки. Казват някои: „Трябва да го изпросим от Бога.“ Няма какво да просим. Тъй както аз разглеждам работите, разбирам, че разумното трябва да проникне във всички умове, а не да раздава човек. Любовта, която носи живота, трябва да проникне във всички сърца. Да раздавам, аз разбирам да стана проводник на всички Божествени блага така, че всички хора да могат да се ползват, както водата на един извор минава през инсталацията на цял един град. Всеки човек може да стане проводник на хубавото в света. Един човек може да развали цялата инсталация. Инсталацията може да е направена много хубаво, но една тръба в средата може да развали цялата инсталация. Пукне ли се тази тръба, цялата инсталация спира. Някой казва: „Какво зависи от мен?“ Много зависи от вас. От вас зависи толкова, колкото от всички тръби. И от

всички тръби зависи толкова, колкото от една тръба. Ще кажете, че човек си дава голямо значение. Ако човек си дава значение и става проводник на Божественото, неговото значение е на място. Но ако си дава значение, а същевременно засенчва Божественото, неговото значение не е на място. Този човек поддържа човешката философия, която е крива философия. Какво направи Адам със своята философия? Той впрегна всички животни на работа. Според Адамовата философия тия волове орат, но им се плаща за това оране. Той ги впряга сутрин и казва: „Хайде, синко, на нивата. Като дойде изобилието, ще има ядене и пиене.“ Като се прибере житото в хамбара, на воловете се даде малко слама, а всичко човек задържа за себе си и после казва: „Аз изорах нивата.“ Не е вярно това. Какво е изорал? Той само е бутал остена, а воловете са орали. Не само воловете, но много още условия на земята – влагата, слънцето, топлината, са помагали за нивата, а после човек казва, че той е изорал всичко. Мислите ли, че с тази философия може да се постигне нещо? Майката казва: „Родих това дете.“ Това не е вярно. Че семето, което изникна от земята, земята ли го роди? Семето го посадиха в земята и то се роди без майка. И без майка може, значи. Кой роди Адама? Коя беше неговата майка? Бог взе малко кал, направи от нея човека, вдъхна в него живо дихание и той стана жива душа. Дали това е по вашето разбиране, то е друг въпрос. Мислите ли, че вашите вярвания са абсолютни? Душите се раждат, но те вечно съществуват в Бога. Това е истинската философия. Те са едно с Бога. Следователно когато Бог създаде света, Той изпрати всички души по света да изследват това, което Той е създал, да се учат. Той нарича тия души Синове Божи, защото са едно, равни с Него. В този смисъл и земята за всички вас е едно училище. И ако разбирате това, всички вие трябва да се радвате, че сте пратени на училище, да се учите. Които боледуват, трябва да се радват; които осиромашават, трябва да се радват; които забогатяват, трябва да се радват. Като срещнете един сиромах, трябва да го видите, че играе с кърпа в ръце, ще кажете, че е полудял. Не, сега, именно, му е дошъл ума на място. Естествено положение ли е това да срещнете един сиромах с наведена към земята глава и с отпаднал дух? Лъжливата философия седи в това, че той мисли, какво, нищо няма. Това е първата лъжа в света. Онзи пък, който е забогатял, мисли, че всичко има. Това е втората лъжа. Мислите ли, че богатият е придобил нещо с богатството си? Колкото сиромахът е придобил със сиромашията си, толкова и богатият е придобил с богатството си. Има сиромаси, които са по-умни от много богати. Умът

не се купува с пари. Умът не се купува и със сила. Умът е едно велико благо, дадено на човека от Бога. Напуснете вече старите теории. Някои хора искат да станат добри, като дават пари на бедните. С даване на пари човек не може да стане добър. Той става повече користолюбив, отколкото да стане добър. Ако давате пари на някой човек, един ден ще му кажете: „Не знаеш ли, че ти помогнах, пари ти дадох?“ Кой създаде тези пари? Ти не ги създаде. Хиляди хора са работили, докато се създадат тези пари. Хиляди работници са копали в земята, докато ги изкопаят. После други работници са промивали това злато. Трети са го топили, оформявали, докато най-после държавата ги е отпечатала. Но златото не е и на държавата. То принадлежи на самата природа, от която са го изкопали. На всяка държава се дава известно количество злато, за да го използва като средство за някакво добро. Другото заблуждение на хората е, че искат да станат умни. Като са дошли на земята те казват, че човек трябва да стане умен, да поумнее. Няма какво да поумнява. Казвате на някого, че е обезумял. И това не е право. Трябва да му кажете да употреби ума си малко по-другояче, по друг начин да впрегне силите на своя ум. Ако човек не употреби ума си, както трябва, на място, той причинява вреда на хората. Пък ако човек употреби ума си на място, да внесе светлина в човешките умове, той им причинява добро. Така трябва да разбирате нещата и правилно да говорите. И в Писанието е казано: „И рече безумният в сърцето си, че няма Бог.“ Под думата „ум“и ом се разбира Божественото в човека. Следователно, безумен е онзи, който не употребява ума си, както трябва, т. е. не употребява Божественото в себе си. Кой не може да каже две сладки думи на брата си? Дойде при тебе един човек отчаян, гладен, нуждае се от хляб. Като не може да задоволи глада си, той решил да тури край на живота си. Какво трябва да направиш? Извикай го у дома си, дай му малко хляб, една-две ябълки или круши, кажи му една-две сладки думи и ще видиш, че сърцето на този човек ще се стопли, ще забрави своето отчаяние. Който не разбира закона, той веднага ще извади тоягата си и ще каже: „Защо си дошъл при мен да просиш?“ И той ще вдигне своята тояга. И двамата ще се сбият и скарат за хляб. Под думата „тояга“ аз разбирам лошите думи, които хората разменят помежду си. Някой ще каже: „Казах му няколко думи да ме помни, да не мисли, че съм простак.“ Според мене, именно с лошите думи ти ще покажеш своята простащина. Кое е по-хубаво: да убиеш един човек или да го вържеш? Ако го убиеш, това показва, че си слаб човек, а слабите всякога се наказват. В Божествения

свят слабите се наказват, а силните се благославят. Всеки човек, който може да връзва своя неприятел, т. е. да го обърне към Бога, да го накара да живее Божествен живот, той е един силен човек. Всеки човек, който може да убие своя неприятел, да се освободи от него, той е слаб човек. В света е точно обратното. Тези хора, които убиват, се считат за силни и те се наказват. Това е един метод, една философия, която нищо не допринася в живота. Някой се бори със себе си и казва, че е много лош човек. Защо да не си каже, че е добър човек, но още не се е научил да проявява доброто в себе си? Кажи за себе си, че си добър човек, но не проявяваш Божественото. Кажи и започни да Го проявяваш.

Ето какво казва Апостол Павел в Прочетената глава: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, но любов нямам, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка.“ При това положение човек ще има само едно външна обстановка и ще струва толкова, колкото струва една празна каца. Коя бъчва струва повече: онази, която е пълна с масло или онази, която е празна? Разбира се, че понякога пълната каца струва десет пъти повече от празната. Ако маслото е доброкачествено и цената на бъчвата се подига. Ако кацата е празна, човек няма да вземе и нея, отказва се и от кацата.

„И ако имам всичкото пророчество, и зная всички тайни, а мога и гори да премествам, но любов нямам, нищо не съм.“ Като качество на любовта Апостол Павел туря търпението. Търпението е Божествено качество. Под думата „търпение“ се разбира правилното съчетание между ума, сърцето и волята на човека. Или с други думи казано: търпението подразбира правилното съчетание между духа, душата и ума на човека. Там, дето човешкият дух, човешката душа и човешкият ум не са съчетани и там, дето човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля не са съчетани, там няма никакво търпение. Търпението не е произволен процес. Всеки, който има търпение в себе си, той има и сила. Без търпение човек не може да има сила в себе си. Само силният може да търпи. Слабият не може да търпи. Слабият търпи по неволя. Като го бият, той търпи по неволя. Той не носи страданието доброволно, но отвън му го налагат. Нима волът, който оре нивата, е търпелив? Той носи неволята, но не и търпението.

Наскоро ми разправяха един пример. Един наш приятел имал котка, която възпитавал. Той искал да я възпита да не яде птички. Той искал да ѝ предаде своето вярване. Както той вярвал, така и тя да вярва. Каквото ѝ каже да го слуша. Той мислел, че всичко това е постигнал. Един ден той останал изненадан. Видял, че котката му хванала една птичка. Той се

затичал към котката си, но и тя тичала с птичето в уста, докато успяла да го изяде на общо основание. Това силно го разсърдило и той намислил да накаже котката си, да ѝ даде добър урок. Той чул отвътре нещо да му казва: „Като искаш да дресираш котката, гледай да бъдеш справедлив.“ Котката избягала и след един-два часа се върнала. Той решил да изпълни намерението си, да я накаже, задето не го послушала. Пак нещо вътре в него му казвало: „Бъди справедлив!“ Наистина, ако той беше успял да набие котката във времето, когато ядеше птичката, имаше смисъл, но сега, след като я изяде, нямаше защо да я бие. Обаче, силно ядосан, той започнал да я бие и излязъл от границата и на човешкото, и на Божественото. Щом почувствала котката това положение, тя се разгневила силно, хвърлила се върху него, забила ноктите си в шията му и той едва могъл да се спаси от нея. Като се освободил от ноктите на котката и тя се освободила от него. Какво показва това? Това показва, че ти можеш да възпитаваш един човек само тогава, когато Божественото действа в тебе. Излезеш ли от границата на Божественото в себе си, този човек става свиреп и се нахвърля върху тебе. Следователно пазете правилото: никога не престъпвайте границата на Божественото. Бог е дал право на котката да яде птички. Кой от вас не е ял птици? Няма нито един от вас, който преди да се е обърнал към вегетарианството да не е изял поне 20 кокошки. Сега сте вегетарианци, но преди да сте били вегетарианци, колко кокошки сте изяли? А сега искате от котката да не яде птички. Тя казва: „Чакай, и аз един ден, като стана вегетарианка като вас, няма да ям птички.“

Апостол Павел казва: „Любовта търпи, благосклонна е, не завижда.“ Завистта спада към един полуинтелигентен свят, тя не е от висок свят. Някой завижда, че друг човек е по-добър от него. Какво от това? Какво лошо има в това, че един кон носи по-силен товар от моя? Светът се нуждае от силни коне. Ако някой човек е по-силен и по-умен от мене, той е на мястото си. И слабите хора са на мястото си. И тия, които носят малък товар, и те са на мястото си. Защото хората с по-малък товар могат по-лесно да услужват. Ако съм слаб и нося на гърба си една чанта от десет килограма товар, аз лесно мога да я сваля и да помогна на онези, които се нуждаят от моята услуга. Обаче, ако нося един товар от сто килограма, мъчно мога да го сваля от гърба си. Слабите хора са практични, те се занимават с дребна търговия. Тежките търговци, с големите чували, те разполагат с хиляди левове. Обаче и едните и другите са на място. По-слабите вземат на кредит от по-силните, от по-богатите. Същият закон

съществува и в органическия свят. По-учените вземат материал от онези, които не са толкова интелигентни. Например, когато някой ученик учи по музика или по техника нещо, или по рисуваше, в първо време той учи при такива учители, които не са толкова важни. Например, докато е при майка си детето учи от нея. Щом отиде в училище, учителят изисква от него друго нещо вече, той не се задоволява с това, което детето носи от дома си.

Та при сегашните условия на живота ние се нуждаем от едно правилно разбиране на живота. Ако ние не можем да разберем онази велика Божествена любов, която ни е дала всички условия за живот, ние нищо не сме придобили. Върху тази любов, именно, почиват отношенията между мъже и жени, между майка и баща, между синове и бащи, между майки и дъщери, между учители и ученици, между слуги и господари, между държави и т.н. Тази любов трябва да бъде основа навсякъде в живота. Но човек трябва да знае, как да я приложи. Затова е дошъл той на земята. Той е дошъл на земята да служи на доброто. Това е новото разбиране. Сега хората очакват да станат по-добри. Светът сам по себе си е много добър, но в света има неща създадени от хората, които трябва да се премахнат. В света съществуват ред човешки заблуждения, физически, сърдечни и умствени. Ако хората биха могли да се освободят от тия заблуждения, те биха решили въпросите на своя живот. Ако хората могат да се освободят от своите заблуждения и оставят само Божественото да работи в света, още днес Царството Божие ще се въдвори на земята. Всички хора, които са дошли до това разбиране, ние ги считаме за умни. Ето сега във вестниците пишат посланието на Рузвелт към великите сили и им казва: Ако се съгласят в продължение на десет години да не нападат слабите и малки държави, те ще им помогнат икономически. И Бог отгоре казва: „Ако ме слушате и не се измъчвате едни други, аз ще ви благословя. Ако престъпите моя закон и аз ще приложа върху вас този закон, който вие прилагате върху другите народи.“ Следователно и болестите, от които страдате не са нищо друго, освен признак на нарушение на Божествената любов. Всички недъзи са причинени, именно, от това нарушаване. „Ама другите хора не са по-добри от мене.“ Това е друг въпрос. Всички недъзи на хората са вътре в тебе. И всички добродетели на хората са пак вътре в теб. Следователно ти не можеш да говориш за другите хора. Ако ти изправиш себе си и светът ще се изправи. Така седи въпросът. Затова, именно, се проповядва личното изправяне. Всеки човек трябва сам себе си да изправи. От вас зависи изправянето на света. Мнозина очакват да дойде

Духът у тях, че тогава да работят за своето изправяне. Това е неразбиране на въпроса. Още при създаването на човека Бог е вложил всичко в него. Идването на Христа няма за цел да внесе нещо ново в човека, но да даде условия Божественото да се прояви, т. е. да покаже на хората по кой път могат да се подигнат. Следователно съвременните хора се намират в един път на отклонение, от който трябва да се върнат и да поемат правилния път в живота. Сега, ако питате жените, те ще ви кажат, че по-големи насилници от мъжете няма. Това е тяхно мнение. Ако питате мъжете, те ще ви кажат, че по-големи изнудвачи от жените няма. И това е тяхно мнение.

От прочетената глава за любовта вадим заключение, че ако мъжът и жената не изправят своите отношения един към друг, светът няма да се изправи. Докато жената мисли за че мъжа, че е насилник и докато мъжът мисли за жената, че е изнудвачка, те се намират в човешки отношения, а човешкото не разрешава въпросите. Правото е в Божественото, а не в човешкото. Казва се, че Адам излезе от Бога. Значи, Бог му е вдъхнал дихание на живот. Ева пък излезе от човека, от Адама, т. е. от Божественото, което Бог вложи в човека. Понеже и двамата, и Адам и Ева имаха Божественото в себе си, те трябваше да служат на Бога. И мъжът и жената трябва да служат на Бога. Днес всички хора страдат от неразбиране на нещата. Адам не си призна грешката. Той трябваше да каже: „Господи, съжалявам, че не взех под внимание Твоите добри съвети, каквото ми каза да го направя.“ Ева яде от забранения плод без да пита Адама, без да пита Господа, а после дойде да убеждава Адам и той да яде от този плод. Погрешката на Адама седеше в неразбирането на живота. Като видя, че животните, които минаха край него, бяха с другари, мъжко и женско, той си каза: „Господ направи всичкото добро на животните, а на мен нищо не направи.“ Когато Бог създаде жената, каза на Адама: „Ето, тази е твоята другарка, направи я такава, каквато искаш да бъде.“ Така се опита човекът. Така опита той себе си. Дотогава, докато ние се съмняваме в Бога, добро в света не може да има. Аз говоря за онзи Бог, Който е създал живота, от Когото зависи индивидуалния, семейния, обществения живот, живота на народите, на държавите, на цялото човечество, на цялата вселена, на цялото Битие. От Него зависи всичко. Човек, който се съмнява в този Бог, никакво добро не го очаква. Който казва, че и без да вярва в Бога, той може да успява в живота си, това е първата лъжа, с която си служи. Нека да употребя друга дума вместо лъжата. Този човек не говори истината. Думата „лъжа“ осквернява човека.

Питам: Какво трябва да се проповядва днес на хората? Днес трябва да се проповядва на хората за Божественото, което Бог е вложил в тях, в техните умове, в техните сърца и в техните тела. За Божественото трябва да се говори на хората. Те трябва да дадат ход на Божественото в себе си. Днес всички добри, велики хора идат да възпитават човечеството. Мислите ли, че положението на сегашните управници е леко? Те се намират в трудно положение. Не мислете, че те са глупави хора. Те седят и мислят, по кой начин да спасят света. Можете ли да си представите, какво ще бъде, ако днес се отвори една война? Всички големи градове, като Лондон, Париж, Берлин, София и др., всички ще бъдат изметени. Те ще бъдат изравнени със земята. Затова днес всички държави си правят подземия, там да се крият. Страшна работа ще бъде. Ще има бомби големи от 200–500–1000 килограма тежки. Знаете ли, какво нещо е да падне такава една голяма бомба в един град? Знаете ли, ако се отвори една такава война, какво ще бъде? Най-здравото поколение, годно за оръжие, ще отиде. И след това трябва да се минат векове, докато се създаде всичко това отново. Защо трябва хората да се бият с бомби? Аз не съм против войната. Хората трябва да воюват, но без да се убиват. Днес нито демократите са на права страна, нито утилитаристите. И едните, и другите защитават своите интереси. Трябва да дойдат такива хора, които да защитават интересите на цялото човечество, на народите, но във връзка едни с други. Ако е добре на всички народи, ще бъде добре и на всеки народ отделно. Ако един народ мисли да е добре само на него, той е на крив път. Както е изключена възможността един човек да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни, така е изключена възможността един народ да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни. Това ще се опита. Всички народи трябва да залегнат едни за други. Благодарение, че има един възвишен свят над хората, който управлява народите. А то да остане на народите на земята сами да се управляват, светът моментално би изчезнал. Този свят е невидим, но той е пълен със същества, умовете на които са отворени. Този свят разполага с такива грамадни сили и възможности, каквито хората не могат да си въобразят. Този свят е вън и вътре в нас. Ако би пожелал, той може да приспи съвременното човечество и да го направи безопасно. Но какво ще постигне с това приспиване? Разумният свят иска по-скоро да убеди хората, да ги застави да мислят по друг начин, отколкото да ги приспива. Ако е въпрос за крайни мерки, като стане нужда, той може да ги приспи, но като ги приспи, трябва да започнат отново. С това нищо не се постига.

Всеки човек, всеки народ трябва да се отнесе към себе си. Вие искате Господ да махне злото от света, да ви приспи. Но приспиването нищо не постига. Щом става въпрос за приспиване, защо плачете за вашите умрели? Те са заспали. Това е неразбиране на нещата. Защо един религиозен или един идеен човек умира за своето убеждение? Той вярва в друг един свят, дето го чакат неговите братя и сестри. Когато един човек умира за своето отечество, той казва: „Аз ще умра за отечеството си, но ще живея в друг свят." И тази идея е пак религиозна. Идеята за национализма е пак религиозна идея. И тя има Божествен произход. И затова човек казва: „Ако умра да умра поне за една свещена идея в себе си." Казвам: Ако човек умре за една идея, от любов към човечеството да се подигне, тази идея е на мястото си. Днес от всички хора се иска да бъдат силни. Мнозина вярват, че Англия ще оправи света. Други мислят, че Германия ще оправи света. Трети очакват на Франция. Всички се лъжат. Нито Англия, нито Германия, нито Франция ще оправят света. Онзи, Който е създал света, Той сам ще го оправи. Всички народи в света са служители на Великия Бог, Който има предвид правото на всички хора, на всички народи. Той иде в света да освободи всички хора и всички народи от кривото разбиране на Адама. Днес хората и народите се стремят към свобода, но те искат да освободят себе си, да освободят своя народ, а другите да заробят. Това е невъзможно. Те говорят за свобода, освобождават своя народ, а заробват другите народи. Освобождаването на своя народ е Адамова идея, т. е. идея на раздаване. А заробването на другите народи, това е идеята на жената, женска идея, т. е. идея на събиране. Щом заробваш, това е идея на жената, на Ева, женска идея. Щом освобождаваш, това е идея на мъжа, мъжка идея, идея на Адама. Днес светът не е свободен. Божественият свят поддържа идеята на Адама, да освободи света, но същевременно поддържа и идеята на жената, да зароби света, но не по този начин, както жената го заробва. Божественият свят иска да примири тези две идеи, като превъзпита мъжа и жената. Всички жени по лицето на земята трябва да се обединят и да реформират своята идея, като разберат, че не със заграбване може светът да се оправи. И всички мъже по лицето на земята трябва да се обединят и да реформират своята идея, като разберат, че не с раздаване на всичко, светът може да се оправи. Трябва да се даде свобода на всеки човек, да се прояви. Под думата „свобода" аз разбирам да се даде възможност на всеки човек, да прояви Божественото в своя ум, в своето сърце и в своето тяло, да бъде полезен, както за себе си, така и за своите ближни. Като се прояви

свободно, като прояви Божественото в себе си, той ще бъде полезен и за своя народ, за цялото човечество, за цялата вселена. Така седи идеята на новото учение. Новото учение, Божественото учение, което иде, има предвид да спаси света. Казва се в прочетената глава: „Най-голяма от всички е любовта." Любовта е произведение на Бога. И ако вие не вярвате в Бога, в любовта, а вярвате в себе си, нищо не можете да постигнете. Докато ти вярваш в Бога, Който живее в теб, ти можеш да постигнеш всички свои добри желания. Докато вярваш, че ти живееш в Бога и Бог живее в теб, ти си на правата страна. Но ако вярваш, че ти живееш в Бога, а Той не живее в теб, ти си на кривата страна. Ако Бог пребъдва в тебе, а ти не пребъдваш в Него, ти пак си на кривата страна. Едновременно трябва и Той, и ти да пребъдвате един в друг. Христос е казал тази идея: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие ще пребъдвате в мене. Тогава аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявим." Това значи: ще ви се дадат добри условия отвън и отвътре да се подигнете. Тогава всеки ще седи под своята смоковница и ще бъде щастлив. Тогава няма да има гладни хора. Ако е гладен, достатъчно е да подигне очите си нагоре и веднага на масата ще има хиляди плодове. „Възможно ли е това?" Че в природата нали става така Искате ли да се подигнете, казвам: Напуснете старата вяра, която досега сте имали, т.е. не вярата, а вярванията. И тогава не ходете да просите. Вложете в ума си идеята и желанието да станете силни, че при каквото положение се намирате, дали сте богати или сиромаси, дали сте учени или невежи, дали сте силни или слаби, болни, да ви е приятно. Това са възможности за растене. Това са смени в природата, през които човек неизбежно минава. Щом си гладен, ти си сиромах. Следователно очаква те един хубав обяд. Щом се нахраниш, ти си богат, но след това пак ще осиромашееш. Ние виждаме, как колелото се върти. Гладният работи, а ситият, богатият почива. Казвате: „Блазе на богатите!" Не, богатият плаща, а сиромахът получава, печели. Да си сиромах, това е женски идея. Да си богат, това е мъжка идея. Богатият казва: „Трябва да бъда богат, да давам." Добре е това. Но в това даване има едно тщеславие. Когато Адам погледна животните, на които даде имена, той се възгордя и каза: „Какво съм създал!" Да, но едни от тия животни не го послушаха, те се опълчиха против него. Други, обаче, го послушаха. Същото е и с растенията. Едни от растенията признаха Адам за своя господар, други не го признаха. Онези, които го признават, му услужват. Той си прави греди от тях, строи си къщи. Но онези, които не го признават, се възмущават от

него. И ако той си е направил греди от тях, след известно възмущение, те се счупват и го затрупват под собствената му къща. Ще кажете, че тези греди са се счупили случайно. Не, идеята му за създаването е била слаба. Ако идеята му беше Божествена и гредите никога не биха се счупили. Всичко, което се чупи в света, всичко, което се покваря, всичко, което е слабо, е човешко. Всичко, което е силно, всичко, което носи здраве, любов, знание, свобода, радост, щастие, е Божествено. Болестите, недоволството са човешки работи.

Сега всички трябва да се подигнем в себе си и да благодарим на Бога, че живеем в такива красиви времена, когато Бог се проявява. Днес Бог се проявява, както никога друг път. Това всички трябва да знаете. Всички ония, които не изпълняват волята Божия, ще си заминат от земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Всички народи, които не изпълнят волята Божия, ще си заминат от земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Земята ще остане за онези народи, които изпълняват волята Божия. Това трябва да знаете и ще го видите. Дали вярвате в това или не вярвате, ще го опитате. Както интернират от София в провинцията, така ще бъдат интернирани всички, които не искат да изпълнят волята Божия. Не само ще ги интернират, но ще ги екстернират далеч някъде. Земята ще се освободи от всички, които не следват Божия път. Това е въпрос за Онзи, Който е създал света.

Сега аз говоря за единно държавна право, което хората нямат предвид. Има една Глава в света, която трябва да се почита от всички. Всички държави, всички народи, всички мъже и жени, всички господари и слуги трябва да имат едно мнение за тази Глава. И в името на този Бог, казвам: Хората трябва да престанат да се измъчват. В името на този Бог на любовта, хората трябва да си съдействат да се подигнат. Те трябва да изпълнят волята Божия, защото иде златната епоха, иде Царството Божие на земята. Ние трябва да се освободим от всички страдания, мъчнотии, неразбирания и да живеем един радостен и щастлив живот. Този живот иде и ние трябва да го посрещнем със съзнание.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Двайсет и пета неделна беседа от Учителя, държана на 16 април 1939 год., 10 ч.с.

София – Изгрев

Новото в живота

Отче наш.

Ще прочета част от шестата глава от Евангелието на Лука, от 12–39 стих.

Духът Божи.

Мъчно е човек да премине живота с всички негови противоречия, които изпъкват. Животът, тъй както е, той не може да се примири с нищо. Защо ние искаме да примирим това, което не може да се примири? И после събираме това, което не може да се събере. Да разширим това, което не може да се разшири. Има неща, които нито се увеличават, нито се намаляват. Ти не можеш да увеличиш любовта, нито да я намалиш. Туй е наше тълкуване. Има нещо, за което се безпокоим и ние влизаме в живота, но не ни влизат в работата. Ти се безпокоиш, дали слънцето ще изгрее или ще залезе. То е негова работа. Ти се безпокоиш и казваш: „Слънцето няма да изгрее.“ Лъжеш се, ще изгрее. Ти мислиш, че слънцето няма да залезе, казвам: Ти се лъжеш, ще залезе това слънце, ще има залез. Ти мислиш, че радост няма да имаш в живота. Лъжеш се, ще имаш радост. Ти мислиш, че скръб няма да имаш в живота, лъжеш се, ще имаш скръб. Ти мислиш, че вечно ще живееш, лъжеш се. Ама ти мислиш, че ще умреш, пак се лъжеш. Тия работи са извън вашата възможност. Дали ще живееш вечно, туй не е ваша работа. И дали ще умреш, то пак не е ваша работа. Защото думите „живот“ и „смърт“, хората обясняват по своему. И прави са. Ако вземете едно научно обяснение за живота или вземете едно религиозно обяснение за живота, това са две различни схващания. Има нещо вероятно.

Та сега се иска да не се безпокоиш за онова, което не ти влиза в работа и да не се радваш за онова, което не ти влиза в работа. Мисли само за това, което се отнася само до тебе. Като казваме: „се отнася само до тебе“, има една лъжлива философия. Казвате: „Човек не трябва да мисли за другите.“ Но другите хора, това са условия, възможности, заради него. Ти трябва да вземеш в съображение, че всички хора около теб са условия и възможности в дадения случай. И ти, в даден случай, и ти си възможност и

условие за другите. Ти това не можеш да го избегнеш. Ако мислиш, че ти сам можеш да живееш, независимо от другите хора, ти се лъжеш, пък ако мислиш, че си свързан, зависим си от тях, пак се лъжеш. Какво нещо сега е лъжата? Лъжата е туй, което не е истина. Какво нещо е истината? Туй, което е. Когато ти мислиш, че в скръбта ще намериш радост, това е лъжа. И когато мислиш, че в радостта ще намериш скръб и то е лъжа. Това са неща, които… Трябва да се освободите от вашите детински възгледи. Те са били полезни за вас като форми на вашето развитие, но новият живот, възрастния живот, изисква малко други схващания. Не да се откажете от миналото. Ти не може да се откажеш от него. Сегашните хора не знаят какво нещо е миналото, какво нещо е бъдещето и какво нещо е настоящето. Аз представям миналото. Всичките хора, миналото представят човешките народи. Бъдещето представя възвишените същества, духовете, а настоящето, това е Бог. Тъй както сега живеете, то е Бог. Вие в Бога живеете. Сега мнозина казват, какво ще бъде със света? Настоящият свят ще бъде точно това, което Бог е определил. То е Негова работа. Ще има ли мир? То е Негова работа. Ще воюват ли хората? То е Негова работа. Ще се бият ли? То е Негова работа. Ще се обичат ли? И то е работа на Бога, не е ваша работа. Всичките тия народи и хората решават един въпрос, който не се отнася до тях. Искат да уредят света сега. Ще видят доколко могат да го уредят. Тъй както искат да го уредят, не се урежда. Човек иска да уреди живота си, като яде. Той се заблуждава. Защото в яденето, колкото е възможно да живееш от яденето, толкова и от яденето ще умреш. Казват, гладни ще умрем. Но и сити ще умрете. Някой казва, че без парички е голямо страдание. Но и с парите пак страдание ще имаш. Та често ние ще претърпим онова, като онзи търновски адвокат, който носел два кобура и пътувал от Търново за Севлиево. На пътя имало едно място дето се криели разбойници. Хващат го и казват: „Защо носиш тия кобури?“ – „За зор-заман.“ – „От този зор-заман има ли по-голям?“ – Питат: „Пари носиш ли?“ – „Не.“ Взели, че го набили, че не носи пари в себе си, взели му и кобурите. И всички вие сте въоръжени с два кобура, само че пари не носите и бой ще ядете. Сега разбирайте ме, то е една философия на онези разбойници. Те разбират така, това не е максима в живота. Но всякога една максима, когато човек не разбира правилно нещата, тъй както са създадени, той ще дойде в едно противоречие със себе си и ще пострада.

Та сега Христос е дал противоречието на двоякия живот. От какво зависи щастието? Казвате, радвайте се. На какво да се радват? Ония, които

нямат никакви блага, Той ги облажава. Казва: „Кой каквото направи за в бъдеще, ще има. А пък които сега имат, който сега е богат, за в бъдеще няма да има.“ Казвам: Когато се чете учението Христово се среща едно противоречие, понеже то не съвпада със сегашното наше разбиране. Той казва „Любете враговете си.“ Кой ти е враг? Враг е онзи, който ти сам си създал. Този човек тебе ти е направил една услуга. Да кажем, той ти е дал 10 кила на заем и ти не искаш да ги върнеш. По неговите разбирания, ти си обещал да върнеш житото, но не го връщаш и той те намрази. И Христос казва, за да не те мрази, върни му 10-те кила, които си взел от него. Обикни го, защото, ако нямаш любов, няма да му върнеш. Ако се зароди в теб любов, ще се изправи погрешката. Защото погрешките без любов не може да се изправят. Когато казвате, че човек трябва да изправи погрешките, то е невъзможно без любов в света, пък любовта не може да се прилага, ако ти нямаш знания, ако не знаеш. Трябва да знаеш, как да обичаш. Любовта и тя си има своя форма. Ние, съвременните хора, хората които преди нас са живели и тия, които ще дойдат след нас, всички мислят, че са изучили начините на любовта. Но начините на любовта не са изучени. Онзи, младият момък, който се жени за някоя млада, красива мома, която му казва, че вечно ще го обича, верни ли са тия думи, че вечно ще го обича? Тия думи са относителни. Утре тя като намери поздрав и по-умен и по-богат и с по-добър характер, не сприхав, веднага ще го обикне повече от другия. Мислите ли, че някакъв закон може да постави обичта? Да, каже „Той ми каза.“ Казвам: Това е относително. Обещанието не е само от едного. Двама души обещаят и кой трябва да изпълни обещанието? Да се изпълни едно обещание, то трябва добре да се разбере. Има три вида разбиране. Едното разбиране, което протича от стомашната система на човека. То е физическият свят, видимият свят. Туй, което ние го наричаме реалност. Философите го наричат последствие. Едно явление на друга една реалност. То представя формите на нещата. И на нас този свят се представя от стомашната система. И ние постоянно трябва да задоволяваме този стомах с твърда храна, която трябва да сдъвкваме, да турим малко водица, слюнка, за да може тази храна да се смели. Ако не знаеш как да ядеш, твърдата храна не се смила и стомахът започва да протестира. Ти имаш едно мрачно схващане. Щом те заболи коремът, веднага целият живот ще се измени. Често, когато смилането на храната не става правилно, туй с което мислиш, стомахът, това е черният дроб. Тогава очите пожълтяват. Окултистите казват, че жълтият цвят е цвят на ума. Той представя

човешкия ум. И трябва да знаете, че този жълт цвят е малко златист. Злато е той. Едновременно жълтият цвят, за да бъде в своята пълнота, той трябва да има силата да лекува. Да има онова качество на златото. Да носи живот в себе си. Та казвам, щом храносмилането не става нормално, очите започват да пожълтяват, значи черният дроб не е на място. Било е време, когато черният дроб е мислил. Всичката злоба и омраза на хората произтича от черния дроб. Когато някой човек те мрази, не може да те намрази от ума си. Но смущава се черният дроб. Всяка една сръдня, всяка една омраза в човека, се отнася до неговия черен дроб. И като е занят с омраза, черният дроб не може да изпълни своите функции, храносмилането не става правилно. Философията е следната: Ако намразиш един човек, ще придобиеш ли нещо или не? Ако ще придобиеш нещо, мрази го. Но ако ще изгубиш два пъти, отколкото ще спечелиш, не го мрази. Мене често са ме питали, казват, че имал да взема от някого. „Колко имаш да вземаш?“ – „10 хиляди.“ Казвам: „Този човек има ли имущество, къща?“ – „Няма?“ – „Ниви има ли?“ – „Няма.“ Казва: „Да водя ли дело?“ Казвам: „Никакво дело не води. Ти ще го осъдиш, ще го затвориш и той ще излежи. Да кажем, че законите допущат това. Ще трябва да плащаш на адвокат и някой път ще трябва да дадеш толкоз, колкото има да вземаш.“ – Казва: „Има да ми дава.“ – „Че няма да ти ги даде, да ти кажа, няма да ти ги даде.“ – „Защо направи така?“ Казвам: „То не е твоя работа, то е негова работа. Той не иска да ти даде парите. Ти си умният човек и – казвам – не води дело сега, нищо повече. Дето две-три години ще си събираш, посвети тия години на работа и ти ще спечелиш тия пари. По-умно е. Ако водиш дело, ти няма да спечелиш, пък и даденото и то е загубено. Ще имаш двойна загуба.“ И действително, този съвет работи. Преди повече от 15–20 години ме срещна един варненски търговец, казва: „Загазихме я, изгубих. Дадох на едного повече 10 хиляди лева, изяде ми парите.“ Казва: „Какво да правя?“ Казвам му: „Работи, пари не искай от него. От друго място ще ти дойдат.“ Той казва: „Ще те послушам.“ След 4 години ме среща и казва: „Благодаря ти, спечелих повече, отколкото ми изяде онзи.“ Казвам: Ако не приложим, ще имаме известни нещастия, несгоди в живота. Ако приложим Божествения принцип в живота, ще работим с условията, които бъдещето ни носи и тогава лесно ще се справим с нашето минало. Загубите са минали неща. Погрешката е там, че ти си дал 10 хиляди лева, не трябваше да ги дадеш на този човек. Ти трябваше да дадеш само хиляда лева. Нищо повече. Той като иска 10 хиляди, хиляда да му дадеш. Хиляда лева може да ги плати, а

10 хиляди не може. Тази погрешка не я повтаряй втори път.

Всички съвременни хора, в началото поставят Христовия закон. Всички постъпвате евангелски. Аз гледам, няма нито един от обществото да не постъпва евангелски. Щом дойде някой гост, вие го посрещате евангелски, както Христос е казал. Ако заседи около десет дена у вас, лицето ще започне да се изкривява. Казвате: „Няма ли да си замине да се освободя?“ Изпратите го по Мойсеевия закон. И той си излезе недоволен. Такъв гост като ви дойде, не го гощавайте хубаво, но му дайте сух хляб. Не му правете баница, но попара малко със сирене, никаква баница. Никаква пилешка чорба. Човекът, вие го гощавате тъй богато и той казва, намерих мястото, дето може да живея. Вие го изкушавате. След като направите едно погрешка, казвате: „Няма разумност.“ и т.н. Не, не. Погрешката е във вас. И в любовта хората започват по същия начин. Като погледнете онзи писмовник на любовните писма, то е Христовото учение, готови на всички жертви, всичкото е турено. Онази жена като дойде заседи в къщата вътре. Погрешката не е в жената, погрешката е в момъка. Този момък трябва да каже: „Като седиш при мене, ти не може да бъдеш щастлива. Аз съм сприхав човек, от баща ми съм наследил нещо. И аз искам да бъда друг, но не съм такъв, какъвто се показвам. Не си ме виждала, по някой път може да си позволя да ударя. И туй често го правя.“ Той не трябва да лъже. А той започне да говори туй, което не е. Той започва да ѝ разправя: „Ти като дойдеш при мене, че обуща ще имаш, че дрехи, че апартамент ще имаш, автомобил ще имаш, две слугини ще имаш, Карлсбадски бани…“ Какво ли не ѝ обещава. Тъй както е животът, не е лошо. То е неразбирането на хората. То е все таки, човек има малко пали, започне една къща. Той едва има пари да си направи една стая и кухня, едва има 40–50 хиляди лева, а той започне една къща, която ще струва 300 хиляди и после казва: „Загазих!“ Той мисли това, което не е. Той мисли да направи къща, да я дава под наем. Той не знае какво нещо е наемател. Който иска да се измъчва, който иска да си има неприятности, нека направи една три етажна къща, да ги даде под наем на наематели и тогава ще види.

Та казвам, сега се изискват онези възвишените възгледи. Трябва да се разбира физическия свят с неговите закони, подробно трябва да се изучава. Човек трябва да се съобразява с тия закони, понеже в областта, в която живеем, тия закони не може да се изменят. За в бъдеще може би ще се изменят, но сега законите са закони. Ти не можеш без ядене. Вторият възглед, то е дихателната система. Той представя духовния свят, разумното

в човека. Ако ти не знаеш как да дишаш правилно, твоята кръв не може да се пречисти, ще останат много утайки в тялото, ще се зародят ред болести в ставите ти и в мускулите ти. Ти ще мислиш, че нещо провидението тъй е наредило. Провидението тъй е наредило, понеже ти не дишаш както трябва.

Ето аз какво разбирам под дишане: Ако дишаш и не мислиш когато дишаш, при дишането, като приемаш въздуха трябва да благодариш на Бога, че си приел въздуха в себе си да го задържиш. И като го изпратиш навън да благодариш, че Бог ти дал свобода, да вземаш колкото искаш. По някой път дишаме без да мислим. Умът е някъде другаде. Разрешаваме някой друг въпрос, вследствие на туй отсъствие на ума, създават се всичките нещастия в света. Човек всякога да е буден. На сутринта да е будно съзнанието и половин час да дишаш и да благодариш. На обед половин час да дишаш и да благодариш и вечерно време половин час да дишаш и да благодариш. Направете това да видите как ще се подобри здравето. Там, дето ума присъства, всяка работа става добре. И при стомаха е същият закон. Ти ядеш, без да присъства твоя ум. Ако ядеш и не благодариш за яденето, пак е същият закон.

Та казвам сега на хората: Кой е правоверен? Аз наричам правоверни хора, които ядат и благодарят. Туй е физическото поле. Кой е правоверен? Който, като диша за въздуха, благодари. Той е правоверен. След туй иде неговата глава, на човека, неговата нервна система, която представя Божествения свят. Всяка една хубава мисъл, която влезе в ума ти, ти да благодариш на Бога заради нея. Ти тогава силен ще станеш. Сега хубавите мисли идат, ние мислим, че те всякога вървят. И така не се ползваме. Всяка една мисъл, която прониква в твоя ум, тя е едно условие за една възможност, за твоето повдигане в света. Ти я приеми и благодари на Бога заради нея. Тя изведнъж няма да поправи всичко. Но в дадения случай, тя ще поправи туй, което трябва. Казвам: Знаете ли в един час какво става на земята? Колко хора се раждат в един час? В един час се раждат 5000 и умират 4600. Следователно, имаме едно изобилие от 400, които остават. 5000 се раждат, а 4600 умират. В един час 5000 хиляди майки раждат и знаеш, те като раждат какви страдания имат, на косъм е животът им. И след туй знаете, че още 4600 майки плачат за онези, които са заминали. Имате близо 9600 майки, които плачат. Едните намират щастието, а другите, загубват. Казвам: Законът какъв е? Ти си ял храна. Докато се смели тази храна има опасност. Ако ядеш и не мислиш, може да се

задавиш. Много хора се задавят. Пак ще ви приведа един пример. Няколко наши приятели отиват на гости в гр. Пловдив. Сестрата ги почерпила с вишнево сладко. Когато единият взема сладкото, започват да се шегуват, да се смеят и единият се задавя. Сестрата била доста сръчна, бръкнала в гърлото му и извадила залостената вишна. Когато ядеш, не се смей, мисли. Като гълташ, не се смей, благодари на Бога. Сериозна работа е като ядеш. Може да иде в кривото гърло и ще се свърши. Казвам: Ние, религиозните хора имаме едно вярване, казваме: „Бог си знае работата.“

Той си знае работата, но ние трябва да оставим нашата работа. Знаеш на какво мяза това? Професорът или учителят в гимназията си знаят работата, те преподават да кажем по математика или по геометрия, по ботаника или по зоология, по който и да е предмет. Но онзи ученик, който не е слушал, когато учителят преподава, не си е научил урока, казва: „Много учен е той.“ Но ако той не учи, какво ще го ползва учеността на неговия учител? Той като се учи, тогава ще се ползва от знанието, което учителят има. Ако ние вярваме, че Бог е Всемъдър, Той направил това всичко, много добре, че Той ни е преподал един добър урок и казва: „Ще се учиш много добре да ядеш и ще благодариш за яденето.“ Ти не го правиш. Вие правили ли сте изчисления в едно ядене, колко пъти трябва да сдъвквате храната? Колко дъвкания трябва за една хапка? Ако ви попитат, колко пъти сте дъвкали? Ако ви дадат едно яйце да го изядете, на колко пъти ще го сдъвквате? Казвате: „Празна работа, няма какво да чета.“ Не е празна работа. Вижте онзи музикант, който свири, как си заучил първо нотите, после клавишите, като заучи всичко това, после затваря книгата, но вече пръстите му знаят всичко наизуст. Ако не знаеш нотите къде се, какво ще направиш? Един, който е вещ знае къде се турят тия ноти и мисли върху това. Другият като иде, безразборно си туря пръстите. В единия има голям дисонанс, а в другия ще има хармония. На едного хората ще плащат, а пък другия ще го освиркват. Та казвам сега: Във физическия свят най-първо ние имаме онези твърдите вещества. Най-първо ние имаме работа с въглерод и водород в стомаха. А в дробовете имаме работа с кислород, водород и азот. И най-после в нашия умствен свят имаме работа с трептенията на светлината, която иде от далечното пространство, иде в нашия мозък. Само мозъкът знае как да я възприеме и знае как да я тури в действие.

Казвам: Ние сме един свят, който трябва да изучаваме. Мнозина от вас мислят да идат в другия свят, да изучат сегашния свят. Питам: Онзи

свят къде е? Вие като умрете, ще живеете в главите на хората, в техните мисли. Сега мислите, че небето, че онзи свят е горе. Децата може така да мислят. Всичко, което виждате: слънцето изгрява и залязва, това е физическият свят, то не е духовният свят. Един автор сега, наскоро писал, че едно време войната била едноизмерна, само по права линия се биели хората. После тази война става двуизмерна. Имало площ, в която хората се биели с кавалерия, пехота, сега станала триизмерна. Бият се под водата, над водата и във въздуха. Сега живеем в един свят, войната е прогресирала, от едноизмерна и двуизмерна е станала триизмерна. Било е време, когато религиозните възгледи били едноизмерни. После станали двуизмерни, а сега са триизмерни. Едноизмерният свят има свои закони. Двуизмерният свят има свои закони и триизмерният свят. Вярванията и те си имат закони.

Та вие сега се смирете, че Христос тъй казал: „Люби.“ Как да любиш? Ти ще търсиш любовта отвън. Вие търсите любовта отвън да любите. Хубава е то. Но онзи, който търси да го обичат, той ще се натъкне на голяма мъчнотия. Той не е господар на условията. Да те обичат хората, не си господар. Имаш един свят, който е толкоз изменчив. Той е лотарийна игра. Вземеш един билет и може да кажеш, че ще спечелиш или не. Колко ще спечелиш? Някой път едва ще вземеш парите. Някой път след 10 години, след като си похарчил 10 хиляди, пак ще ти се паднат толкоз, колкото си похарчил. Ти си имал идеята да вземеш билет и да спечелиш 500 хиляди лева. Може ли да ми кажете, при какви условия може да се спечелят? Който знае закона, той трябва да има знания, той може да спечели 500 хиляди лева. Онези, които поставят да изваждат билетите, той ще те намерят какви са техните трептения на ръцете, на тяхното естество. И тогава той ще се съобрази с техните трептения. И когато дойдат, той ще дойде да извади трептенията с неговия билет и той ще спечели. Които очакват от невидимия свят да дойдат духовете, като че в другия свят няма друга работа, ами се занимават с лотарийни билети. При това аз се чудя, защо ще вземат някои да ходят да вземат лотарийни билети? Развийте в себе си онова чувство да помирисвате къде е златото. Златото има миризма, мирише като карамфилчето. Като тръгнеш мирише, израснало някъде. Изкопай го, на един метър е, извади го и ще го вземеш. Хем звонково, няма да ти дадат книжни пари. Някой ще каже: „Кой ще ходи да търси тия пари?“ Туй е нова наука. Нова вяра, която може да се реализира. Сега тия неща аз ви ги навеждам само за изяснения. Вие търсите вашето щастие там, дето не трябва. Доста пари има оставени някъде. Някой от вас, ако

разбирате Божия закон на физическото поле, някъде провидението е оставило за вас 20 хиляди долара, при някой американец. От тук ще вземете билет, ще идете в Америка и ще го намерите. Трябва да обичате този човек и като го обикнете, този човек ще ви даде 20 хиляди долара. Привеждам онзи пример за онази млада американка и за един голям скъперник в Ню Йорк. Ходило известно дружество да му иска, пък той им дал едва 100 долара. Той може да даде 10, 20 хиляди, но дава само 100. Отива при него една млада американка, влиза, усмихва му се, поглежда го в очите и изведнъж, смекчава се, намира трептенията на сърцето му. Той казва: „Какво обичате?“ Тя казва: „Ще обичате ли да ми дадете 25 хиляди долара?“ Той казва: „На ваше разположение съм, госпожице. Когато имате нужда пак заповядайте, мен ще ми бъде приятно.“ Тази мома има разбирането на човешката душа. Тя влиза вътре и цени неговата душа. Казва: „Аз вярвам не тъй, както хората вярват. Ти имаш добродетели, но тия хора не разбират, затова не даваш.“ И той казва: „Понеже ме разбираш, на тебе може да дам 20 хиляди.“ И Писанието казва тъй, ако правим нещо, съобразно с волята Божия, ако ние обичаме Бога, каквото и да е, ще ни даде. Същият закон е. Ако ние нямаме оная абсолютна вяра в Бога, вярващите такива, каквито са, не може да получат желаното. Ако мислим, че Бог е като хората, тогава нищо няма да имаме. Той тогава оставя туй, което в природата съществува. Ако искаме нещо наново, Бог да се интересува от нас, ние трябва да Го обичаме. Туй, обичането няма да дойде отвън. Никой проповедник няма да ви научи. Нито майка ви, нито баща ви. Обаче, майка ви и баща ви може да ви предадат този импулс. Майка ви може да ви даде толкоз, доколкото тя обича. Баща ви може да ви даде дотолкоз, доколкото той обича. Вие ще вникнете в душата си. Имате там едно място, във вашата душа, дето ще разбереш, защо трябва да обичаш Бога. Понеже настоящето, света, както сега го виждаме. Ние живеем и се движим в Бога, нашият живот, нашето щастие и настоящето, зависи от Бога. Ние търсим за в бъдеще да Го намерим. Той казва: „Търсете ме, докато съм близо.“ Сега, сега трябва да търсим. Ако един ден оставите, та като умрете да го търсите, то е изгубена работа. Какво казва Христос: „В твоите ръце предавам Духа Си.“ Не казва за в бъдеще, но сега в Твоите ръце. И какво направи Бог заради Него? След три дни Той изчисти всичките страдания. Казва: „Твоите страдания ще донесат Твоето благо.“ Казва: „Господ ще направи това. Понеже си имал пълна вяра и любов, аз ще направя за тебе, за да знае светът какво мога аз да направя.“ Колко

хиляди, колко милиони хора днес има, които вярват? Някои от вас казват, да имаме туй, което Христос е имал. Ти искаш да идеш на кръста. Ти искаш да имаш тази любов и тази вяра. Искаш да имаш туй, което Христос е имал.

Сега искам да ви кажа, че в сегашния живот трябва да имате една реална вяра. Има един пример. Минават няколко души търговци, богаташи, обират ги разбойници. Минава един религиозен човек, той казва: „Ето един часовник, имам 100 лева.“ Те казват: „Върви, ти не си за нас. Ти обичаш Господа. Върви си по работата. Тези, които не го обичат, от тях взимаме всичкия данък.“ Мислите ли, че ако обичате Бога, вас ще ви оберат разбойници? Разбойници няма да ви оберат. Бог е, който живее във вас. Има индуси, има и англичани, които изучават това изкуство. В най-опасните места ще избере някой индус един камък, ще седне на него и дето минават тигри, лъвове, змии, той седи и мисли, вярва, че всичко в света е добро. Минават тия зверове и нищо не му правят. Един англичанин, който се упражнявал в това изкуство, казва: „Само ако една секунда умът ти се отклони и всичко ще хвръкне.“ След като мислиш, че Бог е, който всичко управлява в света, че всичко в света е добро, всичко е безопасно. В момента, в който се отклони умът ти и веднага може да се случи нещастие. Нашите нещастия в света произтичат от онова, че ние мислим, че Бога Го няма в света. Но Бог е в света. Единственият, будният, който наблюдава всичко което народите вършат, каквото религиозните хора вършат, каквото животните и растенията вършат, за всичко туй окото му е будно, всичко вижда, всички недъзи и всичкото добро вижда. Когато вие страдате, това го знае. Ако по някой път помощта не иде, то зависи от онова колебание на вашата воля. Колкото повече се колебаете, толкова повече Божиите блага замедлят, остават за по-късно. По някой път някои хора казват: „Ако дишаме много въздух, може да му се пръснат дробовете. Ако не вземете достатъчно въздух, какво ще стане с дробовете?“ Казвам: Трябва да възприемем достатъчно въздух, да се пречисти кръвта ни, трябва да приемем достатъчно храна, да освежи силите ни, трябва да приемем достатъчно мисъл, да просвети ума ни. Трябва ни една светлина. Знанието иде от светлината. Горе от нашата мозъчна система. Силата иде от дробовете. Пък туй, което трябва да се организира, да се посади наново, то иде от стомаха. Сега ония вярвания, че теглото е грешно, трябва да се изправят. Има стихове, които криво са изтълкувани. Казват, че било хубаво човек да не яде. Би било хубаво, човек да не диша, че било хубаво, човек да

не мисли. Какво е човек тогава? Човек, който не яде, не мисли и не чувства, къде е човекът? Човек е онзи, който знае да яде по законите на Любовта. Човек е онзи, който знае да диша по законите на Любовта. Човек е онзи, който знае да мисли по законите на Любовта, в неговия ум, духът му присъства в неговата мисъл. Та сега аз ви навеждам това, защото някои от вас искат да работят върху себе си. Търсите система. Много системи има, които нямат резултат. Впрегнете вашия ум на работа. Впрегнете вашето сърце на работа. Впрегнете вашата воля на работа. С вяра изучавайте физическия свят, със сърце изучавайте духовния свят, а с мисълта си изучавайте Божествения свят, за да бъдете щастливи сега. Не както сега сте щастливи. Човек може да бъде щастлив. Тогава да ви дам едно правило. Ако ме слушате може да го проверите. Когато дойде една скръб, благодарете като е дошла. Защото, ако благодарите, тя ще си замине. Ако не благодарите, тя ще остане при вас. Когато дойде радостта, благодарете. Защото, ако не благодарите, радостта ще си замине. При благодарността, всякога радостите остават. А като благодарите, скърбите ще си отидат. Щом не благодарите, скръбта ще остане. Щом остане тази скръб, тя ще ви мъчи. Следователно, като дойде скръбта, благодари, за да си замине. Ако не благодариш, тя ще остане. Тъй щото, ако не благодариш, скръбта ще остане и ако не благодариш, радостта ще си иде и тогава ще бъдеш нещастен. Ако благодариш, скръбта ще си замине и ако благодариш, радостта ще остане. Тогава умът ще бъде на място, сърцето ще бъде на място и волята ще бъде на място. Бог ще те благослови, винаги ще бъдеш щастлив. Тук на земята ще бъдеш щастлив и в онзи свят пак ще бъдеш щастлив.

В разумната мисъл, в разумното чувство и в разумната воля и благодарност, това е щастието на човека.

Добрата молитва.

Двайсет и шеста неделна беседа държана от Учителя на 23 април 1939 год., неделя 10 ч.

София – Изгрев

Любовта като среда, като сила и като възможност

Отче наш.
В началото бе словото.

Ще прочета само няколко стиха от девета глава на Евангелието на Йоана от 1–10 стих.

Духът Божи.

Сега аз намерих отговор на един мъчен въпрос. То мяза, както когато някой намери запалка за огъня. Ако ние разглеждаме живота по отношение на нас, всичко това няма да ни ползва. Че живеем в света, ние сме заинтересовани от това, защото светът има отношение към нас. Пък и ние имаме отношение към света. Тези отношения не можем до ги изменим, нито да ги отменим и да бъдем така, както ние искаме. В движението си слънцето няма да се съобразява с движението на земята и земята няма да се съобразява с движението на месечината. Следователно, земята трябва да се съобразява с движението на слънцето. Земята трябва да върви със слънцето, а месечината трябва да се съобразява с движението на земята.

Сега вие ще се спрете върху българската поговорка, която казва: „Тебе думам дъще, сещай се снахо." Каква разлика има между дъщерята и снахата? Ако дъщерята е по-умна от снахата, разбирам да се каже така, но ако снахата е по-умна от дъщерята, пак разбирам, защо трябва да се каже така. Кое е онова, което дава преимущество на дъщерята пред снахата? Умът е, който дава преимущество на дъщерята пред снахата. Ако дъщерята е по-умна от снахата, тогава има смисъл да се каже: „Тебе думам дъще, сещай се снахо." Това значи: На тебе думам дъще, а ти кажи на снахата, как може да се направи това нещо. Понеже свекървата е авторитет, на нея не е позволено да дава съвет на снаха си, а понеже дъщерята е по-млада, почти на една възраст със снахата, тя може да даде съвет на снахата. Често балдъзата и снахата са на почти една и съща възраст, та лесно могат да си говорят.

Той казваше: „Аз съм." В какво отношение могат да се вземат думите „аз съм"? Слепият казваше: „Аз съм този, на когото излекуваха очите."

Казвам: Всеки човек, който съзнава, какво е направено заради него, може да каже думата: „аз съм.“ Например, Господ казва: „Аз съм, Който създадох света. Аз съм, Който създадох всички условия за живот.“ Ако и вие искате да употребите тези думи, трябва да ги вземете в множествено число, да кажете „ние сме“. В този смисъл човек трябва да признава, господар ли е на условията, или слуга. Трябва да знае, господар ли е на възможностите, които се крият в него, или е слуга. Ако е слуга, ще слугува; ако е господар, ще заповядва. Понякога човек е слуга на условията, а господар на възможностите в себе си. Понякога той е слуга на възможностите, а господар на условията. Най-хубаво е човек да бъде едновременно господар и на условията, и на възможностите. Сега, от какво зависи преимуществото на човека? По какво се отличава човекът? Човек се отличава първо по устройството на своята глава. Неговата глава се отличава от главите на всички животни, които съществуват на земята. По-добре, по-усъвършенствана глава от човешката няма и по-доброкачествен мозък от неговия също няма. Човек се отличава също и по устройството на своите дробове. По-добре устроени дробове и по-усъвършенствана дихателна система от човешката няма. По-добре устроена стомашна система от човешката няма. Тъй щото, той се отличава и по своята стомашна система. Стомахът на човека е специфично създаден. Тези са различията, които отличават човека от всички останали животни на земята. Следователно, всички животни, които искат да бъдат като човека, трябва да си създадат глава като неговата. Не могат ли да си създадат такава глава, те не могат да станат като човека. Ние казваме, че животните не могат да мислят. Това е много общо казано. Да мисли, това е много неопределено идея. Да се тревожи човек, това не значи, че той мисли. В чистата мисъл няма никаква тревога. Да мисли човек, това значи никак да не се тревожи. Човек [не] трябва да се съмнява, че съществува един разумен свят, в който нещата са добре устроени и предвидени, преди още той да е дошъл на земята. Следователно, няма защо да се безпокой. Безпокойството на човека произтича от факта, че той е направил някакво погрешка, вследствие на което е влошил работите. Понякога той направи погрешка, без да я съзнава. Често хората мязат на онзи турчин, който вярвал на късмета. Какво означава думата „късмет“, всички знаете. Всички разбират смисъла на думата „късмет“. Този турчин имал една малка чешмичка, за която му се казвало, че неговият късмет зависи от тази чешмичка. Понеже тя едва текла, пущала много малко вода, затова той ходел всяка сутрин да я дупчи,

да пуща повече вода. Но чешмичката била така направена, че колкото да я дупчил, тя не могла да пуща повече вода от тази, която изтичала от нея. Каквато цев да турял на чешмичката си, тя повече не могла да пуща. Една вечер той заспал дълбок сън и сънувал, че отишъл на небето, дето го разходили. Той видял един отличен свят с красиви къщи, отлични чешми и шадравани. Къщите били големи като палати. Градините около къщите били красиви, големи с хубави цветя. Като минавал покрай тях, той запитвал: „На кого са тези къщи и градини?“ – „На твоите съседи.“ Най-после той дошъл до една малка колибка, която едва се виждала. Той запитал: „Чия е тази колибка?“ – „Твоя.“ До колибката видял една малка чешмичка, която едва цицерикала. „Ами тази чешмичка чия е?“ – „И тя е твоя.“ Като видял това нещо, той взел една пръчка и започнал да човърка чешмата, дано потече повече. Това правел той и с чешмата на земята. Но тук работата излязла другояче. Пръчката се счупила и задръстила чешмичката, вследствие на което, тя престанала съвършено да тече. Какво показва това? Че и ние, като този турчин, много пъти в живота си не можем ясно да мислим за много неща. За да мисли човек правилно, има ред условия и възможности. Много причини има за това. Често ние се отчайваме, вследствие на което се намираме в положението на този турчин, който иска да застави своята чешмичка да тече повече. Той не знае, че с това отчаяние може да задръсти чешмичката си, че да престане съвсем да тече. И тогава малкото, което човек има в себе си, може да го изгуби. От какво произтича отчаянието? Думата „отчаяние“ е произлязла от предлога „от“ и думата „чаяние“. На български вие знаете, какво нещо е „от“, но на турски означава „сено“. Думата „чаяние“, „чай“ знаете какво означава. Тя означава турския чай. Всеки човек, който не може правилно да разсъждава, отчайва се. Човек може да се отчая от това, че не може да скъса едно дебело въже. Но това зависи от неговото разбиране или неразбиране на нещата. Ако въжето е направено от три хиляди нишки, който разбира нещата, той ще знае във всеки момент колко нишки може да скъса. Ако в даден момент човек може да скъса 60 нишки, той трябва да знае на колко части да раздели въжето, за да може да го скъса. Като разделиш три хиляди нишки на десет, ще получиш триста нишки. Ако да всяка нишка употребиш по една минута, тогава ще ти трябват триста минути, за да скъсаш всичките нишки. Триста минути пък правят пет часа. Ние не живеем в един век на обезсърчаване. Като се обезсърчават, хората казват: „Защо е създаден света така?“ Те считат светът виновен за тяхното

състояние.

Двама млади, интелигентни, момък и мома отиват в гората да се разходят. Момата е на 21 години, а момъкът на 26. Момата е обезсърчена нещо и разправя на момъка, че ще се самоубие. Защо? Защото животът ѝ се обезсмислил. Момъкът аргументира пред нея този въпрос, разправя ѝ, че не трябва да се обезсърчава, че еди-какво си казал Кант, какво казал Лаплас, но нищо не хваща. Тя не може да се убеди, че животът има смисъл. Тя казва: „Аз съм решила да свърша с този живот – нищо повече." В този момент от гората някъде излезе една мечка. Момъкът веднага се качва на едно дърво, но и момата подир него. Като се виждат и двамата на дървото, момъкът казва на момата: „Слез долу, нали животът няма смисъл." – „Не, сега животът има смисъл." Това, че тя веднага се качва на дървото, показва, че тази идея в нея е плитка, не работи от дълбоко някъде и затова тя бърза да се качи на дървото, да запази живота си. В този момент тя разбира, че животът е важен. Момъкът не я вика да се качи горе, но пръв ѝ показва, по кой начин може да се качи. Та когато се отчайват, хората правят една погрешка, че се хвърлят долу в някоя дълбока вода или в някой кладенец. По-добре е да се качват нагоре в такива случаи. За да се самоубият, някои хора се качват на някоя висока канара и оттам се хвърлят. С това те показват своето голямо тщеславие. Това са тщеславни хора. Като чуят, че някой се качил на канара и оттам се хвърлил, хората казват: „Каква голяма смелост е имал този човек!" А той, още като се е качвал, изпитвал известна приятност, че вестниците ще пишат за него. Но това са мимолетни желания в живота на хората. Там, отдето един човек може да се убие, както от канара, например, от тази височина птиците по никой начин не могат да се убият. Колкото и да я хвърляте, тя ще разпери крилете си и лесно ще разреши въпроса.

Казвам: Докато човек не мисли, животът всякога е мъчен. Животът се разрешава от трезвата мисъл на човека. Щастието на човека на земята се заключава в три неща: в неговия ум и в силата на неговата мисъл. В неговото сърце и в силата на неговите чувства. И трето: в неговата воля и в силата на неговите постъпки. Човек трябва да знае, как да употребява своя ум. Не е лесна работа човек да мисли. Някой казва: „Аз не се интересувам от математика." Не че не се интересува, но тези способности не са развити в него. Друг казва, че не се интересува от музика. По-право казано, той няма музикални способности развити, а Не че не се интересува от музика. Трети казва, че не се интересува да се облича добре. Че това е една

способност да се облича човек добре, да се интересува от красивото и от великото, това е една способност. Той мисли, че като каже, че не се интересува от нищо, с това е решил въпросите на живота. Не, ако днес не се интересува, утре ще се интересува. Мнозина казват, че не се интересуват от яденето, не се интересуват от дишането, от мисълта, от това-онова. Че не се интересува от много неща, това показва, че съответните способности, с които трябва да борави не са развити в него, вследствие на което, той се намира в едно пасивно състояние. И при това пасивно състояние, той очаква щастието да му дойде отнякъде. В това отношение той мяза на онзи, който очаква да получи нещо от лотариен билет. Ние имаме един познат българин, който от преди 14 години вече е в Патагония, дето отиде да урежда работите си. Като беше в България, работите му не вървяха добре, затова отиде в Патагония, дано от там по някакъв начин да ги уреди. Но ето, толкова години вече как работи там и работите му още не са уредени. Той чака да ги уреди, че тогава да се върне в България. Той се надява да получи някаква голяма сума да уреди работите си. Ако всяка година пестеше по две хиляди лева, досега щеше да спечели 28 хиляди лева, една сума, с която можеше да се върне в България. А така да разчита на лотарийни билети, знаете ли в 14 години колко лева е изхарчил? Не е лошо човек да взима лотарийни билети, но наука се изисква за това. Ако аз взема един лотариен билет, ще спечеля най-малко 500 хиляди лева, но не искам да взимам билети. Всяко число в природата има свой смисъл. Те са живи числа. Обаче, вие трябва да знаете всяко число къде и как да се употреби. Числата от едно до десет имат особен смисъл, но трябва да знаете, как да ги употребявате. И другите числа имат свой смисъл, но те вече са съставени от първите десет. Ако ти кажа, че числото 21 ще ти помага, това значи, че когато станеш на зряла възраст, работите ти ще се оправят. Ако ви кажа, че на 45 годишна възраст работите ти ще се оправят, вие ще се уплашите, че толкова късно ще се оправят работите ви. Особено, ако ви кажа, че на тази възраст ще станете министър-председател в България, или в Англия, или в Русия, ще ви се види късно това време. Че всякога това не може да стане. Ако направите една бронзова статуя и я оставите да стои цели 45 години, в това време тя ще стане ли министър-председател? На същото основание, ако вие стоите като една статуя цели 45 години на едно място и през всичкото време сте пасивни, нищо не работите, мислите ли, че ще излезе нещо от вас? Нищо няма да стане от вас. Ще имате само повече кир на гърба си.

Та когато говоря за смисъла на числата, аз имам предвид, че всички хора вървят по закона на живите числа. Всеки човек е едно живо число и в невидимия свят гледат на него като на една възможност. При комбинирането на числата вие можете да си представите едно грамадно число, съставено от единици и няколко нули, или от девет, 12 или 15 цифри и няколко нули. Това представя един сложен вътрешен процес. Казвам: В съвременния живот ние сме дошли до онова положение да проучваме своите мисли. Добре е да си правите статистика, всеки ден от сутринта още, да си отбелязвате своите мисли и състояния, дали са приятни или неприятни. Като държите тези бележки, трябва да бъдете внимателни, да си отбелязвате състоянията точно, без никакво преувеличаване или намаляване. Често вие си представяте състоянието такова, каквото не е, или по-добро, или по-лошо. Не си правите точни бележки. Също така ще отбелязвате и времето, когато сте били разположени или неразположени. Точно ще отбелязвате: дали е ясно времето, или е облачно. Ако е ясно или облачно, дали духа вятър или не. При това, отде иде вятърът, от изток, запад, север или юг. Като правите наблюденията си една-две години, ще забележите, че между вашите вътрешни състояния и промените в природата има известно съотношение. Ще забележите, че между природата и вас има известна прилика: „Лика прилика, като два стръка иглика.“ При това, ще забележите, че ако ви дойде някакво гнетущо чувство, това ни най-малко не е признак на някакво недоволство на природата или на Бога към вас, но това чувство се дължи на факта, че ви дават една доста трудна задача, която трябва да разрешите. Понякога могат да ви дадат една заплетена мисъл, която също трябва да разрешите. Понякога могат да ви дадат някое трудно условие, което трябва да разрешите. Считайте се щастливи, че ви намират достойни да разрешите тези въпроси. Вместо да учите, вие започвате да роптаете, защо са ви дали такива мъчни задачи. Какви задачи трябва да ви дадат? Ако вие започнете да работите по този начин, в продължение на десет години всеки от вас може да разреши задачите на живота си така, че да стане неузнаваем сам за себе си. Като се види в това положение, той сам ще почне да се чуди на себе си. Например, някой човек обича да пуши тютюн. Не е лошо нещо пушенето. То е средство за уталожване на нервната система. Мнозина пушат тютюн за развлечение. Понякога е хубаво човек да пуши. Горко но онази къща, която не пуши. Аз ви давам тази мисъл да мислите върху нея. Аз бих желал хората да пушат. Пита ме един: „Трябва ли да пуша?“ Казвам: „Щом във

всяка къща има дим и ти трябва да създадеш своя дим, но гледай твоят дим да не отива в носовете на хората. Твоят дим само ти го опитвай. Лошото е само там, че като пушиш, ти опушван цялата къща. Дима ти само ти трябва да го опитваш, а не да го оставяш из цялата къща да се разхожда, да го опитват и другите.“ Защо употребяват тютюна? Мнозина го употребяват като средство за успокояване на нервната система. Питам: Само това ли средство може да се употреби за успокояване на нервната система? Ако всички хора биха почнали да пушат тютюн, знаете ли какво щеше да стане с тях? Всички знаете, че днес тютюнът се употребява извънредно много. Статистически е доказано, къде по колко се употребява. Въпросът седи на друго място. Мнозина питат: Трябва ли да се употребява тютюна? Този въпрос ще го оставим настрана. Това зависи от човешката воля. Всички лоши навици, които миналите поколения са създали, днес представят задача на сегашното поколение да ги премахне и да създаде нови навици на тяхно място. От това ще се види, кои са по-умни. Едните бяха умни да създадат тия навици, а сегашното поколение трябва умно да ти отстрани и замести с нови. Какъв трябва да бъде новият навик? Представете си, че казвате за един човек: „Трябва да му се каже по-строго, да разбере.“ Добре, но човекът не разбира. Глух е той, не може да разбере. Какво трябва да направите тогава? Щом е глух този човек и не чува, ти трябва да развиеш мускулната си сила, да му хванеш ръката, да я стиснеш така, че той да разбере, че пред него стои човек с голяма сила. Като му стиснеш ръката, ти ще му внушиш и голям страх, отколкото с най-строгите си думи. Представете си, че някой иска да ви обиди, но вие не се обиждате. Кой е по-силен: който се обижда или който не се обижда? Който не се обижда е по-силен. Не че не се обижда, но като човек той се въздържа. Понякога някой комар дойде при мене и ме ухапе. Аз му духна и той хвръква. С това аз му показвам своята сила, но той не разбира. Дойде втори път да ме хапе. Тогава аз го натисна с пръста си и той започва да рита. Аз го питам: „Знаеш ли, кой съм аз? Аз те духнах, ти не ме разбра, сега те натискам и трябва да разбереш, защото ще платиш с живота си. Ти си едно малко същество и знаеш ли, че не трябва да хапеш? Ти трябва да искаш позволение от мене и тогава да хапеш.“ Въпросът не седи там, но в самообладанието. Аз не говоря за външното, привидно самообладание.

В един град, някъде си един млад момък се запознал с една млада, много добре възпитана мома. Той се възхищавал от нейното търпение и самообладание, че решил да заведе приятеля си на гости при тази мома, да

му покаже своята бъдеща другарка. Като дошли на гости, тя донесла кафе да ги почерпи. Той бутнал момата така, че таблата с чашките паднала на земята и всичко се счупило. Момата станала, внимателно прибрала счупените парчета и спокойно казала: „Няма нищо, една грешка стана.“ Като излезли от дома ѝ, момъкът казал на приятеля си: „Видя ли самообладание?Видя ли какво търпение има тази мома?“След време той се оженил за нея, но работата не излязла така. Като видял колко е нетърпелива, той я запитал: „Какво стана с теб? Като мома ти беше толкова търпелива, че аз се възхищавах от твоето търпение.“ Тя му казала: „Ти трябваше да слезеш долу в кухнята, да видиш какво направих с масата, когато ти ме спъна да счупя чашките. От гняв и невъздържане аз изгризах масата.“

Днес всички хора външно са смирени, пазят се да не покажат своето нетърпение. Това не показва, че те са лоши, но те нямат самообладание на своята мисъл. Понеже ние не живеем в един устроен свят, трябва да бъдем търпеливи. Много причини има, поради които злото е проникнало на земята. Сегашното състояние на земята не е добро, понеже тя се намира в 13-та сфера на битието, в мястото на постоянни борби. Тя е почти на края на тази сфера и предстои да влезе в 12-та сфера, дето условията ѝ се подобряват. Понеже условията ще се подобрят и хората трябва да се подобрят, да приличат на новите условия. Който иска да живее още според условията на 13-та сфера, ще претърпи големи нещастия. Ето защо, всички стари навици, които имате, трябва да ги преобразите. Защото, ако не се съобразявате с новите условия, ще ви върнат назад, при условията на 13-та сфера. Ако един затворник е лежал десет години в затвора и не се е възпитал, пак ще го върнат в затвора при същите ограничения. Казвам: Като се намира при сегашните условия, всеки човек трябва да знае, какво е вложено в неговия мозък. В човешкия мозък е вложена специфична енергия. И всеки човек трябва да знае, какъв капитал представя тази енергия, която той носи в своя мозък. Всеки човек носи известен капитал, вложен в неговите дробове, както и в неговия стомах. Като знае това, той никога не трябва да залага тия три капитала. Той може да се ползва от лихвите на този капитал, но никога и от майката на капитала. Той няма право да бута капитала на своя мозък, на своите дробове и на своя стомах. Аз разглеждам стомаха като капитал на живота, като капитал на човешката сила. Значи, стомахът представя капитала на живота, на симпатичната нервна система, на човешката сила. Докато пазиш този капитал, ти ще

имаш сила да правиш каквото искаш. Бутнеш ли го, ще осиромашееш във всяко отношение. Ти ще бъдеш сиромах по мисли, по чувства и по постъпки – сиромах по енергия. Какво можеш да направиш тогава? Ти ще се намираш в положението на болен, който има нужда от другите хора да ти помагат. Днес хората трябва да си сътрудничат. Слаби и силни трябва да си сътрудничат. Без взаимна помощ едни на други, животът няма смисъл. Когато се говори за полов живот между мъже и жени, ние имаме предвид сътрудничеството помежду им. Това, което жената носи в своя ум, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи в своя ум, жената не го носи. Това, което жената носи в своята дихателна система, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи в своята дихателна система, жената не го носи. Това, което жената носи със своята симпатична нервна система, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи със своята симпатична нервна система, жената не го носи. Това са разграниченията, които всички хора трябва да имат предвид. Не е въпрос да гледаме на временните прояви на човека. Че някой човек се разсърдил, това още нищо не значи. Какво представя сърденето? То представя една гръмотевица. Като започне да се святка и гърми отвън, това показва ли, че гръмотевицата се е разсърдила? Не, хората си мислят, че тя е сърдита, всъщност, това не е някаква необходимост. Понякога е добре човек да погърми. Защо да не погърми? Но като започне да гърми, добре е да вземе мотичката и ще покопае. Казвам на един брат: „Като се разсърдиш, ще вземеш мотиката и всеки ден по малко, в десет дена ще изкопаеш един декар място. Ако продължаваш още да се сърдиш, за пет дена ще насадиш това място с царевица, за още пет дена ще го наредиш добре и след няколко месеца ще опиташ сладката царевица, произлязла от твоя гняв. И след това като ядеш, ще си кажеш: „Това е произведение на моята вътрешна енергия, която вложих в работа.“ Не вложиш ли енергията си в работа и пиперът ще остане неокопан, и царевицата ще остане неокопана. Всички хора имат дефекти. Какво трябва да правят с тия дефекти? В бъдеще във всеки град трябва да има една голяма нива със сто-двеста декара за упражнение на енергични хора. И тогава всяка сутрин ще видите тези учени – професори, проповедници, учители, съдии – всички изпълняват Божия закон. Щом някой се разсърди, веднага трябва да вложи енергията си в земята. Тази енергия принадлежи на земята и към нея трябва да се отправи. Ако не дадете тази енергия на земята, вие нищо няма да получите от невидимия свят. Тъй щото, ние едновременно се храним с двояка енергия: с енергия, която иде от центъра

на земята и с енергия, която иде от центъра на слънцето. Слънчевата енергия не ни препятства, но засега малко ни препятства земната енергия. Обмяната на тази енергия не може да става правилно. Например, всяко неразположение на духа се дължи на земната енергия. Понеже досега земята е била в 13-та сфера, още не е пречистена. Защо човек прави упражнения? Сутрин, когато слънчевата енергия е най-активна, човек възприема тази енергия през мозъка си, през дробовете, през стомаха си и тя отвлича всички онези утайки към центъра на земята, като го освобождава от тях. Като прави тия упражнения около половин до един час, той се чувства бодър и освежен. Които разбират този закон, те ще го проверят, но не трябва да мислите, че това е идолопоклонство. Ами да се сърдиш, това не е ли идолопоклонство? Да не мислиш право, да не чувстваш или да не постъпваш право, това не е ли идолопоклонство? Да не ядеш както трябва, това не е ли идолопоклонство? Божествено е, когато човек яде, както трябва, когато мисли, чувстват и постъпва право. Това е казано в широк смисъл. Мнозина ме питат: „Как трябва да се постъпва?“ Казвам: Това, което чувстваш, което мислиш и както постъпваш трябва да бъде в твоя полза и в полза на твоите ближни. Щом е така то е правилно. Тогава нека и растенията и животните, всички да знаят, че с теб е станала една голяма промяна. „На кого да правим добро?“ Като не знаеш на кого да правиш добро, вземи една лейка и поливай цветята, като мислиш, че правиш добро на хората. Защото всяко цвете съответства на един човек на земята. Ако едно твое дърво на земята умира, с него заедно умира и един твой приятел на земята. Ако едно дърво изниква в двора ти, с него заедно изниква един твой приятел. Такова съотношение има в света.

Та казвам: Ние, съвременните хора се нуждаем от една възвишена любов. Казвате, че не можете да направите някои работи. Вземете, днес всички хора и всички народи правят невъзможните работи, а казват, че пари нямат, че това или онова нямат. Ето, вземете днес народите се въоръжават да бъдат силни. Добре е, че се въоръжават, защото във въоръжаването работи човешкият ум. България е похарчила повече от три милиарда за въоръжение. Англия е отпуснала един бюджет от двеста милиарда за въоръжение. България в сравнение с Англия нищо не представя. Като вземете въоръжението на Германия, на Франция, на Русия, на Съединените Щати, виждате, че всички тия народи правят един велик подвиг с това въоръжаване. Невидимият свят събира всичката тази енергия, която се изживява за непотребни неща. В миналите войни едни народи

биваха победени, а други победители. Ако в бъдеще стане война, няма да има победители, всички ще бъдат победени. Това ще го проверите. И когато всички бъдат победени, народите ще видят, че не е този пътят, по който човечеството може да се подигне. Нека се въоръжават народите, но те трябва да знаят, че има и друг един начин за въоръжаване. Зад ножа нека седи човешкият език. Зад оръжията нека седи човешкият глас. Зад всички предохранителни средства нека седи силата на човешкия ум от една страна, а от друга – устойчивостта на човешките чувства. Войната принася едно голямо благо на света. Тя принася такова благо, каквото вярващите не могат да принесат. Когато хората станат крайно егоистични и започнат да мислят само за себе си, войната се явява като едно средство, което показва на хората, че трябва да се пожертват, да се самоотрекат. Значи, войната е един отрицателен метод за самоотричане и самопожертване на хората. Вие виждали ле сте, как един войник отива под дъжд от куршуми или от гранати да се бие и излага живота си на явна смърт? Няма какво да се прави днес. Докато хората живеят по този начин, войната е неизбежна, тя е на мястото си. Ние не искаме да се бием и казваме, че война трябва да става, но не по закона на насилието, но по закона на любовта. Бъдещето, което иде, пък, изисква жертва, но жертва разумна. Не е въпросът да кажете, че сте против войната. Не трябва да се разсъждава така. Ние сме против една глупава война. Ако ще се биеш, за да те бият, по-добре не се бий. Ако ще се биеш, за да биеш, тогава бий се. Но ако ще се биеш да те бият, по-добре не се бий. Нищо повече. Правилото е такова: така ще се приготвиш, че като се биеш да не бъдеш бит. Според нас, доброто в света е една война, в която човек всякога побеждава, без да го бият. И в доброто има мъченици, както и във войната. И в злото има мъченици. И в злото има страдащи, и в доброто има страдащи, само че първите са слуги на условията и на възможностите, а вторите са господари на условията и на възможностите. И на първите главите падат, но стават на пръст. И на вторите главите падат, но са господари на положението. Без да мисли много, някой казва: „Аз съм, който ще се бия.“ Казвам: „От кои си ти – тебе ли ще бият, или ти ще се биеш?“ – „Не зная.“ – „Тогава проучи добре този въпрос. Ако ще се биеш и ще те бият, тогава моят съвет е по-добре да не се биеш. Ако си се упражнил добре и си сигурен че ще биеш, тогава иди. Но ако не си сигурен, тогава по-добре стой настрана.“ Сега ние не казваме, че хората не трябва да се бият, ако се бият, разумно трябва да се бият. Сега войната е неизбежна, тя е една необходимост, защото става и вътре в

човека. И в сегашния си живот, при най-хубавите си състояния и при любовта даже, хората пак воюват. И в любовта хората пак започват да се делят, да се питат, кой трябва да бъде пръв. Няма защо да спорят по този въпрос. На всеки човек е определено къде да бъде и какъв да бъде. Ако на дъното на една тенджера турите масло, то пак ще излезе на повърхността. Защо? Защото е по-леко. Ако пък оставите парче олово на повърхността, то веднага ще слезе долу, защото е тежко. Всеки човек определя положението си в живота според тежестта на своите мисли, чувства, желания и постъпки.

И тъй, поставете любовта в живота си като среда, като условие, като възможност, с която можете да изправите живота си. Защото вън от любовта като сила, нищо не можете да постигнете. Всички ние трябва да бъдем потопени в любовта, за да може умът ни да придобие онези мощни сили, които е изгубил. Също така и нашето сърце и нашата воля трябва да придобият онези мощни сили, които някога са изгубили. Знаете ли, какви са били тези мощни сили, които първият човек е имал?Знаете ли историята на първия човек? Този човек може да живее с хиляди години и всякога да бъде свеж и млад. Първият човек, а не втория Адам, не знае какво нещо е старостта. Той не е бил направен от пръст, но е бил направен по образ и подобие на Бога. Той е имал светлина, топлина и сила в себе си. Следователно и вие трябва да имате светлината, топлината и силата на първия човек. Към това трябва да се стремите. Това е проповядвал Христос. Това означават думите Му: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие.“ Роден, но от кого? Роден от Бога, роден от любовта. Майка му и баща му трябва да са го родили от любов. Всички трябва да раждат. Аз вземам раждането в широк смисъл. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да бъдат родени в любовта. Всяко нещо в света, което човек прави, трябва да го прави от името на великата любов. Само тогава той ще се почувства свободен. И тогава всеки може да каже: „Аз съм човекът, който имам тази светлина, аз съм човекът, който има тази топлина, аз съм човекът, който има тази сила. И желая всички да имате това, което и аз имам, с което Бог ме е надарил.“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Двайсет и седма неделна беседа от Учителя, държана на 30 април

1939 год. 10 ч.пр.обяд
София – Изгрев

Божественото право

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще ви прочета само няколко стиха от 19 глава от книгата на Левит, от 1–19 стих.

Духът Божи.

От какво зависи благоденствието на един човек, на едно семейство, на едно общество, на един народ и на цялото човечество?

Във всички векове хората са имали разни възгледи. Някои са вярвали в силата, някои са вярвали в правото. От силата е дошло насилието, а от правото е дошло безправието. Ако е въпрос за сила, природата е доказала вече своята сила. Първоначално, когато светът се е създавал, природата е употребила своята сила. Хората нямат представа, какво количество енергия е изразходвана за създаването на света. Всички учени на миналото, както и съвременните учени със своите теории едва дават бегла представа за онова, което някога е станало и продължава да става в природата. Ние казваме, че настоящето е важно за нас, но в природата няма настояще. Ние живеем все в миналото. Сегашният ни живот не е нищо друго, освен преживявания на стари работи. В света няма нищо ново, всичко е старо. От старите работи, именно, произтичат всички недъзи и недоразумения между хората. Младите остаряват от старите работи, а старите умират от старите работи. Понеже младите са по-силни, те издържат повече, но все пак остаряват от старите работи, а старите, като по-слаби, те умират от старите работи, не могат да издържат. Всички неща, които стават в природата, са станали някога, а ние едва сега ги виждаме. Учените откриват светлината на разни звезди и казват, че някоя звезда е хвърлила светлината си от преди сто години, друга от преди петстотин години, трета от преди хиляда години, но в края на краищата, тази светлина едва сега достига до нас. Който не знае това, той мисли, че тази светлина се отделя от звездата в този момент, в който ние я виждаме. Има звезди, които стоят на такова далечно разстояние от нас, че ако преди петстотин години биха ни телеграфирали

нещо, ние едва днес бихме го приели. Така късно ще пристигне телеграмата от тази звезда до нас. Например, ако вашият възлюбен е на Сириус и вие му телеграфирате, и телеграмата ви отиде с бързината на светлината, той би получил вашата телеграма едва след три години. Ако той си позволи да отиде малко по-далеч, навярно след сто години ще получи телеграмата и ще ви съобщи, че благополучно е пристигнала при него.

Възгледите на съвременните учени и религиозно хора са крайно ограничени. Някое учени си представят материалния свят крайно грандиозен, но това, което считат грандиозно, представя само някакво външно проявление на света. Грандиозността на един велик човек не седи в неговото тяло, нито в къщата, в която той живее, нито в средствата, с които разполага, нито пък в неговата сила. Щастието на човека се заключава в неговия ум, в главата, която той носи. Щастието на човека зависи от неговото сърце, от чувствителността му, от сърцето, което изпраща кръвта по всички части на тялото му. И най-после щастието на човека зависи от неговата воля. Аз взимам думата „воля“ в смисъл на онова разумно проявление, защото силата, която хората търсят, която никога не се губи, ние наричаме Божественото, т. е. разумното. То си остава при всички случаи едно и също. Често казвате, че трябва да бъдете разумни, силни. Човек може да бъде силен, само ако е разумен. Ако не е разумен, той ще изгуби силата си. Онези, които са физически силни, разчитат само на силата си, но не и на разумността. Първоначално той мисли, че е силен, но не се минава много време и изгубва силата си. Вземете един богат търговец, индустриалец, който има големи предприятия, има много пари, много подчинени, но един ден започва да онеправдава своите подчинени. Не се минава много време, всички тия негови подчинени, които са около пет-шест хиляди души, се обърнат против него заради насилието, което е приложил спрямо тях. Той се намира в трудно положение. Той се намира в голямо противоречие. [Чудно] е отде се явиха в света отрицателните идеи, отде произлязоха идеите за отричането на разумността в света? Който не разбира смисъла на живота и законите, които го управляват, той дохожда до такива идеи. Подобни идеи са и тия, които отричат съществуването на Бога. Казват за някой човек, че е безбожник. Аз разбирам безбожието другояче. Когато някой казва, че няма Бог в света, според мене, той отрича разумността в света. Тогава вие ще кажете от гледището на безбожниците: „Блажени неразумните, блажени жестокосърдечните,блажени лъжците,

блажени крадците и т.н.“ Ако наистина, всички тия хора са блажени, тогава от какво произтичат нещастията в света? Ти не можеш да отречеш реалността, без да създадеш злото в себе си. Даже най-малката отрицателна мисъл, която може да проникне в твоя ум и най-малкото отрицателно чувство, което прониква в твоето сърце и най-малката отрицателна постъпка, която прониква в твоя живот, след време ще създаде цяла катастрофа. Те приличат на микробите, които така бързо се размножават, че в 24 часа са в състояние да уморят и най-големия юнак. С размножаването си те произвеждат толкова токсини, отровни вещества, че могат да уморят човека. Какво представят токсините, едни ги разбират, други не ги разбират.

Сега мнозина се питат, има ли бъдещ живот? Аз не обичам да говоря за бъдещето. Като ме питат, дали човек ще живее в бъдеще, аз съм готов по-скоро до го запитам, дали ще умре човек. Нека дойде някой да ми докаже противното на това, което ме пита. Аз питам, има ли бъдеща смърт? Но що се отнася до въпроса, има ли бъдещ живот, или има бъдеща смърт, това ни най-малко не ме интересува. Защо? Защото смъртта съществува благодарение на живота. Тя се храни с трошиците на живота. Животът е богаташ, който разполага, а смъртта е бедняк, който очаква. Тя тук хване една трошица и я изяде, там хване друга и т.н. Всичко, каквото попадне в челюстите на смъртта, тя го изяжда. Та, когато казвате за някого, че смъртта го е грабнала, това показва, че той е паднал от трапезата на изобилието, а смъртта това чака. Кой ви заставя да слезете от трапезата на изобилието? Оставете вашите детински разбирания, разбиранията на буквите, с които сега четете писмата си. В света има три вида азбука, с които човек трябва да си служи. Вие сте започнали вече да четете с първата азбука, с азбуката на физическия свят. Какво означава буквата „А“? Буквата „А“ означава едно начало, което е натоварено с всичките букви. Буквата „А“ показва, че има едно начало, което е създало всичко и това начало държи всичко в себе си. Буквата „Б“ пък показва, че това начало расте нагоре и надолу. Буквата „В“ показва, че това начало се разлиства, пуща листа. Буквата „Г“ показва, че това начало цъфти. Буквата „Д“ показва, че това начало връзва плодове. Буквата „Е“ показва, че тези плодове се ядат. След като се изядат, семките им се посаждат и дават своите плодове. Така мога да продължавам до края на азбуката, но казвам: Като научите азбуката на физическия свят и можете да си служите добре с нея, ще започнете азбуката на духовния свят. За да изучите тази азбука, вие

ще станете като малки деца, които започват първо отделение. Учителят ще започне постепенно да ви открива по една буква от азбуката на духовния свят. И после, като научите тази азбука, ще влезете в Божествения свят, дето ще започнете да изучавате азбуката на Божествения свят. И най-големия капацитет или учен, който е живял на земята, като влезе в духовния свят, става малко дете и започва от първата буква. Докато е на физическия свят, той изучава формата на буквата „А". Като влезе в духовния свят, той започва да изучава съдържанието на буквата „А" и като влезе в Божествения свят, той започва да изучава смисъла на буквата „А".

[Възражението], което може да се яви в ума ви е следното: „Дали всичко това е вярно?" Питам: Това, в което сега вие вярвате, вярно ли е? Сега аз мога да ви попитам, отде идете? Ще кажете, че сте материални същества. Щом сте материални същества, кажете ми, от коя държава идете, на кое пристанище слязохте и с кой параход дойдохте? Ако не сте дошли с параход, с какъв трен дойдохте и на коя гара слязохте? Ще кажете, че вие сте дошли на земята, благодарение на това, че баща ви се е влюбил в майка ви. Не е така, никаква любов няма. Вие се лъжете. Когато един автомобил е направен, любовта била ли е там? Когато се гради една къща, любовта не е там. Това са все търговски сделки. Аз взимам думата „търговски сделки" в добър смисъл. Аз не говоря отрицателно, но казвам: Животът е реален, само когато е разумен. Щом не е разумен, той е живот на сенки. В сенките не може да има никакво щастие. Там са бързите промени, които стават в света. Съвременното човечество страда, именно, от бързите промени в света. Например, един лист от растението може лесно да пострада, понеже растението е посято отвън, а растенията са големи ленивци. Ако може да се говори за леност, растенията са най-големите ленивци. Едно растение като се залости на едно място, че не можеш да го мръднеш от там. В сто години едно растение ще се премести едва на два метра разстояние и ще мисли, че е ходило много. И след това техните вестници ще пишат, че еди кое си растение се е преместило на два метра разстояние от мястото си, направило е цяла екскурзия, цял поход. Това растение ще разправя, че е минало през големи мъчнотии, през големи препятствия, докато дойде до края на двата метра. Наистина, голяма мъка е това. Голям ум се изисква, докато се преместят корените на едно дърво на два метра разстояние.

Сега да се спрем малко върху растенията. Мнозина казват, че растенията не мислят. От наше гледище растенията не мислят, но от тяхно гледище те мислят. От тяхно гледище ние не мислим. Но от наше гледище

ние мислим. Изобщо, каквото човек мисли за растенията, същото растенията мислят за човека. Съвременните хора искат да се поправи света. За да се поправи света, той трябва да се тури на една истинска, а не лъжлива основа. Казвате, че учението, което Мойсей е оставил, е много хубаво. Хубаво е това учение, но ако се прилага с любов. Казвате, че човек не трябва да краде. Така е, но кой човек краде? Само онзи човек краде, който няма любов в себе си. Мойсей казва още, че човек не трябва да лъже. Кой лъже? Който няма любов в себе си. Значи, Мойсей говори за един свят, дето няма любов. Следователно, щом няма любов, там закон ще има. Дето има закон, там господства силата, а дето е силата, там всякога съществува и насилието. Вземете двама млади, които се срещат и се обикнат. В името на любовта те вършат чудеса. Ако момъкът е от долно произхождение, а момата от високо произхождение, щом се влюби в него, тя е готова да напусне баща си и майка си, да се откаже от наследство, да се изложи на всички укори. Обаче, изгуби ли любовта си, тя започва да съжалява, че се е излъгала. Кога се лъжат хората? Когато изгубят основното в живота, когато изгубят разумното начало. При лъжата човек първо се опитва да излъже себе си, но това е невъзможно. Защо? Защото всеки опит, който човек би направил да излъже себе си, носи нескончаеми страдания след това. Например, мнозина се страхуват от законите, страхуват се да предприемат нещо. Страхът се е родил от безлюбието. Страхът и гордостта са две чувства в човека, които са се родили от безлюбието. Добро чувство е и страха, и гордостта. Чрез гордостта човек пази своето достойнство. Достойнството на човека се изявява в стремеж да запази своята чест, своята разумност. Чрез гордостта той се стреми да запази своето сърце, своята сила. Човек не може да запази силата си, ако няма достойнство.

Сега, като изучавам човешкия език, много пъти аз се спирам да мисля, какво да кажа и какво да не кажа. Това правя не от страх, а защото искам да чистя езика. В сегашния език хората са създали много лъжливи думи, много лъжливи изречения. Например, някой казва на друг: „Не те обичам, нямам доверие в теб, ти си говорил лоши работи за мен.“ Това са все отрицателни думи, отрицателни изрази, от които езикът трябва да се очисти. Например, казвате, че Бог е създал земята, създал е човека, както и всички живи същества по земята. Това е вярно, но има нещо в човека, което Бог не го е създал. Има нещо в човека, създадено от Бога, но има нещо, което не е създадено от Него. Това, именно, трябва да се пречисти, или възпита, или отстрани от Божественото естество на човека.

Божественото начало в човека има три качества: разумност, чувствителност и сила. Следователно, кажеш ли на един разумен човек, че не го обичаш, ти си оскърбил Бога в него. Бог, който те е създал, направил е целия свят заради теб, дал ти е възможност свободно да дишаш въздуха, да възприемаш светлината и звуковете, след всичко това, ти се обръщаш към един човек и му казваш, че не го обичаш, че нямаш добро мнение за него и т.н. Защо нямаш добро мнение за него? С какво ние, съвременните хора, сме се отплатили за всичко онова, което сме получили? С какво сме се отплатили за онова щастие, за което има хиляди храмове построени? С нищо не сме се отплатили. Преди две хиляди години Христос дойде на земята и всички тогавашни народи, които Го приеха, се хвалеха със своята култура, като казваха, че само езическите народи се бият. А днес, две хиляди години след Христа, цяла Европа, всички християнски народи, с изключение на турците и албанците, които не са християни, се въоръжават едни срещу други се бият помежду си. За каква идея се бият те? За някаква Божествена идея ли се бият те? Днес всеки народ се бие за свой личен интерес. Англичаните държат на правото, а германците държат на силата. Но сила без разум фалира и разум без сила фалира. Следователно, дохождаме да стиха, който Христос някога е казал: „Всяко царство, разделено против себе си, не може да устои.“ Ако и съвременното културно човечество се раздели против себе си и то не може да устои. Понеже едни поддържат правото, а други – силата, някои ме питат, коя страна поддържам аз. За мене има само една страна, която има много отражения. Всички народи са отражения, проявления на тази страна. Всички народи, англичани, германци, французи, руси, румънци, са проявление на Божествената енергия в света. Всеки народ си има своя функция, която никой друг не може да изпълни. И след всичко това искат да потиснат един народ. Не, никой народ не може да бъде потиснат. Той си има своя функция. Затова аз казвам на българите да не се страхуват, защото те представят черния дроб на човечеството. Всички народи се страхуват да не изчезнат българите, защото с тях заедно ще изчезне и черният дроб. Изчезне ли черният дроб и жлъчката, храносмилането не може да се извършва. Следователно, ако сгрешат нещо против тях, храносмилането им веднага ще се наруши. Никой народ не знае за себе си, какво място, каква функция заема в Божествения организъм. Запитали един евреин, какво място ще заемат в света. За какво се приготовляват. След като мислил дълго време, най-после евреинът отговорил на зададения

въпрос: „Ние се приготовляваме един ден да запушим раната, която преди две хиляди години отворихме на гърдите на Христос.“ Значи евреите се приготовляват да запушат раната на Христос, ами вие за какво се приготовлявате? Нека българите сами си отговорят на този въпрос, също и англичаните, и германците, и русите, и французите и т.н. Нека всеки народ си отговори сам на този въпрос. Аз пък казвам: Всеки народ е призван в света за една велика мисия. Не само всеки народ, но всеки човек, бил той мъж, жена, дете, е призван в света да извърши една велика работа, не както вие си я представяте, но една Божествена работа. В това седи достойнството на човека. Благото не цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек, зависи от цялото човечество. Такъв е Божественият закон.

Сега аз искам да ви говоря малко, да не се обременявате. Иде сега една велика епоха, иде нещо, което човечеството никога не е преживявало. Като казвам това, вие можете да си представяте света както си представяте рая. Но и за рая хората имат различни представи. Някои си представят рая, от едната страна седи Аврам с бедният Лазар, а от другата страна богатият, който се мъчи в ада и от там се разговарят. Адът и раят са далеч един от друг, но и там има телевизия и радио, с помощта на които си служат и лесно се разговарят и виждат. Засега телевизията е доста напреднала, могат да се виждат предмети на разстояние хиляда километра. Не мислете, че и в ада тези постижения не съществуват. При това, в ада не е толкова лошо, колкото го описват. Праведните хора се интересуват от живота в рая и затова се разговарят с тамошните жители и ги питат, как живеят. И в ада има музика, забавления. Някои си представят, че хората от ада са подложени на някакви външни мъчения. Има мъчения в ада, но те не са външни, те са вътре в самия човек. Това, което мъчи човека, е нещо невидимо. Страданието, мъчението е нещо невидимо. То е в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкото тяло. Като говоря, аз поддържам онова, което е, което съществува, а не поддържам онова, което не е и което не съществува. Аз говоря за неща, които зная. – „Ама в какво вярваш, ти?“ – В нищо не вярвам. – „Как така?“ – Че аз виждам нещата, аз живея в това, за което говоря. Защо трябва да вярвам в него? – „Как така?“ – „Ама Христос е живял преди две хиляди години.“ Вие можете да търсите Христа, Който е живял преди две хиляди години, а аз още сега се разговарям с Него. – „Какво ти казва?“ – Той ми казва да кажа на последователите Му, че е жив и да не ходят по гроба, там да Му се кланят,

но да живеят Неговото учение, което е учение на любовта. „Кажи им, че не вървят както трябва“. Христос е казал на учениците си: „Идете и проповядвайте на света. Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Това е казал някога Христос, но ако някой си позволи да каже, че Христос и днес е в света и работи, вие ще кажете, че това е лъжа. Значи, лъжата, в която сега хората живеят, е истина, а самата истина са я обърнали на лъжа. Светът днес се е обърнал с главата надолу. Аз не съм за външния свят. Аз не търся причината за нещастията във външните условия. Външният свят, според както аз го виждам, е Божествен свят. Всичко, което съществува извън нас, е Божествено. Всичко, което чувстваме в себе си, е наше, човешко. Следователно, злото съществува в самите нас, в нашите разбирания. Значи, вътрешният лош живот на човека покваря и средата, в която е потопен. Злото не е във въздуха, нито във водата, нито в светлината, нито в движението на земята и на слънцето, нито в парите. Като казваме понякога, че злото е в парите, ние имаме предвид не самите пари, но злото е в това, че вярваме в парите, че те могат да дадат на човека това, което не са в състояние да му дадат. Ти вярваш в къщата си, в парите, във всичко, в което не трябва да вярваш, а не вярваш в това, в което трябва да вярваш. Ти не вярваш в своя ум, в своята глава, в своето сърце – единствения капитал, който човек има и с който може да премине от земния в Божествения свят.

Сега да ви представям идеята другояче. Вие казвате: „Къде е онзи свят?“ Че вие сега сте в онзи свят. Представете си, че вие сте затворени в една голяма, валчеста топка, два метра голяма, но сте херметически затворени вътре и никакви светлини не дохождат отвън. Вие седите в тази топка и се разговаряте с вашия приятел, който е вън от вас. Той ви говори за външния свят, за красотата в него, но вие го питате: „Къде е този свят?“ Той ви казва: „Той е вън, вън от топката, в която се намираш.“ Достатъчно е да се отвори някъде тази топка и ти веднага ще видиш външния свят. Топката, в която сега се намираш е едно препятствие за теб, което ти пречи да видиш външния свят. Следователно и вашето тяло представя такава една топка, такава сфера, в която вие сте затворени херметически и питате, къде е онзи свят. Като се отвори тази сфера, вие ще видите онзи свят, от който ще потекат сили към вас и всичко ще ви стане ясно. Всички вие имате опитност от онзи свят поне на сън. Вечер, като спите вие ходите тук-там, разхождате се, обикаляте планини и градове. С кое тяло вършите това? С физическото тяло ли се разхождате? Не, физическото тяло е в покой. Вие не

се спирате върху тези факти, а постоянно се запитвате, къде е онзи свят, какво представлява той и т.н. Един мой познат ми разправяше опитността на своята майка. Една вечер тя сънувала, че отишла на онзи свят и видяла, как живеят хората там. Като се събудила сутринта, разказала на сина си, какво видяла там и казала: „Синко, не се живее, както ние живеем тук. Трябва да изправим живота си. Аз видях, как трябва да се живее, но малко време ми остава да живея на земята. След един месец аз ще си замина на другия свят.“ Когато разправяла това, тя не била болна, но това ѝ съобщили от невидимия свят. И наистина, точно след един месец майка му заминала за онзи свят. Ще кажете, че това било сън. Да, сън е, но сън, който се сбъдва. Ще кажете, че дъската на тази баба е мръднала. Дали и мръднала или се е наместила, това е въпрос. Питам: Мислите ли, че хора, които постоянно живеят в отчаяния и разочарования и са готови да се самоунищожат, са разумни хора? Днес всички съвременни културни народи са турили под себе си бомби, турили са запалките им и само чакат едно малко докосване. Всички държавни мъже седят и си говорят: „Внимавайте, че само една искра е достатъчна!“ Запалят ли се тези бомби, знаете ли какво ще стане? Днес всички държави държат по една такава запалка – Германия държи една запалка, Англия държи една запалка, Русия държи една запалка, Франция държи една запалка, Съединените Щати държат една запалка, малките държавици държат по една запалка и ако всички я запалят, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв голям взрив, който ще унищожи цялата култура. От съвременната култура няма да остане помен. Религиозните хора се молят днес, но не знаят за какво да се молят. Те трябва да се молят да станат проводници на любовта. Всички хора трябва да дойдат до любовта. Всички хора, които са разумни, знаят, че едно малко бутане на запалката, ще причини зло за всички. Единственото разумно нещо, което днес се препоръчва, то е да се разрешат всички въпроси с разумни сили, с любовта. Само любовта е в състояние днес да разреши всички противоречия, които съществуват в света. Само чрез любовта могат на всеки народ да се отдадат онези съществени права, които Бог им е дал. Бог е дал право на всеки човек, на всяка душа, на всяко същество, без разлика на големина и тези права трябва да им се отдадат. Сега аз говоря за културните народи, за културния свят. Това нещо те могат да го направят. Като се съберат духовните хора, те трябва да се молят навсякъде да присъства Божият дух, за да могат всички учени, всички държавници и управляващи, да имат само едно мнение. Та често някои ме питат, на коя

страна съм – на страната на правото или на страната на силата. Аз не засягам този въпрос. За мене няма права страна в света. Крива страна има, но права страна няма. Ако човек е силен, той няма какво да търси правото. Силният човек никога не търси своето право. Който търси своето право, той е слаб човек. Само слабият търси своето право. Ако днес се чувстваш силен, утре ще се намери някой, по-силен от теб. И тогава ти ставаш слаб и започваш да търсиш своето право. Следователно правото само по себе си не може да съществува. Право без сила не съществува и силата без право не може да съществува. Значи, силата без разумното право не съществува и не може да се прояви. И правото без разумната сила не може да съществува. Приложете този закон и в себе си. Често хората се опитват да критикуват ония, които са днес на власт. Те нямат предвид, каква тежка отговорност носят тия управници днес. Знаете ли, колко неща трябва да вземат те предвид? Не е лесна работа тяхната. Да можете да уредите живота на сто милионен народ както трябва, това не е лесна работа. Не е лека работа да се уреди живота на цялото човечество с всички негови нужди. Даже и в едно семейство само човек мъчно се справя с трудностите, които съществуват там. Знаете ли, колко мъчно могат понякога мъжът и жената да се спогодят. Жената казва: „Да съм малко по-силна и аз зная кака да постъпя." Казвам: Не е въпросът да бъдеш по-силна, но повече разумност ти трябва, повече глава и сърце ти трябва. Ти търсиш своята сила в мишците си. Не, твоята сила трябва да я търсиш в ума и в сърцето си. Не търси силата си в мускулите си. Жената има сили, тя крие силата си другаде. Тя разполага със своята сила като с магическа пръчица. Достатъчно е да каже само една дума и нейният възлюбен е готов да отстъпи. Един княз се влюбил в една красива овчарка. Тя му казала: „Аз не искам да се оженя за теб, не съм свикнала на вашия живот. Щом си намислил да се жениш, ти ще си намериш друга." – „Но аз не мога да живея без теб!" Овчарката му отговорила: „Тогава едно от двете трябва да стане – или ти да дойдеш при мен, или аз да дойда при теб. Понеже ти си се влюбил в мен, ти пръв ме обикна, не те обикнах аз, затова ти трябва да дойдеш при мен." – „Щом е така, аз ще се самоубия!" Тръгнал той да се самоубива. Овчарката го настигнала и му казала само една дума. Той веднага се върнал и отишъл заедно с нея да пасе овцете. Какво му казала овчарката? Тя му казала само една дума: „Обичам те!" Значи всичко в света седи само в една дума: „обичам те". В тази дума се крие същността на нещата. Кажеш ли тази дума, трябва да е така. Не да я кажеш само на думи. Ако е само на дума,

това е лъжа. Щом е лъжа, тя не може да действа. Всяко нещо, в което любовта отсъства, е лъжа. Всяко нещо, в което любовта присъства, е истина. Питам: какъв трябва да бъде вашият Господ, на когото да се кланяте в бъдеще? Често ви задават въпроса: „Като умре вашият Учител, кой ще го замести?“ Не е въпросът за Учител тук. В света съществува само един Бог. Всички останали учители, каквито да са те, или всички богове, са все изявление на този Единния Бог. Първото изявление на този Бог е Любовта, от която всички могат да вкусят. Всички плодове, всички храни, които съществуват на земята, съществуват по причина на любовта, на първото изявление на Бога. Всички блага, с които ние разполагаме, се дължат именно, на тази любов. Ние всеки ден опитваме тази любов и после питаме, като умре вашият Учител, кой ще Го замести? Като умря майка ви и баща ви, кой ги замести? Ще знаете, че вашият баща и вашата майка никога не умират. Тези, които вие наричате ваши майка и баща, са ваши настойници. Христос право е казал: „Един е вашият баща, един е вашият Учител.“ В този смисъл вие можете да кажете: „Един е нашият Учител, Той никога не умира. Един е нашият Баща, нашият Бог, Той никога не умира. Той всичко ще оправи в света.“ Какво ще стане в света? Този свят ще се оправи така, както никога не сте мислили. Вие ще проверите това. Пророците на миналото са казвали, че са видели Господа, обиколен с всички ангели, с всичката си слава да слиза на земята между хората. Когато дойде Бог на земята, ще стане голяма илюминация. Ако стане бъдещата война, тя ще стане, за да живее Онзи, Който иде отгоре. Като стане тази война, ще дойде да живее Онзи, Който ще влезе в нашите умове, в нашите сърца и в нашите тела. Като се каже: „Да живее Той!“, всички топове ще почнат да гърмят. Това ще бъде новата война. И след това светът ще се оправи.

Добрата молитва.

Двайсет и осма неделна беседа от Учителя, държана на 7 май 1939 год.,10.ч.с.

София – Изгрев

Божието благословение

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще взема част от 20-та глава от Евангелието на Матея, от 1–17-ти стих.

Духът Божии.

Има една загадка в живота, която хората от хиляди години разрешават и не са могли да разрешат. Откъде идат и къде отива – не знаят – предполагат само. Слънцето изгрява и ние мислим, че изгрява, в същност не изгрява. Мислим, че залязва, а в същност не залязва. Слънцето е по-голямо от земята. И видимо е толкоз малко, че и малките деца може да го носят. Земята, макар че, милиони пъти е по-малка от слънцето ни се вижда много голяма.

Сега, всеки от вас в живота си има противоречия, и търсим ние на земята щастието, но виждаме един човек, който търси щастието – изгуби се. Къде е заминало, не знаем. Някой ще каже, че знае моя път къде е. То не е вярно. То не е вярна преценка. То е все таки един човек, който язди автомобил, че като излезе из автомобила да мислим, че той е автомобил и целия ден да чакаме и да мислим, че автомобилът е човекът. Автомобилът е превозно средство. Тялото, което имаме, е превозно средство, един автомобил, едно здание, толкоз странно направено, надали има на земята по-сложен организъм от човешкия. Човек има една отлична глава, има отлични дробове. Има един отличен стомах, има отлични крака и отлични ръце, с които всичко може да направи. Последната дума на техниката на земята, това са човешките ръце. Каквото правят техниците, с ръцете го правят. Няма орган, така пластично поставен, така моделиран, така хубаво направен, както човешките ръце. Не само това, но ръцете на човека са цяла история, не само са органи с които човек работи, но на тях е написана цялата история, как е създаден този орган. Не само това, показва и дарбите на неговия господар какви са. Показва и неговото бъдеще, ще бъде ли успешен, ще бъде ли богат, ще се жени ли. Деца ще има ли. Колко от тях

ще бъдат женски, колко мъжки. Колко от тях ще умрат на 5 години, някой на 1 година едва ли ще останат. Всичко туй е написано на ръката. Такава история. Чудна работа е направил този скулптор или този инженер, който е направил ръцете. Написал е всичко, което има да се случи на човека. Сега има много гадатели, които гадаят, но те гадаят както онази врачка, която живяла преди 60 години във варненско. Имало една голяма врачка, гледала на един океански охлюв и цялото варненско окръжие, с хиляди хора се стичали, на всички гадаяла, на всички предсказвала и събрала доста пари. Разбойниците решили да ѝ вземат парите. Тя на всички гадаяла, но не могла да отгадае на себе си, че ще я оберат разбойниците. Ние всичко знаем, само, че когато дойдат разбойниците да ни оберат, не знаем.

Нас ни дебнат големи разбойници и те ще вземат всичко. Смъртта е един голям разбойник. Не зная дали някой от вас може да се освободи от нея. Все ще ви издебне някъде. На земята само двама души има, които са се освободили от тия разбойници, единият бил Енох, а другият Илия. От земята заминали, с такива особени колесници, че понеже разбойниците в горите ходят-ходят, и не може да ги хванат тия двама души. Единият от тях останал сега, който не са го обрали. Вторият като дошъл, не само го обрали, но и главата му взели. Сега аз не искам туй да ви представям. Туй е външната страна на разбирането на живота. Нас ни се струва, че когато нашият автомобил се разрушава, или къщата се разрушава, ние мислим, че всичко сме изгубили. Човек трябва да се благодари на разрушението, което става в света, понеже, всяко разрушение дава на човешкия дух да създаде нещо по-хубаво. Например, често пред вас се говори, всичките хора избягват страданията, всичките искат да бъдат радостни в света. Прави са, но онеправдано е страданието. Страданието е онзи елемент, същината на живота, човек само като страда, той е полезен в света. Онези хора, които се радват, те са гуляйджии. Ще ме извините за думата гуляй, както и да я разбирате, много добре, че я разбирате. Страданието и радостта, съединени заедно, дават онова хубавото качество на човека. Страданието и радостта, съединени в едно, дават щастието на човека. Човек не може да бъде щастлив, който не е страдал. Човек не може да бъде щастлив, който не се е радвал. А пък, за да бъде човек блажен, той, именно, трябва да е страдал, да се е радвал, да бъде щастлив и тогава да бъде и блажен.

Та нас някой път, ни се вижда, че в света съществува една неправда. Този, който е пазарил, тези първите пазарил по един пеняз. Тези, които взел към 11 часа, пак по един пеняз им дал, и онези първите казват: „Ние

целият ден ти работихме, а онези дойдоха на края на деня и на тях даваш толкоз, колкото и на нас, приравни ни.“ В какво седи неправдата? Ние разглеждаме нещата все от материално гледище. Ако вас ви отрупат с най-хубавата храна, а пък вие имате развален стомах, питам, какво ще ви ползува тази храна. Или ако вие имате развален мозък, отрупат ви с най-хубавата библиотека, какво ще ви ползуват. Или, ако вие имате развалени дробове, отрупат ви с най-хубав въздух, какво ще ви ползува въздухът? На първо място човек трябва да има една отлична глава и да благодари, че има глава. Съвременните хора не се радват на своята глава, не се радват и на своите дробове. Съвременните хора не се радват и на стомаха си. Ех, донякъде се радват. Колкото се радват на своя стомах, ако така биха угаждали на своите дробове и ако така биха угаждали на главата си, по-добро от това няма. Тъй както сега угаждат на стомаха си, ако угаждаха на дробовете, на дишането и на своята мисъл, ние щяхме да бъдем почти съвършени хора. Онова, което е вложено в човека, той трябва да има знание да го запази. Човек може да изгуби условията, при които живее. Ти с една дума може да развалиш своите условия за 20 години. Представете си, че вие сте в Германия и кажете само една обидна дума на Хитлер, знаете ли какво ще стане? Ако си давате за нещо мнението, какво ще ви сполети? Ако сте в Русия и кажете обидна дума за Сталин, ако сте в Англия и кажете обидна дума за английския крал, ако сте в България, и кажете обидна дума за българският цар, ако сте в Америка и кажете нещо за председателя. При това, много хора, все страдат сега. Постоянно роптаят, обиждат провидението, природата и искат да бъдат щастливи. Това е невъзможно. Това е първата непризнателност от хората, които са дошли на земята. Природата им е дала всичко даром, и при това всички са неблагодарни. Из българският живот има един български разказ, за един български чорбаджия богаташ. Оженил той своя син, и искал всичките сватбари да бъдат доволни. Когато си отивали сватбарите, на всички дал по едно кило жито, искал на всички по равно да даде. И затова дал по една крина жито. Казват: „Много скъперник човек. Не го оставя крината да се препълни на купчина отгоре, ами я изравнява. Брей, че скържав човек.“ Всичките яли и пили, и по една крина жито взели, и пак този чорбаджия е скържав. Казвам: При съвременния живот, трябва едно ново възпитание, в което съвременните хора са разочаровани. Обществото днес страда от разочарование. Има разочарование в дома, в семейния живот, има разочарования в училището. Има разочарования в религията, в държавните

работи има разочарование, навсякъде има нещо, което не достига. Понякой път са ме питали как ще се оправи света. Аз съм им казвал, че светът няма какво да го оправяме, той е оправен, само да не го разваляме. Казвам: Ако вие се качите на един параход, какво ще го ремонтирате всред океана? Като се спре, какво ще правите? Ще гледате той да излезе и по някой начин да премине и да отиде в някоя работилница, дето се поправят параходи. Да се поправи човешкият живот не е така лесна работа. Ние, съвременните хора, които живеем, в 20 век, имаме такива богати условия и възможности за един живот. Имаме преизобилно, от всичко. Въздух има изобилно, светлина има изобилно, храна има изобилно. Живот има изобилно. Всичко е в изобилие, а при това хората от глад умират. Умират, понеже има едно вътрешно неразбиране на хората. Те мислят, че животът седи в онова богатство, което те може да имат. Богатството в света седи в разумният живот. На разумните хора природата е дала свободен билет. Те може да се ползуват от всичките богатства, с които тя разполага. Дето идеш, като покажеш тази банковата книга, веднага са на твое разположение. Но тя на глупавите нищо не дава. На глупавите като че е мащеха. Тогава питат, казват: „Той вярва в Бога или не вярва.“ Вяра може да имаме само в ума на човека. Ако един човек е умен, аз може да му вярвам. Ако той е глупав, аз не може да му вярвам. Аз не може да вярвам в силата на човека, нито в неговата добрина може да вярвам. Според мене, добрината е едно отлично качество на човека. Тъй като ние го знаем, че дължим някой път пари на заем и не ги искаме. Това не е добрина. Това е услуга. Но казвам, разумността, доброто в света, се обуславя от разумността на хората. И силата излиза от разумността на човека. Разумният живот носи в себе си доброто. Разумният живот носи сила в себе си. Туй е правилното разбиране. Ако така вие не разбирате, тогава вашият живот нямате основа върху която да градите. Скоро ми донесоха, в странство се преподавали някои лекции такива, курсове лични, та с големи възможности, реклами, че това ще сполучат, онова ще сполучат. Той разправя, разправя. Но само рекламира нещата. Каква е основата. Трябва съвсем друга основа. Казват, че не може да бъде колективно, но единично и който вземе курса – ще плати. Колко струва първият курс? 6 английски лири. 6 английски лири. Да ви приведа на какво се равняват на 3000 лева. И какво ще сполучиш, като четеш всичките книги, какво ще сполучиш? Той ще мяза на онзи българин, който отишъл да учи грънчарство, при един знаменит български грънчар. 3 години е учил, бил много способен ученик, вижда как майсторът му прави

грънците и казва: „Майсторе, аз вече научих занаята, ще бъдеш тъй добър да ме произведеш и мене майстор.“ Казва: „Да те произведа“. – „Защото млад съм, трябва да спечеля пари, имам една възлюблена“ – „Много добре.“ Направил го той майстор. Отделя се той. Направил си работилница. Направил гърнета, стомни. Опича ги, но всички се напукват до една. Казва: „Какво е това? Какъв е този пустият му дявол? Пръстта не е ли хубава?“ Отива при майстора и му казва: „Защо се напукаха гърнетата?“ – „Защото – казва – не си се доучил. Още три години трябваше да учиш при мене и като дойдеш, ще учиш, как се правят гърнетата да не се пукат.“ Отива наново. Наблюдава как замесва водата, как туря пръстта, как нарежда гърнетата в пещта, казва: „Тайната не седи в туй. Като изпечем гърнетата, аз ще ти кажа в какво седи тайната.“ Щом изпекли гърнетата и всяко гърне като вадил от пещта, той духвал в гърнето. Във всяко гърне духвал. Казва: „Само за едно духане 3 години да работя?“

Та казвам на всинца ви: За да бъдете щастливи трябва ви едно духане. Българинът след като удари с ръката гърнето, казва, „Хуу“. Че туй „Хуу“ е хубаво. Това е Словото, което излиза, разумното нещо. Като духнеш и действително, лесно заздравяват раните. Не само туй, но някой човек като се разсърди, като го срещнеш, ти му кажи леко „хуу“. Не да духнеш силно. След като му кажеш така, той ще те пита какво искаш да кажеш? Ти ще си отвориш устата и ще кажеш леко „хуу“. Сега само за това „ху“ отидоха 3000 лева. Ти щом се разсърдиш на жена си, кажи леко „хуу“, отвори си устата и кажи „хуу“. Щом се разсърдиш, кажи слогът „хуу“. И като кажеш, ще се примириш и ще ти стане леко на душата. Щом имаш да даваш някому, кажи „хуу“.

От какво произтичат смешните работи в света? Че ние сме дали на живота такова тълковaние, което не съществува. Животът е едно от най-великите блага. Ако идете в Индия, онези индуси, които не разбират живота, казват: „Това е най-голямото нещастие – животът.“ Индусите имат разни теории да обяснят кои са били причините. Причината е, че ние не оценяваме какво нещо е животът. Животът винаги започва със страдание навсякъде. Едно висше същество, когато иска да създаде един свят, туй същество дава нещо от себе си. Страданието се явява като резултат. Страданието е едно ограничение на човешката душа Страданието е едно ограничение на човешкия дух. Страданието е едно ограничение на човешкият ум, ограничение във всяко едно отношение. Но има ограничения разумни в света, има ограничения и неразумни. Ако човек сам

не може да се ограничи, ще го ограничат външните условия, понеже, всичките хора са в зависимост. Никой в света не е свободен. Онази Първичната Причина, тази безпределната причина, единственият в света, който не е ограничен, той е Бог. Всички от Него надолу, колкото и да са големи, все са ограничени. Щом вие сте ограничени, трябва да знаете, че имате отношения към някого. Ограничението показва, че имате отношение към някого. Ще знаете степента на вашето ограничение. И ще изпълните ограничението като човек. Учителят може да се ограничи, като преподава на учениците си. Но, в какво седи? Да преподава най-хубавото. Ако е учител по музика, да преведе най-хубавите правила. Ако е скулптор, ако е художник или педагог, или един правник, или един социолог, или естественик, или физик, или химик – той трябва да предаде онова знание, което е най-хубаво за ученика. Той трябва да го предаде на опит, не само теоретически.

Та казвам: Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи и ние чакаме своето щастие от външния свят. Ние имаме всичките възможности, те са вложени в нас. Не може човек да бъде щастлив, ако той не вярва. Много хора не може да ги убедиш, че са даровити, казват: „Не съм даровит.“ Той казва: „Аз не съм даровит.“ Казвам: Аз виждам в него, дадена му е дарба, предадена му е от баща му, майка му, братята му и сестрите му даровити, а той казва, аз не съм даровит човек. Може ли от един извор дето са излезли много чешми, последната, която е излязла да не е даровита? Тя ще съдържа всичките качества, както другите. Ще има едно различие, разбира се. Водата, която изтича пролетно време, се различава от онази вода, която тече лятно време и есенно време. Понеже, когато се стопяват снеговете, реките тогава са мътни. А щом се стопят всичките снегове, и дълго време, ако е суша, реките стават бистри. Вие бихте ли желали реките ви да са бистри? Страданията са единственото нещо, които носят благословение за вас в света. В радостите ти харчиш, каквото имаш. Следователно, всички онези, които обедняват, от големи радости са обеднели. Всички онези, които забогатяват, те са забогатели от страданията си. Сега аз не искам да ви доказвам тия работи, защото страданието не може да се доказва. Единственото нещо, което учи човека и го облагородява, е страданието. Вън от страданието човек не може да се облагороди. Той не може да влезе във връзка с хората, че имат страдания, че имат нужда. Онзи, който е страдал, трябва да влезе в положението на хората. Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да благодарим за

страданията. А пък колективно, всичките хора, може да отмахнат страданията. Какво ни коства ние да премахнем страданията? Англия, която похарчи сега близо 1 милиард за въоръжения, питам: Ако тия хиляди и милиарди са вложени в английския народ, ще има ли бедни в Англия? България и тя има 4–5–6 милиарда е дала за въоръжения. Каква е ползата? Една необходимост е туй, но казвам: Ние се въоръжаваме, защо? Всичките хора се въоръжават, понеже искат да пазят своята свобода. Право е и това. Но в света съществува една сила, която добрите хора трябва да турят в действие. Добрите хора да кажат: „Не трябва да се бият хората. Нищо повече. Без война!“ По мирен начин всички неща може да се разрешат. Едно време вълкът ходил да примирява два коча, които се борили. Отива той и казва: „Чакайте, не се бийте.“ Те делили една млада [овца]. Отдалече като се засилят, удрят си главите. Казват: „Чакайте!“ Но те като се засилили и го ударили в ребрата, счупили му 5–6 ребра и оттам насетне вълкът казва: „Овни никога не примирявам.“ Ако такова примирение дойде, нали румънците дойдоха да примиряват българите, и като дойдоха след като ги примириха, взеха една голяма част от България. Има един анекдот за двама индуси. В Индия те делили една сърна. Делили една сърна. Единият ловец, другият индус бил лодкаджия. Той наранил сърната и тя, за да се спаси, хвърлила се в лодката и този индус казва: „Тази сърна е моя. Майка ми се въплотила и искам да я спася.“ Кому се пада сърната? Един съдия трябвало да разглежда делото, но той взел сърната за себе си. На ловджията и на другият казва: „Вие ако я вземете, ще я изядете. Нека остане.“ Мислите ли, че тази сърна е жива досега? Сега всичките примери, които можем да приведем по закона за наследствеността, има в нас нещо неразбрано. Всеки един човек, както и да разглежда живота, той го разглежда от своето гледище. Трябва да знаете, че в света съществува един закон: Благото на който и да е човек, не зависи от него, а зависи от неговите отношения към Цялото. Щастието на клона зависи какви са връзките му с Цялото дърво. Ако този клон се отдели от цялото дърво, той ще изсъхне.

Та казвам: Дотолкоз, доколкото ние съзнаваме ония връзки, които съществуват между цялото и нас, съществува една връзка между всичките хора, съществува една вътрешна връзка. Няма човек в света, когото да обичаш, който да не покаже, че се крие нещо добро в него. В Индия има хора, които се занимават със змиите, най-отровните змии, те по някой път имат свои правила, произнасят известни думи. И всичките змии се събират,

не ги хапят. Като им засвири се събират. Като им засвири друга песен, пак се разотиват. Но, като се съберат той не взема дърво да ги налага, да ги избива. Разправяха, че в Пазарджийско се навъдили много гъсеници. Идва един турски дервишин и казва на градинарите: „Аз тия гъсеници ще ги събера.“ Направил една молитва и всички гъсеници, се събират. Казват: „Чакай да ги избием всичките.“ – „А,аа не става, аз не ги събрах за това.“ Казва: „Ти ще ги събереш из гората, някъде отдалече ще ги хвърлиш.“ Ние мислим, че като избием нещо, то се унищожава. Не, то се наплодява. Ти, ако искаш да измениш един свой навик, ти се лъжеш. Ти, ако искаш да изкорениш една лоша черта в себе си, ти се лъжеш. Единственото нещо, което ти е дадено да го присадиш. Имаш лош навик, присади го. Но да го изкорениш, това не се позволява. Някои са толкоз смели, че искат злото да го изкоренят, не се позволява. За изкореняваме злото. Не е ли човешката жлъчка едно зло. Носи отрова. Но тази жлъчка е необходима. След като се тревожат дълго време хората, тя изпраща своята отрова навътре в тялото. Щом се наядеш, непременно няколко капки от тази химическа реакция ще започнат да работят навътре, но ако ти се безпокоиш навреме и без време, по някой път ще разстроиш своя черен дроб и лицето ти ще пожълтее. Казвате:„С какво трябва да го церим?“ Ще дишаш дълбоко и ще ядеш лимони, няма да се сърдиш. Всички вие имате едно тяло, което показва от какво вие имате нужда. По някой път има мнозина, които ни показват с какво трябва да се храним. В природата за храната има разнообразие. В разните епохи на човешкия живот разно се храним. Сега разно се хранят хората. На всеки човек природата е определила известна храна [природата], която му е необходима за неговия щастлив живот. Ако ти си вегетарианец и страдаш, има криво в тебе. Ако си месоядец и страдаш, има нещо криво в тебе, трябва да измениш храната си. Сега аз не съм за онова поддържане, дето казва да не се храним. Човек щом като се храни, той трябва да благодари. Сега има пълни вегетарианци, само с плодове се хранят. Казват: „Никаква месна храна не трябва да се яде.“ Как ще определите, когато Христос след възкресението, дойде при учениците си и намира на жаравата печени риби, или как ще определите онова агънце, което принесоха евреите в жертва. Нещата не може да се определят по този начин, както ние мислим. Вълкът, след като изял овцата, ако изяде хиляди овце, един ден, той ще стане овца. Следователно и него ще изядат. Колкото овце изял, толкоз пъти и него ще изядат. И така ще се научи. Казвате на един човек: Не яж месо, един ден и тебе ще те изядат. Не трябва да убиваш. И тебе ще

убиват. Каквото направиш, ще ти се върне с лихвата. Ще го опиташ. Няма какво да се аргументира, понеже, тия неща съществуват.

Та казвам сега, религиозните хора мислят да влязат в Царство Божие без любов. Проповядва се любов. Но, любовта е една сила, която не търпи никакво възмущение. Ти като влезеш в закона на любовта, никак няма да се възмущаваш. Ако при тебе дойде един беден човек, който се оплаква, или ако дойде един болен човек, ти ще му помогнеш. Любовта се радва, болният като дойде. Тя ще прояви живота, който има. Като дойде при мене някой болен, няма какво да се оплаква от своята болест. Животът, който приема, е за тебе. Ние, съвременните хора, страдаме от неразбиране. Страданията ни водят към онази област на любовта.

Когато дойде любовта, ние всички ще бъдем богати хора. Когато дойде любовта, ние всички ще бъдем разумни хора, всички ще бъдем силни хора в света. А пък, за да може хората добре да живеят, непременно трябва да бъдат разумни, непременно трябва да бъдат силни. Аз употребявам думата силен, разумен човек, който отива да се бие, но един човек, който е здрав, готов за работа, каквато работа да захване, силният човек може да свърши работата. Силният човек може да свърши каквато и да е работа. Или като учен човек, или като архитект, или като генерал, или като военен, в каквото и да е направление, защото войната, от гледище на невидимия свят, от гледището на Бога, това е едно представление. Най-отвратителната работа, в едно представление, в което Бог иска да ни даде един урок, който струва много скъпо. Европейските народи се приготовляват за едно представление и ще видят колко скъпо ще им коства. Единственото нещо, което може да се препоръча е, представлението да бъде по-евтино, да не бъдат много скъпи билетите. Във всичките религиозни хора трябва да се даде една мисъл, да повикат господа на помощ, да им помогне. Те искат сами да се примирят. Туй е невъзможно. Единственият, който може да оправи света, той е Бог, който трябва да се яви и когото трябва да извикаме. Бог ще постави всичките хора в една невъзможност. Ако мислят, че те сами може да оправят света, то е невъзможно да се оправи този свят. Питам сега, как се разрешава един въпрос. На хиляди души, жадни хора, ако им дадете само един билник, ще има такава караница, ще има счупени носове, че всеки ще иска. Казва: „Не искам да умра жаден.“ Всички ще се борят. Ако всичките хора започнат да се бият, за туй шише вода, знаеш ли на какво ще замяза това? Мене ми разправяха за един български свещеник. Бащата донесъл две кошници яйца, да ги боядисват за Великден. Синът му

ученик и той искал да си намери най-якото яйце, да се бори със своите другари. Взима едно яйце, счуква го в друго, в трето и така изпочупил всичките яйца, за да намери бореца. Майката отива и вижда всичките яйца изпочупени. „Защо изпочупи яйцата?“ – „За да намеря един борец, който е силен.“ Но всичките тия хора, ще ги заведа на езерото и ще им кажа: Братя, ето вода. Но и там ще се карат ли? Казвам: Ние, съвременните хора се нуждаем от една Божествена Любов, от една Божествена Разумност Нас нищо не ни извинява. Нищо не може да извини англичаните. Нищо не може да извини французите. Нищо не може да извини германците. Нищо не може да извини италианците. Нищо не може да извини русите, американците, българите, нищо не може да ни извини в 20 век. Нищо не може да ни извини, ако ние постъпваме глупаво.

Следователно, вие трябва да отворите сърцата за любовта на Бога. Ако днес не можем да намерим Бога, кога ще го намерим? Вие мислите като идете в оня свят, ще Го намерите. Лъжете се! Оня свят е тук, в този свят, вие сте в оня свят сега. Един ден ще похлопат ангелите, ще дойдат, за всички ще дойдат ангелите. За цялото поколение ще похлопат множество ангели, всички държавници ще ги повика Бог и ще ги съди, и ще ги попита: „На какво основание направихте тази война?“ Ще ги попита: „Защо развалихте моето дело?“ Отговорни са. Казвате: „Онези лесно разрешават: „Няма Господ!“ Ще видите има ли Господ, няма ли Господ! В света има любов, която трябва да разреши всичките мъчнотии. Любовта е единствената сила, която може да разреши всички спорни въпроси, които съществуват. Няма спорен въпрос, който да не може да се разреши. Ако всеки един от вас каже в душата си: „Аз ще служа на Бога тъй както аз разбирам.“ – ще бъде господар, това е свободата в света. Всеки в душата си да каже, не да му проповядваме да служи. След като му говоря аз, да каже: „Аз ще служа както Бог ме е възлюбил и аз ще се изявя тази любов към всичките.“ Тогава няма да ходим да разгласяваме кой колко обича, като малките деца. Попитали едно дете: „Колко обичаш майка си?“ – то си отваря ръцете и показва. Колко обича баща си, пак си отваря ръцете. Колко обича брата си, сестра си, пак си отваря ръцете. Вие в къщи ще имате едного да обичате толкоз. /Учителят си отваря ръцете./ Баща ви и майка ви са две правила. Ако вие не обичате баща си и майка си, вие не разбирате живота. Ако вие не обичате брата си и сестра си, вие не разбирате живота. Това са първите правила. Във всеки един човек, ако не можем да видим божественото, което е скрито, какви културни хора сме?!? Няма да

мислите, дали с хубави дрехи сме облечени, дали е в мантия. Това са външни неща. Има една мантия на сърцето. Ония чувства, като гледам един беден човек да го обичам. На този бедния човек ще му покажа, защо страда, кои са причините. На глупавия ще му покажа защо страда, ще му покажа, че ония блага, които Бог е вложил в него, той не ги е разработил. От къде трябва да се започне? Трябва да се започне от едно място. Вие трябва да опитате истинската любов и вие трябва да знаете в какво седи тя. Когато истинската любов проникне във вашия ум, ще имате светлина. Нещата ще ви станат ясни. Не, че далеч ще виждате, но ще ви е нещо приятно. В ума ви няма да има смущения. Когато любовта проникне във вашето сърце, тия тревоги, които имате, ще изчезнат, ще имате мир. Времето ще бъде топло. Когато любовта проникне във вашата душа, вие ще се усещате мощни и силни. И може да вдигате един товар от хиляди тона. Не с ръцете си, но като духнете ще се вдигне. Христос казва: „Ако кажете на тази планина вдигни се и тя ще се вдигне." Но то е законът на Любовта. По някой път се явяват някои противоречия. Ако идете в Америка, в съвременния свят, ако идете в Англия, във Франция, в тези големите здания, на 20–30–40–50 етажа, там има асансьори, които слагат. Вие дойдете от единия етаж и само ако бутнете едно копче, веднага ще хвръкнете нагоре. И ще идете на който и да е етаж искате. Ако бутнете друго копче на асансьора, ще слезете долу. В живота има повече от 3000 етажа. Има едно колело, което се върти, и че с всеки 24 часа ще се качиш в небето и ще слезеш в ада. В ада трябва да слезеш, като онази градинарска кофа, да извадиш вода и да полееш градината. Тия хора в ада работят.

Казват, че са на най-мъчната работа. Много работливи са. Много прилежни. По-работливи хора от тях не съм виждал. Пот имат на лицето. Сега, ако ме разбирате, щом се мъчите, вие сте в ада. Щом сте радостни, вие сте в рая. Щом употребявате вашия ум, вашето сърце, и вашата воля, където трябва, вие сте с Бога. Щом не употребявате вашия ум, щом не употребявате вашето сърце, щом не употребявате вашата воля и вашата сила, там дето трябва, вие не сте с Бога. За мене не е въпрос какво човек вярва. Но в какво употребява своя ум.

Та казвам: Трябва ни сега на нас: и мъже и жени и учители, и деца, и синове и дъщери, в новия път да тръгнем. Ако вие тръгнете в новия път, в природата има нещо, което не сте мислили. Природата задържа скритите блага заради вас, които вие очаквате. Апостол Павел загатва, че той чул и видял неща, които не може да се опишат, нито да се разкажат, които Бог е

приготвил за онези, които Го любят, или за онези, които са решили да му служат по закона на Любовта. Земята е създадена, да бъдем щастливи тук на земята. Земята е създадена, да се опознаем като хора. На земята ще се опознаете. Казвате:„1Це се познаваме ли в оня свят?“ Ако тук се познавате и горе ще се познавате. Богатият и сиромахът се познаваха на земята, единият беше богат, другият беше сиромах. Като отидоха в оня свят, богатият се намери в положението на Лазаря, а Лазар се намери в положението на богатия. Нашата мисъл, нашите чувства, нашата сила, създават в нас нашето нещастие. Ние със своята мисъл създаваме нашите нещастия. Със своите чувства създаваме нашето нещастие и със силата, която имаме, създаваме нашето нещастие. Днес се изисква не да говорят за любовта, но всеки едни да бъде проводник на тази Великата любов. И аз ви казвам: Че съвременния век, в който живеете, е един от най-добрите. Никога не е имало един век с по-добри условия, отколкото сега. Вие сте пред вратата на една велика епоха, която иде. Невидимият свят, или туй, което е затворено сега, нека направим, едни подобия, онова дете, което е в утробата на майка си, нищо не знае за нея, но като се роди, в развитието си, като расте, като му говорят, събужда се неговото съзнание и осъзнава своята майка. Казва: „Колко съм благодарен, че ти си ме извадила от великото робство и си ми дала свобода.“ Сега тази великата майка, природата, събужда своите деца от робство. Казва: „Не трябва да се мъчите вече.“ Някой от вас слушам да казвате, че ви е дотегнало да живеете. Комуто му е дотегнало да живее, трябва да иде при смъртта и да остави всичките страдания. След като умре, пак ще дойде щастливият живот. Онзи, комуто му е дотегнало да живее, трябва да умре. Що е смъртта? И защо умираме? Защо ти си неблагодарен на ония условия, които Бог те е поставил? За мене не важи какво мисли Англия, за мене не важи какво мисли и Германия, аз зная, че Германия, Англия, и всички държави в света извършват Волята Божия. Всичко в света става по Волята Божия. Не механически, но разумно става. Следователно, ако ние съзнаваме, че Бог работи в света, ние разумно ще се съобразим с Него. Ако ние не се съобразим с Него, ще претърпим една катастрофа. Тогава ще претърпим нашите страдания. Трябва да бъдем послушни, както онова дете, на машиниста, което играело на релсите на железопътната линия и отдалече баща му го вижда, и му извиква на детето: „Лягай!“ Детето ляга и тренът минава над него. Когато ти кажат лягай, лягай, няма никаква философия. Като мине тренът, тогава разсъждавай. Не играй на пътя дето минават

машини. Хиляди поколения, преди нас са живели и са оправяли света. Оправиха ли го? Нито сегашното поколение може да оправи света, както мисли. Ние сегашните хора може да създадем условия. Земята няма да я напуснем, пак ще останете тук на земята. В следующата епоха, вие хората ще възкръснете. Като умрете и възкръснете и пак ще живеете на земята, ако не подобрите условията за живота, като възкръснете, как ще живеете? След като възкръсне човек, ще дойде онзи, който има да взема, ще те хване за гушата и ще каже: „Имам да вземам, давай!“ Онази жена като умре, ще хване мъжа си, ще каже: „Ти си мъж имаш да ми даваш, знаеш какво задължение имаш!“ Мъжът ще хване жената и той ще иска тя да му плати. Туй е неразбранщина. Всичките тия работи трябва да се изменят. Трябва да знаем какво нещо е баща. Трябва да знаем какво нещо е майка. Трябва да знаем какво нещо е брат и сестра, това са четири неща. Другите неща, те са второстепенни. Човек, който не може да познае баща си и да го обича, човек, който не може да познае майка си и да я обича. Човек, който не може да познае брата си и да го обича. Човек, който не може да познае сестра си и да я обича, не може да разбере света. Другите неща вече са второстепенни. Казвате вие: „Бог е наш баща.“ Казвам: Готови ли сте вие всички да посветите всичко на него? Готови ли сте да се откажете, не да се отречете, но от днес да служите с любов в съзнанието си, да служите на онзи, който ви обича.

Няма друго същество, което да ви обича. Всичкото, което сега имате, дължите нему. Аз не искам да разбирате какво нещо е Бог. Като ви дам храната, вие сами ще разберете, каква е храната. Един човек на когото давам храна, няма какво да се занимава с мене. След като изяде храната, която му дам, ще разбере какъв човек съм. Следователно, като се ползуваме от великите блага, които Бог ни е дал, като се ползуваме от нашия ум, като се ползуваме от нашето сърце, като се ползуваме от нашата сила, ние ще познаем какво нещо е Бог. Всички ние сме длъжни да посветим живота си на него, кой където и да е. Тогава Господ ще благослови всичките народи. Всеки народ, който служи на Бога, има бъдеще. Всеки човек, който служи на Бога има бъдеще. Ще го проверите това.

Казвам: Божието благословение да бъде с всички онези, които служат на Бога!

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

Двайсет и девета неделна беседа, държана от Учителя на 14 май 1939 год., неделя 10 ч.пр.обяд
София – Изгрев

Който знае и който не знае

Отче наш.

Ще прочета 9-та глава от Евангелието на Матея.

Духът божи.

Има едно различие между онези, които знаят и онези, които не знаят. Който не знае се смущава, че не знае как да направи работите. Който знае не се смущава. И тогава, някой път и онези, които знаят и те се смущават. Те пък се самозаблуждават. Онзи, който знае, той се самозаблуждава. Той казва: „Тази работа ще я направя, но няма кой да я оцени.“ Ако оставиш една работа, която сега правиш да я оценяват хората, ти се самозаблуждаваш. Най-първо хората трябва сами да оценят. Туй, което ти правиш, ти трябва да го оцениш. Има хора, които вярват само в туй, което виждат. Не вярват, в това, което не виждат. Кое е по-хубаво: човек да вярва в това, което вижда и да не вярва в това, което не вижда. Има хора, които вярват това, което виждат, пък това, което не виждат – не вярват в него. Ще ви изнеса противоречията в живота. Сега някой път ще си послужим с младите. Младите хора, съвременните поколения – обща е тази дума, не е частна, лично не я взимайте. Един млад момък, преди да познава една мома, вярва в нея. Щом като се ожени не ѝ вярва. Докато не са се оженили мисли, че тя е светица, мисли, че е ангел, всичко туй. Щом като се ожени за нея, не вярва вече. Някой отива да вземе пари на заем. Докато не е взел парите от някой банкер, обикаля, говори му приятелски, че високо мнение има заради него, че вярва, че той има една душа, че Господ му дал ум да помага на бедните. Говори сладко. Щом вземе парите на заем, вече не го виждаш да обикаля наоколо. Съвременното човечество, всичките ние, сме на един път, дето трябва да се избавим от много заблуждения. Например, вярващият мисли, че като неговата вяра няма. Онзи, който се е влюбил мисли, че като неговата любов няма. Онзи, който е свършил училище мисли, че като него няма. Прав е, че като него няма такъв екземпляр в света, но всеки един такъв човек е един такъв екземпляр. Прав е. Именно, че като него няма, там е неговото достойнство. Защото ако имаше подобен

на него, цената щеше да се намали, понеже, в двоен размер е. Благодарение, че няма като него и цената се пази. Виждаме в съвременния икономически свят, когато черешите са малко, цената им е висока, а когато са много, цената им се понижава. Та сега, кое е по-хубаво? Цената да бъде висока или черешите да бъдат повече. Ако цената е висока, хубаво е за онези, които продават череши, но зле е за онези, които купуват череши. Ако черешите са в изобилие, добре е за онези, които купуват, но не е добре за онези, които продават. Но ние не сме пратени в света да продаваме череши. Човек не е пратен в света да прави дрехи на хората, да живее или да бъде обущар, или да бъде шапкар, или пък някъде да бъде художник, или музикант и т.н. Човек има една мисия, която трябва да изучава. Това са средства, условия, при които човешката душа се развива. Вие често казвате: „нашето минало", „нашето бъдеще" и „нашето настояще." Какво разбирате под думите „вашето минало"? Миналото в нас е това, което ние сме научили. Бъдещето е това, което има да учим. А настоящето е това, което сега учим. Миналото е това, което сме научили каквото и да е, добро или зло. Научили сме го, добро или зло. Вярата е за онова, за бъдещето, което ще научим. И там има някои работи лоши. Човек много пъти предполага, но и бъдещето някога носи хубави работи. Някой ми казва: „Има бъдеще." Казва: „Не може да ти кажа защо, не се позволява."

Та казвам сега: С бъдещето се занимава вярата. С миналото се занимава науката, а с настоящето се занимава Любовта. Задават някои въпроса: „Защо трябва да го обичам?" Защото аз не съм срещал учен човек, който да даде точно определение, точно да каже защо трябва да обичаме, конкретно. Защото за мене този въпрос е тъй ясен, като белия ден. Ти като кажеш обичаш, ще се ползуваш сам. Като обичаш, ще живееш. Като престанеш да обичаш, ти ще умреш, нищо повече. Той казва, че не ме обича. Ако той ме обича, той ще живее. Ако той не ме обича, той ще умре. Ако аз го обичам, ще живея. Като престана да го обичам, ще умра. Следователно, защо трябва да обичаш? За да живееш. Защо той трябва да те обича – за да живее. Тъй е сложен въпросът. С едно ядене живот не става. Той е един вътрешен процес на Божествения свят. Новите хора, в новите времена трябва да научат онази динамическа любов, Божествена любов в света, която любов ще премахне всичките отрицателни черти. Ами, че може ли да имаш недоверие в лявата ръка? Може ли да имаш недоверие в лявата или дясната ръка, че те може да направят пакост? Може ли да имаш недоверие в краката си, че те могат да ти направят пакост?

Може ли да имаш недоверие в очите си, че те може да ти направят пакост, или да имаш недоверие в ушите си? Пакостта може да произлезе в твоите уши. Ти може да имаш едно любопитство, да слушаш неща, които не са ти потребни. Слушай само онова, което се отнася до любовта, до твоята любов, но никога не се вслушвай до любовта на другите. Вслушвай се в твоята вяра, не ходи да чоплиш какво другите хора вярват. Ако искаш да знаеш какво другите хора вярват, погледни себе си и ще знаеш. Какъв то си ти, такива са и те. И най-после всичките хора не са създадени. Ние мислим, че всичките хора са чеда Божии. Че са чеда Божии, че някой е царски син, това показва неговото произхождение. Но бъдещето на този царски син не зависи от неговата кръв, че произхожда от царски род, но неговото бъдеще зависи от неговият ум, от неговото сърце. Ако този царски син е ленивец, не учи, води един разпуснат живот, мислите ли, че хората между които живее, ще го ценят и ще може да си поправи път?! Мислите ли, ако някой син на много учен баща и той уповава на учението на баща си, че той ще може да си проправи път? Има вярващи, които уповават само на Христа. Казват: „Христос туй ще направи." То е за негова сметка. Трябва да преценяваме фактите много добре. Има една приказка: Бащата на един син, който е много остарял, станал на 120 години, че не могли вече да го гледат, дотегнал им. Старец постоянно се оплаквал, молел се да умре, но не умира. Синът го взел в един кош, да го носи, но детето му тръгнало отподир. Казва: „Все се молиш да умреш, но ще ти кажа как се умира. Ще те оставя гладен да погладуваш, че да умреш, защото като не гладува, човек не умира." Оставил той старият си баща с коша. Детето казва: „Татко, защо го остави с коша?" – „Не ми трябва." – „Ами вземи коша, аз с какво ще те нося?" Синът връща се и взема баща си с коша назад. Вие имате един кош, с който носите вашите мъчнотии някъде. Синът ви казва: „Аз с какво ще нося?" Мъчнотиите в света не се разрешават по този начин, нито добродетелите се разрешават по този начин. Ако направиш едно добро и очакваш от него да се повдигнеш. Всяка една добродетел. Добродетелта седи в това, всяка направена добродетел, е плод на любовта, е условие за живот. И като направиш едно добро, ти живееш, от този плод се храниш. Ти като преставаш да правиш добродетелта, ти ще умреш. Всеки ден умираме. Всяка една скръб се дължи на едно нарушение. Някой път съзнателно, някой път несъзнателно. Та ние изгубваме вътрешният си мир. Божественият свят, всички онези напреднали братя на човечеството искат да възпитат съвременното човечество, да бъдат добри. По всеки един начин

искат да ги възпитат. Човек е пратен на земята, да постигне онова, което той желае. Защото нашите идеали, които ги имаме, те са идеали общи. Казва: „Аз имам идеал.“ Този идеал е общ. Ти си пратен на земята най-първо да обичаш, понеже, чрез любовта ти ще познаеш какъв е Божествения живот. Писанието казва: „Да познаем Бога.“ За да познаеш Бога, ти трябва да го обичаш. Ние туряме живота там, дето не е.

Та казвам: Любовта не може да се стимулира. Любовта на земята има два стимула. Ти не може да стимулираш любовта без надежда, ти не може да стимулираш любовта без вяра. Надеждата наричам външните условия, а вярата носи вътрешните възможности. Следователно, ти не можеш да туриш условията без надежда. Не може да ги туриш в действие, не може за ги използуваш без надежда. И вътрешните възможности не може да го туриш в действие, без вяра. Тогава иде самата любов вече, разумното начало. Защото в любовта, това е Божественият Дух, който се изявява. „Бог е Дух, казва Писанието, и които Му се кланят да Му се кланят в Дух и Истина.“ И тогава, когато един човек се кланя в Дух и Истина, само по този начин може да се прояви любовта. Най-високото положение на Любовта може да се прояви при Духа и при Истината. Ако ти не обичаш Истината и ако ти не се ръководиш от духа, ти ще бъдеш един чужденец за любовта и следователно, ти няма да бъдеш гражданин на онзи великият, Божествен свят на любовта. Сега с туй аз не отричам вашата любов. Вие всички сте опитали любовта, която ви е дадена в заем. Тази любов, която сега имате, тя е една любов взета на заем, предадена от вашите деди и прадеди. Вие ваша любов още нямате. Една българска поговорка казва, че чуждото и на Великден се взима. Следователно, за да дойдете до вашата любов, вие трябва да върнете на вашите деди и прадеди всичко, до вашето разбиране. И като дойдете до това разбиране, няма да има сила в света, която може да ви разклати във вашите убеждения. Ви ще имате такава светлина, вие ще имате такова едно неизчерпаемо богатство, в което никой не може да ви обори. Страхът ще изчезне завинаги от душата ви. Кажете ми, при сегашните условия, е хубаво да се страхувате, защото ако не се страхувате, то щеше да бъде по-зле. Сега в човека има известни дарби и способности, скрити в него, които при известни условия, може да се проявят. Живели на едно място двама съседи. Единият бил богат, милионер, а другият – сиромах. „Този, богатият човек – казва сиромахът, оплаква се на друг – е лош човек, не влиза в положението ми. Яде и пие, а аз едва опитвам само сух хляб.“ Другият му казва: „Не го познаваш, много добър човек е. Трябва

да имаш ключ да отключиш сърцето му.“ – „Дай ми този ключ.“ – „Хубаво, аз ще ти го дам.“ Този богатият човек минавал през един мост, имало дълбока река, и онзи го бутва в реката, а сиромахът влиза в реката да го извади. Като го изважда, спасява го. Богатият го прегръща и казва: „Много ти благодаря, че ме избави.“ Завежда го у дома, отваря се сърцето му. Все таки, за да ви поканят, трябва да ви бутнат в реката, за да се прояви сиромахът. Всеки богат човек трябва да го бутнеш в реката. Нищо повече. Следователно, всичките хора, които са дошли на земята, всички сте бутнати, все сте били богати хора в оня свят. По някой път някой са екскурзианти, искат да дойдат в този свят. Все ще ги бутнат в реката, някой ще слязат да им помогнат. Та вие сте от бутнатите. Баща ви и майка ви ви помагат да ви извадят из реката. Дето казват, че бабите, изваждат децата из реката е много право. Баща ви и майка ви ви извадили из реката. Вие сте богати. Усещате една непризнателност. Казвате: „Той ми е баща, тя ми е майка. Аз имам задължение, те ме спасиха. Другояче щях да изчезна в тази дълбока река, в която ме бутнаха.“ Туй е алегория, но един закон много верен. Условията, при които Бог ни е поставил, възможностите, които Бог ни е дал, ние трябва да изучаваме великия закон на нашия ум, великият закон на нашето сърце, за да може да действуваме съобразно с тия двете велики сили, защото умът е една сила в човека, сърцето е друга сила. Тялото е един резултат на човешкият ум. Не само на сегашният човешки ум, но от хилядите години на миналото човешкият ум и човешкото сърце, като са действували заедно, те са създали сегашното тяло, което носи всичките възможности.

Та казвам най-първо ще се освободите от ония ограничителни условия на живота. По някой път вие казвате, че не ни обичат хората. Някой път хората казват, че вие не ги обичате. От какво зависи, защо няма обич между хората? Защото единият е сиромах, а другият е богат и не е бутнат в реката. Богатият живееше в удоволствие, той не познаваше законите на любовта. Сиромахът – в сиромашия и той не познаваше любовта. Виждаш лошата страна на богатия и сиромаха. И богатият и сиромахът не живеят в любов. Като бутнаха богатия във водата, тогава сиромахът влезе във водата, той се накваси и като се наквасиха с любов, обикнаха се и се познаха. Ако не ви бутнат вас при едни и същи условия, няма да разберете любовта. Мене ми разправяше един български офицер. Бил скаран с брата си и 12 години не са си проговорили дума. Пък били и двамата при Одрин. Казва: „Като започнаха да се пукат шрапнели около

него и мене, дойде брат ми, прегърна ме и ми казва: „Отиваме, може би тука мене или тебе ще убият.“ Като дойдоха шрапнелите, примириха се. И като се върнаха в село, живели добре. Та казвам, хубаво е по някой път да дойдат шрапнелите. Всичките лоши условия, са условия, при които любовта да се прояви. Всичките мъчнотии и страдания в света, не са нищо друго, освен подбудителна причина, за да може да се реализира разумният закон – Любовта, за да дойде да действува вярата. Ти не вярваш в някой човек, не може да влезеш в неговото положение. Ти мислиш, че този човек няма да ти бъде полезен. Ако ти може да се убедиш, че този човек може да ти бъде полезен някога, ти ще го обичаш.

Та искам да ви изнеса въпроса: Идейната любов седи в любовта към Бога. Най-малката любов в света седи, в любовта към човека. Туй е идейното. Ще повярваш, идейно ще имаш целокупната любов. Като обичаш един човек, то е най-малкият опит. Да обичаш едного, то е най-малкият опит. Ако мислиш, че само един човек като обичаш, този един, когото обичаш, ти един ден ще го изгубиш. Аз да ви наведа примера: Майките изгубват своите синове. Майката, която дала много на своя син, утре се явява друга една майка като нея, по-млада, задига го, завежда го в странство и той нищо не помага на старата си майка. Защо? Защото младият син не е бутнат в реката. Младите са сиромаси. Тепърва като се родят деца на тях, като се родят мъжки и женски деца, те ще влязат във водата. И те ще познаят каква трябва да бъде любовта. Мнозина казват: „Аз ли съм най-големият грешник, че страдам.“ Ти не си най-големият грешник, но за да се прояви великият закон на любовта, трябва да дойдат мъчнотиите в живота. Ако ти не влезеш в мъчнотиите, ако не влезеш в тази река, хората няма да те познават. Ти като влезеш в реката и излезеш, ти ще научиш Божият Закон. Христос казва: „Ако човек не се откаже от имането си.“ Как човек да се откаже от имането? Отказване от едно нещо, а придобиване на друго. Когато един се отказва от 100 хиляди. Когато се отказва от златото, за да купи един диамант, какви са подбудителните причини? Стойността на този диамант е много по-голяма. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да имаш злато. Някой казва: „Не ми трябва злато.“ Злато трябва до толкоз, доколкото то им е нужно за здравето. Хората обичат златото, понеже, то е проводник на здравето. Даже може да направим един опит. Някои хора умират от сиромашия. Тури му една торба със злато и той веднага ще оживее. Аз съм привеждал следния пример: Един американец се оженил за една красива американка, доста богата. Но веднъж въпросът

се усложнил и идва една болезнена криза и викат 12 души лекари. Констатират, че тя едва ще преживее 24 часа. Казват му да ѝ кажеш да се приготви. Отива той, смутен. Тя казва: „Какво казват лекарите?“ – „Много съжалявам, казват, че след 24 часа ти ще си заминеш.“ Тя го утешава казва: „Няма нищо, дошло е време, ще замина за другия свят.“ Но тя му казва: „Искам едно обещание от тебе.“ – „Какво? Ако мога да го направя.“ – „Аз искам като умра, ти да не се ожениш.“ Той поседял, поседял и казал: „Виж, туй не може да ти обещая. Не вярвам на себе си, може да се оженя.“ – „Тогава не умирам.“ И не умряла, въпреки консулта на 12 лекари, че ще умре. Влиза златото на място. Тя казва: „Не, аз ще бъда капиталът.“ Това е силата на внушението. Силата на впечатлението са ужасни в този свят. Някой впечатления на личността в едно поколение, в две, в три и цели народи, по някой път страдат от една психоза на миналото. Има такива факти изнесени. Заболява един американец, явява се една болест в краката. Той усеща, че кракът му ще се строши. Викат един лекар, преглежда крака, казва: „Няма нищо, казва, здрав е кракът.“ – „Как, ужасна болка усещам в десния си крак.“ Викат втори, трети, четвърти лекар и те му казват: „В тебе има една внушена мисъл.“ – „Аз чувствам една болка в крака си.“ Викат един лекар по психиатричните процеси на болестите. Той казва: „Ти преди 7–8 години някъде виждал ли си някой човек да му се счупи крака?“ Той си спомнил, че преди 8 години се е спрял на едно място, на гарата, и донесли един човек със счупен крак и след 8 години в него се заражда, той чувствува същата болка както този човек. Започва този лекар по обратен път да му внушава и така той се излекувал. И често се наслояват от 5–10 години и трябва да се върнем назад, за се освободим от ненужните страдания. Някой път казвате: „Мене ми се струва, че ще се разболея.“ Внушаваш си. Казваш си веднъж, дваж, и се разболееш. А някой болен казва: „Аз ще оздравея.“ Той дойде днес казва: „Аз ще оздравея, на утрешния ден, аз ще оздравея.“ И оздравява. Този човек, който казва, ще оздравея – оздравява. Онзи, който казва ще се разболея, разболява се. Друг казва, мене няма да ми върви. И не му върви. Някой казва, ще ми тръгне напред. И му тръгва. Казвам: Туй, в което вярваш разумно става и туй, в което се съмняваш, и то става. Някой казва: „Моето минало е лошо и бъдещето ще е такова.“ Друг казва: „Миналото било добро и бъдещето ще бъде добро.“ Следователно, трябва да поставим в живота си бъдещето. Че твоето бъдеще, твоето близко бъдеще е добро. Отначало ти си излязъл чист от Бога. Ако се върнеш отначало, както си създаден, ти ще кажеш: „Моето

минало беше добро и бъдещето ще бъде добро“. Та по този начин ще се създаде онзи живот, който няма да се мени. Сега всеки един от вас, всякога вашето състояние може да се измени. Нали сте опитали на вашите малки деца. Дадете две ябълки на децата си. Майката иска да знае какви ще бъдат децата. Дай му две ябълки на детето и му кажи: „Дай ми ги назад.“ Ако ги дадеш и то не ти ги дава назад, или ако му дадеш едно перо на едно дете и то не ти го дава, аз ще ти кажа какъв писател ще бъде или дадеш пари и то не ти ги дава, или някоя книга му дадеш, или каквото му дадеш, това дете което дава има един стремеж. Това дете, което не дава, има друг стремеж. Едното дете се подбужда от по-висшето, казвам: имам вяра и веднага майката ще му даде повече\ Туй е с децата, но ние забравяме възрастните хора, когато Бог вземе някое благо, ние започваме да роптаем. Господ казва „Дай ябълката.“ Ти не я даваш. „Защо Господи, ми го даваш, пък ми го взимаш. По-добре да не беше ми го дал.“ Много пъти са идвали, и млади моми да ме питат, има си някой възлюбен, ходят година, две, три, но не е сигурна. Казвам: „Обича ли те?“ – „Не го зная.“ Обича го, на друга не дава. После виждам ходи и с друга. Този момък, на когото момата е хвърлила око, най-първо той не е за нея. Следователно, той е като едно условие. Тя иска именно, той да бъде, пък той не е да нея. Той е взел друга. Ако тя го види с някоя друга мома, започва да ѝ се стяга сърцето. Всяка мома, която е дошла, тя си има един момък. Нека чака своя момък. Младите моми не трябва да бъдат толкоз глупави, трябва да бъдат умни. Има един анекдот из българския живот. Но види се той е общ. Двама души отишли да слугуват. 20 години ходили и по едно време брадясали, и като се върнали питат жените си така: „Жени, вашите мъже имаха ли бради?“ – „Не.“ – „Тогава ние имаме бради, не сме вашите мъже.“ Този закон е верен, за онези мъже, които са кьосета, за онези мъже които не са кьосета, законът е друг. В света нещата са строго определени. Всичките хора се безпокоят затуй, което не им влиза в работата. Ако вие разгледате живота от божествено гледище, ще видите, че някой път ние преценяваме нещата много по-повърхностно. Аз бих желал всичките хора да станат ясновидци, да виждат нещата по-дълбоко, да виждат нещата, както са в същност. Има млади момци в света. Един млад момък може да се ожени за една мома. Тя може да го е обикнала, той е внесъл една жизненост. Събудил е нейното сърце. Нейното лице се просветлява, става по-красиво, започва да разбира живота. Питам: какво лошо има в това? Ако тя беше се оженила за него нямаше да има туй благословение. Защото женитбата не е Божествен процес. Любовта е

Божествен процес. Когато обичаш, то е Божествено. Но ако искаш да наложиш волята си някому да имаш кон, който постоянно да възседаш, туй не е Божествено. Божествено е само, ако аз пусна моя кон в гората и като ми дойде на ум, че ми трябва един кон, той сам да дойде, да ми се предостави в услуга, но щом го изваждам от обора, турям му гем, седло, качвам се на гърба му, то е вече един човешки порядък.

Сега ще се освободите, от всичките ваши възгледи на миналото, които не са Божествени, от всичко онова, което не е Божествено. Него го турете на заден план, извадете го, от светилището на вашия храм и във вашата душа да остане само Божественото, чистото. А онова, другото, нека бъде отвън. Засега човешките работи са в сърцето, а Божествените са в душата. Казват, че човешкото сърце е покварено. Понеже съществува един порядък в човешкото сърце. И може би, още няколко хиляди години, този порядък да съществува. И може би, за още няколко хиляди години да съществува. От него никой не може да ви избави. Но, пък никой не може да ви препятствува за онзи порядък, който е във вашата душа.

Та казвам всякога считайте в света, когото и да сте обикнали, считайте го, че той е едно Божествено благо. Ти обичаш някого и казваш: „Защо да го обичам?“ Любовта носи живот. Щом обичаш, Бог те благославя. Щом не обичаш, Бог взема живота ти. Непослушанието със себе си носи смърт. Ви се месите защо този да обича. Не се месете в Божествените работи. Аз бих желал всичките хора в света да влезете в закона на Любовта. Законът на Любовта е широк закон на разбиране. Най-първо той започва да действува чрез двама. Тия двама души ще имат други двама, ще станат четирима. Тия четирима ще имат други четирима, ще станат осмина. И осмината ще имат други осмина. И така Любовта ще се разпростре между всичките хора. Оставете Любовта да се прояви през всичките свои възможности. Ако искате да бъдете свободни, ако не – във вас ще се роди съмнение, подозрението, ревността, защото ревност не само във фамилиите има, ревност има и в религиозните хора. Той си изгубил вярата. Защо не вярва? Че в какво трябва да вярва? В три неща вярвам, в които моята вяра не се мени. Вярвам в Божията Любов, вярвам в Божията Мъдрост, вярвам в Божията Истина. Вярвам в Божията Любов, понеже носи живот. Вярвам в Божията Мъдрост, понеже носи знание и светлина. Вярвам в Божията Истина, понеже носи свобода. В какво друго трябва да вярвам? Следователно, всеки един човек, който би вярвал така и не само вярване, но една жива вяра. Та трябва да се приложи новото верую в света.

При най-големите страдания, които човек има да се не измени неговата душа. При най-големите страдания да се не промени неговата мисъл. При най-големи страдания да се не промени неговото тяло. Но да се усили. Понеже, чрез страданията, чрез изпитанията се усилва човешкото тяло. Та да дойдем до закона на безсмъртието. Човешкият ум, той трябва да се усили, трябва да се приспособи на голямата светлина. Засега човешкият ум не е приспособен на голямата светлина. Човешкото сърце не е приспособено на голямата топлина. Малка топлина издържа, голяма топлина не може да издържа. Човешкото сърце трябва да се приспособи на голямата топлина. В голямата топлина се разтапят всичките противоречия, които съществуват сега в живота.

Аз ще попитам: Защо трябва човек да живее? Ти не може да живееш без да обичаш. Ти не може да бъдеш силен човек, без да вярваш. Ти не може да бъдеш здрав, без да имаш надежда. Надеждата носи здраве, вярата носи сила. Любовта носи живот. Божията Мъдрост носи светлина. Истината носи свобода.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Трийста неделна беседа, държана от Учителя на 21 май 1939 год., неделя 10 ч. пр.обяд
София – Изгрев

Истинският човек

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от втора глава от Посланието на евреите.

Духът Божи.

Всичко в света има своя цена, но съвременният човек не оценява онова, което има. Това неоценяване произтича от три причини: Първата причина е, че той не оценява, той не познава Бога, както трябва. Втората причина е, че той не познава ближния си, както трябва, и третата причина е, че той не познава и себе си, както трябва. От хиляди години насам човекът е работил изключително само за себе си. От това едностранчиво разбиране са произлезли всички противоречия в самия човек, както и в народите, които са съставени от същите хора. Днес всеки човек, религиозен или светски, като говори за Бога, употребява името му само като предлог за постигане на някоя своя цел. Там се зараждат всички противоречия. Всеки се оплаква, че глава го боли, че корем го боли, че краката или ръцете го болят, че обуща или дрехи няма, че юрган няма, че къща и пари няма, че деца няма и т.н. Всеки говори за своя личен живот. Когото срещнеш днес, от единия до другия край на земята, всеки говори само за себе си. Всеки говори в какво вярва. И неговото вярване е на лична почва. Понеже всички хора работят само за себе си, в света съществува един недоимък. Всеки гледа да вземе повече, отколкото може да употреби. Питам: Ако един милионер има 500 милиона лева или няколко милиарда лева, как ще ги изяде и как ще ги употреби той? Ако един човек има в хамбара си хиляда килограма жито, може ли той сам да ги изяде? Той има на разположение хиляда килограма жито, а друг няма нито един. Първият казва: „Това е мое жито.“ От това, именно, произтича злото. Човек е зло сам за себе си, но въпреки това мъчно може да го убедите в това. Сам за себе си човекът е един ангел на тъмнината и един ангел на светлината. Това зависи от неговата мисъл. От името, което му е дадено, се вижда, че той е същество, което мисли, т.е. същество на светлината. Човешките мисли не са нищо

друго, освен форми на Божествената светлина. Човек е външно проявление на Бога и понеже той съзнава това, той си мисли, че всичко, каквото е създадено в света, е създадено само заради него. Той си мисли, че има право да върши каквото си иска. Човек има право да върши всичко, каквото си иска, но само когато това, което върши, е добро. Не е ли добро това, което върши, това няма право да върши каквото иска. Като прави добро, човек се повдига, освобождава се. Но като прави зло, той се ограничава. Като се ограничава в доброто, злото ще доведе човека до онова положение, до което са останали малките животинки, дребнички. Едно време, когато Господ ги създаде, те не бяха както сега. Те бяха толкова умни, колкото е умен сегашният човек. Аз не искам да вярват в това, но днес го приемете така, а един ден ще го проверите. Някой ще каже, че вярва в науката. Науката, обаче, се занимава с миналото. За бъдещето няма наука. Бъдещето се основава на вярата. Сегашните астрономи казват, че имат научни данни. Та казвате, как са станали промените със звездите. Това, което те днес знаят, е станало преди няколко хиляди години. Сегашното те не го знаят. Например, ако преди хиляди години някоя планета е изгоряла, вследствие на някакъв природен пожар, те знаят това нещо днес. И след всичко това те наричат това нещо знание. Те не знаят даже и това, което става на слънцето. Защо? Защото светлината от слънцето до нас иде за осем минути. В тези осем минути на слънцето стават големи промени, които хората не могат изведнъж да узнаят. Всяка минута слънцето се изменя. Днес то не е такова, каквото е било преди хиляди години. В същност ние се занимаваме с изучаване на нашето минало. Ние трябва да се заемем с изучаване на себе си. Нашето тяло представя миналото. А това, което човек мисли, т.е., неговата мисъл съставя бъдещето. А това, което човек чувствува и прави, съставя настоящето. Следователно, единственото реално нещо е това, което човек чувства в даден случай. Щом поеме въздуха, човек чувствува онази благост, която е вложена в него. Като яде, човек чувства ползата, която получава от храната. Като чувствуваш, като мислиш, ти виждаш, че има нещо реално в света. Реално в света е само това, което произвежда растене, развиване, облагородяване. Реално в света е само това, което носи светлина, доброта, сила, любов, знание. Това е реалното. А всичко онова, което руши, то е относително, не е реално.

Често ми задават въпроса, как разбираме животът? Кой живот? – Сегашният. – Че сегашният живот не е живот, той е фиктивен. Аз наричам

реален живот онзи, в който хората живеят по братски. Нима животът между вълка и овцата е реален? Какво ще направи вълкът, като изяде всички овце и не остави нито една жива? Мнозина мислят, че другите хора са причина за всичките нещастия. Кои хора? Че хората, това са ония същества, които мислят. Всеки човек се бори със своето минало. Той се чувства, че е лош. Това е негово минало. Когато някой професор прави бележка с червено мастило върху тезата на някой студент, професорът ли е виновен? Или когато някой учител по български език или по друг някакъв език прави зачерквания с червено мастило по тетрадките на ученика и намери около 20 погрешки, за които пише слаба бележка на ученика, той ли е виновен? Ученикът или студентът не са доволни от своите преподаватели и намират, че те се занимават с дребнави работи, да правят бележки с червено мастило. Казвам: Нито професорът, който прави бележките, е виновен, нито ученикът, който става причина професорът да поправя тия грешки, е виновен. И двамата не са виновни. Ученикът не знае законите на езика, те представят нещо ново за него. Той се е водил по тази писменост. Че ако вие се родите между ангелите и почнете да изучавате техният език и тяхната граматика, мислите ли, че това ще бъде лесна работа за вас? Граматиката им е толкова сложна, че вие не можете да употребите една дума или една и съща буква в два различни случая. Ако вие си позволите в ангелския свят да кажете само една лоша дума, ще ви изпъдят за десетки и стотици години от там. Вие благодарете, че сте на земята, дето казвате по десет пъти повече лоши думи, и пак ви оставят да живеете тук. Ако в ангелският свят си позволите да помислите нещо лошо, веднага ще ви изпъдят за пет хиляди години. Ако пък си позволите да почувствате някакво лошо разположение, ще ви изпъдят за хиляда години от техния свят. Вие питате, дали е вярно това, дали е научен факт. Като отидете в ангелският свят, ще проверите това. Тогава ще видите, че това, което е вяра за нас, за тях е наука. Следователно, това, за което днес ви говоря да го вярвате, един ден ще го проверите в научните книги на ангелите, като нещо абсолютно вярно. Мнозина мислят, че и ангелите са като нас. Като нас са, но само че те със своята възлюбена имат отношения на души. Ако възлюбената на един ангел си позволи да изпрати един лош поглед на своя възлюбен, тя ще изчезне от света. И ако той си позволи да я погледне на криво, той ще изчезне от света. Та ако вие отидете в ангелският свят, едва ли бихте могли да преживеете два дни между тях. Вашата мисъл веднага ще бъде видима за тях. Някои искат да отидат на

небето да видят Христа. Но знаете ли какво ще бъде положението ви? Всичките ваши мисли ще тръгнат подире ви, както едно време Авраам, при напущане на бащиния си дом, с цел да отиде в Ханаамската земя, взе със себе си всичката си стока – говеда и камили. Какво ще правите, като се видите заобиколени със своите мисли? Ако вие носите птички, риби, както и да е, но ако носите къртове със себе си, какво ще правите? Ами ако носите свине със себе си, какво ще правите? Небето няма нужда от къртове и от свине. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Не, питам ви: Ако имате една мисъл, която, като кърт постоянно рови пръстта ви, какво ще ви ползува? Какво ще ви допринесе онази мисъл или онова чувство, което постоянно рови и разваля нещата? Не мислете, че в човешката мисъл и в човешките чувства няма такива къртове. Не, и там ги има. Не само къртове, но колко попови прасета има в човешката мисъл.

Та при сегашното положение, в което се намирате, човек трябва да изучава своите мисли и своите чувства, да знае, в какво състояние се намират. Той трябва да знае от какъв род са те. Същевременно той трябва да знае от какъв род са и неговите постъпки, защото от съчетанието на неговите мисли, чувства и постъпки зависи както неговото бъдеще, така и неговото щастие. Следователно, като същество на светлината, човек трябва да мисли. Като знаете това, ще ви прочета една глава „за човека“ от книгата „Учителят говори“, страница 53 (Учителят чете цялата глава). От съвременната биология е известно, че всички болести, които се явяват в човешкият организъм, се дължат на низши организми, на низши същества, които попадат в него и го отравят и рушат. Следователно, като се бори с тия низши организми, човек има пред вид да ги организира. Щом ги организира, той ще ги подчини на себе си, а като ги подчини, те няма повече да му вредят. Сега ще дойдем до една философия в живота. Тя е следната: бог като се е ограничил, Той е създал човека. Значи, като е вложил духа си в човека, Бог се е ограничил. Страданията пък са резултат на това, че човек минава от едно низше в едно висше състояние. Когато висшето страда, то се радва, а когато низшето страда, то се повдига. Следователно, когато ние страдаме, това показва, че Божественото в нас страда и излиза с цел да ни подигне, да ни помогне. Ако корените не слизаха долу в почвата, какво щеше да стане с дървото? И ако клонищата не се вдигаха нагоре, какво щеше да стане с дървото? Следователно, страданията, това са корените на дървото, а радостта – това са клонищата. Така е и в живота. Ако мислите, че може и по друг начин, знайте, че трябва

да станете ангели. Само за ангелите може по друг начин. Докато растенията станат животни, докато животните станат хора и докато хората станат ангели, знаете ли колко страдания ще трябва да минат? Не е лесно да се подигне едно същество малко по-нагоре от състоянието, в което се намира. Вие трябва да благодарите, че има неща, които трябва да придобивате. Който не иска да страда, той се лишава от всички блага на живота. Той няма да има скърби, но и радости няма да има. Той няма да има нито едното, нито другото. Всеки човек е изработил тялото си според своите мисли, чувства и постъпки. По същия начин вие създавате и своето бъдещо тяло. При създаването на всяка вселена Бог прави една вдишка и една издишка. Който не разбира Божиите закони, той не може да разбере и това положение. Понеже Бог е създавал много светове, мнозина мислят, че Бог трябва много пъти да вдъхне и да издъхне. Не, достатъчно е само една вдишка и една издишка, за да се прояви животът. Радвайте се, като дишате, защото при тези условия Бог ще ви даде възможност отново да се родите. Някои мислят, че ако човек се ражда и прераждa, напразно е дошъл Христос на земята. Че и Христос се е родил. Ако това ставаше по законите на хората, нямаше нужда Христос да се въплътява на земята. Христос беше съвършен, нямаше защо да се явява на земята. Имайте предвид, че въпросът за раждането и прераждането на човека е въпрос за просветения човешки ум, а не за обикновения.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Трийсет и първа неделна беседа от Учителя, държана на 4 юни 1939 г. 10 ч.пр.обяд.
София – Изгрев

Денят Господен

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от 2-ро Петрово Послание, от 3-тата глава от 10 стих до края.

АУМ

Животът има две страни: Живот на светлина и живот на тъмнина. Много се е говорило за денят Господен и хората са се плашили, но не трябва да се взема буквално и буквално може да стане. Казвате: „Човек като умре, какво ще стане с него?“ Все ще стане нещо. Страх ги е от свършека на света. Индивидуално, за всеки едного светът все се свършва. За някой светът ще се свърши подир 10 години, подир 20, 30, 40, най-много след 120 години. След 120 години за вас все ще се свърши светът. Питам: След 120 години къде ще бъдете? Може някои, които не разбирате да кажете: „Мене не ме интересува.“ Това не е разумно разсъждение. Един българин, който престъпва законите на българската държава да каже, мене това не ме интересува, какво ще стане? Ще намери затвора, а най-после може да намери и бесилката. Какво ще стане, щом не изпълняваш законите на държавата и ги престъпваш и си в ущърб на онези, които управляват. Веднага ще намериш затвора, а може да намериш и смъртта си. Съвременните хора и религиозните разсъждават, мислят, че те имат право да мислят както искат. Имат право да мислят, но мисълта трябва да бъде права. Вие казвате: „Като умрем, тук ще оставим, че на оня свят като идем ще благуваме.“ На онзи свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен ум. В оня свят, за да благуваш, ти трябва да имаш едно отлично сърце. В оня свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен дух, в оня свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен дух. Ако тия неща ги нямаш, в оня свят кракът ти не може да припари. Какъв ще бъде тоя свят? Мислите ли, че като влезе някой болен човек в някой университет, ще стане учен човек? Или като се качи на някой автомобил, и иде в църквата, болният

светия ще стане ли? Той ще се занимава само със своята болест. Като го свие коремът, само за коремът ще си мисли. Какво четат в църквата, какво проповядват, няма да се интересува и ще каже: „Аз съм толкова занят със своя стомах, че това мене не ме интересува.“ Сега хората са заети все със свои работи. Ние считаме земята за едно вътрешно училище. И не за дълго време тази земя ще се измени. Тя много пъти се е изменяла. Иде още едно изменение. Казват, че след време нашата земя ще се измести от орбита, ще настане голяма тъмнота, хората няма да знаят и всичките хора в тъмнота ще бъдат. Как ще разберете, как ще се измени в своята орбита. Понеже земята има бюджет от слънцето, защото под думата небе, разбираме слънцето. Отначало Бог създаде небето и земята. Под небе разбираме устроеното слънце, понеже земята има бюджет от слънцето, тия хора, които живеят безпорядъчно, които харчат, ще изтеглят всичкото благословение и няма да изпраща повече осветление, то няма да изпраща както електричеството. Някой път не се праща в града, някаква повреда има в жиците и цели домове остават в тъмнина. Газ, ако няма, ако не ти дадат, в тъмнина ще бъдеш. И дърва ако не ви дадат пак ще бъдете в тъмнина. Какво ще направите – от никъде нищо не дават? Учените хора разсъждават, мислят, че слънцето дава светлина. Но тази светлина, която иде от слънцето, тя е един бюджет. Всичките планети има бюджет от слънцето. И съвременните хора много смътно понятие имат за онази енергия, която изпраща слънцето. Вие ако не живеете съобразно със законите на слънцето, веднага се съкратява животът, бюджетът на вашия живот. Започват болестите. Съкратява се бюджетът на вашия ум. И започва безпорядъкът на ума. Съкратява се бюджетът на вашето сърце и започва безпорядъка на вашето сърце. Казвате: „Какво ме нападна?“ Ти си дошъл на земята и сутрин като станеш, ти ще оставиш време на Бога да благодариш за благото, което ти е дал. Младата мома мисли да хване някой момък. Младият момък мисли да хване някоя мома. Търговецът мисли да хване някого. Адвокатът мисли да хване някого. Учителят и той мисли да хване някого, свещеникът и той мисли да хване някого. Всички все на хващане. Всеки мисли да хване някоя ябълка или кокошка или агънце. Когото слушам, все е хванал някого и го води, казва: „Спечелих.“ Не са лоши тия работи, но това не е смисълът на живота. Онова, което ти възприемаш в себе си, то ни най-малко няма да те ползува. Какво ще остане от него? Водата, която минава през някои тръби, ни най-малко не оставя своето благословение в тръбите, тя е само условие. Казва: „Аз съм

една тръба.“ Някой казва, че бил тръба на Господа. Господ има нужди от тръби, но човек не трябва да бъде тръба. Някои религиозни хора казват: „Аз съм тръба, един проводник.“ Какъв проводник си станал? Но другояче трябва да кажем: Ти си един човек, като един добър слуга. Трябва да идеш да впрегнеш ума си, да служиш на Господа, да впрегнеш сърцето си, да служиш на Господа. Да впрегнеш душата си, да дойде и духът ти. Туй разбирам, не да бъдеш тръба. Каква тръба, какво знае тръбата медна тръба, или дървена. Тези стари приказки ги оставете, за тръбите. Защото дето има тръби, има войни. Все с тръби се тръби. Казва Писанието: „ще затръбя“ и всяка тръба 7 имало. Когато в Откровението се говори за „затръбяване“, това показва големите промени, които ще станат. Социални, обществени, държавни, физически, големи промени ще станат на земята.

Онези от вас, които имате вече пробудено съзнание, имате едно синовно отношение към Бога. Няма какво да ви убеждавам да вярвате в Господа. Аз считам, че нямате, нужда. Аз сега бих ви питал: Наскоро писали ли сте писмо на вашия баща, на вашите братя на слънцето? Пращали ли сте писма? Отговор имате ли? Доста редовна поща има установена. Религиозните хора имат един обичай, като четат какво е видял някой пророк, той за себе си е видял. Йоан и той за себе си е видял. Йоан казва: „Бъдете като мене и вие да видите.“ Казват на Христа: „Може ли, Учителю, да правим такива чудеса като тебе?“ Той казва: „След време ще правите по-големи от тези чудеса, които аз правя. Понеже, аз отивам при Отца и каквото попросите в мое име, ще ви бъде.“ Някой религиозни хора, щом като станат религиозни, първото нещо [което] искат от Господа пари. Туй е първото нещо. Някой млади, като станат религиозни, ще поиска от Господа да му даде хубава мома. Някоя мома ще поиска от Господа хубав момък. Майката като се ожени ще иска от Господа да ѝ даде едно хубаво дете. След туй ще искат от Господа автомобил, после апартамент с баня, после с най-хубавата кухня. После слугини да има. Не са лоши тия неща. Туй всичко е предвидено в бюджета, защото като идеш в училището, всичко е предвидено. Всичките професори са предвидени по всичките предмети и слугите, всичко е наредено. В Америка има някои религиозни общества, като отива проповедника да го назначат за проповедник на някое място, всичко му е уредено. Той ще иде със своята възлюбена, само с дрехите си. Ни юргани ще носи, ни покъщнина. Всичко ще има вътре. И кухнята наредена и тенджери има. Вие като дойдохте тук на земята, нали намерихте тук вашите тенджери. Отгоре донесохте ли тенджери? Във вашия

апартамент намерихте всичките пособия и лъжици и тигани и гърнета. Тук, на земята ги намерихте. Но онези, които така в Америка са предвидили всичко така за проповедника, ако този проповедник не знае как да проповядва, ако не е красив, ако не знае да проповядва, на втората година му подписват паспорта. Казват: „Ти не си заради нас.“ Има един анекдот за един знаменит американски проповедник, който бил много прочут. Искал да покаже колко го обичали хората, всички му казвали: „Гуд бай“. „Добър ден, господин Джон“, „добър път“. Неговият събрат, понеже не поздравявали с „гуд бай“, като излязъл навън яздел една кобила, тя ритвала и оставал във въздуха. Тя казвала „гуд бай“, той оставал сам. Когато един човек изгуби онова положение на своя ум, защото в дадения случай тази кобила, този кон, е символ на човешкия ум. Та, когато твоят ум те напусне, какво ще стане с тебе? Ако останеш без ум, какво ще направиш? Има няколко неща, които трябва да са винаги с вас. Вие трябва да имате присъствието на вашият дух. Туй е най-висшето, Божественото. Трябва да имате присъствието на вашата душа, която е свързана с ангелския свят. Трябва да имате присъствието на вашия ум, който е свързан с всичките добри хора. Трябва да имате присъствието на вашето сърце и на вашата воля, то е човешкото. Трябва да присъства. Тогава силата на всичките тия добродетели, които човек има в себе си, всичко е възможно. Да кажем сега, някой от вас се оплаквате, че сте беден. Ако вие имахте един глас от 4 октави да пеете, един ясен глас, мислите ли, че вие ще бъдете беден? Гласът ви е мек, изразителен, може да пеете, навсякъде ще си проправите път. Или ако сте инженер, способен, че можете да творите, работите или пък, ако имате способността да лекувате, разбирате всичките билки и техните свойства, че може и мъртви да възкресявате, питам, има ли от какво да се плашите? Вие някой път казвате, че изучавате ботаника. Защо ще изучава човек растенията? В тях е вечният живот. Растенията разбират вечният живот много по-добре, отколкото хората. Има растения, които са на 5–6–7–8 хиляди години. А едва има човек в Библията, който е живял 900 години. Вие как разбирате дългия живот? Той е онзи съзнателния живот. Всеки човек може да продължи живота си и може да съкрати живота си. Всеки човек може да подобри живота си и той може да влоши условията на живота си. Ние след като направим една погрешка, се зароди в нас дисхармония, но тази дисхармония веднага предаваме на невидимия свят, мислим, че и Господ мисли като нас. Разболее се някой човек, и мислим, че Господ е станал причина да заболее. Не, ни най-малко не е причината Той.

Причината за нашето заболяване сме самите ние. Ако осиромашееш, не мисли, че причината е за твоята сиромашия е друг. Ако ти си невежа, мисли, че ти си причината за твоето невежество. Не мисли, че Господ е причина. Ако имаш лошо разположение на мисълта, не мисли, че Господ е причина, ти си причина за това. И тогава ние казваме, или Господ е виноват или дявола. Все има някой виновен. Не, не, има нещо, за което дяволът не е виноват. Питам този дявол, кой го изкуси? Вие казвате, че вас ви изкушава дяволът. Ами дяволът кой го изкуси? Сам се изкуси. И човек сам се изкушава. Писанието казва: „Бог никого не изкушава." Отвън той не се изкушава. Дяволът той съгреши по единствена причина, че е искал да стане Господ, да заповядва и всички да му се покланят както на Бога. Без да направи нещо, това е искал. От тях е дошло негово нещастие. Когато вие помислите по същия начин, вие имате същото положение. В какво седи днес животът? За завладееш един човек или да го просветиш. Да го просветиш.

Та казвам: В сегашните времена, когато животът е толкоз интензивен, вие искате да знаете какво ще стане? Всичко в света ще се преобрази. Вие сега роптаете, че хората не живеят тъй добре, както едно време. То е едно заблуждение. Днес хората живеят много по-добре, отколкото едно време. Но понеже, светлината е по-голяма, изискванията ни са много повече и затова ни се вижда, че не живеем добре. Днес сме по-щедри отколкото едно време. Днес имаме много по-голяма светлина, но понеже имаме много, повече изискваме. Ние нямаме достатъчно време. Ние искаме всичко да изпитаме. Вземете, да кажем, религиозните хора ще те изпитат ти в какво вярваш. Казвам: Много лесно в какво вярвам. Дойде някой, че ми казва: „Ти правоверен ли си?" Аз за себе си зная, но ти в какво вярваш? Казва: „И аз вярвам." Вярваш ли както и аз. Аз другояче поставям въпроса, да идем при един болен човек, той има нужда, ти ще се помолиш и ако оздравее, ще считам, че ти си правоверен. Ако се помолиш и не оздравее болният, ще считам, че не си правоверен. Ако аз се помоля и оздравее болният, ще считам, че съм правоверен. Ако аз се помоля и не оздравее болният, значи аз не съм правоверен. Въпросът е решен. Казва: „Трябва да вярваш." Какво ще вярваш? Не глупаво вярване без вътрешна интензивност, то е глупаво вярване. Ако твоята любов, която ти имаш, ако тя не може да разтопява всичките мъчнотии, каква любов имаш? Аз говоря за любовта. Може да я употребим. Имаш едно голямо нещастие, ако твоята любов не може да разтопи туй нещастие, тази любов не е Божествена. Божествената любов

разтопява всичко. Всички бягат от Божествената любов. Тя като дойде, колкото дим има в тебе, пардесютата им се вдигат, че не се вижда нищо от тях, защото или трябва да бягат, или да се подчинят. Тя всичко топи. Всичко примирява. Любовта като дойде, ти сиромах не можеш да бъдеш. Любовта като дойде ти невежа не може да бъдеш. Любовта като дойде, небето няма да бъде затворено за тебе. По някой път небето се затваря за вас, но туй моментално се отваря за вас, небето, както за един светия, отишъл при друг, по-голям светия и казва: „Учителю, искам само да зърна. Ще бъдеш тъй добър да ми отвориш прозореца, само да надзърна в оня свят." Само за една минута, понеже бил много добър ученик, учителят му отворил прозореца и го чака. Минали двеста и петдесет години и той все гледа през прозореца. Учителят му казва: „Стани вече." „Чакай – казва – много си нетърпелив още половин минута няма." 250 години минаха, той мисли, че половин минута. Нас хубавите работи ни се виждат бързи. Някой път казвате, че добро не сте видели в този свят. Доброто е толкоз хубаво, че се захласвате, че нямате понятие от времето, което тече. Казвам: Ние живеем в един свят, заобиколен с неизследимите Божии блага. Даже на най-неодарените от вас, имат толкоз богатство, че да съберете всички животни на едно място, не може да направят един човек. Всичките да ги съберете, и от тях да направите един човек, все ще има нещо да му липсва, което отпосле Бог да му тури и при всичките тия богатства, които имате, вие сте недоволен. Недоволни сте, понеже нямате един автомобил, недоволни сте, понеже вашите ближни нямат обхода към вас. Един отличен цигулар, който свири хубаво, публиката няма ли да има обхода към него? Всичките го гледат, но ако не знае как се свири, ще има освиркване. Дюдюкане, колкото искаш. Ние искаме да се представи. Гледам някои хора кой как срещна, казва: „Не учиш както едно време." Казвам: Може да постъпя, но ако аз уча това, което едно време са учили. „Ти – казва – заблуждаваш хората." Казвам: Те никога не са излезли от заблужденията си. Кажете ми, един свят, дето не са заблудени хората,аз там ще ида. Хората постоянно умират. Осиромашават. Болести имат, казват, че всичките тия болни хора, на които умовете са болни, те са правоверни, а онези, здравомислещите, те са еретици. Аз не искам вие така да мислите. Аз виждам една усърдност. Всякога, когато един момък обича една мома, той вижда, че тя е Божествена, тя е ангел. Някой религиозни хора в първите времена, като влязат в едно религиозно общество казват, че тия братя са ангели. Като поседят 5–6 години, падат крилата на всичките

братя, и всички остават без крила и те казват и те са като нас. Че като вас са, разбира се. Пише ми един господин. Един господин ми пише 3 пъти и аз не му отговарям. Пише ми много негативно. Казва: „Три пъти ти писах, ти даже не искаш ухо да ми дадеш.“ Защо не искам да му отговоря? Понеже бил чиновник, уволнили го и ми иска пари. Нямам пари да му пратя, той иска да му пиша. Три писма пише. Не иска много, триста, петстотин лева, казва, да ми услужиш. След като му пратих 300 лева, замълча. Казвам на едни брат: Занесете тези пари и му кажете, че нямам време да му пиша, искам да му услужа. Ако беше дошъл да говори, аз щях да му кажа как може да стане богат. Да се научи да намира някое гърне със злато. Много сестри идат и все ме закачат, пари искат. Мисля да отворя едно училище за магическа пръчица. Най-първо ще ви дам един декар с мотика да го прекопаете. Ще ви дам един метод да спечелите пари. Ще посадите хиляда корена дини, всеки корен ще ви даде и по пет лева ако продадете, 50 хиляди лева ще вземете. Вие считате това за невъзможно. Възможно е.

Казвам: Новото в света, което иде, ако вие не вложите новият начин на живеене, силите, които идат в природата, за бъдеще сегашните хора са станали много нервни, знаете ли това? Това показва, че тия хора нямат достатъчно любов, в следствие на това се разпада тяхната нервна система. Постоянно се ядосвате, мислите храната не е на място, въздухът, хората наоколо, че не са на място. Донякъде то е право. Но при най-лошите условия, дето всичките хора измират, вие можете да живеете. Някой богат човек, ще го оставим да умре и ще ви кажа защо? Ще го оставим да умре, да се помъчи и след като умре, ще го попитаме: „Ти разбра ли какво е умиране? Ти ще живееш ли както Господ иска, или не? Туй богатство ще го туриш да работи за своите ближни?“ И като ми обещае, пак ще го върнем тук, на земята. Казвам: Внимавай, защото пак ще дойде онзи ангел на смъртта. И той като се върне. Ние искаме благата, които Бог ви е дал на вас, вие да бъдете доволни и с тия блага да служите. Светът е толкоз богат, не трябва да има за бъдеще бедни хора. Болни хора не трябва да има. Ако някой е болен, добре е за вас. Аз ще приведа онзи пример. Преди години дойде един богат софиянец, че ми казва: „Слушал съм, че ти можеш да лекуваш – казва ми – аз ще ти платя една почтена сума. Имам една болест, лекарите са ме отписали.“ Казвам му: „Много късно си дошъл, моите визити са много скъпи. Не хиляда лева, не две хиляди, не три хиляди, не 10 хиляди.“ Той ме гледа: „Как, много скъпо?!“ – „Цялото имане, което имаш. Ти си ял и пил, опропастил си всичко, идваш да те кредитирам.“ Казва:

„Половината не може ли?“ – Рекох: „Не може. И после, има още едно условие, още по-трудно. След като оздравееш, ще ми дадеш обещание, че ще посветиш живота си да служиш на Бога.“ Казва: „Ще си помисля.“ И досега той си мисли. Рекох: „Аз ще ти препоръчам. Има доста добродетелни лекари, може да ти помогнат. Много са скъпи визитите ми. Туй за 5001 за 1000, за 2000 лева, лекарите ще ти турят една инжекция, но при моето лекуване отиде всичкото имане.“

Та казвам: Превеждам ви някой път. Ние не трябва да отиваме при Бога като този богатият. Искаме той да ни благослови. Защо ще ни благослови Господ? Живели сме само за себе си, какво ще искаме от Господа? Отивам и казвам: „Господи, аз ще служа за славата на Твоето Име, за идването на Твоето Царство и Неговата Правда и за изпълнението на Твоята Воля.“ Смисълът на живота е това. И тогава, Божието благословение може да дойде върху когото и да е. Тогава не е въпрос каква работа ще захванем, понеже, като изпълняваш една работа с любов, тази работа има смисъл. Всичките работи, които вършим, ако ги вършим без любов, то е мъчение. Ако ги вършим с Любов, то е благословение. Ако ние извършим една работа, както един земевладелец работи с любов, туй е благословение. Ако е работил с любов, той няма защо да сее 100 декара земя, 10 декара ще му дадат толкоз, колкото 100 декара. А един градинар не му е необходимо за обработва 30 декара земя за една градина, достатъчни са два декара. Тия декара ще му дадат същия приход. Не само това. Но един самун хляб, ако го вземеш с любов, този самун се умножава и целият ден, ако имаш 10 деца ще се наядат и пак остава нещо от самуна. Ако взема една ока вълна, тази вълна ще се умножи, и като изпредат и изтъкат дрехи, половин кило ще остане от нея. Вие сега ще ми кажете: „И тъй да е да не вярваш“. Ако едно време бяха казали, че водите от Рила ще дойдат в София, ще кажете, че този човек е луд. Как може да дойдат? И сега тези води са дошли из цяла София, из къщите ходят, навсякъде все рилски води. Нагоре се качва до четвъртият, петият етаж. Тук трябва ум. Божиите благословения са в света за ония умните негови деца, които оценяват благата и се подчиняват от любов. Всяко подчинение без любов, е престъпление. Всяко подчинение с любов, то е свободно. Няма по-голяма свобода от свободата на любовта. Туй, което ограничава човека, то не е любов. Туй, което кара човека сам да се ограничи, то е любов. Бог така се е ограничил. Нима ние мислим, че вършим нещо за което да ни обича Господ? То си има причини. Той иска да ни даде пример, да останем

всички като него, за да се ползуваме от Неговите блага. Той създаде вселената за своите деца. Вие сте идвали в началото и казвате: „Какво ще вършим за в бъдеще?“ Излезте някоя вечер да видите, тия безбройните тела, които е създал. Те са жилища. Един ден все трябва да ги обиколим. Те са все братя и сестри, за които нищо не знаете. Какво ще правим за в бъдеще? Нищо не знаете. Какъв е сегашния живот, какво е доброто на сегашния живот?

Та казвам: Този ден ще дойде. Свършването на света, вземате го вие индивидуално. Сега ще дойде свършекът на света. Като дойде свършекът, ще се създаде във вас едно ново небе и нова земя. Ще дойде нов живот, за който вие трябва да бъдете готови. Ако някой от вас е нещастен, ако някой от вас имате лоши изпитания, вие знаете, че тия лошите работи, които сега ви сполетяват, те са едно благо заради вас. Мислите ли, онази семка, която е заровена в земята е нещастна заради нея? Ако житното зърно не падне в земята, само остава. Но ако падне, ще даде плод. Следователно, вие които разбирате Божията Любов да кажем имате някого, когото обичате. Аз уважавам всичките хора, които обичат. Но, считам, че едва сте започнали да опитате тази Божия Любов. Гледайте да не я изгубите. Сега хората изгубват своята любов. Религиозният човек не трябва да изгубва любовта. Ученият човек не трябва да изгубва любовта. Майката не трябва да изгубва любовта, слугата не трябва да изгубва любовта, ученикът, учителят, всички не трябва да изгубват любовта. Щом се изгуби любовта, самият живот, сам по себе си се обезсмисля. Сега едно време вярваха хората, че човек мисли с целия си мозък. Казват: „Глава има!“ Но се оказва, че трудът е разпределен. Научните изследвания показват, че когато човек става умен, увеличава се неговото чело. Когато става религиозен, неговата глава, горната част, се развива на неговата глава. Когато човек стане семеен, увеличава се задната част на главата. Когато човек стане военен, увеличава се отстрани главата, странично расте главата. Когато човек става наблюдателен, челото изпъква напред, веждите стават дебели. Когато човек става чувствителен, носът става широк. Когато стане нервен, носът изтънява. Когато човек изгуби водата изсъхва. Когато дойде много вода, затлъстява. Че ти като човек не може да мислиш, ако нямаш една отлична нервна система, през която да се предават умствените трептения. Ако като човек в тебе симпатичната нервна система не е хубаво развита, да има достатъчно количество вода в тебе, нещата ще бъдат безплодни. Сърцето не може да функционира. За да може умът в тебе да функционира, трябва

мозъчната система да е развита. За да функционира сърцето добре, да имаш благородни чувства, трябва да е развита твоята симпатична нервна система. За да не бъдеш сприхав, да не се сърдиш, черният ти дроб и жлъчката трябва да бъдат в изправно положение. Някои хора са сприхави, избухливи като барут, черният дроб е разстроен. Някой на който храносмилането не е правилно, значи симпатичната нервна система не е добре. Някой път умът ви не е функционира добре. Значи без да ви кажа една дума разбрахте.

Казвам: Новото, което иде в света, изучавайте се един други. Изучавайте всеки един човек, всеки един човек за вас да бъде предметно обучение. Да бъде като едно богатство, което Бог е изпратил. Никога не съжалявайте, че сте срещнали един човек, даже като срещнете една мечка да ви изплаши, благодарете, като срещнете мечката. Вие като се уплашите от нея, ще бъдете по-здрав. Хубаво е някой път да се качите на гърба на една мечка. Не само това, но хубаво е някой от вас, които искате да бъдете здрави, аз ако бях на ваше място, на които за нервни хора, ще ида при някой хубав здрав дъб, ще се кача на дървото и ще поседя половин час. И след като седя така 7 дни, ще се подобри положението. Сега да не идете да се качвате по дъбовете. Ако бях на ваше място, ако съм нервен, щях да отида на планината, ще избера някоя канара, с много хубаво изложение на юг и щях да легна на нея. Много енергия съдържат те. Човек трябва да има знание. Тия напечените камъни са благословение. После, ако бях на ваше място, като градя една къща, ще повикам някой да изследва дали има вода под къщата. Ако тече вода, никога няма да направя къща на това място. Ще избера там, дето не тече вода. Защото нещастия стават. Някой път, за в бъдеще, хората ще градят къщите си разумно. Няма да градиш където искаш, но ще градиш разумно,

Сега искам да внесете във вас хубави мисли. Взема един билет от лотарията и мисля, че ще получа един милион. Макар да не получа, аз съм го получил. Каквото аз мисля ще стане. След като взема един билет, ще спечеля. Онзи мой брат, който е спечелил, то съм аз. Аз ще му кажа: Благодарение на мене, ти спечели. Вторият път друг ще спечели. Казвам: Каквото аз мисля, става. Аз не може да свърша училището, други го свършват. Аз отивам да свиря на някой инструмент на пияно или на някой цигулка, аз виртуоз не ставам, но благодарение, че аз свиря, другите станаха виртуози. Защо ще се заблуждаваме. Ами другото не е ли заблуждение? Значи онова, което аз правя е вярно. А другите което правят,

не е. Всичките хора в същност съставят един човек. Следователно, за прогреса и подигането на кой и да е човек, трябва да се радваме. Аз трябва да се радвам на щастието на хората, както на своето щастие. Иде при мене един и се оплаква, че е болен. Аз казвам, радвам се, че съм заболял. Че защо? Че ако беше здрав, никога не щеше да дойдеш при мене. „Боли ме коремът.“ – „Няма нищо. Почакай малко.“ За да му направя нещо, туря една чаша с топла вода, дам му и му минава болката. Казва: „Да не ме заболи пак?“ – Казвам: „Пак ще дойдеш.“ Разболял се някой, за добро е. Ако не беше се разболял, за лошо щеше да бъде. Измъчва те някоя мисъл, за добро е. Измъчва те някое чувство, за добро е. Ако стане доброто, два пъти е по-добро. Когато страдаме един път е добре, а когато се радваме за някои работи в света има двойно добро. Двойното добро никога няма да дойде, ако доброто на страданието не идва. Когато доброто на страданието идва в нас, тогава Божието добро, едното добро ще отвори път на Божието благословение.

Та казвам: Всички, които ме слушате, подигнете ума си към Бога, не че не сте го подигали, но проверете сметките си, кой какво има да дава и да взема. Спорове, кавги, всичките ги уравновесете, всичко това изчистете. Бъдете братя и сестри, защото някой казвате, че като умрете следующето прераждане ще уредите работите. Следующето прераждане ти няма да видиш този брат. Който остава за друго прераждане да урежда работите, няма да може да ги уреди. В този живот уредете работите си с него. По-добър живот от този вие не може да имате за бъдеще. Такива условия, като тази година, вие няма да ги имате втори път. Ще имате други условия. Не ви го казвам, за да се обезсърчавате, но да се насърчавате. Сегашното благо, което Бог ви дава, не го изпущайте. За бъдеще друго благо Бог ще създаде на онези, които Го любят, за което човек няма още понятие. Ако вие, сегашните блага, сегашните таланти не обработвате – нали имате притчата, че на един дали 5 таланта, на друг 2 таланта и на трети един талант. Този, който имал 5 таланта, припечелил още 5. Този, който имал два таланта, придобил още два, а онзи, който имал един талант, заровил го в земята. Не заравяйте вашият ум, работете за вашата глава да се подобри нервната ви система. Работете за вашите дробове, да се подобри дихателната ви система, за вашата мисъл. Работете за вашата стомашна система да се облагородят по-нисшите чувства и да се подобри тялото ви. Тялото на човека да бъде здраво. Дробовете да бъдат здрави. Стомахът да бъде здрав. Човек не може да служи на Бога, ако дробовете не са здрави,

ако главата не е здрава, ако стомахът не е здрав, ако краката и ръцете не са здрави, ако мисълта не е здрава, ако чувствата не са здрави. Ако волята не е здрава. Това е Божие благословение.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Трийсет и втора неделна беседа, държана от Учителя на 11 юни 1939 год., 10 ч.пр.обяд
София – Изгрев

Новите форми на Любовта

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 5-та глава от второ послание към Коринтяните.

Духът Божи.

Бог създаде земята за веселие на хората. А пък те я направиха мъчилище. Хората са недоволни, защото им липсва нещо. Болни са, защото пак им липсва нещо; невежи са, понеже им липсва нещо; глухи са, понеже им липсва нещо, слепи са, понеже им липсва нещо. Това, което им недостига, те го считат за наука и искат по научен начин да си направят един свят, дето да са доволни.

Ако вие сте недоволни, липсва ви нещо. Следователно, за да бъдете доволни, трябва да наваксате от някъде това, което ви липсва. Най-първите същества, които Бог създаде на земята, се хранеха с отрова. Те бяха силни. Тези същества бяха толкова умни, че отровата превръщаха в храна. И тези същества като устроиха земята, като я направиха твърда, казаха: „Няма какво да седим повече.“ И те си заминаха и оставиха хората. И последните, като не знаят как да живеят, само от горе орат земята и изваждат нещо. И после като се намериха хората в това трудно положение, дойдоха други същества, които живеят във водата. Те като устроиха света, създадоха растенията. И хората като не знаеха как да работят във водата, те се разхождаха във водата с кораби.

Сега всички хора спорят какво да ядат и пият. Сега всички усещате една вътрешна мъчнотия. Лекарят дава горчивини и отрови на един човек и мисли, че ще го излекува. Някого го хванала треската. Ще му дадат хинин. Трябва да имаш знанието на онези, които се хранеха с отрова. Дават ти хинин и ти казват: „Ще оздравееш.“ Някой път оздравяваш, но след 4–5 месеца треската пак идва. Тази сутрин една сестра ми казва, че има треска. Казах ѝ: „Ще взема отрова, не арсеник, но хинин муриатикум.“ Тя казва: „Хинин знам, но мориатикум не знам.“ И тя почва да повтаря тая дума и каза: моретикум.

Треската е болест за Великден. А хремата е за Коледа. В духовния свят или в разумния свят когато искат почистване на човека, пращат му хрема. Тя ще го прочисти. Тя ще маже, ще разтрива, ще глади, ще глади. Особено на едно място все глади и като го излъска хубаво, тя ще го остави. И си отива. Когато човек го хване хремата, това показва, че трябва почистване на носа. А пък когато го хване треската, това значи, че по цялото тяло трябва да стане пречистване. Някой път сте страдали от една треска, наречена опирна треска: правиш известни конвулсии и някой, който е под юргана зъбите му тракат. Сега тези работи се отнасят до физическия свят. Нас ни е страх от болестите. Но болестите идват ето как: ние имаме доста братя, които са сиромаси. Та щом дойде някоя болест при тебе, ти да знаеш, че сиромаси братя са дошли. Ти, горкият, ще осиромашееш малко, а те ще ядат и ще пият. Те изпоядат събраната мазнина в тялото ти, и прочие. И като я изпоядат, ще кажат: „Сбогом, довиждане!“ И ще си отидат. И след това ще дойдат братята на здравето и с кошница ще ти донесат нещо. Благодарение, че идват братята на здравето! Ако често ни посещават братята на сиромашията, то нищо не би останало от нас. Та като дойдат тези братя сиромаси, ще ги турите на работа. На сиромаси братя каква работа се дава? Например, една млада мома, когато си има възлюбен, той като дойде, тя ще му даде да държи вретеното. Той горкият седи и държи вретеното, а тя навива. И тъкмо размотае едно вретено, тя му тури друго в ръцете. И нему му е приятно, че държи вретеното. Тя го е държала отвесно, а пък той го държи хоризонтално. Значи, тя го държи отвесно към слънцето, а пък той хоризонтално и тя прави своите изследвания, какво може да стане от това вретено? И после тя му казва: „След 3–4 дена заповядай пак. Пак ще правя своите изчисления върху научни въпроси.“ Който не разбира, ще каже гледай му ума. Хванал той вретеното на една мома, и тя го развива. Тя го е навила, а пък сега трябва да развие вретеното.

Та казвам: Когато тези братя сиромаси дойдат, турете ги на работа. Защото който няма работа, той трябва да яде. Който няма работа, той трябва да спи; който няма работа, той трябва да се облича. Който няма работа, той трябва да се кара с някого. То е все работа. Колкото за карането, това не е каране, а специална работа. Особен специалитет – да знаеш как се да разговаряш; да говориш така, че срещния от когото никога не са излизали сълзи от очите му да почнат да капят сълзи от очите му. Толкоз умилно да му говориш! И онзи да каже: „от умиление сърцето ми заби.“ Аз ви изнасям верни факти. Някой път казваме: „Да не се караме в

света.“ И без караница е лош. Не е лошо в карането, само че хората не знаят кога да се карат. Не е лошото в яденето, но хората не знаят кога да ядат и как да ядат. Не е лошото в слушането, но не знаят кога да слушат. Не е лошо в гледането, но не знаят кога да гледат. Защото хората, ако не бяха се карали, главите им щяха да се сплеснат отстрани, и никаква работа не щяха да свършат. А пък благодарение, че се карат и работа вършат. Вземете един млад поет. След като му се накарала неговата възлюбена, той ще напише едно стихотворение. Той никога не би написал без една възлюбена. В света всички съчинения, които мъже са писали, са все благодарение на възлюбените. Последните им даваха вретената. А пък ако мома е станала красива, тя трябва да благодари на своя възлюбен.

Та казвам сега: В живота трябва едно ново разбиране. Ние тълкуваме нещата така, както не са. В един дом мъжът и жената се карат. И жената налага мъжа, и мъжът налага жената. Влиза един и ги пита: „Какво правите?“ Той иска да ги примири. Примирява ги така: хваща мъжа и го удря два пъти. Жената го хваща и му казва: „Ти какво право имаш да бараш мъжа ми. Кой те е викал да се месиш?Съдия ли си? Я навън!“ Ние криво разбираме нещата и в следствие на това страдаме. Могат човека и да го убият. Правили са опити. Могат да го убият за едно лъжливо схващане на нещата. Някои са правили опит за действието на лъжливи представи. В Америка завързват очите на един човек, който е осъден на смърт и му казват: „Ще ти прережем отзад една артерия на врата и ти ще умреш.“ И турят отгоре един съд, от който капе вода на това място. И почва да тече вода, и той горкият мисли, че е кръв, и клюмва горкият, и умира. Той мисли, че за 10–20 минути му е изтекла кръвта. И чудното е, че този човек като умре, казват другите: „Чудна работа, как лесно се умира.“ Сега във вас има такъв възглед: смъртта я представляват за страшна. Действително в някое отношение смъртта е страшна, но в друго отношение тя не е страшна. Смъртта, сама по себе си, има две лица. Ако ние разсъждаваме от чисто Божествено гледище и смъртта е допусната от Бога. Това е един ангел на смъртта. Когато някой човек не знае как да живее на земята, този ангел на смъртта му занася душата в другия свят. А пък другия, плътския човек го оставя тука. Де е лошото като умре човек? Че ти като умреш, душата ти излиза. И ти като останеш на земята, оставаш без кираджии, и тогава няма кой да ти плаща. И тогава страдаш, че си умрял. Да умреш, значи да излязат добрите кираджии, които са живели в тебе. И Давид, който е знаел това, е казал: „Да не отнемеш светия си Дух от мен!“ Има

една животинска душа и когато излезе това разумното, тогава идват тези страдания в света. Страданието идва от следния факт: щом почувстваваш, че няма кой да те обича на света. Любовта е това разумно начало. Ние се радваме и веселим на Божествената Любов, която е промислила заради нас. Ние се веселим на светлината, която идва, на звука, който идва, на въздуха, който влиза в нашите дробове, на храната, но всичко това е излязло от първото Начало, от Бога, и влиза в нас и носи живот във всичката му пълнота. Докато ние сме във връзка с Него, ние се радваме. И в денят, когато почнем да грешим и се нарушат тези връзки, веднага от този ден започват страданията ни. И страданията не са нищо друго освен недоимък. Те произтичат от факта, че няма кой да ни обича. И тогава човек умира. Умира в смисъл, че почва да страда. А пък когато се радва, значи живее. Страданието е, че Любовта се е намалила; не че самата Любов се намалява, но ние възприемаме по-малко от тази любов. Хората не могат да живеят добре, защото не могат за разбират закона. Ти Бога в хората не можеш още да обичаш. Но за да възприемаш Божията Любов, ти трябва да обичаш някого. Ти казваш: „Защо трябва да го обичам?“ Защото чрез Любовта, когато ти обичаш някого, то ти ще възприемеш Божията Любов. И ако ти не обичаш, ти се осъждаш на смърт. Защото по никой друг начин не може да се поддържа в тебе Божествената Любов. Следователно, когато имаш Любов към ближния, това е заради тебе. Или когато една жена люби един мъж, това е заради себе си. И ако тя престане да го обича, тя губи. И ако мъжът престане да я обича, и той губи. И ако и двамата се обичат, то и двамата стават проводници на Божествената Любов. Жената става проводник на Божествената Любов, за да живее мъжът. И мъжът става проводник, за да може жената да живее. Това е велик закон. Някой казва: „Защо я обичам? Тя е парцал.“ Само когато този „парцал“ е жив и ти ще бъдеш жив. И щом престанеш да я обичаш, ти ще изчезнеш в света. И когато жената каже: „И без него може, и без тази любов може“ – то и тя ще умре. Сега някои цитират Евангелието, цитират следните Христови думи: „Които се сподобяват с онзи свят, нито се женят, нето за мъж отиват.“

Жената не трябва да стане паразит на гърба на мъжа. Тя не трябва да стане от теми, мъхообразните, да се залепи за някой предмет и да смуче. Мъж ти трябва да бъде свободен и Божествената Любов трябва да излиза от него свободно. Мъжът трябва да бъде свободен, както извира изворът. Също така и жената трябва да бъде един извор за мъжа, и мъжът за жената. Това е Новото Схващане, за да се образува ново общество, новият живот в

света! Същият закон е и за младите. Горното е за мъжа и жената, а пък за младото поколение, за братята и сестрите, светият закон е. Ако брата не обича сестра си, той не може да живее. Сестрата е проводник на Божията Любов спрямо брата си. И братът е проводник на Божията Любов спрямо сестра си.

Същият закон е и за други области: слугата е проводник, за да живее господаря; господарят е проводник, за да живее слугата. Тези неща съществуват в света. Казва някой: „Защо да бъда слуга?“ Ако нямаше слуги, господарите щяха да измрат. И ако нямаше господари, слугите щяха да измрат. Те са проводници. Или ако няма ученици, учителите нямаше да имат кого да учат; и ако няма учители, нямаше кой да учи учениците. Та казвам: това е новото разбиране. Вие желаете да вървите по Новото разбиране, обаче крайно се индивидуализирате. Вие казвате: „Аз нямам нужда от никого.“ Тогава от кого имаш нужда? Опитвал ли си някой път да живееш без хора? Ти казваш: „Да, живея с Бога.“ Но къде ще го намериш? Премахнете растенията, въздуха, водата, слънцето и оставете в мисълта си само, и да видите къде е Господ. Тогава кого ще обичате, кажете ми? Някой има много голяма философия и казва: „Да обичаш Бога. Бога и ближния си.“ Че в какво седи ближния? Ближният е едно състояние вътре в тебе. Най-хубавото състояние във физическия свят, това е ближния. Това е, когато ти чувстваш, че има някого да обичаш, а пък за Бога имаме идея, когато чувстваме, че има някой да ни обича. Онзи, който ни обича, взема страната на Бога. А пък онзи, когото ние обичаме, той взема страната на ближния. Това са новите идеи за Бога. Онзи, който ни обича, то е на мястото на Бога. Следователно, ти с всичкото благоговение и с всичкото страхопочитание ще седиш и ще знаеш, че само Бог е, който може да те обича! И че само ближният е, когото можеш да обичаш. И да изявиш Божията Любов, това е една привилегия. Ти ще изявиш Божията Любов, която е в твоята душа. След като си възприел Божията Любов, ти ще я проявиш, и тогава ще почувствуваш това, което търсиш. Защо страдат мъжът и жената? Защото жената не знае как да постъпи. Тя иска мъжът ѝ да я обича. Но тя да заповядва. И каквото тя каже, той да слуша. Няма го майстора! Мъжът казва: „Ти ще ме обичаш.“ Тя казва: „Няма го майстора.“ Някой път някой казва: „От къде Учителят знае тези работи?“ Та преди да знаете тези работи, аз съм ги учил. Вие сте още новаци и затова още страдате. Вие не знаете какво нещо е Любов, какво нещо е мъж, какво нещо е жена. Вие казвате: „Да се отърва от този мъж.“ Ти като се освободиш от

мъжа, нищо няма да остане в тебе. Жената като се освободи от мъжа си, нищо няма да остане в нея. И мъжът като се освободи от жена си, от него нищо няма да остане. В самото начало Бог създаде мъжа и жената. Разбирате ли идеята? Създаде онова начало, с което Бог се проявява. Две начала има в Бога. Бог ни учи как да възприемаме Неговата Любов. Бог чрез мъжа ни учи на закона как Той ни обича. А пък чрез жената ни учи, как да възприемем Неговата Любов. По два начина ни учи. Та всички трябва да учите как да възприемате Божията Любов и как да я предавате. Мъжът е носител на Божията Любов, а пък жената е възприемателка на Божията Любов. Ти, като имаш положението на една жена, ти ще знаеш как да възприемаш Божията Любов и как ще я туриш на работа. В това съвременната наука ни дава достатъчно факти и сведения, но трябва в бъдеще да четете. Има известна енергия, която слиза от слънцето. Тя е невидима. Като дойде тая енергия на земята, женският принцип превръща тая енергия и се ражда светлината. Следователно, светлината се е родила от жената на земята. От слънцето чрез мъжа е дошла енергията. А пък на земята се проявява светлина чрез жената. И във вас е същият закон: чрез вашия мозък, чрез вашата глава енергията ще дойде. А пък чрез стомашния ви мозък, или чрез тъй наречения слънчев възел тази енергия се превръща и животът почва да функционира. Това влиза в новата хигиена.

Човек правилно трябва да възприема Божествената енергия на Любовта и правилно да я предаде на всички същества. Да не се зарежда в него каквато и да е противоречива мисъл. Тези две неща трябва да ги спазва, ако той иска да бъде богат, учен, умен и прочие. Първото нещо, което ви смущава, е недоволството. Животът най-първо ви се явява много интересен, но после ставате недоволни. Вие сте недоволни от някого. Защо? Жената е недоволна от мъжа, понеже той нищо не принася в къщи. Не носи в къщи както тя иска. Аз съм наблюдавал жените: мъжът донесе нещо в къщи, а жената погледне месото и го връща. Казва: „Такова месо не искам. Ще донесеш крехко месо от рибиците." И той трябва да отиде пак на пазара. Той донесе салата, репички, тя ги бутне и каже: „Не струват тези репички." Той донесе череши. Тя каже: „Пак не струват." И ще ги върне. Тя казва: сиренето не е хубаво, маслото не е хубаво, това не е хубаво, онова не е хубаво. Тя днес го връща мъжа, утре го връща и най-после той отиде и не се върне!

Тепърва една жена трябва да види в мъжа Божественото начало при всички негови слабости, които той може да покаже. Един мъж като слиза

на земята, той все ще се окаля от атмосферата на земята. Вземете най-хубавата светлина, която слиза от слънцето: тя след като ни погрее, ни изгаря. Това е кал. Черното, което се заражда на лицето, това е кал, която слънчевата енергия извежда навън от тялото. Когато слънчевата енергия изгори човека, той се пречиства. Трябва едно ново схващане за живота. Ние мислим, че хората са лоши. Че нарочно са лоши. Не. Някои хора са лоши без да знаят, защо са лоши. Ще ви преведа един пример. Това става в Америка. Там подлудява един бивол. Тича наоколо, бяга и най-после един човек, който разбирал езика на животните, идва и поставя ръката си на главата на бивола. И го пита: „Какво ти е?“ Биволът му казва: „В задната част на крака ми е влязло нещо. И то ме подлудява. Моля, извадете го!“ Онзи го изважда и биволът се укротява. Цял гвоздей бил влязъл вътре в крака му. И той не може да каже, че има гвоздей в крака си. И лудува. И напада всичко, което срещне, като че другите са виновати. У мнозина хора има този трън. И апостол Павел се оплаква от тръна, който имаше.

И тези страдания, които имате в сегашния век, един ден вие ще ги искате, но тях няма да ги има. Вие използвайте страданията за вашето благо. Страданието – това е една кал, от която може да направите хиляди грънци, защото без тази кал, какво ще работите? Представете си, че вие живеете в един свят, дето всички хора са богати. Питам: какво ще правите? Да допуснем, че никой човек няма нужда от никого. Да допуснем, че всички хора са еднакво учени. Какво ще правите? Представяли ли сте си какъв е съвършеният свят? Казват: „Да отидем в съвършения свят.“ Съществува един съвършен свят, в който хората взаимно си помагат. И всеки един от далеч чувства в какво може да бъде в услуга на другиго? Да вземем за пояснение музиката. Ако изучавате съвременна музика, ще видите връзката между тоновете. И всеки един тон има цена от следующия тон, който иде. Следующият тон, който иде, той дава цена на предишния тон. И всички музикални тонове, като се съединяват заедно, образуват цяла песен. Образуват цял един цикъл от звукове, които специално се моделират и образуват хармония. И ако тези звукове взаимно не си помагаха, нищо не щеше да излезе от тях.

Това съответства и на отношенията между хората. Всеки човек, когото ти обичаш, той е, който дава цената на твоя живот. Ако ти не обичаш, твоят живот се обезценява. Ако обичаш, твоят живот придобива цена. В Любовта всички правите една погрешка. Вие се преследвате един други заради Любовта. Ти казваш: „Мъжът ми обича друга жена.“ Ти се

радвай, че той обича други жени. Престъпленията стават в света само в безлюбието. Там дето има Любов, никакво престъпление не може да стане. И ако е станало престъпление, то не е станало от Любов, а от безлюбието в света; ако има любов, вие се радвайте на това. То е Божието благословение. Ако вземем всичките ваши подозрения, които сега имате, които мъжете хвърлят върху жените или жените върху мъжете, то 75 на сто са лъжливи. И само 25 на сто верни. Та питам сега: защо са тези 75 лъжливи заключения? Защо хвърляш тази кал върху мъжа? Питам вас жените: защо хвърляте тази кал върху вашите мъже? Кой ви е дал това право? Бог ви е пратил в света да оправите света, да възприемете Неговата Любов. Турете вретеното в ръцете на мъжа и той е готов да го държи, и развивайте тогава нишката. Казвам и на мъжете: кой им е дал правото да турят 75 престъпления върху жените? Че в началото Бог създаде мъжът и жената, мъжки и женски пол ги създаде. Какво право имаме ние да съдим онова, което Бог е създал? Ние можем да съдим онова, което ние сме създали в себе си. Но нямаме право да съдим онова, което Бог е създал. Та всичките ви страдания произтичат от там – от 75-тях лъжливи заключения, които приписвате на другите. И когато имате един мъж, ни най-малко не искате да го познавате. Че ако вие влезете в една стая, дето въздухът е развален, трябва ли да си съставите понятие, че въздухът отвън е развален. Не. Този въздух тук, в стаята е развален от посторони причини, а външният въздух е чист. Това е новото, което трябва да оправи света, да го обнови! Аз така гледам на работите. Аз съм изследвал този въпрос, изследвал съм, изследвал съм и съм намерил следующето разрешение: хората всички праведни ли са? Как гледа Бог на тях? Кое е онова, което заставя Бога да ни обича при всичките ни престъпления и грехове, които имаме, а те са доста черни грехове. 25 на сто те са наши неразбирания. Кое е онова, което Бог обича в нас? Ти в своя другар, в своя мъж не можеш ли да намериш толкоз, колкото Бог намира в тебе? Жената не може ли да намери в своя другар, или мъжът в своята другарка толкоз, колкото Бог намира в един грешник? Аз не осъждам никого. Някои казват, че в името на Любовта трябва да се търпят погрешките. Любовта, която аз имам в себе си, тя не търпи моите погрешки. Аз го чувствувам това, понеже тези погрешки ми причиняват страдание. Щом аз страдам, то Любовта ми говори вътре: „Не прави погрешки!“Сега ние считаме, че някои неща са невъзможни. Да обичаш онзи, който те обича, то е много лесна работа. Няма никаква мъчнотия в това. Не е там мъчнотията. Но да обичаш онзи, който не те обича, това е

мъчно изкуство. Но какво трябва да разбирате вие под думите: „който не обича“? Че онзи чака ти да го обичаш. Ти казваш: „Той не ме обича.“ Не, той чака ти да го обичаш. Ти ще му бъдеш божество. Щом имаш един мъж, който не те обича, ти ще му покажеш как трябва да те обича той. Син или дъщеря, мъж или жена, слуга или господар е той, ти ще му покажеш, как трябва за се обича. Бог показва на тебе, че въпреки всичките противоречия, които се явяват, Той ни дава всички блага. Като се вземат малко от благата от тебе, ти си готов веднага да се усъмниш от Бога, и казваш: „Той е като хората!“

Че Господ като те обича, ще ти даде един лош господар. Господ като те обича, ще ти даде един лош слуга. Или една лоша жена. Или един лош мъж, или един лош учител, или един лош ученик. Тогава какво ще кажеш на това? Ще ти даде лошия ученик, когото трябва да учиш как да обича – нищо повече. Не, не се спирайте да се оправдавате. Аз не се спирам да оправдавам сега хората. Нито ги обвинявам, нито ги оправдавам, но изяснявам нещата. Ние имаме едно криво разбиране за живота. В нас има толкова погрешки, съмнения вътре! Та има мъже, които ревнуват жените си от Христа. Той казва: „Аман този Христос! Откак си тръгнала подир Него, в къщи не се свърташ! Да Го намеря, ще Му се карам.“ У него се ражда ревност, чу тя е обикнала Христа. Че какво има като Го е обикнала?

И после вие нямате една идея. Вие нямате идея и понятие за съвършената Любов. Една жена, след като умре и като се роди, за същия мъж ли ще се ожени? Тя за същия мъж по никой начин не се жени вече! Някой казва: „Втори път дали ще се срещнем?“ Втори път вече – не. Доста е едно срещане. Втори път тя ще има друг мъж. 500 или 600 пъти като дойдете на земята, 500 или 600 мъже ще има. В любовта има единство! И аз съм превеждал един пример, за да ви покажа това. Ще ви го преведа и сега: Той е из американския живот. Една американка била много недоволна от живота си. Тя намира, че нейният мъж е човек сух, студен. Той иска да ѝ угоди. Той бил много умен човек, та един ден си направил една маска и с нея изглеждал на един много красив млад момък, около 25 години, с хубави мустачки и почва да ѝ пише любовни писма. И като се връща в къщи той вижда, че тя въздиша. Чете писмата. Тя казва: „Има мъже, които обичат.“ Той ѝ казва: „Да, да. Зная, има ги.“ Нейният мъж, маскиран като млад момък има срещи с нея. Той ѝ говори, но тя не може да го познае. Тя казва: „Аз много се радвам, че намерих този който ме обича. Който ме оценява и не е като тебе.“ Така казва тя на мъжа си. Той ѝ казва: „Ще ме извиниш, аз

съм грозен, но аз се радвам, че ти намери него.“ Тя казва на мъжа си: „Я му виж портрета. Аз ще се оженя заради него.“ Той казва: „Хубаво.“ Веднъж, когато той се представя на нея за млад момък, снел маската и тя видяла, че той е същият.

Този, когото обичате във всички хора, той е същият; тоя е един и същ. Вие не разбирате. И в лошите си и в добрите си форми той е същият. Та един ден вие ще видите, че сте в пътя на заблуждението. Благодарете на живота както изявява. Аз не искам да вярвате, но да опитате нещата. Понеже живеете в един Божествен свят, трябва да го разбирате от Божествено гледище. Погрешката е във вас.

Защо като ви дойдат някои неприятности в живота, мислите, че Бог е изменил своите отношения към вас и че Господ не е вече доволен от вас? То е ваше разбиране. Писанието казва: „Бог като презираше времената на хората, оставяше ги да живеят както поискат.“ А пък сега хората като са станали способни да разбират Любовта, Той ги призовава към един разумен живот. Дотогава, докато ти не виждаш Божественото в един човек, ти не можеш да го обичаш. И законът е верен: за да ви обичат, трябва да има един, който да ви обича. Мога да направя един опит. С когото искате. Ако някой не е любим, мога да го направя любим. То е така лесно да се обича човек, както е лесно да направиш някой човек богат. Мъчно ли е това? Дайте му 500 хиляди лева и ще стане богат. Ще има апартамент и прочие. А пък мога да направят човека веднага сиромах. Като му задигна парите. В това отношение като си съсредоточа любовта, той може да стане богат. И тази любов може да се отнеме. Когато ние не оценяваме течението на любовта, тогава течението може да се отнеме. И тогава ние ще страдаме. Та ние страдаме от неврастения, поради подозрението. Подозрението ще дойде във вас, но това подозрение ще го турите настрани. В света всички събудени души нямат желание да грешат. Няма нито един мъж, нито една жена, които са събудени да искат да грешат. И ако той греши, това става от немай-къде. Нали сте виждали някой до когото спите, хърка. Той не иска това. Преди доста години аз бях в един хотел. И понеже нямаше място, попитаха ме: „Може ли да дойде един пътник в твоята стая?“ – „Може. Нека дойде.“ Онзи дойде и като заспа, почна да хърка като 10 свини. Станах и му направих няколко паси както знам, и той се укроти, и на сутринта каза: „Много хубаво спах тази вечер.“ Човекът не че иска да ме безпокои, трябваше да стана да му се карам, а пък като му направих пасите, той каза: „Много хубаво спах. Не съм спал друг път както тази вечер.“ Той

имаше хъркане като на 10 свине. Или на някои хора им текат лиги вечерно време, като си легнат. Те са недостатъци вътре в нервната система. Та сега школи трябва да се образуват за тия неща. Та като се срещнете всеки да намери една хубава черта в другия. Всеки има една хубава черта. Някой е енергичен, някой е милосърден, някой е с голяма вяра, някой е с голяма надежда. Някой има топли чувства, някой е досетлив, някой е музикален. Някой може да готви. Това са дарби, с които се проявява всеки един човек. Ти като готвиш хубаво и като нагостиш тези хора, те ще бъдат благодарни, че си ги нагостил.

Та казвам: В днешния век изпитанията идат да ни освободят от онези неестествени неща. Писанието казва: „Ще отнема греховете им, ще ги залича.“ Бог иде в света. Когато се казва, че ще дойде страдание, чрез тях да се премахнат всички несгоди, които съществуват, да се премахнат от умовете, от сърцата и от телата на хората. И ако не се премахнат причините, които съществуват в нашия ум, и условията, които съществуват в нашето сърце, и ако не се премахнат резултатите, които съществуват в нашето тяло, ние не можем да живеем един здравословен и радостен живот, какъвто очакваме. Та апостол Павел говори за излизането от стария живот. Смъртта не е нищо друго, освен излизане от един стар порядък и влизане в един нов порядък на нещата. Непременно старото трябва ада го напуснем, понеже в една нехигиенична стара къща не може да се живее. Само че, когато излезем в новото си жилище, нашият ум, нашето сърце и нашата воля трябва да бъдат подготвени, да не би да развалим новите си жилища, в които ще влезем. И за това трябва да се подготвим. И всеки, който каквото върши, трябва да е свободен. Да не си жалите труда за нищо! Всяка една работа, която можеш да направиш, направи я, не се срамувай. Малко работи има, от които човек може да се срамува. Нима Сократ, философът не беше метач в Атина? А пък имало е много атиняни, които не метат улицата, но имената им не се помнят, както името на Сократ. Сократ се отличаваше по това, че имаше една от най-сприхавите жени, Ксантипа. Тя беше много ревнива, а пък той като философ имаше работа навсякъде с жени. И той завежда един свой приятел в къщи, и като се разговарят, тя се разфучала и почнала да кряска. Той казал на приятели си: „Трябва да знаете, че след тази гръмотевица ще дойде дъжд.“ И тя взела един леген с вода и го изляла върху него. Той казал: „Аз ти казах, че дъжда ще дойде.“ Тя не била толкова лоша, но философът не може да си даде всичкото време на нея, да я целува, да я прегръща. Той ѝ казал: „Много жени целувах преди да се оженя за

тебе, а пък сега искам философски да живея. И за тебе искам да ти дам най-хубавия си живот!“ А пък тя казала: „На мене ли да дадеш най-хубавия си живот, като ходиш с други жени?“ Ксантипа не била лоша жена. Тя била доста добра жена. Тя го уважавала и след неговата смърт доста плакала за него.

Истината, която иде в съвременния свят, иска да ѝ слугуваме. Всички трябва да слугуваме на Божествената Истина от Любов. Не можем да задържим Истината в себе си, ако нямаме Любов. Не можем да бъдем полезни на нашите ближни, ако Истината не е с нас. И ако не обичаме тази Истина. И не можем да свършим каквато и да е работа, ако с нас не е Истината. Та две неща да останат: да приложите любовта на Бога! И да обичате Истината! И тогаз към всички онези, с които имаме съприкосновение, да изявим Божията Любов и да възприемем Божията Любов така, както Бог изисква.

Благословен Господ Бог наш (три пъти).
Тайна молитва.

На поляната правихме упражненията.

Трийсет и трета неделна беседа, държана от Учителя на 18 юни 1939 год. 10 ч.пр. обяд. Ясен слънчев ден.
София – Изгрев

С човешки и ангелски езици

Отче наш.

„Ако говоря с Человечески и ангелски езици.“

Духът Божии.

Има ценност в живота. Когато говори някой казва, че аз вярвам. В какво седи силата на вярата? В нейната ценност. Ако ти вярваш в бялата пръст, какво ще ти даде?Белина ще даде. Ако ти вярваш в червилото, какво ще даде? Червенина ще даде. Има неща преходни. Преходна е младостта. Преходна е и старостта на човека. Младият остарява и старият умира. Кое е по-добро – стар да е, и да умре, или млад да е и да остарява? Да избере от двете, но не е по избор, по налагане е. Ти ще бъдеш здрав, ще имаш сила. Може да питаш, защо е така? Така е, защото не е другояче. Когато човек отрича или твърди някои неща, той е заинтересован. Ако аз вярвам в светлината, има защо да ѝ вярвам. Понеже, една потребност за моето зрение, за да виждам света и да се ползвам от нея. Следователно, има отношение между светлината и мене. Аз виждам света и се ползвам. Ако не виждам света, няма да се ползвам. И във вярването, хората мислят, че като вярват, ще придобият нещо. Във вярата ти придобиваш, ако вярваш, то е полезно само за тебе, а не за самата светлина. Самата светлина без тебе може, тъй както ти предполагаш, че може без светлина, можеш. Бе, ти казваш: „Аз не се нуждая от нея.“ Сега ние говорим за светлината, половината от хората отричат светлината. Вечерно време, когато вие отивате да спите, вие не отричате ли светлината? Нали изгасвате всичката светлина да остане в тъмно, да можете, да си починете. Считате, че в светлината не се спи. Приспособявате вашата светлина. Вие се отказвате временно от нея. Но след като се събудите, вас ви трябва, но то е пак относително. Ученият човек казва: „Аз вярвам в учението.“ Хубаво е да вярваш в учението, ти имаш знания да се ползваш. Ако нямаш знания в науката, няма да се ползваш от нейните блага. Казват някои, че без наука може. Не зная дали без наука може, защото все таки без наука не може Наука е да знаеш как да дъвчеш храната. Това е цяла наука. Да знаеш как да

приготвиш храната, това е цяла наука. Да знаеш как да се облечеш, да си обуеш обущата. Наука е да си направиш обуща, изкуство е. Птиците хиляди години са мислили, докато да си образуват своята мода, докато си образуват своите дрехи и намерили един практически начин, който птиците знаят. То е изкуство. Бояджийството в птиците тъй е майсторско, че човек тепърва има да го учи. Птиците го учиха от цветята. Те ходиха и се учиха в някоя школа. Тогава хората се спират и казват в какво вярват? Има хора, които вярват само за един ден. За днес. Има хора, които вярват само в този живот. Този живот, той е един ден, от като се родиш, докато умреш, то е един ден. Като умреш, смъртта, това е нощта на живота. Следователно, когато умреш, ще спиш, ще почиваш. Като се мине нощта, трябва да напуснеш леглото. Искаш не искаш, господарят на леглото ще дойде и ще каже. Вие може да идете в някой съвременен хотел, да спите три дена. И хотелджията ще дойде, ще хлопа, ще каже: „Господине, какво има, ние искаме да знаем какво става?“ Не може в един хотел да спиш повече от 24 часа. Ако прескочиш повече от 24 часа, ще има съмнение, че вършиш нещо, което не е в съгласие с общия ред на нещата.

Та казвам: Ние в природата по някой път вземаме и казваме: „Аз съм свободен да върша, каквото искам.“ Свободен си. Свободен си да се родиш, да остарееш и да умреш. Свободен си да осиромашаваш, да оглупяваш. Свободата на човека седи да изгубиш туй, което имаш да не го oцениш. Като изгубиш онова, което имаш, тогава ще го оцениш. Човек не може да оцени живота, докато го има. Той трябва да го изгуби, за да го оцени. И младият, докато е млад, не може да оцени какво нещо е младостта. И като я изгуби, казва: „Не трябвало да се живее така.“ И старият не оценява старостта, и той трябва да умре, за да оцени старостта какво е. Старият като остарее не знае какво да прави. Младият като е млад, не знае какво да прави. Всички млади хора живеят, а старите умират. В смъртта нищо не получаваш. Защото като излезе от смъртта, влезе в младостта, пак забравяш. Ако влезеш в младостта, забравяш старото и пак остаряваш. И тъй човек в туй колело се върти. Казвам: Всред всички ония придобивки, които може да се дадат на човека, той трябва скъпо да плати за тях. И вие, ако искате да направите каквато и да е реформа във вашия живот, в каквото и да е отношение, трябва скъпо да платите. Мислите ли, вземете Христос, който слезе на земята, с една мисия, донесе едно учение от небето, да покаже на хората как трябва да живеят. Тъй по братски да живеят. Донесе едно учение, как Бог е създал света и какви са отношенията. Хората ни най-

малко в възприеха това учение. И на него не дадоха никаква почест. Най-после – „Ние от такова учение, като твоето, не се нуждаем“ – му казаха. „Ние имаме наше учение.“ И най-после онзи народ, на който той принадлежеше, казва: „Ние не го искаме, той да си върви.“ Казвам: Защо така постъпиха? Чудна работа. Питам онази, младата мома, защо се жени? Вие задали ли сте си този въпрос, или младият момък защо се жени? Казвате: „Не може да се не жени.“ Питам: Дърветата женят ли се? Мъжките и женските дървета са по на 400 километра далече, пишат си писма. Те през целия си живот няма да си ходят на гости, само писма си пишат. Някои дървета с хиляди години не са се виждали и само въздишат едно за друго. Казвате: „Човек трябва да се ожени.“ Като се ожени какво ще направи? Казвате: „Трябва да се роди човек.“ Хубаво, ще се родиш, но след като се родиш има патила. Идеш ти да се биеш за своето отечество, но ще се върнеш без крака, без ръце. Ще се върнеш без ръце, очи, без уши. Много неща ще липсваш. Някои неща на парчета ще станат на бойното поле. Казвате: „Трябва да се жертва човек.“ Отлична идея е да се жертва човек. Казвам: Само че жертвата трябва да принесе полза. Ако едно жертвоприношение се дава, трябва да има своя резултат в света. Питам: Млекопитаещите, които се жертват, какво печелят? Защо жертва трябва? Ако млекопитаещите не се жертват, хората те може да живеят. Тревата, ако не се жертва, те пък не може да живеят. Растителното царство ще се жертва за млекопитаещите. Засягам нещата принципно. Нещата едни за други се жертват. Философската страна седи, че в жертвата стават подобрения на един живот. Жертвата може да бъде само в един разумен свят. То е туй, което наричаме обединение, съюзяване на народите, обществата. Съюз може да стане между разумни хора. Понеже, в един съюз, в един договор, само добрите и умните хора може да изпълнят своите задължения. Бракът не е нищо друго, освен две същества, двама души, един мъж и една жена да се съюзят, за да воюват в света. Следователно, правят договор и след като влязат в тоя договор, не издържат. Някой договор издържа една година, някой за три. Някой за 50–60, но повече от 120 години не издържа. След 120 години съюзният договор се анулира. Даже стара баба казва: „Нека да го вземат, да си върви, вече дотегна ми да му слугувам.“ Слушали ли сте старите баби как бъбрят, но и старите дядовци как бъбрят, слушали ли сте? Няма по-ужасно нещо да ти бъбри стара баба, няма по-ужасно нещо да ти бъбри стар дядо. Туй бъбрене съществува. Когато човек започне да бъбри, остарява. Недоволен е, целият свят му е крив наоколо. Старата баба казва:

„Едно време не беше така. В нашето време не беше така.“ В сегашният порядък, те са пощуряли. Тия хора не знаят какво правят. Неразбиране на въпроса е това. Има много други, някои имат съвсем друго значение. Хората им дават полезно значение. Та казвам: Колцина от вас, например, сегашните вярващи, ако ги поставят на изпит, на изпита на който се е поставил един евангелски проповедник? Той проповядвал, че когато умре някой, не трябва да се плаче. Понеже, той отива при Господа, трябва да бъдем радостни. Проповедта е била много хубава, но след това, като свършил проповедта, получава една телеграма, че неговата балдъза умряла. Жена му викнала ада плаче и той с жена си заплакал. Кой от вас, като дойде телеграмата, че син ти е умрял, ще се зарадва, че е заминал на оня свят при Господа? Веднага ще се обърне сърцето му. Или да кажем твоята възлюбена отишла при Господа. Отървал се човек. Отървал се от какво? Сега вие вземате в преносен смисъл, отървал се от жена си. Отървал се от своето задължение, от договора, понеже, такъв договор който той не може да изпълни. Най-първо той е обещал да я направи царкиня на света, да я направи щастлива, да ѝ даде всичките възможности, той вижда, че само нещастна е направил, не върви този договор. Щастието на човека седи в неговия ум, в неговото сърце. Всичките възлюбени на хората имат външни условия за щастие, имат и възможности за щастие. Но има три положения: Щастието на човека зависи от самия него, не напълно от него, но от него зависи. Ако ти знаеш как да дишаш правилно, ти ще бъдеш щастлив по отношение на дишането. Ако знаеш правилно да се храниш, ще бъдеш щастлив по отношение на храненето. Ако знаеш как да дишаш, ще бъдеш щастлив със своята мисъл. Ако знаеш как да се обхождаш с хората, ще бъдеш щастлив. В хората има една обхода: Някои хора, има неща ги оправят много лесно. Има нещо в света, което много мъчно може да се направи. Да пожертваш живота си, това не е лесна работа. Да пожертваш целия си живот, за едно възлюбено същество, което ще опропасти целият капитал и после то ще замине за света, а ти слуга ще останеш на земята и си заминеш с едно разочарование. Питам: Тази жертва какво приложение има? Казва, не трябва да се мисли много. Съгласен съм, за много не трябва да се мисли, съгласен съм да не мислим. Съгласен съм и да не се учим за злото, а не съм съгласен да не се учим за доброто. Там е разрешението. Съгласен съм да не се жертваме за злото, а за доброто. Но на особено мнение съм като дойде доброто. Благото на човека седи в жертвата, която той може да направи за доброто, но щастието на човека седи, когато

направи жертва за злото. Всичките хора, които страдат, от там произтича нещастието. Жертват живота си за това, което не донася никакво благо на света. Следователно, когато човек жертва себе си, ако жертва живота си за Божествения свят, защото аз говоря: „Ако говоря с човешки и ангелски езици.“ Това са два езика. Под думата Любов, апостол Павел разбира Божествения език. Ако говориш на човешки и ангелски езици, а не знаеш Божественият език, ти нищо не разбираш, защото тия два езика – човешкият и ангелският, са спомагателни за Божественото. Защото, за Божествения свят ти нищо не може да кажеш и да не го направиш. В Божествения Свят кажеш богат съм и богат ставаш. Като кажеш учен съм и учен ставаш. В Божественият свят като кажеш да бъде светлина и става светлина. В Божественият свят като кажеш да стане земята и става земята, в Божественият Свят като кажеш да стане слънцето и става слънцето. Като кажеш да стане цялата вселена и става. Каквото кажеш всичко става. Тъй както го кажеш – става. Обаче, в човешкия език и ангелския език не е така. Там има едно ограничение. Казва апостол Павел: „Ако говоря, ако разбирам човешкия език, по човешки език нещата стават“. Ние имаме един ключ и малкото дете като го завърти, цялата инсталация вечерно време свети. Даже едно дете като завърти ключа, ако разбира, светне. Но цялата инсталация е направена, трябва да знаеш ключа на тази инсталация къде е. Казвам: Сега вие търсите вашето щастие. Щастието е инсталирано вътре във вашия ум, щастието е инсталирано вътре във вашето сърце. Щастието е инсталирано вътре във вашата душа, щастието е инсталирано вътре във вашия дух. Ако разбирате законите на вашия дух, ако разбирате законите на вашата душа, ако разбирате законите на вашия ум, ако разбирате законите на вашето сърце, вие можете да бъдете щастливи сега, не че не сте щастливи, но вашето щастие е относително. Преходно е щастието, в което сте. Вашето щастие постоянно губи своята цена. Силният на деня има своята ценност, навсякъде го оценяват по силата, дето и да се яви, той е ценен, но когато силният изгуби своята сила, хората не го ценят. Те са го ценели за силата, която има, но силата на човека произтича от факта, от любовта, от Божественият Свят. Човек, който иска да бъде силен, непременно той трябва да бъде непрекъснато свързан с Божествения Свят. Най-голямата мъчнотия, която до сега съществува, е че постоянно се прекъсва връзката. Мнозина съм слушал да казват: „Аз вярвах едно време, но сега не вярвам.“ Това са заблуждения. Реалността не е нещо, което може да хванеш с ръка. Казвате:„Да го пипнем.“ Че то е само едно чувство, с което ти може да

проверяваш реалността. Искам, казва, да го пипна. То е едно единствено чувство, как ще го пипнеш. Второто чувство е да го вкусиш. Тази реалност ще опиташ с езика си. Тази реалност ще опиташ с носа си. Реалността ще опиташ и с ухото си. Реалността ще опиташ и с ушите си. Не се спирай там. Тази реалност не е там. Тя има повече от онова, което хората виждат. Ти вървиш напред, гледаш зад себе си, сега отзад не виждаш какво става, а може да видиш и отзад. А най-после и отгоре не виждаш. Ти трябва да си повдигнеш лицето и може тъй като седиш нагоре да виждаш. Но и това, което е отдолу не виждаш. Човек вижда само една четвърт. Туй, което е отпред вижда. А това, което е отзад, отгоре и отстрани, не вижда. Как трябва да се измени лицето, да се тури друга поза, за да може да вижда тия 4 точки. Да вижда напред, назад, отгоре и отдолу. Като психологически закон е това, което съществува в съзнанието на човека. Ако ти в твоето съзнание, без да го въртиш на ляво, на дясно и не може да виждаш, твоето съзнание е ограничено. Имаш съзнание, виждаш само в едната посока, туй съзнание гледа напред, после се разшири туй съзнание, имаш самосъзнание и подсъзнание. Ние разбираме, виждаш надолу какво става, а свръхсъзнанието вече вижда и нагоре, но то обхваща и подсъзнанието, съзнанието и подсъзнанието – значи ти виждаш навсякъде. Те са, разбира се, научни работи, вас не ви интересуват. Както в Америка един проповедник обичал много да се моли. Един американец завел сина си да слуша проповедника, който имал слабост да се моли дълго. Някой път молитвата продължавала час и половина, понеже в Евангелските църкви няма да седи на стола, но ще коленичи и тогава ще се моли. И по някой път вдига едното коляно после другото, започнал проповедника да се моли, започнал той от Битието. Как направил Бог, минал в Изход, Второзаконие, Левит и т.н. и така минавала цялата Библия и стигал до края. Детето пита баща си: „Татко скоро ли ще свърши?“ – „Не, синко, има още дълго, той сега още е в Изход. Ще мине през всичките пророци.“ Казвам: Вашето нещастие седи, че проповедникът се моли дълго. Пита: „Скоро ще се свършат ли тия неща, които имате?“ – „То е още в Изход. Едва преминава през Червеното море, през пустинята, после ще влязат в Ханаанската земя, ще дойдат пророците и най-после ще дойде Евангелието, до Откровението.“ Тогава кое е вашето Откровение в света? Аз да ви кажа: На младата мома Откровението е семейният живот, на ученика, който завършил гимназия, Откровението е диплома да му дадат. И като му дадат, в него пише, че е свършил гимназия. Студентът, като свърши университета.

Откровението на пенсионера е като го уволнят, откровение е за него, че той е прослужил известно число години. Откровението е на онзи, след като умре, той да види, има ли оня свят или не. Казвам: Като умреш, ще видиш. Смъртта е, която отваря очите на хората. Но смъртта на някои хора отваря очите, а на някои ги затваря. Има една поговорка за двама Битолски просяци, които ходили във Варненско, единият свирил с гъдулка, а другият бил сляп. Онзи свири, а пък на слепия давали. Но един българин видял, че този, който минавал за сляп, не е сляп, но имал турен восък на очите, искал той да провери научно. И като дошли в двора му, той извикал: „Вие нямате ли работа да работите?“ – „Ама този е сляп.“ – „Сляп, чакай да видим.“ Взел едно дърво и видял, че слепият изскочил по-напред. Тръгнали да бягат двамата просяци без да се водят. И двамата вървят с отворени очи. Влиза в един дюкян и казва: „Аз на един сляп човек, аз днес му отворих очите.“ Сега сравнението е следното: По някой път ние се хващаме със слепи идеи. Не че си сляп. С едно убеждение и не вървят работите. Ти свириш с цигулката и нищо няма да стане. Като дойде този българин с тоягата, виждаш, че този слепият, който нищо не може да направи, отварят се неговите очи.

Та казвам: При сегашните условия, трябва да има една здрава основа, която да се положи. Ако не се положи Божественото в основата на живота. Всяко нещо трябва са изхожда от Божествено гледище. Ако ти не си готов за Божественото да направиш жертва, в живота и в млади и в стари години, навсякъде в живота, учението за Божественото трябва да се тури в основата, тогава ще дойдем в един свят на любовта, дето абсолютно лъжа няма. В Божественият свят никаква лъжа няма. В човешкият свят съществува. Но в Божественият свят абсолютно никаква лъжа няма, ни бяла, ни черна, ни сянка от лъжа.

Та казвам в себе си: дотогава, докато казваме, че без лъжа не може, животът ще тече, както сега тече. В човешкият живот лъжата е неизбежна. Ако по човешки живееш и мислиш, ти ще видиш, ще ти се наложи лъжата. Някой ще те излъже. Четеш нещо по вестниците, не си го проверил, ходиш, разпространяваш го. Четеш някоя книга какво било с устройството на слънцето, не си го проверил, че е лъжа. Ти четеш някоя научна книга и разправяш каквото си чел, но то е лъжа. Туй, което ти сам не може да провериш, кажи: това не е мое. Не казвай светът не е такъв, така направен. Ние не знаем как е направен света. Че е направен света, един факт е, съществува сега, направен е. Например, създаденият свят съществува. И

ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Но как се съгражда щастието, кажете ми? Семейство без любов не може да се съгради. Значи без Божественият език не може да се съгради. Вие като се погледнете всяка сутрин в огледалото, трябва да четеш какви промени са станали в тебе. Ти най-първо гледай очите си. Виждай устата си. Казвате, нещо лошо има. Ушите могат да могат да чуят нещо лошо. Ръцете ти може да пипнат нещо лошо. Може да помислиш с ума си нещо лошо. Прегледай и сърцето си и остават само два елемента, на които можеш да разчиташ, то е човешката душа и човешкия дух, на тях може да разчиташ. На физическото поле аз разчитам само на стомаха си. Единственият, който говори истината на физическото поле, е стомахът. Аз се излъгвам, дам му храна, уж хубаво сготвена, езикът като прегледа храната подписва и казва: „Може да мине." Но като влезе в стомаха, стомахът казва: „Туй не е за общото благо." И я изхвърля навън. Стомахът никога не държи нищо за себе си. Той след като свърши работата, всичко изхвърля навън, после, ако не го слушаш, образува се туй коремоболие. Стомахът казва: „Господарю, както ти живееш сега, скоро ще фалираш, така не се яде. Такава храна не трябва да туряш." Някой казва: „Боли ме коремът." Вие викате някой лекар да тури инжекция, да престане болестта, но с инжекции тази работа не става. Няма да туряш мъчно смилаема храна в стомаха или храна, която стомахът не обича, абсолютно няма да туряш, ще туриш храна, която стомахът обича. Някои казват: „Бог ще разреши." Не, стомахът ще разреши. В човека има апетит. И са го свързали със стомашната система. Апетитът е лъжливо нещо. Казвате: „Апетит има." Вълкът, който изяде една овца, овцата, която изяде тревата, все апетит имат. Аз говоря за онова разумното. Когато се храниш с живия хляб.

Казва се, не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога и то е храна. Най-отличната храна за твоята стомашна система. Под думата „храна" аз разбирам умът започва да функционира, този процес ще започне да функционира, когато хората започнат да мислят. Човек само при една трезва мисъл може да се храни добре. Сегашните хора как се хранят? Всички бързат да се хранят. Казват: „Бързо да се наядем, че да идем да свършим работата." Ако най-важната работа не я свършиш както е определено от Божественият свят, другата работа не може да свърши. Как ще приемеш храна мъчносмилаема, ще ти причини болка. Не може да работиш, умът ти няма да бъде спокоен. Няма да имаш разположение. За да бъде разположен човек, стомахът ти трябва

да бъде добре разположен. И на стомахът отгоре има цял свят, цял мозък, който се занимава само с храносмилането. Един ден под стомах разбираме всичките лъжливи учения, теории за яденето. Правилно ще се разрешат и ще остане онова Божественото, живата вода, живият хляб, вътре, с които животът ще се подновява. Казвам: Сега аз ви говоря за онези процеси, чрез които човек може да се подмлади. По този начин, по който хората се хранят, подписвам ви с двете ръце, непременно ще остареете и ще умрете. Всичките хора, решено е да умрат. Лош е начинът. Това са два начина за хранене. Единият начин беше дървото на живота. То е разумното хранене. Другият начин на хранене е дървото на доброто и злото. „В който ден – казва – ядеш тази храна, ти ще умреш.“ Ти ядеш и си недоволен. Ти ядеш, и правиш различие, как се хранят богатите и бедните. Ти ядеш от дървото на познание доброто и злото, ти ще остарееш и ще умреш. Дотогава, докато те блазнят хубавите гозби в света, ти си в пътя на смъртта. Дотогава, докато те блазнят […] мода на хората, както са облечени хората, хубаво трябва да бъде облечен човекът. Той може да е облечен с копринена дреха, ама знаете ли колко милиона буби са станали жертва за тези дрехи? Те си направиха известни къщици и хората ги умориха, направиха си дрехи. Следователно, ако искаш една дреха, ти сам ще станеш буба, ще направиш една копринена рокля, ще я боядисаш, а ти ще се облечеш с копринената дреха на другите буби, но ти с тази дреха ще умреш. Ако вземеш месото на един вол, за да живееш, непременно ще умреш. Ако вземеш месото на една кокошка, няма ли да умреш? Ако вземеш яйцата няма ли да умреш, ако вземеш хляба няма ли да умреш? Ако не вземеш крушите няма ли да умреш? Каквото и да вземеш, все ще умреш. Сега, ново се иска за старото учение. [ ] начин да превърнеш [ ] 100 грама ориз, ще го подложи на един процес на пречистване. 24 часа ще се моли върху ориза, ще слезе една особена енергия и тогава ще го свари с особена вода и като хапне, той вече яде една храна, която носи живот. Ти сега мита, немита крушата я ядеш, ще умреш.

Сега аз говоря за онези от вас, които искате да бъдете кандидати за живота. Онези, които искате да умирате, вие си яжте, както знаете, и свинско може да ядете, позволено е. Онези, които искат да умират и свинско ви позволявам, и говеждо, и овчо, и кокошо, и пъдпъдъци, и биволско, каквото намерите. Онези от вас, които не искат да умират, казвам: Пазете се от тази храна. Някои са месоядци, а други вегетарианци. Вегетарианците и те умират. Каква идея има във вегетарианците? И

вегетарианците умират, нямат по-дълъг живот. Вие ще кажете, че няма условия за живот, то е първата лъжа. Няма възможности, това е втората лъжа. Ама не може. Това е третата лъжа. Избавете се от тези лъжи в света. За онези, които търсят пътя на Истината, всичко е възможно. Сега бих ви дал как да се храните. Ще бъде едно престъпление. Христос, когато беше при кладенеца, казва на онази жена: „Ако би знаяла кой е при тебе, ти би поискала и той би ти дал Жива вода“. Тя казва: „Дай ми от живата вода, да не идвам до тук. Този кладенец е дълбок.“ Той казва: „Иди и повикай мъжа си.“ Тя имала 5 мъжа и този който имала не ѝ е бил мъж. Една жена с 5 мъжа как не ѝ даде живота? Тя търси, тя има един мъж в себе си, в него не вярва, че търси отвън. Човек има вътрешна жена и търси външна жена. Чудни са хората. Когато търсят вън от себе си жените. Оставете се от тия заблуждения. Аз говоря за онези, които искат да влязат в пътя на Божественото учение. Старите науки ги търсят по 5, по 6 и по 10 мъже. Ако ти не вярваш в онова, което Бог е вложил в тебе, как ще повярваш в онова, което Бог не е вложил? Най-първо един мъж вижда – сега не е създаден за тебе. Жената мисли, че мъжът е създаден за нея. Вие се заблуждавате. Бог създаде човека за кого? За самия него или за кого го създаде? Създаде жената за кого? Понеже като прекара Бог всичките животни пред лицето на Адама и каза да им тури имена, Адам замълча, като видя, че всичките вървят по двойки. Животните умираха преди човека. Адам помисли и си казва: „Мене сам остави, аз да се мъча сам, без такова красиво същество.“ Тогава, за да го избави Бог от това мъчение, извади жената от него. Тя била вътре и той я извади. Две ребра извади, тя била поставена под сърцето, около слънчевия възел. И тогава Адам казва: „Тази е, която търся.“ За Адама се казва, че Бог направил от пръст и му вдъхнал жива душа. Жената направи, ни дихание, няма нищо. Казва се само, че я направи. И Адам казва: „Плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Сега всичките жени се възмущават от мъжете, знаете ли защо? Казва: „Защо ми дадоха две ребра? Живот, душа, не ми дадоха.“ Казва: „Когато Господ вас създаде, вдъхна ви дихание на вас мъжете, на нас не е дал.“ И сега всичките жени търсят Господа, или мъжа да им даде дихание. Че кой мъж досега е дал дихание на жена си? И като вземе един мъж, жената трябва да се моли 24 часа и като вдъхне Бог дихание в нея, да се ожени. Ако не вдъхне – да я остави, да не се жени, нищо повече. Казва: „Как да го разбираме?“ Като ви дам едно ядене, как го разбирате. Ще го опитате, ще ядете, ако е добро на стомаха – добре е. Ако ти е зле, още веднъж не го повтаряй.

Казвам: Във всичките, в нашите мисли, аз провождам […] Ти възприемаш една мисъл и 24 часа ще се молиш заради нея, докато тази мисъл оживее. Направиш една постъпка и 24 часа ще се молиш, докато оживее и придобие Божествен характер в себе си. Вие питате: „Ние от кои сме?“ Вие тук от кои сте, аз да ви кажа от кои сте. Един, който търсил щастието, гледа турчин, че чука кафе, такива едни големи камъни имаха при своите джамии. Един голям дървен чук, чука кафето и като вдига чука, казва „хъ“. Този го слушал. Казва: „Искаш ли да станем ортаци? Ти ще чукаш кафето, а аз ще казвам “хъ„. Ти да не казваш “хъ„. След като счукали кафето направил кафето кафеджията и онзи иска да вземе от парите. Турчинът казва: “Ти не счука кафето, аз го счуках.„ И той не искал да му даде половината от парите. Явяват се при турския кадия, да отсъди. Казват: “Станахме, господин съдия, ортаци.„ И кадията като разбрал работата, казал на турчина: “Ще направите една кутия и ти като вземеш парите, ще ги пуснеш в кутията, и те като падат парите казват „тин“. Парите ще бъдат за онзи, който счукал кафето, а това „тин“ ще бъде за онзи, който викал „хъ“.

Ако ме слушате, както аз ви говоря, парите ще бъдат за вас. Ако не ме слушате, „тин“ ще бъде за вас.

Тайна молитва.

Да направя едно пояснение, за да не остане една отрицателна мисъл. Туй, което измъчва човечеството и всички души, това е старият порядък, който съществувал преди при хората. При този, стария порядък смъртта е неизбежна. Като изучавате Евангелието, се казва: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Казвам: Важно е, когато хората от този, старият порядък трябва да излязат и да влязат в новия порядък, мъже и жени да се родят отново. Само тогава ще живеят по Бога.

Трийсет и четвърта неделна беседа, държана от Учителя на 25 юни 1939 год. 10 ч. пр. обяд

София – Изгрев

Вам завещавам царството

Отче наш.
Благост, благост.

Ще прочета няколко стиха от 22-ра глава от Евангелието на Лука, от 21-ви до 31-ви стих.

Духът Божи.

Има три неща в съвременния живот, които са най-мъчните. Най-мъчното е, Бог да бъде доволен от нас. Второто най-мъчното е, ближните да бъдат доволни от нас. И третото е, ние да бъдем доволни от нас. Много мъчни работи са! Изисква се едно дълбоко разбиране или правилно, истинско разбиране за самия живот и за формите, в които този живот се проявява. Всеки един мечтае, че за в бъдеще той ще бъде щастлив. Малкото дете мечтае, че то като стане като баща си, ще бъде щастливо. Вярно е, че може да бъде щастливо, но щастието се обуславя от ред качества, които са необходими и без тях щастието е немислимо. Младата мома и тя си фантазира, че като се ожени всичко ще потече по мед и масло, ще влезе в рая. Вярно е, че първите хора бяха в рая, но излязоха из рая. Ако първите хора, които Бог създаде излязоха из рая, колко повече от сегашните хора може да излязат из рая. Сегашните, ако не спазват законите, много по-лесно ще излязат из рая. Чудят се хората защо именно са тия нещастия, които постоянно налитат на тях. Сега няма да говорим за хората, които не знаят. Вас ви считам за доста просветени, вас ви считам доста умни. То е пак много казано, доста. Считам ви за доста добри и за доста богати, и както казват, че е мъчно да угодим на Бога, че е мъчно да угодим на ближните си и е мъчно да угодим на себе си. Мъчно е по единствената причина, че на Бога не можем да угодим без любов. Каквото и да направиш, Господ не се нуждае от твоята работа. Със знание не може да угодиш. Ако му пееш не можеш да угодиш. Каквото и да направиш, не можеш да угодиш. Той всичко знае по-добре, ако е за пеене, Той създаде пеенето. Какво ще пееш за това, което Той създаде. Единственото, с което може и да угодиш на Бога, то е да Го обичаш. Без любов не може да угодим на Бога.

Единственото нещо е да угодиш на ближните си е пак същото: Любов към ближните. Човек, който не е приложил Любовта към Бога и любовта към ближните, той е приложил любовта към себе си. И пак е недоволен. Защо? Защото тази любов, включва само него, изключва ближните и Бога. Казва: „Защо съм нещастен?“ Казвате: „Ние вече сме намерили този път“. Без любов не може. Казвате: „Аз хванах пътя на Любовта. Себе си обичам.“ Отличен е този път, но в този път сме включили само себе си, а сме изключили Бога и ближните Разрешението на този въпрос е, както сме хванали любовта към себе си,да включим още Любовта към Бога и любовта към ближния и любовта към себе си, и всичко ще тръгне напред. Лесно е да се каже да обичаш, но трябва да знае човек как да обича. Не е лесна работа как да обичаш. Вземете, запример, да се ръкуваш, не е така лесно да се ръкуваш. Може някой човек да стисне ръката на някоя млада мома, но може да стиснеш ръката ѝ повече отколкото трябва. В едно възвишено общество и там ще те считат за некултурен човек. Как ще се ръкуваш с един болен човек, на когото ръката е наранена? Ако се ръкуваш мъжки, ти съвсем ще загазиш. Или казвате, че трябва да знаем как да говорим. Всеки се упражнява да говори като някой оратор, както Демостен на времето е говорил. Опасна работа е ораторството. Всяка една дума, която излиза от човека е динамична сила и ако човек не знае как да съчетава своите си думи – в думите има известни елементи – може да се образуват такива сложни, взривни вещества, с които може да се направи цял един хаос в живота. Казвате, че думите са празни. Среща ви един човек, които ви казва: „Вие имате вложени едни милион в банка “Гирдап.„ Но банка “Гирдап„ изгоря, всичко отиде. Вие казвате: “Банка „Гирдап“ изгоря. Книжата, всичко изгоря, отидоха.„ И вие заедно с банка “Гирдап„ отидохте! Казвам: Какво има, че банка “Гирдап„ изгоряла? Ако нямате нищо вложено в банка Гирдап“ ще кажете, така става. Щом имате вложени 1 милион, вие кажете, защо пропадна банка „Гирдап“? Трябва да се запитаме: Трябва ли ние, които сме вложили живота си сега в света, да фалира нашата банка? Казвам: Всеки ще умре. Умирали ли сте вие да знаете какво нещо е умирането? Отде знаете, чу всеки ще умре? Не е варно това, че всеки ще умре. Умират непослушните, глупавите. Умните никога на умират. Умират грешните. Някой може да умре за грешните, но за праведните, човек никога не може да умре. Ако умират хората, умират заради нещо. Има за какво да умират.

Сега аз искам да ви наведа на една нова мисъл. Старата мисъл казва,

че ще умрем. Никой не е умирал. Казва Христос: „Душата ми е скръбна до смърт.“ Знаете ли какво нещо е смъртта? Когато умираш ти се струва, че цялата вселена се разрушава, че нищо не остава. Такъв мрак, такова страдание, което не си сънувал. И на сън не ти е идвало такова страдание и на ум не ти е идвало, такива страдания ще имате. Та по някой път хората пожелават смъртта. Има нещо по-страшно от смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо. Човек като започне да страда в този свят, че не му върви, казва: „Да умра, че да се освободя веднъж.“ Значи, страданията, които има, са по-страшни от самата смърт. Смъртта вече е един завършен процес, страданието е един незавършен процес.

Страшното в страданието е това, че не се свършва, край няма страданието. Смъртта считат, че като умре някой, свършва се, че смъртта е завършен процес. Казва: „Да умра, да се свърши всичко вече.“ Има една смърт, която човек сам трябва да си наложи. Той трябва да умре, за всичките свои съмнения, които има в душата си. Той трябва да умре за всички лошавини, които има в ума си. Той трябва да умре за всички глупости, които има в ума си. Той трябва да умре за всичкото злорадство, което съществува в неговото сърце. Той трябва да умре за всички свои лоши постъпки. Трябва да умрем за това, защото, ако не умрем, то е цял един ад, който измъчва душата и се препоръчва любов. Да обичаме. Но знаете ли какво е да обичаме? Да те обича, кой? Да те обича Бог, разбирам. Да те обичат ближните, разбирам. Да те обича онзи, когото ти обичаш, разбирам. Но да те обича онзи, когото ти не обичаш, знаете ли какво може да ти създаде той? Как вълка обича овцата? Като я хване, той като влезе в едно стадо, доста интелигентен е, дългата му муцуна показва, че е интелигентен, философски ум има и той е голям кавалер. Като влезе, вижда най-угоеното агне, и казва: „Искам да го взема в нашият университет, много добър ученик ще стане.“ Казва: „Имайте вяра в мене, ще го занеса на врата, толкоз ми е обичен.“ Мята го на врата, прескочи кошарата, носи го на врата. Агнето мисли, че в университета ще влезе. Сега няма да ви разправям другата история. Всички ние имаме такива надежди като агнето. На врата на вълка като седи, мисли, че ще влезе в университета, ще влезе, ще свърши, ще бъде щастливо. Щастие извън Бога не съществува. Щастие извън нашите ближни не съществува и щастие извън самите нас не съществува. Туй е отрицателно казано. Щастието съществува в любовта, която е в Бога, щастието съществува, която е в любовта към ближните. Щастието съществува в любовта, която е в нас. Коя е тази любов? Онова

Божествено Начало, което е вътре, което се крие в нашата душа и на което ние трябва да вярваме. Божественото е онова, което те учи да се откажеш от нещо. Представете си, че ние се намираме пред една дилема. Представете си, че ние се намираме в един замък, отвън има 50 градуса студ. Вътре има толкоз изобилно въглероден двуокис, че ти трябва да избираш двете злини. Отвън има непоносим студ, вътре имаш задушаване. Кое е по-лошо? Задушаването е по-лошо. От студа, все таки, може да се избавиш. От туй задушаване и да те е страх от студа, да отвориш прозореца, защото в студа отвън се съдържа нещо хубаво. Ще отвориш прозореца да стане една обмяна между въглената киселина, която е вътре в замъка и студа, онзи опасен въздух който е отвън.

Казвам: Често ние сега съвременните хора, сме дошли до едно положение: Ние се задушаваме в онази вътрешна въглена киселина, която ние сме образували и трябва да направим една обмяна, с външния въздух – с Любовта. За да любиме ближния, трябва да отвориш прозореца към външния свят, да стане обмяна между твоята въглена киселина и чистия въздух, студеният въздух отвън. Тогава, след като се съединиш със свой ближен, иде го опознаеш. Тогава, ближният ще ти отвори друг прозорец да стане обмяна между Бога и вас. Това е закона, който хората престъпват. Когато един млад момък се жени, той се задушава в своята въглена киселина. Онази, неговата възлюбена, тя замръзва в големия студ отвън. Та двамата сега, трябва да си подадат ръка. Единият страда от задуха, другият страда от студ. Онзи, който се задушава, има топлина, ще изгори от топлина. А онзи, който има много малко, той ще стане твърд, съединяват се сега. Като се съединят, онзи с голямата топлина и онзи с големия студ, ще се образува едно средно състояние, което наричат приятелство, сближаване, семеен живот, баща, майка, семейство и т.н. Но хората забравят и мислят, че като са намерили разрешението на този въпрос, забравят, че още един прозорец трябва да се отвори в света. Той е онзи прозорец, отдето идват всички Божествени благословения. Този прозорец го наричаме съединение с Божествения дух – на човешкия дух с Божествения дух. Това е нещо много реално. Казват: „Може ли да се приеме, попипне?“ Не, как казва Христос на кръста, като умираше: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“. Значи духът е нещо, което може да бъде хванато от Божиите ръце, както малкото детенце. Представя се, че този дух се предава в Божиите ръце. Каква идея ще си съставите? Някой път ние си създаваме някоя идея, много отвлечена. Казваме, че Господ нямал ни очи,

че нямал никаква форма. Ние искаме да дадем и трябва да разберем какво нещо са ръцете. Ръцете са правдата. Те са емблема на Божествената правда. Очите са емблема на Божествената Истина. Ушите са емблема на Божествената Мъдрост. Устата е емблема на Божествената Любов, носът е емблема на Божествената Интелигентност. Краката са емблема на Божествената Добродетел. Те са емблеми. Ние взимаме нещата в буквалния смисъл и казваме: „Бог ръце има ли?“ Има, разбира се. Правдата са Неговите ръце. Тия ръце когото пипнат, той възкръсва. Тия ръце са, които са се разпрострели навсякъде по света и носят благословение. Сега искам да ви наведа, понеже, като се проповядва, че ние вярваме в Бога, отлично е, че вярваме. Ти вярваш в едни човек, че е учен и добре правиш. Вярваш в един човек че е добър и добре правиш. Но може да вярваш в един човек, който не е учен? Или ти вярваш в един богат човек, понеже си заинтересован в неговото богатство, че като дружиш с него, ще се ползваш от богатството. Но, представете си, че дружиш с един човек, който никак не е богат. Той едва има храна за препитание за себе си. Като се разглежда въпроса, казвате по кой начин може да се обича човек? Или по кой начин може да ни обичат хората? Обичта винаги подразбира живота. Но животът едновременно иде със светлината. Дрехата на живота е светлината, в която животът е облечен. Живот, който няма светлина, той не е добре облечен. Първият човек, преди да съгреши, той имаше един живот, който беше облечен в светлина. След непослушанието, остана онази тъмна дреха, с която всички хора са облечени. Когато някой умре, вие изведнъж туряте черната дреха. Какво показва туй? Че е изчезнал Божественият живот! Какво искат да покажат хората, като турят черната дреха? Че те много съжаляват, че е умрял някой си. Аз се радвам, когато умират хората. Ако житното растение не падне и не умре, не може да принесе плод. Ако седи в хамбара, какво ще ни ползва? Ако умре житното зърно, ще се размножи. Ако житното зърно не падне и не умре, то няма да се размножи. Но ако падне и умре, ще даде плод. Думата умиране не е лоша. Ще влезе в един свят, дето може да се размножава, дето може да се оплодява. Доброто се размножава, злото не се размножава. Там, дето злото влезе в света, то издоява хората. Всички ги издои, раздробява хората, един с един не се познават. Доброто, дето влезе, то обединява хората и ги задоволява. Казвам: Говоря сега за една наука. Вие трябва да влезете, да се примирите със себе си. Хората в света не са примирени със себе си. Дотогава, докато ти си недоволен от света, не може да познаеш света. И дотогава, докато

търсиш своето удоволствие вън от себе си, ти си на крив път. Понеже, каквото може и да ти даде един човек, който диша, ако ти приемеш неговото дихание и то влезе в тебе, ще ли те ползва туй дихание? Ни най-малко няма да те ползва. Препълнено е с въглена киселина. Никой не трябва да приема диханието от другия, но трябва да приеме направо от природата. В света единствено Божествените мисли са чисти. Бог вдъхна на човека дихание и той стана жива душа. Той е Божественото дихание. Ние постоянно дишаме въздуха, в който е скрито Божественото дихание и чрез него ние живеем. Понякой път ни се проповядва идеята, казва се, трябва да вярваме в Бога. Малко другояче е турен този въпрос. Старият Завет казва така: „Бог казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ.“ Ние, за да опитаме Бога, трябва да се примирим със самите нас, да сме доволни от онова, което имаме. Ние мислим, че Бог не ни е дал достатъчно, туй което ни е дал, не е достатъчно. Гледам, че някои го делят. Казваме: „Него го е надарил.“ На някого е дал повече, някой е по-здрав, някой е по-богат. Ние сме недоволни. Казваме, че Бог е постъпил някак си несправедливо. Сега какви са аргументите ви, че Бог не е постъпил добре с вас? Христос дава три примера: Дето на едного дал пет таланта, на другиго два, а на едного един. Този, който взел петте таланта, спечелил още пет, онзи, който взел двата таланта, спечелил още два, онзи, който взел един талант, заровил го в земята. Всички ония хора, които заравят своя талант в земята, те не са почувствали какво нещо е любовта. Има смисъл този, който заровил този талант в земята, много добре е мислил. Да кажем, вие заравяте 100-тина лири в земята, с идеята, че ще изникнат. Онзи, който взел петте таланта, турил ги в търговия. Този казва: „Така по лесен начин, ще го заровя в земята, ще дойде плод и аз ще го ожъна.“ Аз му давам това тълкуване. Ние понякой път търсим лесния път. Но, парите заровени в земята, никакъв плод не дават. Защото те са от една завършена еволюция. Златото е един завършен процес. Ти ще му дадеш тази цена, която има. То не може да се развива повече. Един узрял плод ти не може да го държиш на дървото. Ако държиш този плод ще се сплуе, ще се развали. Трябва да туриш плода на работа. Мнозина в съвременния век страдаме, не прилагаме. Дойде една хубава идея, една хубава мисъл, ние не я прилагаме. Мнозина от вас мислят и казват: „Да съм учен проповедник, да проповядвам на хората.“ Хубаво, мислите ли, че ще обърнете хората? Един англичанин, привеждал съм този пример, правил опит да види доколко силно е развита вярата. Един английски лорд, който имал 500–600 длъжници, един ден дал

обявление, че на еди коя си дата, който иде точно в този час, той ще му прости дълговете. Всичките чели обявлението. В уречения ден се събрали около неговото жилище, разисквали какви са намеренията му, да не би да е някаква клопка. Седят всичките 500 души и все разискват. Обаче, идва един, най-бедният, със скъсани дрехи и казва: „Тука ли е къщата?“ Чука, отварят вътре и влиза, показва се пред този богатият, другите чакат какво ще стане с него вътре. Англичанинът изважда часовника, гледа, изтича времето. И от 500 души само един се намира, който да повярва, че той ще му прости. Като излиза беднякът, другите виждат, че му простил и казват: „Изгубихме билета, отиде лотарийният билет.“

На всеки един от вас Бог ви е дал едно богатство. Всеки един от вас има един отличен ум, едно отлично сърце, едно отлично тяло. Ако знаехте как, вие с всичките тия дарби, които имате, на камък да седнете, от камъка злато ще потече. Мед и мляко ще потече от вас. Казвате: „Как ще потече като не работи човек?“ Че аз съм виждал като дойде Малкото детенце, казва: „Мамо, дай ми хлебец.“ И само като каже няколко думи, виждал съм българска селянка, отреже една филия от големия самун, намаже прясно масло и хайде детето играе вънка. Работи ли това дете? То само казва: гладен съм, и филията е намазана с прясно масло. Вземе хляб и излезе пак навън. После дойде каже, гладен съм и пак му намажат друга филия. Детето знае тази философия. Казва, мамо, гладен съм. И веднага филията дойде. Обаче, когато детето стане възрастно, към 6–10 години, като дойде, изменя езика си. Казва: „Има ли нещо наготвено?“ Вие живеете в един свят, който не сте изучили, дето всичко е предвидено. Няма нещо, което да не е предвидено. Всичко има преизобилно, няма излишно. Ако имате към Бога тази любов, само кажете: мамо, и веднага става. Вие чакате да станете праведни, вие чакате да станете умни, да се обличате хубаво и да идете да се представите. Тогава ще направите онази погрешка, която направило едно английско момче. Един знаменит английски художник ходил из града Лондон и разглеждал, търсил един модел. Един ден намира едно окъсано дете, харесал го да го рисува, казва му: „Ще дойдеш при мене.“ Дава адреса си и му казва: „Ела след няколко дена. Ела ми на гости такъв, какъвто си.“ Като оставил това дете, то започнало да мисли и да търси да му дадат хубави дрехи, да се облече. Облякло се хубаво, хвърлило своите скъсани дрехи, отишло в ателието на художника. Той му казва: „Такива деца имам доста, иди си. Мене ми трябваше такъв, какъвто си. Не е външността.“

Разправяше ми една ученичка, то се случило тук, в тукашните

гимназии, идва министърът да посети гимназията, осмокласна ученичка, директорът, няколко инспектори, министърът. Директорът застанал зад тях и с пръст им се заканва. А пред министъра се усмихва. Като се обърне към ученичките, пак се заканва, а щом се обърне с лице към министъра веднага се усмихне, а към ученичките е със строго лице. В Църквата към Господа много сме любезни, мекички, но като излезем вън, заканваме се с пръст. Каквото е отношението към министъра, туй да бъде отношението към всеки благороден човек. По възможност да е така. Много мъчно е човек да се отнася добре, трябва да има благородство в характера си. Бог е, който желае да имаме тия отношения и да не правиш разлика по външността на хората, да считаш, че всеки един човек като другите. Аз говоря сега за добрите хора. Ако дойде в дома ти един добър човек, който е странствал, който се е молил, интелигентен, той мисли, всичко добре, проявява се добре. Вие гледате подозрително. Да ви приведа един пример, който зная аз. Може би преди повече от 30 години, бях на гости при един български свещеник, един от най-добрите православни свещеници, които съм виждал. Идва при него един калугер, иска на свещеника една сума, доста крупничка. Той му казва: „Нямам, да имам ще ти дам, но нямам." Калугерът си тръгва и си заминава. Аз рекох: „Ти на този калугер не даде, но знаеш ли, че Христос беше. Това беше Христос, който дойде да те изпита." Той казва: „Ако е Христос, аз ще ида да го стигна, аз имам пари." Казвам: „Втори път като дойде този калугер, помогни му." Той казва: „Право ли казваш?" Има нещо, което Бог изисква от нас. Има нещо в нас, от което сме недоволни. Има нещо в нас, което ни говори, че не постъпваме както трябва. Често, когато направим най-малката погрешка, която никой не вижда, нещо ти казва, не е хубаво това, което правиш. Мекичко ти говори. Не го прави, понеже ти ще страдаш. Ние мислим, че като направим погрешка другите ще страдат. За всяка погрешка ние плащаме и ще плащаме десеторно. Казвам: „Желайте доброто." Не прави тази погрешка, понеже ти ще страдаш и няма да знаеш причината. За всяко добро, колкото и да е малко, доброто двойно ще се даде. Направи добро, не си щади труда. Кой ще знае? Единственият, който гледа в живота, Той е Бог. За всяко микроскопическо добро, което ти направиш, Той ще те възнагради преизобилно. Бог обича да възнаграждава онези, които правят добро. Бог обича да възнаграждава онези, които употребяват любовта, които употребяват всичките добродетели, Бог ги благославя. Ако човек реши да служи в душата си, той трябва да приложи, да опита какво нещо е

Божието благословение. По някой път ние мислим дали вижда някой доброто, което ние правим? Вие сте дошли на земята да държите матура. Не че сте лоши хора, много добри хора сте, но тук ви късат. Един ученик сте, може да сте един отличен ученик, да има и добродетели, да е здрав, да е умен, но да не учи. Скъсат го. Ученикът загубва уважението на своите другари, започват да го гледат с особено око. Та казвам: Вие сте пратени на земята да учите. Ако не учите, ще загубите кредита и нищо не може да ви спаси. Спасението в света зависи от онази наука, която вие туряте да извърши Волята Божия. Ти ще направиш добро, да се учиш как да го правиш. Ти ще бъдеш справедлив, да се учиш какво нещо е справедливостта. Ти ще бъдеш милосърден, ще се учиш какво нещо е милосърдието. Тъй, както искаш другите хора да се отнасят към тебе, по същия начин ти от душата си ще приложиш. Христос много добре е определил. Казва: „Няма нито един от вас, който да е дал една част от себе си на някого и да не приеме своята заплата.“ Та, всяка добродетел,всяка една добра мисъл, веднъж проявена, веднъж турена в действие, тази мисъл трябва да бъде облечена в дрехата на светлината. Трябва да бъде облечена в дрехата на топлината. Аз разбирам: Всяко дело извършено, трябва да има светлина в себе си. Всяко дело извършено трябва да има топлина. Под думата „топлина“ аз разбирам онези, хубавите, топлите чувства, които трябва да вложим в една постъпка, понеже всичките наши постъпки, когато живеем ние, нашият живот, излизат нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки.

В небето те се окичват, раждат, тъй както тук ябълките, крушите. Всеки един от вас, в Божественият свят мяза на едно дърво и като живее добре, той се окичва с плодове и по това познават, че живее добър живот. Щом не ражда нищо, щом изсъхнат листата, показва, че той на земята не живее добре. Всеки един от вас е представен като дърво. Ако вашето дърво е зелено, постоянно трябва цъфти, постоянно трябва да връзва, както лимоните. Казвате: „Какво ме интересува?“ Ако ти не живееш добре, ще изсъхнеш горе, в Божественият свят. Щом изсъхнеш в Божествения свят, ти не може да бъдеш щастлив. Щастието на човека зависи от това. Щастлив може да бъдеш, като те посадят в Божествения свят. Христос казва: „Не може да влезете в Царството Божие, ако не станете като малките деца, ако не приложите вашата вяра.“ То е онази детинска, онази разумна, детинска вяра. Не онзи критичен ум. С критика нищо не се постига. Аз постигам светлината, не със своя критичен ум, но очите ми възприемат

светлината без да я зная. Хиляди години, преди очите да знаят какво нещо е светлината, те са я възприемали и са се ползвали от нея. Хиляди години преди да знаем какво нещо е любовта, ние сме я възприемали и сме се ползвали. Настава ден, в който трябва да разберем съдържанието на любовта. Сега някой път вие казвате че не може да обичате никого. Вярно е, но ако Бог е вътре в този човек, ако Бог иска този човек да го подигне, ти не трябва ли да го обичаш? Следователно, когато ние говорим за любовта, подразбираме към всички ония хора, които Бог е определил, да се спасят, да наследят Неговото Царство, тях ние трябва да обичаме, нищо повече. Нищо не те извинява. Всички ония хора, ония души, които Бог е определил, в които е вложил своята любов, изпратил Духът си върху тях, ние сме длъжни, задължени сме да ги обичаме. Ако ние сме от тях и нас трябва да ни обичат. Законът е еднакъв, еднакво действа. Тъй, щото да бъде идеята ясна: Ти не можеш да обичаш един човек, когото Бог не обича. Ние говорим за човек, когото Бог обича. Ако ти обичаш онези, които Бог обича, ти си на правия път. Бъдещето е твое и щастието е твое. Казва Христос в прочетената глава: „Затова аз ви завещавам Царството, както Отец ми завеща на мене.“ Само чрез закона на любовта ние може да придобием щастието в света. Само чрез любовта ние може да придобием здравето, интелигентността, богатството, каквото и да е, всичките блага в света. Който и да ви говори, знайте, онези, които сте определени да влезете в Царството Божие, чрез любовта, приложете. Вие не се колебайте. По някой път се колебаете, казвате,какво може аз да направя? Какво може да направите, какво може да направи онази малката искрица, която е турена в едно взривно вещество, тя е микроскопична, но целият барут се подава на искрата.

Вие сте малки искри. Ако приложите, ще дадете цял един подтик на едно движение. Че вие като не вярвате, спъвате себе си. Тогава ще бъдете един прост, беден човек, ще критикувате, че този не е добър, че този човек е зелен още, че той няма любов, че той верую няма. Той е страничен живот. Аз бих желал да не мязате на сухи чешми. Аз бих желал да не мязате на малки локви, но да мязате на планински езера, в които се втича и изтича прясна вода. Да мязате всички на извори, в които да тече вода. Ценността на един човек е любовта, която изтича. Божията Любов трябва да тече през вас като извор. Христос казва: „Аз ще бъда извор вътре във вас.“ Казвам: Станете носители на новото учение, носете Божията Любов. Не, че не е било досега. Ще приведа онзи пример за един турчин, на който не му

вървяло и той се молил да му покаже Господ защо не му върви. Една вечер иде един ангел, завежда го в невидимия свят, показва му извори, чешми, направени все от мрамор. Всички текат много изобилно и ангелът разправя, тази чешма на еди кого си, онази на еди кого си. Дохожда до една чешма, която едва цицирика, едва тече, казва: „Тази чешма на кого е?“ – „Тази е твоята чешма.“ – „Защо е такава?“Казва: „Сърцето ти е много затворено. Не прилагаш, направи го малко широко.“ Той взел пръчка и започнал да тика в чешмата, за да я отпуши, но като тикал, счупил пръчката и запушил съвсем чешмата. Не се старайте с клечка да отворите вашето сърце! Мъчна работа е да се отвори човешкото сърце. Закон има на жертвата. Докато човек не жертва стария живот, докато човек не жертва своите стари възгледи, навици, привички и да се облече в новата форма на светлината, на топлината, мъчно е човек да слугува на Бога. Мъчно може човек да угоди на Бога без любов. Мъчно е човек да угоди на своите ближни, мъчно е човек да угоди и на себе си, ако не включва себе си в тази любов. Към Бога, към ближните си и към себе си заедно със своята любов.

„Благословен Бог наш!“
Отче наш.

Само две мисли: Всеки може да обича. Малката любов, Божествената любов, която тече в нашето сърце, във всеки може да тече.

Трийсет и шеста неделна беседа, държана от Учителя на 2 юли 1939 год., 10 ч.пр. обяд.
София – Изгрев

Изкуствените противоречия

Отче наш.
Махар Бену Аба.

Ще прочета 82-ри Псалом.

Духът Божи.

Днес ще говоря върху изкуствените противоречия, които съществуват в живота. Изкуствени противоречия са тези, които ние сами си създаваме – съзнателно или несъзнателно. И след като си ги създадем ние искаме да намерим някакви теории, да видим на какво се дължат тези противоречия. Вземете положението на едно младо момче, което още в прогимназията започне да мисли за младите моми. Понеже в тази ранна възраст започва да мисли за младите моми, уроците му стават все ненаучени. Днес урокът му не е приготвен, утре не е приготвен. На какво се дължи това? Това се дължи на младата мома, която седи в ума му постоянно, вследствие на което хвърля сянка и той не може да учи. Другаде срещате един млад търговец, който има много стока, но като срещне някоя млада мома, почва да я преследва. Той тича след младата мома, но ден след ден губи клиентите си, докато един ден се види фалирал и се чуди коя е причината за това нещо. Много просто – причината е младата мома, която е влязла в ума му. Някой хирург прави операции, но една млада асистентка седи при него и го гледа в очите. И той я гледа в очите и без да забележи направи някаква погрешка и поведи човека. Докато хирургът прави операцията, младата мома не трябва да седи насреща му и да го поглежда. Един американски проповедник разправял една своя опитност. Той обичал да наблюдава хората, да види какви хора влизат в събранието. Един ден както проповядвал, погледнал към вратата, да види кой влиза и забелязал една млада мома, с хубави черни очи. Като погледнал към нея, погледите им се срещнали и той веднага забравил какво трябва да говори, беседата изчезнала от ума му. Като се видял в това положение, той решил да каже пред слушателите си, че му е лошо, та не може да свърши проповедта си. В това време, именно, в събранието влязла една стара баба, която погледнала

към проповедника. Той също я погледнал и веднага проповедта му се възстановила в главата. Така той могъл да свърши своята проповед, но благодарение на погледа на старата баба, а не на младата мома с черните очи.

Та казвам: Ние, съвременните хора, изкуствено си създаваме противоречия и мъчнотии. Например, мнозина искат да станат учени, силни хора, богати, да имат хубави апартаменти, да заемат високи положения, да станат министър председатели. Хубави са тези идеи, но те са човешки. Министри има и между животните. Най-силните животни са министри, а останалите са на опашката. И между птиците най-силни са ония, които ръководят, които заемат първите места, а останалите са на опашката. Понякога изкуствените мъчнотии и противоречия се унаследяват. Например, ако бащата е страхлив, и синът, който се ражда от него, е страхлив. Ако майката е сребролюбка и обича парите повече, отколкото трябва, и дъщерята се проявява сребролюбка. Това е известен недъг. Човек мисли, че като бъде богат, работите му ще вървят по мед и масло. Това е така до известна степен. В сегашният живот е опасно да бъдеш богат. За твоето богатство може да те пребият някъде. Едно време богатите носеха богатството си със себе си, но заради това богатство разбойници ги пресрещаха в горите и ги избиваха и обираха. Обраните хора след това дълго време мислеха какво да направят, да запазят парите си и да не плащат с живота си, докато най-после измислиха днешните банки. Днес ти влагаш своите капитали в банките и пътуваш безплатно.

Друго изкуствено противоречие на което хората се натъкват, е чувството на обида, което хората претърпяват. Защо се обидил? Защото му казали една обидна дума. Ако някой ви каже една обидна дума на английски, от който език нищо не разбирате, вие няма да се обидите. Но ако на български ви кажат една обидна дума, вие непременно ще се обидите. Значи, от това, което човек разбира, всякога може да се обиди. Но от това,от което нищо не разбира, не може да се обиди.

Някога, в древността, един цар имал две дъщери. Едната била много грозна, но с добро и благородно сърце, а другата била красива, но много устата. Като знаели тези им черти, никой не дохождал да ги иска за свои жени. Царят, обаче, се безпокоял, искал да ги ожени, и се чудел какво да направи. Един ден той извикал в дома си един от най-добрите си мъдреци и го запитал какъв съвет ще му даде, за да ожени дъщерите си. Мъдрецът му казал: „Ти ще отвориш една странноприемница и ще видиш кои ще бъдат

първите посетители. Те ще бъдат твоите зетьове. Единият ще бъде сляп, него ще вземеш за зет. Него ще ожениш за грозната, но благородна дъщеря. Вторият ти зет ще бъде глух, него ще ожениш за красивата, но устата дъщеря. Така само, те ще бъдат щастливи.“ Нямало какво, царят се съгласил на тази съдба. Както казал мъдрецът, така станало. Царят оженил дъщерите си – едната за слепия, другата за глухия. Глухият, като гледал красотата жена си и виждал как маха с ръце, как си отваря и отваря устата, той се казвал: „Защо не чувам, че да мога да чуя сладките думи, които се изливат от устата на моята толкова красива жена?“ Той не подозирал, че тоя ръкомахания, това викане било от проклетия, а не са били сладки думи. Слепият пък, като чувал сладките и добри думи от устата на жена си, казвал в себе си: „Защо не виждам, да видя красотата на своята жена, която говори толкова сладко и мило? Кой знае колко е красива?!“ Така двете царски дъщери били щастливи. Един ден на зетьовете се доискало да се освободят от недъзите си, да се порадват на добрите си жени. За тази цел те се обърнали към царя, своя дядо, с молба да намери някой виден лекар в царството си, да ги излекува от недъзите им. Слепият искал да прогледа, а глухият да прочуе. Царят пак се обърнал за съвет към първия мъдрец. Той се обърнал към слепия с думите: „Ако ти прогледнеш, ще бъдеш най-нещастният човек. Със слепотата си ти си по-щастлив, отколкото ако прогледнеш.“ После се обърнал към глухия и му казал: „Ако прочуеш, ти ще бъдеш най-нещастният човек в света. С глухотата си, обаче, ти си щастлив човек.“

Казвам: Често недъзите в света се дават с цел да се премахне някой морален недъг, който е по-лош от физическия. Например, много от съвременните хора искат да станат ясновидци. Какво ще придобият ос ясновидството? Ако те виждат всичко, ще видят цялата земя потънала в нещастие. Много малко добро ще видят. Ако станат ясновидци, те ще видят, че умовете на мъжете, на жените, на децата, на професорите, на свещениците, на всички хора по земята не са така чисти, както се представят. Вие ще се отвратите от живота и ще искате преждевременно да напуснете земята. Тъй щото, понякога не съжалявайте, че сте слепи, че не виждате красотата на света и не съжалявайте, че сте глухи, не чувате сладките думи на хората. Няма какво особено да чуете. Ясновидецът трябва да знае, че първо ще чуе лошите работи, престъпленията, които се вършат в света, а след това ще види и добрите работи. За да бъде ясновидец, човек трябва да бъде много силен и да знае, че всичко, каквото

става в света, става за добро. Ако човек мисли, че нещата стават произволно в света, тогава по-добре нека бъде сляп да не вижда и глух да не чува това, което става в света. Тъй щото, вие не трябва да влизате изкуствено и преждевременно в известен порядък на нещата, който може да им допринесе нещастие. Ако пренесете някой човек от тропическия в полярния пояс, вие ще му причините голямо нещастие. Ако пренесете някого от полярния полюс в тропическия, и на него ще създадете голямо нещастие. Защо? Те не са аклиматизирани. Или, ако пренесете един човек от полярния полюс на някои високи планински области, на пет-шест хиляди метра височина, той ще се задуши, няма да може да мисли. Въздухът на високите места е много рядък, вследствие на което налягането е много малко и кръв започва да излиза от тялото на човека. Мнозина искат да знаят, как ще завършат живота си, затова отиват при различни гадатели да им гадаят. Те мислят, че ще им кажат, че ще бъдат щастливи. Аз ви съветвам да не ходите при никакви гадатели. Аз да ви кажа кога можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете щастливи, търсете добрите хора в света и вижте какво правят те. Ако искате да бъдете учени, търсете учените хора в света и вижте какво правят те. Ако искате да бъдете щастливи хора, търсете работливите хора, които разумно работят, а не онези, които се мъчат и вижте как работят те. Ако искате да бъдете здрави хора, търсете здравите, да видите как са придобили своето здраве и вижте какво правят те в живота си. Учете се от тия хора. Като четете разумните книги или свещените книги, ще видите, че понякога външният свят управлява хората. Например, Апостол Павел първоначално проповядваше с голямо вдъхновение, но отпосле, когато го биха три пъти и му удариха 39 тояги, в последното си Послание той казва: „Братя, с големи мъчнотии ще влезем в Царството Божие.“ Не, в Царството Божие с мъчнотии не се влиза. Човек трябва да излезе от мъчнотиите, които той сам си е създал. Ако ти си създал дълговете си изкуствено, разбира се, докато излезеш от тия дългове, мъчно ще влезеш в Царството Божие. Например, ти искаш да станеш проповедник, да проповядваш за Господа, но тъкмо си се приготвил да изнесеш проповедта си, изведнъж дойдат всички ония кредитори, на които дължиш с хиляди, и веднага сърцето ти се свие пред мисълта за тия полици, и беседата ти отиде. За да проповядва, човек трябва да се освободи от всички свои дългове. Някой има сума дългове, а при това иска да проповядва за Христа. Аз считам всички тия дългове като полици, които трябва да се изплатят. Някой има известна слабост. Какво представлява

слабостта? Това е полица. Като имаш някаква слабост, това е дяволът, който дохожда и казва: „Ти трябва да си платиш."

Днес всички хора се стремят да се оправдава с дявола. Че дяволът си има своите погрешки, това е вярно, но и хората си имат своите погрешки, че хората го слушат. Дяволът е учител на онези, които го слушат. Той дава обещания, колкото искате, но нито едно от своите обещания не изпълнява. Дяволът мяза на онази циганка, на която детето се разболяло и казвало на майка си: „Мамо, купи ми едно гевреце." – „Ще ти купя, мама, ще ти купя." – „Мамо, купи ми малко млечеце." – „Ще ти купя, мамо." – „Мамо, купи ми малко смокинки." – „Ще ти купя, мама." Каквото детето искало, майката все обещавала да му купи, докато най-после детето умряло. Като умирало, циганката си казала: „Е, поне си хапна от всичко." Това е заблуждение. Някой купи един лотариен билет за 25 лева и в ума си поддържа идеята за милиона и си мечтае какво ще си купи с милиона. Той си мисли да си купи един хубав апартамент, един автомобил и т.н. Като се тегли лотарията, оказва се, че нищо не печели и тогава започва да роптае против съдбата си: „Каква беше тази съдба, че нищо не спечелих? Как печелят хората, а аз нищо не печеля?" Хората сами си създават изкуствени мъчнотии и се чудят, защо съдбата ги преследва. Че като искат да вземат участие в лотарията, те трябва да знаят кои билети печелят и кои не печелят. Искате ли да играете в лотарията, направете следния опит да видите как работи законът. Ако, като вземете билет, само умът ви подсказва да вземете билет, няма да спечелите. Ако само сърцето ви подсказва да вземете, а умът не взема никакво участие, пак няма да спечелите. Има вероятност да спечелите, само когато едновременно и умът, и сърцето, и волята са в пълно съгласие. Не са ли съгласни и трите, никаква печалба няма да имате. При пълно съгласие на ума, на сърцето и на волята, имате възможност да спечелите най-малко толкова, колкото да си платите билета, а понякога можете да спечелите 5, 10, 20, 60, 100, 200, 500 хиляди лева, а даже и милиона. Ще знаете, че всички неща, които стават в живота, почиват на един дълбок, вътрешен закон. Някой е даровит човек, има добър глас, той не подозира, че неговият лотариен билет седи в гласа му. Такива хора са музиканти, могат да пеят и да свирят. Други пък носят своята печалба под очите, дето е центърът на красноречието. Те са добри оратори, могат да говорят на хората добре. Като знаете как да говорите на хората, те ще бъдат готови да ви платят услуга. Ако сте един учител и преподавате добре на децата, най-малко децата ще бъдат готови

да ви възнаградят.

Един цар имал една много непослушна и опърничав а дъщеря. Той се чудел как да я възпитава. По това време в царството му живеел един много добър човек, който правел големи добрини, но за всичките му добрини били отплащани със зло. Той се чудил, защо хората отговарят на доброто със зло. Като не могъл да си обясни това, той решил да не прави повече добрини и да тури край на живота си. За тази цел той отишъл край морето и започнал да мисли върху живота си и след това искал да се удави. В това време той вижда, че във водата се дави човек. Това била царската дъщеря, която дошла с гувернантката си да се разходи край брега на морето, но като опърничав а, щом не задоволили едно от желанията ѝ, тя решила да се хвърли във водата и да се удави. Гувернантката била ужасена от това, което станало, и се чудела, как да помогне на царската дъщеря. Като видял това, младият и добър човек си казал: „Хайде, преди да се удавя, да направя още едно добро.“ Той се хвърлил във водата и спасил давещата се девойка. Веднага след това стражари се приближили при него и го запитали за името. „Ето, и тук същата участ.“ Но случаят бил съвсем друг. Понеже той спасил царската дъщеря, царят веднага го извикал в двореца си и от този момент работите му тръгнали напред.

Казвам: Докато всеки човек не спаси в себе си царската дъщеря, която му създава ред изкуствени мъчнотии, той никога няма да оправи работите си. Някой човек има някакъв лош навик, който го спъва в живота му. Този навик може да бъде в неговото сърце, в неговия ум или в неговата воля. Той не знае как и кога да употребява волята си. Той не знае как и кога да употребява ума си, или най-после, той не знае как и кога да употребява сърцето си. Казвам: Целият ни живот трябва да бъде занят със самовъзпитанието ни. Например, често човек изпитва голяма радост в себе си. Защо е тази радост, той не съзнава, но причината на това се дължи на факта, че той е изправил една погрешка в себе си. Дали съзнателно или несъзнателно я изправил, не е важно. В това време той изпитва една радост, както и цялото небе се радва с него заедно. Друг път той изпитва някаква скръб в себе си, без да знае защо. Казвам: Не притуряйте към себе си повече – и без това имате много. Не си причинявайте излишни страдания. Като дойде скръбта при вас, вие трябва да бъдете внимателни да знаете, че сте направили някаква погрешка. Гледайте да изправяте погрешките си навреме. Някой става от сън и казва: „От мене човек няма да стане. Каквато люлка ме е залюляла, такава ще ме отлюлее.“ Това е

погрешно мислене. Или някой започва да учи и казва: „Или ще свърша училище, или няма да свърша.“ Така не се говори. Да се мисли така, това говори за лошите навици, които хората са създали от ред поколения. Нещастията на хората са създадени от ред поколения. Казва Писанието: „Аз рекох – богове сте вие.“ Всички вие сте синове на Бога Вишнаго. А тези, които имат лоши навици, ще умрат. Да бъдеш Син на Бога, това значи да имаш онова доброто и силното, вложено в себе си. Значи, човекът трябва да развива в себе си Божествена воля, Божествен ум и Божествено сърце. Това показва, че има една Божествена и една човешка воля, има едно Божествено и едно човешко сърце, има един Божествен и един човешки ум. Та когато казваме: „Да бъде волята божия“, ние искаме да стане Божията воля, а не човешката. Човешката воля трябва да бъде като слуга на [Божествената.] [Човешкото] сърце трябва да бъде като слуга на [Божественото]. Човешкият ум трябва да бъде като слуга на Божествения. И тогава, ако питат каква ще бъде бъдещата религия, казвам: Бъдещата религия ще се състои от това, че хората доброволно, а не насила ще упражняват волята Божия. И тогава ще дойде Царството Божие на земята. В който ден се зароди това желание в човека, Христос ще бъде близо до него. Тогава той ще каже, че слънцето е изгряло в него. Вслушайте се във вътрешния глас, който ви говори. Не го ли слушате, много пъти ще останете изненадани. Някой се облече с новите си дрехи, излиза на разходка. Този глас му казва, че ще вали, предупреждава го. Той не иска да слуша, но завалява силен дъжд и го оквасва добре. Той започва да съжалява. Не, той трябва да се радва, защото дъждът, паднал на главата му е едно благословение. Ако пък на него е направил една малка вреда, на хиляди и милиони същества е донесъл голямо благо. Радвай се, че дъждът е оквасил главата ти. Радвай се, че на главата ти е дошла голяма беля. В този ден, когато ти страдаш, някой друг се радва. Същото се отнася и до тебе. Ако други същества не страдаха, не бяха нещастни, ти никога нямаше да бъдеш щастлив. Разправят сега за един войник от Севлиево, че спасил 40 души, които се давели. Като влязъл във водата, този хванал, онзи хванал, спасил ги. Знае да плува човекът. Водата била до колене, бушувала се, а той ходи под водата и спасява давещите се. Питам: Тези хора, които той е спасил, няма ли да го обичат? Ще го обичат и в ума си всякога ще носят една свещена идея за него. Та и вие, ако сте направили една жертва за кого да е, той никога няма да ви забрави. Помнете: Направено добро никога не се забравя. Ако човек го забрави, ангелите няма да го забравят. Ако

ангелите го забравят, Бог няма да го забрави. Следователно, всичко каквото направите, вие ще получите благословението на Бога. Казвам: Правете добро, да за ви благослови Господ.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва

Трийсет и шеста неделна беседа от Учителя, държана на 9 юли 1939 год.
София – Изгрев

Законът на сегашният човек

Отче наш.
В началото бе Словото.

Всеки свещенослужител или проповедник се счита задължен да чете нещо от свещената книга. Тази книга, която е разгъната пред нас, е свещена Божествена книга. Всички хора на миналото, всеки на своето време, се писали в тази свещена книга. Да видим сега какво е писано в тази книга, какво е казал Господ. Някои работи са на мястото си, но сега са история. На миналото. Например, като четете тази книга, ще видите какво е казал Господ на Мойсея, когато е извеждал израилския народ от Египет. Ние не можем да приложим това, което тогава е било казано. Ние виждаме какво е казано на Мойсея според тогавашните разбирания на този народ. Сега се говори на хората по друг начин.

Има два начина, по които природата говори. Единият начин е мек, а другият е силен, строг. И в човека има две течения. Някой път човек упорства в себе си и казва: „Това не мога да го направя, моите убеждения не ми позволяват.“ Или: „Това не ми допада на сърцето.“ и т.н. Мислите ли, че това, което допада на вашия ум и на вашето сърце, че то е право? Мислите ли, че то е самата истина? Нима това, което допада на ума и на сърцето на вълка, е всякога право? Нима това, което допада на овцата, е право? Нима това, което допада на пчелата е право? Отчасти само е право. Има неща, които не са прави.

Какво означава думата „право“? Всяко нещо, което не е право, е криво. И всяко нещо, което е криво, не е право. Какво заключение ще извадите от това? Ще кажете, че някой човек е крив. Нима вие, които ходите изправен, като видите, че някой хвърля камък върху вас, ще останете все така прав? Вие веднага ще се наведете и ще станете криви. Защо? Защото по този начин по-лесно можете да разрешите един удар, отколкото ако останете прави. Следователно, правото е нещо относително по отношение на даден принцип. В живота няма право. Докато живееш, ти прав не можеш да бъдеш. Кой от вас е прав? Човек всякога се спъва. Краката си спъваш, ръцете си спъваш, навсякъде се спъваш. Навсякъде се кривиш и след това минаваш за прав човек. Казвате: „Прав трябва да бъде

човек.“ Докато си в принципа, прав трябва да бъдеш, но влезеш ли в закона, там трябва да се огънеш. Законът е една крива линия – нищо повече.

Там имаш един център. В беззаконието имате криви и прави линии – счупени линии. Там имате цяла една каша. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Всички прави и криви линии трябва да се турят в хармония. Сега, имайте пред вид, че в природата действат две сили. Едната сила действа в миналото, а другата – в бъдещето. Има една трета сила, която действа в настоящето, тя е почти неизвестна. Хората я считат непозната за земята. Тъй, щото трите сили регулират всички неща. Това, което се занимава с миналото, всякога руши. Това, което се занимава с бъдещето, всякога гради. Бъдещето, което е пред нас, е една непозната реалност. Затова за нея имаме една смътна форма. Ти искаш да живееш чист и свят живот. Какво понятие имаш за чистотата и светостта? Какво разбирате под думите: „Чист трябва да бъде човек.“ Или: „Свят трябва да бъде човек.“ В дълбочините на твоя ум, и в най-големите дълбочини, не трябва да има никаква тъмнина, всичко да бъде светло, че дето да минеш, никъде да не се спънеш. Да не направиш никаква погрешка. Щом направиш най-малката погрешка, тъмнина имаш в ума си. Всяка погрешка в мисълта подразбира тъмнина. Ако и в сърцето си нямаш достатъчно топлина, пак можеш да направиш погрешка. Аз не говоря за обикновената топлина. Животът носи една топлина в себе си, това е негово качество. Живот, който не носи тази топлина в себе си, той носи смърт. Следователно, смъртта не е нищо друго, освен един процес на изстиване, минаване от топлината на живота, в топлината на смъртта. Топлината на смъртта вече образува гниене, разлагане. Това е сила, която действа с миналото, значи тя руши.

Казваме тогава: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Той ги създаде от нищо. Какво разбирате под думата „нищо“? Под думата „нищо“ се разбира свят съвършено неорганизиран – нищо повече. Значи, Бог създаде света от неорганизирано нещо, което съществуваше в Битието. От него е създал света и е станало нещо. Някои казват, че светът е създаден от нищо. От нищо нещо не може да се създаде. Като разсъждавате така, вие ще се намерите в положението на двама светии отшелници, които живели заедно, но имали две различни мнения за нещата. Единият казвал, че като се вари боб, непременно трябва да му се туря сол. Другият поддържал, че не трябва да му се туря сол, но да се мисли, че е солен и с мисълта ще стане солен.

Единият светия всякога турял сол и бобът му бил всякога осолен. Другият никога не турял сол, затова бобът му бил всякога безсолен. Често и вие казвате за някоя работа, че е безсолна. Какво разбирате под думата „безсолна“? Безсолна работа е тази, на която липсва нещо. Солта е един процес. Христос казва: „Ако солта обезсолее, тя за нищо не става, освен трябва да се изхвърли навън.“ Значи, солта е процес, който влиза в човешката мисъл. Без сол в ума си, човек не може да мисли. Без сол в сърцето си, човек не може да чувства и без сол във волята си, той не може да работи. Значи, когато силата изгуби своята сол, тя се обезсилва. Когато чувствата изгубват солта си, те се разлагат. И когато мисълта изгуби своята сол, тя потъмнява. Ще кажете: „Тогава повече сол да се употребява.“ Но не готварска сол. Тази сол, за която се говори, иде от слънцето и вие трябва да я извадите от слънчевите лъчи, от слънчевата светлина. Има специални дни и часове, когато тази сол слиза от слънцето. Който знае как да намери тази сол, той е влязъл вече в правия път, той е морален човек.

Който не може да намери тази сол, той може да чака, но нищо няма да придобие. Сега вие може да ме слушате, но кой се интересува от това, което говоря? Всеки от вас, който е болен, той се интересува от това, какъв цяр ще му се каже. Който е беден, ще се интересува от това, по какъв начин човек може да стане богат. Който няма знание, той ще се интересува да намери лесен път да придобие знание. Който обича музиката, той ще търси някои правила по музиката. За да стане богат, човек трябва да обича парите. За да стане учен, човек трябва да обича знанието. За да стане музикант или певец, човек трябва да обича музиката и пеенето. Обича ли я, в един ден той може да придобие много нещо. Имали ли сте опитността на такъв един ден, който да съдържа в себе си опитността на хиляда години? В такъв един ден вие можете да постигнете всичко. Значи, ако вашите деди и прадеди от четири поколения насам са се занимавали с музика, в един ден отгоре вие може да се родите гениален и ще свирите много по-добре, отколкото Бетовен или Моцарт са свирили. Но пред вас трябва да стоят 400 поколения на вашите деди и прадеди, които са работели в музиката. Не само това, но зад вас трябва да седят творческите сили на музиката, зад вас трябва да седят силите на хармонията. Ти трябва да чувстваш, че зад тебе седи Онзи, Който ти диктува какво да пишеш. Ако искаш да бъдеш учен, ти трябва да чуваш гласа на онзи, който ти казва: „Учи, гениален ще станеш.“ Добрият трябва да слуша гласа на Бога: „Добър бъди.“ И добър ще бъдеш. Силата ти е там.

Сега, в какво седи слабостта на човека? Мнозина са ми казвали, че човек трябва да бъде силен. И до сега има пророци, които казват, че Господ им говорел. Господ им говорел, но и те имат слабости. Като се намерили в противоречие, един от старите пророци казва: „Господи, излъгал си ме." Този пророк нищо не е разбрал. После този пророк казва: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?" Ще кажете: „Какво е разбирал пророкът под тези думи: „Излъгал си ме, застанал си на пътя ми." Повикайте пророка и го питайте. Както виждате, пророк е бил той.

Та казвам: Когато слънцето грее, земята се пробужда, изворите текат, цветята цъфтят, дърветата дават своя плод… /Из книгата „Учителят говори"./ Тази книга е предговор на нещо друго. Човек трябва да учи, да изучава светлината, защото мисъл без светлина не може. Светлината е външната страна на мисълта, а виделината – вътрешната. Човек трябва да научи тези два полюса на светлината. Казано е в Писанието, че Бог е виделина в света. Вселената е предметно учение за човека. Той е призван на земята да се учи. Казано е за него: „Направил го е малко по-долу от ангелите." Наистина, човек се учи, а ангелите служат. Следователно, служението е по-високо. Казано е още: „Синът човечески не дойде да изпълни своята воля, но волята на Онзи, Който го е проводил." Любящият се учи, а възлюбеният – дава. Кой е възлюбеният в света? Възлюбеният е Бог, а любящите, това са хората. Всички същества са любящи, а Бог е възлюбеният, от когото всичко излиза. Ако не Го обичаме, не може да се ползваме. Някой казва, че вярвал в Бога. Да вярва човек, това значи да работи с ума си, а да обича Бога, той трябва да работи със своето сърце.

Сега аз няма да се спирам върху неща, които вие знаете. Вие сте опитвали живота в неговите противоречия. И сега има такива противоречия. Ако отидете в Полша, ще видите противоречията на културния живот, ще чуете и полските, и германските оръдия, ще видите и германската мобилизирана армия, и полската, ще видите, че хората и от двете страни умират, и оръдията и на германците, и на поляците се унищожават. Казвате: „Кой е прав?" Два народа са се събрали и делят земята. А земята не е тяхна. Преди 1000 години други са владеели тези места. След 1000 години други ще ги владеят. Земята е един параход, на който се носим и ще стигнем пристанището, на което трябва да слезем. След 1000 поколения други хора ще бъдат на земята. Някои поддържат, че човек много пъти се преражда. Да се раждаш като кон е едно нещо, а да се раждаш като човек е друго нещо. Да се раждаш като човек е едно нещо, а

да се раждаш като ангел е друго нещо. Не е лошо преараждането. То подразбира преработване. Ние имаме лошо понятие да животните. Казваме: „Животно е това.“ Защо? Лице няма ли? Че ако отидете на северния полюс, там ще срещнете ескимосите – мъже и жени – но ще ги видите ли лицата им? Те са обвити в мечи кожи, но зад мечата кожа на ескимоса седи една интелигентна душа. Животните са минали през една студена епоха, която ги е заставила да образуват сегашните си форми. И те имат желание за развитие. Те са души, изостанали в развитието си. Всички животни, които са под човека, са изостанали души, а хората са напреднали души и затова са влезли в сегашната си форма. Пък и между хората има доста изостанали назад Например, черната раса е изостанала в развитието си. Черната раса е онази, която в историята носи фактите на човешкото грехопадение. Черният живот, това е живота на черните, които носят в себе си греха. Жълтата раса показва едно малко подобрение в живота на хората, след грехопадението. Бялата раса носи още по-голямо подобрение. А бъдещата раса, шестата, тя ще дойда да уреди живота. Аз я наричам раса на братството, раса на Любовта. Хората на бъдещето, които ще носят Божествената Любов, те ще я проповядват по съвсем друг начин. Питам ви сега: Когато вие пишете едно любовно писмо, как започвате писмото си? Ония млади моми и момци, които не знаят как да пишат любовните си писма, има специални писмовници. Българинът казва: „Обична ми.“ Англичанинът казва: „Май лав.“ Всеки народ си има свой начин. Всяка млада мома и момък имат по един възлюбен, на когото пишат по свой начин. Но сега нито в един език няма една дума, която да отговаря точно на понятието „възлюбен“. Всички думи са относителни. За да употребиш една дума, която да отговаря на понятието „Любов“ по съдържание и смисъл, тя да бъде мощна. Любовта е мощна сила. Тя е като кибритена клечка. Като драснеш, всичко наоколо запалва. Мисълта е мощна. Мисълта е мощна когато сърцето, когато човешките чувства са чисти. Мисълта е мощна, когато волята е чиста. Чистотата носи всички условия за проява на човешката мисъл. Някой казва, че трябва да бъдем чисти. Чисти трябва да бъдем, за да бъде и мисълта ни мощна, да постигнем своите желания. Чисто трябва да бъде човешкото сърце, защото без чистота нищо не може да се постигне. И без чистата човешка воля, нищо не може да се постигне. Човек трябва да бъде чист във всяко отношение. И днес виждаме при сегашната култура, че всички народи се мислят за силни. Но не излиза така. Те разчитат на външната страна. Например, Америка е изхарчила три

милиарда за въоръжение, а нямат сила да изправят една погрешка на миналото. Днес нарочите се въоръжават и се чудят как да изменят един договор. Лесно се изправя един договор. Днес цялото човечество, природата изисква изправяне на погрешките. Когато изправя една своя погрешка, човек се очиства. Ние имаме една философия, според която някои седят и философстват: „Има ли Господ, или няма.“ Колкото да философстват, не дохождат до правилно разрешение на въпроса. Те отричат Бога, а поддържат, че имат мисъл, че имат сърце и страдат. Питам: Ако ти отречеш баща си, какво придобиваш? Някой казва: „Аз нямам нито майка, нито баща.“ Какво печелиш като ги отричаш? Факт ли е това, че нямаш баща и майка? Какво цели човек като се отказва. Коя е причината, че един човек се отказва, че не обича някого? Той казва, че този човек го излъгал. В турците има един обичай, според който, ако мъжът поиска вода от жена си и се окаже, че стомната е празна, той има право да я напусне. Той счита това за лъжа. Как гледат другите народи, когато възлюбеният излъже възлюбената, или обратно? В турците стомната всякога трябва да бъде пълна с вода. Че и провидението държи на това. Щом сърцето на човека е празно, той трябва да излезе навън. Щом умът ме у празен – навънка. Щом волята е празна – навънка. Следователно, когато сърцето на човека за дълго време остане празно и нищо не тургат в него, провидението казва: „Махнете тази стомна и вземете вместо нея друга.“ Ако някой умира, той е пукната стомна. Умрелите хора са пукнати стомни. Защо ще живееш в един пукнат ум, в едно пукнато сърце и в една пукната воля? Хвърли този пукнат ум, това пукнато сърце и тази пукната воля. Казвате, че без това сърце не може. Може. Хората сега искат изкуствени сърца. Може ли да се живее с изкуствено сърце? Какво ще излезе от едно изкуствено сърце? Много хора ходят сега с изкуствени крака, но хлопат като железни. По-добри крака от естествените няма. Следователно, не жертвайте Божественото за нищо в света. Един българин попада в една болница в Търново на лечение. Дохожда лекарят му и казва: „Ако не се отреже крака ти – ще умреш.“ Болният казва: „Господине, аз не искам да отида при Господа сакат. Ако можеш да ме излекуваш без да режеш крака ми, добре. С един крак не излизам от болницата.“ Той излиза от болницата и след четири-пет месеца оздравява. Как? Той се лекувал по друг начин. Та казвам: Вие трябва да се откажете от човешките изобретения и да дойдете до положение да си служите с естествените условия. Защо ще режете крака си? Всеки изкуствен крак представлява една изкуствена мисъл. Изхвърли

тази мисъл навън. Всеки изкуствен крак е едно изкуствено чувство. Изхвърли го навън.

Ще ви приведа един малък анекдот. Двама влюбени се оженили. И двамата имали по едно изкуствено око. Възлюбеният имал черно око, а възлюбената – синьо. И двамата криели един от друг, че имали по едно изкуствено око. Една вечер те били на концерт и се върнали у дома си късно. И двамата били уморени. Като си лягали, в бързината, всеки турил окото си на масата, близо едно до друго. Сутринта станало разместване: мъжът взел окото на жена си, а жената – неговото. Като се погледнали и двамата останали учудени: те имали по едно синьо и по едно черно око. Какво придобиха тези хора, като скриха недостатъците си? Зад синьото и черното око се крие една изкуствена лъжа. Той трябваше още в началото да каже на своята възлюбена, че има едно изкуствено око. И тя трябваше да каже, че има едно изкуствено око.

Сега какво е приложението? Ние никога не трябва да правим погрешки, които да носят след себе си по-лоши последствия. Направиш ли една погрешка, признай я в ума си, 6 сърцето си и във волята си. Благородство се иска от човек. Ако прикриваш една своя погрешка, в последствие тя може да ти донесе много по-големи страдания. Първоначално всеки човек е имал две очи. Обаче, всички същества нямат по две очи. Има някои същества, които са с много очи. Та казвам: Очите на човека представляват най-високото проявление, в което той може да се намира. И всички онези хора, които не са привикнали да говорят истината, всякога изпадат в известно колебание. Техният поглед не е сигурен. Те имат желание да гледат надолу. Ако имате дете или ученик и като му говорите, виждате, че той гледа надолу към земята, знайте, че той няма да изпълни това, което му казвате. Той си казва: „Говори си колкото искаш." Погледа на човека трябва всякога да бъде повдигнат нагоре, а не да гледа на земята. Ако човек постоянно гледа към земята, тя нищо няма да му даде. Всяка проява на живота, това се дължи на човешката мисъл. Без човешката мисъл и човешките чувства, земята нищо не можеше да роди. Дърветата и растенията цъфтят благодарение на онази Любов, която съществува между Бога и човешката душа. Ако тази Любов се прекъсне, всички ще опитат лошите последствия. Трябва ли човек да прекъсва Любовта си с Бога, с ближните си и със себе си? Та сегашните хора, цялото човечество, трябва да се опомнят, защото ако вървят по пътя на безлюбието, нещо лошо ги очаква. Сегашните хора ги очаква нещо такова, каквото не са сънували.

Всички, които ме слушате ще знаете това. От всички хора се изисква доблест. Сега вие ще кажете, че имате право, че за това са виновни тези, онези. Кой е прав и кой е крив, това не е важно. Едно е важно: каквото правите, да го правите за любовта. Хората трябва да живеят братски. Само ветровете воюват, бурите воюват, а хората трябва да живеят братски. Кое застави Германия и Полша да воюват? Кое им пречи да живеят добре? Казано е, че човек трябва да даде тялото си жертва жива, благоугодна на Бога, на Истината. Всеки човек трябва да поддържа истината в себе си. Човек е произлязъл от един малък зародиш и с хиляди години се е развивал, за да дойде до това положение, в което го виждаме. И днес той е готов в един момент да унищожи всичко. Защо тогава не приложим Любовта в живота си? Интересно е, че днешният морал е морал на безлюбие, а всички говорят за Любовта. Днес и майката ражда децата си без Любов. Защо? Има нещо користолюбиво и в нея. А като люби, в нея ще действа великият Закон на Любовта. Днес действат повече отрицателни сили в света. Например, мнозина казват, че са грешни хора. Защо са грешни? Защото са вървели по закона на ограничението. За да се очисти, да се освободи от греха, човек трябва да влезе в добрите условия където лесно може да се очисти. Грехът е кал, която никога не е била потребна, но днес трябва да се освободите от него. От тази кал някога Бог е създал човека. Той забърка тази кал и вдъхна в нея дихание на жива душа. Но в създаването на човека действаше закона на свободата. Всичко в света е създадено чрез свобода, а не чрез насилие. Насилието е заблуждение. В Божествения свят трябва да влезе Любовта като разумна сила. Всичко в света трябва да се освети чрез Любовта. Сега като ви говоря така, не мислете, че света сега може да се изправи. Аз не считам, че светът е развален. Аз виждам едно поколение, което иде от невидимия свят и замества сегашното поколение. Мога да ви опиша каква е формата му, челото му. Всичко в света ще се оправи в един ден. Сегашните хора нищо не могат да направят още. Какво ще кажете на това? Ще кажете: „Ти говориш ли истината?“ Питам ви: Вие можете ли да приемете истината? За мен истината е да върша волята Божия от Любов и да зная, че смърт няма в живота. В смъртта има нещо особено. Ако ти си придобил Любовта и 10 пъти да дойде при тебе смъртта, няма да може да те вземе. Страхуваш ли се от нея, живееш ли в безлюбието, тя лесно се справя с теб. В реката Нил има едни малки рачета, които крокодилите гълтат цели. Като влязат вътре, те постепенно прояждат утробата на крокодилите и излизат навън. Водата

навлиза в утробата на крокодила и той умира – обръща се с корема нагоре.

Та казвам: Ако ти и онзи силният човек, като влезеш в утробата на смъртта, ще проядеш корема ѝ и като излезеш навън, ще кажеш: „Благодаря на условията, че можах да изляза вън на свобода.“ Та сега, като умреш, къде ще отидеш? Никъде няма да отидеш, освен тук, на земята. В Англия някъде, дъщерята на един голям милионер умряла. За да го утеши, проповедникът на една от английските църкви държал проповед, че умрелите отиват при Бога на блаженство и мир. В това време в църквата присъствал един човек, който виждал умрелите, затова се приближил към бащата на умрялата, при милионера и му казва: „Господине, дъщеря ви не е на небето. Тя е тук, при вас. Аз я виждам.“ И той започва да я описва: „Млада мома със светло лице, с руса коса, сини очи, висока, с деликатни ръце.“ Той определя точно и възрастта ѝ. Значи, проповедникът казва, че дъщерята е при Бога, а онзи човек казва, че не е при Бога. Според проповедниците излиза, че Бог е само на небето. По думата „Бог“ се разбира колективното съзнание. Бог обгръща нещата и вън от нас, и вътре в нас. Бог е в нашето съзнание и ние сме в съзнанието на Бога.

Сега ние казвате: „Какво ще стане с нас в тия времена?“ Какво ще стане? Царството божие иде. Ама хората умират. Нека умрат всички изкуствени крака, всички изкуствени ръце. Всичко изкуствено да умре. Защо ни е на нас изкуственото? Казано е в писанието: „Ето, създавам ново небе и нова земя.“ Старото, изкуственото, вече е опетнено от хората. Всички петна на старата дреха ще изчезнат. Сега иде новото – новото съзнание на Любовта. Добре, но какво ще правим в бъдеще? Какво ще прави бедният, ако богатият има да му дава. Богатият трябва да каже: „Ела, братко, да живеем заедно. Ти си сиромах, аз съм богат. Като се обичаме, ще уредим тази работа. Някой път ще вземеш моето място, някога аз ще взема твоето място.“ Сега хората искат специфични работи и казват: „Жената си има женска работа, мъжът си има мъжка работа.“ Казвам: В райската градина Адам се занимаваше с женска работа, а Ева – с мъжка. Но и двамата учеха. Ева, като опита плода от забраненото дърво, даде и на Адама да яде от него. С това тя направи първата погрешка. Тя се занимаваше с градината, разглеждаше дърветата, но не можа да разбере смисъла и значението на всяко едно от тях. Мъжът и до днес търси жената в градината, понеже, като я изпрати в рая, дето направи първата погрешка, мисли, че там ще я намери. Не, когато мъжът и жената се съберат заедно, те трябва да работят задно. Каквото мъжът прави и жената трябва да знае,

и каквото жената прави, и мъжът трябва да знае. Жената трябва да каже: „Аз тъй чувствам.“ Мъжът трябва да каже: „Аз тъй мисля.“ След това двамата заедно трябва да отидат при Господа, Той да им каже какво трябва да правят. Казано е в писанието: „Всички ще бъдем научени от Господа.“ Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила.“ Тогава няма да има никакви противоречия между хората.

Сега, като ме слушате, казвате: „Колко хубаво е, богатите да бъдат щедри.“ Не само богатите да бъдат щедри, но и сиромасите трябва да бъдат щедри. Сиромахът не е сиромах. Той има сърце, което трябва да бъде пълно с любов. Той трябва да дава изобилно, без да вижда погрешките на богатия. Пред Любовта никакви погрешки не съществуват. Сиромахът да не вижда погрешките на богатия и от Любов да върши всичко. И богатия да не вижда погрешките на бедния и от Любов да върши всичко. Това изисква новата култура. Обаче, вие казвате: „Човек все трябва да има нещо, тъй, поне едно малко парче земя от дядо си.“ Какво ще прави с това парченце земя? Гледам, някой дойде тук, задигне някой мой косъм и го тури в джоба си. Ако дойде някой слаб човек, досега щеше да ме хване треска. Той държи косъма в джоба си и казва: „Това, което искам да направиш, трябва да направиш.“ Казвам: „Ти си взел само един косъм. Този косъм е твой и ти трябва да направиш това нещо.“ Преди няколко години дойде при мен един господин и ми каза: „Искам да излекуваш дъщеря ми“ – „Ако вярваш, ще я излекувам.“ – „Вярвам, не вярвам, искам да я излекуваш.“ – „Няма такъв закон. Христос казва: “Ако имаш вяра…„ Твоята вяра е слаба. Не мога да направя това за теб.“ – „Но аз искам да направиш това. Не може ли да направиш това заради мен?“ – „Не мога. Законът е такъв. Временно аз мога да я излекувам, но ако ти направиш някоя погрешка, болестта ще се върне отново.“ Вие не знаете този закон. Ако ви излекувам, втори път болестта ще се върне два пъти по-силна. Тъй, щото, ако казвам, че не мога да ви излекувам, аз ви говоря истината. Мога да ви излекувам даже за два-три дни, но ако направите една погрешка, болестта ще се върне в двоен размер.

Казвам: Вие трябва да обичате господа. Обичате ли Го, тогава и Господ сам може да направи това, и вие може да го направите, и другите хора могат да го направят. – „Е, тогава аз ще загубя вяра в теб.“ – „Че ти никога не си имал вяра.“ Как ще изгубиш вярата си, която не си имал? Най-първо аз не се нуждая от твоята вяра. Тя е за теб. Важно е аз за себе си да имам вяра. А това, дали ти вярваш в мен или не вярваш, не е важно. Ако аз

съм светия, а ти не вярваш в мен, с това не може да измениш моя живот. Ако не съм светия, а ти вярваш в мен и с това не може да измениш моя живот. Ние може само да си помагаме, а единствената сила, която изменя нещата, това е Бог в нас. Вие криво разбирате нещата. Сам Бог е неизменяем, но Той всичко изменя. Бог всичко изменя, от зло в добро. Бог е, който работи. Който освобождава хората от големите противоречия. Той всичко изменя и променя и създава доброто. Когато казваме, че Бог всичко изменя и поправя, имаме в предвид, че Той превръща низшето във висше. Ако Той живее у нас и ние спазваме законите Му, и ние може да направим всичко. Как? – Като се обединим всинца в едно. В духовния свят има един закон: „Когато вие вършите едно добро, вие имате доброто съдействие на всички разумни същества.“ Доброто не е само за едно същество. Доброто е общо за всички. Истината е обща за всички. Любовта е обща за всички. Ако някой обича някого, той има съдействието на всички, които обичат. Някои казват: „Е, в бъдещото прераждане ще постигнем това.“ Не, още сега може да се преродите, още днес може да се преродите. За прераждането не се изисква никакъв голям цикъл. Казано е в писанието: „Ако се не родите изново.“ Следователно, не отлагайте за бъдещето прераждане. Прераждането, за което говорите, това е превъплотяване, това е кармически закон. Ти още не си свободен. Новораждането е Божествен закон. Ти всякога трябва да се обновяваш. Ти всеки ден трябва да се раждаш изново. И когато човек приеме една нова мисъл, едно ново чувство, една нова постъпка, чрез тях той се преражда. Защото всяка права мисъл е присъствието на Божия дух в теб. Чрез всяка права мисъл се проявява едно възвишено същество, което разбира законите много по-добре, отколкото ти ги разбираш. Чрез твоето благородно чувство се проявява едно възвишено същество от невидимия свят, което разбира живота по-добре, отколкото ти си мислиш. Ако ти разбираше живота, туй същество ще те учи като учител. Казва Христос: „Който чуе гласа ми, той ще оживее.“ Вие сте чували много пъти този глас. Няма някой от вас, който да не е чувал гласа на доброто. Вярвайте в него.

Един проповедник запитал един актьор: „Какво ще кажете, ние проповядваме на хората истината от нашия амвон, но те не вярват, вие им говорите заблуждения и лъжи, а те вярват.“ Актьорът отговорил: „Ние проповядваме на хората лъжата като истина, а вие им проповядвате истината като лъжа.“ Значи това, което ти говориш на хората, ти сам трябва да вярваш в него, ти сам трябва да знаеш, че това е истина, че в него

е вложена Божията Любов, Божията Мъдрост, всичките Божествени добродетели. Такава вяра трябва да имаш. И тогава, каквато работа и да започнеш, колкото долна и да е, в нея Любовта прониква. Затова тя става благородна. Най-малкото добро, най-малката работа, която можеш да свършиш с Любов, тя става благородна. Следователно, нашите мисли трябва да се осветяват чрез Любовта, нашите чувства трябва да се осветяват чрез Любовта и нашите постъпки трябва да е осветят чрез Любовта. Това е Законът на сегашния човек. Всички трябва да осветят мислите си, чувствата и постъпките си чрез Любовта.

Сега искам всички да ме разберете добре, да не остане някакво заблуждение. Усилието на вашия ум, усилието на вашето сърце, усилието на вашата воля трябва да бъде като едно стъпало на деня. През годината вие трябва да поставите 365 стъпала. Всяка година от тези стъпала трябва да създадете стълба, която да достигне до небето. По тази стълба трябва да се качвате, за да намерите Бога.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва

Трийсет и седма неделна беседа, държана от Учителя на 03 септември 1939 год., 10 ч. пр. обяд.

Изгрев – София

Силите и темпераментите в човека

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета няколко мисли от книгата: „Свещени мисли на Учителя.“

„Това, което образува вечен копнеж на човешката душа, е да търси Любовта. Най-великото в живота на душата е стремежът нагоре – към това велико начало.“

Сега аз ще се спра върху един научен въпрос. Научните въпроси са потребни, защото те организират. Чувствата на хората са неорганизирани. Мисълта е, която организира чувствата. Човечеството винаги е страдало от неорганизирани чувства и от непостигнати желания. Всеки човек мисли, че в някое желание се крие някакво вечно благо. Например, онзи, който си е създал навик да пие вино, той го е създал благодарение на някакво желание в себе си. Първоначално като е видял червеното вино, то му се е видяло някак приятно. В първо време той пие сладко вино, но колкото повече стои, виното започва да реже и той го пие кисело. Колкото повече стои, виното става по-силно, старо вино го наричат. И като пие от него няколко чашки, то започва да му действа, но той си мисли, че ще се окаже по-силен. Колкото повече пие, главата му се отпуща и той се забравя. Така той придобива навик да пие. Българинът има навик, като изпие десетина чаши, сваля калпака си, като че се намира в черква. След това казва: „Искам думата, искам да кажа нещо.“ Ако е добър оратор, веднага ще развие една мисъл, ще покаже, че може да говори.

В света има редовни неща, но има и нередовни, т.е. изключителни. Изключителните неща донасят големи тревоги и големи нещастия на човечеството. Например, болестта е едно изключително условие. Казва се, че болестта е нещо патологично, но какво представлява Патологията? Патологията е увеличаване на чувствителността. Болният става чрезмерно чувствителен и внушението работи в него чрезмерно много. По-суеверни хора от болните няма. Те могат да се хипнотизират и да им се внуши, че минават край някакъв огън, дето могат да изгорят. Като се събудят от това състояние, наистина ръката им е изгоряла, като от огън. Мисълта им е

толкова силно напрегната, че електричеството, което е в мозъка им [нацеля им] и се образуват плюски като от изгорено. Целият съвременен свят си служи с внушение. Те допущат някои неща, които след време опровергават. Днес се пущат много неверни работи. Дойде домакинът в къщи и жена му го посреща и му казва: „Какво си така побледнял, като че си болен.“ Тя му тури един фитил в главата и после му казва: „Ти не трябва да ходиш на работа.“ И той, горкият, остане у дома си, легне на легло и започва да си мери температурата. „Да, имам температура.“ – „Колко?“ – „37 градуса и половина.“ Час след час мери температурата си, и тя се качва постепенно: 38–39–40 градуса. – „Ох, опасна работа, трябва да се вика лекар.“ Температурата се е повишила. Има обща температура на тялото, но има и локална. Къде седи опасността от температурата? Има една температура, при която капилярните съдове се свиват. Те постепенно изгубват своята еластичност, не са така подвижни, не могат да изпълняват своята функция. Това се вижда по хората от различните пояси. Хората от топлите места стават много лениви. Топлината разслабва човека. Един човек от топлите страни, като работи от един до четири часа най-много, счита, че е достатъчно работил. Хората от умерените и от студените пояси работят повече. Човек живее в три области: едната област наричаме динамична – област на човешките мисли. В тази област функционира човешкият мозък. Онези, които са изучавали човешкият характер казват, че от тази система се е образувал нервният темперамент. Нервната система е проводник на мозъчната система. Според учените хора умственият темперамент е мозъчният. Следователно, нервите са проводници на мозъчните сили. Чрез тях се изпраща електричеството и магнетизма по всички ония части на тялото, които се нуждаят от тия сили. Електричеството изпълнява голяма служба в тялото. Учените казват, че кръвта се разнася из тялото благодарение на свиването и разпущането на сърцето. Те не знаят, че свиването и разпущането на сърцето става благодарение на електричеството, което слиза от една специална зона. Мозъкът е, който регулира зоната на сърцето. Много хора умират преждевременно, защото се прекъсва онзи електрически ток, който иде отвън. Тъй както колелата се движат от една динамическа сила, така и сърцето се управлява от една космическа сила във вселената. Благодарение на тази сила, сърцето постоянно се свива и разпуща, т.е. в него стават постоянни приливи и отливи. При всяко свиване и разпущане на сърцето кръвта се приема и изпраща по цялото тяло. Онези хора, които не разбират

законите, в тях може да се роди неврастения – излишно натрупване на енергия по цялото тяло. Най-безчувственият орган в човешкото тяло, това е мозъка. Можеш да го буташ където искаш, той нищо не усеща. Но когато се натрупа в него излишна енергия, той започва да страда. Правили са различни наблюдения над човешкият мозък и са дошли до заключението, че като се отвори черепа на човешката глава, може да се види как действат различните центрове. Например, там, дето се проявява най-голяма активност, мозъкът на това място се издава навън във вид на шило. Като спре действието, той отново се прибира в себе си. В човешкият мозък са изследвани около 49 способности и чувства, на които отговаря специален център. И ако от всички тия дупки, т.е. центрове на главата, дето се проявява мозъчната дейност, излизат шила, ще видим, че човек е изцяло рогат. Когато стане човек религиозен, щяхте да видите как излиза навън във вид на шило религиозният център. Когато стане философ, философското шило излиза навън. Когато човек стане вярващ, шилото на вярата също така излиза навън. Навсякъде по мозъка има шила, което показва, че мозъкът работи с тия шила, както шивачът с иглата си пробива дупки в материята. През тези дупки той прекарва конците. Духовните хора казват, че страшно и чудно е създаден човек. Едва сега съвременната наука е започнала да доказва как е създаден човек. Казвате за някой човек, че има отлични очи. Но ако вие разглеждане под микроскоп строежа и направата на очите, вие не знаете всичко за тях. Вие не знаете къде са направени очите. Някои смятат, че очите са направени на земята. Не, материята, от която са направени очите, е приготвена на друго място, а на земята само се проектира. Това е същото, както правят някои машини тук. Частите на машината са направени на друго място, а тук само се сглобяват. Ако се случи човек да повреди някой свой орган, той не може да се поправи, защото частите на този орган не се намират тук, не могат да се направят. Тъй, щото и органът не може да се поправи. Нервната система, която управлява умствения или нервен темперамент, прониква из цялото тяло, като изпраща своите органи, чрез които се пренася кръвта по тялото. Нейните органи представят пътните съобщения за човека. Второто нещо, това са дробовете на човека, които имат връзка с динамичните сили, с електричеството и с магнетизма. Те се занимават с въздуха, с „праната“, така наречена от индусите. „Праната“ представлява такава жизнена енергия, която се възприема от дробовете и се предава на кръвта. Кръвта се пречиства чрез „праната“ и се пренася после по цялото тяло до най-

отдалечените хранителни центрове. Така се е образувал сангвиническия въздухообразен темперамент. В новите времена се е създал сангвиничен мотивен темперамент. За да бъде човек здрав, дробовете му непременно трябва да бъдат силно развити. Ако умът в човека е по-силно развит от сърцето, тогава раменете в него са прави и образуват квадрат. Ако чувствата в човека са по-силно развити, раменете са закръглени. В жените, понеже чувствата са по-добре развити, раменете са закръглени. Малко жени има с прави рамене като у мъжете. Някои питат: „Какъв трябва да бъде човек?“ Смирен трябва да бъде човек. Когато раменете му са отпуснати надолу, той е смирен човек. Не взимайте думите ми в буквален смисъл. Това е в научен смисъл, но все пак се допущат известни изключения. Та казвам: Когато раменете в човека са закръглени, преобладаващо влияние имат чувствата. Но чувствата в човека трябва да се компенсират. Сангвиническият темперамент трябва да се компенсира с двигателния. Волята трябва да влезе в устройството на човека, да балансира този темперамент. Хора с въздухообразен сангвинически темперамент имат стремление навсякъде. Те си представят нещата така, както не са. Сангвиникът може да обещае днес в пет часа да се срещне със сто души. Ако на всеки човек даде по една минута време, трябват му сто минути, а той има на разположение само 60 минути. Той няма точна статистика за нещата, той няма център на времето в себе си. Особено ако пръстите му са къси и в основата си дебели, той в един час може да обещае среща даже на 200 души. И след това може много да се извинява – един англичанин никога не се извинява. Като закъснее някъде, българинът се извинява с това, че гости му дошли и го задържали. Но англичанинът никога не се извинява с гости. Каквито гости да има, щом става въпрос за една среща, която е обещал някому, той казва: „Довиждане!“ И си заминава. Ако гостите искат да останат, нека си останат.

След това иде жизненият темперамент. Той е темперамент на симпатичната нервна система, в която главно място заема стомахът. Според този темперамент най-хубавото в живота е яденето и пиенето. Човек с такъв темперамент мисли само за обеди, за вечери, за баници, за щрудели и т.н. От този темперамент се е родил „витивния“, или както някои наричат флегматичния. Във флегматичния темперамент преобладаващо влияние имат жлезите. Флегматиците са много бавни хора, те работят всичко бавно, полека и затова минават за хладнокръвни.

Ще ви преведа един пример за такива хора. В Цариград, във времето

на един от турските султани, няма да му кажа името, се наплодили много витависти, флегматици хора, или така наречените хайлази. Те се наплодили толкова много, че султанът започнал да мисли, какво да прави с тях. За тази цел той извикал един от министрите си и му казал: „Намисли какво да правим с тези хора. Големи разходи се правят около тях. Да ги избием, не става, грехота е това. Но трябва да се направи нещо с тия хора, не искат да работят.“ Тогава министърът казал на султана: „Султан ефенди, ще запалим дембехането. Които от тях изкочат навън, ще ги заставим да работят, а тези, които останат в дембехането, ще ги оставим.“ И действително, министърът заповядал да запалят дембехането. Като видели пожара, всички изкочили навън, само двама останали вътре. Тогава единият от тях казал на другаря си: „Ще изгорим тук.“ Другият отговорил: „Как не те мързи да говориш. Нали знаеш, че дембехането не гори.“ Министърът предал на султана цялата случка и тогава султанът казал: „Тези двамата са хасъл дембеханета. Те трябва да останат вътре, като пансионери на държавата, а всички останали ще се турят на работа.“ Да, има дембеханета в света, това е паталогическо, изключително условие в живота. Това показва, че в живота има някои дисхармонични прояви. И в нервните хора има особени прояви, нещо извънредно. Те са чувствителни хора. Нервният възприема много впечатления. Той вярва на всичко, което чете. Като дойдат вестниците и той не знае кое доколко е вярно. Според мен, в някои вестници само два процента е вярно, според други – само три процента. Сега по радиото съобщават различни работи: Германците говорят едно, поляците – друго, англичаните – трето. Как ще знаете кое е вярно и какво всъщност става. Някои пишат, че на бойното поле са паднали толкова и толкова хиляди души. Отде знаят точното число на падналите? Кой ги е броил? Горе от аеропланите не може да се прочете точното число, но като чуват много гърмежи, мислят, че са паднали много души и затова определят приблизително едно число от десет хиляди души. Българите имат силно развито чувство на преувеличаване. Изобщо, бялата раса обича да преувеличава нещата. Това чувство е силно развито в бялата раса. И в науката има преувеличавания. Например, как са изчислили, че червената светлина има 400 билиона трептения? За виолетовата светлина пък се казва, че има 800 билиона трептения. Как са ги изчислили така точно? Че има нещо вярно, така е, но че изчисленията са точни, това е въпрос. Всеки цвят има и свои промеждутъчни тонове. Тъй, щото науката още не знае кой е същинският червен цвят и колко са неговите трептения. Освен това, от

червения до портокаления цвят има известна зона, която учените не познават. Те знаят, че от червената светлина надолу трептенията се намаляват, от червената нагоре трептенията се увеличават. Сегашните учени търсят каква е пропорцията на тия трептения. Според различните учени има различни изчисления за трептенията. Учените са дошли до заключение, че за да може светлината да се проектира, нужни са известно количество трептения. Затова именно, светлината не може да се разпространява във всякаква среда. Има известни трептения на светлината, които са здравословни, но има и такива, които не са здравословни. Например, има един керемиден цвят, който не е никак здравословен. Има черен цвят, който също не е здравословен. И в черния цвят има светлина и тъмнина, и той е на степени. Например, казват, че някъде е много тъмно. Но от тъмнина до тъмнина има разлика.

Сега, като говоря върху научни въпроси, вие ставате нетърпеливи. Вие сте в положението на гладния, който иска да яде, а го разговарят, разказват му различни въпроси. В това отношение е интересен българинът. Като види някой гладен, той му наточи баница с яйца и сирене, полята отгоре с мляко. Баницата вече е готова, а той му разправя как е точена, кой я точил, кой е млял житото и т.н. Гладният слуша, слуша, че после казва: „Стига толкова приказки. Първо да ядем, че после ще говорим.“ Та сега и вие искате да знаете всичко изведнъж и казвате: „Баницата, баницата по-скоро. Как е станала баницата нас това не ни интересува, искаме да ядем баница.“ Да, но в духовния свят баници няма. И в духовния свят има нещо подобно на баница, но не е баница. И в духовния свят има нещо подобно на тъмнината. Мнозина искат да заминат за духовния свят, да се освободят от страданията: Те не знаят, че страдания има и в духовния свят. Ако в този свят на земята ти можеш да изкупиш едно страдание за десет години, в духовния свят ще го изкупиш за двеста години. Двама млади студенти, приятели от Кембриджския университет се наговорили, който от тях замине за другия свят по-рано, да съобщи на другия по някакъв начин какво е положението там. Случило се наскоро един от приятелите заминал за другия свят. Този, който останал на земята, започнал да прави сеанси, да влезе в съобщение с приятеля си. Направил около 500 сеанса, и най-после един ден приятелят му се обадил. Те имали написано едно мото още приживе на заминалия, по което познал, че приятелят му се обажда. Той му казал: „Моето положение тук не е особено завидно. Две години вече как се намирам в този свят, но още никаква работа не са ми дали.“ Някои мислят,

че като отидат на другия свят веднага ще им дадат работа. Не, онзи свят е разумен. Този свят се намира във вашия мозък. Божественият свят се намира горе в главата, а духовният свят – в симпатичната нервна система, в чувствата на човека. Значи, вие имате една станция, с която можете да се съобщавате с другия свят. Значи, духовният свят регулира чувствата на човека, а Божественият – неговите мисли. Затова, като казваме, че мисълта спасява човека, разбираме онази мисъл, която се регулира от Божествения свят – от същества, каквито са учените, които са напреднали, които имат големи опитности. Те си имат начини за възпитанието. Още в първо време религиите се разглеждали като наука, свързана с духовния свят. Религиозният свят е свят на сърцето, а духовният – свят на ума. И вие трябва да правите тази разлика. За някои духовният и религиозният свят е един и същ. Не, религиозният свят е свят на чувствата, а духовният – свят на мисълта, свят, който подига човека и регулира чувствата му. Затова казваме, че светлата мисъл въздига и облагородява човешките чувства.

Та казвам: Вие трябва да изучавате себе си. Понякога вие се безпокоите и казвате: „Аз не съм разположен“. Защо не сте разположени? Преди всичко неразположението не е ваше. Вие сте яли храна, която не ви подхожда. Вие сте яли или ябълки, или череши, или месо не навреме, или когато не сте били неразположени. Има хора, на които месото не подхожда, но има хора, на които подхожда. Хора, на които месото подхожда, са от вълча порода. Когато ядат месо, те стават крайно нервни. Какво означава вълкът? Вие трябва да изучите какъв е бил първоначално вълкът. Има един анекдот, според който някога в древността вълкът е бил отлично куче. Той е пазил овцете на господарите си. Но в отсъствие на господаря си той взимал по една-две овци. За тази му кражба той бил изпъден от господаря си. И в последствие от изпъдените кучета се е създал вълкът. Вълкът е крайно жесток. На какво се дължи неговата жестокост? Като се правят измервания на кротките и на лошите кучета, забелязано е, че някъде при ушите на главата на кроткото куче била тясна, а на лошото – широка, силно развита. Причината за това била, че на това място се събирала извънредно много разрушителна енергия. За да се освободи от тази енергия, вълкът трябвало да издави няколко овце. След като издавял на 20–30 овце, олеквало му. Един лекар разправяше една своя опитност: Един болен дошъл при него да се лекува. Лекарят започнал да го разтрива зад ушите, но той така силно го разтривал, че болният му ударил един ритник. Защо? Така не се разтривало. Болният нямал търпение. Друг лекар

разправяше една своя опитност: Във време на войните при него дохожда един войник, сериозно ранен. Трябвало да му се направи една операция, за която било нужно да се упои. Войникът казал: „Никаква упойка не искам. Режете, правете, каквото искате, няма да се мръдна.“ И наистина, те рязали, той не се мръднал – окото му не трепнало. Питам: Какво ще кажете за характера на такъв един човек? Той може да се владее. Някои от вас са толкова чувствителни, че едно малко бутване е в състояние да започнете да крякате. Казвате, че някой ви обидил кръвно. Какво има в една обида? Казал ви някой, че сте невежа. Какво има в думата невежа? Не е ли невежа? Какво особено знае той? Ако го питате как е създаден, не знае. Как са създадени дробовете му, не знае. Как е създаден стомахът му, също не знае. Отде идат неговите деди и прадеди, не знае. Кога се е създала земята, не знае. Кога се е създало слънцето, не знае. Отде идат ветровете, не знае. Колцина от вас, ако сега ги запитат, как се е образувал дъжда и снега, ще могат да кажат? Все ще дойдете до някаква теория, но аз да ви кажа. Когато духне едно топло течение и след него дойде едно студено, веднага се образува град. Когато дойде едно студено течение и след него едно топло, образува се дъжд. Обаче, защо в първия случай иде топло течение, а после студеното, а в другия случай иде първо студеното течение, а после топлото? На какво основание отгоре? Има си причина за това. Защо един капелмайстор или един диригент, като дирижират музикантите, някога маха тихо и спокойно ръцете си, а някога силно, бурно? В първия случай той иска да изрази тихото свирене, а във втория случай трябва да свирят бурно, силно. Защо е така? Пиесата е такава. Някъде страданията са меки, а някъде са по-остри. Ще каже някой, че трябва да върви напред. Защо да върви напред? В природата няма такъв закон, всичко да върви гладко. Самата земя не е гладко кълбо. Някои искат всичко в живота им да върви по мед и масло. Най-първо това не е научно. Невъзможно е всичко да върви по мед и масло. Това е невъзможно. Даже и между ангелите, съвършените същества, и между тях е имало големи стълкновения. Половината от тях са слезли на земята, а другата половина е останала горе. И между тях е станала такава война, каквато светът не е виждал. Те са хвърляли в противниковия лагер големи гранати като луната и като земята. Като се били тези грандиозни богове, нахвърляли са в пространството тия грамадни гранати. Като ги гледал Господ, най-после взел тия гранати и от тях направил днешните планети – светове, които се въртят един около друг. От техният бой са произлезли днешните светове. Сега, това не е закон

за вярване, това е наука. И днес нали виждате, че земята съществува? И слънцето, луната, звездите нали съществуват? Това са факти, които потвърждават обяснението за войната между възвишените същества. Ще кажете, че има други теории. Нямам нищо против тези теории, важно е да обясняват явленията. Ние се интересуваме от дадените факти, а как ще ги обясним, това не е важно. Светът не е произволно създаден.

Казва се в Битието: „В началото Бог създаде земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. И Духът Божи се носеше над бездната“. И после, когато Бог е започнал да говори, светът се е създал в шест дена. На шестия ден Бог направил човека. Когато се е създавал човека, всички низши сили са започнали да работят. Същевременно в създаването на човека са взели участие и ангелите, и архангелите. Най-после Бог направил човека, направил му главата, дробовете и стомах, да му покаже, че има три свята: единият свят е физически – свят на явленията; вторият свят е духовният – светът на дробовете и на човешкото сърце и третият свят е Божественият – светът на човешката мисъл, на човешката глава. И сега, като се дойде до човешката глава, според някои ясновидци, някой е стигал до десетата степен, друг до 15 степен, но аз бих желал някой от вас да ми покаже човек с два сантиметра високо чело и да каже, че той е добър философ. Не, философът трябва да има високо чело най-малко шест–седем сантиметра високо. Това е една линия. При това, той не трябва да е стиснат, широчина трябва да има. Онези хора, които имат тесни чела и възгледите им са такива. Главата на човека трябва да бъде не само закръглена, но има един център, дето всички части на главата се отразяват. Има една светлина, която показва степента на човешката интелигентност, т.е. силата на човешката интелигентност. Има една линия, която показва устоя на човека. Дължината на носа показва силата на човешката мисъл. Широчината на носа показва устоя на неговите чувства. От правилното, разумно устройство на човешкия череп зависи и състоянието на неговия ум, на неговото сърце. Като живее, човек трябва постоянно да преобразява своя череп, а също и своя мозък. Защото всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, която иде от човека, донася известна динамическа сила. Тя донася особена светлина, която е потребна за устройството на човешкия мозък. Тази динамическа сила донася специфична топлина, която е необходима за облагородяване на човешкото сърце. Тя донася сила, която е необходима за устройството на човешката глава. Вие никога не можете да срещнете светия с дебели пръсти в основата си. Това е изключение. Този

човек обича удоволствията, да си хапне и пийне, но той е последен кандидат за светия. Той казва: „Не ми говорете за онзи свят, той не ме интересува. Този свят ме интересува.“ Това се дължи на особени напластявания в него, остатъци от минали поколения.

Сега може да се зададе въпроса: Какъв е смисълът на човешкият живот? Какъв е смисълът на човешката ръка? Ръката на човека съответства на неговата умствена дейност. Какъвто е умът на човека, такава е и неговата ръка. Каквото е разбирането на човека за справедливостта, такава ще бъде и неговата ръка. Има ръце на справедливостта, има ръце и на несправедливостта. Всички ръце не са еднакво справедливи. Има ръце работливи, има ръце на учени хора, има ръце на благородни чувства. Като погледнете пръстите на ръката, кожата и устройството на ръката, всичко това е от значение. Някои мислят, че човек може да бъде благороден въпреки едно грубо тяло. Това е невъзможно. Потенциално в ръката на човека се крият известни зародиши, които оказват влияние върху неговия характер. Когато се говори за ангел, ни най-малко не се разбира един обикновен човек. Всеки ангел, който разбира законите, може да се явява и да изчезва. Ангелът може да се яви в една обикновена човешка форма, но вие ще забележите, че той коренно се различава по устройство от обикновения човек. И като си замине, той ще остане паметен за вас. Затова именно всеки човек се стреми към Божественото в света. Божественото е идеал, то събужда човешкият ум. Всеки човек трябва да изучава себе си, но трябва да изучава и другите хора. Аз съм ви казвал и друг път, че човек трябва да си има едно огледало, в което да оглежда очите си при всяко свое състояние. Човек трябва да бъде художник във всеки един момент, при всяко свое възвишено състояние да рисува очите си и е забележи, че при всички тия случаи има разлика: когато има любов, вяра, надежда, все ще намери някакво различие. Когато в него действа благородната воля или благородното сърце, или смирението, той трябва да наблюдава очите си, да се изучава. Ако вие останете такива, каквито сте сега, мислите ли, че ще представяте важен предмет за изучаване на ангелите? Тази обвивка, която ви обвива, е подобна на онези мечи кожи, с които ескимосите се обвиват, в студените места. За да видиш какво представя той като човек, ти трябва да снемеш мечата му кожа. Например, човек може да се представя външно тих и спокоен, да казва, че вярва в Бога, но знаете ли колко мъчно може човек да вярва в Бога? Имате един добър приятел, който всякога ви услужва, но един път, два пъти, три пъти, той не изпълнява вашето желание, и вие

веднага се разколебавате в него. Това се дължи на неразбиране, на незнание. Че ако аз отказвам яденето на един болен, мислите ли, че това е зле за него? Ако яде, той ще умре. Ако не яде, ще живее. Това отказване не е ли на място? Мнозина са ме питали: „Я ми кажи, какво съм бил в миналото.“ Да ти кажа: „В миналото си имал волска опашка и волски рога. Отскоро са паднали волската ти опашка и волските рога. Пък според мене и досега още не си се отказал от волския навик да бодеш, нито от навика си да риташ. Да риташ и да хапеш, това е остатък от конски характер.“ Вземете децата особено обичат да ритат, да хапят, да бодат. Та ако ти и досега риташ, бодеш, хапеш, ти още не си човек. Ти сега едва си започнал да ставаш човек. Това са атавистичните прояви на човека. Не е лошо човек понякога да убоде или да ухапе, но след това се извинява, казва: „Ще ме извиниш, малко съм нервен, не исках, но и аз не зная как стана това.“ Този атавизъм особено се явява в религиозните хора. Като станат религиозни, хората често се ритат. Аз говоря общо за ритането. Обикновено конят рита своите неприятели, затова той казва: „В конския свят има закон: „Всеки, който е наш приятел, трябва да дохожда отпред. Който е наш неприятел, той иде отзад и тогава опитва нашите копита.“ На волския свят е обратното. Те казват: „Всеки, който е наш приятел, той трябва да дойде отзад.“ Те не ритат толкова, колкото коня, но бодат. Обаче, при известни случаи те могат и да бодат. Затова те казват: „Че у нас не може нито отпред да застанеш, нито отзад.“

Сега ние сме изпратени на земята да се учим, да учим това, което Бог е създал. Вие не трябва да бъдете като онзи турчин от Цариград, който за пръв път слушал фонограф. На фонографа турили да се говори на турски. Като слушал това, турчинът казал: „Чудна работа, кога дойде този в Цариград, та вече е научил турски език? За толкова малко време да научи турски език.“ Това е неразбиране. Той не знае, че плочата е научила това. Повече от това, което в дадения момент е изговорила, не знае. Това, което вие заучавате за кратко време, е една плоча, но то още не е никакво знание. Вие четете и казвате: „Това е казал Христос, онова е казал Христос. Това са казали пророците, апостолите.“ Обаче, от това, което Христос е казал, е валидно само онова, което вие сте приложили. Ето, повече от 20 години вече, как аз говоря за любовта, но какво е приложено? Велика наука е любовта. Много окултисти са ми казвали: „Кажи ми тайните на живота.“ Аз мога да ви кажа една от тайните: „Обичайте се. Това е една от великите истини.“ – „Но ние знаем това.“ – „Щом знаете, защо питате?“ – „Ама как

да владеем всички тия работи? Как да владеем хората?“ – „Щом обичаш хората, ти ще можеш да ги владееш.“ За да ги владееш, ти ще се оставиш първо те да те владеят, а след това ти ще ги владееш. Като се научиш какво значи да владееш, тогава ти ще ги владееш. Тогава ще бъдеш на прав път. Ако искаш първо ти да ги владееш, ти си на крив път. Този е пътят към Божественото. Така постъпва и Бог. Първо той се оставил у нас ние да го владеем. Каквото искаме, Той го прави. Бог винаги изпълнява нашите желания. Крадецът иска да краде и Господ му помага. Някой иска да стане богат, Господ му помага. Някой иска да се жени, Господ му помага. После иска да ражда деца, Господ му помага. След това иска да стане учен, господ му помага. Господ помага на човека във всичките негови желания, но като дойде до плащането, Той те оставя ти да плащаш. И най-после, като опитаме света и видим, че погрешно сме го разбрали, тогава се обръщаме към Бога. Но тогава Той мълчи. Докато не сме дошли до положение да разберем нещата, каквото искаме от бога, той го дава. Каквото искаме от него да направи, Той всичко прави. Няма нищо, което да не сме поискали от Бога, и той да не го е направил. После казвате: „Защо са допуснати тия престъпления?“ Защото сте ги искали. Искате да се биете, Той ви оставя да се биете. Искате да се раждате, оставя ви да се раждате. Искате да умирате, оставя ви да умирате. Всичко, каквото пожелаете, и едното, и другото ви се дава. Като не разбират закона, хората се запитват: „Защо ни дойде това до главата?“ Защото не си повикал Господа, да кажеш: „Господи, как да разбирам Твоя закон?“ Глава имаш, трябва да избираш.

Преди години срещнах един български учител, който ми каза: „Дотегна ми вече да работя тази работа, искам да стана музикант.“ – „От колко време дойде тази идея в главата ти?“ – „От преди четири години. Слушах един добър оркестър и ми се поревна да стана музикант.“ „Слушай, казах му аз, от тебе цигулар не може да стане. Ти можеш да се научиш да стържеш на цигулка, но по никой начин не си роден музикант. Виж, добър учител можеш да станеш, добър търговец можеш да станеш, но за музикант по-добре не си губи времето.“ Той ме послуша. След няколко години го срещам, той станал търговец и ми каза, че работите му вървели добре. – „Там е твоето място.“

Следователно, човек не трябва да се спре само в една посока, да работи само в една професия. Макар, че хората се специализират! Добро нещо са специалностите, но човек трябва да работи във всички области, да

развива всички свои способности, а да работи с най-силната от тях. Съвременните хора трябва да разбират закона, че нещата не стават произволно. Те стават закономерно. Например, някой иска да стане добър оратор, да говори красноречиво. Ако очите ви са хлътнали, аз не ви съветвам да ставате оратор. С такива очи можете да станете отличен мислител, но не и оратор. За оратор очите ви трябва да бъдат изпъкнали. Вижте какви са очите на жабите. Като дойде пролет, през цялото време, цели три-четири месеца те крякат, разговарят се. Дойде ли зимата, те прекарват в летаргия, затова не се чува крякането им. Ако жабите станат хора, те ще бъдат големи оратори. Сега аз не искам да вярвате дали жабите могат да станат оратори или не. Но ако ангелът можа да стане змия, защо жабата да не може да стане човек? Че змията, която изкушаваше Ева, беше ангел под формата на змия. Под думата „змия“ според стария език се разбира същество много разумно, което може да се приспособява при всички условия. Бог като дойде, ще види всичките ви слабости. И хората сами виждат способностите си, но да виждаш слабостите си без да ги изправяш, това не е никаква наука. Науката седи в това, като вижда човек слабостите си, да може да ги изправя. Често някой човек говори много, но след това съжалява, изпитва някаква мъка, че е казал много думи. Защо му е мъчно? Защото всяка дума произвежда известно действие върху мозъчните центрове на човека. Например, ти се заканваш на един човек, че ще го убиеш. Като чуе това, този човек започва да се страхува и това впечатление, което са произвели твоите думи върху него, събуждат центъра на страха в неговия мозък. След време, обаче, страхът ще се върне към тебе и ще почне да ти въздейства. Човек, който е убил някого, започва да се страхува. Който е откраднал, и той се страхува. Който е излъгал, и той се страхува. Значи, отрицателните и положителните енергии се връщат към този, от когото са излезли. Мнозина мислят, че могат да извършат известно престъпление, без то да окаже известно въздействие върху тях. Това е лъжливо схващане. Тъй, щото когато се казва, че трябва да извършим добро и да мислим добро. Това е, защото енергията на доброто, в колкото малка степен да е проявена, тя се връща към този, който я проявил. Тя действа добре върху нашия мозък. Затова е казано: „Добре говори, добре мисли, добре постъпвай.“ Който иска да се самовъзпитава, този е правилният метод. Ако не можеш да изпратиш към хората своето добро, ти добър човек не можеш да станеш. Каква нужда имаше Христос да слезе от небето между хората? Той дойде на земята да вложи добро чрез

своя велик Дух. Той е оставил на земята своите добри мисли и чувства като велико благо, от което един ден всички хора да се ползват. Ето, виждаме, че вече две хиляди години след Христа са се изминали, и колко хора още се ползват от Неговото благо. Ако премерите температурата на светлината и на топлината тогава и днес, ще висите, че има голяма разлика. Ако днес ранят един войник на бойното поле, неприятелската страна ще го вземе, ще го лекува, ще го храни. Сега не убиват пленниците си, но ги разменят. Като четете Стария завет, вие виждате, какви са били жестокостите на тогавашните войни. Тогава всичко е отивало под ножа. Ако някой от тогавашните царе е превземал градове, той заповядвал жителите на града да се изведат навън и отгоре им да мине диканя. Голяма жестокост е съществувала тогава. Ако днес гонят евреите, гонят ги за това, което са извършили в миналото. Жестоки са били тогава! Те не са разбирали Божия закон. И Мойсей се оплакваше от евреите. Като ги изведе от Египет, те щяха да го убият с камъни. Той казваше: „Още малко и ще ме убият." Не им е дадено още да разберат Божия закон. От положението на евреите днес човек може да се възпитава. При това те бяха избран народ. Те имат 32 хиляди обещания от Бога, че всичко в света ще бъде за тях. Еврейският народ е минал през голяма дисциплина. И за този народ е казано: „Не може да се свърши народа ми, който е минал през голяма дисциплина." Наистина, аз съм срещал много надеждни хора между тях. Като дойдат страданията, казвам: Ти искаш да бъдеш човек, който да изпълнява волята Божия, затова ти трябва да изпълняваш закона. Ти не можеш да се оплакваш, че не си разбрал или че не можеш да изправиш погрешките си. Който може да направи една погрешка, той може да направи и едно добро. В погрешката се губи два пъти повече енергия от доброто. Затова доброто е много по-лесно да се прави, отколкото злото. Тогава никога не се лъжете, че не можете да не грешите. Някой натрупал грехове и очаква Христос да го спаси, да му прости греховете. Христос прощава греховете, но Той иска да работиш. След като ти прости греховете, ти трябва да отидеш да проповядваш на хората, как да се обърнат към Бог. Ти ще им разправиш през какви страдания си минал и как си се спасил. Не е достатъчно само да кажеш, че „Господ ми отне греховете". Ето, Давид направи един грях и вече повече от две хиляди години, как се говори за неговия грях. Какъв цар е бил той! Всички говорят за греха му. Който чете, той трябва да се поучава от неговата постъпка. Но пророкът, който дойде при Давид, беше много поучен от него. Той каза на Давид: „В един град имаше двама души. Единият

беше беден човек, имаше само една овчица, а другият – богат, имаше големи стада. На богатия дойдоха гости, и за да ги угости, той не взе от своите стада, но заповяда на слугите си да заколят единствената овчица на бедния.“ – „Кой е този човек? – извика Давид – Той е достоен за смърт!“ – „Ти си този“ – казва пророкът. Геройство е да кажеш на себе си: „Ти си онзи престъпник, ти трябва да изправиш погрешката си“ – нищо повече. Ти си онзи богатият, който нямаш право да вземаш овчицата на бедния, но ще отидеш да вземеш една овца от твоите стада и ще я заколиш. И няма да се оправдаваш, че нямаш. Не, нито ще ги намаляваш, нито ще ги увеличаваш. Ако аз бях една мома и дойде при мене някой, иска да се жени за мене, ето какво бих казал на възлюбения: „Аз съм малко сприхава, да знаеш това. Доста съм устата, понякога не мога да се въздържам, пък обичам от време на време да удрям, да драскам. Имам всичкото добро желание да се освободя от тия недостатъци, но още не мога. Ако при тия недостатъци си готов да ме обичаш, добре, съгласна съм. Но ако не си съгласен, иди си намери някоя, която не дращи.“ Ако бях момък, ето какво щях да кажа на моята възлюбена: „Аз съм човек малко табиетлия, човек на навиците. Обичам сутрин, като стана, да намеря обущата, чорапите си до леглото. Дрехите ми да бъдат добре очистени и приготвени. Като стана, веднага искам вода да се измия, да ми се полее и т.н. Ако при тези условия можеш да ме вземеш, добре.“

Казвам: Тия дефекти ги нямат всичките хора, но затова пък те имат други, които са по-тънки. Например, някой среща един богат човек и не го гледа като човек, но като такъв, когото като обърне към Бога, може да обърне и кесията му. Като проповядвате на богатия, проповядвайте му първо да обърне кесията си, а след това да обърне и сърцето си към Бога. На сиромаха пък като проповядвам, ще му кажа първо да напълни кесията си, а след това да напълни и сърцето си. По какво се отличават хората? Аз съм обяснявал значението на думата „сиромах“. Тя е доста добра дума. Не е лошо нещо сиромашията. Докато не осиромашее, човек не може да стане учен. Учеността е богатство, което той е придобил от сиромашията. Той трябва да мине през сиромашията. Всички възвишени души, които слизат от невидимия свят, забогатяват на земята и се връщат богати, по-богати, отколкото са слезли. Те се преобразяват, преобразяват, докато вземат най-нисша форма и оттам започват. Учените са намерили, че човек минава през 400 хиляди форми, докато дойде до положението на човек. И във всяка от тия форми той е живял най-малко по сто хиляди години. В някои форми е

живял повече от сто хиляди години. Това е наука. Според окултистите, човешката форма се е явила на земята преди повече от 18 милиона години. В Библията е казано, че човек съществува на земята от 8 хиляди години. Които разбират законите, те знаят, че Божественият свят е свят на дълъг период важното е човек да учи, да изучава нещата добре, а колко време ще отнеме, това не е важно. Ти ще благодариш, че си преминал през всички тия форми и си научил нещо, защото всяка форма представлява една област на знание, в която човешкият дух се проявява. Ще кажете, че известна форма е нисша, или че човек още не е дошъл до най-високата форма. Нищо от това, в природата нисши форми не съществуват. Низше е само онова, което ние не разбираме. Всяко нещо, което разбираме, е възвишено. Ученият човек разбира законите, при които растенията се развиват, и вижда, че те имат знания. Растенията разбират от химия и от физика. Те знаят как да акумулират слънчевите лъчи, знаят нещо и за цветята. Всички растения са взели различните краски и с тях се украсяват. Съвременните хора, като растенията, трябва да извлекат най-хубавото от живота, който е създаден за тях. Вие се готвите за изпит. След 50–60 години много от вас, които сте тук, или най-много след 120 години нито един от вас няма да остане на земята. Всички, които сега сте тук, ще заминете за другия свят. Там ще бъдете подложени на изпит.

Казвам: Стегнете се сега да изучавате вашата глава, вашите дробове и вашия стомах. Вие трябва да изучавате мозъка си, да изучавате дихателната си система, да изучавате въздуха, да изучавате всички ония хранителни елементи, от които ще се създаде онова възвишено бъдещо тяло. Сега всички трябва да работим за създаването на едно отлично тяло, в което грехът няма да съществува.

Живейте в светлината на вашия Божествен ум, в неговата топлина и в неговата сила!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Трийсет и осма неделна беседа от Учителя, държана на 10 септември 1939 год. 10 ч.пр.обяд.

София – Изгрев